

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI HISTORIAR.

T. V. P. II.

A D N O T A T I O N E S

A D L I B. I I I. E T I V.

ADNOT

HERODOTI L

CAP. I. Lin. 11. ἡγή

cuius codice supra βουλι;

tur Arch. Vind. et Theo.

cem frequentare. Loca no

spiciatur, dubiae fidei es

msti damnant mutantq

Atk. VII. 15. VIII. 101.

Xenophonte, Demosthene.

λὴν sese legentibus obfo

WESS. — Commod

nunc, variandi caussa.

ctura orationis sic inte

σις, κελύων αὐτὸν αἰτίαν

Nostrum in συμβουλῇ; co

12. ἦν ἡ δὲ αὐτῷ;

[L. 15.] οὐκ εἶχε εὖτε δεῦνα

Euripidis in Iphig. Aul.

ctum in diversa animu

ambirent proci: Δεῦναί τε

ἀθανάτων: ista vulgatae v

dicibus, ut equidem arh

nio Ti. Hemsterhusii, l

"Αθανάτων. Euripides illic

vs. 385. ἀμχανῶ --- Δε

VALCK.

19. μεγάλη τε καὶ εὐδα

[Εὐδαίης] εὖτος; φασὶν ἀδ

νῶν Ἀπομνημ. Γ. (p. 7)

Herodot. T.V. P. II.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM TERTIUM.

CAP. I. Lin. 11. ἐνῆγε τῇ συμβουλῇ) Servo *Aldinum*, in cuius codice supra βουλῆς hinc calami errore natum testantur *Arch. Vind. et Theo.* Solet scriptor hanc in consiliis vocem frequentare. Loca notavit *Portus*. Συμβουλῇ sicubi alibi inspicitur, dubiae fidei est, uti VI. 109. et I. 157. Alibi insisti damnant mutantque, quemadmodum *Medic. Pass. Ask.* VII. 15. VIII. 101. et 102. Non nescio, in *Platone, Xenophonte, Demosthene, Dinarcho*, multisque aliis συμβουλῇ sese legentibus obferre, sed eos nunc moror nihil. **WESS.** — *Commode* l. 5. ἐκ βουλῆς, consilio hominis; nunc, variandi caussa, τῇ συμβουλῇ, suasu eiusdem. *Structura orationis* sic intelligenda, ἐνῆγε τῇ συμβουλῇ Καμβύσιᾳ, καλεῶν αὐτὸν αἰτεῖν etc. Caeterum I. 157, 12. apud *Nostrum* in συμβουλῆς consentiunt omnes. **S.**

12. ἵνα ἡ δούς ἀνιώτο, ἡ μὴ δούς) *Ista* scribens et vicina, [l. 15.] οὐκ εἶχε οὔτε δοῦναι οὔτε ἀρνήσασθαι, meminerat forsani *Euripidis* in *Iphig. Aul.* 56. Tyndarei sollicitudine distractum in diversa animum, quum tot nobilissimi filiam ambirent proci: Δοῦναι τε, μὴ δοῦναι τε, τῆς τύχης ὅπως ἄψαιτο ἄθραυστα: *ista* vulgatae vocis ἄριστα correctio, a nullis Codicibus, ut equidem arbitrator, exspectanda, debet ingenio *Ti. Hemsterhusii*, locum explanantis ad *Hesych.* in ἄθραυστα. *Euripides* illic suum imitabatur *Aeschylum* *Suppl.* vs. 385. ἀμχανῶ -- Δράσαι τε, μὴ δράσαι τε, καὶ τύχην ἐλεῖν. **VALCK.**

19. μεγάλη τε καὶ εὐειδής) *Glossator S. Germani*: Εὐειδής [Εὐειδής] οὕτως φασὶν ἀδόκιμον εἶναι τὸ ὄνομα· ἀλλ' ὁ καλὸς Ξενοφῶν Ἀπομνημ. Γ. (p. 783. E.) Ἡρόδοτος Α'. δις καὶ τρίς, καὶ *Herodot. T. V. P. II.* **A 2**

ἀπειράτους οἱ Κομμακοί. Qui inprobabant, litem de differente usu τοῦ καλοῦ, εὐμόρφου et εὐειδοῦς in Ammonio et Thoma M. spectarunt. Τίνα εὐαδέα τι καὶ μεγάλη habet cap. 3. Ego vero speciosam Nileti formam non nego, miror tamen. Erat unica *Apriae filia*, quem ante hos XLIV. annos Amasis extinxerat, fato functus, sicuti cap. 10. perscribitur, in auspiciis huius Persicae expeditionis. Consequens est, ut plures annis XL. quum in Cambysis amplexus veniret, numerarit. WESS. — Difficultatem levatum ivit *Larcher*, monens minime certum esse, ante XLIV. annos extinctum fuisse Apriem ab Amaside: initium regni Amasidis numerari ab eo tempore, quo galca ei imposita est, (II. 162.) praeterea regnante etiam Amaside, complures adhuc annos vixisse videri Apriem. S.

24. διαβεβλημένος ὑπὸ Ἄμ. οὐ μανθάνεις) *Ab Amasi deceptus esse nescis, pro te deceptum.* Quam lib. I. c. 5. recte converterat *Valla*, hic formam loquendi minus apte interpretabatur, Poëtis etiam Latinis notam; quorum ubi loca collegit Io. *Davies* ad *Ciceron.* Tusc. IV. 15. rectius omisisset ad mentem *Bentleii*. Optimi quique veterum, Tragicis praesertim, amant verbis γνωριστικοῖς in istum sensum rectos adiungere casus participiorum. Pro οὐ μανθάνεις hic quoque scribi potuerat οὐ γινώσκεις vel οὐκ αἰσθάνη. De multis ista quadrant *Herodoteis*: *Soph.* Antig. 538. εὐδ' ἐμάνθανον Τρίφων δὲ ἅτα. *Aiac.* 818. ἔγνωκα μὲν δὴ Φωτὸς ἡπατημένη etc. *Pausan.* II. p. 157. ὡς ἔγνωσαν ἀπατάμενοι. VII. pag. 557. ἐπεὶ ἀπατάμενοι συνῆκαν. *Eurip.* Med. 26. ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἦσθ' ἡδίκημίη. *Xenophon* Ἑλλ. VII. pag. 359, 41. οὐκ αἰσθάνεσθαι ἐξαπατάμενοι. *Thucyd.* II. 51. ὁπότι τις αἰσθόιτο κάρων: vertit *Lucretius* VI. 1229. ubi se quisque videbat *Implicitum morbo*. Graecismus fuisset, ubi quis sentiebat morbo *implicitus*. *Virgilius*: Sensit medios delapsus in hostes. VALCK.

CAP. II. 1. οἰκιστῶνται Καμβύσις) *Dinon* in Persicis, et *Lynceas Naucratis* in Aegyptiacis, τὴν Νειτῆτιν Κύρην πημφθῆναι φασιν ὑπὸ Ἀμάσιδος, ἐξ ἧς γιννηθῆναι τὸν Καμβύσιον, apud *Athen.* XIII. p. 560. r. ubi quae narrata fuerant e *Ctesia*, de *Neitetide*, ad *Cambysen* missa, pleraque concinunt *Herodoteis*. In Νειτῆτις, Νίτωκρῖς, aliisque nominibus Aegyptiacum latere *Minervae Nêr* vel Νηῖρ, vidit *Iablonskius*, monuitque plus semel. VALCK.

Ibid. Αἰγύπτου δὲ οἰκηθῆναι Καμβύσην) Herodoti haec manus: vide I. 4. et 94. Aegyptiorum de Cambysis matre Niteti opinionem, sicuti *Athenaeus* ostendit XIII. pag. 560., *Dino* in *Persicia* et *Lynceas* Naucratis *Aegyptiacorum* lib. III. amplexi fuerunt, quos *Polyaenus* Strateg. VIII. 29. sequitur. Nostri disputatio an valida sit, nunc quaerere omitto: adprobavit suo eam calculo *Ctesias*. WESS.

CAP. III. 12. Αἰγύπτου τὰ μὲν ἄνω, κάτω θήσω, etc.) Non dissimiles minae, neque fugit *Berglerum*, Carthaginiensium, alio tamen gestu declaratae, in *Plutarchi* Timol. p. 240. E. Cambysis dictum, et haud paullo significantius, convenit *Platonico* in *Phaedon*. p. 90. c. ἀλλὰ πάντα τὰ ὄντα ἀτιχνῶς, ὥσπερ ἐν Εὐρίπῳ, ἄνω καὶ κάτω στροφεται: et *Demosthen.* adv. *Aristogit.* I. p. 492. ὅταν τὸ δίκαιον -- ἡτᾶται τοῦ θρόνου, τότε ἄνω καὶ κάτω πάντα χρὴ νομίζειν ἱστέσθαι. Rursus περὶ Στιφ. p. 156. Τῶν μὲν οὖν λόγων, οὗς οὗτος ἄνω καὶ κάτω δεικνύων ἔλεγε. Quo ille de genere saepe plura, atque eius exemplo *Dio* uterque, *Aristides*, *Libanius* etc. Neque id mirum, popolare enim. WESS.

16. τὴν ἐκ' Αἰγύπτου στρατὴν) Apud *Athen.* XIII. pag. 560. F. tradidisse dicuntur *Dino*, et *Lynceas*, Καμβύσην ἐνδικοῦντα τῇ μητρὶ, [τὴν] ἐκ' Αἰγύπτου ποιήσασθαι στρατίαν. Summ hic atque alibi recuperabit *Herodotus*, στρατὴν: cui exercitus dicitur στρατὴν, expeditionem suscipere, στρατίαν ποιήσασθαι, III. 39. V. 77. Ut *Herodotus*, στρατίαν et στρατὴν tanquam diversa semper distinxerunt *Thucydides*, *Xenophon*, ceterique scriptores antiqui. In his itaque corrigendis sequeretur iudicium *H. Stephani*, *Sylburgii*, *Hemsterhusii*, *Taylori*, *Marklandi*, *Ruhnkenii*. VALCK. — στρατὴν reposui, ut I. 206. WESS.

CAP. IV. 4. καὶ τὰ πολέμια ἄλκιμος) Possunt τὰ πολέμια apud alios valere, saepe citra ius inculcata. *Herodotus* non admittet, nisi vi coactus, qui οὐδαμῶν ἔσαν τὰ πολέμια ἀμείνους V. 78. et τὰ δὲ πολέμια κάρτα δόκιμος eodem libro cap. 111. sive, uti ibi scriptus codex, τὰ πολυμήτια: tum ἀριστοὶ τὰ πολέμια VII. 9, 3. ἀγαθοὶ τὰ πολέμια VII. 238. πρῶτοι τὰ πολέμια IX. 57. sed manum conprimo. Confer ad *Diodor.* I. 54. et *Abreschii* *Dilucid.* *Thucyd.* p. 196. WESS.

11. ἀποστίλλας τρεῖς) Bene *Arch.*; *Τμήρη Med.* et alio-

rum turbat orationem, et Scriptoris morem, quo VI. 19. ἐπὶ Χερσυνήσου ἀποστέλλουσι τριῆρεϊ οἱ Πεισιστρατίδαι: et V. 85. μετὰ τὴν ἀπαίτησιν ἀποσταλῆναι τριῆρεϊ μὴ: tum III. 44. ἀπέπιμπε τιτασιράκοντα τριῆρεσι. Accedat, quod Reiskius, V. Cl. admovit, στείλας πλοῖον ἐς Κίρκυραν III. 52. ex Med. in πλοῖον conversum. WESS.

13. καταμεύσας γὰρ τοὺς φυλάκους) *Mactatis custodibus* Laurentius ex Cod. sui θύσας, consentiente Arch. Non arbitror ex vero. Commodius multo est vulgatum. Quod de *Cambyse* sequitur [l. 15.] καὶ ἀπορέοντι τὴν ἔλπειν, exercuit doctissimum virum *Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 87.*, exercuit alios. Desit κατὰ, quod orationem fulcire, etsi tacitum, debet, ut saepe numero. Simile in *Vindob. II. 121*, 3. WESS. — Conf. IV. 179, 9. S.

CAP. V. 2 seq. μέχρι οὐρανῶν τῶν Καδύτιος πόλιος, ἣ ἐστὶ Σύρων τῶν Παλαιστίνων) Articulum ἣ ante ἐστὶ Iac. Perizonius Orig. Aegypt. cap. 25. p. 475. nullo iure sustulit. Pingi debet aut ἣ ἐστὶ, sublato tono, aut γὰρ ἐστὶ, quae Iac. Gronovii plausibilis divinationo. In Phoenice Sidon et Tyrus fere ultimae erant, II. 44. et 116. Phoenicem excipiebat Syria Palaestina, iuxta mediterranei maris litus ad Aegyptum usque protensa. Τῆς Συρίας τοῦτο τὸ χωρίον καὶ τὸ μέχρι Αἰγύπτου πᾶν, Παλαιστίνη καλεῖται, scribit VII. 89. Paria his, ἀπὸ τῆς Φοινίκης, a Phoenice porrigitur propter hoc mare illud litus, παρὰ τε Συρίην τὴν Παλαιστίνην, καὶ Αἶγυπτον, ἐς τὴν τελευταίαν, IV. 39. Sic de tractu regionis maritimo generatim: hic explanatur, quorum ditionis sit, distinctius. A Phoenice ad finē s urbis Cadytis, (male μέχρι οὐρανῶν ad montes vertunt, quod H. Stephan. et Gronovius pulcre viderunt) Palaestinatorum censebatur: hinc emporia ad mare, nam ἐνὶ iustum est, Ienysum usque, regis Arabis, τοῦ Ἀραβίου recte Arch. et Vind.; inde vero, ad Serbonidem lacum, omnia iterum Syrorum Palaestinatorum. Haec, puto, aperta et vera sunt. Consequens videtur, ut Cadytis et Hierosolyma longe discrepent. Illa erat regionis maritimae, ac Philistaeae; haec a mari remotior, et mediterraneis montibus inposita, Iudaeae. Et quis Hierosolyma Κάδουτιν adpellavit? Sanctam aiunt קדוש sive קדש fuisse nuncupatam viri eruditissimi, a quorum ego opinione olim non abhorruī, inde et קדוש Κάδουτιν, formatam. Fac vero, Iudaeos San-

ctam religionis suae metropolin habuisse et vocasse, ut sane dixerunt, etiam-ne Philistaei et vicinorum alii, gentis Iudaicae osiores maximi? Qua porro dialecto **Καδυτ** *Caduta*, quum **Καδυτ** apud omnes sibilantem litteram servet constanter? Inpulit ea res V. Cl. Thom. Hyde, ut **Καδυτ** superiore libro [II. 159, 7.] atque hic **Καδυτ** corrigeret, ad *Itiner. Mundi Abr. Peritzol* pag. 19., callide quidem, sed contra tabulas. Atque haec de *Cadytis* situ paucis: qua in disputatione ex parte quadam consortes *Perizonium*, *Relandum*, et doctum iuvenem (dignum, si fata sivissent, vita prolixiore) *Isac. Toussaint*, *Dissert.* ante hos XXII. annos *Franequerae scripta*, de *Cadyti Herodotea*, habui. Anceps nunc et difficilis restat ex urbibus electio eius tractus, quibus *Scaligeri* et *Perizonii*, quippe in Arabiae mediterranea atque a mari retractor, *Cades Barnea* inseri non potest. *Gaza* *Dissertationis Toussaint* foret opportuna, modo nomen congrueret. *H. Relandi Philistaeorum Gath*, unde **Καδυτ** et **Καδυτ** nasci potuerit, non imprudenter huc advocata fuit. Mihi, quod in vetere formula, N. L. De *Ienyo* nihil quoque habeo constitutum, nisi exitrium dierum eam inter et Casium montem intervallo videri prope *Rhaphiam* fuisse. De *Serbonide palude* et *Typhone demerso* in eam videndus *Apollon. Rhod.* II. 1215. cum Criticis veteribus. WESS.

CAP. VII. 3. **σάξαντις ὕδατι**) Divinus hic *Arch.* liber est. **ἔλξαντις ὕδατι** quis intelligit? nec melius erit **ἐλάσαντις ὕδατι**, quod *Pavii* extudit ingenium; namque **κατὰ δὴ τὰ εἰρημένα**, secundum ea, quae dicta sunt, spem istam, ut ne de *Codd.* dicam, excludunt. *Vasa* innuuntur *vinaeria*, quae aqua stipabantur, ut sitientibus potum in Arabiae illis arenis praeberent: hoc **σάξαντις ὕδατι**, sive, ut proxime, [cap. 6, 11.] **πλήσαντις ὕδατος**. Cl. *Reiskius*, cui idem in opinionem incidit, ut verbo liquidis in rebus usus adpareret, ex *Clementis Alex. Paedag.* II. p. 219. **ἀποσιταγμένους τροφαῖς**, et *Athen.* VII. pag. 322. **τυφῶ τε σάξας**: tum *Polybii Excerpt.* pag. 1489. **σάτρουσιν εἰς ἀγγεῖα** adposuit, [*Polyb.* XII. 2, 5. nostrae ed.] neque oblitus, prorsus opportunum, **ἀγγεῖον ὕδατι σιταγμένον** *Luciani Deae Syr.* c. 48. *Adcedit Cercidae versus in Stobaei Serm.* IV. p. 54. **ἀνέρας, ὃν τὸ κίναρ Παλῶ σίταται καὶ δυσκνήπτω τυφῶ.** Quibus omne *Herodot. T. V. P. II.*

luto, seu vino, uti opinor, Cor sordet atque faece non purgabili, ex versione summi Grotii. Nam αἵματι τι καὶ σαρκὶ διασάπτειν Galeni Protrept. pag. 5. praetereo. Neque enim in dubio res manet. Latina in fraudem alios ne induere pergant, correctione gaudebunt. WESS.

CAP. VIII. 7. κρυῦδα) Corrighenti docto viro κρυῦδα favent Arch. et Vindob., non certior usus. Κρυός est in Polluce, quin ipsa haec Herodotea ex Falckenburgii Codicis. Κρυῦδας reliquisse Hesychium vocum series monstrat. Κρυῦδίζω in floccis legendis posuit Arctaeus: habet Aëtius lib. III. c. 161. περὶ κρυῦδων. In Theophrasti Charact. c. 2. vetustissimi msssti ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελαῖν κρυῦδα. Hippocratis et Galeni libri variant, sicuti Ptoësius in Oeconomia docuit. Quae si satis non faciunt, observata Salmasio in Solin. p. 285. adcedere poterunt. WESS.

[8. λίθους ἑπτά. Norunt orientalium linguarum studiosi, ex hoc Herodoti loco cum aliis collato rationem reddidisse doctos viros, unde factum sit, ut in Hebraeorum sermone iusiurandum eo vocabulo insigniatur quod a septenario numero derivatum est. S.]

15. ὑπερρόχαλα, περιζυρόντες) Περιτρόχαλα recipiet e codicibus Herodotus. vid. Diss. Herod. p. 100. Praebet illud Plutarch. T. II. p. 261. v. Περιτρόχαλα κείσθαι Athetis, quod ex Hesych. constat. σκαφίον dicebatur: ad Harpocr. in Σκαφίον notat H. Valesius. Plura dedit H. Iunius, de Coma c. 6. Potuerunt autem ista, κείνται περιτρόχαλα τοῖς κροτάφοις, commodè reddi περιζυρόνται. Sed pro περιζυρόντες quae forma certè non est Ionica, fortasse cui scripsisse suo more videbitur Herodotus περίξ ζυρόντες τοὺς κροτάφους: mihi tamen vulgatum potius ex interpretamento videretur natum. VALCK.

Ibid. κείνται δὲ περιτρόχαλα) Verum hoc praestant veteres schedae et sermonis consuetudo. Pollux de tonsurae generibus, II. 29. κούρας δὲ εἶδη, κήπος, -- περιτρόχαλα, ex Salmasii in Tertulliani Pall. p. 266. certa emendatione. Consentit Hesychius in Σκαφίον. Hinc Aristodemus tyrannus in Plutarchi T. II. p. 261. f. τὰς δὲ θηλείας (bene ita Salmus.) ἡνάγκαζε περιτρόχαλα κείσθαι, in orbem tonderi. Talis εὐμίμων ille καὶ ἀποκειράμενος τὴν κεφαλὴν περιτρόχαλα, in Prisci Excerpt. Legat. p. 45. Tales Franci περιτρέχον κού-

μων, Agathiae lib. I. p. re modulus, propterea circumcisi capitis angulo adtonsi. Plura Salmasii Commentarius in Esaiam 17. Οὐροράλ) Dedit Reiskio Miscell. Lips. T. 'Οροράλ quis maluerit mam ex sequente articulo totius Orientis praecipuum princeps syllaba 'Οροράλ, solem lumenque ingnans caussa, ut 'Οροράλ p. 107. formetur. Par Reiskius 'Οροράλ Urola Qua quidem ratione scilicet enim littera 'Οροράλ an et Arabum atque Orientalis disciplina, boni originis et malo eidem numini quidpiam habet. Manrae. Aliam dabit Io. C. que suborta alia fuit, nolo. Luna, sive Coelestis perhibebatur; unde, vitiosum videri posset ill. Scaliger ad Fragmentum Arabum est 'Οροράλ, ut crescens. Bochartus plus CAP. IX. 12. aliorum, etiam Arch. (produxit.) potior lectio bubula, ut canalem variis ex partibus aptam in Musis iterari, nec ἡνάγκαζε II. 146. Amn 'Οροράλ, torrens Core. 15. τὸ ὕδωρ σάβωζον) tur cisternae, ut aquam sitientibus dent? Hoc

μενοι, *Agathiae* lib. I. p. 11. c. Arabum olim idem tonsurae modulus, proptereaue *Ieremiae* c. ix, 25. אֶרְבֵּי יְצִרָה circumcisi capitis angulos, seu in rotundum capitis comam adtonsi. Plura *Salmasii* Epist. de Coma p. 50. et *Vitringae* Commentarius in *Esaiæ* c. xv. p. 463. WESS.

17. Οὐροτάλ) Dedi *S. Bocharto* Phal. II. 19. p. 110. et *Reiskio* Miscell. Lips. T. VIII. p. 88. hanc ex codicibus (nisi 'Οροτάλ quis maluerit) scripturam: nam Οὐροτάλ ultimam ex sequente articulo sibi sociavit. Designantur duo totius Orientis praecipua numina, *Sol* et *Luna*. In Οὐροτάλ princeps syllaba manifesto Hebraeorum et Arabum אֶר, solem lumenque indicans, se prodit: defit enim praegnans caussa, ut 'Ολοτάλ cum *Pocockio* Specim. Hist. Arab. p. 107. formetur. Pars vocis extrema in ambiguo haeret. *Reiskius* לוֹרֵטָל Urotal, [vel Orvetal] h. e. lux et umbra. Qua quidem ratione sonus et litterae voci constant; [Arabum enim littera ו respondet Hebraeorum ז.] haud scio an et Arabum atque Orientis Theologia. Lux, illorum indisciplina; boni origo: umbra et tenebrae, mali; ex bono et malo eidem numini cognomen impingere, incongrui quidpiam habet. Manet tamen suum specimen coniecturae. Aliam dabit *Io. Clericus* ad *Iobi* c. xxxi, 26. Mihi quoque suborta alia fuit, cuius in re ancipiti fidem prodigere nolo. *Luna*, sive *Coelestis Venus* Arabum, I. 131. 'Αλνττα perhibebatur; unde, nisi binominis fuerit, alterutrum vitiosum videri posset. Sed puto neutrum. 'Αλνττα, quod ill. *Scaliger* ad *Fragment. Graec.* p. 27. iam pridem docuit, Arabum est הלאל Halala, Alila, sive *Luna* μνησιδής et crescens. *Bochartus* plura. WESS.

CAP. IX. 12. ἀψάμενον τῶν ὠμοβοτέων etc.) Aldi et aliorum, etiam Arch. (e quo ἀψάμενον *Galeus*, longe errans, produxit,) potior lectio. Consui profecto prius coria ista bubula, ut canalem scor-teum darent, debuerunt, quam variis ex partibus aptari inter se nectique. Non nego ἰάπτειν in Musis iterari, nec adspernantur tamen ἐς τὸν μηρόν ἐνέβ-βάπτει II. 146. Amnis *Corys* Arabum Geographo אֶרֶץ אֶלֶקֶר, torrens *Core*. WESS.

15. τὸ ὕδωρ σώζωσι) Nihil in his quod offendant: parantur cisternae, ut aquam servant. Nonne quoque, ut potum sitientibus dent? Hoc postulant *Valla* et schedae, quae

ἵνα δέχομεναι τὸ ὕδωρ πορίζωσι, ut aquam recipientes potum praebeant. Lubens fateor, me Laurentio adsentiri, siquidem plenior ita surgit sententia. Nolui tamen orationi, ne videar modum excedere, inserere; [bene factum; videtur enim πορίζωσι e scholio natum, quod ab homine profectum, qui σώζωσι τοὺς Πέρσας intellexerat.] qua formidine praepeditus non sum in revocata τριῶν voce [L. 17.] et στρατοπεδύνετο. [CAP. X. l. 2.] Levius admodum sunt, quibus contra utramque pugnatur. Nam de locis tam arctis et difficilibus quod obponitur, ipse Vir Celeb. V. 116. profligavit. Ἐν Πηλουσίῳ στόματι, [Cap. 10, 1.] ad Pelusium ostium bene Valla. Στρατιύνεσθαι praeterea et στρατοπεδύνεσθαι permiscetur V. 14. Sed quid multa? στρατοπεδύνεσθαι in Πηλουσίῳ habetur II. 141. WESS.

CAP. X. 14. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψικᾶδι) Hoc mihi quoque sincerius videtur ante vulgato ψικᾶσι. Veteris erant Atticismi, Moeridi adnotatae formae: Ψικᾶς, Ψιάθος, Τάλος, Σιᾶλον: eundem sonum in nonnullis alteri praetulerunt Iones. Numerum adfirmabit Aristides T. III. p. 567. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς (λαμπρῶ forte scribendum:) [immo bene habet λαμπρῶς] πολλᾶκις ὕεται, ψικᾶδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω: quod multo verius Herodoteis proximis, οὐ γὰρ δὴ ὕεται τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου τὸ παράπαν: vid. Wesseling. ad Diodori I. p. 84. [P] Pluvia irrigari vel humectari est ὕεσθαι. Recte restituit e msto Gronov. lib. II. c. 14. εἰ μήτε γι ὕεται σφι ἢ χώρη. Assyria ὕεται ὀλίγω, I. 193. hieme Scythia, IV. 50. ὕεται ταῦτα τῆς Λιβύης, IV. 198. In excerptis ex Indicis Ctesiae scribendum p. 655, 11. οὐχ ὕεται, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ πορίζεται ἢ Ἰνδική: contra scribit Philostr. Indiam θαμὰ ὕεσθαι. Aelianus N. A. XV. c. 6. ὕεται Ἰνδῶν γῆ διὰ τοῦ ἥρος μέλιτι ὑγρῶ. VALCK.

Ibid. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψικᾶδι) Sequor Med. etsi patroni ψικᾶδι non desint; at scribi demiror, augeri sic magnitudinem miraculi, quod ubique observata eodem tempore fuerit lapsa ex aëre una gutta, et mox cessaverit, non geminando lapsu: eoque magis, quod venerint ex calamo viri eruditi. Vide hoc Aristidis in Aegypt. p. 559. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς πολλᾶκις ὕεται· ψικᾶδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω πολλᾶκις ὥς ἐν χρόνῳ: ubi si posterius πολλᾶκις tollatur, uti aequum est, nihil utique indicatur aliud, quam minutam subima-

de [at hac ipsa notione, subinde haud raro graecum πολλὰ-
 κς usurpatur.] in superiore Aegypto *pluviam* cadere, sive,
 uti *Aelian.* de Anim. VI. 41. *ἰανίσι δύνει λεπταῖς τὸν θέν.*
 Mitto *νεφτὸν ψεκάδιν λεπτῇ μιμνήμενον* *Plutarchi* *Socr. Gen.*
p. 596. *ε.* et *κατὰ νεφῶν ψεκάδας ἕσθαι* *Heracliti Allegor.*
p. 466. *WESS.*

CAP. XI. 15. *πισόντων ἐξ ἀμφοτέρων*) Male praepo-
 sitionem ab *Arch.* et *Vind.* exilio tradi, supra I. 76. signi-
 ficatum est. Inmani autem barbariei, qua sanguinem hu-
 manum, vino mixtum, in pateris circumtulcrunt, per
 ea est similis *Apollodori* *Cassandrensis Tyranni* in *Dio-*
dori T. II. [Excerpt. ex lib. XXII.] *p.* 563. ubi olim plura.
WESS.

CAP. XII. 4. *χωρὶς μὲν γὰρ τῶν Περσίων etc.*) Omnia
 ista, uncinis incincta, ex Grammatici scholio derivat *Cl.*
Abreschius. Non audeo accedere. Abeunt minime ab ab-
 undantiore *Nostri* in scribendo more, habuitque suo *Syne-*
sius in libro, tantum in regis *Psammeniti* nomine lapsus.
 Cur autem Aegyptiorum capita fuerint duriora, fragi-
 liora Persarum, disputavit praeter alios *Mercurialis* *Var.*
Lect. I. 21. *WESS.*

17. *ἀσθενείας φορέουσι τὰς κεφαλὰς*) Persae, quia *σκυτροφίτου-*
σι, πῖλους τιάρας τε φορέοντες. Horum recordabatur forte *Pla-*
to, quando de *I. eg.* XII. *p.* 942. *v.* *τὴν τῆς κεφαλῆς*, inquit
bat, καὶ ποδῶν δύναμιν μὴ διαφθεῖρειν, τῇ τῶν ἀλλοτρίων σκεπασμά-
των περικαλυφῇ τὴν τῶν οἰκείων ἀπολλύντας πῖλων τε καὶ ὑποδημά-
των γένεσιν καὶ φύσιν. Hoc in loco *πῖλοι* capitis sunt tegumen-
 ta: *pedum involucria* *πῖλοι* eidem *Platoni* dicuntur in *Sym-*
pos. *p.* 220. *v.* quod *Pollux* adnotavit VII. 172. *Platonis*
 locum respicit *Musonius Io. Stobaei* *p.* 17, 53. Non protrita
Graevius dedit ad *Hesiodi* *Ἔργ. κ.* *Ἡμ.* *vs.* 542. *VALCK.*

18. *πῖλους τιάρας φορέοντες*) *Synesius* *πῖλους* duntaxat, sed
 multa alia suo sermone mutans. Ego cum *Gronov.* sentio,
 cui *Strabo* ex parte adstipulatur, *τιάρας περικείμενοι πλωτάς,*
 de *Persis* XV. *p.* 1066. [*p.* 733. *v.* ed. *Cas.*] *Iornandes* *Getic.*
cap. xi. de *Diceno*, nomen illis *Pileatorum* contradens, ut
 reor, qui *opertis capitibus tiaris*, quos *pileos* alio nomine
 appellamus, *litabant*: quasi omnes *pilei* fuissent *tiarae*,
 quod secus habet. Mox *ἰόντα ἰδὼν* [*l.* 19.] ex schedis resti-
 tui, inhaerens vestigiis Auctoris, IX. 54. VI. 109. etc.

Confer Gronov. IV. 23. [ubi nihil quidem, quod huc faciat, reperitur.] WESS.

CAP. XIII. 3. ἀνὰ ποταμόν) *Cambyses navem Memphin versus misit.* Hic non requiritur articulus, recte etiam omissus IV. c. 14. ἔπλεον κατὰ ποταμόν -- ἐς θάλασσαν: hoc est secundo flumine navigare; illud, adverso. κατὰ ῥέον et ἀνὰ ῥέον similiter adhibentur. In iisdem formulis saepe requiritur articulus adiectus: de Euphrate, lib. I. c. 194. ἀνὰ τὸν ποταμόν, adverso flumine navigari nequit prae rapiditate. II. 96. in Nilo baris ἀνα μὲν τὸν ποταμόν οὐ δύναται πλεῖν -- κατὰ ῥέον δὲ κομίζεται. Lib. IV. c. 18. πλὴν ἀνὰ τὸν Βερνθηνία. Secundo flumine vehi, κατὰ τὸν ποταμόν καταπλεῖται, Thucyd. IV. c. 107. et Aeschini de Fals. Leg. p. 44, 30. et 38. Contra adverso Eridano navigare Luciano est ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἑριδανόν, T. II. p. 88. adverso Nilo, ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Νεῖλον, T. III. p. 536. In his similibusque verbo praefixa praepositio phrasin determinat. Sed qui Alexandria profecti nave petebant Acthiopiam, nisi fallor, Diodoro Siculo I. p. 200, 59. non κατὰ, sed ἀνὰ τὸν Νεῖλον πλεῖντις dici debuerunt; prouti legitur p. 272, 55. et 300, 90. VALCK.

7. καὶ τοὺς ἀνδράς κρουεργηδὸν διασπάσαντες) Opinor in his aliquid esse commissum. Apparet satis nautas indicari, eadem Mitylenaea navi vectos. Sed bene si Herodotum novi, non neglexit de numero eorum, debuit certe, addere. Studiose adscribit c. 14. Aegyptiorum ad bis mille supplicio fuisse destinatos ultimo de regionum iudicum sententia, et eorum quidem in vicem, qui cum navi Mitylenaea ad Memphin crudeliter fuerant absumti, denis singulorum loco computatis: obtruncati ergo ducenti sunt. Lege nunc καὶ διηκοσίους ἀνδράς etc. et ratio et oratio constabit. In τοὺς latent numerales ΗΗΞ notae διηκοσίων. Si [aliud exemplum vocis] κρουεργηδὸν desideretur, Eunapius in Aedes. p. 45. dabit. WESS. — Immerito τοὺς ἀνδράς sollicitasse videtur Vir doctissimus. Fuerint in navi ducenti homines: non nego. τοὺς ἀνδράς adiecto articulo scribens Herodotus, indicat, dilaniatos fuisse quotquot homines in ea fuerant. S.

9. χρόνῳ παρέστησαν) Laurentii Latina, obsessi aliquandiu restiterunt, correxerat bene H. Stephanus, inconsulto spreus. Viam muniverat Scriptor VI. 99. ἰθαῦτα τοὺς τοὺς πο-

λέρμεον --- ἐς δὲ καὶ οἱ Καρύστιοι παρέστησαν, *donec etiam Carystii in deditionem venerunt*. Porro cap. ult. lib. VI. ἐπολορ-κίοντο, ἐς δὲ καὶ οὗτοι παρέστησαν: tum V. 56. παρέστησαν δὲ ἐπὶ μισθῷ τοῖσι τέκνοις. Non addo aliunde plura. Lege notas Cl. Io. Taylori ad Demosthenis Androt. p. 244. et Abreschii Diluc. Thucyd. p. 328. WESS. — Quo magis mireris, nuper etiam virum doctum contendisse (in Actis philol. Lips.) haud dubie hic παρῆσαντο legendum, provocantem ad illud III. 155, 12. οἱ πολέμοι παραστήσονται. Non meminerat vir optimus, secundum aoristum huius verbi non minus, quam futurum medii, reciprocum vel passivum habere significatum. S.

CAP. XIV. 10. παρὰ τοὺς πατέρας) Servanda fuerat, opinor, altera lectio, κατὰ τοὺς πατέρας: *quum puellae plorantes illac praeteribant, ubi parentes erant collocati*. Κατὰ significat in talibus ex adverso, contra. Herod. p. 134, 7. [II. 121, 68.] ὡς δὲ κατὰ τοὺς Φυλάσσοντας ἦν. Rursus p. 195, 28. p. 364, 11. [III. 86, 3. VI. 101, 2. Conf. supra ad II. 158, 11.] Thucyd. VIII. 86. ἐπιπλὴ ἐγίνοντο πλείντες κατ' Ἄργος. Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 302, 5. κατὰ Λακιδαιμονίους ἐγίνοντο. Demosth. contr. Conon. p. 689, 12. παρίσχεται Κτησίας κατὰ τὸ Λιωκόριον: *mox iterum, ἡμῖν συμβαίνει - πάλιν κατ' αὐτό πως τὸ Λιωκόριον ἵναί*. VALCK. — Sic de his qui in acie stant ex adverso aliorum, Herod. IX. 27, 36. c. 46, 6 seq. et deinde saepius. S.

Ibid. παρήσαν αἱ παῖδες) Pingi potuerat παρήσαν aut παρήσαν, de quo II. 163. At placuit scriptorum fidem sequi. Offerent sese ἦσαν δρόμῳ III. 77. ἦσαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν IX. 5. ubi ἦσαν tamen scripti. Etymologus p. 121, 42. καὶ ἐν συνθήσιν ἀπῆεν καὶ παρήεν καὶ ἐξῆεν τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν --- ἀπῆσαν. [Vide Var. Lect.] Rediit praeterea [l. 11.] οἱ μὲν ἄλλοι πατέρες, quod ex scriptionis compendio vitiatum series postulat. Denique παρεξελθούσαν, [l. 13.] cui rarior usus, quo minus in sede illibatum haereret, nocuit. Τὸ δὲ φάσμα τοῦτο ἰωυτὸν μὲν παρεξελθεῖν, VI. 117. Sophocles Antig. 933. πόλιν παρεξελθεῖσα δαιμόνων δίκην. WESS. 22. τὸν παῖδα ἡγεόμενον ἐπὶ θάνατον) Tametsi bonae fidei Codd. sic velint, vereor, ut recte valeat. Vetus ἡγεόμενον rarum videtur, minime tamen genio sermonis pugnans: convenit συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας VI. 63.; usus respondet:

mox certe τὸν παῖδα ἐπὶ θάνατον στείχοντα [L. 37.] de eodem regio iuvene posuit: adcedit, lapsus leviter, *Aristoteles Rhetor.* II. 8. p. 78. διὸ καὶ Ἀμασις, ἐπὶ μὲν τῷ υἱῷ ἀγομῆναι ἐπὶ τὸ ἀποθανεῖν, οὐκ ἐδάκρυεν, ὡς φασιν, ad haec adludens. Quod si tamen ἡγεόμενον defendi debeat, refingi ἡγεόμενον τὴν ἐπὶ θάνατον poterit, ut dux eorum fuerit, qui fatale illud iter ingrediebantur. Τὴν ἐδὸν ἡγόντο IX. 15. τὴν ἐπὶ θανάτῳ supra. [nescio an I. 109, 3. respiciat: sed vide ibi notata.] WESS. — Potuerat, si opus fuisset, ad VII. 223, 8. provocare, coll. L. 24. huius cap. S.

38. οὔτε ἀνὰ κλαύσας) Praecessit ἀνακλαύσας μέγα et sequetur. Nunc schedae aliud probant, idque commodum aequae: τὸν ἄν' ἰδωνται ἀποκλαύσαντα, II. 121, 3. *Aeschylus Prometh.* 638. Ὡς ἀποκλαύσαι κἀποδύρεσθαι τύχας. *Sophocles Oed. Tyr.* 1466. *Philoct.* 709. et frequentissime *Procopius*, sollers priscorum aemulator. WESS.

41. ἢν μίζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν) Saepius omissum non requirerem, si codicibus abesset, ὥστε: a Codicibus adfirmatum haud sanequam repudiarem, quippe quod in eadem saepe soleat exprimere structura *Xenophon*, sicuti Ἀπομν. III. p. 448, 30. μίζον ἢ ὥστε φέρειν δύνασθαι κακόν: idem paucis dixit *Eurip.* *Hec.* 1114. κρείσσον ἢ φέρειν κακὰ: μίζον ἢ φέρειν, *Soph.* *Oed. Tyr.* 1302. In *Eumenid.* *Aeschylī* forte restitui poterit vs. 473. τὸ πρᾶγμα μίζον ἢ τιν' οἶσθαι τὸδε βροτὸν δικάζειν. Quae primum occultaverat amorem, *Stratonicae* τὸ κακὸν μίζον ψυχῆς ἔλκετο, in libello de *Dea Syria* p. 469. Censebat *Herodoti* *Psammenitus*, eam cladis esse domesticae gravitatem, quae fletu levare recusaret; quique adeo flenda pateretur leviora perpersum: τὰ εἰκηία ἢν μίζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν. Ista *Ios. Wasseus* commodum admovit *Thucydideis*, VIII. 75. μίζω ἢ κατὰ δάκρυα πεπονθότας. In *Stobaei Flor.* Tit. 121. p. 612. exstat illud *Bacchylidis*, μίζον ἢ πινθεῖν κακόν. Quae verbis exprimi nequeunt prae magnitudine, κρείσσον ἢ λέξαι λόγῳ *Τολμήμας* *Eurip.* dixit *Supplic.* vs. 844. Illud *Eiusdem* apud *Strabon.* VIII. p. 563. B. [p. 366. ed. Cas.] Ἀρετὴν ἔχουσαν; μίζον ἢ λόγῳ φράσαι, et vicina suspicor equidem, ob historiam *Messenicam*, e *Cresphonte* petita. *Herodoteum* ὥστε vel ὡς in talibus occurrit in dicto *Simonidis* *Plutarch.* II. p. 15. c. apud *Philon.* *Iud.* p. 884. E. *Pausan.* I. p. 48. IV. p. 325. VALCK.

42. πίνθος) πάθος melius. Eiusdem originis voces, (quales βάθος et βένθος,) atque a Grammaticis saepe permutatae, veterum tamen usu distinguuntur. Quod sequitur [L. 44.] Homereum ἐπὶ γήραος οὐδῶ, Plato, Lycurgus, et Hyperides adhibuerunt: vid. Io. Taylor V. Cl. in Or. Lycurgi p. 328. quem tamen oratorem p. 153, 5. ad normam Atticam scripsisse suspiceris, ἐπὶ γήραος οὐδῶ, prouti Lysiam dedisse
 • liquet ex Harpocr. in Ὀδός. Aeneum limen, χάλκεος οὐδός in oraculo dictum, Sophocli vocatur in Oed. Col. vs. 57. χαλκόπους οὐδός: neque enim οὐδός vulgari debuerat: vide vs. 1586. et Schol. Ὀδὸν adfirmant Suidas et Eustathius. VALCK.

45. καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθίνα etc.) Procopius Bell. Vand. I. 6. ταῦτα ἐπὶ ἀπενειχθίνα ὁ Φάρας ἔγνω, et Belli Pers. II. 24. Id mirum accidit, tot membranas εὖ δοκίειν σφί εἰρησθαι prae se ferre: quae mihi spectasse regium videntur consilium; nam Cambysi plures adfuisse procerum, rerum cohaerentia patefacit. Sic, ipsis videri recte illa dicta, haud utique sine colore et specie veri. Certum praestant ἐπιστόμους Καμβύση scripti libri, sicuti I. 91. indicatum. WESS. — In istis, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθίνα ὑπὸ ταύτου, εὖ δοκίειν οἱ (sive σφί malis) εἰρησθαι ὡς δὲ λέγεται ὑπ' Αἰγυπτίων, δακρύειν μὲν Κροῖσον, perspicua satis sententia est; sed in verborum structura insunt nonnulla, quae turbata videri possint, nisi Herodotei moris memineris. Ut a postremis verbis incipiam, de illa quidem loquendi formula ὡς δὲ λέγεται, δακρύειν μὲν (nempe λέγεται, vel λήγουσι) Κροῖσον, abunde dixi ad I. 58, 7. Tum vero in his quae procedunt, satis patet, ad infinitivum δοκίειν idem verbum λέγεται e sequentibus intelligi. Denique, quum planissime sic dicturus fuisset, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθῆ, Et haec postquam relata sunt, potuerat pro verbo finito, quoniam reliqua oratio infinita est, infinitivum ponere; quemadmodum in tali oratione ἐπὶ et huiusmodi particulae frequenter cum infinitivo construuntur; veluti III. 55, 10. et II. 32, 24. ubi conf. quae Wess. adnotavit. At nunc placuit auctori, cum particula ὡς, loco verbi finiti, aut loco infinitivi, participium construere, ut ταῦτα ὡς ἀπενειχθίνα idem valeat ac ταῦτα ὡς ἀπενειχθῆ. Similiter VI. 31, 5. ὡς ἐκάστην (ἡσὸν) αἰρήοντες οἱ Βάρβαροι, ἰσαγγήνουν τοὺς ἀνθρώπους: et VI. 79, 7. ὡς ἐκάστους ἐκκαλέμενος

ὁ Κλειόμενος, ἔκτεινε: ubi αἰρέοντες et ἰκκαλεύμενος idem valent ac ἤριον εἶ ἐξεκαλείτο. S.

CAP. XV. 5. ἦν δὲ καὶ ἡπιστήθη μὴ πολυπρηγμο-
νεῖν) Noli *ἡπιστήην* movere, quantumvis Arch. *ἐπιστήην*
concinnius tinniat. Quaerunt, possit-ne *ἡπιστήην* ex *ἐπίστα-
μαι* formari: negavit H. Stephanus: satis acerbè, etsi te-
ctius, a Porto propterea in Lex. Ion. perstrictus. Accipe
haec ex litteris Cl. Abreschii: H. Stephan. in *Collectione Ver-
bor.*, quorum *Themata* sunt *Anomala*, audiendos esse negat,
qui ab *ἐπίσταμαι* repetant *ἡπιστήην*, quod tempus tantum sit
τεῦ ἀπιστίουαι. Verum fallitur haud dubie vir doctus. Saepe
eo utitur Plato: in *Convivio* p. 321. A. *ἐπιστήβης*: Phaedr.
p. 357. D. *ἐπιστήβῃ*: III. Legg. p. 589. B. *ἡπιστήθη*: et ibid. C.
[ubi *ἡπιστήθησαν*. Citantur autem paginae edit. Lugd. 1590.]
Hactenus Vir amicissimus. Ego vero mallet *ἡπιστήην* aut
ἐπιστήην μὴ πολυπρηγμονῶν, ex more supra I. 77. firmato.
WESS. — De partic. ἦν in ed. Wess. temere pro si posita
dixi in *Var. Lect.* Iam verbum *ἡπιστήην* idem Wesseling.
cum Porto ab *ἐπίσταμαι* derivans, passiva notione accepit;
quod vel inde adparet, quod πολυπρηγμονῶν in participio,
quam πολυπρηγμονῶν maluerit. conf. ad C. 1, 24. Eadem notio-
ne Valla acceperat, cuius versionem h. l. etiam Wess. cum
aliis editoribus tenuit: Qui si *compertus* etiam fuisset non
affectasse res novas. Portus vero, pariter quidem passive
accipiens, impersonaliter dictum *ἡπιστήθη* existimavit: Si
compertum fuisset, si *constitisset*, nihil cum novi curiose mo-
liturum. At in omnibus quidem exemplis ab Abreschio e
Platone productis *ἡπιστήθη*, *ἐπιστήβης* etc. haud dubie activa
notione ponuntur. Unde profectus Werferus (in Act.
Philol. Monac. T. I. p. 106.) sic vertenda Herodoti verba
monuit: Si autem scivisset non moliri res novas; opportune
conferens ista ex VII. 29, 15. *ἐπίστατο εἶναι αἰὶν τοιοῦτος*,
scito semper talis esse vir, scito te semper talem praestare.
Et haec quidem utique commodissima ratio est expediendi
hunc locum, si modo ad thema *ἐπίσταμαι* referendum sit
istud *ἡπιστήθη*. At mihi, hoc verbum cum H. Steph. (cuius
vide Thes. T. III. p. 140. b. et d.) ad thema ἀπιστίω referen-
ti, persuasum est, obtinere hic illum graecae linguae idio-
tismum, passim a Grammaticis notatum, quem supra in
Adn. ad I. 68, 11. attigi: nempe ex duabus negationibus

alteram abundare. Scilicet εἰ ἠπιστάθη μὴ πολυπραγμονεῖν, idem est ac si dixisset, εἰ ἐπιστεύθη μὴ πολυπραγμ. aut εἰ μὴ ἐπιστεύθη πολυπρ., si de illo creditum esset, non eum res novas moliri, aut, nisi creditum esset novas eum res moliri. Similima certe ratione apud Thucyd. I. 10. ἀπιστοῖν μὴ γενέσθαι τὸν στόλον idem valet ac πιστεῖν μὴ γενέσθαι, aut μὴ πιστεῖν γενέσθαι: et apud eundem, II. 101. ἀπιστεύοντες αὐτὸν μὴ ἤξειν idem valet ac πιστεύοντες μὴ ἤξειν, aut μὴ πιστεύοντες ἤξειν. Similisque ratio illius dictionis apud Nostrium I. 68, 11. ὑπὸ ἀπιστίας μὴ γενέσθαι μηδαμῶ etc. S.

10. ἐν δὲ δὴ καὶ τῷδε τῷ Λίβυος etc.) Revocavi sollemnem formulam ἐν δὲ δὴ, quemadmodum II. 43.: tum Inaro, iuventibus schedis, non negavi ex patria nomen, quo c. 12. VII. 7. et in Thucydidis I. 105. insignitur, ubi Λίβυος, βασιλεὺς Λιβύων τῶν πρὸς Αἰγύπτῳ. In Ctesiae Excerpt. [c. 32.] p. 644. Ἰνάρου Αὐδίου ἀνδρὸς nunc ex prava, at dudum ab egregiis viris correctā, scriptura legi, Celeb. Dukerus tacitum non habuit. Veram Liban. T. I. p. 420. c. servavit etiam. Iustum itaque τῷ Λίβυος Ἰνάρῳ παιδί. Quod autem Persarum in more fuisse docetur, rebellantium regulorum liberis principatum non auferre, eius contrarium recentiores Persae, victis gentibus parcentes, nunquam regiae familiae, observarunt apud Agathiam lib. IV. p. 94. ed. Venet. WESS.

12. τῷ Ἀμυρταίου Παντίπῃ) De Amyrtaeo II. 140. Confi-
ciunt his ex verbis viri eruditi, praeterque ceteros Ampl. Bouherius, Diss. Herod. c. 1. Herodotum vitam in tempora Darii Nothi, Persarum regis, prorogasse: descivisse enim Amyrtaeum anno eius secundo, regnumque tenuisse sex annos, ex Syncelli fide, Chronograph. p. 205. ed. Venet. At ea, quum opinionis ducem non testatus sit, fallax est. Ex Thucyde I. 110. Diodoro XI. 71. et Ctesiae Excerptis liquere videtur, circa Olymp. LXXIX. Inarum et Amyrtaeum Persarum excussisse iugum, certe utriusque defectionem bello Peloponnesiaco fuisse priorem. Tutatus fortasse se, cum in paludibus Aegypti latitans Amyrtaeus ad deditionem adigi difficulter posset, in id usque bellum fuit; Syncelli tamen auctoritas validius fulcrum desiderat. Stat meis a partibus H. Dodwellus, V. Cl. Annal. Thucyd. p. 99. WESS.

CAP. XVI. 5. ὡς δὲ ταῦτά οἱ ἐπαίειν ἐγένετο) Ita

praestat augeri. Inferius c. 141. ταῦτά οἱ ποιεῖν ἐπιτέλλει: et ad I. 117. Sustuli quoque τὸν νέκυν, ex praecedentibus inconsulto repetitum. Dio Chrysostomus Corinth. p. 466. hinc orationem distinxit: quod Amasin autem ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ ὑπολαβεῖν oratio ostendat, id manifesto claudicans, ὑποβαλεῖν doctissimus Berglerus recte instauravit. WESS.

10. Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ) Ioannes Chrysost. iisdem paene verbis T. II. p. 54. B. θεὸς παρὰ Πέρσαις νομίζεται τὸ πῦρ. Alia plura Brisson. Regn. Pers. II. 14. et Sam. Tenullius Dissert. Histor. de Igne c. 9. p. 48. Quae Persis ignem deum cum obtrudunt, nimis stricte urgenda non sunt: ἰσθὲν illis πῦρ erat, quem sacrum ignem mortuo rege et summo in luctu studiosissime exstinguebant apud Diodorum XVII. 114. quod citra impietatem et religionis contemptum fieri profecto non potuit, si ignis Deus esset. Neglexit hoc Th. Hyde, multa pro Persis disputans, de Relig. Pers. c. 1. et 6. abreptus tamen nimio gentis studio: nam ignis in ea natione cultum plus quam civilem fuisse, ex edicto regis Saporis in Assemani Orient. Biblioth. T. I. p. 191. liquet apertissime. At hoc nunc non agitur. Recte Cl. Gronovius in sequentibus οὐ δίκαιον εἶναι λέγοντας ex Med. admisit: postulant id ipsum alii; neque nocet hilum Stobaeus, orationem Herodoti inmutans. Adsunt praeter ea, quae vir Celeb. advocavit, similis structurae plura VI. 13. VII. 144. etc. WESS.

14. πῦρ θεῖον εἶναι) Qui requiritur articulus, vel e Stobaeo p. 614, 48. potuisset interseri: τὸ πῦρ θεῖον εἶναι ἔμφυχον: ut paulo ante, Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ, atque alibi passim articulo [qui tamen non citra exceptionem necessarius est] subiectum insignitur orationis. Paulo post tolerari nequit invecum a Gronovio φησιν, pro σφί, vel σφιν, ut est apud Stobaeum. Verum in istis: οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος νόμος οὐδ' αὖτις σφί ἔστι τὸν νέκυν δίδόναι: pro τὸν v. suspicor olim fuisse scriptum, αὐτοῦ (sive ἀνθρώπου) νέκυν, hominis cadaver: τὸν νέκυν venerat olim in mentem; nunc placet alterum. Superius paulo scripsit νεκρὸν ἀνθρώπου, et II. 90. muliebre cadaver dixit νεκρὸν γυναικός, II. 89. pueri, παῖδου νέκυν, I. 113. Saepius alibi loquitur ad eandem rationem, non secedens ab usu, quem alii quoque receperunt. Uxoris cadaver δάμαρτος νέκυν Eurip. dixit, Or. 1623. ἀνδρός νε-

απὸν, Soph. Electr. 1488. τὸν Ἑκτορος νεκρὸν, Athenaeus XV. p. 688. n. Vid. Platonis Gorgias p. 524. c. Eustath. ad Ἰλ. I. p. 682, 49. In Herodoto magis etiam adfirmabunt ἀνθρώπου νέκυν ista Antonini VI. 13. νεκρὸς οὗτος ἰχθύος, εἴτις δὲ νεκρὸς ὀρνίθος, ἢ χοίρου. VALCK. — At per se facile intelligebatur, de hominis hic agi cadavere. S.

17. οὐδαμῶς σφί ἴσσι) Miror οὐδαμῶς φησὶν ἴσσι amplecti ex Mediceo Cl. Virum: nihil enim eius errore ineptius. Σφίσιν ille voluit, quorsum Ask. si praecedentis ultima admoveatur, ducit. Aegyptios autem vulgarem ignem θηρίων ἔμφυχον censuisse, non abhorret a vero: alioqui inter eorum numina ΦΘΑΣ sive Vulcanus, ignis et plerarumque artium inventor, apud Diodorum I. 12. et 13. Iunge Nicandri Alexiph. vs. 175. et Plut. Sympos. VII. 4. p. 703. WESS.

21. οὐκ Ἀμασις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν) Cambysis insaniam, et popularem Aegyptiorum in hac tegenda contumelia sollicitudinem iure merito ridet Sinopensis Diogenis admirator, Dion Chrysost. Or. 37. p. 466 seq. et praeter cetera, εἰ Αἰγύπτιοι τε, αἰτ, καὶ Καμβύσης, εἴτε ἄλλες τις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν, εἴτε αὐτὸς Ἀμασις ἦν, τύπος ἦν ἀνχιμος, ἄσαρκος, ἄψυχος. Hoc quoque stultissimum Regis facinus in libro Historiarum deperdito narraverat Diodorus, quod liquet ex Eclog. de Virt. et Vitiis p. 556. VALCK.

CAP. XVIII. 2 seq. ἐκίπλεις - πάντων τῶν τιτραπόδων) Sic Acta Ap. x, 12. De Mensa hac Solis, Pausan. VI. 26. et ibi Kühnius: at uberius multo Aldus in docta Praefatione, Philostrati Latinae interpretationi praefixa, Hieronymi μνημονικὸν ἀμάρτημα in ea mensa erudite et modeste castigans. Addo, Libanium Orationi Antioch. T. II. p. 385. hinc colorem dedisse. WESS. — Expendi meretur ratio quare in hunc Herodoti locum de Solis mensa commentatus est Hæderen, in Ideen über die Politik etc. T. II. p. 378 et seqq. ubi alia nonnulla Herodoto memorata, tam erudite, quam ingeniose, pertractantur. S.

CAP. XIX. 4. ἐν ᾧ δὲ τούτους μετῆσαν) Usque dum istà veniunt: Valla. Herodoteo more (ἦσαν et ἀπῆσαν alibi leguntur Ionice scripta:) scribendum μετῆσαν, vendendumque: dum ad istos arcessendos proficiscebantur. Infra c. 28. quem adduci iusserat Apin, μετῆσαν ἄζαρες. Atticum est

μετῆσαν: μετήσαν Ionicum. *Ire quid petitur*, ἰδοὺ ἐπὶ τι, Poëtis et in veteri lingua dicebatur μετὰ τι: hinc ista vis significandi haesit in μετελθεῖν, μετίναι, μεθήκειν, similibusque. Eurip. Andr. 561. Οὐ γὰρ μίας σε κληρόνος προθυμία Μετῆλθον, ἀλλὰ μυρίων ὑπ' ἀγγέλων. Soph. Phil. 343. Ἠλθόν με νῆϊ ποικιλοστόλῳ μέτα. Huius generis quaedam prostant ad Eurip. Phoen. p. 446. In Aristoph. Eq. 602. μετῆσαν στράματτα, ibant *petitum stragula*, prout optime cepit L. Küsterus; qui domo aberat, ista scribens ad Aristoph. Eccles. 530. „Μετῆλθε: Id est, accersilum venit: sic enim scribendum est pro μεθήκει.“ Vulgatum verbum iure tuetur Steph. Bergler. in Notis, quas unius P. Burmanni Sec. debemus munificentiae, ad literas elegantiores amplificandas atque in Belgio tutandas nati. VALCK.

Ibid. ἐν ᾧ δὲ τοὺς μετῆσαν) Negligi haec non debuerant. Similia c. 28. αἱ μὲν δὲ μετῆσαν ἄγοντες. At utrobique oportuerat μετῆσαν, refinxique adeo. Refer huc c. 15. τὸν μὲν δὲ παῖδα εὐρον οἱ μετιόντες, ubi arcessendi potestas potior. Strabo XIV. p. 950. A. [p. 641. B. ed. Cas. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 155.] καὶ ἀλλαχόθεν μετιόντες αἰετίνης ἀξίους τῆς τοιαύτης προτασίας, et semper aliunde arcessentes etc. tum XV. p. 1501. B. [p.] ἀναστρέψαι πάλιν ἀπ' οἴκου, μετιόντος τε αὐτὸν, κλεῖψαι ἦκειν: arcessente eum, iussisse venire. Vulgo isthic aliter. WESS.

7. οὐκ ἂν ποίειν ὅσα ἐπὶ τοὺς παῖδας etc.) Themistocles ad Iones οὐ ποίετε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατιώμενοι, IX. 22. ex simili ratione. Iones Atheniensium erant coloni, Phoenicibus originem acceptam ferebant Poeni, filii ergo illorum; quemadmodum Atheniensium Iones: nec aliam ob causam Tyrus יְדֻיָּה, filia Sidonis, Esaiæ xxiii, 12. Maior patria colonias pro liberis putabat: unde apud Locros in Graecia tabulae foederis cum Italicis hoc exordio, ὡς γενεῖσι πρὸς τέκνα in Polybio; ad cuius Excerpt. p. 49. [lib. XII. cap. 10. nostrae edit.] egregie Henr. Valesius, et Fronto Ducaeus ad Io. Chrysost. T. II. p. 832. Statim ἐδεδώκεσαν [l. 12.] ob schedas et sequentia non recusavi. WESS.

CAP. XX. 5. τὰ τε λέγειν χρεῖν) Medic. consentaneiue non sibi constant. Vide inferius c. 65. et VII. 39. [et conf. Var. Lect. h. l.] χρεῖναι Arch. et Vind. ex χρεῖν καὶ natales

accepit. Recepi et ψίλλα [l. 5.] sicuti c. 22. IV. 168. IX. 79. quia mssti iubent et Grammatici. Habet praeterea τὸν μύρον ἀλάβαστρον Eustath. in Homer. p. 946, 53. [Iliad. p. 923, 10. ed. Bas.] Herodotum nominatim non excitans: sed Suidas in Ἀήκυθος illi τὸν ἀλάβαστρον tribuit. [Sic et Photius, in Lexico haud ita pridem edito.] Haud scio an recte: quamquam si Codd. offerrent, pro legitimo procederet facile. Hoc addere iustum est, Persarum regibus placuisse hoc genus munera, aliis mittenda et dividenda, in Xenophontis Κυρ. II. VIII. p. 209. WESS. — At nec ferendus h. l. ullo pacto videtur articulus, quem ad ἀλάβαστρον adiectum volunt grammatici, nec absente articulo cognosci potest utrum in masc. an in foem. genere vocabulum illud Herodotus usurparit. Quare suspicor, Suidam et Photium, non inspecto Herodoto, perperam interpretatos esse superioris alicuius Grammatici observationem, qui monuerat, non ἀλάβαστρον, ut Attici solent, sed ἀλάβαστρον scripsisse Nostrum. De duplici illa vocabuli forma vide Brunck ad Aristoph. Acharn. 1053. cuius monitum de Atticorum usu firmant ea quae a nobis ad Athen. V. 206. c. et VI. 268. a. adposita sunt. Eo minus autem opus fuerat de masculino genere, quod huic vocabulo Herodotus tribuerit, monere; quoniam illud Atticos etiam scriptores eodem genere frequentasse constat, velut Aristoph. l. c. et Cratinus apud Athen. VI. 268. a. S.

8. καίλλοιτο ἀνθρώπων πάντων) Ita-ne omnium, quotquot sunt, hominum? Displicet ista exaggeratio Cl. Corn. de Pauw, suspicanti Αἰθίοπων πάντων: de Macrobiis sermonem continuari, atque eos cunctos inter Aethiopas proceritate et elegantia formae eminuisse. At respuunt id auxilium membranae, quibuscum Eustath. facit: aversatur scriptor ipse, de Aethiopibus οὐλότατον τρέχωμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων, VII. 70. Differt id nonnihil; sed eum toties repetita, scribere se τὰ ἤκουσι, excusabit professio. WESS.

8 et seq. νόμοις δὲ καὶ ἄλλοις χρᾶσθαι etc.) His proxima si iungerentur in codicibus, κειχωρισμένοις τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, vocolas intermedias, αὐτοὺς καὶ, hanc certe, natam e syllaba sequenti, non desiderarem. Aethiopes isti Μακερόβιοι, Solensi Bioni in Aethiopicis Ἀθάνατοι dicti ap. Athen. XIII. p. 566. c. secundum Herodotum constituisse Regem nar-

rantur, cuius corporis proceritati fortitudo responderet, quo patre natus esset parum curantes. Huc pertinere suspicor fragmentum ex eiusdem Bionis Aethiop. lib. I. Αἰθιο-
 πας τοὺς βασιλείων πατέρας οὐκ ἐνθαίνουσιν, ἀλλ' ὡς ὄντας υἱοὺς
 Ἥλιου παραδίδασιν. Ista vulgavit e Cod. msto Celeberr. Io.
 Alberti in Append. ad Gloss. in N. F. p. 213. Aethiopum
 τὰς μὲν βασιλείας ἐγχειρίζουσιν οἱ μὲν εὐπρεπιστάτους, τύχης ἡγού-
 μενοι δῶρα αἰμοφότερα, τὴν τε μοναρχίαν καὶ τὴν εὐπρέπειαν, Dio-
 dor. Sic. lib. III. c. 9. ubi notat P. Wess. VALCK.

10 et seqq. τὸν ἄν τῶν ἀστῶν etc.) Nolo dissimulare, ele-
 gantiora mihi, quae Arch. et Vindob. subministrarunt,
 alparere. Loca κρίνωσι, hinc ablatum, post τὴν ἰσχὺν et τοῦ-
 τον βασιλεύειν tantum admitte; ecquid ad cultam et perfe-
 ctam desiderabitur sententiam? Sed qui me passim, ne
 quid audacius moveatur, et hic incessit timor. Adsumant
 ergo, quibus volupe est. Regum autem istam ex magnitu-
 dine et virium robore in Aethiopibus electionem, hinc
 Aristoteles, Bio, Nic. Damascenus et Strabo derivarunt, de
 quibus ad Diodori III. 9. WESS.

CAP. XXII. 5. δολιροὺς μὲν τοὺς ἀνθρώπους etc.) Plu-
 tarchus de Malign. p. 863. n. ex Nostro Aethiopum regem
 dixisse, ὡς δολιρὰ μὲν τὰ χρώματα, (immo vero αἰσίματα ex
 Cl. Reiskii correctione,) δολιρὰ δὲ τὰ εἴματα τῶν Περσῶν ἴσθι,
 perhibet. Iterum Sympos. II. p. 646. b. ὡς δολιρὰ εἴματα καὶ
 χρίσματα, κατὰ τὴν βαρβάρου φωνήν. Quorum posterius non
 sine excusatione erit, prius, Herodotum cum adpellavit,
 nequaquam. Decepit doctum criminatorem memoria fal-
 lax. Convenit Aethiopico ex parte quadam dictum; in-
 tegrum Lacedaemoniis, de purpura et unguentis talia pro-
 fessis, debetur: cuius rei testem fero Clementem Alex.
 Strom. I. p. 344. Post pauca [l. 11.] τρίτα δὲ, quod in Cod.
 Bodleiano, recepi ex Cl. Wasse et Gronovii II. 22. iudicio.
 WESS. — Cf. II. 22, 14. 137, 14. I. 204, 10. etc. S.

[20. εὐδὲν θωνμάζειν etc. Spectavit hunc locum Iulianus,
 citatus a Suida, voce Ἡρῶδ. S.]

22. εἰ μὴ τῷ πόματι τῷδε ἀνέφυρον) Adcessit penulti-
 mum vocabulum ex schedis. [Adiecto nil opus fuisse, in
 Var. Lect. monui.] Legisse Laurentium ἀνέφυρον, dudum
 P. Leopardus Emend. VII. 14. et H. Stephanus animadverten-
 runt. Utrum praestet, in ambiguo latet. Si vulgatum pro-

TATIONES

proceritati fortitudo respondet, varum curantes. Hoc pertinet ad iusdem Bionis Aethiop. lib. I. ἀνδρῶν ἰσχυροτέρων, ἀλλ' ὡς ἔστιν: sic vulgavit e. Cod. msto Celeberr. in Gloss. in N. F. p. 215. Aethiopum ὡς οἱ μὲν ἐν ἀμεταστάσει, ὡς οἱ ἄλλοι ἐν μεταστάσει καὶ τῶν ἐκείνων. Dubi notat P. Wess. VALCK. in ἀνδρῶν etc.) Nolo dissimulare. et Arch. et Vindob. subministrant. hic ablatum, post τῶν ἰσχυρῶν et cōmittit; equid ad cultum et percontantiam? Sed qui me passim. et ur, et hic incessit timor. Advenerat. Regum autem istam et magnitudine in Aethiopibus electionem. hic Damascenus et Strabo derivant. de

WESS.

5. ἀδελφῶν μὲν τῶν ἰσχυρῶν etc.) Plac. 565. D. ex Nostro Aethiopum regem ἰσχυροτέρων, (immo vero ἀδελφῶν ἰσχυρῶν, ἀδελφῶν δὲ τῶν ἰσχυρῶν τῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν. pos. II. p. 646. D. sic ἀδελφῶν ἰσχυρῶν καὶ ἰσχυρῶν. Quorum posterius non prius, Herodotum cum appellavit. locum criminatorem memoria solutio ex parte quadam dictum; in- de purpurea et unguentis talia pro- rei testimonio fero Clementem Alex. muca [L. 11.] ἔστι δὲ, quod in Cod. Wasse et Gronovii II. 22. iudicia. 14. 157. 13. L. 203. 10. etc. S. te. Spectavit hunc locum Iulianus. 2. S.] Adcessit periti- 5. ἀνδρῶν ἰσχυρῶν) Adcessit periti- dis. [Adiecto nil opus fuit. in ase Laurentium ἀνδρῶν ἰσχυρῶν, datum 14. et H. Stephanus animadvertit. ambigua laet. Si vulgatum pro-

betur, plenum exhibit *ἢ μὴ τὸν ἄφρον*, sive, ut Aethiops, τὸν κόπρον, τῷ πόνματι τῷδε ἀνέφρων, nisi panem, seu stercus ex Aethiopsis contemptu, hoc potu miscerent. Et poterit, ubi advocata admittantur, sententia [claudicante quidem pede] procedere. Cultior-ue tamen et praestantior, si ἀνέφρων valeat, evadet? Absurdum in Aethiopsis ore non erit sane, *ἢ μὴ τῷ - - ἀνέφρων*, nisi hoc se vini potu recrearent. Sic accessiones vocabulorum non desiderabuntur, et sermoni usus et ratio constabit. Dio Cassius LVI. p. 680. ὥςτις μὲν δὲν ἔστι τῶν ἀνέφρων δύνηται: ut nullo modo vires recipere ac recreari possit. Tale Aeliani Hist. Animal. XIII. 12. ἀνέφρων- τες ἰατροῦς ἀνιδιώσκοντο. [Saepe sic Appianus, cuius testimo- nia in indice Graec. olim collegimus.] Non adiungo in re frequente plura. Quae quidem commentari, ut arbi- trandi ius integrum omnibus maneret, cum maxime li- buit. Mox τοῦ τῷ γὰρ - - ἰσχυροτέρων [L. 23.] pro vero posset censer. Vide tamen c. 106. WESS.

CAP. XXIII. 2. ἔστι μὲν ἰς εἰκοσὶ τέ καὶ ἑκατὸν etc.) Sequor veteres editos et scriptos codices, adposita duntaxat ex his enclitica. In Medic. et similibus ἰσχυρῶν, quod alias damnant, praepositionem, fortasse male pictam, absorb- sit: certe ad Medic. tutamen producta a Cl. Viro non ad- modum urgent. [Provocat ille ad II. 36, 4.] Meliora Por- tus subpeditabit abunde. Ecce Valer. Maximum VIII. 13. Ext. 5. Huius regis (Arganthonii) consummationem annorum minus admirabilem faciunt Aethiopes, quos Herodotus scri- bit centesimum et vigesimum annum transgredi. Scribit sane Herodotus, sed non tam laxe. WESS.

8. et seq. ἀρτίως δὲ τὸ ὕδωρ - - χωρεῖν ἰς θυρόν.) His supe- rioribusque descriptis Cel. Boerhavius Element. Chem. T. I. 550. subdit: Ubinam talis aqua hodie? nusquam sane, et si semel haberi posset, daretur comparandae aquae cognitio. Sed neque natura talem hic nobis praebet, neque ars ulla parare potest, ne sollicitissima quidem et repetita destillatione. Quare credidi olim ista legens, quae pro verissimis habeo. quod ligna in Aethiopiae illa parte quam ponderosissima habeantur, aquae simul nostrarum respectu levissimae sint. Tum, positis in medio Asiae, Africae et Americae gravissimi ponderis lignis, non dubitabimus, addit, amplius, quin in illis telluris plagis ligna habeantur ponderosissima, in confirmationem eorum, quae Hero- Herodot. T. V. P. II.

dotus narravit. Enimvero hodiernae observationes probant fere omnia MAGNI VIRI dicta etc. Prorsus pro Herodoto benignè et honorifice. Quam autem vellem exposita itidem illa fuisse, μήτε τῶν ὅσα ξύλου ἐστὶ ἐλαφρότερα. Herodotus, uti sequentia arguunt, de veritate rei addubitasse videtur. WESS. in *Addendis*.

16. ἐν πίδησι χρυσαῖς διδίσθαι) Hinc sua desumsit Dion Chrys. Or. 79. p. 664. v. Postquam dixisset, apud Aethiopes τοὺς ἄνω aurum rem censi vilissimam, subdit ista: καὶ φασι αὐτόθι τοὺς κακούργους ἐν παχέαις διδίσθαι πίδασι: addendum omnino χρυσαῖς: [aut παχέαις in χρυσαῖς mutandum:] quod cur monere neglexerit Theod. Canter. Var. Lect. l. c. 5. caussae nihil erat. Auro sic abutebantur isti, quibus ὁ χαλκός, ut ait Herod. σπανιώτατον καὶ τιμωτάτον. Notum Platonis illud in Euthydemo p. 304. v. Τὸ σπάνιον, ὡς Εὐθύδημος, τίμιον· τὸ δὲ ὕδωρ εὐωνότατον, ἄριστον δὲν, ὡς Ἰφὴ Πίνδαρος. In his, alia longe populo διὰ τὸ σπάνιον τίμια, alia sapientiae verae cultoribus. VALCK.

Ibid. ἐν πίδησι χρυσαῖς etc.) Tetigerunt haec Aethiopum ex auro vincula plures veterum, a Theod. Cantero Var. Lect. l. 5. ad testimonium excitati. In Dione Chrysost., haec Herodotea aemulante, Or. LXXIX. pag. 664. v. καὶ φασι αὐτόθι τοὺς κακούργους ἐν παχέαις διδίσθαι πίδασι, scribi ἐν χρυσαῖς aut παχέαις χρυσοῦ omnino decuit, quod Steph. Berglerum, V. Cl., non fugit. Opportune Heliodor. Aethiop. IX. pag. 40. καὶ τὰ τε δίσμια ἀμείβειν καὶ χρυσᾷ ἐπιβάλλειν ὅσα γὰρ σίδηρος παρ' ἄλλοις εἰς τὰς χρεῖας, ταῦτα παρ' Αἰθίοφιν ὁ χρυσοῦς νένομισται. WESS.

CAP. XXIV. 2. αἱ λέγονται σκευάζεσθαι ἐκ ὑάλου) Ionum et Atticorum veterum adsuetudo ὕαλον praetulit. Docte T. Hemsterhusius ad Thom. Mag. voc. ὕαλος. [Ὑαλος Atticorum esse, ait Thomas, ὕλος aliorum Graecorum. Ionum nulla ibi mentio, quos novimus plurimorum in vocabulorum usu ab usu Atticorum abhorruisse. Idem Thomas recte monuit, ἀλάβαστον absque ῥ Atticos dicere, ἀλάβαστρον alios Graecos: atqui, ἀλάβαστρον usurpasse Herodotum, supra c. 20, 5. vidimus.] Rem ipsam ad Diodori II. 15. examinavi, non praeterita Ctesiae iniqua et loliginis plena in Herodotum criminatione. Electrum sive succinum Th. Gatakerus fuisse, non ὕαλον vitrum, divinavit

vero hodiernae observationes probae fore
[RI] dicta etc. Prorsus pro Herodoto be-
. Quam autem vellem exposita iudicem
ἐν τῷ ἐξέτασιν ἐπὶ τῷ ἀποδείξεσθαι. Herodotus, ut
, de veritate rei addubitasse videtur.
dis.

dis.
eigen *deletus*). Hinc sua demum Divo
164. b. Postquam dixisset, apud Aethio-
n rem censi viliissimam, subito isti:
xaxxippos; in *xaxxijs deletis* videtur;
xaxxijs; [aut *xaxxijs* in *xaxxijs* muta-
monere neglexit Theod. Cantab. Var.
se nihil erat. Auro sic abutabantur ist.
ut ait Herod. *εὐκαταστὰς αὐτὸν πλουτοῦν*.
lud in Euthydem p. 304. a. Ti enim
rē dī *ἐδοῶν χρυσόμακτρον ἀργύρεον ἑκάτερον*
longe populo *ἀλλ' οὐκ ἐπείκει τιναί*, alii
cultoribus. VALUCK.

longe populo. VALCK.
multoribus. VALCK.
res veterum, a Theod. Cantero Var. Lect.
ante, Or. LXXIX. pag. 66a. a. n. tam
fugit. Apocritus Heliodor. Aethiop. IX.
WESS.

WESS.
F. 2. αὶ ἵκανται παντοῦτοι ἐν οὐρανῷ)
im veterum adnotatum ἔστιν praetuli-
sus ad Thom. Mag. voc. Τάδε. [Τάδε
Thomas, ἑλέσθαι aliorum Graecorum lo-
ntio, quos novimus plurimorum in
ab usu Atticorum aboque Atticis dicit,
tit, ἀλλὰ βάρβαροι usqueque He-
ecos: atqui, ἀλλὰ βάρβαροι usqueque He-
5. vidimus.] Rem ipsam et dilige-
on praeterita Genes iniqua et ille-
tam criminatione. Electrum aut voca-
8 fuisse, non οὐδὲν vitium, dicitur

ad Antonini Imp. IV. pag. 133., quam opinionem erudite
super Celeb. Io. Matth. Gesnerus illuminavit, Commentar.
Soc. Reg. Gotting. T. III. p. 92. De vitro utrique non re-
fragor. Cum tamen Herodotus electrum, ex ultima adve-
ctum Europa, quod c. 115. huius libri manifestat, bene
noverit, ad credendum erit difficile, ἑλέκτρον vocabulo hic
succinum indicasse. At fac intellexisse; unde in Aethiopi-
bus tam uber electri copia, ut cippis ingentibus, intra
cavum recepturis integra mortuorum cadavera, suffecerit,
neque uni, sed generatim omnibus totius nationis? Veri
ea fidem superiaciunt. Diodorum, Strabonem, Lucianum,
narrationem memini, quamquam discordes, amplecti;
quorum auctoritas, in Herodotum aut Ctesiam reditura,
nullatenus iuvat. Mihi, si quid iusti fabulae inest, *salis*
fossilis et ἑλεπρῶν indoles et copia, ex Iobi Ludolfi Aethio-
picis ad Diodorum exposita, hac ἑλέκτρον innui probabile ma-
net. WESS. — *Crystallum* dici, addubitan quidem, sus-
picatur Heeren, in *Ideen* etc. T. II. p. 373. S.

6. περίστωσαι στήλην ἐξ ὕδαλου) Parum caute duci suo nimium fidit Diodorus, non inspecto volumine Herodoti, sententiam, prout illam Ctesias retulerat, enarrans lib. II. c. 15. ταριχεύσαντες τὰ σώματα, καὶ περιχρύναντες αὐτοῖς πολλὸν ὕδωρ, ἵστασιν ἐπὶ στήλης, ὥστε τοῖς παρῶντι φαίνεσθαι διὰ τῆς ὕδαλου τὸ τοῦ τιτιλιανηκότος σῶμα, καθάπερ Ἡρόδοτος εἰρημά. Tuitus est contra Ctesiam Historicum suum Wess. Suam forsā ille χρυσῇ εἰκόνα, in quam primum incluserint cadaver, confinxit ex Aegyptiacis Herodoti, in quibus legerat lib. II. cap. 86. πεποιτία ἔλκων τύπον ἀνθρωποιδία, ποιησάμενοι δὲ ἐστρύνεισι τὸν νεκρόν. VALCK.

10. καὶ ἔχῃ πάντα Φανερὰ etc.) Haec τὴν στήλην sive cip-
pum signant: nam si cum Laurentii Latinis ad mortui ca-
daver referas, absurdum erit ὁ νίκης --- ὁμοίως αὐτῷ τῷ
νίκῃ: quibus etiam offensus Cl. de Pauw, ἔχῃ --- ὁμοίως
αὐτῷ ὁ νίκης coniecitavit, nimis confidenter. Quid si αὐτῷ
τῷ νίκῃ alienum nunc occupent locum, olim, uti in Cod.
Remigii, οἱ μάλιστα αὐτῷ τῷ νίκῃ προσήκοις scripta? Lo-
quendi formulam scriptor non reneat, quippe εἰς ἔσθαι
ἐγγίλλοντα τοῖς προσήκοις τῷ νικητῇ, IV. 14. At nihil
decerno. WES. — Hoc dicit scriptor: columna non omnia
manifesta (s. conspicua) habet, sicut ipsum cadaver. Scilicet

mumiae Aegyptiacae nonnisi a parte anteriore conspici poterant, dorsum erat arculâ tectum: cadaver Aethiopicum omni ex parte conspicuum erat; nam columna vitrea, quae illud circumdabat, omni ex parte diaphana erat, nec in postica parte parietem habebat. S.

CAP. XXV. 3. ὄργην ποιησάμενος, ἐστρατεύετο) Quandoquidem ἔρχετο στρατεύεσθαι, et similia frequenter occurrunt, non miror ὄργην viro cuidam docto venisse in mentem: verum ὄργην ποιησάμενος idem est ac ὀργισθεὶς, iratus. Herodoti Xerxes, VII. 106. οὐκ ἐποίησατο ὄργην οὐδεμίῃ, ἀλλ' ἡπίως αὐτὸν ἀπειμύλατο. Thucydidi dicuntur Athenienses, IV. 124. ὄργην ποιούμενοι, (cap. 123. ὀργισθέντες:) εἰ καὶ οἱ ἐν ταῖς ἡσέως ἦδη ὄντες ἀξιοῦσι εὖ αἰσθάνεσθαι. Huius simillimae Herodoto formae sunt loquendi; θῶμα ποιούμενοι, mirati; λήθην ποιούμενος, oblitus; καταστρεφὴν ἐποίησατο, debellavit; VIII. 74; L. 127. VI. 28. Ab his distant istae, Herodoto aliisque frequentatae, δεινὸν ποιῆσθαι, μέγα, et συμφορὴν ποιῆσθαι: in quibus ἡγῆσθαι, τίσθαι, et ποιῆσθαι eadem usui inserviunt. VALCK.

6. ἱμμανὲς τε ἰὼν καὶ οὐ φρενῆρης) Sophocli praesertim admatum hoc quoque genus παραλλήλισμῶν frequentat Herodotus, cuius attigere quaedam viri docti; illud etiam e lib. V. cap. 42. ἢ οὐ φρενῆρης, ἀερομανὲς τε. lungit et III. 34. παραφρενέειν καὶ οὐκ εἶναι νοήμονα. IX. 54. μανόμενον καὶ οὐ φρενῆρα. Unum hoc satis est, e quo fiat de reliquis coniectura. De re eadem Soph. Antig. 498. Ἀνταῶσαν αὐτὴν, οὐδ' ἐπὶ βολὴν φρενῶν. Conf. Electr. 474. Antiphon Or. III. pag. 117, 5. ἴσω φρένου, καὶ οὐκ ἐμχέοντο, τὴν σωτηρίαν τοῦ κέρους προσιμῶντες. In talibus, ad exemplum Aeschyli, Sophocle multo parcius fuit Euripides. In Herodoto longe frequentiores istiusmodi, rei propemodum eiusdem, sub alio nomine repetitiones, quam apud Thueyd. et Xenoph.; invenientur tamen apud quosvis veteres; apud Oratores etiam; sed in certis tantum locutionibus, qualis est ista: φράσω καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι, Demosth. p. 196, 6. ἴδω καὶ οὐ κρύψομαι, eidem restituenda p. 632, 116. VALCK.

8. τοὺς παρόντας αὐτοῦ ταύτη etc.) Optime Arch.; aliorum αὐτοῦ, si tacuisset is, fuisset probum: sed est istud Herodoteum, ut l. 214. ostensum, et a Gronovio IV. 335. Haud quoque scio, repudiari-ne debeat, [l. 9.] π-

πεινόμενος ἐγένετο ἐν Θήβαις, ut toties repetitum στρατιώταις vitetur. Nihil certe urget, cur mox ἱκανοποδοισαμένους cum docto viro pingatur: adhaeret sequenti verbo, et recurrit aliās. WESS.

21. Ἰως μὲν τι εἶχον ἐκ τῆς γῆς λαμβάνειν etc.) Vertebat Seneca liberius III. de Ira c. 20. Sustinebant famem primo tenerima frondium et cacumina arborum, tum coria igne mollita et quidquid necessitas cibum fecerat: postquam inter arenas radices quoque et herbae defecerant, apparuitque talium solitudo, decimum quemque sortiti, alimentum habuerant fame saevius. Sic loco animalium bene Gronovius, plaudente Herodoto et probante. Corruptissima sunt Libanii Declam. XIX. Tom. I. pag. 507. de Potidaeatis, semet ipsos, δὲ μὲν obsiderentur, depastis; οὐδὲ Καμβύσης εἰς τοσοῦτον ἢ κήκινον ἐξ Αἰθιοπῶν ἐκτρέφοντες ἀρχόμενοι τούτων τῶν κακῶν. Suspisor fuisse εἰς τοσοῦτον ἢ κήκινον ἐμάνη' ἐξ Αἰθ. ἱκαν. ἀρχομένων etc. Neque adeo Cambyses, atque illi, insaniit: abduxit ex Aethiopum finibus copias, cum malorum eiusmodi, h. e. ἀλλοφυγίας, initium esset. WESS.

30. οὕτω ἔπρηξε) Adeo cessit infelicitèr adversus Aethiopus suscepta expeditio. Nonnunquam utuntur in designanda calamitate verbo πράξει simpliciter posito, mali ominis voce κακῶς omissa. Postquam triste fatum narrasset Anacharsidis Herodotus, IV. 77. οὕτως μὲν, inquit, οὕτω δὲ ἔπρηξε. De Syracusanis navali praelio superatis Thucyd. VII. 24. κατὰ τὴν ναυμαχίην οὕτως ἐπεπράγισαν. Demosth. pro Cor. pag. 172. εἰ μὲν τῶν Θηβαίων ἡμῖν ἀγωνισμένοις οὕτως εἴμαρτο πράξει: ubi Schol. πράξει recte reddidit δυστυχῆσαι. VALCK.

CAP. XXVI. [4. ἐς Ὀάσιν πόλιν) Ὀάσις (sive Αὔασις, ut recte hodie apud Strab. lib. II. p. 130. v. et XVII. 791. a. pro vitioso olim Ἀνασις editur) docente eodem Strabone generale nomen est, quo in Africae partibus ab occidente Aegypti sitis insigniuntur loca habitata, vastis undique arenis latisque tractibus aqua carentibus circumdata. Confer quae de eodem vocabulo ex lingua Coptica, et generatim de Oasibus Langlès Vir clar. commentatus est in Adpendice II. ad Voyage de Hornemann, T. II. p. 343. seqq. S.]

5. Σάμοι τῆς Αἰοχμανίης φυλῆς) Narrat apud Etymologum

pag. 160, 22. *Themistagoras*, cum colonis Samum profectos Procleum et Tembriona, facta cum Caribus societate, Samum in duas tribus divisisse; quarum unam de fluminis nomine Σχησίαν dixerint, alteram de nomine urbis Ἀστυπαλαίαν. Hoc unico loco *A. Berkelius* inductus, evidentissimum esse scribit ad *Steph. Byz.* in Ἀῤῥασις, in *Herodoto* reponi debere, Σάμιοι τῆς Σχησίης Φυλῆς λεγόμενοι εἶναι, aut τῆς Σχησιονίης. Neutra coniectura probabilis videbitur. *Codex Etymologici* mstus Χήσιον et Χησίαν exhibet; quam sinceram esse scriptionem contendit. *Etymologi* locum docte pertractans, *Henr. Vales.* in Exc. ex *Dionys. Halic.* p. 75. Una de duabus tribubus, ut a flumine Χησία, sic ab altero coloniae duce Tembrione Τεμβριωνία denominari potuit: sed hoc, litteras vulgatas propius accedens, aeque est incertum. Tribus, in quas populi quidam fuere descripti, si Atticas excipias, raro memorantur veteribus. VALCK.

Ibid. τῆς Αἰσχιωνίης Φυλῆς) *Berkelius* (in *Steph. Byz.* Ἀῤῥασις) scribi iubet τῆς Σχησίης, aut si forma vocabuli possit pati, Σχησιονίης, cuius emendationis auctorem fideiussoresque obtrudit *Themistagoram*, profitentem apud *Etymol.* pag. 160. duas Samiorum tribus *Sehesiam* et *Asiypalaeam* fuisse tantum. Verum *Themistagoras* non Samiis, aucta eorum civitate et copiis florente, negat plures tribus; de primis initiis, cum Graecorum coloni Caribus, insulam possidentibus, miscerentur, memoravit. Qua re *Aeschrioniae* tribui, etsi alibi vix proditae, nihil officit. Confer *Nicandri Alexiph.* vs. 151. et Scholia, et infra c. 39. Θηβίων our redierit [l. 5. et 6.] non eget indicio. WESS.

7. κατὰ Ἑλλήνων γλῶσσαν) Forsan articulum *Codices* agnoscent interiectum. κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν scribi solet ab *Herodoto*: p. 99, 16. 239, 5. [II. 30. et IV. 52.] sed κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν pag. 256, 34. p. 365, 25. [IV. 110. et VI. 98.] Vulgatur in *Aeliani* Var. Hist. IX. c. 16. αὐτὸ τοῦνομα (Μάρης) εἰς τὴν Ἑλλάδα, φασίν, ἱππομυγῆς δύναται. Ex *Scaligeri* Castig. in *Propert.* pag. 287. dudum recipi potuisset emendata lectio: εἰς τὴν Ἑλλάδα φράσιν. Scaligerana semper digna sunt, quae consideratius exigantur a literatoribus. VALCK.

8. In Μακάρων νῆσοι, ob *Olympiodorum* et *Eustath.*, nominatim *Herodotum* adpellantes, non hacsitavi: solent

NOTATIONS

Themistagoras, cum colonis Samum p[ro]bit
Tembriona, facta cum Caribus societate.
Istis tribus divisisse: quarum unam de li-
Eggoria dixerint, alteram de nomine n[on]
oc unico loco A. Berkelius inductus, ad-
ribuit ad Steph. Byz. in *Asteris*, in *Hordos*
Σάμιον τῆς Εγγορίας πόλιν λεγόμενον ἴσθμ., et
ieutera coniectura probabilis videbatur. Ce-
mastus *Xiros* et *Xoris* exhibet: quam sen-
tentionem contendit. Etymologi locum d[omi]-
nr. Vales. in Exc. ex Dionys. Halic. p[er]
tribubus, ut a flumine Xoris, sic ab altero
Tembrione Τριμπριωνία denominari potui-
vulgatas proprius accedens, neque est in
in quas populi quidam fuisse descripi,
s, raro memorantur veteribus VALCK.
omins Πωδῶν) Berkelius (in Steph. Byz. Aster)
χρησις, aut si forma vocabuli possit pati,
emendationis auctorem fidelesoreneque
igoras, profitemtem apud Erym. pag.
num tribus Schesiam et Atypalaean fuisse
Themistagoras non Semis, aucta corum
lorente, negat plures tribus; de primi-
corum coloni Caribus, insulam posi-
tur, memoravit Quae res Anachronis-
vix proditae, nihil officit. Confer Ar-
151. et Scholia, et infra c. 9. g. Gellian
t 6.] non eget indicio. WESS.
γλωττω) Forsan articulum Codices
im. ἀπὸ τῶν ὁλοκλήτων γλωττω ἀπὸ
• 99, 16. 239, 5. [II. 30. et IV. 51.]
• 99, 16. 239, 5. p. 365, 25. [IV.
gat in *Aelian* Var. Hist. IX. c. 16.
is τὴν Ἑλλάδα, φέρει, ἵσταται; κενε-
Propert. pag. 287. dudum recipi po-
o: sis τὴν Ἑλλάδα φέρει. Scilicet
A. quae consideratius exigatur a
K.
91, ob Olympiodorum et Euallab;
adpellantes, non basiani: colati

ἰα de his insulis Graeci, in quib. Plato Menex. pag. 235. atque alii. Μακάριον tamen νῆσος Steph. Byz. sed convertuntur apud Suidam et Hesychium voces istae. WESS. — Equidem non dubitandum arbitror, νῆσος singularem numero scriptum reliquisse Herodotum. Vide Var. Lect. S.

13. λέγεται δὲ τὰδε ὅς· αὐτῶν Ἀμμωνίων) Delevi [καὶ] copulam [ante τὰδε]: nihil praecedit, quod eam aut requirit aut tueri potest. Dispicuit et Cl. Pauw. [mihī visa est locum suum posse tueri.] Eleganter Seneca Quaest. Nat. II. 32. Aliquando Cambyzes ad Ammonem misit exercitum: quem arena Austro mota et more nivis incidens texit, deinde obruit. WESS.

CAP. XXVII. [2. ὁ ἄλλος, τὸν ἑλληνικὸν ἑπαφόν κα-
λοῦσι. iam dixerat lib. II. c. 153. conf. II. 38, 2. S.]

CAP. XXVIII. 2. οὐ λήσιν ἴφην αὐτὸν) Non clam se fore dicebat, si manu tractabilis venisset ad Aegyptios Deus. Χειρῶν, mansuetus, (τὰς χεῖρας προσφέροντα ὑπομένων, Xenophonti p. 438, 29.) movit mihi olim suspensionem, scriptum fuisse primum, φαῖνεν ἴφην αὐτοῦ contractaturum 2. Deum manu tractabilem: ista quum dixisset, ἰσχυρὸν ἐλάττω τον Ἄπιν. Deinceps [L. 5 seqq.] tradit Herod. e quali vacca nasci crederetur sacer iste vitulus; non e tauro, sed divinitus conceptus, genitili lumine de coelo in vaccam delapso: Αἰγυπτίοι λέγουσι, σίχας ἐπὶ τὴν θοὺν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατ΄ερχεσθαι, καὶ μὴ ἐκ τούτου τίττειν τον Ἄπιν. Ob rariorem usum τοῦ Καρίσχου excitat Herodoti verba Eustath. ad Iliad. α. pag. 100, 40. et Cl. Abresch. Dil. Thuc. p. 460. Signa, quibus Apis a cultoribus agnoscebatur, hic etiam enarrata, [L. 10 seqq.] variis disserendi praeberue materiem: videndus inprimis Iablonskius Panthrei lib. IV. 2. quocum, ἐπὶ δὲ γλώσση κἀνθαρον, corrigit et Wesseling. Diss. Herod. p. 175. merito laudans illustris Galli coniecturam, προλαβὼν τετραγώνων, corrigentis λαβὼν τε τρίγωνον. Apin Nilii fuisse atque Aegypti foecunditatis symbolum Iablonski docuit: utrumque τρίγωνον illud expinxit. Aegypti figura traditur esse τρίγωνον et δελτωρὸν, Eratostheni Catast. cap. xx. Theoni ad Arati Phaen. va. 235. De foecunditatis imagine Porphyrius Eusebii Praep. III. p. 98. D. σπορᾷ καὶ γένεσι (ἀπὸνιμαν) φάλλου, καὶ τοῦ Τρίγωνος σχῆμα, διὰ τὸ μέριον τῆς ἑλκυσίας. VALCK.

7. ἐς γαστήρα ἄλλον βάλλεσθαι γόνον) Hoc probare se *Pavio* non potuit: λαβέσθαι divinavit, forte animo volvens *Lucae* Eu. c. 1, 51. καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ, quod ibi iustissimum, neque istud hic damnabile. Adsolet aliàs ἀναιρέσθαι illa in re usurpare: cum tamen βάλλεσθαι ἐς θυμὸν probaverit, et *Codices* conspīrent, dictioque absurdi habeat nihil, cur mutanti obsequemur? *WESS*.

11. ἰὼν μέλας) Summo iure *Gronov.* ex *Med.*, cui plures adsentiuntur, recepit; locumque, expulso inutili verbo, instauravit. *Aelianum* de *Anim.* XI. 10. *Strabonem* et alios adiungere designatus est. Restat λευκὸν τριτράγωνον, quod τὸ τρίγωνον sive *triquetrum* esse debebit, si *Apidis* ex aere figurae, quarum frontibus triangulus inscriptus, non fallunt. Vidi ipse tales, et conplures *Comes Caylus*, τρίγωνον refingens, in *Recueil d'Antiquit.* T.I. p. 45. Porro de notis sacri huius ὁσῆς *Plinius* VIII. *Hist. Nat.* cap. 46. Nodus sub lingua, quem cantharum adpellant. Etiam *Porphyrius* apud *Euseb.* Pr. *Euang.* III. 13. Ἡλίου δὲ σημεῖον, τὸ μέλαν τοῦ σώματος, καὶ ὑπὸ τῇ γλώττῃ κἀνθαροῦς. Qui *Herodotum* studiose cum versaverint, utique hic ὑπὸ δὲ τῇ γλώττῃ κἀνθαρον invenisse censendi sunt: atque haec plausibilis conjectura *Iablonskii*, *Panth.* IV. 2. p. 183. *WESS*.

CAP. XXIX. 4. καί τε τὸν μὲν) E vulnere contabuit et mortuus est tandem; ut *Apin* *Cambyses* occidisse dicitur *Plutarcho* de *Is.* et *Os.* §. 44. *Aeliano* Var. *Hist.* VI. 8. Postea temporis insaniam *Cambysis* superavit, sacro vitulo mactato, *Artaxerxes* *Ochus*; quem contemptum quum asinum dicaces vocarent *Aegyptii*, ὁ μὲν δὲ οὗτος, inquiebat, ὅμων κατενωχῆσται τὸν βούν, atque ita ἔθυσσε τὸν βούν, narrante *Plutarcho* §. 31. e *Persicis* *Dionis*, e quibus, sicut alia plurima quae nobis aliunde non innotuissent, sua hausit *Aelianus* Var. IV. 8. conf. *Idem* de *Nat. An.* X. 28. et *Maximus* *Tyr.* XXXV. §. 1. *Cambysis* insanum facinus detestatus, utroque vir multo melior, *Darius* *Hystaspis*, populari superstitione scienter usus, *Aegyptiorum* sic sibi favorem conciliavit, ut illum unum omnium Regum maxime coluerint et vivum et futo functum, teste *Diodoro* *Sic.* I. 95. vid. *Polyaen.* VII. cap. x, 7. *VALCK.*

5. τοιοῦτοι θεοὶ γίνονται etc.) Multo hoc significantius

quam *Medic.* οὔτοι οἱ. Addunt auctoritatem schedae veteres. Insequentibus [l. 7.] secutus *Arch.* et *Vind.* sum [scil. delens γι ante Αἰγυπτ.] non oblitus γι in Poëtis bis saepe uno in versu collocari, quibus urguens adesse causa solet metri. Confer Cl. *Valckenarium* ad *Tragici Phoeniss.* vs. 557. pag. 209. WESS.

CAP. XXX. 5. τὸ τόξον μῶνος --- ἐπὶ δύο δακτύλους ἔρυσσι) *Damnatus* haec, futilia arbitratus, Cl. *de Pauw*; neque enim arcui tam inflexibile robur, ut *Persarum* nemo intendere valuerit, adfuisse; aliud, modo verba, ut oportet, scribantur, indicari: *Herodoti* manum esse ὄσον τῇ ἐπὶ δύο δακτύλοις ἔρυσσι, h. e. ἐπείρυσσι, praepositione interpositis aliis a verbo distracta, duobus fere digitis, indice nempe et maximo, arcum tenderet. Quod ego commentum exagitare nolo. De ingente arcus rigore testatur rex *Aethiops* c. 22., vires eum tendendi haud obscure negans *Persis*: inest praeterea emendationi tale loquendi genus, cui par desidero. WESS.

12. τῇ κεφαλῇ τοῦ οὐρανοῦ ψάυσουσιν) Induit hoc, iterum iterumque hac in narratione repetitum, proverbii speciem. *Aristaenetus* lib. 1. Ep. xi. καὶ τὸ λεγόμενον δὲ [s. δὴ] τοῦτο, ἰδοὺ τῇ κεφαλῇ ψάουσιν τοῦ οὐρανοῦ. *Aelianus* Var. XII. 41. ὁ πόνος αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ ψάυσουσιν, recte sic *Faber* et *Perizonius*. Parum discrepat *Eunapii* Vit. *Aedesii* p. 48. καὶ ἡ δόξα τῶν ἀστέρων ἔψανσι: *Libanii* quoque, Tom. II. p. 115. β. καὶ πατέρων ἀρεταὶ ψάουσιν τῆς οὐρανόθεν ἀψίδος. Cultum utrumque, atque hoc de fonte manans, sicuti *Horatianum*, sublimi feriam sidera vertice. Vide *Barth.* in *Statii* Theb. III. 155. Mox [l. 14.] ἄρχῃ, cui schedae decus et auctoritatem conciliant, recuperavit locum, quem duobus istis ἰς Πέρσας cum *Arch.* et *Vind.* si recusaveris, non obluctabor. WESS. — Eodem hoc capite ter ista ἰς Πέρσας leguntur, lin. 5. 9. et 14. Si semel deleta velles, commodissime eis l. 9. carebimus. Sed nec ibi, nec ad l. 14. in *Var. Lect.* ex *Arch.* et *Vind.* quidpiam adnotatum est. Solummodo ad l. 5. notavit *Wess.* exulare ibi ab *Arch.* duas istas voces. S.

17. ἐπ' ἀγρῇ ἐξαγαγόντα) Redit ad Σμίδιν, exeuntem, ἐξελκύνοντα. Malim tamen ἐξαγαγὼν, ut ad *Prexaspem* redeat. Quid sibi velit προσαγαγόντα, non video. Forte πρὸς ἀλμύρῃ ἀγαγόντα, ad piscationem. Haec vir doctissimus in *Miscell.*

Lipsiens. Verum enim vero προσαγαγόντα καταποντώσαι cum Prexaspem signent, alium-ne praecedentia postulabunt? Adduxit infelicem Smerdin ad Rubrum mare, sive Persicum sinum, (nam is innuitur, uti I. 189. VI. 20.) Prexaspes, sed quo obtentu proditum non est. WESS.

CAP. XXXI. 9. ἔπειτα τοὺς βασιλικοὺς δικαστάς) In Scholiis ad Lucian. de Sacrif. T. I. p. 536. responsum exhibetur iudicum ad Regis quaestionem. De Regiis his iudicibus agens *Brissonius* de Regn. Pers. I. pag. 119. eodem fuisse censuit apud Persas τοὺς περιχώρους δικαστάς et τοὺς βασιλικούς, quos diversis his appellationibus distinguit *Aelian.* Var. lib. I. cap. 34. isthoc capite tribusque praecedentibus Persica tradens haud certe protrita: sed iudices περιχώρους sive *Dinon*, seu alius, vocasse videtur, qui regionem peragrantes ius dicendo leviores forte controversias in pagis dirimebant; quales olim in Attica κατὰ δήμους δικασταὶ dicti, οἱ περιιόντες κατὰ δήμους τὰ μέχρι δραχμῶν δίκαι ἰδίκαζον, teste *Aristotele* ap. *Harpocr.* et *Poll.* VIII. 100. In *Demosthenis* Or. contr. Timocratem lectum olim Κατὰ δήμους δικαστῆς, non inventum *Valesio*, restitui debet p. 463. §. 176. ubi vulgatur κατὰ νόμους δικ. VALCK. — Ex msstis verum ibi restituit *Reiske*, p. 735. S.

Ibid. βασιλικοὺς δικαστάς) Interponi καλεσμένους ex *Valla* et *Codd.* poterit, ubi necessitas, quam nullam video, urserit. Supra c. 14. et VII. 194. βασιλικοὺς δικασταὶ tantum. Multa de illis *Barn. Brissonius*, Regn. Pers. I. 132. pag. 187. et docti interpretes ad *Aeliani* Var. Hist. I. cap. ult. et in *Hesychium*; quibus ex *Heliodori* Aethiop. VIII. p. 482. [c. 9. pag. 326. ed. *Coray.*] adstrui possunt: τοὺς τε δυνάστας Περσῶν, οἱ τὸ βουλευέσθαι ὑπὲρ τῶν κοινῶν, καὶ διακρίναι καὶ τιμωρίας ὀρίζειν ἰσχὺν ἔχον. Adferunt enim illis amplius ornamentum. WESS.

12. ἢ σφί παρανεβῇ τι ἄδικον) *Cl. Gronov.* iure ita. Firmatur casu *Sandociis*, quem regium iudicem *Darius*, ὅτι ἐπὶ χρημασίαις ἄδικον δίκην ἰδίκασε, in crucem tolli iussit, VII. 194. Scripsi μέχρι τούτου, sicuti cap. 21. Nam quae *Valla* et *Arch.* mox liberaliter offerunt, illis non utor. Cum *Al-dino* ἀνακρίεται [I. 15.] secus habet: male *Stephanus* mutavit, quippe Ἰακόν et genuinum, uti I. 14. et aliás. WESS.

23. ἔγχε τὴν ἱρωμένην) Nihil demuto. Atossam intelligit, indice Schol. Luciani, idque liquet ex cap. 88. huius Musae. Sororum Cambysis alteram, comitem in Aegyptum et deinceps uxorem, Libanius Antioch. pag. 343. et Or. XXXII. p. 668. d. Meroën indiget, haud scio unde edoctus. WESS.

CAP. XXXII. 2. λέγεται λόγος) Placuit hoc ex membranis. Τῆς περὶ λέγεται ὅδε ὁ λόγος, II. 135. et cap. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ λεγόμενος, etc. WESS. — Vide Var. Lect. et miraberis solum cod. Med. cum Aldo exhibentem: nisi hic, ut saepe alias, diligentiam Gronovii effugit codicis scriptura. S.

15. θριδακα τὴν γυναῖκα περιτλάει) Remittimur ad explosum ἀπαρτίως Musae Primae c. 123., ut περιτλάει Med. stabiliatur. Error est scribarum, simplicem vocalem et diphthongum, ut saepissime in msstis, confundentium. Iam, quod [l. 17.] est in Arch. et Vind. ἡ δασεῖα ἢ θριδαξ ἰούσα, Herodoteum quodammodo redolet genium; prorsus autem, ubi δασεῖα foret. Verum multorum in similibus grassata licentia est. Θριδαξ ex Grammaticorum decreto Ionum tantum est, θριδακίνη Atticorum; cui docti viri non adsurgunt. Lege eorum Animadversiones ad Thom. Mag. Θριδακίνη. WESS.

17. ἡ δασεῖα εἰη καλλίων) Interpretamentum videtur, quod in Codd. inventum a Galeo et Gronov. καλλίων: ab Herodoto scriptum, κότερα περιτετιλμένη ἢ θριδαξ, ἡ δασεῖα ἰούσα (hoc e Codd. reciperem), εἰη ἀμείνων καὶ τὸν φάναι, δασεῖαν. Hoc in loco Ἀμείνων reddi potuit καλλίων, ut Ἀμείνων, κάλλιον Hesychio, non vice versa. Quam περιτετιλμένην Herod. θριδακα ἀπολελεμένην dixit Epicharmus Athen. II. p. 68. F. VALCK. — Cur vero ἀμείνων hic alteri praeferremus, equidem non exputo. Epicharmus de lactuca loquitur cuius cauli detractus cortex. S.

CAP. XXXIII. [3. ἰώθη. Vide Adn. ad II. 68, 23. S.]

5. τὴν ἰρὴν ὀνομάζουσι τινες) Vulgus nimirum et superstitiosi, quorum credulitatem et fraudes explodit Cuius Senex in elegante commentario περὶ τῆς ἱερῆς ἰούσου, cuius ex pag. 308., disciplina certe, fluxit verissima sequens Scriptoris observatio. WESS.

CAP. XXXIV. 7. περὶ ἰμετο ποιῦνται) Rarior pro-

nominis flexio in Musis, obvia libro I. 126. VI. 86, 1. etc. uti *είο* cap. 9. etc. Contra ea *ειῦ* et *ιμῦ*, quod hic in *Arch.* et *Vind.*, creberrima. Vir Cl. Corn. de *Pauw* in Praefatione galeata, *Phrynicho* praefixa, non dubitat, amanuenses errasse, et pro *είο* et *μίο* scripsisse *ειῦ* et *μῦ*: haec enim Dorica esse, non Ionica. *Etymologum* auctorem in *Ἐμῖο* et *Phavoninum* in voce *Ἐγών* advocat hanc ad rem, non malos quidem, at non locupletes. Gravior multo *Apollonius Dyscolus* in Excerptis est et apud *Salmas.* in *Solin.* pag. 591., ubi *Ἐμῖο*, *κοινή Ἰώνων καὶ Δωριέων. ἰμῖο δ' ἦλθο μύαν ὄρκον*, ex *Homero*: cui *Pherecyden* et *Democritum* addit, quos omnes una cum *Herodoto* a scribis in his depravatos, etsi *Pavius* confidenter adserit, haud facile obtinebitur. Equidem non improbo *ιμῖο*, sicubi *Codicum* adest auctoritas, nec *ιμῦ*. WESS.

9. *Φιλονίη* - - *προσμίσθαι*) Optime restituit *Gronovius*. *Herod.* I. 134. de *Persis*, οἶνῳ κατὰ προσμίσθαι. *Athen.* X. p. 433. B. *Φίλονός* ἵστιν ὁ πρὸς οἶνον ἔτοιμος - - - *Νίστωρ* προσέειπε τῶν ἄλλων μᾶλλον τῷ οἶνῳ. Eandem respiciens historiam, sua tamen aliunde repetiit, *Seneca* de *Ira* III. 14. *Cambysen regem nimis deditum vino* (*Φιλονίη προσμίσθων*) *Prexaspes* unus ex carissimis monebat, ut parcius biberet; turpem esse dicens ebrietatem in Rege, quem oculi omnium auresque sequerentur. Ex *Herodoto* historiam sumsisse *Seneca* videbatur *Io. Hartungo* *Locor. Memorab.* *Decur.* II. c. 2, 20. VALCK.

11. *Νῦν ἄρα με πατὴρ Πέρσαι*) Hoc misisti repositum volunt, [scil. *Πέρσαι* cum *Ald.* et *Steph.* omiserat *Gronov.* codice suo non satis diligenter (puto) h. l. inspecto.] estque opportunum. Post pauca [l. 16.] *πρὸς τὸν πατέρα Κῦρον* *Fragm. Paris.* ex *Graecorum* more. *Lucianus* *Tim.* cap. 42. *εὐδὲν ἄρα ἦτι ὡς πρὸς Τίμωνα*. *Plutarch.* *Solert. Anim.* p. 963. B. *καὶ τοι τὸ μηδὲν ἐν τούτοις πρὸς ἰδέσθαι καὶ κάμψαι ὄντις*. In quibus similibusque aliis *πρὸς* comparationi servit. Sed codex ille [verbum omittens] solitarius incedit, *πρὸς τὸν πατ. τείσας Κῦρον* *Reisk.* et *Abresch.* pro ὥστε *τείσας* accipiunt recte, ut ad patris exemplar perveniat, sive eum aequiparet. Namque ad patrem consummandum, quod pro *Laurentiano* adaequandum Latina [a *Gronovio*] acceperunt, obscurum et alienum est. WESS.

NOTATIONS

1. Musis, obvia libro I. 126. VI. 66. l.
). etc. Contra ea *εἰς* et *ἰσὺ*, quod hi-
creberrima. Vir Cl. Corn. de *Pau* in
ta, Phrynicho practica, non dubita-
se, et pro *εἰς* et *ἰσὺ* scripsisse *εἰς* et *ἰσὺ*:
esse, non Ionica. Etymologum autem
omnium in voce *ἔρως* advocat hanc al-
quidem, at non loepletex. Gavar
Dyscolus in Excerptis est et apud Si-
591., ubi *ἔρως*, *ἔρως* *ἔρως* *ἔρως* *ἔρως*
ἔρως, ex Homero: cui Pherecyden et scri-
uos omnes una cum Herodoto a scribi-
etsi *Pavus* confidenter adserit, hanc
Equidem non improbo *ἰσὺ*, sicuti G.
nec *ἰσὺ*. WESS.

itas, nec iam. WESS.
 προσηύδα) Optime respicitur Groomius
 Persis, αὐτῷ κέρτα προσηύδα. Athen. I.
 ἔστιν ὁ πρὸς αὐτὸν ἔρως. . . . Νισσὸς ἐπι-
 ἔλκεν τῷ αὐτῷ. Eandem respiciens histo-
 aliunde repetiit, Seneca de Ira III. 14.
 nimis deditum vino (φολοῦτος προσηύδα)
 arissimis monebat, ut parcius bibere; in-
 etatem in Rege, quem oculi omnium auro-
 Herodoto historiam summisae Seneca vi-
 go Locor. Memoriam. Decur. II. c. 2. 1.

(*ae*) Πίγρας) Hoc mssii repeditum ve-
rum Ald. et Steph. omiserat Gronov.
diligenter (puto) h. l. inspecto.] Est
Post pauca [l. 16.] *xpos vii scripti* Ki.
Græcorum more. Lactantius Tim. cap.
xpos Titianus. Plutarch. Solert. Anim. p.
viii in rebus *xpos* diffusus non solum
librisque aliis *xpos* comparationi ser-
verbum omittens] solitarius incedit
vix Reisk. et Abresch. pro *vix* *vix*
d. patris exemplar pervenit, sive em-
am patrem consummandum, quod pro
est. WESS.

23. ἦσθη τε ταῦτα) ἀκούσας addendum omnino; quod perperam eiecerat e contextu Gronovius: istis auditis laetatus est. Verbis ἦσθαι, τίρπασθαι, χαίρειν, quaeque his significatum habent contrarium, ἀχθίσθαι, λυπίσθαι, χαλεπῶς εἶναι, sic solent adiungi participia. Soph. Philoct. 879, ἦδμας μὲν σ' ἰσίδων. vs. 673, οὐκ ἀχθῆμαι σ' ἰδὼν τε καὶ λαβὼν φίλον. Diphilus Athen. II. p. 47. n. τίρπομαι γυμνοῦς ὀρῶν τοὺς ἐκπύτους. Lysias p. 153, 6. ἀκούων ἡχθόμεν. Aeschini, atque eo etiam adhibitum Demostheni, dictum Euripidis e Phoenice, "Οἷς δ' ἐμυλῶν ἦδται κακοῖς ἀνὴρ. Tyranni secundum Xenoph. in Hierone p. 531, 34. τοὺς εἶναι δυνατωτέρους τῶν πολυτῶν ποιοῦντες ἦδονται. VALCK.

Ibid. ἦσθη τι ταῦτα ἀκούσας) Occupavit veterem sedem ἀκούσας. In Musis ἦσθη (neque Gronov. latuit, et Georg. Arnaldus Animadv. cap. 29. urisit vehementer) tertium sibi sociat casum, alibi quartum, imprudenter erudito iuvene negante. *Menander* in *Legation*. Excerpt. p. 135. ὡς ἦλθας καὶ αὐτὸς τὴν σίφηον: ubi τῇ σίφηον vir doctus. Sed *Menandrum* tuetur *Aristophanes*, *Acharnensium* principio ter ita locutus, et *Scholia* in *Il.* 6. 77. WESS.

CAP. XXXV. 9. ἀνασχίζειν αὐτὸν καλύειν) Apud Senecam de Ira III. 14. Cambyzes intendit arcum, et ipsum eor adolescentis (id enim se petere dixerat) figit, *re c i s s o q u e* (rectius scribetur, et respondebit aptius ad verbum Graecum, *re c i s s o q u e*) pectore haerens in ipso corde spiculum ostendit; ac respiciens patrem interrogavit, *satis-ne certam haberet manum?* At ille negavit Apollinem potuisse certius dimittere. Dixisse patrem refert Herod. *Δίσποτα, οὐδ' ἂν αὐτὸν ἔγωγε δεῖναι τὸν θῖόν τοῦτο ἂν καλῶς βαλέειν.* Subdit istis Philosopher: *Dii illum male perdant, animo magis quam conditione mancipium: κακός, κακῶς ὄλειτο, τῇ ψυχῇ μᾶλλον δούλος ἢ τῇ τύχῃ.* VALCK.

11. *ἡνίκα τὸν ὀϊστὸν*) Nulla τὸν ὀϊντὸν controversia turbasset, ni eam scripti movissent Codices. Τὸ *βλῆμα*, cui supra locus, [l. 10.] *H. Stephanus* apud classicum auctorem exstare non arbitrabatur, *Thes. T. I. p. 666.*, deposuit et *Euripides* in *Suppl. vs. 350.* et *Philo Iud.* de Exsecerat. pag. 932. ε. Ceterum multis tragicam et furentem hanc Cambydis crudelitatem et turpem servilemque Prexaspis adulationem luminibus ornavit *Seneca III. de Ira.*

c. 14. Ἐπίσκοπα, quod sequitur, [l. 15.] Hesychius Glossis inseruit, explicuitque Clar. Io. Alberti et Cl. Salmasius ad Achillem Tatium Amor. Clitoph. p. 578. WESS.

20. ὁμοίᾳ τοῖσι πρώτοις) In tanta scribarum discordia, promptus ad Aldum, haud iuste ab H. Stephano desertum, reditus fuit: causam ad superioris libri cap. 57. produxi. Par sententia Bergleri. Fuit autem Persis in variis suppliciorum generibus recepta et sollemnis viventium crudelissima defossio, Nostro indice VII. 114., quam quidem ex Abrahami, filium divino iussu inmolaturi, exemplo derivans Th. Hyde Reliq. Pers. cap. 2. p. 30., a vero longe deflectit. Quantum enim distant inmolare et humi supplicii causa defodere? Quin si aris mactatos inposuissent Persae, nihil ad Abrahamum, quippe Isacum non inmolantem, quod variis nationibus impia olim suavit religio. WESS.

CAP. XXXVI. 3. καταλαμβάνει σιωπῶν.) Bene στήγην pingunt Pauw, Reiske, Abresch, et ante eos Valla ἀγᾶθόν τοι ex Reiskii correctione, aut ἀγᾶθόν τι, ut mssii, praestat. Notum est Latini poetæ Triste lupus stabulis. Noster διαβολή γάρ ἐστι δυνάτατον VII. 10, 7. et plenius III. 53. Φιλομυθία κτῆμα (aut χρέμα, variant enim codices) σκαῖον. Porro προμηθία [l. 5.] dialecto debetur, uti II, 18. Scripserat ipse I. 88. καὶ κάττα ἐν πολλῇ προμηθίᾳ εἶχε. Euripides Hecub. 795., Sophocles Philoct. vs. 558. ubi προμηθείας contra Atticorum poetarum morem, de quo copiose et docte Valcken. ad Phoeniss. p. 496. WESS.

12. ὡς χρηστῶς μὲν τὴν etc.) Ironia in ὅς χρηστῶς frigatebat admodum: melius est in bonae fidei codicibus; qui quoque [l. 14.] Ἀεῖξαι, uti I. 205. 210. 211. Male vero de iussu κελύων accipiunt; suasorem monitorumque requirit, sicuti supra πολλὰ κελύων et passim alia. WESS. — Mihi nec aliena a Cambysis persona videbatur ironia, et commode sibi mutuo respondere ista, ὅς χρηστῶς μὲν τὴν σιωπῶν -- et, οὐ δὲ τῷ πατρὶ etc. denique καὶ ἀπὸ μὲν σιωπῶν ὤλεσας etc. S.

18 seq. ἀλλ' οὐ τι χαιρών) Ex diversis ista lectionibus est genuina. Eadem verba legerat, e praecedentibus explenda, Herodotus in Euripidis Oreste vs. 1595. Supra I. 128. ἀλλ' οὐδ' ὧς ὁ Κῦρος γε χαιρήσει. T. Hemsterh. in Miscell. Obs. VI. p. 343. Formula, inquit, loquendi, quamquam in

speciem lenior, gravem h
Nonnulla collegit D'Orv
que [coll. l. 12.] dici
τομῆτος λίγη, sive συμ
552. egregius ille pat
τὸν πάντα γε χρέον χαι
vatem praedixisse dem
VALCK. — Nihil ist
1295. ἀλλ' οὐτι χαιρών,
ἀλλ' οὐτι χαιρών, ὅς γε
etc. WESS.

20. ἰδέσθαι ἐπὶ λαθι
vocum in Med. et aliis
vocabulorum τὰτα ἐμ
manifestat. Si cum G
tionis habitus Cambys
male, Eum adi. WE
vius in contextu tria
commode monuit, nec
τοι καὶ πάλα -- ἰδέσθαι

55. οὐ καταπρήξεται
impune, veteres etiam
id est οὐκ ἀμίσθι, vel
flagitiis debita. Hinc
καταπρήξεται, non in
Equites Arist. sub C
lud Atticis scriptorib
lum, quantum rec
Quin imo plebs Att
quotidianas iurandi
nisi a iurantibus ad
me Iupiter amet, no
ταπρήξαι τοῦτο δὲ, au
Thesm. 575. Eq. 433
semper verbum iung
δὲ ἰμέ γε ὡς λαβόντα
feret quod me sic mul
loco, nominis pron
ho vim indit irriden
spicant habendi. Mul

quod sequitur, [l. 15.] Hesychius Clar-
cuique Clar. Io. Alberti et Q. Salomon
Amor. Clitoph. p. 578. WESS.
πρίσσει) In tanta scribendorum discordia,
haud iuste ab H. Stephano dectum,
nam ad superioris libri cap. 57. produci-
teri. Fuit autem Persis in variis suppli-
cepta et sollemnis viventium crue-
Nostro indice VII. 114., quam quidem
tum divino iussu immolaturi, exemplo
Reliq. Pers. cap. 2. p. 30., a vero la-
tum enim distant immolare et huius
ere? Quia si aris mactatos inponimus
Abrahamum, quippe Isaacum non in-
variis nationibus inopia olim sensit et

VI. 3. καταλύνειν ενόησιν.) Bene-
ce, Reiske, Abresch, et ante eos Val-
ii correctione, aut αὐχίνῃ, ut muni-
t Latini poetae Triste lupus stabulis. No-
decussatum VII. 10, 7, et plenius III. 31.
χρήμα, variant enim codices) com-
5.] dialecto debetur, uti II. 18. Scri-
κέρτα in πολλῇ προυντίῃ αἴσῃ. Eurip-
phocles Philoct. vs. 558. ubi quibus-
poetarum morem, de quo copiose et
toeniss. p. 496. WESS.
rῖν etc.) Ironia in ὁ; χερσὶν frigebat
st in bonae fidei codicibus; qui quoque
I. 205. 210. 311. Male vero de iussu
asorem monitoremque requirit, sicuti
passim alia. WESS. — Mihi nec
ersona videbatur ironia, et commodum
ista, ὁ; χερσὶν μὴ τῶν σκευῶν -- et,
que καὶ αὐτὸ μὴ τῶν αἰσῶν etc. S.
αἰσῶν) Ex diversis ista lectionibus
verba legerat. e praecedentibus ex-
Euripidis Oreste vs. 1595. Supra I.
ye χερσὶν. T. Henrich. in Miscell.
ita, inquit. loquendi, quoniam in

speciem lenior, gravem habet magnique mali comminationem.
Nonnulla collegit D'Orvillius in Chariton. p. 641. Hic quo-
que [coll. l. 12.] dici potuerat: 'Ἄλλ' οὐ τι χαίρων ταῦτα
τολμήεις λῆγειν, sive συμβουλεύειν. In Messenicis Pausan. pag.
332. egregius ille patrias defensor Theoclius: 'Ἄλλ' οὐτοι
τὸν πάντα γε χρόνον χαίροντες καρπώσασθε τὰ Μισσηίων. Vera
vatem praedixisse demonstravit Spartanis Epaminondas.
VALCK. — Nihil ista formula certius. Sophocles Philoct.
1295. ἄλλ' οὐτι χαίρων, ἢν τὸδ' ἐρῶσῃ βίλος. Oedip. Tyr. 372.
ἄλλ' οὐτι χαίρων, δις γε πημονάς ἱεῖς. Euripid. Orest. 1593.
etc. WESS.

20. ἰδιόμην ἰπικλαβίσθαι. Ταῦτα δι' αἵτας etc.) Trium
vorum in Med. et aliis defectus, absentiaque a Vallae libro
vocabulorum ταῦτα δι' αἵτας, esse quidpiam hic superflui
manifestat. Si cum Gronovio adsentiri Medic. libebit, ora-
tionis habitus Cambysem, ira praecipitem, exprimet haud
male. Eum adi. WESS. — Tenuerat quidem Grono-
vius in contextu tria illa verba: sed in Notis haud in-
commode monuit, nervosiorum esse istam brevitate, ἰπικ-
τοι καὶ πάλαι -- ἰδιόμην. Εἵπας ἰδαμβανι etc. S.

33. οὐ καταπροιξέσθαι) Pro οὐκ ἀνάτι vel οὐκ ἀτιμωρητι, non
impune, veteres etiam dixerunt οὐ προῖκα, Iones οὐ προῖκα,
id est οὐκ ἀμισθί, vel οὐκ ἀζημίως: poena, τιμὴ, merces erat
flagitiis debita. Hinc Ionica manavit forma loquendi, οὐ
καταπροιξέσθαι, non impune laturum. Miror cur in notis ad
Equites Arist. sub Casauboni nomine vulgatis, dicatur il-
lud Atticis scriptoribus familiare verbum; quod apud nul-
lum, quantum recorder, invenitur nisi Aristophanem.
Quin imo plebs Attica duntaxat transsumsisse videtur in
quotidianas iurandi formulas illud Οὐτοί καταπροιξέει. Non
nisi a iurantibus adhibitum invenietur, ut tu istud, ita
me Iupiter amet, non impune feceris, vel dixeris, οὐτοί κα-
ταπροιξέει τοῦτο δρῶν, aut λέγοντα ταυτί. vid. Arist. Vesp. 1357.
Thesm. 573. Eq. 433. In eundem sensum apud Herodot.
semper verbum iungitur participiis: lib. III. cap. 156. οὐ
δὲ ἱμὶ γε αἰδὲ λαβησάμενος καταπροιξέσθαι: non sanequam impune
feret quod me sic mutilavit: cf. V. 105. VII. 17. Participii
loco, nominis pronominis-ve secundus casus accedens ver-
bo vim indit irridendi, insultandi-ve, atque adeo etiam de-
spicui habendi. Mulier indignabunda in Vespis Aristoph.

vs. 1387. οὐτοι, μὰ τὰ θεῶ, καταπρίξει Myrtias. Berglerus interpretatur: Ita me divae ament, ut tu non impune illuseris Myrtias, et in Nub. vs. 1242. Scholiastes ad Eq. 453. optime cepit, οὐ καταγλάσσεις μου χωρίς ζημίας: adlerens in eam rem Herodotea quaedam, et iambum Archilochi, restituendum ex Etymologo p. 689, 3. 'Εμὺ δ' ἐκείνος οὐ καταπρίξειται: non ille me sic impune spreverit, infidus forte Lycambes. VALCK.

CAP. XXXVII. 4. ἐς δὲ δὴ καὶ τοῦ 'Ηθ. τὸ ἱπὸν) Longe hoc suavius ambitioso Medic. ὧς δὲ δὴ καὶ ἐς etc. Cui enim bono dictionis illud principium? Geminum vulgato est ἰσῆλθι δὲ καὶ ἐς τῶν Καβ. τὸ ἱπὸν, quod consequitur. De Pataicis Phoeniciis [l. 6.] egregie, post Scaligerum et Bochartum, Stanleyus ad Aeschyli vii. contr. Theb. vs. 214. In triremium proris locatos Noster adseverat; ἐν ταῖς πρύμναις sive puppibus Scholiastes, nescio unde. An ἐν τῇσι πρύμναις suo in Codice vidit? Id suspicari proclive foret, nisi plura eaque absona, uti alias patefiet, adscripsisset saepe. Scholiasten Suidas solito more excerpserit, fortasse et Hesychius. Uterque Pataicos in puppe navium ponit, acriter correptus a Io. Swintono, Dissert. de Num. Samaritan. et Phoenic. p. 60., ubi Sidoniorum in numo, modo vir doctus recte perspexerit, navis prora deos tutelares, sive Pataicos, ostentat. WESS.

8. ἐγὼ δὲ οἱ σημανίω) Mutari Aldinum haud debuerat. Ex Mediceae scriptura [ὧς δὲ σημ.] τῷδε σημανίω, illi declarabo; formavit Abreschius. Vide hoc l. 75. τὴν ἐγὼ --- σημανίω: et IV. 99. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω. Alia non stipo. Id adiungere alienum non erit, πυγμαῖον ἀνδρὸς μίμησιν Tob. Gutberlethum de Myst. Deor. Cabir. cap. vi. p. 43. vertisse fortis sive robusti viri imaginem, caussa ex comparatione cum Vulcano, fabro, et propterea robusto admodum, sumta, tum quod πυγμαῖοι in Graecis Ezechiel. xxvii, 11. sint viri membris torosis. Verum Vulcani statuæ fuerint-ne ea, quam fingit, Herodoti aeo forma, quis docebit? nam πυγμαῖοι ex Ezechiele nihil ad istos homunciones. Aquila, doctus interpres, sed verbum verbo reddere suetus. Γαμμαδίμ Prophetæ, quia γαμ cubitus, πυγμαῖος fecit, secutique Latini sunt, præbita multis errandi ac cavillandi ansa. WESS. — Qui primus ὧς pro ἐγὼ δὲ hic scri-

psit, cum turbaverat de membro ex priore rep Herodoti aliorumque g lulum versatum mora

CAP. XXXVII

suum in Florileg. rec 190. Respicit, ut Hero λῶ καὶ αἰσχροῦ, in Fra eadem omnibus esse hor institutis iudicari, sicut suevimus usu diuturn que instituta maiore nibus, ut naturæ, si cissimis. Vel hoc solu gueret dementiae, qu giosus ritus habuerit

Ibid. δὲ γὰρ τις περὶ et sententiae unice co que modo litera aucti mno orationis. Exem Orat. de Caed. Erasto Dionysius Halicarn. gius. Si quem tamen trahant, utatur obse λαι γὰρ ex Origene WESS. — Gronov ribus editis recte te absurdus homo absu ead. lin. pro ἀνθρώπω perinivitus video, ne putet; hypothetæ er nulla, et plura quid caligantes sefellera gendis speciminibus effugerat, graviorib

16. τῶν καλεσμένων Indicæ nomen eode voce. At infra cap. eria. Gentes, paren Herodot. T. V. P. I

α τὰ δὴν, καταπαύει Μυρίας. Berglerius in
me dicat ament, ut tu non impone illam
ub. va. 1242. Scholiastes ad Eq. 435. οὐ
γὰρ αὐτὴ μοῦ χρεῖς ὀφείλει; adherens in an
aëdam, et iambum Archilochi, restitue-
o p. 689. 3. Εἴμει δ' ἐκείνους οὐ καταπαύει
impune spreverit, infidus forte Lymanis

XVII. 4. ἵς δὲ δὴ καὶ τὸ ἦο. τὶ ἴσιν
us ambitioso Medic. οὐ δὲ δὴ καὶ ἵς etc. (u
nis illud principium? Geminum rige-
is τὸν Καθ. τὶ ἴσιν, quod consequitur. It
[l. 6.] egregie, post Scdigerum et Boetii
Aeschylus vii. contr. Theb. vs. 214. In
is Noster adaeverat; in τὰς ἀρχαίας
les, nescio unde. An in τὰς ἀρχαίας
ld suspicari proclive foret, nisi plu-
i alias patefiet, adscripisset sepe. Sed
to more excerpsit, brevissime et Haydus
in puppe navium ponit, acriter more
o, Dissert. de Num. Samaritan. et The-
Sidoriorum in numo, modo vir dote
navis prora deos tutelares, sive Pat-
ESS.

αὐτὴ) Mutari Aldinum haud debent
α [δὲ δὴν] τὸν αὐτὸν, illi declarant,
i. Vide hoc l. 75. τὴν ἴσιν - - -
αὐτὴν ἀπὸ αὐτῶν. Alia non stipo. Id adu-
erit, ἀπὸ αὐτῶν ἀπὸ αὐτῶν. Tob. Gato-
r. Cabir. cap. vi. p. 45. vertisse for-
inem, causa ex comparatione cum Val-
pterea robusto admodum, summa. na
ecis Ezechiel. xxvii, 11. sint viri mo-
Vulcani statue fuerint-ne ea. qui
forma, quis docebit? nam τὸν αὐτὸν
l istos homunciones. Aquila, docet
n verbo reddere suetus. τὸν αὐτὸν
ia τὸν αὐτὸν, ἀπὸ αὐτῶν fecit. α
praebita multis errandi ac cavilla-
Qui primus α pro ἴσιν hic est

psit, eum turbaverat δὲ particula, in posteriore orationis
membro ex priore repetita; quae quidem hominem in
Herodoti aliorumque graecorum scriptorum lectione pau-
lulum versatum morari non debebat. S.

CAP. XXXVIII. 3. εἰ γὰρ τις προβέη) Haec et seqq.
suum in Florileg. recepit Stobaeus Tit. περὶ Φιλαυρίας, pag.
190. Respicit, ut Herodoti plura, Sophista in Diss. περὶ Κα-
λοῦ καὶ αἰσχροῦ, in Fragm. Pythagor. p. 715. docens, non
eadem omnibus esse honesta atque turpia, sed omnia maiorum
instituta iudicari, sicuti loquitur Corn. Nepos. Quibus ad-
suevimus usu diuturno, natale solum, patriae leges, at-
que instituta maiorum, prae aliis pulcra videntur homi-
nibus, ut naturae, sic receptarum consuetudinum tena-
cissimis. Vel hoc solum, Herodoto iudice, Cambysen ar-
gueret dementiae, quod Aegyptiorum sacris violatis reli-
giosos ritus habuerit ludibrio. VALCK.

Ibid. εἰ γὰρ τις προβέη) Hoc locum merito tuetur, rei
et sententiae unice congruens. Solent amanuenses utrum-
que modo litera auctius, brevius modo pingere, sed da-
mmo orationis. Exemplum dabunt Diodorus l. 2., Lysias
Orat. de Caed. Erastosth. p. 12. cum nota Cl. Taylor, et
Dionysius Halicarn. Ant. X. p. 662. A. et quae ibi Sylbur-
gius. Si quem tamen Origenes, Stobaeus et mssti aliorum
trahant, utatur observatis Gronovii. Hoc addo, [l. 7.] ἄλ-
λον γὰρ δὴ ex Origene et Arch. pristinam in sedem rediisse.
WESS. — Gronovius, quum προβέη lin. 3. cum superio-
ribus editis recte tenuisset, in Notis mendosum προβέη
absurdus homo absurda ratione defendit. ἀνθρώποις, quod
ead. lin. pro ἀνθρώποις in nostrum irrepsisse exemplum
perinvitus video, ne quis forte ex dialecto ita positum
putet; typhothetae erratum est, quod, ut passim alia non-
nulla, et plura quidem quam par erat, non meos solum
caligantes fefellerat oculos, sed etiam iunioris in corri-
gendis speciminibus typographicis socii animadversionem
effugerat, gravioribus rebus intentam. S.

16. τοὺς καλεσμένους Καλατῆας) Hecataeus nationis huius
Indicae nomen eodem scribit modo apud Steph. Byz. in
voce. At infra cap. 97. Καλαυτίαι, sive ex msstis Καλλυ-
ερίαι. Gentes, parentes suos vorantes, produntur plures.
Herodot. T. V. P. II.

Conf. Sextum Empiric. Hypotyp. III. 24. p. 184. cum Fabricii observatis. WESS.

22. Νόμον πάντων βασιλέα φήσας) Pindari petittum e carmine perditum dictum primus e nostris scriptoribus adhibuit post Herodotum Plato Gorgia pag. 484. n. atque hinc etiam criminandi Platonis arripuit occasionem Aristides in altera orationum, quas opposuit Gorgiae T. III. pag. 89. Meminisse debuerat Sophista, saepius in Politicis de Lege graviter disputantem Platonem ista tamen Pindari nusquam alibi laudasse, praeterquam in Gorgia; hic autem non e sua vel Socratis sententia loquentem Philosophum, adversarium, quem refutat, Calliclem ista facere dicentem; ut et alia, a quibus Machiavellus et Hobbesius non valde dissentirent. Pindari locus, e Scholiis aliquando supplendus ab Editore, in Platone sic mea poterit opinione partim ex Aristide restitui: Νόμος ὁ πάντων βασιλεύς, θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, ἄγει δικαίῳ τὸ βιωτάτον ὑπὲρ τὰς χεῖρας. Τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλῆος, ἐπὶ ἀπριότητος (nempe Γηρύονος βίας ἀπήλασεν.) Quae dici possent in hanc sententiam locus non admittit. Suspicio illa Calliclem atque alios etiam abusus, omissis, quae Poëta, laudator aequi bonique, his adiecerat vicina. Priora Pindari verba, Νόμος πάντων βασιλεύς, aut his paulo plura, forsitan e Platone petita, adhibuerunt Chrysippus, Plutarchus, Dion Chrys., Clemens Alex. et Iamblichus, quorum mihi loca haec scribenti versantur ob oculos. Verius Pythagoreis Lex aeterna naturae, sive recta ratio, dicebatur πατήρ καὶ ἡγεμὼν τῶν γεγραμμένων νόμων: atque amplissimi nominis honore dignus Βασιλεύς, νόμος iisdem vocabatur ἑμψυχός. Talem humanis Legibus superiorem in sua civitate desiderabat Plato, qui hinc in Politico p. 294. A. ἄριστον, αἶτ, οὐ τοὺς νόμους ἐστὶν ἰσχύειν, ἀλλ' ἄνδρα τὸν μετὰ Φρονήσεως βασιλικόν, qualem isthoc dialogo, e fonte Pythagorae petito, describit; quippe qui posset, ubi res ita postularet, imitatus optimum universi Regem Deum, τὰ πινικὴ πρόσθεν ἡγεῖσθαι δίκης, ut loquitur Euripides in Eclogis Stob. Grot. p. 125. sive τῷ ἐπιεικῇ λεγομένῳ δικαίῳ τὴν αὐστηράν τῶν νόμων Φωνὴν παραμυθεῖσθαι: ut inquit Sopater in aureis illis de Magistratu bene administrando praeceptis, Stob. Flor. pag. 314. VALCK. Ibid. Νόμον πάντων βασιλέα) Poëtae hoc scito nihil cele-

brius, Plutarchus, Aristides hoc de genere alii laudare verba supersedeo: h. p. 427., Io. Iac. II. p. 10. Alberti ad Hesych. utuntur, idem sensus, intelligit mores longa adscutum pravae et inb Gorg. pag. 484. audire τῶν τε καὶ ἀθανάτων νομοι mortales mortalesque res robustioribus, super huc elegantem A. stor. Acad. Inscript. T. Heynii Pindari, V. CAP. XXXIX Sit-ne ξυμῆν Ionici sex voce a viro Celeb. I. sicuti ἐκείνῳ, ἀλλ' ἐπὶ ne Φῶν Ionum ore d norunt duntaxat. Sc quibus Eustath. in H Bas.] poëtae non ref cet ξυμῆν -- βασιλῆς H. Stephanus, nescio pro dedit, glossam dem, sed loco admis viri Cl. divinatione scopae erunt dissolu mentum, tot a mem dotea sunt, I. 27. καὶ II. 181. Φῶν τὰ τε κα [14. χιλίους τεξέ nor, praesertim si co Reisk. et Larcher. S. Ibid. ἔφηρ δὲ καὶ ἡ lycratis commentum ἵνα στρατηγικόν, εἰ κ καὶ λαμβάνοντες φιλοτιμ δύνανται: sed ve

piric. Hypotyp. III. 24. p. 184. cum F. WESS.

WESS. (Sordis φήρα) Pindari petium et car-
tum primus e nostris scriptoribus ad-
ditum Plato Gorgia pag. 484. a. atque hic
i Platonis arripuit occasionem Aristide
um, quas opposuit Gorgias T. III. pag.
ebuerat Sophista, saepius in Politici de
sputantem Platonem ista tamen Pindari
udasse, praeterquam in Gorgia; hic ut
el Socratis sententia loquentem Philo-
um, quem refutat, Calliclem ista facit
alia, a quibus Machiavelus et Hobbes
rent. Pindari locus, e Scholiis aliquar-
Editore, in Platone sic mea poterit op-
Aristide restitui: Νόμος ὁ πάρος ἰσ-
ἀλλ' ἀλλοτρίων, ὅς γε δαπάνη το βασιλέων ἰσ-
ουσι ἔργων Ἡρακλῆος, ἐπὶ ἀσπίδα (σε-
ῖλαται). Quae dici possent in hac re
admittit. Suspicio illa Calliclem atque
s, omissis, quae Poëta, laudator aequi-
xerat vicina. Priora Pindari verba, Non
it his paulo plura, forsitan e Platone p-
Chrysippus, Plutarchus, Dion Chry-
amblichus, quorum mihi loca haec scri-
o oculos. Verius Pythagoreis Lex re-
ta ratio, dicebatur παρὰ καὶ ἵκανον τῷ
atque amplissimi nominis honore di-
iisdem vocabatur ἱμψύχης. Talem le-
periozem in sua civitate desiderabat
Politico p. 294. A. ἀρετῆς, αἰν, αὐτῶ
ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετὰ Σωκράτους βασιλέων
e fonte Pythagorae petito, describit
ubi res ita postularet, imitatus op-
n Deum, τὰν ἀρετὴν πρὸς τὴν ἀρετὴν ἐστὶν
in Eclogis Stob. Grol. p. 125. αὐτῶ
τῇ ἀρετῇ τῶν νόμων θάνατον ἐκείνου
ter in aureis illis de Magistratu bene-
ptis, Stob. Flor. pag. 514. VALCH
Sordis) Poëtae hoc scito nihil cel-

brius. Plutarchus, Aristides, Clemens Alex., Iamblichus, et
hoc de genere alii laudarunt frequenter. Eorum exscribere
verba supersedeo: habent docti viri ad Clement. Strom.
I. p. 427., Io. Iac. Wetsten. in S. Iacobi Epist. c. 2, 8. et
Io. Alberti ad Hesych. Νόμος. Non omnium tamen, qui
utuntur, idem sensus, idemque institutum. Herodotus in-
telligit mores longa adusuetudine valentes et dominantes, quan-
tumvis pravos et inhumanos. Pindarus, si Platonem in
Gorg. pag. 484. audimus, isto ὁ νόμος πάντων βασιλεὺς θνα-
τῶν τε καὶ ἀθανάτων voluit aliud, et quidem, aeterna lege
immortales mortalesque constringi, cedereque adco debilio-
res robustioribus, superioribus inferioribus oportere. Re-
fer huc elegantem Abbatis Fragnerii dissertationem, Hi-
stor. Acad. Inscript. T. III. pag. 165. WESS. — Consule
Heynii Pindarum, Vol. III. P. 1. p. 76. et seqq. S.

CAP. XXXIX. 8. ξεινήν Ἀμάσι - - συνέθηκατο)
Sit-ne ξεινήν Ionici sermonis, haerco. Πτωχικής, cum hac
voce a viro Celeb. I. 80. compositae, ratio est diversior,
sicuti ἀσπίδης, ἀληθείης, στρατηγικής et similium. Unquam-
ne Φιλίη Ionum ore Φιλίη sonuit? Ξεινίη Herodoti Musae
norunt duntaxat. Sed hoc, quum πολίμῃα et ξεινίη (de
quibus Eustath. in Hom. p. 253, 29.) [p. 177, 1 seq. ed.
Bas.] poëtae non refugerint, arguere detrecto. Non pla-
cet ξεινήν - - βασιλῆϊ Φιλίην συνέθηκατο ex Med. et consortibus.
H. Stephanus, nescio quo ex codice, Φιλίη Ἀμάσι - - συνέθη-
κατο dedit, glossam receptae vocis ξεινίης. Mediceus eam-
dem, sed loco admisit alieno: Copulam si adiungas ex
viri Cl. divinatione, decurret oratio utcunque, neque
scopae erunt dissolutae. At quanto melius interpreta-
mentum, tot a membranis damnatum, reciditur? Herodo-
tea sunt, I. 27. καὶ οὕτω - - ἴασι ξεινίην συνέθηκατο. Rursum
II. 181. φιλότῃα τε καὶ συμμαχίην συνέθηκατο, etc. WESS. =

[14. χιλίου το τεξότας. Videri potest numerus iusto mi-
nor, praesertim si conseras cap. 45, 16. Monuerant etiam
Reisk. et Larcher. S.]

Ibid. ἴφρι δὲ καὶ ἡνί πάντας) Callidum et iniquius Poly-
lcratis commentum Polyaeus describit I. 23, 1. ἴδεν
εἶναι στρατηγικόν, εἰ κατάγει κατὰ τῶν φίλων, ὡς εἰ ἀπαιτού-
μενα λαμβάνουσιν φιλοτέρους ἔχει· οὐδὲν δὲ λαβὼν, οὐκ ἂν οὐδ' ἀπο-
δοῦναι δύνασθαι: sed verbis non usque quaque sanis. Steph.

Berglerus ex Casauboni coniecturis ei φέροι καὶ ἄγοι τὰ τῶν φίλων. ut Herodoteis congruant, adripit et defendit. Lenior et salubrior longe H. Valesii et Masvicii medicina est, ei κατάγοι καὶ τὰ τῶν etc. si amicorum bona suos in portus deveharet. Κατάγειν τὰ πλοῖα docte Harpocratio explicuit, κατάγειν τοὺς ἐμπόρους et τὰ τῶν πόλεων Valesius ad istius Lexicon p. 43. et Dounaeus Praelect. Demosth. p. 184. Ceterum fratres Polycratis idem Polyaeus Sylosonta et Παντάγνωστον nominat. WESS.

CAP. XL. 5. Ἀμασις Πολυκράτει) Graecorum studiosissimus literas forte dederit Amasis in Graeciam: Polycrates Amasi Pythagoram epistolā scriptā commendasse traditur Diogeni Laërt. VIII. 3. Sed quam velut Aegyptii Regis ad Biantem scriptam exhibet Plutarchus in Convivio VII. Sap. pag. 151. n. illa aequè censeri poterit Amasis epistola, atque haec apud Herodotum, per τὸ ἐξ Αἰγύπτου νομήτημα designata Maximo Tyr. XXXV. 2. in qua sic parum considerate fingitur loquens Amasis, ac si Solonem audiisset in aula Croesi verba facientem. Mihi, inquit Amasis Herodoli, nimia felicitas tua non placet, τὸ θεῖον ἐπιστάμενω ὡς ἐστὶ φθονερὸν. Eiusdem Solon I. 32. se dicit ἐπιστάμενον τὸ θεῖον πᾶν ἐὼν φθονερὸν. In omnibus rebus ante fortunatum neminem se novisse narrat Amasis, ὅστις ἐς τέλος οὐ κακῶς ἐτελεύτησεν πρόβριζος: omnium finem respiciendum Solon monebat, πολλοῖσι γὰρ δὴ ὑποδίζεας ὄλβον ὁ θεὸς προβρίζους ἀνέτρεψε. Qui Solonis illud cum Croeso colloquium, hanc etiam confinxit Epistolam, Herodotus; ab illis hoc nomine non facile reprehendendus, qui historiae cursum orationibus interiectis sibi libenter patiuntur ab historicis Graecis et Latinis interrumpi; quibus excipi prorsus hac in parte posset Siciliensis Diodorus, si per Messenios Cleonin et Aristomenem, Nicolaum et Theodorum Syracusanos liceret. VALCK.

Ibid. ὧδε λέγει) Nihil simplicius et per Orientem olim probatius hac in epistolis et regum edictis formula. Ὁρῶντες Πολυκράτει ὧδε λέγει, cap. 122. huius Musae. Xerxes in Thucyd. I. 129. ὧδε λέγει βασιλεὺς Ξέρξης Πανταγὰ. Rabsaces ad Hierosolymitanos II. Reg. cap. xviii, 31. וְהָאֵלֹהִים מֶלֶךְ אֲמַר כֹּה, τὰδε λέγει βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, sicut IX. 140. Μαρδόνιος τὰδε λέγει. Quam dictionis simplici-

tatem H. Steph. et G. WESS.

8. τὸ θεῖον - - ἐστὶ ἐκ Platonis opposuit atque p. 15. [ad I. 52. 6.] Isti etiam videbuntur inviolatorem, φθόνον vindicta Quos Deus sequitur φθονερός. Talis Croeso v. θεῶν νίμισις μετὰ lib. tantur in quibusdam nem amoliebantur arbant, vel εὐ φθόνος: προσκυνῶ τὴν Νίμισιν, p. 159. et D'Orvill. in clis Philoct. 775. ὧδε Apud Livium V. 21. esse, ut si cui Deorum que Rom. videretur, ut modo, quam minimo p. lib. X. c. 13. Q. Fabiu rereri, ne cui Deorum lint humanae res, videat τὴν Τύχην, κατὰ ὅστις αὐ Νίμισιν τῶν θεῶν ἐντρέ vindex in talibus v. σται, ὁ φθόνος, ἡ Τύχη Aristidi T. II. ed. Iebb. ἰσῆται μίջω τῆς φύσεως φ re:) ἀλλὰ ἰαδίας μικροῖς facere dicitur Iasoni 9. Conf. Κερ. Παῦδ. V. in Thucyd. VII. 77. εὐ τως πῶν πετιμαρῆμεθα. 11. ἡ εὐτυχία recte leguntur, et Codicibus ἡ εὐτυχία 14. et Epistolarum cii, tum margo Steph tentabat μὴ εὐτυχίαν.

sauboni coniecturis ei ὅτι καὶ ἄλλοι τὰ αὐτοῦ
 otele congruant, adripit et defendit. Le-
 or longe H. Valesii et Masvicii metioni-
 et τὰ τῶν etc. si amicorum bona sua in pe-
 τῶν τὰ πλεονα docte Harpocratii explanat
 ὅτι et τὰ τῶν πλεονα Valesius ad istum lo-
 Dounaeus Praelect. Demosth. p. 134. Cer-
 lycratis idem Polyaeus Sylaeonla et flo-
 nat. WESS.

5. Ἀμασί (Παλαμάρι) Graecorum scrib-
 forte dederit Amasis in Graeciam: Poly-
 thagoram epistolā scriptā commendat ut
 aert. VIII. 3. Sed quam velut Aegypti-
 m scriptam exhibet Plutarchus in Com-
 151. a. illa aequae censi poterit Am-
 ue haec apud Herodotum, per τὴν ἡμέ-
 signata Maximo Tyr. XXXV. 2. in qua
 lerate fingitur loquens Amasis, ac uis-
 in aula Croesi verba facientem. Mi-
 erodoti, nimia felicitas tua non placet.
 ἡμεῖς φθονοῦν. Eiusdem Solon l. 52. se di-
 πᾶν ἐν φθονῷ. In omnibus rebus mi-
 se se novisse narrat Amasis, ἡμεῖς τὴν
 πρὸς ἡμῶν: omnium finem respiciendum
 λαοὶ γὰρ δι' ὑπερήφανον ὄντα ὁ θεὸς πρὸς
 nis illud cum Croeso colloquium, haec
 pistolam, Herodotus; ab illis hoc nomi-
 rehendum, qui historiae cursum
 s sibi libenter patiuntur ab histori-
 interrumpi: quibus excipi potius la-
 liensis Diodorus, si per Messenios Cleo-
 1, Nicolaum et Theodorum Syracusanum

tatem H. Steph. et G. Raphaelius inlaudatam noluerunt.
 WESS.

8. τὸ θεῖον --- ἐστὶ φθονὸν) Veriorem huic sententiam
 Platonis opposuit atque egregia notavit Cl. Wesseling. supra
 p. 15. [ad l. 32, 6.] Istius modi Historicorum dicta minus
 etiam videbuntur invidiosa cogitanti, τὸ θεῖον Deum esse
 ultorem, φθόνον vindictam divinam, vulgo dictam ἡμέσιν.
 Quos Deus sequitur ultor, superbis videtur diciturque
 φθονερός. Talis Croeso videri poterat, quando hunc ἔλαβε ἐν
 θεῷ ἡμέσις μεγάλη lib. l. c. 34. vid. finis libri IV. Permu-
 tantur in quibusdam ista duo locutionibus. Qui suspicio-
 nem amoliebantur arrogantiae, ut notum, οὐ ἡμέσις dice-
 bant, vel οὐ φθόνος: vid. Iac. Elsner. in Iacobi Ep. iv, 5.
 προσκυνῶ τὴν Νέμεσιν, sive τὴν Ἀδράστιαν, Bergler. ad Alciphr.
 p. 139. et D'Orvill. in Charit. p. 332. Rarius illud Sopho-
 cli Philoct. 773. Ἴδού, δέχον καὶ τὸν φθόνον δι' πρόσκυνον.
 Apud Livium V. 21. M. Furius Camillus dicitur precatus
 esse, ut si cui Deorum hominumque nimia sua fortuna populi-
 que Rom. videretur, ut eam invidiam lenire suo privato incom-
 modo, quam minimo publico populi Rom. liceret. In eiusdem
 lib. X. c. 13. Q. Fabius Maximus se dicebat Fortunam ipsam
 vereri, ne cui Deorum nimia iam in se, et constantior, quam ve-
 lint humanae res, videatur. Diodor. Sic. XIII. 21. προσκυνούσας
 τὴν Τύχην, μηδὲν ὑπὲρ ἀνθρώπων πράττει. XI. 92. τὴν Τύχην καὶ τὴν
 Νέμεσιν τῶν θεῶν ἐντρέπισθαι. Superbiae atque arrogantiae
 vindex in talibus vocatur non tantum ἡ Νέμεσις, ἡ Ἀδρά-
 στια, ὁ φθόνος, ἡ Τύχη, sed et ἡ Δίκη, ὁ Θιός, sive τὸ θεῖον.
 Aristidi T. II. ed. Iebb. p. 436. Νέμεσις καὶ Δίκη dicuntur οὐκ
 ἰᾶσαι μείζω τῆς φύσεως θρονῶν, (supra hominis fortunam se effe-
 re:) ἀλλὰ ῥαδίως μικροῦς ἐν μεγάλων ποιοῦσαι. Id ipsum ὁ θεὸς
 facere dicitur Iasoni Thessalo Xenophontis, Ἑλλ. VI. p. 350,
 9. Conf. Κυρ. Παιδ. V. p. 70, 29. Ἀναβ. VI. p. 223, 3. Nicias
 in Thucyd. VII. 77. εἰ τῶ θεῶν ἐπιφθονοῖς ἐστρατεύσασιν, ἀποχρώ-
 ντως ἤδη τεινιμαρῆμεθα. vid. Herodot. VIII. 13. VALCK.

11. ἡ εὐτυχία (τὰ πάντα) Paulo post ista sic scripta
 recte leguntur, et c. 43. Hic in aliis etiam invenietur
 Codicibus ἡ εὐτυχία τὰ π. quod praebet Stobaeus p. 583,
 14. et Epistolarum Gr. Editio quae nomen praefert Cui-
 cii, tum margo Steph. et Valla. Perverse Reiskius corrigere
 tentabat μὴ εὐτυχίαν. Herodotus, Homerum suum imitatus,

ihil simplicius et per Orientem alia
 stolis et regum edictis formula. Ὀρι-
 ὦδε λέγει, cap. 122. huius Mem-
 129. Ὀρι λέγει βασιλεὺς Ἑλλήνων Περ-
 osolymitanos II. Reg. cap. XVII. 31.
 , τὰ δὲ λέγει βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, sic
 τὰ δὲ λέγει. Quam dictionis simplicior

scripsit: βούλωμαι --- τὸ μὲν τι εὐτυχεῖν τῶν πραγμάτων, --- ἢ εὐτυχεῖν τὰ πάντα. Huius quidem in istius modi locutionibus vocolae μάλλον, et magis, omissae exempla, saepius e Graecis et Latinis scriptoribus accumulata, non requirunt Herodoti lectores: hic tamen, quod fatendum est, μάλλον verbo βούλεσθαι saepius adiecit; neque loci recorder, in quo supplendum illud reliquerit: nam generis est paulo diversi lib. IX. c. 29. ἡμῶς δίκαιον ἔχειν τὸ ἔτιον κέραι, ἢ περ Ἀθηναίους: quale hoc Plauti Rud. IV. 4. 70. Tacita bona est mulier semper quam loquens; quaeque dedit ad Livii lib. V. c. 21. I. F. Gronovius. VALCK.

Ibid. ἢ εὐτυχεῖν τὰ πάντα) Verissime Stobaeus et scripti codices: vulgata stare non potest, nisi si οὐκ aut μὴ εὐτυχίων, quae et docti viri correctio, pingatur. Rem vidit Cl. Pauv. Quod autem [l. 13.] ex Medic. in hanc Amasidis epistolam inmigraverat, ὅστις ἕτερος οὐ κακῶς, miror placere potuisse, quippe sententiae hic nullius. et multo magis cavillationes, ad ἐς τέλος vellicandum sparsas. 'Ες τοῦτο ἐτελεύτησαν huius libri c. 125. inconcussum manet, et ἐς τέλος κακῶς ἐτελεύτησε πρόβριζος futile et nulli rei habebitur? Εἰς τέλος, tandem, aut παντελῶς, tritum satis. Conf. ad Diodori III. 40. p. 207. WESS.

CAP. XLI. 3. τὴν ψυχὴν ἀσηθείη) Non puto, ἀσθῆναι [quod Gronovio placuerat,] τὴν ψυχὴν dixisse Graecorum quempiam. Ἀσθῆναι et ἀσῶσθαι saepe Hippocrates de fastidio et tristitia: ἀνιάται καὶ ἀσῶται παρὰ καὶρόν, Morbi Sacr. p. 209. quae repetuntur, sed hinc sumta, in Fragmento περὶ Μανικῆς p. 1286. Theognis vs. 659. [665. ed. Brunck.] Μηδὲν ἄγαν χαλεπεῖσιν ἀσῶ φρένα: ne crucia mentem difficilibus. Iterum versu 983. [967. ed. Br.] ὅταν τὸν θυμὸν ἀσηθῇς, ubi tristi fueris animo. Debentur Theognidis haec Georg. Arnaldo Animadv. c. xxix. p. 161. quem vide. WESS.

5. σαρδόνιον μὲν λίθον ἐῶσα) Plinius, de gemma Nat. Hist. XXXVII. c. 1. Sardonychem eam gemmam fuisse constat: ostenduntque Romae, si credimus, in Concordiae delubro, cornu aureo Augusti dono inclusam. Sequitur Solinus, uti solet, c. 33. sed, quod Salmasius et Bochartus docuerunt, errantem. Herodotum hac aemulatur in re Pausanias VIII. 14. p. 629. et Tzetzes Chil. VII. Hist. 121. recte Theodorum Teleclis filium perhibentes, qui Rhoeci filius aliis; uti Dio-

1. 161. quem vide. WESS.
 1. 161. Plinius, de gemma Nat. Hist.
 doneychem eam gemmam fuisse constit-
 si credimus, in Concordiae delatvo, curu
 nclusam. Sequitur Solinus, uti solet.
 masius et Bochartus docuerunt, errar-
 aemulatur in re Pausanias VIII. 14.
 vil. VII. Hist. 121. recte Theodoru
 entes, qui Rhoezi filius aliis: uti Di-

19. *ὅτι καταλαμβάνει*) Una litera verbum auctius
hic non spernerem: τὰ ποιήσαντά μιν *ὅτι καταλαμβάνει*,
quae facienti qualia sibi accidissent: exempla praebet *Portus*
in u. Alibi *λαμβάνει* et *καταλαμβάνει* recte leguntur apud
Herod. III. c. 65. VIII. 122. IX. 59. [nunc 60.] Flexus est

Ionius. Pherecydes Laërt. I. 122. τοῦτός με καταλαβὼν. προσλαβὼν habet *Eusebius Stobaei*, p. 309, 48. ubi γινόμενος mutandum est in πινόμενος. Λαβῆναι frustra quaeras in *Euripidis Bacchis*, designatis in *Bibl. Coisl.* p. 482. *Archimedes* in *Arenarii* fine, [qui Φαμίτης graece inscriptus] τοῖς καταλαβηκότισιν opponit τοὺς μὴ κοινοῦκός τῶν μαθημάτων, quibus veracissima sua decreta negat εὔπιστα φανησίσθαι: sic enim scribendum est pro φανήσιν, ut λαμβείσθαι pro λαμβεῖν δὲ δὴ, in *Ocello Lucano Stobaei*, *Ecl.* p. 45, vs. 2. VALCK. — Apud *Stobaeum*, neglecta dialecti ratione, λήψισθαι edidit *Heeren T. I. P. 1.* p. 424. ut est in ed. *Galei* p. 514. S.

Ibid. εἰα καταλαβήκει) Stabiliunt κερωρήκει, ἀναβήκει, ἐξευρήκει, et innumera alia, de quorum apud *Ionas* flexione *Etymologus* p. 386, 28. Mox [l. 20.] ἐς Αἴγυπτον ἐπίθηκε, videlicet τὴν ἐπιστολὴν, aut τὰ γράμματα. Sic enim plenius alii. *Thucydides I. 129.* ἐς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ἀπετίθει αὐτῷ. Vide *Suidam* in Ἐπιθίς et Ἐπιθήσειν, et ad lib. V. 95. WESS. — Qui in proxime praecedentibus, πάντα, τὰ ποιήσαντά μιν, voculam τὰ superfluam esse et ex πάντα temere repetitam existimavit *Benedictus*, non vidit τὰ ionico more pro α̂ poni; quae si abesset vocula, luxata foret oratio. S.

20. γράψας δὲ ἐς Αἴγυπτον ἐπίθηκε) Reddi debet: tradidit epistolam in Aegyptum perferendam, siue traditam misit in Aegyptum. *Commodus Harpocratio* in Ἐπιθίτους ἰοῦντας λέγειν, inquit, ἢν εἰδισμένον, Ἐπίθηκεν ἐπιστολὴν, ἀντὶ τοῦ παρῶν, *Cratinum* excitans testem et *Demosth.* pro *Chrysippo*: postrema *Suidas* et *Etymol.* omiserunt. In *Demosthenis* illud non invenerat *H. Vales.* olim lectum p. 542, 41. οὐ τὰς ἐπιστολάς ἀπιδώκας αὐτοῖς, ἀς ἡμεῖς (ego et frater:) ἀπιδώκαμεν: nam dubium erit nemini, quin ex *Harp.* corrigendum sit ἀς ἡμεῖς ἐπίθηκαμεν, [sic recte ed. *Reisk.* p. 915.] quas nos tibi in Bosporum deferendas dederamus. Supra p. 540, 11. venit ἐς τὸν Βόσπορον *Phormio* ἔχων ἐπιστολάς, ἀς εἶδον αὐτῷ ἀπενεγκεῖν τῷ παιδί τῷ ἡμῶν, παραχμιάζοντι ἐκτὸς. Contractam loquendi formam *Pausanias* explicuit IV. p. 334. ubi heroum optimi consilia proditorum inter Graecos exemplar *Aristocrates* ἡγγράψας βιβλίῳ καὶ τὸ βιβλίον ἐπιθείς τῶν οἰκετῶν fidissimo πρὸς Ἀναξανδρὸν ἀπέστειλεν ἐς

des Laër. I. 122. πούτις με καταλύει
bet Eusebius Stobaei, p. 509, 48, ubi
est in πούτις. Αἰσάδουα frustra quon-
xhis, designatis in Bibl. Coislin. p. 14.
renarii sine, [qui Ψαμμίης graece in-
λαβόντες] opponit τοῖς καὶ καταλύειν
us veracissima sua decreta negat
nim scribendum est pro φούτις, ut
in δ' δ' in Oedlo Lucano Stobaei, Ecl. p. 14.
— Apud Stobaeum, neglecti dialecti
editidit Heeren T. I. P. I. p. 424, ut
114. S.

λαβόντες) Stabiliunt πούτις, ἐπὶ
et innumera alia, de quorum apud
p. 586, 28. Mox [l. 20.] ἐξ Ἀγ-
τὴν ἐκτελεῖν, aut τὰ γράμματα. Sic
ucydidēs I. 129. ἐξ Βυζαντίου ἐκτελεῖν
Suidam in 'Επίθῃ, et 'Επίθῃ, et ad h. h.
Qui in proxime praecedentibus, πού-
vocalum τὰ superfluum esse et ex
existimavit Benedictus, non vidit τὰ
2 poni; quae si abesset vocula, laus

ἐξ Ἀγναῶν (ἐπὶ) Reddi debet: trad-
ptum perferendam, siye traditam mihi
nodum Harpocrati in 'Επίθῃ, ἡγε-
ἰσμένον, 'Επίθῃ ἐκτελεῖν, ἀπὸ τοῦ
citans testem et Demosth. pro Chrysippi
Etymol. omiserunt. In Demostheni
t H. Vales. olim lectum p. 543, 41. a
καὶ ἀντὶς, ἀς ἡμῖς (ego et frater:) in-
um erit nemini, quin ex Harp. com-
'ἐπὶθῃ, [sic recte ed. Reisk. p. 918]
osporum deferendas dederamus. Supra
τοῖς Βεσπορίοις Phormio ἔγνω ἐκτελεῖν;
ἢ τῷ πατρὶ τῷ ἐμῷ, παρεχόμενον
di formam Pausanias explicuit II.
a optimi consilia proditorum inter
ristocrates ὑπερβύας δέδωκε καὶ τὸ
fidissimo πρὸς 'Αντιφῶν κατατάσσῃ

Σπάρτην: paulo post scribendum putem τὰ ἀντιπαρατάσσῃ,
quae dici quoque possent ἀντιπαρατάσσῃ. Vid. Harpocr. in
'Αντιπαρατάσσῃ et notas ad Thom. Mag. in 'Επίθῃ, τινι ἐπι-
στολῃ. VALCK.

CAP. XLIII. 8. τοῦδε εἶναι) τοῦδε δὲ εἶναι Abre-
schius, neque inconmode. [Vide Var. Lect. et conf. VIII. 85,
11.] Synesius Epist. XLVI., Amasidis institutum haud
proband, id laudat, quod Polycratis calamitati, si ea ami-
citiae renuntiationem antevertisset, lacrymas non fuisset
negaturus, πῆρνα πένθους τὴν Φιδίαν ἀπείπατο, δῆλον ἐποίησιν,
ὅτι καὶ ἰδάμενοι, εἰ προῦλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόβησιν. WESS.

CAP. XLV. 2. ὑπὸ Πολυκράτους) Non intercedo, quo
minus haec deleantur; quamquam tales περισσολογίαι in
Musis geminae complures. 'Εν Καρπάθῳ [l. 4.] Laurentius in
Carpathio mari rectissime: nihil certe est cur ἐν Καρπάθῳ
reperisse eum putemus cum Corn. de Pauw. Tritum di-
cendi genus viri Cl. Perizonius, Gronovius, Duker abunde
declararunt. Ecce tibi hoc Diogenis Laërtii I. 81. χρόνῳ δ'
ἐν ταῖς Ἀθήναις -- τοῦ τρίποδος ἐμβέβητος ὑπὸ τῶν αἰώνων, h. e.
in mari, quod Athenas alluit, περὶ τὴν Ἀθηνῶν θάλασσαν scrip-
psit sect. 31. Strabo de Caesaraugusta II. p. 246. B. [p. 162.
D. ed. Cas.] ἢ ἴφαιμεν ἐν τῷ Ἰβήρῳ ἰδρύσθαι: ubi vir magnus
ἐπὶ τῷ, scriptore in praecedentibus praecunte. At idem I.
p. 64. C. [p. 38. A. ed. Cas.] οὔτε γὰρ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς θαλάττῃ
οἰκοῦσι τινες Αἰθίοπες, mare nostrum sive mediterraneum
non accolunt Aethiopes. Sed manum, quod dici solet, de
tabula. WESS. — Conf. ad II. 165, 7. notata. S.

14. Πολυκράτης παραστήσασθαι) Laxius est, ad expellen-
dum. Thucydidis καὶ πολιορκία παρεστήσαντο Schol. recte
explicant ἰδούλωσαν, I. 98. et 124. Suidas in Παρίστῃ ex
Procopio, ut opinor, ὡς τὰ μὲν βία ἦν, τὰ δὲ ὁμολογία παρ-
στατο. Is certe Bell. Vand. I. 3. ἐπὶ οὐδὲ βία, οὐδὲ ὁμολογία
-- παραστήσασθαι οἶοι τι ἦσαν. Lege Schol. in Sophoclis
Oedip. Colon. vs. 909. et Cl. Wasse Addend. Thucydid.
p. 667. WESS. — Conf. III. 13, 9. S.

20. ἢ ἄρα προδιδῶσι οὗτοι) Vallam, cuius Latina durant,
[si cum redeuntibus aliis prodidissent,] legisse hic προῖωσι aut
προσάξωσι, suspicatur doctus vir in litteris ad me, neutro
contentus, ut nec vulgato. De Laurentio omnia alia pro-
nuntiare debeo; in schedis Arch. discrepantia nulla, nulla

in *Vind.* quibus *Vallam* simillimas versasse constat. Προδιδῶσι πρὸς τοὺς etc. idem est, ac *inita proditione transfugiant*. [Conf. V. 113, 3 et 5.] Congruit ἰβουλεύοντο ἰαλιπὺ τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας, VI. 100. et de Thespiensibus αὐτῶν ἰκλιλοπότων ἐς τὴν Πελοπόννησον: quibus citra talem ellipsin tenax gratia non perseverabit. Mox [L. 21.] *Suida* duce et genio sermonis αὐτοῖσι νεοτοίοις amplecti libuit. Vide ad *Librum* superiorem c. 46. WESS.

CAP. XLVI. 4. τὰ μὲν πρῶτα λεχθέντα) Nervos Laconico dicto *Med.*, prorsus sine auxiliatore, incidit, proptereaque vituperium, non laudem meritis. Si *Plutarcho* fides, responderunt Saniis Lacones, τὰ μὲν πρῶτα ἐπιιλάθαμεν, τὰ δὲ ὕστερα οὐ συνήκαμεν, διὰ τὸ τὰ πρῶτα ἐπιιλάσθαι, Laconic. Apophthegm. p. 232. D.; quorum postrema Spartanam fortassis brevilloquentiam dedecorant, reliqua pondus addunt atque auctoritatem scripturae Codicum *Arch.* et *Vind.* defenduntque probantem. WESS.

7. τὸν θύλακον ἀλφίτων δίδου) Quod aliunde *Steph.* [in ora] enotarat, e *Med.* recepit *Gronov.* Melior meo iudicio vetus est lectio: τὸν (id est τοῦτον) ἀλφίτων δίδου, aut, quod hic praetulerim, τόνδε: nempe δεικτικῶς, huncce, quem digito monstrabant, saccum inanem, farina indigere, atque adeo tacendo dicentes: Ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔστιν ἐν τῷ θυλάκῳ. Illud τόνδε et τοῦτον sic in primis comoedia frequentat. In *Aristoph.* *Nub.* vs. 1145. τοῦτον πρῶτον λαβέ: *Bergler.* istum saccum farinae prius accipe. *Schol.* θύλακον ἀλφίτων δίδουσι αὐτῷ. Vulgatur in *Av.* 443. Μὴτ' ὀρχίτιδ' ἔλκιν, μὴτ' ὀρύττειν. *Xo.* Οὐτὶ που τὸν, οὐδαμῶς. Quibus non est ignota comoediae petulantia, Τόνδ' οὐδ. scribendum esse fatebuntur. Neque in Comicis tantum Tragicisque, sed et in Oratoribus et Historicis multa pendent ab actione animo repraesentanda. Exemplo sit notum illud, quod perhibent statuac monumenti *Sardanapali* inscriptum: Ἔσθαι, πῦρ, παῖξ, ὡς τὰλλα τοῦτον οὐκ ἄξιον: apud *Athen.* XII. p. 530. c. qui ad τοῦτον recte scribit, τοῦ ἀποκροτήματος εἶνε λέγειν: cetera huius non facio, digitorum crepitus nimirum: quae leguntur alibi, istius τοῦτον sunt interpretamenta: vid. ill. *Bouhier Diss. sur Sardanapale* p. 384. Ista prostant in *Append.* *Vatic. Prov.* p. 312. τὸ ἰφιστὸς τῷ μνήματι ἄγαλμα, ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἔχον τὰς χεῖρας, πεποικίται ὥστ' ἀναποληχρὸν

aliunde probantem. WESS.
 αἰνίζοντες ἀλλήλους) Quod aliunde Sip-
 pt. e Med. recepit Gronov. Melior mox in-
 lectio: τῶν (id est τούτων) ἀλλήλων ἀντι-
 μετulerim, τούτοις: nempe ἀλλήλοις, ἑα-
 νταβαν, saccum inanem, farinam ualga-
 rando dicentes: Ὡς ἄλλοι εἰς ἑστῶτα καί-
 δε et τούτοις sic in primis comedia te-
 cept. Nub. vs. 1145. τούτοις ἄριστοι καί-
 κοπαι farinae prius accipere. Schol. ὅτι καί-
 τῶν. Vulgatur in Av. 443. Μὴ ἵππῳ
 καὶ. Xa. Οὐκ ἔστι τῶν, οὐδὲν αἰνίζοντες. Quibus
 iae petulantiis, τῶν καὶ scribendum est
 e in Comiciis tantum Tragicisque, sed et
 historicis multa pendent ab actione
 illorum. Exemplo sit notum illud, quod pe-
 timenti Sardanapali inscriptum: Τὰ
 ταῦτα καὶ αἶψα: apud Athen. XII. p. 554.
 τε scribit, τῶν ἀκαταπαύτων: ἡμῶν
 οἶο, digitorum crepitas nimirum: quod
 is reus sunt interpretamenta: vid. il-
 ludanapale p. 384. Ista prosunt in Ap-
 p. 512. τὸ ἵππῳ: τῶν ἀκαταπαύτων
 τῶν χιτῶν, περὶ τῶν καὶ ἀκαταπαύτων

9. τῷ Θύλακῳ περιεργάσθαι) Frustra H. Stephanus ad haec adhaesit, mutila arbitratu. Diogenes, luxum Socrati exprobrans, περιεργάσθαι γὰρ καὶ τῷ εἰκιδίῳ καὶ τῷ συμποδίῳ, nimium fuisse aiebat in parva domo et lectulo, apud Aelian. Var. IV. 11. Non alia Laconum sententia. Samii panarium, et vacuum quidem, in medium collocarant: addiderant, τὸν Θύλακον ἀλφίτων δίσσθαι. Id Spartani dictum nimiae loquacitatis damnant: satis enim fuisse ostensum panarium. Res manifesta ex Sexto Empir. est lib. II. adv. Mathematic. [§. 23.] p. 293. ubi Chiorum legatus, cum alius in petendo ob inultum loquentiae frumento repulsum Lacedaemone tulisset, κενὸν Θύλακον porrigens, insuper ἀλφίτων αὐτὸν δίσσθαι, prorsus ut Samii, adiungit. At illi oratorem reprehendunt ὡς ἀδολοχόν, tanquam nimis garrulum. ἀποχερώτως γὰρ κενὸς διερχεῖς ὁ Θύλακας ἰσημίην τὴν τῶν Χίων αἰτην. Sic Sextus. WESS. — Nempe sic utique Sextus, respiciens quidem (ut videtur) hunc Herodoti locum, sed fallente memoria Chiis tribuens quod ille de Samiis narrat, interpretatus est Spartanorum responsum; at prorsus

contra Herodoti mentem. Quemadmodum apud Aeliam. l. c. Σωκράτην περιμυρᾶσθαι οἰκιδίῳ καὶ συμποδίῳ καὶ βλαύταις, non significat Socrati satis fuisse habere domunculam et lectulum et blautas; sed in hoc nimium fuisse Socratem et supervacanea fecisse, (adeoque τρυφῆσαι, delicatulum fuisse) quod domunculā, lectulo et blautis usus sit, quibus rebus carere potuerat et supersedere debuerat: sic τῷ θυλάκιῳ περιμυρᾶσθαι (scil. αὐτοῦς) non significat satis fuisse ostensum panarium, aut (ut H. Steph. latine vertit) illos panario supervacuum orationem adiecisse; debuisse contentos esse panarium seu saccum ostendere; sed e contrario, panario supersedere illos potuisse, non opus illis panario fuisse. Et hoc ipsum quidem responsum duobus modis intelligi potest: uno modo, ut dixerint Spartani, rem supervacaneam fecisse Samios quod panarium monstrassent; nempe, satis fuisse verbis exponere quid vellent: quam in partem Schneider accepit in Lexic. voc. Περιμυράζομαι. At haec quidem interpretatio parum apta videtur ubi hoc Samiis exprobrant Spartani, quod nimis multa verba faciant: itaque altero modo accipiendum fuerit responsum, panario (nempe hoc vocabulo, panarium sive saccus) supersedere eos potuisse, in hoc illos nimios (nimis loquaces) fuisse: quum enim panarium ipsum coram monstrassent, satis fuisse dicere, σιτίαν δίδται; nil opus fuisse adiecto vocabulo ὁ θυλάκος. Satis caeteroquin constat, ad ineptiam usque adfectasse Spartanos brevilloquentiae gloriolam. S.

CAP. XLVII. 4. οὐκ οὕτω τιμωρῆσαι) Recte restituit Gronov. pro οὐκω τι e Med. cui plures forte Codd. suffragabuntur. Vellem praeterea praeberent: οὐκ οὕτω τιμωρῆς δεομένοις Σαμίοις ἰσχυρατεύοντο, ὡς τίσασθαι βουλόμενοι, non adeo Samiis, ut vindictae sumendae cupidis auxiliarentur, quam ut ipsi vindicarent iniuriam sibi illatam. Apud Plutarch. [de Malign. Herod.] T. II. p. 85g. c. dixisse feruntur Lacedaemonii, ὡς οὐ βοηθοῦντες, οὐδ' ἐλευθεροῦντες, ἀλλὰ τιμωροῦμενοι Σαμίους στρατεύσαντο. Auxilium alteri ferre in iniuria propulsanda dicitur τιμωρεῖν, ἀμύνειν, et ἀρῆγειν [τοῖς]: sed τιμωρεῖσθαι, τίσασθαι, ἀμύνεσθαι, et ἀλέξασθαι, [τινά] significant sibi illatam vindicare [in altero.] Illud Herodoti haud tritissimum, οὐκ οὕτω --- ὡς βουλόμενοι, quantillum fuisset Gronovio, lectoribus commendasse simillimis aliquot locis designatis e

NOTATIONES

mentem. Quemadmodum apud Aelium
 αὐτοῦ τοῦ αἰσίου καὶ συμπαθὲς καὶ διακρί-
 erati satis fuisse habere domesticum et b-
 sed in hoc nimium fuisse Socratem et b-
 (adeoque τροφῆται, delicatulum fuisse)
 lectulo et blautis usus sit, quibus rebus o-
 vpersedere debuerat: sic τῷ θολάτῳ τροφῇ
 non significat satis fuisse ostensum pan-
 Steph. latine vertit) illos panario opere
 idicasse; debuisse contentos esse panario
 lere; sed e contrario, panario superen-
 n opus illis panario fuisse. Et hoc ipso
 am duobus modis intelligi potest: m-
 it Spartani, rem supervacaneam fuisse i-
 m monstrassent; nempe. satis fuisse i-
 id vellent: quam in partem Schander u-
 voc. Παναργάκη. At haec quidem inter-
 apta videtur ubi hoc Samiis exprimit
 nimis multa verba faciant: itaque alteri
 nimis fuerit responsum, panario (nempe lu-
 um sive saccus) supercedere eos potuisse, a
 nimis loquaces) fuisse: quum enim pan-
 am monstrassent, satis fuisse dicere.
 us fuisse adiecto vocabulo ὁ θολάτῳ. i-
 nstat, ad ineptiam usque adfectum spe-
 ntiae gloriolam. S.
 VII. 4. οὐκ οὕτω τιμαριῶται) Recte res-
 tem praeferat praebent: οὐκ οὕτω τι-
 τι ἐντριπύοντο, ὡς τίμαρτοι θεολάτοι, ut
 liciae sumendae cupidis auxiliarentur, pan-
 narium sibi illatum. Apud Plutarch. de
 II. p. 859. c. dixisse feruntur Lacedae-
 tes, οὐδ' ἐντριπύοντες, ἀλλὰ τιμαριῶται θο-
 auxilium alteri ferre in iniuria propalanda
 νιν, et ἀντρίαν [τοῖς]: sed τιμαριῶται, ὡς
 ἐντριπύοντες, [τοῖς] significant sibi illam
 Illud Herodoti haud tritissimum, ὡς
 quantillum fuisse Gronovio, lectio-
 millimis aliquot locis designata

p. 206, 24. p. 350, 15. [III. 120, 18. VI. 61, 3.] et p. 368, 46.
 [VI. 108, 14.] οὐ κατὰ σύνειπν οὕτω, ὡς βουλόμηναι. VALCK.

10. καὶ ζώων ἐνφασμένων) Haec redarguunt Pliniana Hist.
 Nat. VIII. 48. Plurimis vero licis texere, quae Polymita ap-
 pellant, Alexandria instituit: magis etiam Is. Vossii conie-
 cturas de Iudaeis Alexandrinis, talis ὑφ' Ἀρριπῆς auctoribus,
 et monstra fabulosaeque animalia, cuiusmodi erant Cheru-
 bini et Seraphini, ut scribit, intextibus; ad Catull. p. 196.
 Ars enim in Aegypto Alexandria multo vetustior, et, quae
 Iudaeis adfricantur, sine locuplete teste. Verum ista hu-
 ius non sunt temporis et loci. Meliora Plinii de thorace
 Amasidis, Minervae sacro, lib. XIX. cap. 1. [sect. 2, 2.]
 et Aelian. Nat. An. IX. 17. in quo Ἀμασιν ex ἄσματος prae-
 clare Trillerus extudit. WESS. — Ζῶα in pictura, tex-
 tura, et sculptura, non sola animalia dici, sed cuiuslibet
 generis figuras et imagines, iam saepius monuimus. Vide
 ad I. 70, 5. et ad I. 203, 11. S.

CAP. XLVIII. 6. παῖδας τρικλοσίους etc.) Inmanem
 hanc crudelitatem Plinius Nat. Hist. IX. 25. et Diogenes I. 95.
 obliiti non sunt; de nobilium numero puerorum nihil.
 Plutarchus et mssti in trecentis acquiescunt, a quibus ni-
 hil dissentio. WESS. — Conf. Valck. ad c. 49, 7. S.

[13. ἱγρότων Κορινθίων) Nil variant, quod sciam, libri:
 sed fere non dubito τῶν Κορινθίων. scripsisse Herodotum. S.]

19. ἐς τοῦτο δι' οἱ ἐγένετο) Literis duabus repetitis lege-
 rim: ἐς τοῦτο τόδε σφί ἐγένετο, ἐς δ' οἱ Κορινθιοί, τῶν παιδῶν δ'
 φύλακοι, οἴχοιντο. Si correctioni favent codices, ut favere
 videtur ms. Arch. tantilla forte non displicebit. VALCK.

Ibid. ἐς τοῦτο δι' τόδε ἐγένετο) Vulgata ἐς τοῦτο δι' οἱ excu-
 satione caret: τοῦτο δι' σφί, ne sententia labaret, Reiskius
 reposuit; ego msstos sequor Arch. et Vind. diversas codi-
 cum scripturas edentes. Quod autem [CAP. XLIX. 2.]
 φίλα ἦν iidem mssti mutatum ierunt, non laudo. Herodo-
 tea sunt φίλα ποιεῖσθαι, εἰρηναῖα οἱ ἦν, et consimilia. WESS.

CAP. XLIX. 5. εἰσι ἀλλήλοισι διάφοροι ἔοντες
 ἐωυτοῖς.) Praeferunt haec insoliti quidpiam. Est, cui
 placet ἔοντες οἱ αὐτοὶ h. e. αὐτοὶ, quamvis iidem sint, quippe
 ex Corinthiorum metropoli et eius propago, me non in-
 vidente. Herodotus II. 7. ἔστι εὐρέα Αἴγυπτος ἐοῦσα ὑπὲρ
 Iterum IV. 46. ἀλλὰ φερέμενοι ἔοντες πάντες ἐωσι ἰσχυροτάτοι:

tum V. 95. αὐτὴς μὲν Φεύγων ἐκφεύγει. Alia prudens negligo. De tempore deductae in Corcyram coloniae, non eadem omnium opinio. Eusebium si sequi consultum fuerit, Olymp. xviii. a Corinthiis occupata est: cuius quidem sententiam dum ill. Scaliger testimonio Diodori V. 16. stabilire voluit, a vero aberravit. Pityusae isthic initia describuntur, nulla Corcyrae. Strabo VI. p. 414. [p. 269. n. ed. Cas.] Echecratem, Corcyrae conditorem, comitem Archiae, colonos Syracusas deducendi, adiungit sub Olymp. xi.; Timaeus vero in Scholiis Apollonii Rh. IV. 1216. sexcentis ab eversa Troia annis constitutam ait; gravissime, modo Critici verba eius bene expresserint, lapsus: foret enim his ex calculis colonia Cypselo et Periandro posterior. Ut ut fuit, si Echecrates, coloniae auctor, aut ira percitus aut ignominia notatus, Corintho excessit, quod Timaeus significat; certa manent, quae de Corcyraeorum et Corinthiorum inimicitiiis hic produntur. Adde antiquissimum tota Graecia navale praelium hos inter pugnatum apud Thucydidem I. 15. WESS.

Ibid. εἰς ἀλλήλοισι etc.) Nota quidem graeca locutio, διαφορεῖ ἐνύχωνον ἔοντες: sed nondum exputo, quid sibi velint ista: εἰς ἀλλήλοισι διαφορεῖ ἔοντες ἐαυτοῖσι. Ponuntur ab Herodoto valde vicina, ἔστι -- εὐῶσα, ἢ -- ἐὼν, et similia; sed de rebus tamen diversis: p. 257, 15. 20. 268, 26. 378, 5. [IV. 46. IV. 147. et 175.] Iib. VI. c. 52. de Eurysthene et Procle, τοὺτους, inquit, ἀνδρωθέντας, αὐτοὺς τε ἀδελφεοὺς ἔοντας, λίγουσι διαφοροὺς εἶναι τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς αὐτῶν ἀλλήλοισι. Ad istam rationem si hic legeretur, γυν δὲ αἰεὶ, ἐπὶ τε ἔκτισαν τὴν νῆσον, εἰς ἀλλήλοισι διαφοροί, ἔοντες ἐαυτοῖσι συγγενεῖς, vel ὁμογενεῖς, vel simile quid, nihil hic esset impediti: nam revera Corcyraei cum Corinthiis eiusdem fuere generis atque originis participes, Corinthiorum quippe coloni; sed, quae maioribus suis debebant, habentes neglectui, opibus etiam elati, marique potentes, ab antiquissimis usque temporibus in sua viscera saevientes bella gessere cum Corinthiis, vicinis Atheniensibus discordiam foventibus, dum suas inter se vires colliderent, utilissima. VALCK. — Vide Var. Lect. et conf. III. 108, 4 seq. et Adn. ad I. 122, 4. S.

7. ἐπ' ἐκτομῇ) Sardes misit τῶν πρώτων Κερκυραίων τοὺς

παίδας. Cap. 48. dicitur eum in finem misisse παίδας τριηκοσίων ἀνδρῶν τῶν πρώτων: ubi rectius τριηκοσίων videtur legisse Plutarch. II. p. 859. r. Hic et in seqq. narrata Diogenes Laërt. adigit I. 94. et 95. ubi notat Menagius. VALCK. CAP. L. 6. Προκλῆς) Sic omnes. Th. Gale ex Arch. Πατροκλῆς eruit, deceptus linea, qua προκλῆς in codice ornatur: habet eandem Περίανδρος, et, quae propria dicuntur, nomina. Diogenes I. 100. et Athenaeus XIII. p. 589. r. tyranni nomen parili modo scribunt; Pausaniae II. 28. Πατροκλῆς est, frequentissima utriusque tituli ex compendiariae scriptiois lege commutatione. WESS.

16. τίλος δὲ μιν περιθύμως ἔχοντες) Quod edebatur περί θυμῷ ἔχοντες docti viri per tmesin dissectum censuerunt: mihi περιχισθῆαι creberrime se in Musis obfert, nusquam, quod quidem recorder, tali usu. Περιθύμως dabit Aeschylus Choëph. 58. Περιθύμως (quod in Arch.) ἔχω. Noster II. 162. et ὄργῃ ἔχοντες; I. 141. etiam Procopius Bell. Goth. I. 10. qui quoque c. 7. καὶ θυμῷ πολλῷ ἤδη ἔχοντες, et c. 18. θυμῷ μεγάλῳ ἔχοντες: tum, quod paulo audacius, cap. ult. θυμῷ τε πολλῷ καὶ κραυγῇ ἔχοντες. WESS. — Cum περιθύμως stare ἔχοντες non potest: ἔχω. oportebat, ut II. 162, 25. Itaque tenenda longe plurimorum codicum scriptura περί θυμῷ, quemadmodum apud Poëtam Iliad. v. 119. οὐκ ἔτι νηυσσώμεαι περί κῆρι: et ibid. 206. τότε δὲ περί κῆρι Ποσειδάων ἔχολωθεν: sive cum Schaeff. περί retracto accentu pingere malueris, περί θυμῷ ἔχοντες, ut περί idem ac περισσῶς valeat, quomodo talibus in locis apud Poëtam scribere doctiores Editores consuerunt. S.

CAP. LI. 14. ἀπεινανόμενος ἀν' ἡῦ) Eleganter ὡς ἡῦ Cl. Reiskius. Quid si ἀν' istud παρακληρωματικόν sit, ut profecto paullo superius est? [De usu particulae ἀν' cum indicativo, in re quae subinde fit, vel identidem fieri solet, vide Herman. Adn. 286. ad Viger. et, quem is laudat, Brunck. ad Sophocl. Philoct. 290. Caeterum conf. Var. Lect. ad h. l.] Porro ἐκ' ἱέρην τῶν ἱταίων vitiose scriptum Cl. de Pauw censetur: nam sodalium, inquit, aedes si adisset Lycophron, non receperissent eum, quia Periandri erat filius, sed quoniam amicus et sodalis: praestare ἐκ' ἱέρην τῶν ἱταίων. Sic ille, argute magis, opinor, quam solide. Sodalium, τῶν ἱταίων, abesse non potest mentio. Ceterum a Periandri edicto Oedipi verba

ap. Sophoclem Oed. Tyr. 347. μήτ' εἰσδέχσθαι, μήτε προσφανεῖν τινα, non abirent multum, ni uberiorem ea quae sequuntur, sanctionem complecterentur. WESS.

CAP. LII. 16. εἰ γὰρ τις συμφορὴ ἐν αὐτοῖσι ἐγγόνει) Hesychius: Ἐναντιότης, ἕρις καὶ Ἐναντίσι, ἀλλήλοις ἐρίζοντες: hoc si verum est, ἐναντίοις hic scribi potuit pro ἐρίζοντι: εἰ γὰρ τις συμφορὴ ἐναντίοις ἐγγόνει, ἐξ ἧς ὑπελίπην ἐς ἐμὲ ἔχως. Suum sic tegit irati crudele facinus Periander, qui uxorem Melissam interfecerat, ὑπὸ ὀργῆς βαλὼν ὑπεβάθρων, ἢ λακτίσας τὴν γυναῖκα ἔγκλον οὖσαν, ut scribit Diog. Laërt. I. 94. Quid Periandrum crudelem reddiderit narrat Parthen. περὶ Ἑρωτ. Παιθμ. c. 17. VALCK.

Ibid. ἐν αὐτοῖσι ἐγγόνει) Fuit qui ἐν οἰκίοις emendaret: neque enim αὐτοῖσι, si ad ἀγαθὰ referatur, consistere posset. Hoc verum quidem. At ἐν αὐτοῖσι, modo tacitum πρῆγμασι intelligatur, bene procedit. Reiskio ἐν αὐτοῖσι, aut αὐτοῖσι idem est atque ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, si quae calamitas nobismet ipsis contigit. WESS. — Reiskius, in editis Animadv. adsentiens Wesselingio, ἐν αὐτοῖσι his in rebus, hoc in negotio interpretatur. Mihi prior eiusdem interpretatio probata est; ita tamen ut ἐν αὐτοῖσι intelligam apud nos, in familia nostra. IV. 97, 19. habemus ἰωυτοῦ εἵνεκεν idem valens ac ἐμειωτοῦ. conf. Var. Lect. VII. 28, 5. Pro ἰωυτ. vel ἰαυτ. vero haud raro nudum αὐτ. ponitur: sic II. 143, 19. αὐτοῦς valet ἰωυτοῦς: et II. 162, 25. αὐτῷ i. q. ἰωυτῷ. Atque etiam III. 85, 5. αὐτῶν haud obscure notione ἡμῶν positum videtur. S.

19. ἔσω σθένεσθαι κρείσσειν etc.) In celebri hoc et passim cunctis probato dicto si qui ex Stobaeo ἔσαν praeoptaverint, non repugnabo. Brevius κρείσσειν οἰκτιρμῶν φθόνος Pindarus extr. ode I. Pyth. WESS.

30. ἐντὰ αἰγιάτατον) Perbrevis exstat apud Diogen. Laërt. I. 100. epistola Dorica, velut a Periandro scripta ad socerum Proctem, cuius pars sic vulgari debuerat: Ἀμὴν μὴν ἀκούσιον τὰς δαίμας τὸ ἄγος· τὸ δὲ ἐκὼν, τῷ παιδὶ ἦν ἀπὸ θυμῷ με ποιήσαις, ἀδικεῖς. ἢ ὦν, παῦσεν τὰν ἀπῆνεια τῷ παιδὶ, ἢ ἐγὼ τὸ ἀμνησῶμαι. Pro τῷ Dorismus τὸ, id est σὶ, postulabat. Uxor cadaver Epidaurum ad Proctem misisse videri posset e Pausania Periander, qui Melissae quoque μήμα prope Epidaurum invenit II. [28.] p. 177. VALCK.

ed. Tyr. 347. μήτ' ἐπὶ δὲ χερσὶν, μὴτ' ἀπὸ τοῦ
ot nullum, ni ubiorem ea quae sequen-
n complecterentur. WESS.

III. 56. αἱ γὰρ τὰς συμφορὰς ἐν αὐτοῖς τοῖς
corruptis, ἔφ' αὐτῶν, ἀλλὰ οὐκ ἔφ' αὐτῶν
est, inavertitus hic scribi potuit pro ἰσχυ-
ἐκ τῶν αὐτῶν ἐργῶν, ἔφ' αὐτῶν, ἢ ἐκ τῶν
irati crudele facinus Periander, qui e-
interfecerat, ἰσχυρῶς βαδὺν ἐκείνου, ἢ
καὶ ἔχων οὐκ αὐτῶν, ut scribit Diog. Laert. I. 1.
um crudelem reddiderit narrat Parthen. a
17. VALCK.

17. VALCK. Fuit qui ἐν αὐτοῖς ἐμεινεν
τοῖς ἐργῶν, si ad ἀγὰρ referatur, consistere
ἴσως, si ad ἀγὰρ referatur, consistere
quidem. At ἐν αὐτοῖς, modo tactum
ur, bene procedit. Reiskio ἐν αὐτοῖς, si
t atque ἐν αὐτοῖς, si quae edam
tigit. WESS. — Reiskius, in editis
esselingio, ἐν αὐτοῖς his in rebus, ha-
etatur. Mihi prior eiusdem interpretis
a tamen ut ἐν αὐτοῖς intelligam apud
a. IV. 97, 19. habemus ἰσχυρῶς ἐκείνου
cō. conf. Var. Lect. VII. 28. 5. Pro
raro nudum αὐτῶν ponitur: sic II. 110
αὐτῶν: et II. 162, 25. αὐτῶν i. q. ἰσχυρῶς
αὐτῶν haud obscure notione αὐτοῦ ποιεῖ

αὐτῶν χερσὶν etc.) In celebri hoc et pri-
dicto si qui ex Stobaeo ἐστὶν προεπι-
nabo. Brevius χερσὶν αὐτοῦ ποιεῖ
Pyth. WESS.

Pyth. Brevius exstat apud Diogen. La-
arum) Perbrevis exstat apud Diogen. La-
Dorica, velut a Periandro scripta ad
ius pars sic vulgari debuerat: αὐτῶν
αὐτῶν τὸ αὐτῶν, τὸ αὐτῶν, τὸ αὐτῶν
αὐτῶν. ἢ αὐτῶν, πᾶσι τοῖς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ
Pro τῷ Dorismum τὸ, id est αὐτῶν
ver Epidaurum ad Prolem misse
nia Periander, qui Melissae quoque
um invenit II. [28.] p. 177. VALCK

CAP. LIII. 6. οὐκ ἐνὶ αἵματι) Tot schedis obluctari te-
merarium censeo, eoque magis, quod dictio Herodoti ge-
nium spiret. Et γὰρ ἐνὶ αἵματι τοῦτο ἐν ὅμιν scripsit lib. VIII.
c. 140, 2. et I. 38. οὐτ' ἄλλο - - παριδὼν τοι. Ex Medic. οὐκ
αἵματι finxit docte οὐ ὅτι αἵματι Reiskius, quo uti non licet.
WESS. — Frequenter verbo ἐνὶ αἵματι utitur Noster; sed
constanter ita, ut accusativus aliquis verbo iungatur.
Quare nudum οὐκ ἐνὶ αἵματι utique videri poterat nimis ab-
rupte hic positum: at nimirum e praeced. intelligen-
dum, οὐκ ἐνὶ αἵματι αὐτὸν δυνατόν ὄντα τὰ πράγματα ἐπορᾶν. S.

6. τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν παιδῶν) Nomen juveni, quod hic
signatum non est, Nobil. Palmerius Exercit. p. 15. ex Ari-
stotelis Politic. lib. V. 12. Gordium, cuius filius Psammeth-
chus Periandro successerit, indidit. Verum Gordius ille,
sive Gorgias potius, Periandrum non agnovit patrem, sed
fratrem, utpote Cypselo progenitus. Plutarcho utor teste
et auctore, Conviv. VII. Sapient. p. 160. WESS.

[8. ἀνακρίσιος) Commodius utique ἀποκρίσιος videri
poterat, quod offerebant codices nonnulli: sed speciem hoc
habet emendationis e librarii alicuius ingenio adlatae. S.]

14. ἢ αὐτὸς σφί' ἀπειθῶν ἔχειν) Illa σφί' saepe dixit He-
rod. forsā et hic, ἢ αὐτὸς σφί' ἀπειθῶν, ubi poni quoque
potuit tanquam de exule κατελθῶν. Duo memorarat puella,
τὴν τε τυραννίδα ἐς ἄλλους πείσιν, καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς διαφο-
ρηθῆντα, imperium, et bona paterna, quae sic in Attico quo-
que foro dicebantur. VALCK. — Σφί', ut μιν, valet αὐ-
τὸν, αὐτὴν, αὐτό: itaque h. l. ad οἶκον referri potest, et
cap. 52, 18. ad συμφορὴν. Sed non solum singularis numeri
est id pronomen, verum etiam pluralis, ut apud Poëtā,
Iliad λ'. 111. et τ'. 265. S.

15. Φιλοτιμία κτῆμα σκαῖόν.) Nihil verius: at Periandri
Lycophron non Φιλότιμος, sed erat Φιλόνομος et pervicax.
Quandoquidem tamen nimia Φιλοτιμία et Φιλονομία vitia
sunt adfinia, sic ut saepe iungantur Φιλότιμος ἄγαν καὶ Φι-
λονομικός, quin dici nonnunquam videtur veteribus Φιλοτι-
μία, quae propria potius adpellatione vocanda esset Φιλο-
νομία, nihil et hic novandum censebam; si scripti libri
vulgatae lectioni concinunt. Hanc praefert et Stobaeus
Tit. XXIII. p. 190. ubi sequentes quoque leguntur Hero-
doteae Periandrines egregiae sententiae, nisi fallor, e ποτ-

Herodot. T. V. P. II.

E

tis expressae. Primam harum Sophocli debet *Herodotus*, potestremam, τυραννὸς χρημα σφαλερὸν, πολλοὶ δὲ αὐτῆς ἱσασταὶ εἰσι, forsan *Euripidi*. *Euripidea Stobaei* p. 343. Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξίμεται Δινοῖς ἱρώσιν, ἧς φυλακτῖον περί: sic scripta retulit *Grotius* in *Floril.* p. 185. ut οἷς pro ἧς posuerit. Πέρη commutetur in πέρ, id est πάτερ, frequens in fine senatoriorum *Euripidae*. Locum sincerum praestabo, sic a me dudum emendatum:

Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξίμεται
Δινοῖς ἱρώσιν, οὗς φυλακτῖον, πάτερ.

Regnum undique petitur misere amantium insidiis, quae, mi pater, praecavendae sunt. VALCK.

16. Μὴ τῷ κακῷ τὸ κακὸν ἴω) Melior hic ordo et probatior. *Sophocles* in *Stob.* Serm. IV. p. 54. κακοῖς ὅταν θύλων ἐν ἰάσθαι κακὰ. *Apollon.* Rh. IV. 1081. σχιδέθιν δὲ κακῷ κακόν -- ἀκισμένη. *Appian.* I. Bell. Civ. p. 601. Σύλλας κακῷ τὸ κακὸν ἰώμενος. [Similiter *Idem*, Civil. IV. c. 11. ἀτυχήματι τὸ ἀτύχημα ἰωμένη.] *Libanium*, *Io.* *Chrysostomum*, *Palladium*, *Proclum*, ipsumque *Thucydid.* V. 65. etsi alia ordinatione usum, nunc omitto. Qui quidem cum κακῷ articulum negent, nec hic necessarius erit. Vid. *Duker.* ad *Thucydidem* et *Vincent.* *Riccardum* ad *S. Procli* Or. XVII. p. 505. *Προτιβίαις*, quod sequitur, dialectus; et ἀπίβαν *Stobaeus*, mssti, atque usus rata habent. WESS.

28. Περιανδρὸς ἐστὶλλετο εἰς τὴν Κέρκην.) Male *Laurentius Periander* *Corcyram* ipse veniebat, iuvenis *Corinthum*. Conatus et consilium itineris indicantur, quo de more ad I. 68. Nex *Lycophronis*, ni fallat *Schol. Thucydid.* I. 13. ansam dedit certamini *Corinthiorum* et *Corcyraeorum* navali, quo nullum tota Graecia prius. Si *Thucydidem* audimus ipsum, pugna ista cclx. ante finem belli Peloponnesiaci annis pugnata fuit. Age, amputentur anni cclx. a *Period.* Iul. Ann. 4310. quo bellum istud terminatum fuit, et praelium in annum eiusdem *Periodi* 4050. incidet: at eo *Cypselus*, *Periandri* pater, necdum *Corintho*, *Bacchiadis* obpressis, potitus erat. Itaque errat *Scholiastes*. Probe memini, *Ampl. Bouherium* in cclx. *Thucydidis* annis vitium animadvertisse *Dissert.* *Herodot.* c. xv. atque ex cclx. annos fecisse clx., unde consequens esset, ut naumachia contigerit An. Per. Iul. 4150. quo, si *Diogeni Laërtio* et *Euse-*

bio credimus. Periander rebus humanis dudum exemptus erat. At hinc alio. Satis est, egregie a Thucydide firmari, inimicitias Corcyraeorum et Corinthiorum citissime ortas et propagatas fuisse, quo de superius. WESS. — Verbum *στίλλεσθαι* subinde quidem latine redditur *proficisci, iter facere*; nec vero id satis adcurate. *ιστάλλω* quidem *profectus est* significat; sed *στίλλεται*, ad iter se instruit; et *ιστίλλω*, ad iter se instruebat, *proficisci parabat*. S.

CAP. LIV. 4. *ὑπερίβησαν*) Reliqui sua in sede, haud incommode *ἐπίβησαν* Arch. et Vind. arbitratus. Sic IX. 69. *ἐπίβησαν Ἀθηναῖς τοῦ τείχους*. [*ὑπερίβησαν* significat, ultra illam turrim eos iam penetrasse.] Cur mox *ἀπηλάθησαν* et *ἐπισπόμενοι*, quod Portus coniiciendo adsecutus fuerat, reformaverim, significatum saepe antea est. WESS. — *ἐπισπόμενοι* quidem unice verum est, at *ἀπηλάθησαν* non deterius quam *ἀπηλάθησαν*. vide Var. Lect. c. 46, 1. et Adnot. ad I. 168, 7. S.

CAP. LV. 7. αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγινόμεν) Quae sequuntur, *δήμου γὰρ τούτου ἦν*, huius enim erat oppidi civis, in ipsius Codice perverse scripta rectius non attigisset in libello de Dial. Gregorius, quem Corinthum vocant. *Δῆμον* sive demum dicamus, seu oppidum, sive curiam, singula Ciceronis adfirmari possunt auctoritate. Non apud Athenienses tantum, sed et alibi pagi vel oppida minora dicebantur *δῆμοι*: neque tamen promiscue de quibusvis ista fuit adhibita appellatio; nihil minus. Quando e pagis diversis, vel minoribus oppidis, cives, seu sponte, aut etiam inviti coaluerant in unam civitatem; tum dicebantur isti pagi *δῆμοι*, et singulorum cives, in suam singuli veluti curiam transcripti, *curiales* et *δημόται*. Singula ista oppida sua sibi sacra habuerunt non tantum, sed et suos Magistratus, suum *δῆμον*, sive *popularem regiminis formam*. Ea de re forte dicam aliquando explicatius in *Diatribae de demis Attices*; in quibus eandem nominis rationem fuisse iudico, atque alibi locorum; et in hac ipsa *Pitana*, uno e minoribus oppidis Laconicis, duro Spartanae civitatis imperio parentibus. Erat *Archias* Herodoti demo *Pitanates*, et *Lacedaemonius*. Videtur autem illo familiariter usus *Herodotus*, et, ut saepe humana fuit passus, propterea hanc avi huius *Archiae* collaudandi captasse occasionem: fecit

idem in aliis. Verum hac etiam in parte a *Thucydide* diversissimi ἡ Ἡροδότου διχθεῖς ἐν ἅπασιν ἦν ἱπαικῆς, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς συνδομένη, ut vere civis eius iudicabat *Dionysius*. VALCK.

8. δήμου γὰρ τοῦτου ἦν) Nulla status his foret controversia, ni mssti et G. *Corinthus* dissentirent. *Schedae Vind.* et *Arch.* longius, me iudice, aberrant: in *Corintho*, ut passim editur, est, quod improbo. *Aldus* vulgaverat Anno MDXII. αὐτὸς μὲν ἐπὶ τόνους συνεγερόμην δήμου τοῦ ἦν, ἀντὶ οὗ ἦν, vitiose citra dubium. Si scripseris, αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγερόμην, δήμου τοῦ ἦν, videbitur *Herodoteum*. Ita *Corinthus* certe opinatus est. Verum uberius hoc doctissimus iuvenis *Gisb. Koen*, cui *Corinthi* de *Dialectis Eclogas*, culte tractatas, brevi debebimus, examinabit. De *Pitanae* δήμῳ ad *Eurotam* *Laconico Gronov.* et *Io. Meursius* *Miscell. Lac.* IV. 9. WESS.

12. ὑπὸ Σαμίων εὔ.) Malui msstos plures sequi. Fateor, publice contumulatos bene (εὔ) plerumque fuisse sepultos; an aemper, ignoro. Sane εὔ publicae sepulturae amplius quoddam decus addit. Vocula ipsa saepe orationem terminat in *Herodoto*, cap. 82. *monitore Gronov.*, in *Perictiones* *Fragm. ap. Stob.* pag. 488. ἀνδάνι ταῖς γιγνομέναισι εὔ. Ego vero non ambigo, quin ταφῆναι *Noster* nationis et dialecti consuetudine exaraverit. Conf. *Eustath.* in *Homer.* p. 519, 41. WESS. — Adde *Adn.* ad I. 130, 8. et ad II. 121, 11. S.

CAP. LVI. 5. λόγος ὤρμηται, λέγεται) Apte nexa haec non sunt: saltem λέγεται γὰρ etc. Praestaret ὤρμηται λέγεσθαι, *Πολυκράτεια* etc. Sic adsolet enim. Ὁ λόγος ὅδε ὤρμηται λέγεσθαι: IV. 16. Iterum VI. 86, 4. Statim μολύβδον, *Acl. Dionysio* ap. *Eustath.* in *Homer.* pag. 1340, 30. [p. 1469, 20. ed. Bas.] obtemperans, amplexus sum. Vid. ad *Diodorum* lib. II. [c. 10.] pag. 125. WESS. — Qua caussa λέγεται γὰρ maluerit *Vir* doctissimus, non video: immo prorsus ab hoc loco aliena foret haec particula. Nec vero ad λόγος ὤρμηται quidquam desideratur: sic sane et φάτις ὤρμηται ait, VII. 189, 7. fama exiit, emanavit, fertur. Caeterum moneo, esse h. l. plenam locutionem, qua alias elliptica usum esse vidimus *Nostrum*: quod si enim contuleris loca a nobis in *Adn.* ad I. 58, 7. adlata, intel-

liges, ex more *Nostri* citra sententiae damnum omitti h. l. verbum λέγεται potuisse; quod ipsum verbum, si vel ab uno vetere codice abesset, equidem arbitrarer temere in reliquos codices invasisse e scholio, quo olim aliquis adnotasset, λόγος ὤρμηται idem ac λέγεται valere. S.

8 seq. ταύτην πρώτην στρατηγὴν etc.) Egregius, nimius tamen, Medic. est in Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς. Postremum satis fuerat. Alia prave mutat. Vagum et generale nimis, (quod et G. Arnaldus Animadv. cap. 29. vidit:) ubi πρώτην induxeris, sententiae nascitur genus. Primam fuisse signat, ut eiusmodi in Asiam expeditionum initia constarent. Finxi praeterea στρατηγὴν ex coniectura, quam perpetuus Scriptoris mos certissimam praestat. Praevit quadam ex parte Editor Genevensis. WESS.

Ibid. ταύτην πρώτην - - Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς) Istam primam expeditionem in Asiam dicuntur suscepisse, ταύτην πρώτην στρατηγὴν: sic enim scripserat: perperam Gronovium obliterasse vocem πρώτην, monuerat G. Arnaldus Anim. pag. 162. Precibus Ionum Asiaticorum excitati iam ante Spartani rebus se misquerant Asiaticis, Herod. I. cap. 152. sed haec prima illorum erat στρατεία, vel ἔξοδος, in Asiam. Imitator Herodoti Pausanias de primo loquens bello Messenico, IV. [5.] p. 292. ταύτην, inquit, Λακεδαιμόνιοι πρώτην ἐπὶ Μεσσηνίους ἔξοδον ἐποίησαντο. Scientem historiae Graecae neminem sanequam offenderent alibi Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς: sed hoc in loco Lacedaemonios e proximis notissimos nemo requireret, si Δωριεῖς in Codicum nominarentur contextu, voce Λακεδαιμόνιοι in marginem reiecta. Alia longe res est in his Atheniensis Euphemi apud Thucyd. VI. 82. Imperio recusamus esse subditi ἡμεῖς, (Ἀθηναῖοι,) Ἴωνες ὄντες, Πελοποννησίοις, Δωριεῦσι, respondentis ad ista Syracusani Hermocratis, cap. 80. ἐπιβουλεύμεθα μὲν ὑπὸ Ἴωνων, αἱ πολεμίων, προδιδόμεθα δὲ ὑπὸ ὑμῶν, Δωριεῖς Δωριέων. Apud Pausan. VII. pag. 537. bellis Persicis Achaei Λακεδαιμονίους Δωριεῖς ἀπηξίουον σφίσιν ἡγίσθαι. Hoc nominis honore superbi praesertim Heraclidae Spartani se libenter Δωριεῖς nuncupabant; Asiaticos non tantum, sed Athenienses vel in primis per contemptum Ἴωνας: vid. Thucydides p. 323, 72. 426, 51. 450, 46. 482, 21. 483, 66. 520, 56. Propter ista horumque similia, plerique tanquam Herodotea hic etiam utrumque censebunt retinendum. VALCK.

CAP. LVII. 5. καὶ νησιωτῶν μάλιστα ἐπλοῦτον) Quod Corinthus hinc adfert κατ' ἀρχαῖς νησιωτῶν etc. unde acceperit, iuxta cum illis scio, qui ignorant: est quoque inutile. Siphniorum metalla et pecuniae veterem abundantiam, (nam seriore aevo nihil illis tenuius,) ex Nostro, Suida et Phavorino in luce S. Bochartus posuit de Phoenic. Colon. lib. I. 14.; quibus accedere Pausanias, Siphniorum apud Delphos thesaurum atque opes memorans lib. X. 11. pag. 823., obportune potuerat. WESS.

11. εἰ αὐτοῖσι) In Gregorii de Dialectis libro msto legitur: ὡς αὐτοῖσι τὰ παρὲντα ἀγαθὰ etc. Si qui forte Codd. adfirmarent, illud ὡς considerari mereretur; pro πῶς, quomodo, Tragicis aliisque frequens. Siphniis datum oraculum soli debemus, opinor, Herodoto, quo iubentur φράσασθαι ξύλον τε λόχον, κήρυκά τ' ἐρυθρόν. Huius ξύλου λόχον fieri potest, ut Themistocles fuerit recordatus, dum Delphici vatis τῆχος ξύλον civibus ille suis utiliter interpretabatur: φράζεσθαι, in oraculis verbum usitatissimum, significans animo considerare, saepius etiam notat considerata cavere, φυλάσσειν. Apud Plutarch. T. I. pag. 597. c. et T. II. pag. 399. b. φράξω δὲ Σπάρτη, -- Μη-σίην ἀρτίπιδος βλάψῃ χολῇ βασιλείᾳ. Vates Diopithes in Xenoph. Έλλ. III. p. 289, 6. εἶπεν ὡς Ἀπόλλωνος χρησμὸς εἴη, φυλάσσειν τὴν χολὴν βασιλείαν: utrumque iunxit in Agesilao Plutarch. I. p. 612. E. εἶλοντο χολὴν καὶ πεπηρωμένον, ὃ παντὸς μᾶλλον αὐτοὺς εἰδίδασκε φράζεσθαι καὶ φυλάττειν τὸ δαιμόνιον. Deo Delphico rectius obsecundassent Spartani; nam egregius Imperator Agesilaus immoderato in Thebanos odio suaeque dominandi cupidine patriam pessumdedit. VALCK.

CAP. LVIII. 6. αἱ νῆες ἦσαν μιληθιφείας) Grammaticis si fides manet, ἰαχὸν erit τὸ νῆες ex Vindob.; in Musis, quod supra admonitum, mira valet inconstantia, nullā scriptoris culpā. Naves μιληθιφείας Homeri versibus celebrantur: μιληθιφείας qui adpellarit, novi neminem. Eustathius de compositis ex ἀλῖφω huiusmodi, διὰ δὲ τοῦ φ, μένον τὸ ἰῶτα ἔχουσιν· ὅταν ἀνελιφῇς ναῦς, ἢ μὴ ἀλῖφῃσα πίση, καὶ πισσαλιφῇς, ἢ πιπιστωμένη: in Odyss. p. 1561, 8. [p. 260, 45. ed. Bas.] Paria Etymolog. p. 61, 5.; quorum quidem ex scito μιληθιφείας levi opera fingentur. Mihi Arch. μιληθιφείας vehementer blandiuntur. Ξηραλοφίῃν, μυραλοφίῃν suppetias ferunt. WESS.

CAP. LIX. 2. Ὑδρεῖαν τὴν ἐπὶ Πελοποννήσῳ) Praeclara Arch. et Vind. laus ex instaurata insula. Θυρέη, Thyrea, in mediterraneis Argolidis et Laconicae finibus, in numero insularum locum capessivit nunquam, neque potuit. Venit in ditionem ea post acre certamen, de quo I. 82., Spartanorum; a quibus humanissime Aeginetis exulibus contributa fuit colenda et habitanda, Pausania auctore lib. II. c. 29. et 38. Nihil proinde iuris in eam Hermionensibus. Contra ea, ut Cl. Askew belle animadvertit, Hydrea insula e regione Hermiones in sinu Saronico situm habebat, eodem Pausania Corinth. cap. 34. p. 192. testificante. Est quidem in Steph. Byz. Ὑδρεῖα, νῆσος πρὸς τῇ Τροιζῆνι, sed stabilit insulae posituram: vicinae enim Hermione et Troezen; unde et Samii pecunia redemptam Troezeniis certa lege tradiderunt. Atque hinc fortassis πρὸς τῇ Τροιζῆνι in Stephano, quoniam eius in civitatis potestatem devenerat. WESS.

5. Ζακυνθίους ἐξελοῦντες) Omnes ita. Herodoto solemnia sunt ἐξελοῦντες, ἐξελῶν, ἐλῶν, IV. 148. V. 63. IX. 89., ad quam formam et hic ἐξελοῦντες scripsisse, credibile est. Eadem Jo. Piersoni sententia ad Moerid. pag. 146. WESS. — Potuerat ἐξελοῦντες scribere, sed et ἐξελοῦντες probum. Vide nostram Var. Lect. S.

8. τῆς Δικτύνης) Sic omnes, etiam Valla. Δικτύνην, Dictynnam, creberrime alii, ut notum omnibus, scribunt. In numis Cretensium apud Mediobarbum ΔΙΚΤΙΝΑ: in Cornuto Nat. Deor. c. 34. [pag. 230. ed. Gal.] Δικτύνα et Δικτίνα. Multa de ea Diodorus V. 76. et ill. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Dian. vs. 205. WESS.

10. καπρίους ἔχ. τὰς πρώτας) Prorarum insignia, capros, arietes, tauros, apros, leones, viri longe doctissimi, Scaliger, D. Heinsius, Stanleius, ea ornarunt eruditionis copia, ut tacere consultum sit. Accedat Iungermannus ad Pollue. I. 83. Nam Κυπρίους Arch. et Vind., nisi lapsus offendentis fuerit calami. non intelligo. WESS.

12. ἔγκοτον ἔχοντες) H. Stephani praeiudicio, Prolegom. Edit. Secundae, ἐν κότον ἔχοντες scribendum ubique: solum verum esse κότον ἐνέχιν ex lib. I. c. 18., quod per tmesin, ut Herodoti plura, disiunctum ἐν κότον ἔχιν prae-buerit; ἔγκοτον praeterea in adiectivis locum semper ha-

bere. Ego vero bene reminiscens ἔγκοτον στόνος Aeschylī Choëph. vs. 391. et Homeri κότον ἔχειν, Ἰλ. α. 82., in viri doctissimi iudicio non adquiesco. Vetant Scholiastes, Timaeus, et Suidas, et Scriptor ipsemet; siquidem VIII. 29. τούτων δὲ σφι ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγκοτον: et IX. 109. ταῦτη οὐκ ἔχει ἔγκοτον: in quibus tmesi nulla occasio. WESS.

CAP. LX. 2. εὐρύς τε ὑψηλοῦ ἱς πιντ.) Gronovium, semper in Medic. proclivem, nihil hic demutasse, [scil. non abiecisce vocab. ὄρυγμα, vulgo olim post ὑψηλοῦ insertum.] mirum accidit. Verissima sunt, quae amplectimur. ὄρυγμα ex insecutis insertum imprudenter fuit. lustum praeterea τούτου τὸ ὄρ. ex schedis, videlicet montis; nec alia Cl. Reiskii suspicio. WESS. — Vide nostram Var. Lect. S.

6. διὰ παρρὸς δὲ αὐτοῦ) Fossa erat ἀμφίστομος, duplici instructa ore. Quare διὰ παρρὸς non aliud vult, ac per eundem montem et iuxta priorem fossam [sive in illius medio] excavatam fuisse alteram, quae aquae ductus vicem praeberet. Prior hominibus transitum dabat, ut, si quid aquae ductui labis fieret, sarciretur: unde et latior et celsior altera erat: nam τριπλοῦν Vallae et Codicum manifesto aberrat. Mecum faciunt Cl. de Pauw et Reiskius. Ὁρώμενται, etsi ὠρενται II. 158., possessionem recepit: illud enim et cap. 186. Musae primae, atque aliae. Placuit quoque ὀχιτινόμενοι διὰ σωλ. ex codicum consensione. WESS.

CAP. LXI. 4. τῶν οἰκίων μελεδωνόν) Servari οἰκίων μελ. potuerat, ni Scriptori placuisset prius. Μελεδωνόν τῶν οἰκίων cap. 63. et ἐπίτροπον τῶν οἰκίων cap. 65. fuisse Magum scribit. Mitto perpetuam in his librariorum aberrationem. Conf. I. 109. Recte Manasses in Annalibus, Οἱ τῶν δαμῶτων φύλακες τῶν βασιλείων Μάγοι, de his fratribus. WESS.

13. ὁ μάγος Πατιζείθης) Notabile Pass. codicis ex Dionysio Milesio Scholion qd diversam nominis Magi scripturam. Κατιζείθης Zonarae ex Herodoto, sed corrupte. Alii longius abeunt, de quibus Ian. Rutgersius Var. Lect. I. 8. et III. 10. Vallae Latina, tanquam ambigua, Stephanus olim in Voc. Herodoti Recensione castigavit. Et erant sane, tametsi quadam tenus congrua Arch., non bona. WESS.

16. προερίοντα -- ὡς Σ. ἀκουστίᾳ εἶη) Quando paulo legitur inferius, οἱ κήρυκες προηγόμενοι ταῦτα, lectio Cod. Arch.

abiici debuerat a Galeo, non tentari. [Scil. pro mendoso προελθόντες, quod Arch. hic habet, „forte προσελθόντας“ adnotaverat Gal.] De praecone praesertim frequentata προειπὶν, προαγορεύειν, προειπὶν, significant proclamando edicere vel denuntiare. Προειπὶν quum forte legeretur in Attica lege Demosth. contr. Macart. p. 607, 83. in errorem induxit S. Petitem in Legg. Att. pag. 623. Scribi debuerat: προειπὶν τῷ κτείναντι: et apud eundem Dem. p. 647, 98. ὀνομαστὶ μὲν οὐδενὶ μὴ προαγορεύειν, τοῖς δὲ δρακόνσι δὲ καὶ κτείνασι. Doctis notum est quid in Attico foro diceretur πρόβησις et προαγορεύσις. Herodoti Magus edici iussit exercitui, ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστίᾳ εἶη. Sophoclis est in Elect. 340. τῶν κρατούντων ἰστί πάντ' ἀκουστίᾳ. Istam quidem scribendi formam Noster alibi, quantum memini, non adhibuit; qua Thucyd. utitur et l. 86. οὓς εὐ παραδοτῖα τοῖς Ἀθηναίοις ἴσθιν, οὐδὲ δίκαις καὶ λόγοις διακριτῖα, - - ἀλλὰ τιμωρητῖα ἐν τάχει. Illa Tragicis, Comicis, Platoni, ceterisque Atticis est multo usitatior forma, qua docet amabilis ille morum magister in Xenoph. Ἀπομν. II. p. 430, 27. quo modo στραπευτῖον τοὺς θεοὺς, τοὺς φίλους ἐνέργησθαι, τὴν πόλιν ὠφελήσθαι. Ab utraque distant Herodoteum, οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποις, et similia. VALCK.

CAP. LXII. 4. ἐν Ἀγβατάνοις) Stephanus Byz. haec Herodoti ista in Voce advocans, sic iubet; Laurentius in suis invenit schedis. At nullum gravius urget imperium, quam Scriptoris, cap. 64. urbem non aliter exarantis. Adde lib. I. c. 98. Quae autem Syriae illa Ecbatana sive Agbatana, discernere non stricte queo. Memorat Iosephus Vit. cap. 12. p. 6. Ἐκβάταν in Galilaeae tractu, sed male habita et vitiosa, quod Spanhemius et Relandus viderunt. In Plinii Hist. Nat. V. 19. de Carmelo, et in monte oppidum eodem nomine, quondam Ecbatana dictum. Id huc pertinere, probabile est. WESS. — De hoc Syriae oppido consulendus omnino Hyde, Relig. Vet. Pers. pag. 541. S.

10. οὕτω μοι) Perplacet: Οὕτω μοι διεπρήξατο τὸ τοι προσδμα πρῆγμα; ita-ne mihi rem executus es, quam tibi iniunxeram? Sic ista dum vertebat Valla, οὕτω se reperisse demonstrat in suo Cod. enotatum a Galeo ex Arch. Vallae versio, hominis ut erant tum tempora perdocti, centies

minus cogitate fuit a correctoribus interpolata. Quid in suis invenerit *Zonaras*, decerni nequit. Quod infra legitur, [L. 13 seq.] οὐ - - - τι - - - ἢ μέγα ἢ σμικρόν, (conf. pag. 327, 4.) [V. 106, 14.] significans nihil prorsus, frequentatur apud Oratores etiam Atticos. VALCK.

18. νεώτερον κακὸν ἀναβλάστη) νεώτερον κακὸν qui dixerit, novi neminem: novi qui κακὸν vel κακά ἀναβλαστῆν et ἀναφύεσθαι eodem sensu posuerint; plurimos autem, qui pro κακὸν per εὐφημισμὸν scripserint νεώτερον: ut adeo, si κακὸν omitteretur in Codicibus, ex interpretamento fluxisse videretur. *Pausan.* IV. p. 367. οὐδὲ ἐκ τῶν Μεσσηνίων - - ἐγένετο οὐδὲν ἐς αὐτοὺς νεώτερον: idem illud sic adhibuere *Herod.* V. 19. 35. et 95. VIII. 142. *Thucyd.* p. 85, 34. *Euripid.* *Rheso* vs. 590. *Aristoph.* *Ἐκκλ.* 338. Δέγειν τι νεώτερον est in *Eurip.* *Or.* 1331. ut in *Platonis Protag.* pag. 310. μητι νεώτερον ἀγχιλλεύς; οὐδὲν γ', ἢ δ' ὅς, εἰ μὴ ἀγαθὰ γέ. Insidiis alteri structis res novas moliri, νεώτερα βουλεύσθαι dicitur *Herodoto* I. 210. cuius est in lib. VIII. c. 21. ἢν τι καταλαμβάνῃ νεώτερον τὸν πεζόν. Huius vice *Thucyd.* VII. 64. dum scribit, εἰ ἐκβήσεται τὸ ἄλλο, secundum *Schol. εὐφημώτατα ἤνιστο τὴν ἡρταν.* Solā quoque voculā τι mala quaevis bellica designatur in *Eurip.* *Phoen.* 642. καὶν τί σοι πόλις γένηται. VALCK.

Ibid. νεώτερον ἀναβλαστῆσει) Quod in verbo ausus sum, schedae excusabunt; excusabunt etiam κακὸν in exsilium actum, a *Vindob.* et *Valla* merito proscriptum. *Νεώτερόν τι ποιῆν* habet V. 19. et alias, expressum κακὸν non desiderans. Immo vero plura credo in hac vicinia mutationem subiisse, fuisseque primitus, uti *Codd.* praecunt, νῦν ὧν μοι μεταδιώξας τὸν κήρυκα ἐξετάζειν παρ' ὅτν etc. Convenit Scriptoris elegantiae, qua inferius cap. 134. οὐ δέ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι. Sunt, quae iuvare possunt, et alia. Hoc celare iniustum foret, glossatorem S. Germani ἐτάζειν hic reperisse. Sic enim *Ἐτάζειν* τὸ ἐξετάζειν, *Ἡρόδοτος* Γ'. WESS.

CAP. LXIII. 6. αὐτὸς τοι Σμέρδις) Vere libri veteres: labat ceteroqui oratio, quod *Reiskium* non latuit. *Ἐς ὄψιν*, postulanti bus mastis, cur recusarem, nihil erat. *ἔρχεσθαι* εἰς ὄψιν praebebit *Diodorus*, *φαίνεσθαι* εἰς ὄψιν alii, quos in re nota non fatigabo. Vide tamen VII. 6. WESS.

17. ὁ ἐπιβατεύων τοῦ Σμέρδιος οὐνόματος) Recurrit c. 67.

et IX. 94. Singulare et rarum *Pollux* habuit: itaque plures, tanquam emblema, ornandae orationi inseruerunt. Tale *Iamblichi* ἵνα μὴ καὶ ἑτέρα τις τοῦ τῆς Σινωνίδος ἐπιβατεύσῃ ὀνόματος apud Phot. Biblioth. p. 248. [ed. Rothom.] Procopio, aemulatori Herodoteo, mire arrisit: οὕτι τοῦ ὀνόματος ἐπιβατεύσαι ἤξιωσιν, Bell. Goth. I. 1. et Bell. Pers. I. 25., tum *Vandal.* I. 11. etc. WESS.

CAP. LXIV. 8. τῇ ἀπάσῃ συμφορῇ) Corrigitur τῇ ἀπαντίῳ occurrente: verum ἀπάσῃ, summā totāque, recte erit, sicuti docti norunt monentque. [Iterum c. 65 extr. ἀπέκλειε πάσαι τὴν ἰωνοῦ πρῆξιν. Conf. Lexicon nostrum Polyb. voce Πᾶς, num. 3.] Maiorem movet litem [L. 11.] τοῦ κουλεῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης, sive, ut Gronov. in Latinis, *fungus vaginae gladii*. Est-ne summa an ima vaginae pars? *Eustathius* et *Grammaticorum* plures prius optant et τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους interpretantur: quibus favet *Portus*. Contra *Pavius*, quod capulus sit obtusior et ad vulnus inferendum ineptior, μύκητα esse illud ferrum, quod in ima parte mucronem ambit et ipsius est mucronis theca. Satis speciose. Mihi forma gladii apud Persas et Graecorum priscos non explorata est cognita, potior tamen Criticorum caussa. Similitudo μύκητος, *fungi*, manubrio gladii propior est, quam extimae vaginae. *Nicandri* praeterea *Alexiph.* vs. 103. μύκης ὅθι κάππεισιν ἄρπης vaginae extrema indicare nequeunt; bene Schol. μύκης κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους, τὸ κατακλιῖν τὴν θήκην. Eadem *Etymolog.* p. 594., leviter in prima voce vitiosus: minime vero *Plutarchi* de Flumin. p. 63. ἐξέπεσε αὐτοῦ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους ὁ μύκης: illis enim nihil ad hanc rem clarius. WESS.

11. τοῦ κουλεῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης) *Eustathio*, ubi excitat *Herodotea*, in 'Ιλ. β'. pag. 219, 27. μύκης minus accurate fuisse dicitur ἢ λαβὴ τοῦ ξίφους. Cautius *Zonaras* Ann. IV. pag. 127. D. ipsa transscripsit *Herodoti* verba, τοῦ κουλεῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης ἐξέπεσε. Recte, credo, definitur ab aliis τὸ κατακλιῖν τὴν θήκην τοῦ ξίφους: fungo namque cadente *Cambysis* acinaces vagina fuit nudatus. Loca *Grammaticorum* collegit *Abr. Berckel.* ad *Steph.* voc. Μυκῆναι. Huius non meminerat historiae interpret *Pausaniae*, quem huc respexisse minime dubito I. [c. 28.] p. 70. Ἀγεται καὶ ἄλλα τῶν ἀψύχων αὐτόματα ἐπιβῆναι σὺν τῷ δικαίῳ τιμωρίαν ἀν-

ἄλλοις ἔργον δὲ κάλλιστον καὶ δόξῃ φανερώτατον ὁ Καμβύσης παύσασθαι αἰνάνκης. Nihil sanequam fecit ista res ad Atheniensium gloriam: τί γὰρ Καμβύση καὶ Ἀθηναίους ἦν πρῆγμα; [Perspecte ista Pausaniae graeca sic gallice reddidit nuperus doctus Interpres: et l'exemple le plus célèbre en ce genre est celui du sabre de Cambyse.] Illud vero mirabile, quod Cambysi, idem evenisse Annibali secundum Pausan. VIII. pag. 623. Poenum deceperat Iupiter Ammon nomine Λιβύσης: Cambysem Latona, nomine Ἐκβατάων. Figura ex ambiguo coelestibus istis valde fuit adamata. VALCK. — De vi vocab. μύκης videndus omnino Schneider, Animadv. in Nicandri Alexiph. vs. 103. et quos ille laudavit auctores; quibus adiiciendum Hecataei fragmentum, ex Scholiis Venetis ad Iliad. XV. 302. a Creuzero prolutum in Historicor. Graec. antiquiss. Fragm. pag. 77. S.

14. ὡς οἱ καίριον ἴδοξε τεύεσθαι) Laurentius male vertebat. Palmerius, quem ducem Gronov. habuit, melius, Exercitat. p. 16., non neglectis Syriae Ecbatanis. Non repeto causas, quibus Ἀγβάτανα ex mssis restitui. [Vide supra, ad cap. 62, 4.] Iosephum Antiq. XI. 2, 2., Cambysis obitum Damasci contigisse scribentem, miror, nec minus Ctesiam, qui Babylone. WESS. — Ad καίριον intelligi πληγῇ, vix opus fuerit ut moneatur Herodoti lector. S.

CAP. LXV. 16. ὑπαραιρημένον) Sive cum Reiskio scribendum ὑπαραιρημένου, seu ὑπεραιρημένου, Smerde submoto, vel sublato: hoc praebet lib. VII. c. 8. §. 3. Portus in Ἀραιρημένους nostrum illud non attigit. VALCK.

Ibid. ὑπαραιρημένου) Gronovii coniecturam firmat Pass. codex. Παραιρημένου, ut plures schedae hic et cap. 126., praesidium ex Demosthenis Philipp. II. p. 46. et eius Scholiaste, quem Suidas descripsit, [item ex Polyb. I. 9, 6.] nancisci posset, nisi vulgatum dialecto congrueret aptius. WESS.

[27. οἰκηιάτων) In nostro exemplo ante ἢ iota operarum errore irrepsisse, non est quod moneam. De vocali antepenultimae syllabae notare debeo, editos quidem libros omnes a longum tenere; recte illos quidem hactenus, quoniam ob divulsam in duas vocales diphthongum in praecedat brevis syllaba. Codex vero ms. F. (nescio an consentientibus aliis) et h. l. et V. 5, 8. breve o habet, neis

καλλύων καὶ δὲ ὅς τις φασκεύων ἰ Κελόν
Nihil sanequam fecit ista res ad libe-
ri γὰρ Κανδύον καὶ Ἀθωρίαν ἢ ἄλλας
αὐτανίας graeca sic gallice reddidit au-
tores: et l'exemple le plus célèbre en ce genre
de Cambyse. Illud vero mirabile, quod
de Cambyse. Illud vero mirabile, quod

venisse Annibali secundum Passum VII.
m deceperat Iupiter Ammon nomine
n Latona, nomine Exbaratani. Figuram
his istis valde fuit adamata. VALCK.
videndus omnino Schneider, Animad-
Alexiph. vs. 103. et quos ille laudat
adiiciendum Hecataei fragmentum. n
d Iliad. XV. 302. a Crenereo prolutum in
antiquiss. Fragm. pag. 77. S.

ig. ἡ δὲ τὴν ὁδὸν Laurentius male re-
icm ducem Gronov. habuit, melius. Ex
neglectis Syriae Echatanis. Non repu-
n neglectis Syriae Echatanis. Non repu-
gēstata ex mastis restitui. [Vide supra,
sephum Antiq. XI. 2. 3., Cambyse obli-
itigisse scribentem, miror, nec minus
lone. WESS. — Ad νῆπιον intelligi so-
t ut moneatur Herodoti lector. S.

7. 16. ὑπερμακρύνει) Sive cum Rezio
μακρύνει, seu ὑπερμακρύνει, Smerde sub
hoc praebet lib. VII. c. 8. §. 3. Partu

um illud non attigit VALCK.
αἰνίου) Gronovii coniecturam firmat
αἰνίου, ut plures schedae hic et cap

Demosthenis Philipp. II. p. 46. et eius
idas descripsit, [item ex Polyb. I. 5.

, nisi vulgatum dialecto congruenti

In nostro exemplo ante n sola open-

. non est quod moneam. De reali

bae notare debet, editos quidem li-

tenere; recte illos quidem hactenus
n in duas vocales diphthongum u
a. Codex vero ms. F. (nescio an esse
2. l. et V. 5, 8. brevis a habet, ne u

quidem male, nempe omissis utrobique super n (quo pacto
ille constanter diphthongum η pingit,) punctis diacreti-
eis. At altero loco, V. 5, 8. editi omnes ante Schaeff. et
Borh. οἰκνιδετα. praeferunt, brevi o utentes, simul tamen
diphthongo in duas syllabas distracta. S.]

35. ἀπαιρεθῆναι) Membranae hoc desiderant, scriptore
consentiente. Paullo ante. διότις μὴ ἀπαιρεθῶ τὴν ἀρχήν. Rur-
sus I. 69. ὡς ἀπαιρεθίσαντο ὑπὸ Σαρμίων. Denique III. 126. ὑπὸ
Μήδων ἀπαραιρημένους τὴν ἀρχήν. WESS.

40. μὴ ἀνασσωσάμενοι δι τὴν ἀρχήν) Et hoc, iisdem postu-
lantibus, iustum est. Vide c. 75. Diras, quas rex impreca-
tur, ex saxo Aphrodisiensi illustravit Gronovius: gemi-
nae Teiorum sunt in Antiq. Asiatic. p. 98. Edm. Chishull;
longe vero dirius in Israëlitae, ni saperent, carmen Den-
teron. xxviii, 16. etc. WESS.

41. τὰ ἑνάρτια τούτοις ἀξιωμα) Ista Sophoclis: Καὶ ταῦτα
τοῖς μὴ δρῶσιν εὐχεσθαι θεοὺς Μὴ τ' ἄπορον αὐτοῖς γῆν ἀνίναναι, τινὰ
Μὴ τ' οὐκ ὑπαικῶν παῖδας: ex Oed. Tyr. 277. sorte respexit
Herod. qui lib. VI. c. 139. hanc Pelasgis memorat in Lem-
no divinitus inflictam poenam: οὔτε γῆ καρπὸν ἔφερε, οὔτε
γυναικίς τε καὶ πόμνια ὁμοίως ἔτικτον ὡς καὶ προτοῦ. conf. Phi-
lostr. Vit. Apollon. III. 20. In veteribus imprecationum
formulis ista talia leguntur saepenumero; in recentiori-
bus etiam absurdissima. VALCK.

CAP. LXVI. 2. κατήρικόν τε) Superfluum τε, leni-
ter in το mutatum, dabit κατήρικοντο: quod, si vel omnes
Codices alterum praesferrent, harum rerum peritis since-
rum videbitur. In Regis non optimi, Regis tamen, luctu
Persarum proceres obsecundabant consuetudini, iugen-
tiumque sibi personam induebant: πάντες γὰρ τε ἰσθῆτος ἐχέ-
μενα ἔχον ταῦτα κατήρικοντο καὶ οἰμωγῇ αἰθρόνῃ διεκρίνοντο: non
aliis vestes illi diripiebant, non κατήρίκνοντο, sive κατήριμοντο,
sed κατήρικοντο, suas discindebant. Praeterea praebet id ip-
sum, hinc enotatum probabiliter, Hesychius: Κατήρικοντο,
κατασχίζοντο. κατασχίζασθαι τοῦ πτελοῦς est apud Pollucem
VII. 50. ex interpretamento Xenophontei καταβύβασθαι:
sicut ap. Diodor. Sic. T. I. p. 83, 34. ad Καταβύβασθαι Codd.
scholion adiciunt καὶ ἰσχ. sive κατήρικοντο. Vir D. in
Miscell. Obs. Nov. T. I. p. 73. ad Hesychium comparans
Aeschyli locum e Pers. vs. 537. in Herodoto tamen κατήρι-

κον scribendum credidit. Quid differant περιβήξαι τὴν ἐσθῆτα et περιβήξασθαι Praeceptores mei docuerunt in Miscell. Obs. V. 3. p. 64. et ad Diodor. Sic. T. II. p. 186. Quibus ista fuerint explorata, nec non cura scribendi Herodotea; hi minime dubitabunt, quin verum sit κατηρείκοντε, inprimis Aeschylea considerantes, ubi Persides in publico luctu: Πολλὰ δ' ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας Κατερείκόμεναι, διαμυδαλείς Δάκρυσι κόλπους Τίγγυος' ἄλγους μετέχουσαι: quae fortasse respexit Herod. et, ubi de eodem, de quo Aeschylus, luctu loquitur lib. VIII. c. 98. τοὺς κιδῶνας κατεβήξαντο πάντες, βοῇ τε καὶ οἰμῳγῇ ἐχρέωντο ἀπλῆτω. Xenophontis Tigranes Κυρ. Παιδ. III. p. 38, 26. περιεπάσατο τὴν τιάραν καὶ τοὺς πέλους κατεβήξατο, quod recte tuetur H. Steph. Diodorus I. 72. de Aegyptiis, Rege, inquit, mortuo omnes κοινὸν ἀνηρούτω πίνθος, καὶ τὰς ἐσθῆτας κατεβήκοντο. Herodotus in horum locorum primo ponere quoque potuisset κατηρείκοντο, pro κατεβήξαντο. Ἐρείκειν a Grammaticis redditur σχίζειν et ἰσχνύναι: vid. Hesych. in Ἐρείκει et in Διήρικον: neque tantum ἰρίκειν, sed et ἰρείξαι usu fuisse receptum monstrant Aristophanis κατηρείξαι in Vesp. vs. 647. et Hesychii Διαρείξας. Ex eodem discimus, τὰ κατεβήγιστα ἱμάτια alicubi fuisse dicta Κατηρά. Apud Hephaestion. p. 34. Καττύπτεσθε κόραι, καὶ κατερίκισθε χιτῶνας, cum Editore legit Wesseling. ad Herod. p. 124. n. 38. [ad II. 42, 27.] VALCK.

Ibid. κατηρείκοντο) Aldinum κατερείκόν τε Sylburgius ad Brisson. R. Pers. II. 205. p. 563. κατήρεικον, Gronovius ex Med. κατήρικον refinxit. Nihil verius admissio. Hesychius, hoc fortassis e loco, κατηρείκοντο, κατεσχίζοντο. Forma verbi unice quadrat. Vetus poeta in Enchirid. Hephaestionis p. 34. καττύπτεσθε κόραι καὶ κατερίκεσθε χιτῶνας (sic Io. Corn. de Pauw egregie): Aeschylus Pers. vs. 537. πολλὰ δ' ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερείκόμεναι: quo Tragici versu in Miscellan. Observ. Nov. T. I. p. 72. usus etiam vir doctus est. WESS.

4. ὡς σφακίδος τε τὸ ὄστέον) Multa Foësius Oecon. p. 603. Opportune vero Galenus in Hippocr. Aphorism. p. 525. postquam γάγγραιναν medicorum, aliis Graecorum σφακίλον dici monuisset, οὕτω γοῦν μοι δοκεῖ καὶ ὁ Ἡρόδοτος τὸν μύρον εἰρκεῖναι τοῦ Καμβύσου σφακιδίζεσθαι, sed memoria lapsus. De Miltiade ad eum modum VI. 156. Adde Cononem Narr.

um credidit. Quid differant πρῶτον τῶν
 Præceptores mei docuerunt in Hist.
 p. 64. et ad Diodor. Sic. T. II. p. 186. (sic
 explorata, nec non cura scribendi Herod.
 dubitabant, quin verum sit κατεργασμένοι
 ea considerantes, ubi Persides in publicis
 δ, ἀσπιδῶν χειρὶ καλῶς κατασκευασμένοι
 ἔσονται καὶ τοὺς Τύγανος ἀλγῶν μετὰ τὴν
 exit Herod. et, ubi de eodem, de quo des-
 quitur lib. VIII. c. 98. τοὺς καὶ τὸν καὶ
 καὶ αἰμαῶν ἐξέσονται ἀσπίδων. Xenophon. Cy-
 III. p. 58, 26. περιπατοῦν τὴν γῆν καὶ
 ἔσονται, quod recte tuetur H. Steph. Diodor.
 iis, Rege, inquit, mortuo omnes omnes
 ἐσονται κατεργασμένοι. Herodotus in horum
 mne quoque potuisset κατεργασμένοι, per
 min a Grammaticis redditur ἐξῆς et
 ἔστιν et in Ἀσπίδων: neque tantum
 su visse receptum monstrant Ἀσπίδων
 ap. vs. 647. et Hesychii Ἀσπίδων. Ex
 ἀσπίδων ἰσχυρὰ αὐτοὶ αὐτοὶ αὐτοὶ αὐτοὶ
 haestion. p. 34. Κατεργασμένοι καὶ καὶ
 cum Editore legit Wesseling. ad lib.
 ad II. 42, 27.] VALCK.
 Aldinum κατεργασμένοι τὴν Σπιδῶν
 II. 203. p. 563. κατεργασμένοι, Gronovius
 efinxit. Nihil verius admissio. Herod.
 καὶ κατεργασμένοι, κατεργασμένοι. Forma
 Vetus poeta in Enchirid. Herodotus
 ἰς κόρυ καὶ κατεργασμένοι καὶ καὶ
 regie): Aeschylus Pers. vs. 537. καὶ
 τῶν κατεργασμένοι: quo Tragici
 serv. Nov. T. I. p. 72. usus etiam
 τὸ ἴδιον) Multa Foësius Oecor. p. 11
 Galenus in Hippocr. Aphorism. p. 11
 medicorum, aliis Graecorum
 οὕτω γὰρ καὶ καὶ καὶ ὁ ἴδιος τὸ
 ἴδιον σφαιροειδῆς, sed memoria
 modum VI. 156. Adde Cononem

xviii. ipsumque Galenum p. 546. ubi Herodoteis adsimilia.
 WESS.

[5. ἀπὸ τῆς Καμβύσας) Possis ἢ τοὺς supplere cum
 Porto, aut τὸ καὶ: sive τὸ ἴδιον σφαιροειδῆς καὶ ὁ μὲν σα-
 πῆς. Caeterum conf. VI. 27, 6. S.]

11. ἵνα οἱ ἐκπολεμῶν πᾶν τὸ Περσικόν) Gronovii Latina, ut
 sic ab eo omne nomen Persicum ad hostilem iram concitaretur,
 non sunt bona: Vallae praestantiora, [ut sic omne illi no-
 men Persicum redderetur hostile,] et propterea restituta. No-
 tissima verbi potestas est, sprete saepe. Noster V. 75. ἡπι-
 οτάτο γὰρ σφί περὶ Λακιδαιμόνους -- ἐκπολεμῶν. Iosephus
 B. Iud. VII. 10, 2. οὐ γὰρ Ἀντιόχῳ μὲν ἔτι μάλλον ἐκπολεμῶ-
 σισθαι τοὺς Ἰουδαίους. Confer doctissimos Ammonii, Moeridis
 et Thom. Mag. in Πετολίμωται commentatores. Mox [L. 14.]
 μὴ μιν ex scriptis malui: eadem Reiskii divination. WESS.
 — Nos non poenitet μὴ μιν revocasse. Vide Var. Lect. S.

13. βασιλεῖα ἀνιστεῖται) In sacris frequens, ἀνίστη (στ)
 βασιλεῖς, his in libris non puto reperiri; nisi si sorte quis
 ad vitam crederetur revocatus: quo modo legitur supra
 c. 62. ὁ δὲ ὦν saepe dicitur κατιστῶς, Herodoto κατιστῶς. ἰν-
 οτῶς de Rege, quasi τῷ θρόνῳ ἰνιστῶς, lib. I. c. 120. εἰς δ'
 ἰνιστῶτος βασιλεῖας, ἰόντες πλῆντω, καὶ ἀρχομεν τὸ μέρος. Hic
 itaque legi non nolim ἰνιστεῖται: et pro ἀνιστάμενος
 infra c. 67. ἰνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχὴν, ingressus imperium.
 VALCK. — Possit tamen ἀνιστεῖται idem ac ἐπανιστῶται
 valere: atque etiam ipsum ἀνιστῶται c. 62, 16. de insur-
 rectione intelligi fortasse poterit. S.

CAP. LXVII. 5. μῆνας ἐπὶ τοὺς ἐπιδόκους Καμβύση
 etc.) Ordo confusior turbas civit. Bene Abreschius τοὺς ἐπι-
 δόκους Καμβύση τῆς πληρώσεως ἐς τὰ etc. Alibi ἐπὶ μὲν τέσσαρες
 ἔτια πληρία VII. 20. Reiskius corrigebat ἐς τῶν ὅκτω ἔτιαν τὴν
 πληρώσιν, sine plausu. WESS.

10. ἰνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχὴν) Hoc dederat, offeruntque
 schedae. ἐκέρχιστό σφί -- αὐτίκα ἰνιστάμενοι σφί ἐς τὰς τυραν-
 νίδας II. 147. et VI. 59. ἐπὶ -- ἄλλος ἰνίσταται βασιλεῖς. At-
 que hic non obliviscor Alexandrinor. Interpretum et Paulli
 Apostol. Epist. ad Roman. xv, 12. καὶ ἀνιστάμενος ἀρχὴν ἰθ-
 ῶν, quod multum discrepat, et alius est indolis. WESS.

CAP. LXVIII. 3. ἐμοίως τῷ πρώτῳ Περσίῳ) Sic
 ista recte Zonaras interpretatur Ann. IV. p. 127. ε. Ὁρδ-

της ἢ γίνεαι καὶ πλούτῳ Περσῶν τοῖς πρώτοις ἐνάμειλλος. Dedit et ad initium somnii Lucianei Hemsterhusius, quae vix ab alio poterant exspectari. Thucydidae locum, huius imitator frequens, forsitan et hunc Herodoti, respexit scriptor Epist. Phalaridis Ep. xxi. ὁμοία τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν πεπλούτηκαν: ubi paulo post corrigendum censeo, τυραννικόν τε Φαλάριδος ἀκούειν, pro ἀκουσθήναι. VALCK.

Ibid. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσίῳ) Abbas Geinozius ex conjectura ὁμοιος, quod in Arch. Idem Lipsiae expressit Io. Friderichus in Magophonia. At perinde est. Ὅμοια, ὁμοίως, ὁμοιος frequentantur in talibus. Pausanias l. 9. p. 22. καὶ Μακεδόνων ὁμοίως τοῖς ἀρίστοις ἦγιν ἐν τιμῇ. Lege T. Hemsterhusio observata ad Luciani Somn. c. 2. Scripsi ὁπότεναι, [L. 4.] ne semper in his dialecti ratio contemneretur. WESS. — Ubi adverbio locus est, ibi plerumque ὁμοία pro ὁμοίως utitur Noster: sed adverbio hic locus nullus, quia nullum adest adiectivum aut verbum, quo illud referatur. S.

12. παρ' αὐτὴν τὴν θυγ.) Clariss. Gronov., quia Med. παρ' αὐτὸν, nescire se scribit an quid lateat. Latet omnino nihil, nisi error amanuensium, Med. et huic nationi non insuetus: quamquam melius, opinor, ut Arch., παρὰ ταύτην τὴν θυγατέρα. WESS.

23. τῶν συγκατημένων γυναικῶν) Committit hanc dictionem vir Celeb. cum Latino stare in lupanari, non iniuriā D'Orvillio ad Chariton. lib. V. 9. p. 489. inprobante. In gynaeceis Medorum et Persarum plures morabantur feminae, quod ex reginae Estherae historia atque aliunde cognitissimum: hae iuxtim sedebant, pensa trahentes aut texentes, quemadmodum eas inter Sardanapallus in Diodori ll. 23. Aldinum ὄνθρωπος rediit in veterem possessionem. WESS. — κατῆσθαι etiam de artifice vel opifice selulario dici, in officina sua sedente, supra vidimus ll. 86, 1. S.

CAP. LXIX. 10. ἄφασσον αὐτοῦ τὰ ὦτα) Suidas Ἀφάσσαν, ψηλάφῶν Ἡρόδοτος: quod Steph. Berglerus in ἄφασσον, ψηλάφησον non inconsulte transmutat. Spectavit utique grammaticus haec Nostri, in consequentibus verbi sibilantem literam semper geminantis. Eadem aliis consuetudo: de Hippocrate liquido Erotianus et in eum Eusta-

αὐτὸν πλεονάζει τῶν πρῶτον ἐκάλει. διὰ
 τὸν somnii Luciani Hemsterhusii, quae tunc
 expectari. Thucydidae locum, huius
 forsitan et hunc Herodoti, respicit
 idus Ep. xxi. ὁμοίαν τοῖς πρῶτον Σαλμωνίδῃ
 paulo post corrigendum censeo, τῶν
 πρῶτον, pro ἀκούσθηναι. VALCK.

αὐτὸν τῶν πρῶτον Περσῶν) Abbas Genadius et
 quod in Arch. Idem Lipsiae expressit
 Magophonia. At perinde est. Odae.
 tantantur in talibus. Pausanias L. 9. p. 11.
 τῶν πρῶτον πρῶτον ἐκάλει. Lege T. H.
 ta ad Luciani Somn. c. 2. Scripsi
 nper in his dialecti ratio constanter
 ubi adverbio locus est, ibi plerumque
 tur Noster: sed adverbio hic locus
 adest adiectivum aut verbum, quod

ὁ γὰρ τῶν πρῶτον) Clariss. Gronov., quod
 scire se scribit an quid lateat. Latet
 or amanuensium, Med. et huius
 inquam melius, opinor, ut Arch.
 γαίης. WESS.

κατακείμενον γυναικῶν) Committit huius
 pleb. cum Latino stare in lupanari, aut
 ad Chariton. lib. V. 9. p. 489. in
 ledorum et Persarum plures moribus
 ex reginae Estherae historia atque alio
 hae iuxta sedebant, pensa trahentes
 admodum eas inter Sardanapallum
 inum ἡδονῆς; rediit in veterem
 - κατακείμενον etiam de artifices vel opifices
 officina sua sedente, supra videmus.

IX. 10. ἀφ' αὐτοῦ αὐτῶν τῶν πρῶτον) τῶν
 ἡδονῆς: quod Steph. Berglerius in
 n inconsulte transmutat. Specimen
 hae Nostri, in consequentibus
 1 semper geminantis. Eadem alio
 rate liquido Erotianus et in eum

chius p. 50. WESS. — Vide Erotiani Glossar. ed. Frans.
 p. 168 seq. et conf. nostram Var. Lect. ad h. l. Libris ob-
 temperans ἀφ' αὐτοῦ, revocavi. Videtur ab ἀφ' αὐτοῦ futurum
 ἀφ' αὐτοῦ formatum fuisse. Sic quidem et παραφάσαι (nisi re-
 ctius παραφάσαι) et ἰσαφάσαι et ἰσφαφάσαι habes apud
 Galen. in Explan. voc. Hippocr. p. 538. et 474. Conf. Foëssii
 Oecon. p. 485. S.

16. ἐπιλαμπτος δὲ) Capitalis instauratio. Suidas, Scho-
 liastes, Phavorinus, et hoc de genere alii, nugantur, [ἐπι-
 λαμπτος scribentes.] κατάδηλος et καταφανής ex Ionum more,
 ut adseverant, interpretati. Nihil futillius. Qui communi-
 ter Graecis ἐπιλαμπτος, uti Antigono Caryst. c. 45. is Ionum
 lingua ἐπιλαμπτος, cuiusmodi et καταλαμπτος III. 127. Vi-
 derunt verum et in clarissima posuerunt luce Cl. Küsterus
 et Alberti ad Ἐπιλαμπτος Hesychii. WESS.

Ibid. ἐπιλαμπτος) Tolleitur, ut opinor, menda vetus e co-
 dicibus. ἐπιλαμπτος δὲ ἀφ' αὐτοῦ ἵσται restituit e Codd.
 Parisinis L. Küster. ad Hesych. ubi Ἐπιλαμπτος redditur κα-
 ταφανής. Attice diceretur: αὐτῇ δὲ λαφθῇ vel φωραθῇ vel ἀλφῇ
 ψηλαφῶσα, sive ψαύουσα deprehendatur: solent ista, sicut
 alia huius generis, adiungi participiis. Eiusdem formae,
 cuius est ἐπιλαμπτος, pro φοιβάλαμπτος positum φοιβάλαμπτος
 legitur in Herod. IV. 13. Sunt autem Ionici flexus istius
 verbi aliunde notissimi: constanter in Alexandrino Codice
 Vet. Test. λημψισται, λημψῶνται, et similia scripta reperiri
 monuit et alibi Io. Ern. Grabijs et in Proleg. ad Vol. I.
 c. 2. §. 7. Vid. Küster. Praef. ad Ed. N. T. Io. Millii p. 9.
 Sed a quibusvis Graecis literam μ. superfluum in multis,
 tum verbis tum nominibus, praesertim propriis, labia-
 libus emolliendis praefigi tametsi constet, saepenumero
 tamen tentantur a correctoribus minime corrigenda.
 VALCK.

20. Ἡ δὲ δὴ φαίδυμ) Paucis interiectis orationem in-
 terruptam solemnibus vocalis redorsus non necesse qui-
 dem habebat Herod. iterum nobis narrare, quo patre sata
 esset Phaedyme; sed sic studet ille suaviloquus narratione-
 nes suas in animos insinuare legentium, ut addere malit
 superflua, quam obscurus esse verborum aliquot parsi-
 monia: addidit itaque, αὐτῇ ἢ τῶ Ὁράνῳ θυγάτηρ. Utilis
 istius luxuriae, qua sua ipsius explanat Noster, centum

Herodot. T. V. P. II.

F

forte possent exempla proferri. Hoc eo dico, ne quis olim ista talia intempestive obiiciat hinc illic voculam velut Scholion proscribenti. Quod paulo post [L. 26.] legitur diversi generis, *μαθοῦσα οὐ χαλιπῶς, ἀλλ' ἐντιστάτω*: pleonasmus est, aliis etiam istius ferme aetatis scriptoribus optimis satis usitatus: *Antiphontis* est, *οὐκ ἐλάσσω, ἀλλὰ πολὺ μίջω*, p. 118, 24. *Lysiae*, *οὐ βουλόμηνος, ἀλλ' ἄκων*, p. 319. *Isaei*, *οὐ μικρά, ἀλλὰ μεγάλα*, p. 67, 4. VALCK.

22. *ἐπὶ τῇ αὐτῇ μέρει ἐγένετο*) Graecus interpret *Estherae* cap. 2, 12. *καὶ ὅταν ᾗ καιρὸς κορασίῳ εἰσέλθῃ πρὸς βασιλῆα*: quae versio non est, sed expositio. Hebraea ita, *וְכַתְּבָהּ לְמַלְךְ הַמֶּלֶךְ תָּרַח נָעֲרָה לְבֹאֵל הַמֶּלֶךְ*, *et quum veniret ordo, tunc puellae, ut ad regem accederet*. Gemina sunt atque eadem de re. WESS.

CAP. LXX. 5. *τοῦ Ὁράνῳ*) Tametsi *Ὁράνιος* sequenti redeat capite, Gronovium sequi ausus non sum. *Ὁράν* vocandi casu c. 72. *ἀπὸ Ὁράνῳ* et *τῷ Ὁράνῳ* c. 84. Multa in talibus admissa sunt; *Ἑτάσπιος* et *Ἑτάσπιω* pari variatione, quamquam *Ἑτάσπιω* apud *Agathiam*. Quem vero [L. 7.] *Ἰνταφέρνηα* plerique scribunt, is *Arch.* et *Vallae* semper *Ἰνταφέρνης* sicuti *Ἀρταφέρνης* pluribus in *Codd.* V. 25. et *Aeschyl.* *Pers.* vs. 780. Paullo ante *τοῦτον*, *τῷ* legitimum est. WESS.

7. *εἰσάγεται Ἰνταφέρνηα*) Introducit? quo tandem introducebat? Idem fere significari debet, quod in proximis dicitur *προσπαιρῆσθαι*, *conspirationis sibi socium adsciscere vel conciliare*. Corrigendum *ἐπάγεται*, *parat sibi occasiōnem*, vel in partes suas adlicit. Hariolor id ipsum in Codicibus adservari, sicut in suo *Zonaras* invenit, qui *Ann.* IV. p. 128. B. *ἰδοὺν οὖν αὐτοῖς καὶ ἑτέροις προσπαιρῆσθαι, καὶ Ὁράνῳ μὲν ἐπάγεται Ἰνταφέρνην*. vid. *Andr. Dounaei*, viri Graece perdocti, *Praelect.* in *Demosth.* *Philipp.* p. 99. VALCK. — Nil mutant libri, nec opus erat sollicitare vulgatum. S.

[7 seq. *παράγεται εἰς τὰ Σούσα* — ἐκ *Περσίων ἡκων*) Nempe *Susa* urbs, licet caput quodammodo Persici regni, et regia prae caeteris sedes, tamen non in Perside proprie dicta, sed in Cissiis sita erat. conf. c. 91, 20. S.]

CAP. LXXI. 6. *καὶ αὐτὸς τοῦτον εἰσέεικεν ἡκων*) Invenit iterum Vir Cl. manifestam Codicis corruptelam. Venerat in urbem Regiam *Darius* αὐτοῦ τοῦτον εἰσέεικεν, ob id ip-

ESS.
 Irrecepta) Introducit? quo tandem non
 re significari debet. quod in proximo
 xrtu, conspirationis sibi socium adduxit
 igendum iraxerit, parat sibi evadere
 dicit. Hariolor id ipsum in Codicibus
 suo Zonaras invenit, qui Ann. IV. p.
 is xai iraxerit xrtu, xai iraxerit
 n. vid. Andr. Dounaei, viri Graeci per
 Demosth. Philipp. p. 99. VALCK. —
 x opus erat sollicitare vulgum. S
 xrtu is xai xrtu — in Hieronymo xrtu
 caput quodammodo Persici regis.
 sedes, tamen non in Perside
 is sita erat. conf. c. 91. 20. S.]
 J. 6. xai xrtu xrtu xrtu xrtu xrtu
 manifestam Codicis corruptelam. Veru
 Darius autem xrtu xrtu xrtu xrtu xrtu

CAP. LXXII. 18. ἔθθα γάρ τι δειΐ ψυδός etc.) Laxissima haec de mendacio professio, verumque fallaciloquentiae suscitabulum. Genio Ulyssis interroganti Neoptolemo, Οὐκ αἰσχρὲν ἦν δῖτα τὰ ψυδῶν λέγειν; responsum, Οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναι γι τὸ ψυδὸς εἶμι, conveniebat belle in Sophoclis Philoct. vs. 107. Discrepant nonnihil Heliodori Aeth. l. p. 50. Καλὸν γάρ ποτε καὶ τὸ ψυδὸς, ὅταν ὠφελῶν τοὺς λήγοντας, μηδὲν καταβλάπτη τοὺς ἀκούοντας: neque enim mendacium adprobat, sed fictum, citra alterius ius et

detrimentum, sermonem, quem *falsiloquium* nova voce appellant. Utrumque scriptoris locum enotaverat *Steph. Berglerus*; nec praeterierat in doctis de Mendacio et Verit. libris *Nicol. Abramus*, longe plura admensus, lib. I. 17. p. 465. WESS.

22. εἰ δ' ἀληθίζονται, ἢ καὶ τὶ etc.) Verius hoc. Quae sequuntur, optime *Gronovius* inlustravit. At illa οὕτω ὡς ταῦτα ἀκούοντες intacta miror. Qui mentiuntur et qui veraces sunt, eadem-ne exercent? Utrique, si Nostro creditur, lucrum spectant, in loquendo longe dissimiles. Cohærebit oratio aptior, modo cum *Valla* et *Arch.* οὕτω οὐ ταῦτα ἀκούοντες, probetur. WESS.

29. διακινύσθω ἐν ταῦτα ἰὼν πολέμῳ) Pro hoste habeatur: verbi corrector *Reiskius* quae sunt huius generis paulo rariora non habebat in numerato. [In editis *Animadvers.* silentio hunc locum *Reiskius* praeteriit.] Διακινύσθω ἰὼν, sive dicatur *φανερὸς γινέσθω πολέμῳ ὑπάρχων*, seu ἰδιῶδες, eodem sententia recidit: pateat illum nobis hostem esse; atque adeo tanquam talis confodiat, συγκαταλέσθω, quod verbum infra legitur, ubi obviis interfectis, ut scribit *Iustinus*, ad *Magos* perveniunt: intelligitur itaque id ipsum, quod suo more *Vir D.* exprimi volebat. In *Lysiae* p. 90. *φανερὸς ἔστι πομπάμενος*, patet eum fecisse, *Marklandus* interpretatur; communivit exemplis aliquot *Io. Taylor*, *Vir Cl. Euripides* *Bacch.* vs. 47. αὐτῷ θιό: γὰρ ἰδιῶδες ἐνδείξομαι. *Andocid.* p. 51, 34. ἰδιῶδυνται -- ὑμᾶς τοῖς αὐτοῦ τρέποικ ἀκολουθίῃ ἀξίων. *Herod.* II. 119. ἰδιῶδες ἐγένετο τοῦτο ἰργασμένος. *Xenoph.* *Ἑλλ.* III. p. 291, 36. μάλα ἀχθεσθέντες *Φανερὸι* ἐγένοντο. et II. p. 275, 14. *Thucyd.* II. 64. μὴ ἰδιῶδες ἔσσι τοῖς παροῦσι πέποις βαρυνόμενοι. *Soph.* *Trach.* 679. αἰδομῶ δ' εἰ φανήσομαι τάχα *Κακὸν* μὲν ἐκ πράξεσσιν. In *Xenoph.* *Κυρ.* *Ἀν.* V. p. 211, 8. si *Codex* scriptus praeferreret *ἄξιον Ἑλλήνας ὄντας Ἑλλήσι* τοῦτω πρώτον καλῶς διακινύσθαι, τῷ ὡς εἶναι: ego quidem vulgatum verbum huic postponerem. VALCK.

Ibid. διακινύσθω ἐν ταῦτα ἰὼν πολ.) Varie tentantur haec. Est cui *διακινύσθω*, confodiat, lanietur, non magna molitione, unice placet. Alius *διακινύσθω* ἐν ταῦτα νικῶς, ἰὼν πολέμῳ, interimatur, quippe hostis, praecipiat. Quorum equidem institutum sequi non audeo. Dictio rarior est, signatissima tamen. Διακινύσθω πολέμῳ, aut, si velis, ex *Arch.*

Alius *discrevit* *intra* *hostis* *præcepta*. Quorum est, si
i non audeo. Dictio rarior est, si
i non audeo. aut, si velis, ex *dis*

7. *ἰόντα ἐν αἴῃ μάλιστα*) Futile est Arch. ἐν αἴῃ, quod et *Valla* in suo cod. legerat. *Πρῆστας, πιστότατος ἰὸν ἐν Πίπρῃ*, sicuti mox perhibetur, non flagrabat invidia et odio, sed omnium laudibus ferebatur, quippe maximo in honore. De Themistocle, ὡς ἔτι ἐν αἴῃ μάλιστα τῶν στρατηγῶν, lib. VIII. 112. *Arrian*. Indic. c. 27. τὸν ἐν αἴῃ - ὃν *Μαυρόδωρον*. Atque hoc quidem extra periculum. Quod succedit [l. 9.] *πίστι τι λαβόντι καὶ ὀφείλοντι*, Gronovio se non probavit, contra ex *Med.* *πιστις τι*, siquidem λαβεῖν *πίστι* ferri nequeat.

Scriptor tamen ipse lib. IX. 105. [IX. 106, 23.] *πίστι καταλαβόντες καὶ ὀρκίοισι*: quomodo ὀρκίοις δειντάτοις καταλαβὼν Procopius Bell. Goth. I. 11. Hist. Arc. c. 2. et Zosimus ex certissima Sylburgii emendatione lib. IV. c. 26. Fac vero *πίστι καταβόντες* eadem in re inportune, quod ego quidem non largior, necti, non-ne utroque in sermone verbum, uni rei aptum, pluribus iungitur? Tetigit hanc figuram Scholiastes ad Sophocl. Electr. vs. 438. Quid porro *πίστις* τι λαβόντες, καὶ ὀρκίοισι; unde pendebit posterius? Succurrit Cl. Abresch Diluc. Thucyd. p. 425. ὀρκίοισι, mutata distinctione, sequenti ὑποσχεόμενοι adstruens, quod, si *πίστις* τι λαβόντες valere debeat, certissimum auxilium. WESS. — Vocab. ὀρκίοισι ad προσεκτίωντο retulerat Gronov. Compositum utique καταλαβόντες malles, si modo vel unus codex offerret. S.

12. ὑποσχεόμενον) Interpretamentum genuino locum cedet ὑποδεχομένου, quod in tribus inventum Codd. e Galeo iam constitit. Si mox praebent et ἀνέγνωσαν, hinc quoque deturbabitur ἀνέπεισαν, quod saepius sede. quam occupat, non sua deiectum iri, monstrat Diss. Herod. p. 40. 41. Zonaras, καταθεμένου δ' ἐκείνου ποιήσειν ταῦτα, προσεπῆγον: hoc posuit pro προσέφειρον Herodoti, cuius ille vestigia solius persequitur in his enarrandis; sicut in aliis Xenophontea. VALCK. — ποιήσειν, quod l. 13. pro ποιήσειν nostro in exemplo exaratum indignabundus video, ne quis forte ex dialecti ratione ita scriptum putet: typothetæ error et correctoris festinationi, quem nimis urget typographi ardor, originem debet. Mox etiam πύργον et ἀγορεύσαι, pro πύργον et ἀγορεύσαι, neminem turbabunt. S.

CAP. LXXV. 4. τῶν μὲν τοι ἐκείνοι προσέδ.) Multis non sine ratione displicuit infelix τὶ: aut eraserunt, aut τε esse voluerunt. Abreschius μὲν τοι, addicentibus schedis, e quibus post nonnulla [l. 6.] ὡς ἐς τοῦτον κατέβη, ad hunc, Cyrum nempe. Non me fugit, neutrum τοῦτο locum capessere c. 82. sed vicit Codd. imperium. WESS.

CAP. LXXVI. 2. αὐτίκα ἐπιχειρήειν) Litem his moveo nullam. Notabile Arch. ἐπιρρίειν, Herodoto in confluente plurium multitudine non insuetum IX. 37. Tale Theocriti Idyll. XV. 59. σπειδῶμις ὄχλος πολὺς ἄμυν ἐπιρρίει. De invadendi inpetu, qualis horum in magos principum, non reminiscor. WESS.

ten ipse lib. IX. 105. [IX. 106. 25.] *τίμη*
ἐκείνη: quomodo *ἐκείνη* διακρίσθαι κατὰ τὸν
 10th. I. 11. Hist. Arc. c. 2. et Zonarii c. 2.
 argi emendatione lib. IV. c. 26. Fac vero ut
 in re inopportune, quod ego quidem non
 non-ne utroque in sermone verbum, ut
 ibus iungitur? Tetigit hanc figuram Scyl-
 vel. Electr. vs. 438. Quid porro *πῶς*
ταῦτα: unde pendebit posterius? Succurrit
 2. Thucyd. p. 425. *ἐκείνη*, mutata distan-
ἐπιχειρήματα adstruens, quod, si *πῶς*
 lebeant, certissimum auxilium. WESS-
 ad *προσπελάσας* retulerat Gronov. Compar-
τῶν malles, si modo vel unus codex de-

ter) Interpretamentum genuino locu-
 ter, quod in tribus inventum Codd. est
 it. Si mox praebent et *ἐκείνη*, hinc
 ur *ἀντίπαλον*, quod saepius sede. quae
 deiectioni iri, monstrat Diss. Herod. p.
 παθεμένου δ' ἐκείνου πύκναι ταῦτα, *πῶς*
 προσέφητο Herodoti, cuius ille vestigia
 r in his enarrandis: sicut in aliis lo-
 K. — *πῶς*, quod L. 15. pro *πῶς*
 exaratum indignabundus video. ne
 ratione ita scriptum putet: typogra-
 oris festinationi, quem nimis urgebat
 riginem debet. Mox etiam *πῶς* et *πῶς*
ἐκείνη, neminem turbabant. S.
 XV. 4. τῶν μὲν τοι ἐκείνη *πῶς*. V.
 displicuit infelix *πῶς*: aut eraserunt. *πῶς*
 Abreschius *μὲν τοι*, addicentibus se-
 nulla [L. 6.] *πῶς* *ἐκείνη* κατὰ, ad
 in me fugit, neutrum τῶν locum
 icit Codd. imperium. WESS.
 VI. 2. *ἀντίπαλον ἐκείνη* Lib. in
 abile Arch. *ἐκείνη*, Herodoto in
 altitudine non insuetum IX. 3. *πῶς*
 59. *σπεύδουσιν* *ἐκείνη* *πῶς* *πῶς*
 , qualis horum in magis principum
 SS.

6. *ἰδὼσαν αὐτοῖσι σφισι λόγους*) Mire blanditur Arch.
 et Vind. αὐτοῖς, ut iterum rem secum reputarint, quo modo
 IV. 102. et superiore libro c. 162. Abstiniui a mutatione,
 arbitrio aliis relicto. Aldum [L. 8.] *μη δὲ οἱ δεινὸν* publi-
 cantem H. Stephanus in Recensu Voc. Herod. comiter in
 viam reduxit. Vide infra c. 127. WESS.

8. *ἐπιβαλλίσθαι*) Si teritur usu, quam vim hic tempus
 haberet futurum non exputo. *ἐπιβαλλίσθαι* hinc excitat, et
 sequentia, καὶ *μη* *εἰδόντων τῶν πραγμάτων ἐπιτίθεσθαι*, Eu-
 stathius ad Od. β. p. 90, 45. [p. 1441. sub fin. ed. Rom.]
 verum minus apte τὸ *ἐπιβαλλίσθαι* hic interpretabatur per
διακρίβειν. Voluit Otanes opportunitatem exspectare rei geren-
 dae, *ἐπιβαλλίσθαι*, quod frequentius dicitur *ἐπιτίθεσθαι*,
 secundum Ammonium significans, τὸ *ἐπιμένειν τὸν ἐπιτηδεύον*
καὶ τὸν τῶν πράξεων, neque censuit consilium, quod cepe-
 rant, exsequendum, dum res adeo essent turbidae. *Ἐπιτίθε-*
σθαι τοῖς πραγμάτων nimirum, hic non est insidiari, sed res
 aggredi: τῶς *πραγμάτων ἐπιχειρῶν* *ἀδυνάτους ἐπιτίθεσθαι* *πραγμά-*
σιν, Isocratis est ad Philipp. p. 90. A. et Xenoph. Ἀγορν. III.
 p. 453, 29. Longino περὶ Ἰψ. XV. 6. *ἐπιτίθεσθαι* *φαντασίαις* οὐκ
ἀτολμας dicitur Euripides; *ἀισχύλου* *φαντασίαις* *ἐπιτολμῶντος*
ἡρώικατος, ibid. §. 11. *Ἐπιτίθεσθαι τῇ ποιήσει* dixit Eupolis,
 in luculenta parte parabasis, ut puto, quam nobis ar-
 ravit Stobaeus Floril. p. 53. Nihil vetat illinc duo tres-ve
 decerptos trochaicos hic ponere scriptos emendatius, quam
 vulgo solent, aut etiam leguntur in Exc. Grotii p. 51.
Ἦν δὲ τις τῶν ἐνθάδ' ἀστῶν, μηδὲ ἐν χεῖρον Φρονῶν, συνεπιθῆται τῇ
σοήσει, πᾶν δοκῇ κακῶς Φρονεῖν, Μαινεται τι καὶ παραρῖ τῶν
Φρονῶν, τῷ σὺ λόγῳ. Cetera fortasse non cadent in contro-
 versiam: ad *παραρῖ* Hesychius comparetur, et Theocriti ὁ
πάρμος τῆνος, ex Eid. XV. 8. Schol. ὁ *ἀνάρμοστος*, καὶ *μάταιος*,
ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήρων ἱππῶν: imo τῶν *παρήρων*. VALCK.
 — De verbo *ἐπιβαλ.* vide Var. Lect. Nec vero spernendum
ἐπιβαλλίσθαι, quod habet P. in praes. temp. Sic sane et
συμβαλλεῖν et *συμβαλλίσθαι* utitur Noster, inserta vocali
 ante verbi terminationem: nec obstat quod paulo post
 idem codex in *ἐπιβαλλίσθαι* cum aliis consentit. S.

CAP. LXXVII. 5. *διὴ πομπῇ χρωμένους*) Lauren-
 tius pompa. Instinctum et divinum impulsus scriptor voluit,
 uti lib. I. 62. IV. 152. Aeschylus Agam. 757. *πομπῇ* *Διός*

ἔνιόν. Apud Suidam in Ἀναλῶθσαν scriptor incertus ἔνιόν αὐτοῖς πομπῇ κριτόνι ἐντυγχάνει: quo de loco Abreschius ad Aeschylum lib. I. 23. WESS.

CAP. LXXVIII. 17. Θέλον αὐτοῦ προσεῖναι τὰς θύρας) Nimis sollicite quaesivit Portus, [Lexic. ion. voc. θύρα] utrum αὐτοῦ an αὐτῶ, in quod pronior est, scriptum fuerit olim. Neutrum locum habuit; thalami fores signantur. Bene Kühnius auxilio Nostri defendit Diogen. Laërt. II. 105. ἀλλὰ τὸ θύρεον προστίθεις μετέχῃ Σαμαρείτης. Iungere potuerat ex Lysiae Or. de Caede Eratosthen. p. 8. Ed. Britan. [p. 14. ed. Reisk.] ἐκινήθῃ ἀναστᾶσα καὶ ἀπιοῦσα προστίθῃσι τὴν θύραν. Atque hoc hactenus. Mox [l. 18.] Codd. discors voluntas ambiguum τὸ συνισπίνουσι efficit, quod Zonaras, haec describendo imitatus, praetulit, et prior eo Plutarch. T. II. p. 50. e. WESS. — Conf. Polyb. IV. 71, 12. et Indicem nostrum Graecitatis Appiani. S.

Ibid. προσεῖναι τὰς θύρας) His commodum usus Ioach. Kühnius aliis non intellectum explicuit Diogen. Laërt. II. 105. eo nomine laudatus Küstero ad Arist. Ἑκλ. 420. E neutro Pollux enotasset X. 25. sed προσεῖναι (τὰς πύλας) invenerat apud Thucyd. IV. 67. Ad illud Lysiae (Or. I. p. 8.) προστίθῃσι τὴν θύραν - - καὶ τὴν κλισίην ἰφίλειται, comparat Salmasius hoc Petronii e cap. 94. adduxit repente ostium cellae, - - exemitque raptim clavem. Lucian. de Paras. T. II. p. 878. τὴν θύραν τοῦ δωματίου προστίθῃσι. Pausan. II. p. 195. ἀναπισταμένας ἔχοντες - - προστίθῃσαν τὰς θύρας. Adducere ostium Graece dicebatur συναγαγὼν τὴν θύραν: opponere ianuam, vel adponere (si tamen hoc Romanis fuit in usu,) προσεῖναι. VALCK.

25. Δαρεῖος δὲ πιθόμενος) Vel coecus videat, πιθόμενος consistere hac in vicinia non posse. Laudo Io. Friderichum, illud in Magophonia secutum. Non male, etsi laxius, Iustinus I. 9. Quorum alterum Gobryas medium amplexus, cunctantibus sociis, ne ipsum pro mago transfoderent, quia res obscuro loco gerebatur, vel per suum corpus adigi mago ferrum iussit. Consimilia alii, omnes uno ex fonte. WESS.

CAP. LXXIX. 5. ἴθον ἔξω) Quod narrationem voce ἔξω auxerim, excusabunt schedae et rerum series. Certe ἴθον ἔξω principes, cum foras se proriperent, ut populo, quid Magis factum fuisset, ostentarent. WESS.

Suidam in Ἀνελόθεν scriptor incertus
ἡρώδης ἱστορικός: quo de loco Alrabach
h. l. 25. WESS.

LXXVIII. 17. Θάλας αὐτοῦ ἀποκρίναι τὸ
ἄλλοτε quacivis Portas, [Lexic. ion. m. b.
ἄντ' an αὐτῷ, in quod prior est, scriptum
Neutrum locum habuit: thalami forte signi-
ficant auxilio Nostri defendit Diogen. Laert.
τὸ θύρασι πρὸς τοὺς ποταμούς Σαλαμίνος, h.
ex Lysiae Or. de Caede Erasthen. p. 11.
ed. Reisk.] ἵσταται δὲ ἀπὸ τῆς αὐτῆς
αὐτῆς. Atque hoc hactenus. Mox [h. l. 18.] ἡ
αὐτῆς ambiguum τὸ ἐννοεῖται ἐφίλει, quod
describendo imitatus, praetulit, et prior
p. 50. e. WESS. — Conf. Polyb. IV.
nostrum Graeciatibus Appiani. S.
αὐτῆς τῆς θύρας) His commodum usus
ion intellectum explicuit Diogen. Laert.
e laudatus Küster ad Arist. Eccl. 101.
notasset X. 25. sed ἀποκρίναι (τῆς θύρας
Thucyd. IV. 67. Ad illud Lysiae (De
τῆς θύρας - - καὶ τῶν κλινῶν ἱστορίας, c.
hoc Petronii e cap. 94. adduxit repente
que raptim clavem. Lucian. de Para. Li.
τῆς θύρας ἀποκρίναι. Pausan. II. p. 11.
αὐτῆς - - ἀποκρίναι τῆς θύρας. Adhuc
debatur εὐνοῦται τῆς θύρας: opportu-
re (si tamen hoc Romanis fuit in us.
K.

ἡρώδης) Vel coecus vident. ἡρώδης
vicinia non posse. Laudo Io. Fridericum
nia secutum. Non male, etiam laus
um alterum Gobryas medium amplius
ne ipsum pro magno transfoderat. quod
ebatur, vel per suum corpus adigebatur,
alia alii, omnes uno ex fonte. WESS.
X. 5. ἡρώδης) Quod narratum
excusabunt schedae et rerum
ipes, cum foras se proriperent, ut
stum suisset, ostendebant. WESS.

16. Μαροφόνεια) Optime Gronovius ex Med. addicentibus
aliis. Postulabat regula, praescripta lib. I. c. 148. et Aga-
thias lib. II. p. 47. a. Utrique Io. Friderichus paruit.
WESS.

CAP. LXXX. 1. ἐκ τῶς πέντε ἡμερῶν) ἐν τῶς πέντε ἡμέ-
nimis est angustum, nihilque certe finit. Sequor scri-
ptorum fidem. WESS.

4. ἐλχέσθην δ' ὦν) Nihilominus: οὐδὲν ἥσσον ab aliis ad-
hibetur in talibus; aut etiam in fine periodi, ἐλχέσθην
et diceretur, vel ἐλχέσθην δ' ὅμως. Sed ita solet Herodotus,
praesertim ubi rem narrat minus credibilem, vel incer-
tam: IV. 5. ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες, λέγουσι δ' ὦν. IV. 82.
ἐλξῆς, οὐτε εἰ ψευδόμενος οὐτε εἰ ἀληθὴς λέγων ἔχω σαφηνῶς εἰπαι,
ἐλξῆς δ' ὦν. Qui Herodotum tanquam fabulatorem traducunt,
suam quisque Helenam mirati, saepe minus attendunt
ad minutas istas loquendi formulas; quas diligenter ex-
pressit Pausanias, fabulis, quas enarrat, minime fidem
adhibens. VALCK. — De ista coniuratorum delibera-
tione conf. Heeren Ideen über die Politik etc. T. I. p. 465
seq. et Creuzer Historische Kunst der Griechen, p. 108.
quorum hic quidem totam illam disputationem ex fabu-
losa fama relata esse a Scriptore nostro censet; ille vero,
quamvis color disputationis et totum genus tractandi pro-
positam questionem e medio Graecorum more desumptus
sit, rem tamen ipsam et argumentorum summam non
ulique pro conficta habendam esse iudicat. S.

7. μούναρχον μούνον) Ad exemplum scripsit Homeri, ut
erat Ὀμηρεὺς αὐτῶς; Herodotus. Qualia saepius attigerat, mul-
ta collegit Homerea huius generis Eustath. ad Od. 7. p. 699.
[p. 1867. ed. Rom.] Eustathii commentariis usus Henr. Ste-
phanus diligentissime in Append. de Dial. Att. nonnulla de-
dit p. 87. In sermone quoque quotidiano vis nativa saepius
in compositis negligebatur: huc pertinent ζῶπυρα πυρὸς,
IV. Maccab. VIII, 12. Βενέδωκα βωῶν, Ioëlis I. 18. σαρκοδορυῶν
σάρκας; Diodori Sic. V. 39. Nonnihil hinc distant ista eius-
dem Diodori, σαρκοφαγῶν ἀνθρώπων; Θερμμοτοτροφῶν ἀγέλης
βοσκόμενοι: εὐδροφῶν πέλεις. VALCK. — At vide Var.
Lect. S.

10. Κῶς δ' ὅν τιν' χρῆμα κατηρτυμένον) Scribi quoque potuit
κατηρτυμένον vel κατηρτυμένον. [Nil hic variant libri. V. 106,

29. ex uno Arch. καταρτίσω pro aliorum καταρτήσω recepit *Wess.*] Quae hinc sequuntur Otanis Herodotei descripsit *Stobaeus* p. 345. *Herodotus* de tribus rerum publicarum speciebus, quae populi, quae paucorum, quae unius potestate regerentur, ut loquitur *Quinctilianus*, ea facit Otanem, Megabyzum, Dariumque dicentes, quae pro singulis dici posse viderentur, aut ab aliis dicta meminisset. VALCK.

Ibid. Κῶς δ' ἂν εἴη χεῖμα etc.) Elegans, sed communis de tyrannide disquisitio, nihil cedens Euripideis in Suppl. vs. 428. Οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει Ὅπου τὸ μὲν, et quae succedunt. Iustissimum mox τῇ ἔξιστι ἀνισθύνω etc. De Romanorum dictatore ap. *Dionysium* Antiq. VI. p. 370. ὁ ἀνισθύνω χρώμενος ἐξουσίᾳ καὶ βουλῇ καὶ δῆμον ἀναγκάσει: et in *Suidae* Ἀνισθύνος, nam ad dictatorem fragmentum pertinere, credibile fit. Statim σπάντα εἰς ταύτην τὴν ἀρχὴν [l. 12.] Herodoteum videri, *Stobaeus* et mssti ostendunt, [conf. ad l. 21, 4. notata.] Ceterum haec disputatio in oculis *Plutarchi* fuit T. II. p. 826. E. WESS. — De Otanis ista disputatione confer lib. VI. c. 43. S.

14. Φθόνος δὲ ἀρχῆθεν ἐμφύεται) Facilitatem Cl. Viri minor. Vidit verum; tenere, *Herodoto* saltem reddere, noluit. [Nempe *Aldinum* ἐμφύεται consulto se tenuisse ait *Gronov.*] Invidia insita plerisque mortalium est, et acquiritur amplior. Alia in re *Eusebius* apud *Stob.* Serm. XLI. p. 270. ὅπως μὴ - - ὀλεωρῇ καὶ ἀνασκησὶν ἀρετῆς ψυχαῖς τῶν κατὰ πόλιν ἐμφύῃ. Insolentiam autem, sive ὕβριν, tyrannidis suscitabulum et fomentum haberi, *Sophocles* Oed. Tyr. vs. 883. Ὑβρις φυτεύει τύραννον, ὕβρις κ. λ., ne alios adnumerem, testimonio est, ususque firmat. WESS.

22. διαβολαῖς δὲ ἄριστος ἐνδείκνυσθαι) Saepe de librariorum Editorumque perverso iudicio querela iteratur. Nunc insigne licentiae specimen, ut *Plautinum* usurpem, specitur. *Aldus*, *Camerarius*, *Stobaeus* et schedae habebant ἄριστον ἐνδείκνυσθαι, de suo *H. Steph.* admensus est ἡγίστα. Quanto lenius et elegantius Arch. ἄριστος ἐνδ. sine inutili fulcimento? Porro [l. 25.] plures mssti ἄχθεται ἅτε θωπίαν, cui *Aldus* ἡγούμενος adstruxit. Additamentis nunc locus nullus. Cui enim bono? Eccum aliud: *Stobaei* et Arch. ἅτε θωπίαν itidem in θωπίαν inperite flexerunt. Habet in more *Herodotus* ἄχθεσθαι τῇ ἀρχῇ, et hoc de genere alia, struere; uti

Arch. παρατίθηται pro aliorum παρατίθηται
hinc sequuntur Otanis Herodotei descriptio
15. Herodotus de tribus rerum publicarum
de populi, quae paucorum, quae unius potius
loquitur Quinctilianus, ea facit Otanem. b
ariumque dicentes, quae pro singulis in
tur, aut ab aliis dicta meminisset. VALU
i' d' in χίλια etc.) Elegans, sed communis
disquisitio, nihil credens Euripidei in
v. τυραννὸς δυναμικώτερον πέλει. Otan' τὴν αὐτὴν
t. Injustissimum mox τῇ ἐξουσίᾳ ἀντιθέτω. b
ictatore ap. Dionysium Antiq. VI. p. 10.
ἐξουσίᾳ καὶ βουλῇ καὶ δυνάμει παρατίθηται
s. nam ad dictatorem fragmentum po
fit. Statim στῆναι ἐς ταύτην τὴν ἀρχὴν
deri. Stobaeus et mssii ostendunt. (mssii
Ceterum haec disputatio in oculis P
826. E. WESS. — De Otanis ista des
lib. VI. c. 43. S.

ἐξουσίᾳ (ἐν φούραις) Facilitatem Cl. Viri
um; tenere, Herodoto saltem reddere
Aldinum inuenerunt consulto se tenuerunt
insita plerisque mortalium est, et adque
Alia in re Eusebius apud Stob. Seru. 15.
- - ἀρχαίᾳ καὶ ἀναρχαίᾳ ἀρχὴν φέρειν
Insolentiam autem, sive ὕβριν, tyranni
fomentum haberi, Sophocles Oel. Tr.
τυραννὸς ὕβρις κ. λ., ne alios ad
est, ususque firmat. WESS.
ἀμύτος (ἰνδικαίᾳ) Saepae de librariorum
verso iudicio querela iteratur. Nam
cimen, ut Plantinum usurpem, specul
Stobaeus et schedae habebant ἀμύτος
Steph. ad mensus est ἰνδικαίᾳ. Quanto
Arch. ἀμύτος ἰνδ. sine inutili sulcine
plures mssii ἀρχαίᾳ ἀντὶ τυραννίᾳ
uxit. Additamentis nunc locus nullus
accum aliud: Stobaei et Arch. ἀντὶ
perite flexerunt. Habet in more Her
i, et hoc de genere alia, struere: si

II. 103. et 175. Θῶς assensator blandus est; cuius et λόγος
Θῶπις, ex Euripidis Syleo, Philoni Iud. adv. Flacc. p. 979.
κ. et Legat. ad Cai. p. 1015. D. Θῶπις καὶ ἀπατηλὸς Procopio
Bell. Pers. II. 30. Rem ipsam si velis, consentiet Dio Chry-
sost. Or. VI. p. 97. Denique πρὸς ἀνέλτους [l. 27.] since-
rum Codices praestant. Culta profecto sunt quae simili
in disquisitione conduxit Theophylactus Παῖδ. Βασιλικῆς c. 8.
et 9. WESS.

28. ἰσονομίην) Erunt fortasse, qui Stobaei ἰσονομίην eligent,
Herodoto vetante. Otanes ὁ Πέρσης ἰσονομίην σπύδων ποιῆ-
σαι, c. 83. et Macandrius ad Samios ἰσονομίην ὑμῖν προαγο-
ρεύω c. 142. In populari statu laudatur iuris inter omnes
aequabilitas. Euripid. Suppl. 435. 8, τ' ἀθανῆς, Ὁ πλούσιός τε
τὴν δίκην ἴσῃ ἔχει: et Hyperides ex versione Rutillii Lupi
lib. II. de Figur. Sentent. p. 7. Non simile est vivere in ae-
qua civitate, ubi ius legibus valeat: et devenire sub unius ty-
ranni imperium, ubi singularis libido dominatur. Livii memo-
rabilia lib. II. c. 3. non exscribo. Praeclare erudita sunt
quae Valckenarius noster super hac ἰσότητι ad Tragici Phoe-
niss. vs. 541. p. 199. WESS.

CAP. LXXXI. 4. τὰ δὲ - - ἀνῶγε φέρειν. Quia prae-
cessit τὰ μὲν - - τυραννίδι πάντων, maluit Cl. Pauw ἀνῶγων
φέρειν. Qui si in mssis ἀνῶγε κελεύων φέρειν latere novisset,
sibi fuisset haud dubie gratulatus. Id ego arbitrio legen-
tium trado, non utique prorsus futile, neque vulgato de-
traho. De plebis multitudine, δῆμος συνόκημα ἀχαρίτωτον, VII.
157. Apud Suidam οὐδὲν ὑβριστικώτερον ὄχλου: quo prior ad-
firmari huius loci scriptio videbatur; at praestantior nova.
Ipse Grammaticus in Ὑβριστότερος; testem adpellat Xeno-
phontem Κυρ. Παῖδ. V. p. 147. c. WESS.

9. τῷ δὲ οὐ γινώσκουσιν ἐν) Celeb. viri adnotationem confu-
siozem animadverto. Aldus et Camerarius id, quod legi-
tur, vulgaverunt: a Stephano est οὐδὲ γινώσκω. De plebis in
administrandis rebus inscitia non dissimilia Euripides Suppl.
vs. 417. Aeschines, Δῆμος γὰρ, ἀχαρίτωτον, ἀφίκορον, ὁμῶν,
βασκαννόν, ἀπαίδευτον, Dial. III. 17. Non addo alia elo-
gia, sed haud efficacem καλὸν inter et οἰκῆριον [l. 11.] ob-
positionem haberi. WESS.

10 seq. εὐτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκῆριον) Sic scri-
pta commodam vix admittunt interpretationem. Saepius

opponuntur ἰδῆναι, sive νοῦναι, et διδασθῆναι: ut ap. Xenoph. 'Ελλ. V. p. 334, 14. ἢ αὐτὸς νοῦσας ἢ διδασχῆς ὑπὸ τοῦ. Soph. Oed. Tyr. 714. Pausan. V. pag. 410. ἐξυπὸντα αὐτὸν, ἢ καὶ ὑπ' ἄλλου διδασχῆντα: sicut ap. Platonem plus semel. Archylas Stobaei pag. 270, 8. Δεῖ ἢ μαθόντα παρ' ἄλλου ἢ αὐτὸν ἐξυπὸντα - ἰπιστάμενα γνίσθαι. Eadem Archytae et plura dedit Iamblichus inustus Περὶ τῆς καινῆς Μαθηματικῆς Ἐπιστήμης. Hue pertinet et nobile Hesiodi dictum 'Εργ. καὶ 'Ημ. vs. 291. quod interpretantur Cicero pro A. Cluent. c. 31. atque ita Livius XXII. 29. Eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit; secundum eum, qui bene monenti obediat: qui nec ipse consulere, nec alteri parere sciat, eum extremi ingenii esse. In postremam classem populus Megabyzo videretur reiciendus, ὃς οὔτε ἰδιδάσθην, οὔτε οἶδε καλὸν οὔδ' οἶκ' ἦτον, qui nihil pulcri honestique novit, aut ab aliis edoctus, aut à se ipse quod sit proprium. Literis aliquot, quae male fuerant repetitae, reiectis, sic ista capienda iudico; atque οἶδε οὔδ' οἶκ' ἦτον, idem esse ac οὔδ' οἶκ' εἶκοθεν, id est ἐξ αὐτοῦ. Quando tamen tres quatuor-
 se iunguntur interdum negationes, ne litera pereat, forsitan erit qui hic scribi malit: οὔτε οἶδε καλὸν, οὔδ' οὔδ' οἶκ' ἦτον. advocato Platone in Theaet. pag. 180. A. ἤττον αὐτοῦ ἐν ἡ τὸ μὴδὲν μάλλον δι' ὑπερβάλλει τὸ οὔδ' οὔδ' οἶκ' ἦτον. VALCK. — Οἶκ' ἦτον equidem cum Corayo apud Larch. ad h. l. pro καθῆκον et περίκον accepi. Citavit ille locum ex Isocratis Orat. ad Philipp. T. I. pag. 236. sub fin. (§. v. p. 320. ed. Auger.) Aliis loca dabit Lexicon nostrum Polyb. p. 401. S.

12. χιμαῖον ποταμῷ ἱκελος) Ὁ δῆμος οἷσι ἐμπεσὼν τὰ πρῆματα ἄνιν τόου. Talis Populus illis omnibus videri debuit, quibus inconsulta concionum innotuerat Graeciae temeritas, Oratoribus in primis quotidie concionem habentibus, aut agentibus cum populo; qui ad iudicandum impetu temerario ductis saepe cedendum, atque ex Antigone Sophoclis (vs. 727.) didicerant, παραρῆιδροισι χιμαῖον ὅσα δένδρων ὑπὶναι κλώνας ὡς ἐκώζιται. Cicero Herodoteis instar erit commentarii in Or. pro Cn. Plancio, toto cap. 4. et ibid. cap. 6. Illae, inquit, undae comitorum, et profundum et immensum, sic effervescunt quodam quasi aestu, ut ad alios accedant, ab aliis autem recedant. Sicut isto loco, ter alibi Cicero, pro L. Murena c. 17. de Provinc. Con-

sub c. 16. pro Milone ca-
 qui Camerarium et Abrant-
 Aesch. Falsae Legat. p. 22
 voluit non ipse dicere, o-
 deretur, sed suam ipsius
 contribuit, quem osore
 min dῆμος ἰστέν ἔχλος, α-
 καὶ ἀντιπρόστατον, ὡς πρ-
 ωτ, κ. τ. λ. sic ista, p-
 aco. Praeter ceteros, D-
 tores suo aeo nobilissi-
 Chrys. Or. III. p. 44.
 Ioannes Chrys. Oper. T
 ponam incerti Comici
 μος ἀστὴρ καὶ, καὶ,
 ἔρα. VALCK.

CAP. LXXXI.

τοῦν melius opineris.
 ἀρχαῖον, Aeschines, vi-
 ὅν ἰστέν τοῦν ἀστὴρ, i.
 ὡς ἡ μνηστῆρ κατὰ τὸν
 continuo succedunt
 Stephanum non debuer-
 in hostes consilia, et
 mittuntur, plenae ri-
 uti Comicus. Vide S-
 WESS.

13. αὐτὸς γὰρ ἱκαστο-
 margini Gesnerus adle-
 et c. 125. αὐτὸς ἱκαστο-
 dum Aeneas Tactic. c.
 λος αὐτοῦς ἱκαστος
 derit, cuilibet adpare-
 merus molestus reco-
 gis extollere et lib. VII
 22. εὐχρηστικῶς
 occurrant? [quo modo
 opinor. Obteguunt fort-
 nasque. Saltem occulte
 baso, mistis, qui nuz

22. συγκαύσαντες πυρρῶς) Hocce idem ac *mutuo se occultant*? [quo modo *Valla* hunc locum reddidit.] Non opinor. Obtegunt fortassis furta, rapinas, flagitia, technasque. Saltem occultantes faciunt. At aliud voluit, a *Stobaeo*, mstia, qui nunc durant, antiquiore, fideliter cu-

atoditum: συγκύψαντες ποιῶσι, in idem incumbentes et consentientes faciunt; uti VII. 145. ἢ συγκύψαντες τοῦτο πρήττοιεν πάντες. Aristophanes Equit. vs. 850. τοῦτο δ' εἰς ἐν ἰστί συγκυκευθός: ubi Critici bene, ὁμοιοῦσιν ἰαυτῇ καὶ συνπνίουσι. Venit hoc quoque in ingeniosam Cl. Abreschii coniecturam. Quod apud eumdem autem Stobensem προστάτης τοῦ δήμου, fuit olim προστάτης, quo Plato in demonstratione, ὡς μεταβαίνει τύραννος ἐκ δημοκρατίας, saepius utitur lib. VIII. Rep. p. 566. WESS. — In nostra Var. Lect. ubi συγκύψ. Arch. posuit typhetha, debuerat συγκύψ. Arch. S.

24. ἐκ δὲ αὐτῶν) Scripserat forsitan: ἐκ δὲ αὐτῶνδε θαυμάζεται οὗτος δὴ ὑπὸ τοῦ δήμου· θαυμάζομενος δὲ ἀν' αὐτῇ ἐφάνη μὲνάρχης ἰών. Ut praepositio ἀνὰ a verbo ἐφάνη, vocula ὦν interiecta, per tmesin usitatam Herodoto fuerit sciuncta: ἐκ τῶνδε significaret postea, noto praepositionis usu, de quo dedit egregia perdoctus Theologus Io. Pearsonus in Vind. Ignat. p. 372. VALCK.

CAP. LXXXIII. 6. ἦτοι κλήρω γιλαχόντων) Si-ve sorte sortiamur Latina; quae metuo ut ex Graecis bona sint. Hoc Aeschyli vide, Eumen. vs. 33. ἴτων πάλῳ λαχόντες, ὡς νομίζεται: eant sorte lecti. Rursus VII. contr. Theb. vs. 128. Philo Iud. Constit. Princip. pag. 732. Οὐ τοίνυν προσέκει διαπάτης -- ἀποφαίνειν τοὺς κλήρω γιλαχόντας. Iam sorte legi plures. ut regnarent, haud poterant, verum unus duntaxat, Otane liquido significante. Quidni ergo ex Arch. et Vind. κλήρω γιλαχόντα sorte adeptum probamus? Ita IV. 94. τὸν πάλῳ λαχόντα αἰεὶ σφίων αὐτίαν ἀποτίμπτουσι. Aeschylus VII. contr. Theb. vs. 55. ὡς πάλῳ λαχὼν ἕκαστος. At hoc alii viderint. Quae in msstis turbantur statim, ex generis et numeri enallage, satis obvia et proposita ad Diodori II. 19., natales acceperunt. Placet ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, ex formula cui saepe repetitum Lysiae μήτε τέχνη, μήτε μηχανῇ μηδεμιᾷ concinit. WESS. — Recte fecere qui λαχόντα adoptarunt. Quod vero in Var. Lect. dixi, nec male habere vulgatum olim λαχόντων, id imprudenti exciderat. κλήρω λαγχάνειν numquam, quod sciam, significat sorte inter se contendere: sed κλήρω λαγχάνει is cui aliquid sorte obvenit, qui sorte designatur vel eligitur. S.

14. ἐκ τοῦ μέσου καθῆστο) Simillimum lib. I. cap. 46.

ἐκ τῆς αὐτῆς, in idem incumbere et
ciunt; uti VII. 145. ὁ εὐναυόσων
αὐτῶν. Aristophanes Equit. vs. 850. ἡ
ὁ δὲ: ubi Critici bene, ἡμεῖς ἡμεῖς
nit hoc quoque in ingeniosam Cl. de
10. Quod apud eundem autem Socrates
15. fuit olim πρῶτος, quo Plato in de
15. μεταβαίνει τῶν αὐτῶν ἐν ἡμεῖς, ἡμεῖς
Rep. p. 566. WESS. — In nostra l.
1. Arch. posuit typotheta, debuerat

20) Scripserat forsan: in αὐτῶν τοῦ
ὅτι ἐπὶ τοῦ ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς, ἡ
10. Ut praepositio ἀνὰ a verbo ἡμεῖς, ἡ
1. per imesin usitatam Herodoto fuerit
significaret postea, noto praepositioni
t egregia perdoctus Theologus Io. Paur-
it. p. 372. VALCK.

XXIII. 6. ἡν αὐτῶν καὶ λαχόντες) Si-
Latina; quae melius ut ex Graecis bona
vide, Eumen. vs. 55. ἡν αὐτῶν καὶ λαχόντες.
sorte lecti. Rursus vii. contr. Theb. vs.
constit. Princip. pag. 722. Ob rursus tri-
αὐτῶν τοῦ καὶ λαχόντες. Iam non
ignarent, haud poterant, verum em-
quido significante. Quidam ergo ex Arch.
αὐτῶν sorte adeptum probamus? In l.
αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν. Aeschylus
vs. 55. αὐτῶν καὶ λαχόντες. At hoc il-
nstitis turbantur statim, ex genere s-
sulis obvia et proposita ad Diodori l.
unt. Placet ἡ αὐτῶν τοῦ καὶ λαχόντες, ex lo-
etitum Lysiae καὶ τῶν καὶ λαχόντες
ESS. — Recte fecere qui λαχόντες
ero in Var. Lect. dixi, nec male habet
αὐτῶν, id imprudenti exciderat. αὐτῶν
quod sciam, significat sorte inter α
λαχόντες is cui aliquid sorte obtulit.
el eligitur. S.
1700) Simillimum lib. I. cap. 46

[c. 45 extr. quem ad locum vide quae notavimus.] κατῆ-
στο, ἐκάρτατο et κατῆμενος Ionum sunt. Dictio ipsa non vult
ex medio abire alio sessum, sed e medio secedere, et partium
esse neutrarum; qui usus opportunius alibi valebit. [IV.
118, 9. VIII. 22, 9. 73, 16.] Elegans est Arch. et Vind.
[l. 16.] καὶ οὐτὶ ἀρχεται, πλὴν τοσαῦτα. Nec cultum minus,
cui suus supra locus, ἐπ' ᾧ τι -- ἀρχισθαι. [l. 10 seq.] At
manum abstinere. WESS.

CAP. LXXXIV. 6. τὴν πᾶσαν δωρὴν etc.) Haec re-
currunt extremo hoc libro. Cuiusmodi autem dona fue-
rint, docte Barn. Brissinius Regn. Pers. I. 144. examinavit.
Medicam vestem, Acanthiis honoris ergo a Xerxe datam,
lib. VII. c. 116. habet. WESS.

[9. Vitiosum ἐξαίρεται quo pacto irreperit, non exputo.
Corrige quaeso ἐξαίρεται, ut habent libri omnes. S.]

11. ἄνι ἰσαγγίλεις) Expressit hunc locum Scriptor libelli
de Syr. Dea p. 472. ubi Rex ad Combabum: ἀπίξαι παρ'
ἡμῶν ἄνι ἰσαγγίλεις, εὐδὲ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὄψιος, οὐδ' ἂν
γυναῖκα ἅμα εὐνάξωμαι: hanc proceres Herodotei constitue-
rant exceptionem, ἂν μὴ τυγχάνῃ εὐδῶν μετὰ γυναικὸς βασι-
λεὺς. VALCK. — Conf. ad I. 114, 8. notata. S.

14. ἰβουλεύσαν τοῖσδε) Sermonis studiosissimo hic
quidem certe syllaba debet restitui, quam describentis
praetermisit incuria: ἰβουλεύσαντο τοῖσδε, re inter se delibe-
rata constituerunt. Ponitur enim pro βουλευσάντους ἔδοξε
αὐτοῖς, vel συνεθήκαντο, prout legitur cap. 86. Iustinus: pa-
ctique inter se sunt, ut, --- cuius equus inter solis ortum
hinntum primus edidisset, is rex esset. In his convenisse
Ctesiae videtur cum Herodoto: forsan ex Hellanico, mul-
tum diversa traduntur in Scholiis ad Aeschyli Pers. vs. 776.
VALCK. — De usu verbi βουλεύειν apud Nostrum vide
notata ad I. 73, 20. Videnturque hic ex scholio libri non-
nulli ἰβουλεύσαντο posuisse. conf. paulo ante, l. 10. S.

Ibid. ἰβουλεύσαντο τοῖσδε) Hoc utilius et genio lin-
guae congruentius in constitutione de regno, sicuti et
paulo superius. Conf. I. 75. VIII. 101. Videntur autem
matutinum legisse tempus, quod solem orientem Persae
venerarentur. Εἶναι γὰρ αὐτοῖς νόμον τὰς τοῦ ἡλίου ἀνατολὰς
προσκεινὴν ἐκάστη ἡμέρᾳ, in Procopii Bell. Pers. I. cap. 3.
WESS.

CAP. LXXXV. 9. Εἰ --- ἐν τούτῳ τοί ἐστι) Sententiam expressit Zonaras p. 129. A. Θάρμι, ὃ δέσποτα, ἴθι, ὡς σὴ ἴσταί η βασιλεῖα. Apud Iustinum, Dario de regno sollicito equi custos ait, si ea res victoriam moraretur, nihil negotii superesse. Ad Herodoti formam loquendi, εἰ ἐν τούτῳ τοί ἐστι ἡ βασιλεία εἶναι, ἢ μὴ, proximum accedit hoc Eurip. Iphig. Taur. 1057. τὰ μ' ἐν ὑμῖν ἐστίν, ἢ καλῶς ἔχουσιν, ἢ κακῶς εἶναι. Herod. VI. 109. ἐν σοὶ νῦν, Καλλιμαχί, ἐστὶ, ἢ καταδουλώσει Ἀθήνας, ἢ ἐλευθ. Paulo plenius Andocides de Myst. p. 6, 18. ὅπως ἐν ἐκείνῳ εἴη ὅτινα βούλοιο Ἀθηναίων φάσαι τῶν ἀνδρῶν τούτων εἶναι, ὅτινα δὲ μὴ βούλοιο λέγειν ὅτι οὐκ ἦν. Lysias pag. 20. ἐν ὑμῖν δ' ἐστὶ, πότερον χρὴ τούτους ἰσχυροὺς ἢ μακροὺς αἰτίους εἶναι. VALCK.

13. ὥς μηχανᾶσθαι καὶ μὴ etc.) Sumtum fortasse ex nobili Bacchylidae, Οὐχ ἔδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς. Sicuti ὡς --- ὁ ἀγὼν ἡμῖν ἐστὶ ad Proverbii modulum, Νῦν γὰρ ἐστ' ἀγὼν, aut πλοῖον ὁ ἀγὼν: de quibus nunc nihil, nisi culte a magno viro, Is. Casaubono, explicita esse ad Suetonii Neron. cap. 45. WESS.

20. ἐγχερίπτων τῇ Θηλίῃ) Arch. ἐγχερίπτων non sprevimus ad superioris Musae c. 60. [ubi vide notata ad I. 8.] Portus τῇ Θηλίῃ habet in Ἐγχερίπτειν ex coniectura, sed bona: nam Θηλίην amat dialectus I. 192. II. 41. III. 102. VII. 58., neque aut Eustathio in Hom. p. 546, 42. [pag. 414, 46. ed. Bas.] aut G. Corintho latuit. WESS.

CAP. LXXXVI. 1. Ἄμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ αἱ ἡμέραι) Postero die ubi primum illuxit sex illi etc. Zonaras: Ἰωδιν δὲ τῶν ἐκτὰ παραγνομένων: dare quoque debuerat τῶν ἡμερῶν, sed alterum posuit, eorum immemor quae de Otane legerat olim in excerpando praetermissa: Platonem mirarer, cur de Leg. III. pag. 695. d. scripsisset, πάλιν εἰς Πλάτωνα εἰδέναι τὴν ἀρχὴν διὰ Δαρείου καὶ τῶν ἐκτὰ: dare potuerat διὰ Δαρείου αὐτοῦ ἐβδόμου: dederat forte καὶ τῶν ἡμερῶν. [At similiter Noster quoque c. 84, 4. ἢ εἰς ἄλλον τινὰ τῶν ἐκτὰ etc.] In ista formula legitur infra lib. IX. cap. 44. ἄμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ. Codices si variant, vix constitui poterit, utrum dederit Noster. Ad Diodori Sic. XIII. 18. τῆς ἡμέρας ὑποφωσκούσης, vid. Wesselingius. Aliorum in his fuere locutiones, ὡς ἡμέρα vel ὡς ἕως ὑπέφαιεν: prima luce, primo luci, et ubi primum dilucularet: vid. Gellius Noct. Att. II. 29.

NOTATIONES.

[illegible]

ALCK. Sumtum fortasse ex m-
Ouz faves tyron, vobis apud. Sicuti est...
I: Proverbi modulum, Nisi pax in...
I: de quibus nunc nihil, nisi eule...
Casaubono, explicita esse ad Suetonii Ne-
SS. (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8) (9) (10) (11) (12) (13) (14) (15) (16) (17) (18) (19) (20) (21) (22) (23) (24) (25) (26) (27) (28) (29) (30) (31) (32) (33) (34) (35) (36) (37) (38) (39) (40) (41) (42) (43) (44) (45) (46) (47) (48) (49) (50) (51) (52) (53) (54) (55) (56) (57) (58) (59) (60) (61) (62) (63) (64) (65) (66) (67) (68) (69) (70) (71) (72) (73) (74) (75) (76) (77) (78) (79) (80) (81) (82) (83) (84) (85) (86) (87) (88) (89) (90) (91) (92) (93) (94) (95) (96) (97) (98) (99) (100) (101) (102) (103) (104) (105) (106) (107) (108) (109) (110) (111) (112) (113) (114) (115) (116) (117) (118) (119) (120) (121) (122) (123) (124) (125) (126) (127) (128) (129) (130) (131) (132) (133) (134) (135) (136) (137) (138) (139) (140) (141) (142) (143) (144) (145) (146) (147) (148) (149) (150) (151) (152) (153) (154) (155) (156) (157) (158) (159) (160) (161) (162) (163) (164) (165) (166) (167) (168) (169) (170) (171) (172) (173) (174) (175) (176) (177) (178) (179) (180) (181) (182) (183) (184) (185) (186) (187) (188) (189) (190) (191) (192) (193) (194) (195) (196) (197) (198) (199) (200) (201) (202) (203) (204) (205) (206) (207) (208) (209) (210) (211) (212) (213) (214) (215) (216) (217) (218) (219) (220) (221) (222) (223) (224) (225) (226) (227) (228) (229) (230) (231) (232) (233) (234) (235) (236) (237) (238) (239) (240) (241) (242) (243) (244) (245) (246) (247) (248) (249) (250) (251) (252) (253) (254) (255) (256) (257) (258) (259) (260) (261) (262) (263) (264) (265) (266) (267) (268) (269) (270) (271) (272) (273) (274) (275) (276) (277) (278) (279) (280) (281) (282) (283) (284) (285) (286) (287) (288) (289) (290) (291) (292) (293) (294) (295) (296) (297) (298) (299) (300) (301) (302) (303) (304) (305) (306) (307) (308) (309) (310) (311) (312) (313) (314) (315) (316) (317) (318) (319) (320) (321) (322) (323) (324) (325) (326) (327) (328) (329) (330) (331) (332) (333) (334) (335) (336) (337) (338) (339) (340) (341) (342) (343) (344) (345) (346) (347) (348) (349) (350) (351) (352) (353) (354) (355) (356) (357) (358) (359) (360) (361) (362) (363) (364) (365) (366) (367) (368) (369) (370) (371) (372) (373) (374) (375) (376) (377) (378) (379) (380) (381) (382) (383) (384) (385) (386) (387) (388) (389) (390) (391) (392) (393) (394) (395) (396) (397) (398) (399) (400) (401) (402) (403) (404) (405) (406) (407) (408) (409) (410) (411) (412) (413) (414) (415) (416) (417) (418) (419) (420) (421) (422) (423) (424) (425) (426) (427) (428) (429) (430) (431) (432) (433) (434) (435) (436) (437) (438) (439) (440) (441) (442) (443) (444) (445) (446) (447) (448) (449) (450) (451) (452) (453) (454) (455) (456) (457) (458) (459) (460) (461) (462) (463) (464) (465) (466) (467) (468) (469) (470) (471) (472) (473) (474) (475) (476) (477) (478) (479) (480) (481) (482) (483) (484) (485) (486) (487) (488) (489) (490) (491) (492) (493) (494) (495) (496) (497) (498) (499) (500) (501) (502) (503) (504) (505) (506) (507) (508) (509) (510) (511) (512) (513) (514) (515) (516) (517) (518) (519) (520) (521) (522) (523) (524) (525) (526) (527) (528) (529) (530) (531) (532) (533) (534) (535) (536) (537) (538) (539) (540) (541) (542) (543) (544) (545) (546) (547) (548) (549) (550) (551) (552) (553) (554) (555) (556) (557) (558) (559) (560) (561) (562) (563) (564) (565) (566) (567) (568) (569) (570) (571) (572) (573) (574) (575) (576) (577) (578) (579) (580) (581) (582) (583) (584) (585) (586) (587) (588) (589) (590) (591) (592) (593) (594) (595) (596) (597) (598) (599) (600) (601) (602) (603) (604) (605) (606) (607) (608) (609) (610) (611) (612) (613) (614) (615) (616) (617) (618) (619) (620) (621) (622) (623) (624) (625) (626) (627) (628) (629) (630) (631) (632) (633) (634) (635) (636) (637) (638) (639) (640) (641) (642) (643) (644) (645) (646) (647) (648) (649) (650) (651) (652) (653) (654) (655) (656) (657) (658) (659) (660) (661) (662) (663) (664) (665) (666) (667) (668) (669) (670) (671) (672) (673) (674) (675) (676) (677) (678) (679) (680) (681) (682) (683) (684) (685) (686) (687) (688) (689) (690) (691) (692) (693) (694) (695) (696) (697) (698) (699) (700) (701) (702) (703) (704) (705) (706) (707) (708) (709) (710) (711) (712) (713) (714) (715) (716) (717) (718) (719) (720) (721) (722) (723) (724) (725) (726) (727) (728) (729) (730) (731) (732) (733) (734) (735) (736) (737) (738) (739) (740) (741) (742) (743) (744) (745) (746) (747) (748) (749) (750) (751) (752) (753) (754) (755) (756) (757) (758) (759) (760) (761) (762) (763) (764) (765) (766) (767) (768) (769) (770) (771) (772) (773) (774) (775) (776) (777) (778) (779) (780) (781) (782) (783) (784) (785) (786) (787) (788) (789) (790) (791) (792) (793) (794) (795) (796) (797) (798) (799) (800) (801) (802) (803) (804) (805) (806) (807) (808) (809) (810) (811) (812) (813) (814) (815) (816) (817) (818) (819) (820) (821) (822) (823) (8

Cassubono, Epist.
ISS.

αὐτῶν γὰρ ἰσχυρῶς) Arch. ἐγγίστων non spre-
vis Musae c. 60. { ubi vide notata ad I. 8. }
nabet in 'Egyp̄tiarum ex coniectura, et
amat dialectus I. 192. II. 41. III. 102.
ut Enstathio in Hom. p. 546. 42. { Pp̄
aut G. Corintho latuit WESS.
XVI. 1. "Απ' αὐτοῦ δὲ διαφασιστικῶς
primū illatit sex illi etc. Zonar.: τῶν
ἐγγιστῶν: dare quoque debebat τῶν
ἐγγιστῶν, eorum immemor quae de Omine mitem,
endo praetermissa: Platonem imitari,
g. 695. D. scripsisset, καὶ αὖτε ἵκται
λαπειν αὐτῶν τῶν τεσσάρων: { At similitudo
dederat forte nāi τῶν τέτταρων: { At similitudo
. 84. 4. ὅτι ἐστὶν τοῦ τῶν τεσσάρων
ur infra lib. IX. cap. 44. ἀπ' αὐτοῦ
si variant, vix constanti potest
et Diodoro Sic. XIII. 18. τῶν ἐγγιστῶν
esselingius. Aliorum in his fuisse lo-
cū dicitur: prima loca, prima
cularē: vid. Gellius Noct. Att. II. 19.

p. 200. 201. ibique Io. Fr. Gronov. et VII. c. 1. ubi noctis legitur extremo, priusquam dilucularet: ὄρθρον βαθὺς: tempus memorat Plato ἀπ' ὄρθρου μίχῃ πρὶν ἂν ὁ ἥλιος ἀνίσχῃ, Leg. XII. p. 951. D. VALCK.

Ibid. ἄμ' ἡμέτερ δι' διαφωσκούσῃ Sic ἄμα ἡμέτερ διαφαν-
ουόντ lib. IX. 44. et ἄλλος ἐπιφωσκύων doctus Iobi interpres c.
xxxī. 26. Apud alios ἡμέτερας ὑποφωσκούσας, aut τῇ ἐπιφωσκού-
σῃ Matth. c. xxviii. 1. nec concordī ubique scriptura, de
qua ad Diodori XIII. 18. Quod praeferre in Codd. [1. 2.]
παρήσαν ἐν τῶν, id vulgato concedit nihil. ἤκον ἐν ἵπποις
IX. 43., Sophocl. Oedip. Col. 305. Αἰτναίος ἐν πύλῃσι βιβῶτα.
Talia, urbem albis equis introiit, in Neron. Sætonii, et poe-
tæ per medias in equis itque redidit vias. Plura Cl. Burman-
nus ad Ovidii Art. Am. lib. I. 214. WESS.

8. *ἐκλήσθησαν*) Laurentius compotem voti fecit. Quod nunc in Latinis, [*eum inaugurarunt,*] debetur viro celeberrimo. Simile Auctoris Epist. ad Hebr. c. 2, 10. τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελεῖσθαι Th. Beza recte accepit. Statim, e msstis quae exsulant ὡς βασιλεῖα, si consensus foret, possent illic relinqui: solemnis certe principum προσηλυτισμοῦ accessione illa non egebat. Ad vide *Polyaen.* VII. 9. et *Valer. Maxim.* VII. 3. Ext. 2. WESS.

CAP. LXXXVII. 5. ἔχει αὐτὴν κρύψας) Recte cepit Zonaras, cui dicitur Oebares τὴν χεῖρα κρύπτειν ἐν τῇ αὐτοῦ χιτῶνι. Κρύψας ἔχει ponitur pro κρύπτει, vel ἔκρυπεν, in Euripidis Danaë vs. 40. Hec. vs. 1012. πύλων ἐντὸς ἢ κρύψας ἔχει; Hesiodus Ἐργ. καὶ Ἡμ. vs. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσιν θεοὶ θῖν ἀνθρώποις. Pausan. V. pag. 408. ἔχειν ἀποκρύπτειντα ὑπὸ τὴν ψάμμον. X. pag. 832. ὁμοῦ τῷ κρύψει κατακρύψαντα ἔχει αὐτός. Sed in his tamen ἔχειν suam quoque vim exserit; in multis huius generis non item, de quibus ad Phoen. vs. 712. VALCK. — De praeterito periphrastico conf. not. ad I. 37, 7. De scriptura ἔχει, quam adoptavimus, dictum in Var. Lect. ad h. l. S.

9. Φριμαξαῖναι τι καὶ χριμαῖσαι) Eadem verba retinuit Zonaras. Φριμαξαῖναι hinc enotatum in Gloss. Herod. et Suida redditur per φριμαξαῖναι, quod usitatius erat de equo, cum alterum eximie de hirco diceretur. VALCK.

CAP. LXXXVIII. 1 et seqq. Δαριῶς γι δὴ ὁ Ὅτ' ἄρ' ἐστις etc.) Cl. Abreschius Δαριῶς γι δὴ, Darius quidem certe. Herodot. T. V. P. II. G

G

Arabes, quum omnis Asia a Cyro et Cambyse domaretur, aut illi domandi in conatu essent, illorum in ditionem non venerunt, *Diodoro* lib. II. c. 1. concordante. Atque illud est, quod olim Deus O. M. Ismaëli et posteris recepit *Genes.* c. xvi, 11. 12.; cuius illi fructum promissi uberrimum abstulerunt habentque, liberi, sui iuris, ἀδούλωτοι. Prorsus eximie eruditi Britanni et cum cura super ea nationis libertate *Tom.* XVII. p. 829. *Historiae Catholicae Ed. Belg.* [T. XVI. ed. Germ. §. 334.] *WESS.*

7 et seqq. Γάμους τε τοῖς πρώτοις ἔλαμψεν Πίσηρος etc.) Quatuor hic memorat uxores Darii; duas, praeter illas, alibi: vere tamen, opinor, scriptum fuit *Iustino* I. 10. *Principio regni Cyri Regis filiam in matrimonium recepit, regalibus nuptiis regnum firmaturus, ut non tam in extraneum translatum, quam in familiam Cyri reversum videretur.* De duabus unius tantum meminit *Atossae*; cuius, prae ceteris uxoribus, altera etiam Cyri filia, mulieris in aula Darii potentissimae, praecipua semper habita fuit ratio; quod variis documentis demonstrat *Herodotus*, et VII. c. 3. ἡ Ἀτοσσα, inquit, ἔλαβε τὸ πᾶν κράτος, regnum obtinebat *Atossa*. Ibid. cap. 2. traditur, antequam pervenisset ad imperium Darius, ex filia Gobryae tres suscepisse filios; Rex factus Persarum, ex *Atossa* quatuor. Hoc loco motus *Schol.* ad *Aeschyl*i *Pers.* 719., Ἡρόδοτος, αἶτ, ζ' φησὶ Δαρίον πᾶσις εἶναι: addens, Ἑλλάνικος δὲ ἰά. Atqui totidem ille apud *Herod.* reperire potuisset, quin imo XII, in transcurso plerosque memoratos, Darii filios. Praeter pellices, sex habuit Darius uxores legitimas, atque ex his singulis liberos etiam mares procreavit; praeterquam ex *Otanis* filia *Phaedyma*, quae Magi fraudem patefecerat. Ex *Gobryae* filia tres suscepit filios Darius: natu maximus fuit Ἀρταβάνης, (VII. 2.) memoratur et Ἀριαβίτης, VII. 97. Tertii nomen non memini me legere: sed suspicor matris olim factam mentionem VII. 68. quae si iusta suspicio, fuerit is Ἀρταμίνης: et certe *Plutarcho* aliisque filius ex uxore Darii prima vocatur Ἀριαμίνης. vid. ad *Iustinum* notata II. 10. Ex *Atossa* Cyri filia, praeter *Xerxen* Darii successorem, nati fuerunt *Masistes*, Ἀχχιμίνης, et, fratribus minus nobilitatus, Ὑστάτης. vid. *Herod.* VII. 82. 97. et 64. Ex *Artystone*, altera Cyri filia, quam virginem du-

annis Asia a Cyro et Cambys domaretur
li in conatu essent, illorum in diem
Diodoro lib. II. c. 1. concordante. Ap-
olim Deus O. M. Ismaeli et posteris me-
(, 11. 12.; cuius illi fructum prae-
tulerunt habentque, liberi, sui iuri-
us eximie eruditi Brianni et cum eis
is libertate Tom. XVII. p. 829. Histae-
eig. [T. XVI. ed. Germ. §. 334.] WESS-
ous et rous, ἑτάροις, ἑτάροις Πέρσης etc.) (no-
at uxores Darii; duas, praeter illas, ab
opinor, scriptum fuit Iustino l. 10. pro
legis filiam in matrimonium recepi, regis
n firmatus, ut non tam in extraneam
familiam Cyri reversam videretur. De
am meminit Atossae; cuius, pene cen-
etiam Cyri filia, mulieris in aula Darii
praecipua semper habita fuit ratio; quod
tis demonstrat Herodotus, et VII. c. 5. i
ἡγήσατο τὴν πόλιν, regnum obtinuit Atos-
traditur, antequam perveniret ad impe-
filia Gobryae tres suscepit filios; ha-
ex Atossa quatuor. Hoc loco motus Sch-
719., ἡγήσατο, ait. ὁ δὲ δαίμων τὴν πόλιν
ἡγήσατο, id est. Atqui totidem ille apud
potuisset, quin imo XII, in transi-
entos, Darii filios. Praeter pellices, et
cores legitimas, atque ex his singulis
s procreavit; praeterquam ex Omnis filio
Magi fraudem patefecerat. Ex Gobryae
filios Darii: natu maximus fuit Ap-
memoratur et Ἀπομόνιος, VII. 97. Tom.
ni me legere: sed suspicor matris ab-
VII. 68. quae si iusta suspicio, ne-
certe Plutarcho aliusque filius ex ma-
centur Ἀπομόνιος, vid. ad Iustinum notat
Cyri filia, praeter Xerxen Darii socer-
nt Marietes, Ἀχαιῶν, et, Ἰνδίων
Ἑταροί, vid. Herod. VII. 82. g. d
ltera Cyri filia, quam virginem de-

xit uxorem, (Atossam iam ante habuerant frater Cam-
bysis, et Magus Smerdis:) Ἀρσάμης et Γωβρύης, VII. 69. et
72. Ex Parmy, Cyri nepte, filia Smerdis, unicus memo-
ratur natus Ἀρσάμης, VII. 78. Tandem VII. 224. ex
Phratagyne, filia fratris Artanis, nati dicuntur Ἀβροκόμης
et Ἑταιρόνης. Postrema duo nomina hoc equidem miror,
quod inter centena forte Persica Herodoti, praeter Phae-
dymae nomen, sola sunt planissime Graeca. Adtigat illa
Hemsterhusius ad initium Xenoph. Ephes. Quid Iac. Palme-
rius velit in Exercit. pag. 58. non satis liquet. In historia
Persica recentiori non sane miror nomina Persarum Grae-
ca, neque adeo Abrocomam sive Acrocomam satrapam, prout
Isocrati dicitur pag. 69. p. sed in Darii filiorum nomini-
bus flexus Graecos mirabar ut inexpectatos. VALCK. —
Quod l. 8. ἑτάροις Πέρσης scribitur, in Πέρσης malebam:
sed videtur dativus ille casus a vocab. πρώτους pendere,
nuptias quae Persis primae, i. e. nobilissimae erant. S.

14. δυνάμεις τι πάντα εἰ ἐκπλάτο) Apostoli ad Ephes. III,
16. δυνάμεις κρατιούσθαι, et Aristidis T. I. pag. 326. δυνάμεις
ἐκπλάσθαι μετὰ κοιφότητος, cum his composuit Abreschius.
Ego vero [paullo post] meis ex libris atque Aldo τύπον
ποιτῶν λιβόνον malui, opinatus aliorum λιβόν ex scri-
pturae esse compendio. Belle χρυσῶν τύπους, τύπους λιθοκα-
λῶν, et χρυσῶν ξοάνων τύπους Euripidis et aliorum novi,
τύπον λιβόν nequaquam. De Darii equo iucunde Oppianus,
Cyneget. I. 234. et ibi Rittershusius. Nam, quod Thom. Hyde
Relig. Pers. cap. 23. omnem de equo narrationem ex Per-
sarum vocabulo, sed male expresso, Gheshtasp, i. e. factus
equo, propagatum pertendit, a vero abhorret. WESS.

CAP. LXXXIX. 1. ἀρχαῖς κατεστήσαντο ἔθνη) In se-
quentibus viginti recensentur istae satrapiae, quaeque sin-
gulis subiectae fuerint regiones; singulorum enim impe-
rio plures suberant, exceptis praefectis Ciliciae atque In-
diae. Videant homines eruditi, quo pacto haec Herodoti
cum aliis possint in concordiam redigi; a quibus longius
etiam distat, quod, undecunque tandem repetitum, duo-
bus in locis Plato tradidit; quorum locorum alter notus
fuit Brissonio de Regn. Pers. I. p. 148. e Leg. lib. III. p. 695. c.
Δαριῶς βασιλεὺς οὐκ ἦν υἱός, παιδεία τε οὐ διατηρούση τῆρα μῆνος
ἀλλὰ δ' εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ λαβὼν αὐτὴν ἱθάμος, διείλετο ἐπὶ τῇ

μέρη τειρόμενος: quarum partium singulas, regiones amplissimas, singulis e sex coniurationis sociis regendas attribuerit: hoc Platonem voluisse liquet ex ipsius Epist. VII. p. 332. A. ubi Siciliensem Dionysium, qui paene nemini se credebat, (Cicero Tusc. V. 20.) neque uxoribus nec filiabus, hac etiam parte multo fuisse scribit deteriorem Dario, ὃς οὐκ ἀδελφοῖς πιστεύσας, οὐδ' ὑπ' αὐτοῦ τραφεῖν, κοινωνοῖς δὲ μόνον τῆς τοῦ Μήδου τι καὶ εὐνούχου χειρώσας, δέσμι μὲ τι μέρη μείζω ἱκαστα Σικελίας πάσης ἔπα, καὶ πιστοῖς ἐχρησάτο τοῖς κοινωνοῖς, καὶ οὐκ ἐπιτιθεμένοις οὔτε αὐτῷ οὔτε ἀλλήλοις. Verbosa, quam suo more scribit in hunc locum, adnotatione parum extricat H. Steph. recte per Medum et Eunechum eundem intelligens; in cuius nomine quantum fuerit variatum, docuit Iac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyl. I. cap. 21. Prior Platonis locus atque integra ista disputatio Κύρον παιδεία fuit opposita Xenophontis, quem virum optimum, ut et alios e Socratis palaestra, oderat Plato. VALCK. — Fortasse imperii Persici distributionem, quae posteriori tempore obtinuit, cum illa priore, quae a Dario instituta est, permutavit philosophus. S.

[6. καὶ ὑπερβαίνων τοὺς προσεχίας, ἄλλοις ἄλλα ἔθνη τὰ ἰστέρω νέμων. Prorsus contra satis manifestam auctoris mentem, ne quid asperius dicam, verba ista gallicus Interpres accepit, sic convertens: et quelquefois, omettant ceux qui étoient voisins, il mettoit dans un même département, des peuples éloignés l'un de l'autre. Cuius tamen vestigia, quod mirari subiit, secutus est perspicacissimus Heeren, in Ideen etc. T. I. p. 186. S.]

9. Βαβυλωνίον σταθμὸν τάλαντον) Refringitur τάλαντον a docto viro. Contra lib. I. 51. τὰ δὲ ἄλλα -- σταθμὸν δὲ τάλαντα: et ἔλκευσαν σταθμὸν τάλαντα δῖνα. Aelianus Var. Hist. X. 17. Θειμιστευκλῆς τρία τάλαντα ἔχεν τὴν οὐσίαν τὴν πατρῴαν. Atque ita solent Graeci Latinique, docente summo viro Io. Fr. Gronovio de Pecun. Vet. lib. I. cap. 6. Iam sive Εὐβοικόν seu Εὐβοικὸν probetur, parum referet; illud Steph. Byz., hoc Polybius, Strabo, Appianus, maluerunt. Maioris momenti minae sunt septuaginta Euboicae in talento Babylonio: aliter Aelianus Var. I. 22., Atticas minas septuaginta et duas illi talento tribuens: in primis autem, siquidem hoc auctore doctissimus De la Barre Histor. Acad.

secutus est perspice
186. S.] Refingitur rādunni
ραδυνος rādunni) Refingitur rādunni
ra lib. I. 51. τὰ δ' ἄλλα -- rādunni ko
ραδυνος rādunni kō. Aelianus Var. His
ραδυνος rādunni kō τὸν οὐκ ἐστὶν τὸν κερπύ
τῃς rādunni kō τὸν οὐκ ἐστὶν τὸν κερπύ
Graeci Latineque, docente summo rā
Pecun. Vet. lib. I. cap. 6. iam sive b
probetur, parum referet: illud Steph
Strabo, Appianus, docente summo rā
ut septuaginta Euboicos in talento Bal
as Var. I. 22. Atticas minas septu
alento tribuens: in primis autem, n
e doctissimus De la Barre Histor. Ant.

17. *διοτίτης* Κύρος δι πατρός) Adtigit postrema *Wess.* ad *Diodori* T. I. p. 275. T. II. pag. 553. Reliqua transscriptis etiam *Eustathii*, *Homera* tractans de Rege dicta, *πατὴρ* δ' ὡς *ἥπιος* ἦν, *Od.* B. 57. ubi leguntur et ista: *Κύρος δι πατρός*, --- ὅτι ἥπιος, καὶ ἀγαθὸς εἴηεν ἰμνηκῆναιτο: quae lectionem adfirmant, a *Gronovio* non absurde mutata. Praestantem bellica virtute virum, *Philopoemenem*, *Messenii* vere nuncupabant πλὴν τι ἢ πατρός τοῦ Ἑλληνικοῦ πατρός, apud *Pausan.* VIII. pag. 704. *Herodoti* meminit agens de

Rege Dion Chrys. p. 5. c. etc. opponens *πατήρ* et *δυσότης*, quae appellatio Graecis semper visa fuit invidiosa: alibi Dio respicit et τὸν κάπηλον Darium: vid. Io. Davisius in *Max. Tyr.* p. 508. De Dario, istiusmodi quoque κάπηλος osor acerrimus, longe iudicabat aliter Plato Epist. VII. p. 332. κ. ἔδειξε παράδειγμα, εἶον χρητὸν νομοθέτην καὶ βασιλέα τὸν ἀγαθὸν γίνεσθαι: hic titulus quam sit amplius et magnificus docebit Platonis Politicus. VALCK.

19. ἔτι ἥπιός τε) Erat elucubrantis in animo Homericum, ex Odyssea, πατήρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν, quo nihil in laudem praeclarius dici de rege potest, egregie Sopatro apud Stobaeum Serm. XLIV. p. 312. monstrante. Dabit conplura alia doctissimus Gatakerus ad Antonini lib. I. 9. p. 11. Ceterum ἀγαθὰ σφί τε ἀ ἐμπροσθέντα Medic. et consentaneorum, tinnit scabrum et radit aures. Suavius multo et ad sententiam gravius ἀγαθὰ σφί πάντα, quomodo Ald. et plures. WESS.

CAP. XC. 3. Μιλιέων) Arch. optime et mox [l. 10.] Μαριανδυνῶν. Sic veteres nuncupant omnes, ac Scriptor ipse, illos l. 173., hos l. 28. VII. 72. Reduxi quoque [l. 6.] Λασιονίων nomen, quoniam ita VII. 77. In Cabaliis sive Cabalensibus, qui eadem septimā Musā Καβηλίης, nulla haesitatio; incolis quippe regionis Cabaliae apud Plinium, καὶ Καβαλίδες, in Stephano Byz. ex Strabone cum L. Holstenni observatis. Qui vero [l. 7.] Hygennenses, Autenenses, Augennenses, talis enim in schedis discordia, frustratā quacsivi operā. Placuerat Lycaoniae regio Obigene, cui fidere non libet. Et cum tamen Plinii Hist. Nat. V. 32. verba: Attingit Galatia et Pamphyliae Cabalia et Milyas. --- Item Lycaoniae partem Obigenen. Valckenarii elegans hariolatio consideranda est. WESS.

6 seq. Καβαλίων καὶ Ὑρηνίων) Coniecturam ponam, quam ante aliquot annos cum Wesselingio communicavi, quaeque etiam nunc videtur probabilis. Quandoquidem Ὑρηνίης, sive Ὑρηνίης, quos hic in suo Codice Stephanus invenisse videtur, aliunde sunt ignoti, suspicor, literas ΚΑΙΥΤΕΝΝΕΩΝ, in ΚΑΑΕΤΜΕΝΩΝ esse transmutandas, et scriptum antiquitus fuisse: Λασιονίων τῶν (hoc facile potuit elidi:) καὶ Καβηλίων καλευμένων. Fundus coniecturae locus est Herodoti, Xerxis copias recensentis lib. VII.

ys. p. 5. c. etc. opponens variis et dicitur
Græcis semper visa fuit invidiosa: ab
τὸν κάπλον Darium: vid. Io. Darium a

38. De Dario, istiusmodi quoque variis
longe indicabat aliter Plato Epist. VII
παράδογμα, ὅτι καὶ τὸν κάπλον καὶ τὸν
καὶ: hic titulus quam sit amplus et m-

Platonis Politicus. VALCK.
π) Erat eluebrantis in animo Humi
a. παρὶς δ' ὅς τις ἴσῃ, quo nihil in lo
dici de rege potest, egregie Sopatro apud

XLIV. p. 512. monstrante. Debit copius
Galaterus ad Antonini lib. I. 9. p. 11. Ge
τὰ ἱεροφαντα Medie. et consuetudinem

et radit aures. Suavius multo et ad m
καὶ τὰς ἐφ' ἑαυτῶν, quomodo Ald. et pl

3. 5. Μιλόων) Arch. optime et mox si. 10.
veteres nuncupant omnes, ac Scrip
hos I. 28. VII. 72. Reduci quoque [L]

quoniam ita VII. 77. In Cabaliis nunc Co
idem septimā Musā καθόλου, nulla hanc

ippe regionis Cabaliæ apud Plinium. m
trano Byz. ex Strabone cum L. Halicarnab

[L. 7.] Hygenenses, Autemenes. App
in schedis discordia, frustratū quæsi

Lycaoniae regio Oligene, cui fidere na
en Plinii Hist. Nat. V. 52. verba: Atin

phyliae Cabaliæ et Mityas. -- In
Oligenen. Valckenarii elegans barbaris

WESS.
ai Tynius) Coniecturam ponam, qua

cum Wesselingio communicavi. que
etur probabilis. Quandoquidem Ty-

quos hic in suo Codice Stephanus in
unde sunt ignoti, suspicor, fieri

KAAETMENON esse transmutandi
tus fuisse: Anonymus τὸν (hoc fecit

καθόλου καλῶν. Fandus conieci
ti, Xerxis copias recensentes Ed VII

Op. 77. Καθόλου δὲ οἱ Μήνες, Λαοόνιοι δὲ καλούμενοι. Sed et
haec et quæ sequuntur Geographica praestiterit intacta
viro summo reliquiasse. VALCK.

15. ἐς τὴν Φρυγίαν (πᾶν) Omnia videntur plana. Lau-
rentii, in ea Ciliciae regione, quæ equos producebat, respon-
dent Arch. et Vind. Cilicia fuit optimorum equorum al-
trix, ut vicina Cappadocia. Φρύγισα ἵππος notare potest
τὰς Φοράδας, sicuti Gregor. Nazianzenus et Basilius M. ad-
pellant. Tum τῆς Κιλικίας χώρας praestaret; quod ego in re
dubia adfirmare non sustineo. WESS. — Mihi haud
dubie vitiosa scriptura Φρύγισαν videtur, commodissima
autem et unice vera Φρυγίαν, quam a Viro praestantis-
simo sollicitatam nollem. S.

CAP. XCI. 2. ἐν οὐραίοις) Docte hanc scripturam
defendit Th. Pinedo ad Περσίδιον Stephani, et participium
impersonale ἀρχαίμενον Georg. Raphaelius verbis Lucae Evang.
cap. xxiv. 47. WESS. — Istud participium ἀρχαίμενον con-
tulit Larcher cum δῖον, ἐξόν, παρὸν, ἰδεχόμενον: quorum ta-
men non prorsus eadem ratio est. S.

10. ἐκκοσμήματα) Mutari non debuerat. Sic lib. I. 100.
et IX. 30. ἐπὶ τῇ τάξει πλῆντας ἐκκοσμήματα, pro quo κατὰ
ἔθνη κατασκευασμένοι ἦσαν VII. 212., fortasse ex scholio. Κκοσ-
μήματα est in Arriani Indicis pag. 321. Praeoptavi quoque
προσῆκον ob Ionicam speciem et verbi in Musis frequentiam.
De pecuniae proventus ex Moeridis lacu, II. 149. Cetera
Gronovius optime expedit. WESS.

12. τὸ ἕλντρο ἐκ τῶν ἰχθύων) In alio scriptore viderentur
ista lectoris emblema: in Herodoto caute versandum est:
vid. lib. II. c. 149. Diodor. I. 52. τὴν ἐκ τῆς λίμνης ἀπὸ τῶν
ἰχθύων γινώσκοντες πρόσδοτον ἰδῶναι (Rex Aegypti, atque Aegy-
ptiorum ad exemplum Persa:) τῇ γυναικὶ πρὸς μῆνα καὶ τὸν
ἄλλον καλλωπισμὸν: hinc ratio liquet exceptionis hoc in
loco. VALCK.

17. Σατταγυδαί) Gentem non novi: nomen ita exara-
tum ex mssis placuit; nam Med. et Arch. una in littera
aberrarunt. Aparytas frustra quaerendo vestigavi. Gam-
dari et Dadicae recurrunt VII. 66. neque aliis sunt ignoti.
WESS.

CAP. XCII. 4. Παρικανίων) Ad eum modum Steph.
in Παρικανίῳ, et alii, cum Nostro VII. 86. Sunt autem hi

Paricani ab illis diversi, qui *Aethiopia* iunguntur cap. 94. *Orthocorybantii* [l. 5.] an *Orthocorybantes* rectius pingantur decernere haud valeo. Παυαίνας, [l. 6.] si *Is. Kossii* non fallit coniectura, Παυαίνας erunt. Eum vide ad *Melam* III. 5. WESS. — De *Caspiis* conf. mox ad cap. 93: 9. notanda. De *Paricaniis* facile equidem *Rennello*, clarissimo Viro, adsentior, in *Geogr. System of Herodotus* pag. 270. Παπαταιναι h. l. corrigenti, collato Nostro l. 101., *Stephano Byz.* in Παπαταινα, aliisque auctoribus a *Cellario* *Geogr. Ant. T. II.* p. 808. citatis. Dissentit quidem *Larcher* in *Indice geogr. ad Herod.* p. 419. S.

9. μέχρι Αἰγυπτῶν) *Steph. Byz.* Αἰγυπτῶν, ἔθνος Μυδικῶν: quam nationem eandem atque *Aeglorum* suspicabatur *Luc. Holstenius*, et ante eum *Ortelius*. Αἰγυπτῶν, quomodo *Valla* et *Arch.*, et Αἰγυπτῶν vocabulum idem: error est alterutra in scriptione, incertum qua. Habet lib. VII. 72. Αἰγυπτῶν in hac vicinia gentem, quae Αἰγυπτῶν et Αἰγυπτῶν *Arch.* Eadem Αἰγυπτῶν, et *Bactris* contermina, cap. 86. eiusdem libri. Qua quidem in discordia, cum auxilii spes aliunde deficiat, *Isidori* consultum est. WESS.

CAP. XCIII. 4. Σαραγγίων καὶ Σαραγγίων etc.) *Sagartii* memorantur a *Steph. Byz.*. *Ptolemaeo* et Nostro l. 125. VII. 85., tuenturque nomen suum. *Sarangae*, Σαραγγαί, Σαραγγίων VII. 67., unde Σαραγγαίων absurde finxerunt, quo lapsu voces Αἰγυπτῶν, Θυβαίων, locum Αἰγυπτῶν, Θυβαίων, invaserunt. De *Myeis* [l. 5.] nulla deinceps haesitatio: adstipulantur *Holstenio* et *Berkelio*, titulum nationis *Ethnicographi* praescripto instaurantibus, schedae veteres et VII. 68. WESS.

[9. Κασπίοι. *Caspii*, ad *Caspium* puta mare habitantes, supra nominati sunt, cap. 92, 6. iidemque iterum lib. VII. cap. 67, 1. memorantur. Nunc qui h. l. iterumque VII. 86, 6. eodem nomine insigniuntur, (si vera scriptura est, quam utrobique libri tenent omnes) hos ab illis diversos esse adparet. At exspectare debebamus, adiectâ quadem notâ hos, quos *Indorum* vicinos fuisse intelligi par est, distincturum fuisse *Herodotum* ab alteris illis *Caspiis*. Quod quoniam non factum, nec apud alios scriptores reperitur *Caspiorum* in illo terrae tractu mentio, ex coniectura corrigere scripturam et h. l. et

VII. 86, 6. tentarunt. *E.* corrigens. *Stephani Byz.* ad suum *Herodotum* p. *Herodoti* libro tertio *Kaspias finitimam*. Quod in *Herodotum* legatur, sed et „Una dubitatio est: (in *Herodotum* non urbis hic mentionis dicat etiam gentis eius rei testem laudat, „audacius fortasse quam rigentem,“ ipse vir doctus causa hoc dici poteramus, in *Epitome Stephani* locum istum (quod in nihil turbatum esse: alius minus ex *Herodoto*, quod aliam rationem secutus *Rennell*, in *Geographia* (laudatus hoc nomine *rod.* pag. 99 seq.) quod *Isidori*, Κασπίοι: corrigens intelligens quae *Kaspias* VI. cap. 15. nominatam, quum in hac *Geographia* ubi de *geographia* *Indicem Geographicum* datissimum *Rennellii* (tam in *Notis ad Herodotum* *Geographicus* continentium augeatur huius *CAP. XCIV.* „*Asiæ*“) *Alios Paricani* retacenos esse, supra *Aethiopia* *Asiaticis* componuntur cum *Indicis* fuisse ex supercolis haud procul ab *habile* est. *Larcherus* firmat *Colechos* esse,

diversi, qui Aethiopibus iunguntur apud [h. 5.] an Orthocorymbantes rectius p[er]e haud valeo. Πανεῖται, [h. 6.] si la-
tinetura, Πανείται eruat. Eum vide ad
ESS. — De Caspiis conf. mox ad cap. 31.
Paricanis facile equidem Rennell.
adsentior, in Geogr. System of Herodotus
cap. h. l. corrigenti, collato Nostro l. 31.
Πανείται, aliisque auctoribus a Calvo
p. 808. citatis. Dissentit quidem Larcher
ad Herod. p. 419. S.

(r) Steph. Byz. Αἰγύπτιον, ἵθις Μελίται: quae
atque Aeglorum suspicabatur Luc. Hin-
um Oritelius. ΑἰΓΑΔΩΝ, quomodo Ἰλλί-
v vocabulum idem: error est alteru-
certum quae. Habet lib. VII. 72. Ἰσθ-
tem, quae Αἰγύπτιον et Αἰγύπτιον. Eadem
intermina, cap. 86. eiusdem libri. Qua
dia, cum auxilii spes aliunde deficiat,
st. WESS.

II. 4. Σαρρατίων καὶ Σαρρατίων etc.) Sa-
ur a Steph. Byz. Ptolemaeo et Nostro l.
iturque nomen suum. Sarangae. Sa-
VIII. 67., unde Σαρρατίων abunde hanc
oces Αἰθιοπίαν, ὁμοίαν, locum Αἰθιο-
De Mycis [h. 5.] nulla deinceps
lantur Holstenio et Berkelio, titulum
phi praescripto instaurantibus, sche-
58. WESS.

supra ad Caspium puta mare habitan-
i sunt, cap. 92. 6. iidemque iterum
memorantur. Nunc qui h. l. iterum
em nomine insigniuntur, (si res
utrobique libri tenent omnes) ha-
adparet. At expectare debeamus
hos, quos Indorum vicinos fuisse
necurum fuisse Herodotum ab alio
quoniam non factam, nec apud
tur Caspiorum in illo terrae tractu
corrigere scripturam et h. l. d

VII. 86, 6. tentarunt. Et Reizius quidem Καρσιίαν
corrigenens, Stephani Byz. auctoritatem (ut ipse in Praef.
ad suum Herodotum p. XVII. docet) secutus est, qui ex
Herodoti libro tertio Κάρσιον urbem Parthorum memorat,
Indiae finitimam. Quod nomen quum nusquam alibi apud
Herodotum legatur, sedes illius haec fuisse videri debebat.
„Una dubitatio est: (inquit idem REIZIUS) quod Hero-
dotus non urbis hic meminit, sed gentis; et, quum Ste-
phanus dicat etiam gentem Καρσιίαν nominari, alium is
eius rei testem laudat, non eundem Herodotum.“ Itaque
„audacius fortasse quam par erat se fecisse, Καρσιίαν cor-
rigentem“, ipse vir doctus profitetur: pro cuius quidem
caussa hoc dici poterat, nihil impedire quo minus cre-
damus, in Epitome Stephani, quae sola ad nos pervenit,
locum istum (quod in plurimis aliis factum constat) non-
nihil turbatum esse; ab ipso Stephano nomen Κάρσιον non
minus ex Herodoto, quam ex Dionysio, fuisse citatum.
Aliam rationem secutus doctissimus perspicacissimusque
Rennell, in Geographical System of Herodotus pag. 302.
(laudatus hoc nomine a Larchero in Tabula Geogr. ad He-
rod. pag. 99 seq.) quoniam cum Sacis iungitur hic popu-
lus, Κάρσιον corrigendum censet, eius regionis incolae
intelligens quae Καρία χώρα apud Ptolemaeum Geogr. lib.
VI. cap. 15. nominatur. Caeterum non opus est ut mo-
neam, quum in hac parte Historiarum Herodoti, tum in
aliis ubi de geographicis rebus agitur, praeter Larcheri
Indicem Geographicum, cum fructu consuli posse idem lau-
datissimum Rennelli opus, e quo multa passim Larcherus
(tam in Notis ad Herodotum, quam Tomo VIII. quo Index
Geographicus continetur) excerpsit, nobis quidem, ne ni-
mum augeatur huius operis moles, praetermittenda. S.]

CAP. XCIV. [1. Παριανὸς δὲ, καὶ Αἰθιοπὶς οἱ ἐν τῇ
Αἰγίῃ) Alios Paricanios, cap. 92, 4. memoratos, videri Pa-
retacenos esse, supra monuimus. Paricanii, qui hic cum
Aethiopibus Asiaticis componuntur, iidem lib. VII. c. 68.
componuntur cum Utiis et Mycis, quos Erythraei maris ac-
colas fuisse ex superiori cap. 93, 5. intelligitur: quare et
hos haud procul ab illo terrae tractu sedes habuisse pro-
babile est. Larcherus in Not. ad h. l. Aethiops Asiaticos ad-
firmat Colehos esse, prorsus contra Herodoti usum men-

temque, qui *Colchos* suo semper nomine nominat, (ut II. 104, et III. 97, 15.) eosque ne coloniam quidem Aethiopum, sed Aegyptiorum facit, denique qui mox discrete docet, (III. 97, 15.) *Colchis tributis* nomine nihil fuisse imperatum, sed de *donis* quinto quoque anno adferendis pactos illos esse cum rege. Hoc igitur gratis sumto, idem vir doctus *Paricanios*, qui hic nominantur, Colchis finitimos statuit, inter Caucasum et Pontum Euxinum habitantes. Conf. Steph. Byz. in *Παριμάνη*, Plin. Hist. Nat. VI. xvi, 18. et Pomp. Melam l. 2. ibi ab Holstenio citatum. S.]

3 seqq. *Μαρινόισι* etc.) Adsolent ad hoc vocabulum et ad *Saspire*s, tanquam ad scopulum offendere scribae. Vide lib. I. cap. 189. et 110. *Μοσσύνικοι* Ask. et lib. VII. 78. codicum plurium, haud male. *Μόσσυνης*, gentili dialecto, *turres*; quas quoniam incolebant, inde nomen in Diodori lib. XIV. 30. *Μάρδοισι* ex Is. Vossii ad Melam lib. I. c. 2. correctione *Μαρόι*. Certe *Μάρς* apud Stephanum Mossynocorum perhibentur vicini, suntque infra lib. VII. 79. nec longe ab illa viri docti divinatione masti distant. WESS.

[10. *πρός πάντας τοὺς ἄλλους*] Ad omnes ceteros vertit Gronov. incertâ sententiâ; cuius versionem tenuit Wess. Idem vero Gronov. in Notis, par caeteris omnibus. Nos, pro ratione aliorum omnium, posuimus: rectius fuerit, prae reliquis omnibus. conf. II. 35, 5. et VIII. 44, 2. Nescio an eandem sententiam in animo Valla habuerit, super caeteros omnes scribens. Manifeste vero contra auctoris sententiam Larcherus: *Ils payoient autant d'impôts que tous les autres en semble*. S.]

CAP. XCV. [3. *γίνεται τεσσαράκοντα καὶ πεντακόσια καὶ εἰνακισχίλια τάλαντα*] Id est, 9540 *talenta*, nempe *Euboica*: qui numerus quum minime congruat cum his quae proxime sequuntur; si modo iustus est numerus 14560, quo paullo post universa tributorum summa indicatur, vera fuerit codicis Arch. scriptura, *ὀγδῶκοντα καὶ ὀκτακόσια καὶ εἰνακισχίλια* exhibens, id est, 9880, qui numerus alioqui ex docti cuiusdam viri emendatione adscriptus videri poterat. Certe, si de summa 14560 (l. 8 seq.) detrahas 4680, (ex l. 5 seq.) restant 9880. Alteri autem numero 4680 recte constat ratio; quandoquidem 360 *talenta* ramentorum auri, pro ratione tredecupla, quam ipse Scriptor

chos suo semper nomine nominat. (ult. 5.) eosque ne coloniam quidem Aethi-
piorum facit, denique qui mox dicitur
Colchis tributum nomine nihil fuisse in-
donis quinto quoque anno adferendum p-
m rege. Hoc igitur gratis sumto, idem in
s, qui hic nominantur, Colchis finium
tucum et Pontum Euxinum habitantem
in *Παράδεισῳ*, *Plin. Hist. Nat. VI. xvi. l. d.*
ibi ab *Holstenio* citatum. S.]
is etc.) Adsolent ad hoc vocabulum et ad
m ad scopulum offendere scribere. *Vid.*
et 110. *Μορρινῶν* *Αἰθ.* et *lib. VII. p.*
1. haud male. *Μορρινῶν*, gentili dialecto
niam incolebant, inde nomen in *Δαδῶν*
ex *Ια. Vossii* ad *Μελαν* *lib. I. c. 1.*
Certe *Μάγες* apud *Stephanum* *Μορρινῶν*
ur vicini, suntque infra *lib. VII. 70.* nec
docti divinatione masti dicitur. *WESS.*
et *τοῦ Ἀλλῶν*) Ad omnes ceteros verit *Γω-*
ntia; cuius versionem tenuit *Woss.* Idem
otis; par caeteris omnibus. Nos, pro ratione
ossumus: rectius fuerit, prae reliquis in-
5. et VIII. 44. 2. Nescio an eandem sen-
o *Valla* habuerit, super caeteris omni-
te vero contra auctoris sententiam *La-*
et autem d'impuls que tous les autres en

[5. *πέντα νεοειρήνια καὶ πένταρ*
τάλαντα) Id est. 9540 talenta, nempe *Ε-*
quum minime congruat cum his qui
si modo iustus est numerus 14560.
iversa tributorum summa indicatur.
Arch. scriptura, *πένταρ καὶ πένταρ*
exhibens, id est, 9880, qui numerus
usdam viri emendatione adscriptus ri-
si de summa 14560 (*l. 8 seq.*) detra-
) restant 9880. Alteri autem numerus
io; quandoquidem 360 talenta ranno
one tredecupla, quam ipse Scripser

indicat, conficiunt 4680 argenti talenta Euboica. Sed ipsam
illam 14560 talentorum summam, sive alterum nume-
rum 9880 talentorum, quo pacto collegerit Noster, id
vero haud satis adparet. In unum collectis numeris omni-
bus, qui in recensu tributorum ex XIX. praefecturis red-
euntium diserite indicantur, prodit summa 7740 talen-
torum Babyloniorum; quae, pro ratione 60 ad 70, quam
cap. 89, 11. docuit auctor, conficiunt Euboica talenta 9030;
quibus si adieceris 4680 ex India redeuntia, habebis sum-
mam 13710. Denique his 13710 si adieceris 240 fere ta-
lenta. quae ex Moeride lacu (cap. 91, 11. coll. cum II. 149
extr.) redibant, conficiuntur 13950 talenta. Itaque, nisi
in numero 14560 (sub finem huius cap.) erratum fuerit,
intelligi par est, aut in superiorum numerorum parti-
cularium aliquo sive aliquibus peccatum fuisse, aut 610
illa talenta, quae complendae summae 14560 desunt, ad
reliquam summam adiectam esse tanquam pretium fru-
menti, ab Aegyptiis eorumque finitimis ad alenda cen-
tum et viginti hominum millia conferendi, de quo cap. 91,
13 seqq. De verbo *γίνεσθαι*, quod in locum vulgati olim
εἶναι substitui, dictum in *Var. Lect.* ubi simul monui,
videri istud ex *εἶν* corruptum. Similiter *Benedictus* in
Act. Sem. Phil. Lips. haud incommode *εἶν* & legendum
corrigit, quo significetur (coll. *l. 9.*) incerti quiddam
in definienda hac summa inesse. S.]

4. *τρισκαίδεκατάριον*) Auri ad argentum ratio varia, pro
minore aut maiore eius abundantia. Quae hic *τρισκαίδεκα-*
ταριος, ea aetate Platonis in Hipparch. p. 231. v. duodecupla
sive *δωδεκάταριος*. Menandri Comici aevo decupla, *δεκαπλά-*
ταριος, ap. Polluc. IX. 76. Adtigat hanc rem *Car. Arbuthnotius*
Tabul. Antiq. Numm. c. 6. Est quoque in comparatione ta-
lenti Babylonici et Euboici, et utriusque inter se iusta pro-
portione, anceps disputatio et difficilis, iam olim ab egre-
gio viro Guil. Budaeo de Asse lib. IV. p. 87. prudenter in-
stituta, et nuper a Cl. de la Barre Histor. Acad. Inscript.
T. VI. p. 355. docte iterata. WESS.

[9. *τὸ δ' ἐν τούτων ἔλαττον αἶτι;*) Obscurius dictum: id
quod his (sive, in his) minus est, omittens. Quid velit; satis
adparet, omittere se minorem numerum unitatum, qui huius
summae deest ad veram summam complendam. S.]

CAP. XCVII. 4. δῶρα δὲ ἀγίον) Futile ἀγίον superstitiosae Florentini Codicis admirationi, oculos clarissimi viri nimium praestinguenti, debetur. Nolo factum traducere, miror tamen, cum toties totiesque ἀγίον et ἀπαγνίσκω in hac tributi descriptione deponantur. Sequentia exscripsit *Eustath.* ad *Odyss.* p. 1386, 8. [Od. p. 13, 14. ed. Bas.] WESS.

9. σπέρματι μὲν χρέωνται) Paucis, ut solet ὁ πάνυ, lectionis vulgatae monstravit absurditatem in *Dissert. Herod.* p. 174. et 175. monuitque consuetudinem respici memoratam c. 38. qua solebant, τοὺς πατέρας ἀποθνήσκοντας καταστίττειν, pro σπέρματι docte corrigens ἔργματι. Cogitanti mihi H saepius in Π mutatum a librariis, venerat in mentem σήματι (id est τάφῳ) μὲν χρέωνται τῷ αὐτῷ, τῷ καὶ οἱ Καλατίαι Ἰνδοί, οἰκημάτων δὲ ἐκγίγνται κατάγονται. Potuit utraque domus simul comode memorari. Vid. *Diodor.* T. I. p. 60, vs. 69. [lib. I. c. 51.] Mos ipse vix alibi narratur, ubi hac in re dissimillimae variarum gentium recensentur consuetudines *Nicolao Damasceno Stobaei, Diodoro Sie., Plutarcho, Ciceroni, ceterisque*; quo scilicet hi Indi atque Aethiopes, secundum *Herodotum*, viva parentum suorum erant sepulcra, quorum illi cadavera visceribus suis ingesta condebant, et ἔμψυχοι τάφοι dici possent *Γοργιάζοντι.* vid. erudita collectanea *Th. Gatakeri* ad *M. Antonin.* IV. 21. et *Iac. Tollius* ad *Longin.* III. 6. Ad hanc consuetudinem accedebat prope illa *Massagetarum* ap. *Herod.* lib. I. c. ult. atque hinc *Anonymo* memorata, cuius dissertationibus inter *Pythagoreorum* reliquias locum non dederim, p. 713. *Μασσαγίται τῶς γονίας* (non quosvis:) *κατακόψαντες κατίσθοντι, καὶ τάφος κάλλιστος δοκεῖ ἡμῖν ἐν τοῖς τέκνοις τεθάρθαι*, in liberorum visceribus conditum esse, honestissimum videtur sepulcrum. Conf. *Herod.* III. 99. VALCK.

Ibid. σπέρματι μὲν χρέωνται -- οἱ Καλαντίαι) Superius c. 38. Καλατίαι, veriore titulo. Quod autem hic de semine, σπέρματι, quo eodem Aethiopes et Indi Calatiae utebantur, expediri non potest. Nusquam quidquam Scriptor illo de semine. Contra prodit, Indos istos τοὺς γονίας κατίσθιν, parentes suos vorare. Idem hi Aethiopes, uti verba requirunt, si factitarint, σπέρματι insinuata est penitissimae labes, nec melius leniusve, nisi erro, detergenda,

NOTATIONES

711. 4. δῶρα δὲ ἀγίων) Fufile ἀγίων in
tini Codicis admirationi, oculo clar
praeftingenti, debetur. Nolo factum
tamen, cum toties totiesque ἀγίων et
tributi descriptione deponantur. Sequi
t. ad Odys. p. 1366, 8. [Od. p. 13, 14

χρῆσται) Paucis, ut solet ἑσθῶ, lectis
travit absurditatem in Dissert. Herod
uitque consuetudinem respici memor
ebant, τοὺς πατέρας ἀποδείκνυσθαι κατα
docte corrigens ἱγμῶν. Cogitanti mili
utatum a librariis, venerat in mentem
4) μὴν χρῆσται τῷ αὐτῷ, τῷ καὶ ἡ Κολ
δὲ ἐκ τούτου καταργεῖται. Potuit utraque de
de memorari. Vid. Diodor. T. I. p. 60,
1.) Mos ipse vix alibi narratur, ubi haec
ie variarum gentium recensentur con
Damasceno Stobaei, Diodoro Sic., Plutar
sque; quo scilicet hi Indi atque Aethio
rodorum, viva parentum suorum erant
illi cadavera visceribus suis ingesta con
rāctis dici possent Τάγμαζον. vid. erudi
Cataleri ad M. Antonin. IV. 21. et la
II. 6. Ad hanc consuetudinem accede
sagetarum ap. Herod. lib. I. c. ult. at
memorata, cuius dissertationibus inter
quias locum non deserim. p. 715. Mem
n quosvis) κατὰ κράτος περιέδωκεν, nisi
μεν ὅ τοις ἑταῖροις τοῖς ἄλλοις, in liberorum
sse, honestissimum videtur sepulcrum
VALCK.

χρῆσται --- ἡ Κολακτρία) Super
veriore titulo. Quod autem hic de
eodem Aethiopes et Indi Calatiae ut
votest. Nusquam quidquam Scriptore
a prodit. Indos istos τοὺς γένους ἀνα
rare. Idem hi Aethiopes, uti verba
ut, ἐνέφρασι insinuat est penitenti
leniusve, nisi erro, detergendi,

quam ἱγμῶν μὴν χρ. eodem facinore defunguntur, quo Indi
Calatiae, scribendo. Ita secum non pugnabit Herodotus et
sermo procedet recte. Ἐγμῶν καλὰ sunt in Perictionae
fragmento ap. Stobaeum p. 487. Euripides Orest. vs. 160.
Ὁ μέλιος, ἐχθρῶν διόθεν ἱγμῶν. WESS. — Ut opero
aa et longius adscita, sic parum utilis, haec doctissimorum
duumvirorum disputatio. τὸ ἐν Αἰθιοπία γηγόμενον σπέρ
μα memoratur Athenaeo III. 110. e. Polluci VI. 73. Hesy
chio in Ὀρίδην: intelligiturque sive oryza, sive milii quod
dam genus, Nostro iterum paulo post (c. 100.) memora
tum. Confer Denon, Voyage en Egypte, p. 75. aliosque Iti
neratores. S.

13. διηκοσίας φάλαγγας ἰβένου) Plinius hoc ex loco in
tributi vicem regibus Persidis e materie eius (ebeni) centenas
phalangas tertio quoque anno pensitasse Aethiopas; quibus,
nisi memoriae ludibrium debuerit, longe minorem phal
angarum se numerum invenisse, declarat. Idem lib. VIII.
3. quae Iuba cornua appellat, Herodotus tanto antiquior, et
consuetudo melius, dentes. Conf. ad Diodor. II. 19. WESS.

15. ἱτάξαντο ἐς τὴν δωρεάν) Sic ex Scriptis. Colchi ipsi
[se] ad donationem ordinarunt. Fert ita mos in ultronea
tributi et donorum collatione. Ipse post pauca, αὐτοὶ δὲ δῶ
ρα τὰ ἱτάξαντο: et c. 13. καὶ φόρον τε ἱτάξαντο. Rursus lib. IV.
35. ἀπὸ τοῦ ὠκυρόκου τὸν ἱτάξαντο φόρον: tum c. 165. eiusdem
Melpomenes. WESS.

18. τοῦ Καυκάσιος) Agnoscit Steph. Byz. Alioqui Καύκασος
mons ille aut Καυκάσιος lib. I. 203. Quod ex Aldo venerat
ἐς ἐμὴν, pro ἐς ἐμὰ, id bene lib. I. 66. (ubi idem olim)
decurtarat H. Steph., hic praetervidit. ἐς ἐμὰ genius sermo
nis flagitat, et usus lib. IV. 125. V. 45. etc. WESS.

22. πάρεξ τοῦ φόρου) Arabes ἀτίλις sive a tributo erant
inimunes, cap. 91. Par et memoratarum paullo ante na
tionum conditio. Dona ferebant ultro, nullum tributum.
Consequens est, ut πάρεξ τοῦ φόρου eas non spectet, sed
descriptum aliis et imperatum tributum. Geminum dabit
c. 117. WESS.

CAP. XCVIII. 2. κομίζουσι, cui in Med. et sequa
cibus locus negatur, exsulare potest, Gronovio probe ad
monente: satis autem est τοῖς αὐτοῖς κτείνονται. WESS. — Quo
pacto, salvā orationis structurā, abesse verbum κομίζουσι
h. l. possit, non video equidem. S.

11. ἐκ πλοίων καλαμίνων ὀρμυόμενοι) Displicuit semper ultimum vocabulum: nam quid? insiliebant-ne ex navigiis Indi in pisces magno impetu, ut manibus deprehensos raperent? Id dicendum, si vulgato vigor adsit. Coniiciebam ὀρμυόμενοι. Apud Hesych. Ὀρμυτής est ἄλιεύς, hamo pisces captans, formatus utique ex ὀρμύω. Video nunc simile in opinionem Cl. Pavii venisse, scribentis ὀρμύμενοι, ex ὀρμιά, sive linea hamoque, unde ὀρμιάσμαι. Foret sane alterutrum ad sententiam utile, Indosque ex navigiis hamo piscibus exhiberet insidiantes. At deest verbo auctoritatis usus; suvet analogia. Pro vulgato *Abreschius* ad Thucyd. p. 297. *Naves ex arundinis in India internodiis non neglexit Diodor.* II. 17. WESS. — ἐκ πλ. καλ. ὀρμυόμενοι commode habere videtur, nil aliud significans, nisi *navibus arundineis ad capiendos pisces exeuntes*; perinde sive hamo, sive retibus, illis insidiarentur. De *Indica arundine*, cuius singula internodia navigiorum vicem, si credimus, (ut *Plinius* ait) praestant, conferri *Theophrastus* potest, *Hist. Plant.* IV. 12. *Strabo* lib. XV. p. 710 seq. ed. Cas. hisque prior *Ctesias*, *Indic.* c. 6. qui tantam eius crassitiem esse narrat, quantam duorum hominum ulnae vix complecti possint; cuius verba ad *Plin.* XVI. xxxv. 65. adposuit *Harduin.* S.

13. ἰσθήτα φλοῖνον) Ex libro [latine reddidit] vir Cl. spreto *Salmasiano* ex *phleo*, quod verius multo. Atticis φλώς, Ionibus φλωῦς, herba palustris, scirpi instar, auctore *Polluce* X. 178. Ἐσθής φλοῖνον, scirpea sive ex *phleo*, etiam *Pausan.* lib. VIII. c. 22. p. 641. Conf. ad *Solin.* p. 702. et *Bod. a Stupel* in *Theophr.* lib. IV. [c. xi.] *Hist. Plant.* p. 463. Articulum ἦν ultima praecedentis syllaba in codicibus quibusdam devoravit, quae crebra omissionum causa. WESS. — *Herodoti* hunc locum respexit *Niebuhr*, *Itinerar.* T. II. p. 70. ubi vid. Tab. aen. xii. fig. C. S.

CAP. XCIX. 3. Παδαῖσι) *Broukhusius* aliique dudum viderunt, huc respexisse *Tibullum* IV. 1, 144. *Impia nec saevius celebrans convivia mensis, Ultima vicinus Phoebo tenet arva Padaeus.* Gentis nomen, auctoritate *Tibulli* satis munitum, restituendum videtur *Nicolao Damasc.* ap. *Stob.* p. 105, 31. hinc in *Excerptis N. Cragii* et *H. Valesii* p. 514. similiter scriptum: ἐν Παδαῖσι Ἰνδικῶ ἔθνεϊ οὐχ ὁ θύων,

καλίστης ὁμοιωμένης) Dispicuit semper et
nam quid? insiliebant-ne ex ma-
v magnos inpetu, ut manibus deprehen-
dicendum, si vulgato vigor adsit. Coni-
u. Apud Hesych. Ὀμοιωμένης est ἀλυσί, lam-
rmatus utique ex ὁμοίω. Video nunc
em Cl. Pavii venisse, scribentis ὁμοίω-
ve lines hamoque, unde ὁμοιωμένη. Fuit
ad sententiam utile, Indosque ex uris
us exhiberet insidiantes. At deest ver-
; faveat analogia. Pro vulgato Abreschus
7. Naves ex arundinis in India internodis
lor. II. 17. WESS. — In πλ. καλ. ὁμοίω-
bere videtur, nil aliud significans, nisi
ad capiendos pisces exornatas; pericula
retibus, illis insidiarentur. De Indis
ngula internodia navigiorum rivas, si or-
ait) praestant, conferri Theophrastus po-
IV. 12. Strabo lib. XV. p. 710 seq. ed.
Jesias, Indic. c. 6. qui tantam eius cru-
quantam duorum hominum aliae vit
; cuius verba ad Plin. XVI. xxxr. 66.
S.
) Ex libro [latine reddidit] vir Cl.
ex phleo, quod verius multo. Attici
i. herba palustris, scirpi instar, auctor
ix; φλαίω. scirpos sive ex phleo, etiam
22. p. 641. Conf. ad Solin. p. 702. et
paphr. lib. IV. [c. xi.] Hist. Plant. p. 463.
i praecedentis syllaba in codicibus qui-
uae crebra omissionum causa. WESS.
ocum respexit Niebuhr, Itinerar. T. II.
ten. XII. fig. C. S.
5. Πανδαίοι) Broekhausius aliquo do-
respexisse Tibullum IV. 1. 144. Impi-
invivia mensis, Ultima vicinus Phoebo
ntis nomen, auctoritate Tibulli satis
um videtur Nicolao Damasc. ap. Solin.
cerptis N. Cragii et H. Valerii p. 511.
Πανδαίοις 'Ινδαίη ἴθα πλ. ὁμοίω

ἀλλ' ὁ συντάκτης τῶν παρόντων καταρχῇ τῶν ἱερῶν αἰτίται
δ' αἱ παρὰ θεῶν οὐδὲν ἄλλο πλὴν δικαιοσύνης. Corrigebam in Πα-
δαίοις: nam inhumana gentis consuetudo nihil impedit,
quo minus solam a Diis virtutem, sive iustitiam, expeten-
dam esse censuerint. VALCK.

Ibid. καλίστης δὲ Πανδαίοι) Haesitat Cl. Salmasius an for-
san Πανδαίοι Pandaei sit legendum, ad Solin. p. 700. quasi
a Pandaea, Herculis filia, de qua Arrian. Indic. c. 9. genus
duxerint. Sed de gentis nomine nihil dubitandum. Tibul-
lus, quod vir summus fatetur, hinc lib. IV. l. 145.

Impia nec saevis celebrans convivium mensis

Ultima vicinus Phoebo tenet arva Padaeus.

ubi Padaeus metri modulum depravabit. Quod et Cella-
rium V. Cl. Geogr. Ant. lib. III. 23. p. 872. observasse con-
perior. Νομαίοις ex Steph. margine Herodoteum dictio-
nis colorem ostentare, norunt omnes. Unde accesserit,
ignoro. WESS. — In vetere libro scripturam νομαίοις
reperisse Stephanum, nostri libri declarant. S.

7. ἀπαρτὸς ἐστὶ μὴ μὲν νοτίων) Hic forte legendum suspi-
cabatur Vir Clar. μὴ μὴν, vereor ut uspiam illud invenia-
tur in talibus: ἢ μὴν in iurandis frequentat et Herod. Quod
hoc uno loco Reisk. dimisit intactum, saepe sollicitavit,
velut in his II. 179. χεῖρ' ὁμόσαι, μὴ μὲν ἰκόντα ἔλθῃν: III. 66.
ἔξαρος ἦν μὴ μὲν ἀποκτείναι Σιέρδιν: V. 106. θεῶς ἐπόμενος μὴ
μὲν πρότερον ἐκδύσασθαι. Sana nunc videbuntur, quae suis
singula locis censebantur vitiosa: amat hanc etiam vo-
culam μὲν traicere in alium locum Herodotus. VALCK.

CAP. C. 2. κτείνουσι οὐδὲν ἑμψύχον) Gentis Indicæ
nomen praebet Nicol. Damasc. apud Stob. p. 66, 38. Ἀρίστοι
τῶν ἑμψύχων οὐδὲν ἀποκτείνουσι: τὰ δὲ κέρατα τῶν χρηστήριων ἐν
χρυσῷ ἐκτύποις φυλάττουσι. Nic. Cragii, Conr. Gesnerum se-
quuti, corrigit errorem Henr. Vales. in Exc. Paireso. p. 74.
et τὰ κέρατα τῶν χρηστήριων, (aliis dicta τῶν σκυῶν τὰ κέρα-
τα,) recte interpretatur: conf. I. G. Graevius in Hesiodi
Ἔργ. κ. Ἡμ. vs. 402. Dudum ante Vales. Nicolai locum iam
explicuerat Casaub. in Athen. p. 20. [?] vid. Leopardus Em.
XIII. c. 6. VALCK. — De vocab. χρηστήριον conf. Athen.
V. 204. f. et quae ad Athen. III. 114. d. adnotavimus. S.

[4 seq. αὐτοῖσι ἐστὶ ὅσον κίχρος τὸ μέγεθος etc.] Vide supra
c. 97, 9. ibique notata. S.]

CAP. CI. 4 seqq. ἡ γονὴ --- μέλαινα, κατὰ πρὸ τοῦ χροῦμα) *Aristoteles* hanc assertionem falsi, neque sine ratione, coarguit *Hist. Anim.* III. 22. p. 82. et *Generat. Animal.* II. 2. p. 207. Causa Indorum Aethiopumque nigredinis *Onesicritum* et *Theodacten* sollicitos habuit ap. *Strabonem* XV. p. 1019. [pag. 695 seq. ed. Cas.] non infusae decernentem, in utero κατὰ σπερματικὴν διάθεσιν tales fieri, quales sunt qui genuerunt. Sed haec erudite *Cl. Bern. Stief.* *Albinus* *Dissert. de Colore Aethiop.* p. 10. *WESS.* — *Conf. Soemmering, vom Neger*, p. 59. laudatum *Heerenio* in *Ideen* etc. T. I. p. 416. S.

CAP. CII. 3. κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν) Copula [quae olim ante τῶν inserta erat] nexum et sermoneis conturbabat. Scripsisse, *Corn. de Pauw* coniectura est, κατοικημένοι μετὰ τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. habitantes cum aliis Indis, qui Bactriorum more vivunt; nam Indos, aurum colligentes, ex istis fuisse, qui Bactriorum moribus utebantur. Atque haec tolerari utcumque potuerant, nisi καὶ, fide iusti, bonam eiurasset copiam. πρὸς ἄρκτου --- κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. versus septemtrionem --- incolentes aliorum Indorum, qui etc. Tale IV. 7. πρὸς βορρῆν --- ἄνθρωποι τῶν ὑπερείκων τῆς χώρας, ad boream eorum qui superioris regionis incolae sunt. *Casparyro* (*Κασπάκιος Steph. Byz.*) opportunior opera lib. IV. c. 44. veniet. *WESS.* — Vide ibi notata. S.

[6. ἱερμείη. *Desertum Cobi.* *Conf. Heeren Ideen über die Politik* etc. T. I. p. 590. et 116. S.]

13. εἰσὶ δὲ καὶ εἶδος ὁμοιότατος αὐτοῖς) Sequi si libuerit *Arch. et Vind.*, οὗτοι ex pristina scriptura eradentes, nihil erit, quod molestiam creabit. Similes nostris quantum ad formam designantur. Ut nunc est, καὶ εἶδος αὐτοῖς etc. maluit *Cl. Reiskius*, cui *Dio Chrysost.*, Nostri vestigia premens, *Or.* XXXV. p. 436. v. favet, οὗτοι δὲ εἰσὶ ἀλωπίκων μίζοντες τὰλλα δὲ ὅμοιοι τοῖς παρ' ὑμῖν. Quae *Strabo* XV. p. 1032. [p. 705. extr. et seq. ed. Cas.] et *Arrianus* *Indic.* c. 15. de formicis ex *Nearcho* et *Megasthene* referunt, prudens negligo. Omnes videntur, ut vere *Arrianus*, αὐτοὺς ἀφῆρτίσθαι, nec ipsas vidisse. Habet ex *Busbequii* *Epist.* IV. magnus *Thuanus* lib. XXIII. p. 461. animal, cui formicae Indiae nomen ex quadam similitudine inpositum, quod ad stabiliendam hanc rem *Nobil. Palmerius* *Exercit.* in

4 seqq. ἡ γυνὴ --- μέλαινα, καὶ τὰς ἐν γυναι
c assertionem falsi, neque sine animi
Anim. III. 32. p. 82. et General. Anim.
caussa Indorum Aethiopumque nigritudinem
Theodecten sollicitos habuit ap. Strabonem
pag. 695 seq. ed. Cas.) non infulse deter-
ro αὐτὰς ἐπιμαρτυρεῖ διὰ τὴν τὰς fieri, ex-
muerunt. Sed haec eruditae Cl. Bern. Supp.
de Colore Aethiop. p. 10. WESS-
ing, vom Neger, p. 59. laudatum Herodot.
p. 416. S.

I. 3. κατασκευασμένη τῶν ἄλλων ἰδιῶν) Copia
τῶν inserta erat] nexum et series ante
scripsisse. Corn. de Panu conjectura et
τῶν ἄλλων ἰδιῶν, αἱ etc. habitantes cum ali-
rum more vivunt; nam Indos, aurum colu-
tisse, qui Bactriorum moribus utebatur
ari utcumque potuerant, si καὶ, sive nobis
copiam. πρὸς ἄρκτον --- περιπαροῦν τῶν ἀ-
versus septentrionem --- περιπαροῦν αὐτῶν
fale IV. 7. πρὸς ἄρκτον --- αὐτῶν τῶν περὶ
ream eorum qui superioris regionis incolae
Καρυάτιδες Steph. Byz.) opportunius specu-
iet. WESS. — Vide ibi notata. S.
rtum Cobi. Conf. Heeren Idem libro de
. 590. et 116. S.]

idios ἡμῶν κατασκευασμένη) Sequi si liberari
rei ex pristina scriptura erudentes, nihil
iam creabit. Similes nostris quantum ad
is. Ut nunc est, καὶ αὐτὸς αὐτῶν etc. πα-
cui Dio Chrysost., Nostri vestigia pre-
p. 436. a. faret, αὐτῶν αἱ οὐκ αὐτῶν
καὶ τῶν παρ' ἡμῶν. Quae Strabo XX
str. et seq. ed. Cas.) et Arrianus Indi-
Nearcho et Megasthenes referunt, pre-
es videntur, ut vere Arrianus, cum
vidisse. Habet ex Busbequi Epist. V.
. XXIII. p. 461. animal, cui forma
tadum similitudine inpositum, quod
re rem Nobil. Palmerius Exercit. II

Graec. Auct. p. 16. aptissimum censuit. WESS. — De
scriptura quam secuti sumus, videsis quae in Var. Lect.
monuimus. Ad rem quod spectat: si vera fabula, (cuius
ingeniosam interpretationem ex Comitibus Velthemii conie-
ctura Heeren loco cit. p. 392. refert) fuerint istae bestiae
de vulpino genere; quae ob vitae quidem genus conferri
utrumque cum formicis, atque inde nomen etiam po-
tuerunt invenire: quod vero de corporis specie simillima
formicis hic narratur, ea quidem fabula nescio cuius ex
errore manavit. Intelligi par est, hoc voluisse Herodotum,
debuisset certe, vulpibus similes esse illas bestias. Animal
esse canis mediocris magnitudine, mordax et saevum, ex Busbe-
quio Thuanus scribit. Nearchus apud Arrianum, vivum qui-
dem animal se non vidisse profitetur, pelles vero multas
(δερμας αὐτῶν πολλὰς) in Macedonum castra adlatas. S.

21. δυνατώτεροι πολλῶν) Gronovio et meliorum Codicum
conspirationi, etsi multiplex πολλῶν inter et πολλῶν conver-
sio, obniti recusavi. Editur lib. VII. 7. Αἰγυπτίον πάσαν πολ-
λῶν δουλοτέτην ποιήσας, invitis membranarum, πολλῶν ostentan-
tibus. Sed talium messis uberrima. De camelis taceo. Ani-
mal ex Herodoto doctissimi viri Conr. Gesnerus, Bochartus,
Shaw atque alii illustrarunt. WESS.

CAP. CIII. 4 seqq. κάμηλος ἐν τοῖς ὀπισθοῖσι etc.)
Aelianus, quando de Nat. Anim. X. 3. Ἡρόδοτος, inquit,
λέγει, τὰς καμήλους ἐν τοῖς ὀπισθοῖσι σκέδασιν ἔχειν τέτταρας μέρους,
καὶ μῖνοι καὶ γόνατα τοσαῦτα, τὰ δὲ ἄρθρα διὰ τῶν σκελῶν τῶν
κατέπιν ἐς τὴν οὐρὰν τετραφθεῖν αὐταῖς: dubites ἄρθρα legerit,
an αἰδοῖται: quae sic non Herodoto tantum, sed etiam Aelia-
no frequentius, quam aliis ἄρθρα, vocantur, de animalibus
loquenti, lib. I. 17. III. 47. VI. 27. IX. 48. ad quo-
rum locorum primum nonnulla notat Trillerus. Secun-
dum Solonis tabulam, ὡς ὁ ἄξων φθίνει, Lucian. T. II. p. 358.
obtruncare licebat Athenis moechum, quem Plautus vocat
(Bacchid. IV. 8, 77.) manifestarium, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχοντα.
Petit. in Legg. Att. p. 463. VALCK. — Ἄρθρα de genitalibus
Noster usurpavit III. 87, 4. IV. 2, 4. De camelo consuluisse
iuvabit quae ad Aelian. X. 3. huc spectantia Schneiderus
adnotavit. S.

CAP. CIV. [7. ὑπερτίλας, μέχρις οὗ ἀγορῆς διαλύσιος)
Distinctionem vulgo post ὑπερτίλας nullam interponentes,
Herodot. T. V. P. II. H

iuncta ista intellexerunt ὑπερτίλας μέχρις οὗ etc. Quae quum sic Vallae convertisset, eo usque effervescens dum tempus est a foro discedendi; verbum ὑπερτίλας rectius expressurus Gronovius, in hunc modum interpretatus est, eousque capitibus imminens dum tempus est etc. quo nihil non modo a Scriptoris mente alienius, sed et per se nihil absurdius dici poterat; quandoquidem tempus quo a fore disceditur, meridiei licet proximum, tamen antemeridianum intelligitur. Quo magis mirari subit, versionem istam non modo a Wesselingio, perparco in corrigendis Gronovii vel Vallae latinis, esse servatam, verum a Larchero etiam fideliter his verbis expressam, ils l'ont à plomb sur la tête jusqu'à l'heure etc. Satis vero adparet, ὑπερτίλας referri ad θερμότατος δὲ ἵστι ὁ ἥλιος, ardentissimus est sol ex quo ortus est, sive, ex quo ad aliquam coeli altitudinem pervenit, usque versus medium diem. Ὑπερτίλλοις ἀνατίλλοις, Hesychius. Rursus idem, consentiente Suida, Ὑπερτίλλων ὑπεραντίλλων, ὑπερφαινόμενος τῶν ἄλλων ἀστρῶν. S.]

[10. ἐν ὕδατι λόγος αὐτοῦς ἵστι βρῆσθαι) Intelligunt vulgo cum Valla, dicuntur illi tum in aqua se abluere; sive madefacere, ut Gronov. Ego de vehementiore sudore accepi, quemadmodum gallice dicimus nager dans l'eau. Sane latinum vocabulum sudor satis manifeste ipsum graecum ὕδωρ est. S.]

14. ἐπιὼν ἔτι μᾶλλον) Quod scriptus offert liber, ἐπὶ μᾶλλον, damnabile non est. Haud dissimili in negotio lib. IV. 181. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὼν ἐς τὸ θερμόν: etiam L. 94. Pherecydes ap. Diogenem I. 122. τῇδε νόσῳ παζόμενος ἐπὶ μᾶλλον. Pulcre propterea Cl. Reimarum causam infitiatum esse, cur Dionis Cass. lib. LXVII. p. 507. Ed. Nov. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἢ πρὶν ἐνωτέρου abeant in ἔτι μᾶλλον. WESS.

CAP. CV. 9. καὶ παραλύσθαι ἐπιλοκόμενος οὐκ ὁμοῦ ἀμφοτέρους) Inest his ingrati quidpiam ob sequentia. Cl. de Pauw, καὶ παραλύσθαι, ἐπιλοκόμενος καὶ ὁμοῦ ἀμφοτέρους, et deficere attractos aliquando duos pariter, levi mutatione. Maius est molimen docti viri in Miscell. Lipsiensibus Vol. VII. p. 93. Mihi copula non placet, proscripta in Arch. et inducta. [Eandem delendam censuit Reisk. aut scribendum ἀπαιτῖν καὶ παραλ. Possis tamen, ut saepe alias, etiam, cum vi intensiva, vel adeo, intelligere.] Tum dubium est, debeat-ne παραλύσθαι de virium resolutione, an vinculorum,

flexerant *επιπλεονάζοντες* etc. Quae quæ
ertisset, eo usque effervere dem tempore
li; verbum *επιπλεονάζοντες* rectius exponitur
nunc modum interpretatus est. *επιπλεονάζοντες*
dum tempus est etc. quo nihil non mo-
nte alienius, sed et per se nihil absur-
uandoquidem tempus quo a fore discit
proximum, tamen antemeridianum in-
tagis mirari subit, versionem istam
ngio, perparco in corrigendis Græcorum
sse servatam, verum a Larchero etiam
expressam, ils l'ont à plomb sur la tra-
Satis vero adparet. *επιπλεονάζοντες*
o *κίστες*, ardentissimus est sol et quæ
ad aliquam coeli altitudinem pervenit
m. *Τριπύλλοι* *Χαλκιδόνες*. Hæc
stante Suida. *Τριπύλλοι* *επιπλεονάζοντες*
S.]
Intelligent
tum in aqua se abire, sive
de vehementiore sapore accipere
nager dans l'eau. Sane hanc
ipsum præcum tunc
Quod scriptus offert liber
non est. Haud dissimili in negi-
etiam h. p. 104.
h. p. 104. *επιπλεονάζοντες*
Reimerus causam instituit esse, ut
VII. p. 367. Ed. No. 104. *επιπλεονάζοντες*
in *επιπλεονάζοντες*. WESS.
Intelligent
integrati quidam ob sequentia. C.
Intelligent
quando duo pariter. levi mutatio-
voti viri in Mucil. Epimenides
pula non placet, proscripta in
delendam censuit Reisk, aut serie-
Possis tamen, ut sepe abis-
Intelligere.] Tum dubitans
de virum resolutione. ad evocandam

sumi. Quorum in posterius saepe declivis fui. Mares ca-
meli erant *σιμηφόροι*, *funales*: in pernici cursu cum femi-
nis pares haud essent, attracti *εξolvebantur*, sed *οὐκ ἑμῶν*
ἀμφοτέρω, non ambo pariter, prior fortasse dexter, tum si-
nister, aut contra. Hoc si valeat, cessabit fortasse difficul-
tas. Certius est, *διδόναι μαλακὸν* [quod l. 11. ex Med. adsci-
verat Gron.] pugnare sermonis genio et ex schedarum ma-
cula venisse. Hemsterhusium fugere hoc ad Comici Plutum
non potuit: cuius monito adiungenda Elsneri observata
Schediasm. Critic. p. 10. Praestat praeterea οὕτω Ἰνδοὶ aut εἰ
Ἰνδοὶ ex Aldo et aliis. Sic c. 109. οὕτω κτῶνται Ἀράβιοι.
WESS. — In istis, *παρὰλίσσθαι ἐπιπλεονάζοντες* etc. si nihil
mutandum, et ego nunc in eam partem inclino, quae
Wesselingio probabilior visa erat. Similiter *ἐπὶ δὲ τῶν*
ἐκ τοῦ βραχίονος, V. 12, 12 et 22. et *ἐπὶ δὲ τῶν*
113, 6. At rursus alibi *ἐπιπλεονάζοντες* dicit Noster eosdem
atque τοὺς ὑπολειπομένους, qui in agmine pone manent, qui
segniùs sequuntur, moratores, IV. 203, 19. quae notio op-
portuna huic loco foret, si negans particula abesset. Aliam
rationem secutus doctissimus Coray, in Larcheri Notis,
verba ista in hunc sensum interpretatur: *Les chameaux*
mâles se sépareroient des femelles (resteroient en arrière), s'ils
n'étoient point tirés ensemble et à côté d'elles. S.

11. *Ἰνδοὶ δὲ μαλακὸν εὐδίν*) Virum Clar. notavit T. Hem-
sterh. ad Schol. in Arist. Plut. vs. 488. ubi haec Herodoti
commodum admovit Grammaticus Aristophaneis, *μαλακὸν*
ἔνδοξοι μὲν. Similia quaedam collegere L. Küster. et in
Schediasm. Crit. se longe doctiorum satis superbus censor
Iac. Elsnerus. Quid haec sibi velint non est obscurum; *fe-*
mellas nempe camelorum desiderio pullorum, a quibus fuerant
abstractae, gradu currere concitatissimo, maribus sua quoque
natura velociores. Sed mihi non plane liquet, quid in pro-
ximis dixerit de duobus maribus *funarii*: *σιμηφόροι* fuisse
novimus ex cap. 102. ubi insidens *femellae* habebat Indus *σι-*
μηφόρον *ἐκαστέρω* *ἑστῶ* *παρὰ δὲ τῶν*. VALCK.

14. *ὀρυσσόμενος*) Omissum hoc verbum non requirerem.
Hic satis erat dixisse: *ἄλλος δὲ σπανιώτερος ἐν τῇ χώρῃ*. Flu-
mina etiam erant aurifera: cap. 106. *χρυσὸς ἀπλοῦς αὐτόθεν*
ἔστι, *ὁ μὲν ὀρυσσόμενος* *ὁ δὲ καταφορεύμενος ὑπὸ ποταμῶν* *ὁ δὲ*
ἀρπαζόμενος. Haec Ia. Casaubonus, quaeque participium

ὀρυσόμενος sequuntur, αἱ δ' ἰσχυαῖαι κως τῆς οἰκουμένης τὰ κάλιστα ἔλαχον, adhibuit in *Athen.* VI. c. 4. [cap. 23. nostrae ed.] ad ista p. 233. v. ἐν ταῖς ἰσχυαῖαῖς τῆς οἰκουμένης καὶ ποτάμια τὰ τυχόντα ψήγματα χρυσοῦ καταφέρει: quae, ni fallor, *Posidonii* verba, *Eustathio* etiam excitata ad *Od.* 8. p. 153, 42. Celtarum, quos vocabant, flumina potissimum spectant. Eidem *Posidonio* sua hac de re debet *Diodorus Siculus* V. 27. ut pleraque, quae de Hispanis, Gallis, et finitimis populis nobis tradidit. Hunc quoque fontem *Diodori*, praeter ceteros, aperuit eruditio *Wesselingii*. VALCK.

CAP. CVI. [3. τοῦτο μὲν γάρ) His respondent ista, Πρὸς δ' αὖ μεταμβρίης, initio capitis seq. S.]

12 seqq. εἴρια - - προφέροντα - ἀρετῇ τῶν ἀπὸ τῶν οἴων) Nihil verius. Idem ingenii remigio *Pavus* adsecutus fuit. Larga de hoc arborum genere *Palmerii* disputatio (*Exerc.* in *Gr. Script.* p. 18.) plantam, gossypii feracem, excludit, arborem gossampinam praeferens *Plinii*. Quae *Bellonius* *Observ.* II. 6. *Prosp. Alpinus* de *Plant. Aegypt.* c. 18. et popularis meus *Io. Veslingius* *Observ.* in *Alpin.* c. 18. ea disputanti adstant cum *Bod. a Stapel* ad *Theophrast.* *Hist. Plant.* lib. V. c. 9. p. 427. WESS.

CAP. CVII. 6. εὐπιτίως) Solam itaque myrrham sibi comparabant χαλιπῶς et σὺν πόνῳ; haec enim apud nostrum opponuntur τῷ εὐπιτίως. Cur ergo de illa tacet, multis enarrans quomodo colligerent λιθανωτόν, κασσίν, κινάμωμον, λήδανον; sic ut dici potius debuisset videantur ταῦτα πάντα nacti οὐκ εὐπιτίως, vel δυσπιτίως: postremum praebet *Cod. Arch.* teste *Galeo*. VALCK.

5 seq. πάντα, πλὴν τῆς σμύρνης, εὐπιτίως κτῶνται) Velle haec videntur, myrrham difficulter comparari, de qua et eius colligendi modo, in aliis aromatibus studiose occupatus, nihil scriptor. Thus, casiam, cinnamomum non sine periculo Arabes sibi quacrebant, in ledano fortassis non tantum discriminis et laboris. Qui ergo εὐπιτίως de omnibus? *Cl. de Pauw* πλὴν hic ait includere; non, ut plerumque semper, excludere: verti debuisse, praeter myrrham illa omnia facile parant Arabes: non unam enim myrrham, sed omnia illa aromata in promptu et parato esse. Mihi dubius voculae talis usus, praestabiliusque *Arch. δυσπιτίως*, difficulter, censetur. Myrrha sine magna collige-

8. δ λαγώς) Quae de lepore tradit, ex *Athen.* IX. p. 400. f. et *Eustath.* in *Hom. Iliad.* μ'. p. 869, 16. et aliunde, hunc in modum videtur integranda: δ λαγὼς ὑπὸ παντός θηρεύεται καὶ θηρίον καὶ ὄρνιθις καὶ ἀνθρώπου, οὕτω δὲ τὸ πολυγονόν ἐστι· ἐπικυύσκειται τὴν μούσων πάντων θηρίων· καὶ τὸ μὴ δασυ τὰν τίκνουν ἐν τῇ γαστρὶ, τὸ δὲ ψιλόν, τὸ δὲ ἄρτι ἐν τῇσι μήτρησι πλασ- σεται, τὸ δὲ ἱπαναίρεται. Mitto reliqua, quae vulgatis procul dubio sunt meliora. Formam Ionicam λαγὼς dat *Codex Arch.* λαγῶν legitur et alibi apud Nostrum. Λαγὼς, ὁ Ἴων, *Phrynichus* p. 78. *Eustath.* in *Iliad.* χ'. p. 1372, 47. *H. Stephan.* App. de *Dial. Att.* p. 148, 149, 193. Postre- mum ἱπαναίρεται est ex *Eustathio*, qui illud explicat: ἱπα- ναλαμβάνεται, καὶ ἐπὶ τοῖς πρὸ αὐτοῦ τελευταῖοις κυήμασι σπερ- ματικῶς συλλαμβάνεται. *Herodotea* comparans cum *Plinia* *vis Salmasius* in *Solin.* p. 283. praeferre videtur ἱπαναίρε- ται, quod *Athenaci* praebet editum exemplar. Ἀναίρεσθαι *Herodoteum* est: lib. VI. c. 69. ad *Demaratum* mater: ἐν - - σὶ τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναίρεται: id est συλλαμβάνω. vid. *Cl. Abresch* ad lib. *Cattierii* p. 66. *Lepus* vero, quae super priores foetus alium adhuc concepit. ἱπαναίρεται. Idem est paulo ante ἔπικυύσκειται: adiecto τὴν formam praetuli mediam vul-

gatae in Athenaeo et Eust. ἐπικύνεται τε. Memineram, bis apud Herodotum legi κύνεσθαι, lib. II. c. 93. pisces ἐπὶ τῇ ὁστρος κύνεσθαι. IV. 30. ἐπὶ τῇ προσῇ ἢ ὦρῃ κύνεσθαι τὰς ἰππους: quin etiam ἐπικύνεται apud Clementem Alex. reperriri Paedag. II. p. 223, 17. de leporis agentem salacitate: ὀχνεῖ πᾶσαν τὴν ὥραν ὃ λαγώς - - - κυεῖ δὲ κατὰ μῆνα καὶ ἐπικύνεται: ὀχνεῖται καὶ τίκτι· τικοῦσα δὲ εὐθὺς ὀχνεῖται ὑφ' οὗ ἂν τύχῃ λαγωῦ, καὶ συλλαμβάνει πάλιν ἔτι θηλαζομένη. Paria de lepore tradiderunt Xenophon Cyneg. p. 572, 33. Aristoteles de Gen. Anim. IV. 5. Aelianus de Nat. An. II. 12. Ex Theone partim, ad Arati Phaenom. vs. 338. sic redintegrari poterit cap. 34. Cataster. Eratosthenis: Λαγώς ἐστιν ἐν τῇ καλ. κυνηγίᾳ εὐθεὶς διὰ δὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ζώου καὶ τὴν πολυγονίαν - - - μόνον γὰρ τῶν τετραπόδων δοκεῖ κύνει πλείονα, ὧν τὰ μὲν τίκτι, τὰ δ' ἔχει ἐν τῇ κοιλίᾳ. VALCK.

9. οὕτω δὲ τι πολύγονόν ἐστι) Praeclare mssiti, nam insititium τὸ vitiabat sermonem. Πελύγονος Arch. relinquo. Oporianus fin. Cynaget. III. "Ἐξοχα γὰρ τὸδε φῦλον ὅς' ἀπλεῖς ἐτρίφειν αἰᾶ Πολύγονον τιθεῖται, et reliqua hoc ex fonte artis luminibus culte colorata. Ἐπικύνεται τε Athenaei et Eustath. nihil, me iudice, melius. Usus utrique auctoritatem dat. Placet etiam inpense ἀναίρεται, reductum lib. VI. 69. Possem hic Olearii lapsam ad Philostr. Icon. p. 772. et Steph. Monachii in Barnab. Epistol. p. 813. perstringere. Sed cui bono? WESS.

13 seqq. ἢ δὲ δὴ λίαινα etc.) Herodotea de Leacna, semel in vita unicum catulum pariente, hinc attigerunt Antigonus Caryst. c. 25. et A. Gellius Noct. Att. XIII. 7. hic quidem, quam Plinius vocat, deliram fabulam refutans Homeri et Aristotelis auctoritate: gravioribus testibus advocatis quidquid in eam rem dici posset praecepit Sam. Bochartus P. I. Hieroz. lib. III. c. 2. VALCK. — Parisiis ter eodem anno peperisse leaenam legimus in Menagerie du Museum d'Histoire Naturelle, Fasc. 2. et primum quidem abortum secisse, iterum vero tres peperisse mares, denique tertio duas femellas. S.

19 seqq. ἐπικύνεται καταγράφων) Blanditur ἐπικύνεται, tot codicibus protectum, ex quo Aeschyl. Suppl. 565. ἐπικυνουμένη βέλει θουκόλου πτερόντος. Sed locum illi, quoniam in dubio, sit-ne vulgatum, lonam more, ex ἐπικυνουμένη;

non concessi; certe *καταγράφων* optime tum adhaerescet, etsi et sua venus in *Arch. καταγράφων*. Hoc considerent, quibus volupe fuerit. De eiecto *leaeae* utero falsa omnia, et dudum a Philosopho explosa *Hist. Anim. VI. 31*. Adoptavit tamen *Basilius M. Homil. IX. in Hexaem. p. 85. B.*, et ita quidem, ut hanc de providentia, animalibus timidae indolis, ferocioribus, leporibus et ceteris, disquisitionem suam fecerit. Vide ibi *Front. Ducaem. WESS.*

Ibid. ἰσικνίεται καταγράφων) Mihi sincera videtur lectio *Cod. Arch. ἰσικνίεται καταγράφων*, unguibus obstantia lacerando penetrat. Si nuspiam etiam alibi legeretur illud *καταγράφειν* (de altero *ἰσικνίεται* non contenderim:) suo se tamen colore hic facilius multo tueretur, quam in *Troad. Euripidis vs. 1251.* ex origine parum distans significatu a verbis usitatoribus, *καταμύσσειν*, et *καταξάινειν*. Spinasi, quibus adversarium Croesus laceratum perdidit, *κνάφον* vocat *Herodotus I. 92.* Tribulis lacerare, *Plato* dixit *ἐκ ἀσπαλάθων κνάπτειν*, de *Rep. X. p. 616. A.* Contulit *Tib. Hemsterh. ad Hesych. p. 1359*, diversas etiam verbi memorans lectiones. Ex eodem disci potest *T. Hemsterhusio* in *Misc. Obs. V. p. 21.* verba *τάφειν* et *θάπτειν* non nisi forma differre: par est in similibus ratio, ut et in *Γνάθειν* et *Γνάπτειν*, *Κνάθειν* et *Κνάπτειν*. Dedit in iisdem *Miscell. multa d'Orvillius, IX. p. 118.* et seqq. quae, si Grammaticus tractaretur, examinari mererentur. Recte *Herodianus Eustathii: ἐν τοῦ Κνάω λέγει καὶ τὸ Κνάπτειν γίνεσθαι. VALCK. — Conf. Var. Lect. S.*

CAP. CIX. 3. *εἰ ἐβύνορτο*) *Cl. Reisk. εἰ δαβύνορτο*, h. e. *εἰ διατίθουν*, si perseverarent. *WESS.*

Ibid. οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα) Hunc, ut puto, locum *Aristides* alludebat *T. III. p. 521. εἰ μὴ τῇ κακίᾳ τῆς φύσεως αὐτῶν καὶ τοῖς πονηρεύμασιν ἀσθένειαν καὶ ἀνανδρίαν ὁ θεὸς προσῆλθεν, ἅπαντ' ἂν ἀόλκηθ' ὑπ' αὐτῶν ἦν, ὥσπερ Ἡρόδοτος περὶ τῶν ὄφειν ἔφη.* *Ichneumon* nisi *crocodilorum* ova contereret, *διὰ τὸ πλεῖθος τῶν γνωμῶν θηρίων ἄβατον ἂν γινέσθαι τὸν ποταμὸν*, scribit *Diodorus Sic. T. I. p. 97, 34. [lib. I. c. 87.]* huc etiam respiciens, quod vicina manifestant. Quae sequuntur *Herodoti* [de serpentibus] citat *Aelian. de Nat. An. XV. 16. conf. I. 24. VALCK.*

10. *δυσθελὴ τὴν μήτραν*) Nec haec superioribus fide, etsi veterum plures adsciverint, antecellunt. Culti versus sunt, ex *Herodoteis* ficti et politi, *Nicandri Ther. 130 seqq.*

praesertim, ἰπὶ διὰ μητρὸς αἰσιν Γαστήρ ἀναβρώσαντες, αἰμότες ἐξέρχοντο. Memini Galenum Theriac. ad Pison. pag. 461. γαστήρ ἀναβρώσαντες legere, sed ex glossa, quam Herodotus et Critici in Euripidis Orest. vs. 479. iugulant. Ἀμύτορις viperæ simili de caussa Philostrato Vit. Apoll. II. 14. p. 66., ubi Olearius bene multa. Statim χερῆμα τῶν τέκνων cum Galeo praeoptavi: posuit saepe antea nec refugium in animalibus, ut superius c. 105. Ἀλίας στραβήλου τέκνον Sophocles ap. Athen. III. p. 86. WESS.

13. πολλόν τι χερῆμα τῶν ὀφίων τῶν τέκνων e Codicibus reciperem: avium pulli, νεσσοὶ Poëtis, ad imitationem Homeri, saepe τέκνα dicuntur: quod exemplis excitatis Rittershusius et Gatakerus ostenderunt. Vid. quae notat, primum literarum nostrarum decus, Io. Alberti ad Hesychii Γύρινον. Contra liberi parentum dicuntur νεσσοί. Suo more Plato venuste ἀκυρολογεῖ, de Rep. VIII. pag. 548. A. [ed. H. Steph.] Propria Graecis erat in his forma patronymica in δῆς: λύκω τέκνα, Λυκιδεῖς dicebantur: Theocritus V. 58. Θρέψαι δὲ λυκιδεῖς, τέκνα λαγωῦ, Λαγυδεῖς. Reperiuntur et Λεοντιδεῖς, Πιθηκιδεῖς, Ἀλωπικιδεῖς, Χηνιδεῖς, Περγαμιδεῖς, Ἰερακιδεῖς, Περιστεριδεῖς: quae causae nihil erat, cur in Lexicis omitterentur pleraque. VALCK.

CAP. CX. 6. τῇσι νυκτηρίαι) Syllabā ex πτωτὰ repetitā legerim: τὰ, τῇσι νυκτηρίαι προσέτιμα μάλιστα, καὶ τίτρυε δεινόν, καὶ ἔστιν ἐς ἀλλήν ἄλκιμα. Dabunt saltem Codd. τίτρυε, sicuti IV. 183. in Cod. Arch. et apud Eustathium ad Dionysii Perieg. vs. 180. legitur, τετρίγασι, κατὰ πρ αἱ νυκτηρίδας. Alter sonus τρύζειν, turturis est: νυκτηρίς τρύζει. Eustath. in Iliad. β. p. 173, 44. ἔστι Τρύζειν τὸ λεπτόν ἡχείν κατὰ τὰς νυκτηρίδας τὸ μέντοι Τρύζειν, ἃδ' οὗ ἡ τρυγών, τραχυφώνότερόν ἐστι. Quae collegerat, omnia dedit Io. Iac. Wetstenius in Ev. Marci IX, 18. VALCK.

7. καὶ τίτρυε δεινόν) Similiter lib. IV. 183. scripti Codices. Homerus Odys. ω. 5. καὶ δὲ τρύζουσαι ἔποντο, ὧς δ' ἐπὶ νυκτηρίδες - - Τρύζουσαι ποτίονται: ubi plura Eustathius. Ex Nostro Plinius, tanquam fabulose narratum, item casiam circa paludes propugnante unguibus diro vespertilionum genere, aligerisque serpentibus, Hist. Nat. XII. 19. Scripsi perpetuo κασίνην iussu schedarum, quomodo lib. II. 86.: alii sibilantem geminare maluerunt, ex dubia vocis Phoenicum

pronuntiationem
τοῦ θωοῦ καὶ καὶ ὁ αὐτός
Pal. et Vind. καὶ κατὰ

CAP. CXI.

alium vellicat, in tu
Nat. Hist. XII. 19. C
antiquitas, princeps-ve
phoenicis, in quo sit
pibus arboribusque dec
sed de Phoenicibus. In
lia. p. 283. Habet na
bus ad Graecos prop
diu probati, bene ex
enotante Barthio ad Si
Heeren Ideen über d
quos ille laudat. Th
Zimm, in Actis Acad
Mirabil. p. 84 seqq.

CAP. CXII.

scribit. (N75. Ladd
robotan. Parte I. pag
ἐπὶ τούτῳ θωοῦ καὶ αὐτῶν
τῶν θωοῦ καὶ αὐτῶν
αἰγῶν καὶ τῶν τραγῶν
set. Prius Salmasius
que consensum Dic
μειναι αἱ αἰγῆς καὶ τῶν
qui minore molimi
iuvenis Mein. Tyde
τραγῶν τῶν αἰγῶν δια
usu series natural
pienda est, ἐν τοῖς
quidem et german
vel τῶν αἰγῶν est in
8. vs. 5, 8. et 21.

CAP. CXI

potui ab hoc inst
nae viam munium
Ad sequens ἀπίξι
nominatum II. Ve
fuit lib. III. 46. W

VALCK.
 (nōv) Similiter lib. IV. 183. scripti Cal-
 ss. 61. 5. rai di rignozzi farru. Qu. 7. f.
 vixi rertioru: ubi plura Eustathiu. B
 inquam fabulose narratum, item cū
 gnante unguibus diro vespertilionum pingu-
 idarum, quomodo lib. II. 86.: alii ali-
 maluerunt, ex dubia voci Phocaen

CAP. CXIII. 1. Ταῦτα μὲν θυσιμαίων πέρι) Non potui ab hoc instaurando temperare, siquidem membranae viam muniunt et Iones volunt. Dictum supra II. 86. Ad sequens ἀπέχει δὲ etc. alludit *Lucian.* *Dea Syr.* c. 3o. et nominatim II. Ver. *Hist.* c. 5., quod et *Diodoro* in animo fuit lib. III. 46. **WESS.**

1 seq. ἀπόζει - - τῆς Ἀραβίης διασπίσιν ὡς ἡδύ) Paria dabit de Arabia felice, utriusque Nostri Schultensii deliciis, *Diodorus Sic.* III. 46. ubi vid. *Wess.* n. 59. *Alexander Sophista* apud *Philostr.* p. 575. οὐδὲ φύλλον Ἀράβιον ἰαβαλῆς, οὐδὲ κάρυφος ἀπερβύλλης οὐδὲν ἐνὶ φύν, τοσούτων ἢ περὶ τοὺς ἰδῶτας εὐτυχίῃ. VALCK.

5. οὐράς - τριῶν πηχέων οὐκ ἰλάσσοντας) Multimodis hoc praefendum dictionis habitus suadet, et, cui suo haec adumbrare libuit sermone, *Aelianus* Hist. An. X. 4. Sic enim, τὰς μὲν αὐτῶν οὐράς ἔχειν μικίστας, ὡς εἶναι μετρήσαντι καὶ τριῶν πηχέων οὐκ ἰλάσσοντας. Addit continuo, ἀσπερ εἰ ἴῃ τις ἐπισύρειν, ἰλκοῦσθαι ἂν αὐτὰς πάντως, nitide omnia adfirmans. quae ex codicibus *Herodoto* redierunt. Eadem viderat *Abreschius* felice coniectura. Pensemus nunc operam, et *Aeliano* vicem reddamus: τοὺς νομίας δὲ εἶναι ἀγαθοὺς χειρουργεῖν, ὑπὲρ ἂν - - τῶν ἀμαξιδῶν scribit de plostellis et pastorum sollertia, quam librarii foedarunt. Voluit ὑπεράνω τῶν. Callidos esse pastores in caudis ovium super plostella, ne tractae per aspreta convulnerentur, componendis. WESS.

Ibid. τριπλήχειας) τριπλήχειων vulgabatur ante *Gronovium*: τριῶν πηχέων, genuinum praebent *Valla*, margo *Steph. Cod. Arch.* et *Aelianus* Nat. An. X. 4. de ovibus Arabicis enarrans *Herodoto* tradita. — In proximis forsitan etiam Codices variabunt in ἐπῆμι: ego quidem literas transponendas arbitror, ut scribatur: τὰς εἴτις ἐπεῖν σφι ἀπῶμι, vel ἐπέλκειν potius: quas caudas si quis illas siverit per terram trahere. *Aelianus*: ἀσπερ εἰ ἴῃ τις ἐπισύρειν, ἰλκοῦσθαι ἂν αὐτὰς πάντως παρατριβομένης πρὸς τὸ δάπιδον. VALCK.

CAP. CXIV. 1. Ἀπεκλιναμένης) Ἀπὸ κλιναμένης *Reisk.* maluerat: et [l. 3.] εἰσκομμένων *Schurzfleischius*. WESS. — Non incommode *Reiskius*. Haud dubie verum quidem est ἀποκλιναμένης cap. 104, 12. sed ibi alia ratio. S.

[4. καὶ δένδρεα πάντα ἄγρια) Nempe ἀμφιλαφία φέρει. *Conf. Hesych.* et *Suid.* in voce, et *Apollon. Rhod.* II. 735. S.]

CAP. CXV. 1. ἰσχυαῖαι εἰσι) Non moveo; neque infitior, [quod *Gronov.* adnotavit,] ἰσχυαῖας convenire posse agris et minoribus regionum partibus, quod docte, ut solet, *Hemsterhusius* in *Timon. Luciani* cap. 30. stabilivit. Verum propterea haud spernitur in ultimis terrae habitabilis tra-

πρὸς τὴν Ἀρβίαν διεισδόντες ὡς τῶν) Parisi
a Felice, utriusque Nostri Schallenbergii de
ic. III. 46. ubi vid. *Wess.* n. 59. *Alexander*
ad Philostr. p. 575. καὶ Φύλλος Ἀρβίαν διεισ
ἀπὸ πύλων αὐτῶν ἐκείν, τινόντες ἢ ἐπὶ τοῖς
VALCK.

- τριῶν πηχτων οὐκ ἴσταντες) Multimodis
um dictionis habitus suadet, et, cui non le
libuit sermone, *Aelianus* Hist. An. X. 1
αὐτὸν αὐτῶν αὐτῶν ἔχει μάλιστα, ὡς αὐτὸν περὶ
πῆχτων οὐκ ἴσταντες. Addit continuo. τινόν
τις, ἴσταντες ἢ αὐτῶν αὐτῶν, nihil
pne ex codicibus Herodoto redierunt. E
schius Felice coniectura. Pensemus autem
no vicem reddamus: τινόντες ἢ αὐτῶν αὐτῶν
πῆχτων ἢ τῶν αὐτῶν αὐτῶν scribit de phos
ertia. quam librorum foederunt. Voluit
idos esse pastores in caudis ovium super
ctae per aspra convulnerentur, comp

ἰχθῆος) τριπύχων vulgatur ante Cos
tion. genuinum praebent *Valla*, *marp*
Aelianus Nat. An. X. 4. de ovibus *Ar*
doto tradita. — In proximis forsitan con
unt in ἰσπύ: ego quidem literas transpos
ut scribatur: τινόντες αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν
notius: quas caudas si quis illas αὐτῶν
Aelianus: αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν, ἴσταν
παρεμβολήσας αὐτῶν τὸ δάκτυλον. VALCK
[IV. 1. Ἀπὸ τῶν αὐτῶν] Ἀπὸ τῶν αὐτῶν
5.] αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν. *Wess*
Riskius. Haud dubie verum quidem
104, 12. sed ibi alia ratio. S
πάντα αὐτῶν) Nempe αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν
1. voce, et *Apollon*. *Rhod.* II. 755. S;
1. ἰσπύται αὐτῶν) Non morbo: neque
mon. adnotavit.] ἰσπύται αὐτῶν αὐτῶν
regionum partibus, quod docte, ut not
imon. *Luciani* cap. 30. stabilivit. *Voss*
ernitur in ultimis terrae habitabilis et

etibus. En tibi ex cap. 106. αἱ δ' ἰσπύται καὶ τῆς οἰκουμένης
τὰ κάλλιστα ἔλαχον. Rursus cap. 116. αἱ δὲ αὖ ἰσπύται οἰκισαί
etc. Mitto quod statim in oculos incurret legenti, et alia.
WESS.

4 seqq. Ἐριδανὸν τινα καλεῖσθαι etc.) *Electrum*, sive succi
num, auditione acceperat in ultimo septemtrione erui ad
flumen, cui *Eridano* nomen, atque hinc in Graeciae et
Asiae oras importari. Id recipere se negat, quoniam am
nis titulus Graecum quid redolet: haud quidem inpru
denter, in illa ultimae Europae tum caligine. Nec male
tamen mercatores, sive Phoenices illi, seu aliunde fue
rint, de amne. In ore illis erat flumen *Rhodaune*, quod
Vistulae haud longe *Gedano* miscetur: succini isthic esse
ubere copiam, quae in Prussiae maritimis adhuc dum
redundat. Fluvii, varie pronuntiatum nomen, dedit Ἐρι
δανόν, terminatione Graeca, non natalibus. Id fugere sol
lertissimum potuit. Egrege viri eruditissimi *Ph. Cluverius*
Germ. Antiq. lib. III. 34. p. 634.: *Io. M. Gesnerus* de *Elect*
etro T. III. Comment. S. R. Goetting. p. 88. et *Th. S. Baie*
rus de *Eridano* T. VII. Comment. Acad. Petropol. p. 350.,
cui in amne *Duna*, qui *Marciani Heraclotae* sit *Ροῦδαν*,
non adstipulor: ad eum enim succini proventus nullus.
De stanno [L. 7.] iidem mercatores multa, falsa minime,
sed comodi sui causa obscurius. Hinc *Nostri* et plurium
olim in *Cassiteridibus* sive *Stannariis* insulis hallucinatio.
Inspice *Diodorum* lib. V. 38. p. 361. *WESS.* — Conf. *De*
la Nauze, in Act. Acad. Inscr. T. XXXVI. p. 66. S.

8. ὁ Ἐριδανός) Auctor an lector adiecerit decerni non
poterit: satis certe notum erat e proximis nomen *Eridani*;
in quo veterum adtigat errores, *Herodotea* citans paulo
aliter scripta quam vulgantur, *I. P. Maussac*. in *Diss.*
Crit. [*Harpocrati* adiecta] p. 402. Non nescio quo pa
cto possit hac in sede defendi ὁ Ἐριδανός: sed satis erat di
xisse: τοῦτο μὲν γὰρ αὐτὸ κατηγορεῖ τὸ οὐνομα, ὡς ἔστι Ἑλλη
νικόν, καὶ οὐτῶς (sive, quod praetulerim, καὶ οὐκ) βαρβαρι
κόν: ubi deterior mihi videtur Codicum lectio βαρβαρον,
quod alteri *Gronovius* antetulit lib. VIII. c. 19. monito
rum magni Patris sui semper immemor, dum tractabat
Herodotum. Ἑλληνικά et βαρβαρικά apud *Xenoph.* Ἑλλ. V.
p. 331, 1. apud *Theopompum Longini* π. Τψ. XLII. 5. et
apud quosvis alios frequenter opponuntur. VALCK.

10. τοῦτο δὲ οὐδενὸς αὐτόπτεω) Nulla hic causae opus est dictione. Scriptorem qui norunt, formulam probabunt cupide. οὐ βάρεβαρον repudiabunt fortasse, tametsi eius in usu varietur. Conf. doctos Thomae M. explanatores et H. Stephan. in Criton. Platon. p. 52. Inutile certe οὐτι erat, melius ex Reiskii correctione οὐ γι. WESS.

Ibid. οὐτι δὲ) Quando praecesserat τοῦτο μὲν, partim quidem, sequi debebat usitato more τοῦτο δὲ, partim vero: hoc, vel absque Codicibus mea opinione restituendum, praebet Codex Arch. Τοῦτο δὲ οὐδενὸς αὐτόπτεω γενομένου δύναμαι ἀκοῦται τοῦτο μελετῶν, etc. Postremum, si sincerum est, idem propemodum significabit ac πυθέσθαι δὲ σπουδῇ πάντ' ἐθελῆσας, quod ego reponendum arbitror in Pausaniae IV. p. 282. med. [princ. cap. 2.] pro vulgatis π. δὲ που δὴ πάντ' ἐθ. Neque tamen μελετᾶν sic adhibitum recorder; et μελέγειν codex Arch. μοι λέγοντος praebet coll. Eton. pro μελετῶν. Venit in mentem haec scribenti haerens in eadem voce vitium apud Isocratem: ista leguntur in Archidamo pag. 122. E. ὅπως δὲ τοῦ δικαίου χρηρῆ ποιῆσθαι τι προεργαζέμεν, (τὸ συμφέρον,) οὐδεὶς ἂν μελετῶν πείσειν: non aliter nuper Londini vulgarunt, Vol. II. p. 27. Nemo monitus dubitabit, quin castigatissimus orator dederit: οὐδεὶς ἂν μελέγων πείσειν, nemo verbis mihi persuaserit. Isocrat. p. 354. c. ταῦτ' - οὐδεὶς ἂν ὑμᾶς λέγων ἔπειτε. Aristoph. Lys. vs. 1251. ἦν τοὺς Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων. Apud Aristidem T. III. pag. 313. Themistocles τὸν Εὐρυβιάδην ὡς οὐκ ἔπειθε λέγων: Eurybiadem quum minus quam vellet moveret, Cornel. Nep. Themist. c. 4. VALCK.

[12. ὅπως Θάλασσα ἴσθι τὰ ἐπέκεινα τῆς Εὐρώπης) Quum Vallae versionem, quomodo se habeat mare ad illam Europae partem, tenuisset Wess. cum Gronovio; perspecte Schaeferus ad Bosii Ellips. Graec. pag. 289. monuit: „Verte, „mare esse ultra Europam. Aliter interpretes; cuius rationem miror Larchero probatam esse.“ Confer Nostrum IV. 45, 5. S.]

CAP. CXVI. [1. Πρὸς δὲ ἄρκτου τῆς Εὐρώπης) Tenendum est hoc loco id, quod ex IV. 42. et 45. discimus, Europam ex Herodoti ratione secundum totam Asiam superne porrigi, universamque Asiae (quam nos vocamus) partem septentrionalem comprehendere. S.]

ii) Quando praecesserat *ῥῆμα πᾶν*, partim
debcat usitato more *ῥῆμα ἅν*, partim mi-
ser Codicibus mea opinione restituendum
Arch. *Τὸ εὖ δὲ ῥῆμα; ἀντίθετον ῥῆμα*
ῥῆμα μέγαρον, etc. Postremum, si sincerum
est, significabit ac arbitror in Pausanias
reponendum ac notandum in Pausanias
einc. cap. 2.] pro vulgatis *εὖ* et *ῥῆμα*
ῥῆμα μέγαρον sic additum retedor. Et pro
ῥῆμα μέγαρον; praebet col. Etenim pro
nuntentem haec scribens haerens in eodem
ad Isocratem: ista legatur in Archidamo
et Isocratem: *ῥῆμα μέγαρον* et *ῥῆμα μέγαρον*
et *ῥῆμα μέγαρον* et *ῥῆμα μέγαρον*: non aliter ouper
nt. Vol. II. p. 27. Nemo monitus dubi-
tissimus orator dederit: *ῥῆμα* et *ῥῆμα*
his mihi persuaserit. Isocrat. p. 554. c. 12.
ῥῆμα et *ῥῆμα*. Aristoph. Lys. ix. 1231. c. 12.
Etenim *ῥῆμα*. Apud Aristodem T. II. pag. 55
Etenim *ῥῆμα* et *ῥῆμα* et *ῥῆμα* et *ῥῆμα*
vellet movere, Corneli. Nep. Themist. c.

... quomodo se habent mare ad illam Europam. Wess. cum Gronovio; perspicue Sceler. Hlps. Graec. pag. 289. monuit: «*Vari. Europam. Aliiter interpres: cum nihil probatum esse.*» Confer Nostrium ff.

id. quod ex IV. 42. et 45. dicitur,
oti ratione secundum totum Asiam
versamque Asiam (quam per vasa)
alem comprehendit. S.]

CAP. CXVII. 3. Χαρασμίων, ἐν οὖρεσι ἰόντων)

Florentiae, Romae atque alibi festinantes scribarum oculi haec inconsulte transilierunt. In vocibus *ἐν οὐρεσι ἰόντων* citra dubium error, cui detergendo doctorum cura subvenit, successu diverso. Cl. de Pauw *ἐν οὐρεσι ἰόντων* etc. facillima medela, sed quae planitiem montibus inponit monte incinctam tantum. Reiskio in elegante Schediasm. de Sail Ol Aram Aicorani p. 7. visum verius *ἐν ἡράτι ἰόντων Χορασμίων*, cum sui iuris Chorasimii erant ipsi etc. tum de Sarangensibus nonnulla et Thamanaeis, quae secundis curis improbat ipse. Abreschio superiora Dilucid. Thuc. p. 75. consideranti nimiae sunt correctionis, leniora multo, si mutata distinctione, pro *αὐτῶν* scribatur *αὐτόνομων*, hoc modo, *τοῦτο τὸ πᾶν ἦν μὲν κατὰ Χορ. ἐν οὐρεσι, ἰόντων Χορ. τε αὐτόνομων καὶ etc.* Qua ratione Chorasimii planis ex locis in montana deducuntur, nolente, ni fallor, Herodoto; et novantur, quae salva linqui debuerant. Quantum ego quidem perspicio, haec mens et sententia Scriptoris: *planitiem illam, monte inclusam, olim Chorasimiorum fuisse, sitam ipsorum in finibus et Hyrcaniorum ac Parthorum: postea vero Persarum ditionis. Finge ergo necum τοῦτο τὸ ἦν μὲν κατὰ Χορασμίων, ἐν οὐρεσι ἰόντων Χορασμίων τε αὐτῶν καὶ etc.* et oratio et ratio nihil sibi desiderabit. Plura non adiungo; hoc tamen, *Valam ἐν οὐρεσι invenisse*, cuius in finibus Latina [in ed. Wess.] receperunt, glossis Stephani Gronoviique expulsis. Annis autem [L. 8.] "Ακκς, an "Ακς, vero nomine fuerit, ignoro. Siculus *Acis* ex Thescrito nihil iuvat. [Est quidem etiam apud Hesychium "Ακς, *Asiae flumen*: forsau ex hoc Herodoti loco.] De consensu Cl. Valckenarii, quum his dudum scriptis animad-

verto, laetor. WESS. — Quod in *Var. Lect.* dixi, pro *ἐὶν τῶν Χορασμίων*, in cod. *Paris. C.* *ἐὶν Χορασμ.* legi, id *Georgiades* noster ex hoc codice adnotavit, qui ex cod. *Paris. A.* h. l. nihil excerpserat. Eandem vero scripturam *ἐὶν Χορασμ.* *Larcherus*, qui codicem nostrum *Par. C.* non excussit, ex *Paris. A.* laudavit; simul monens, in eodem codice (non in *Pc.*) οὐροισι inter lineas scribi, in codd. *Pb.* et *Pd.* vero easdem quatuor vel quinque voces omitti, quae codici *Med.* eiusque sociis desunt. *S.*

Ibid. in οὐροισι ἐὶν τῶν) Voce *ἐὶν τῶν* in duas *ἐὶν τῶν* distracta, locum, qui videbatur difficillimus, leni molimine facilem me puto reddidisse, vere emendando: ἡ οὐροισι ἐὶν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, καὶ Ὑρκανίων, καὶ Πάρθων, sensu planissimo: Planities ista Chorasmiorum quidem erat olim; in finibus sita et ipsorum Chorasmiorum, et Hyrcaniorum, et Parthorum, et Sarangarum, (sive Drangarum:) et Thamanacorum: sed, a quo tempore penes Persas est imperium, nunc in ditione Regis est. In οὐροισι, finibus, et in ἐὶν adfirmandis tempus non teram; nam, ut ominor, utrumque satis certum illis ipsis videbitur, quibus hic locus gravioris erat mendae suspectus. Vulgavit ante hos annos ferme XII. Lipsiae Clar. Reiskius doctam Dissertationem de Arabum Epocha vetustissima, in qua hunc quoque tractans Herodoti locum pro ἐν οὐροισι ἐὶν τῶν corrigere tentabat ἐν πρώτῃ ἐὶν τῶν, eo tempore quo adhuc sui iuris essent et hi ipsi Chorasmici et caeterae vicinae ipsis gentes: sic ille. In eundem sensum lenius fore remedium videbatur Clar. Abreschio, Diluc. Thuc. p. 76. si mutata distinctione pro αὐτῶν scriberetur αὐτονόμων, hoc modo: ἢ μὲν κατὰ Χορ. ἐν οὐροισι, ἐὶν τῶν Χορασμίων τε αὐτονόμων, καὶ etc. Si verum, ut est, ἡ οὐροισι ἐὶν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, necesse non erit, ut istae refutentur virorum eruditorum coniecturae. Duo hic tradit Herodotus: primum, in quarum gentium finibus ista sita fuerit planities, quinque gentibus contermina: praeterea docet, in quorum illa fuerit olim ditione, quorumque esset imperio suo tempore subiecta: ἢ μὲν κατὰ Χορασμίων --- (νῦν δὲ) ἔστι τοῦ βασιλέως: olim quidem erat Chorasmiorum, nunc vero Regis est, sive Regis in ditione, vel sub Rege, ἔστι ὑπὸ τῷ βασιλεῖ, vel ὑπὸ τὸν βασιλέα: permutantur enim ista inter se. Sicut autem Herodotus, sic

ADNOTATIONES

WESS. — Quod in Var. Lect. dist. p. rhuus, in cod. Paris. C. iiii. Xpou. les. i. oster ex hoc codice adnotavit, qui et a. l. nihil exceperat. Eandem vero scripturam Larcherus, qui codicem nostrum Por. C. u. in Pe. A. laudavit; simul monens, in eod. ro eandem quatuor vel quinque voces med. eiusque sociis desunt. S. (ετι ιστων) Voce ιστων in duas (ιστ- um, qui videbatur difficillimus, lesi- me puto reddidisse, vere emendat- ων Χορασμίων τε αντων, και Υπασμιων, ut in- unissimo: Planities ista Chorasmiorum, et in- ribus sita et ipsorum Chorasmiorum, et rthorum, et Sarangarum, (sive Drangar- sed, a quo tempore penes Persas est nomen Regis est. In εσπερις, finibus, et in ins- pus non teram; nam, ut omnino, ut- im illis ipsis videbitur, quibus in as- mendae suspectus. Vulgavit ante hunc iac Clar. Reiskius doctam Dissertationem a vetustissima, in qua hunc quoque- ocum pro εσπερις ιστων corrigere voluit eo tempore quo adhuc sui iuris erant et et caeterae vicinae ipsae gentes: sic ille lenius fore remedium videbatur Clar. Re- uoc. p. 76. si mutata distinctione pro εσ- uet. hoc modo: ετι μιν ιστι Χωρ. εσπε- τε αντων, και etc. Si verum, ut est- ωμίων τε αντων, necesse non erit. ut in- im eruditorum coniecturae. Duo hinc es, quinque gentibus conterminas: po- uorum illa fuerit olim didice. pro- perio suo tempore subiecta: si ad ε- di) εστιν τρις βασιλεις: olim quidem ε- c vero Regis est, sive Regis in dicitur. εσπερις βασιλεις, vel εσπερις βασιλεις: p- a inter se. Sicut autem Herodotus, et

loquuntur passim Graeci Latinique; praesertim in foede- rum formulis: ex. gr. Livius XXIX. 12. ut Parthini --- Romanorum essent; Atintania --- Macedoni accederet. Thu- cyd. VIII. 18. οπισθεν χωραν και πολεις βασιλευς εχεν --- βασι- λως εστω: cap. 37. utraque foederis forma displicebat Li- chae c. 43. tertia vid. c. 58. Apud Xenoph. Έλλ. IV. pag. 315, 36. dicebat Dercyllidas, οτι και εν τη Ασια, η εξ αρ- χης βασιλως εστι, και Τημωνος και Αιγαί υιοι (sic legerim:) --- ουχ υπηκουον οντα βασιλως. Graeca libertate pacis indig- nae conditiones, ab Antalcida concitore denominatae, ferebant τας εν τη Ασια πολεις βασιλως ειναι: insularum tres solas, ut fuerant olim, ειναι Αθηναίων, Xenoph. Έλλ. V. p. 322, 1. Hanc formulae partem, ab Artaxerxe praescriptae, suo iure notabat Isocrates Paneg. p. 68. z. p. 78. v. Pana- then. pag. 254. r. De multis unius succedat locus Dionis Chrys. p. 324. ult. si quis quaerat, τίνος εστιν η νησος; η, τίνος η Καστα; φησιν οτι Ροδίων: εαν δε αλλως ερωτας, ταυτη το χωρον; η τον αγρον; δηλον οτι πύστη του διαπότου το ονομα. Ceterum Asiaticae gentes, hic Herodoto commemoratae, aliunde satis innotuerunt, tum temporis obscura Graecis nomi- na, Parthi, Hyrcani, et Chorasmii. Χορασμιοι etiam memo- rantur Herod. III. 93. VII. 66. Hecataeo in Asiae periegesi ap. Athen. II. p. 70. v. Πάριον προς ήλιον ανισχοντα Χορασμιοι οικουσι, γην εχοντες και πιδιχα και ουρια: horum partem Ste- phanus excitat Byz. in voc. Χορασμια: ubi quae censeban- tur eiusdem esse Hecataei, verba sunt Herodoti his vicina, quae suo nunc poterunt restitui parenti. Meminit et Cho- rasmiorum in Macrobiis Lucian. III. p. 210. ubi nomen scri- bitur prima producta, sicut in Diogenis Periegesi: vid. Cellarii Geogr. Ant. III. c. 21, 18. Multo sunt minus noti Σαράγγαι et Θαμαναίοι: et in his variant etiam Codices. Σαρ- αγγαίων και Θαμαναίων legit in suis Valla; Σαρραγγίων και Θα- μανίων, Gronovius ex Med. Supra legitur III. 93. Σαρραγ- γαίων και Θαμαναίων: infra VII. 67. Σαράγγαι: hinc Ioni- ca fit flexione Σαρραγγίων. Demamus primam nomini lite- ram, Αράγγαι nulli sunt, sed noti satis Δράγγαι. Veri valde videtur simile, barbaricum unius gentis nomen a Graecis diversimode fuisse pronunciatum, Σδράγγας, Δράγ- γας, Σαράγγας: quod et suspicatus est Fabricius ad Isidor. Charac. Pro και Θαμαναίων si qui Codd. darent και μανίων,

cuius facile Καρμανλων nomen hic subnasceretur: sed ha-
riolationum desino; postremas, si nimis forte displicent,
earum prima peritis redemisse iudicabor. VALCK. —
Herodoti hunc locum tractans Mannert in Geogr. Grae-
cor. et Romanor. T. V. pag. 8 seqq. veterem scripturam ἡ
αὔραι ἰόντων recte habere nec ulla indigere emendatione
contendit: caeterum planitiem montibus cinctam, de
qua hic agitur, Indiae regionem Caschmir intelligit, flu-
viumque Acen sive Acin [l. 8.] eum esse censet, quem
Arcesinen vocant rerum Alexandri Scriptores, ab oriente
in Indum influentem, hodie Tschunab vel Tschinab nomi-
natum. Multo probabilior eorum sententia, qui plani-
tiem, quam dicit Herodotus, ab oriente Caspii maris lon-
ge ab Indo remotam statuentes, Acen vel Acin amnem,
quem ille vocat, eundem atque Oxum esse autumant.
Sic quidem Sainte-Croix in Examen des Historiens d'A-
lexandre pag. 714. in eandem partem inclinante Barbier
du Bocage ibid. p. 829 seq. sic item Heeren in Ideen etc.
p. 907. praecunte (quem ibidem laudat) Gatterero. S.
[9. διαλαλαμμένος πενταχοῦ] Quum πανταχοῦ olim nul-
lo aut perincommodo sensu legeretur, mireris nemini in
mentem venisse scripturam unice veram, quam felicibus
auspiciis codex Paris. C. nobis servavit. Vallae versionem,
per multas ambages errantem, Wess. et Gronov. tenere:
per singulas undique intercisiones ductus ac distributus. Vide-
tur idem interpres in suo codice vitiosum διαλαλαμμένος, quod
cum Aldo libri nonnulli praeferunt, reperisse, idque pro
διελλαμμένος (a themate διαλαύνω) accepisse. Recte vero Henr.
Stephanus διαλαλαμμένος, a verbo διαλαμβάνω, dedit. Conf.
Var. Lect. S.]

CAP. CXVIII. 6. ἔσθον εἶναι παρὰ βασιλῆα) Haud
percipio, quorsum docti viri animadversio, qua εἶναι non
aliud ac ἔναι, tendat. Non nescio in Codd. utrumque saepe
permutari; at hic εἶναι naturalem usum deponere non
poterit. Rem supra c. 84. commemoravit. WESS.

CAP. CXIX. 6. ὡς οὐ συγκειμένοις) Non ab-
surdam profecto dat lectionem Codex Arch. ὡς οὐ σὺν ἰκί-
νοισι: si plures dant οὐ σὺν κίνοισι dignum illud quod
paulo. spectetur consideratius: σὺν τινὶ et ἄνευ τινός inter-
dum notant conscio et inscio. VALCK.

VIII. 6. *irredere sicut* *trans Ardenis*)
um docui viri animadversio, qui non
ndat. Non nescio in Codd. utrumque
et hic sicut naturale um deponere
pra c. 84. concommemorat. WESS.
IX. 6. *ut* *in eorum* *(nisi)* *Nestor*
dat lectionem Codex Arch. et in eo
dant ut sicut animi dignum illud
consideratus: ut sit et cum suis
to et inscio. VALCK.

25 seqq. 'H δ' ἀμείβετο etc.) Cum memorabili mulieris responso comparavit et Sophoclea ex Antigone vs. 924. celeberr. *Wesseling*. Diss. *Herod.* pag. 176. In continuis quatuor versibus tanta cum Herodoteis est similitudo, ut alter alterius velut interpres censi queat, et, ut equidem puto, Sophoclea Herodotus dederit ad verbum propemodum expressa. Non me praeterit, homines eruditos et *Iac. Tollium* in *Fortuitis* c. 4. sic statuere, ut Herodotea potius videri deberet *Sophocles* imitatus: ego vero, quod pace fiat illorum, aliter censeo; et, cur id adeo in animum induxerim, habeo rationes forte non adspernandas, quae hic conmode non possunt explicari. Qui *Longino* dicitur Ὀμπικώτατος, XIII. 7. *Herodotus*, *Homerum*, quem *Polemo* (*Laert.* IV. 20.) vocabat *Tragicum*, *Homereae* certe magnificentiae proximum *Sophoclem* habuit in deliciis. Verum, haec ut unde sint *Herodot.* T. V. P. II. I

ducta liqueat, singula ponam seorsim: Sophocles: Πῶς μὲν ἂν μοι, κατθανόντος, ἄλλος ᾗν. Herodotus: Ἄνὴρ μὲν μοι ἂν ἄλλος γίνετο, εἰ δαίμων ἐβίλει. Soph: Καὶ παῖς ἂπ' ἄλλου φηγίς, εἰ τοῦδ' ἡμπλακον. Herod: Καὶ τίνα ἄλλα, εἰ ταυτ' ἀπεβλάλοιμι. Soph: Μητρός δ' ἐν ᾧδου καὶ πατρός κεινυόταν, οὐκ ἔστ' ἀδελφός ὅστις ἂν βλαστοί ποτὶ. Herod: Πατρός δὲ καὶ μητρός οὐκ ἔτι μιν ζώντων, ἀδελφός ἂν ἄλλος οὐδενὶ τρόπῳ γίνετο. Postiores duo versus, quales minus sincere scriptos legerat apud Clem. Alex. p. 747. velut ex deperdito dramate petitos Grotius posuit in Excerptis pag. 153. Levem errorem correxit Gatakerus Adversar. cap. x. Novator Sophoclis pro κεινύσθαι vel κρυφθῆναι adhibuit τὸ κεινυόταν: haec est ratio, cur insolentius, genuinum tamen, κεινυόταν, in alia fuerit mutatum. Sophocles Oed. Tyr. vs. 977. Θανὼν Κεύθει κέτω δὴ γῆς. Scholiasta: Κεύθει, ἀντὶ τοῦ κεύθεται, κρύπτεται καὶ ἐν Ἀντιγόῃ, Μητρός δ' ἐν ᾧδου καὶ πατρός κεινυόταν. Ab Antigones autem Sophocleae, et Intaphernis uxoris Herodoteae iudicio non valde dissidet illud Abauchae Scythae, qui, uxore liberisque tenellis post se relictis, aegrotantem amicum ex incendio servavit, narrante Toxari Luciano T. II. p. 565. [Toxar. s. Amicit. c. 61.] rogatusque causam, ἀλλὰ παῖδ'· μὲν, ἴφθι, καὶ αὐθις ποιήσασθαι μοι ἡμίδιον, καὶ ἀδελον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται οὗτοι· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὐρομῃ ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, εἰς Γυνδαίνης ἔστί. VALCK.

28. οὐκ ἔτι μιν ζώντων) Clementem Alex. Strom. lib. VI. p. 747. et Plut. περὶ Φιλαδ. p. 481. E. οὐκ ἔτι μιν ἰόντων, quem in modum supra cap. 65. et saepe alii, invenisse, plura ni mutassent, putares. Persicae matronae dictum cum Sophocleo Antig. vs. 925., velut hinc derivato, comparavit operosius Iac. Tollius Fortuit. cap. 4. Quae his autem apta et nexa, non ex mulieris oratione, sed narratoris esse videntur, etsi discrepet librariorum iudicium. Tollius, feminae tribuens, ἐξέλεξα τοῦτον, fratrem videlicet, emendabat, cui non accedo. WESS.

CAP. CXX. 3. Ὁροίτης) Satrapae nomen unius litterae discrimen apud alios, Ὁρόντην adpellantes, habet: ex Nostri exemplo instauratur a P. Vitorio in Cicerone Var. Lect. II. 4. et Io. Davisio ubique ad Maximum Tyr. Diss. V. p. 511., non sine ratione; modo hoc ex fonte; sicuti Aelian. Hist. An. VIII. 11., hauserint; quae quidem

12

ptorum dissensu ventilando. Vixit Musarum, Veneris Bacchique corculum Cyro, Cambyse et Dario, Persarum regibus: haec discrepantiae origo. Ipsa autem commemoratio haec *Herodoti*, verborum seriem et structuram ai consideres, implicatio atque ex interpositis parenthesibus paullo inpediitior est: hinc variae coniecturae et mutationes, quas doctis auctoribus relinquo. Pendent omnia ex *οἱ δὲ διάσσεις λέγουσι*. WESS.

CAP. CXXII. [1. Αἰτίας μὲν δὴ αὐταὶ διφάσαι etc.) Aliam caussam saevitiae, quam in Polycratem Oroetes exercuit, ex *Diodori Sic. Excerptis de Virt. et Vit.* (T. II. ed. Wess. p. 557.) adnotavit *Larcher*. S.]

5. Μύρρον τὸν Λύγιω) Genus-ne *Myrsus* ex Gyge, Lydorum rege, derivarit, non habeo, etsi veri specie defectum non sit, dicere. Nomen Lydum esse, Myrsi et Myrsili, Lydiae regum tituli lib. I. 7. nitide declarant. Recurret homo lib. V. 122., ubi mendose et contra fidem Codicum huc usque Μύρρης. WESS.

8. πᾶρεξ Μίνωός τε τοῦ Κνωσίου) De Minoë fatentur *Thacyd.* I. 4., *Diodorus* IV. 60. V. 54. et ibidem nominati. Minoëm inter et Polycratem tamen plures *Σαλασσοκρατοῦντας* *Africanus* et *Eusebius* in *Chronicis* recensuerunt, a summis viris *Casaubono* in *Polyb.* p. 192. [ed. Gron.] et *Seldeno* de *Mari Clauso* lib. I. 10. ordine digestos et temporibus divisos. Sed hic reges et tyranni nominantur. Nam aut Democratici aut Aristocratici formulâ imperii gubernabantur fere Graeci illi, penes quos dominium marinum toties, ut ap. *Eusebium* et *Africanum* traditur, variabatur, bene *Seldenus*: vere quoque *Scaliger*, ἀνθρωπίνην γενεήν [I. 10.] esse tempus historicum, et opponi τῇ μυθικῇ, lib. III. *Can. Isagog.* pag. 278. Aliis ἀνθρωπίνην γενεά et ἀνθρώπιος spatium vitae humanae xxx. annorum aut etiam pauciorum, uti *Artemidoro*, *Porphyrioque*, quos *Berglerus*, huc non pertinentes, advocavit. WESS.

11. Πολυκράτης ἐστὶ πρῶτος,) Hiabat sermo, nunc lenissime labens. Πρῶτος ob praecedentia placuit. Quod de *Ionia* sequitur, [I. 12.] ridiculum *Cl. de Pauw* et plane absonum est. Non ea enim fuisse Polycratem potentia, ut *Ioniam* posset Persarum regi eripere: imperium maris et insularum animo agitasse, id hic innui, repetendum ex

sensu ventilando. Vixit Mumrum, Venerabile corculum Cyro, Cambyse et Dario, Penam laeae discrepantiae origo. Ipsa autem coniectura Herodoti, verborum seriem et structuram implicatior atque ex interpositis paradiis inpeditionis est: hinc variae coniecturae et non as doctis auctoribus relinquo. Pendunt autem vniuersae conjecturae. WESS.

CXXII. (1. *Αἰτίαι μὲν δὲ αὐτῶν ἰσχυρὰς εἰσὶν αἰτίας, quam in Polycratem (Diodori Sic. Excerptis de Virt. et Vit. 557.) adnotavit Larcher. S.]* Genus-ne Myrsini et Cyprii derivarit, non habeo, etsi veri speciem dicere. Nomen Lydum esse, Myrsini regum tituli lib. I. 7. nitide declarat. lib. V. 122., ubi mendose et contra sensum usque Myrsini. WESS.

(2. *αἰτίαι τῶν Κνωσίων*) De Minoë fateretur odoros IV. 60. V. 54. et ibidem nomen et Polycratem tamen plures *Σελαντινῶν* et Eusebius in Chronicis recensentem Casaubono in Polyb. p. 192. [ed. Gronovii] Claudio lib. I. 10. ordine digestis et in 15. Sed hic reges et tyranni nominati ocratici aut Aristocratici formali innotant. Sere Graeci illi, penes quos domus, ut ap. Eusebium et Africanum traditur, ne Seldenus: vere quoque Scythiae, et 1. 10.] esse tempus historicum. et ap. II. Can. Isagog. pag. 278. Aliis *ἱστορίαι* spatium vitae humanae xxx. annorum n. uti Artemidoro, Porphyrioque. quod ne certinentes, advocavit. WESS.

(3. *ἱστορίαι*) Hiab sermo, non est *ἱστορία* ob praecedentia placuit. (4. *Πρώτος*) ridiculum Cl. de Pace et pl. 1. 12.] ridiculum Polycratem poterit ea enim fuisse Polycratem poterit sarum regi eripere: imperium maris agitasse, id hic inuicem repetendum

superioribus et considerandum ac si *Θαλάσσης Ἰωνίης* foret. Sic vir doctus. Verum ut amantes sibi somnia fingunt, haud aliter ambitiosi. Polycrates mari, quod Ioniam adspersit, iam dominabatur in Musae huius cap. 39. Crevit habendi cupido, et hominem in perniciem detrusit, vana se spe lactantem. WESS.

Ibid. *Πολυκράτης μόνος*) Quomodo tandem solus? quum tam multi memorentur in historia veteri *Θαλασσοκράτορες*. *Vallae* vetus et vera lectio fuit iterum a correctoribus oblitterata: vertebat *Valla*: Primus, inquam, extitit ex eo genere, quod humanum vocatur, (opposite ad heroicum:) qui multam conciperet spem Ioniae atque insulis dominandi. Legit itaque, quod ex Arch. Cod. dedit *Galeus*: *Πολυκράτης ἰστί πρώτα* (vel *πρώτος*) *ἐκπύδα; πολλὰς ἔχων Ἰωνίης τε καὶ νήσων ἄρξιν*: quod, mea quidem sententia, paene significat idem atque illud de eodem Polycrate paulo ante dictum *Herodoto*: *πρώτος* --- *Ἑλλήνων δὲ Θαλασσοκρατίην ἐκτινέθη*. *Thucydidi* dicitur insulas sibi subiecisse Polycrates *ναυτικῶ ἰσχύων*, I. 13. Straboni, fuisse *δυνάμει λαμπρὸς, ὥστε καὶ Θαλασσοκρατῆσαι*, XIV. pag. 945. B. [p. 637. D. ed. Cas.] Qui maris tenuere mediterranei partem Graeci, superbo *Θαλασσοκρατούντων* insignes titulo, in aliquot insulas Aegaei maris exercebant imperium, sic satis interdum violentum; nam obniti quidem noverant dominationem affectantibus, sed moderate imperandi artem ignorabant Graeci. Insulas, quarum imperium et *τὸ Θαλασσοκρατίην*, per contemptum *θησύδριον* Thessalus vocabat Iason apud Xenoph. *Ἑλλ.* VI. p. 340, 8. Nobis ista nunc nota sunt, quae forsitan ignorassemus, absque Casauboni fuisset in Polybium commentario p. 97. qui pag. 192. et seqq. sequutus Eusebii ductum populos *Θαλασσοκράτορας* recensuit, huius Herodotei tum forte loci non memor; nam, quod de Minoë tradit Noster, enotavit e libro IV. c. 60. Diodori Siculi, idem illud de Minoë ter quaterve tradentis alibi. VALCK.

CAP. CXXIII. 3. *Μαρίανδριον Μαριανδρίου*) Restituit e Med. Gron. accedunt Arch. et *Valla*: et saepius in c. 142. et seqq. Herodoto dicitur *Μαριανδριος*. Praeter Perizon. [ad Aeliani Var. XII. 53.] vid. Hemsterh. ad Luciani p. 478, 510. [ad Necyomant. c. 16. et Contempl. c. 14.] Patris nomen filio fuit inditum, more minus inter Graecos usitato:

Persas id ipsum fecisse nonnunquam, Herodotei demonstrant Ἀγραφίρης ὁ Ἀγραφίρειος, et Ὑδάρις ὁ Ὑδάριος. In duobus Demosthenis locis pag. 144, 98. et p. 744, 191. quinque memorantur patribus cognomines, Cephisophon, Cleon, ipse Demosthenes, Hippocrates, Diophanes, omnes eiusdem aetatis Attici: hoc aevo multo fuit illud usitatus quam olim. VALCK.

8. λάρνακες οὐτὴν πληρώσας λίθων) Amphoras complenas plumbo, summas operiens auro et argento, Gortynios dum callide ludificabatur Annibal, ut a Graecis alia, hoc forte ceperat ex Herodoto consilium; nam Graece Poenum scientem nonnihil etiam temporis tribuisse literis constat. Ut Polycratem Oroites, catos illos Athenienses non immeritos deceperunt Egestaei apud Thucyd. VI. 46. Diodor. XII. 83. Polyæn. VI. 21. Fraus dissimilis, qua Syracusanus Pythius bonum illum equitem Romanum circumvenit, Ciceroni venuste narratur, de Off. III. 14. VALCK.

[111. καταδήσας δὲ τὰς λάρνακας) Alligatas arcas vertunt: commodius obligatas dixissent. Obsignatas equidem, (hoc enim me voluisse, non obsignatus, quisque videt) ad sensum magis, quam ad verbum, reddidi. Commode Larcherus ex Eustathio ad Odyss. θ'. 447. adnotavit, priusquam claves fuissent inventae, arcas et fores, quas tuto clausas voluere veteres, loris fuisse colligatas, eisque nodis fuisse constrictas, quos nemo alius facile solvere posset: καὶ δύναται (ait Eustath. pag. 319, 9. ed. Bas.) καὶ ἡ παροιμία κτῆσθαι ὁ τοῦ Ὀδυσσεὺς δεσμός ἐπὶ τῶν σφραγισμένων ἀσφαλῶς. De eodem more Reiskius etiam ad hunc Nostri locum monuerat. S.]

CAP. CXXIV. 6. παντοῖα ἔβλετο [placuit ἔβλετο ex ms.] μὴ ἀποδηῆσαι τὸν Πολυκρ.) Cl. Reiskius τὸ μὴ ἀποδηῆσαι. Explicatur phrasis lib. VII. 10, 3. τότε παντοῖα ἔβλετο Σκύθαι δεόμενοι Ἰώνων λῦσαι τὸν πόρον. Iam quod Polycratis filiae per quietem obiectum dicitur somnium, id ipsum vidisse tyrannum et recitasse, cum Persarum regis iussu in crucem tolleretur, Philo Iud. prodidit apud Euseb. Pr. Euang. lib. VIII. 13., alios fortasse secutus. Vid. Mangeium Oper. Philon. T. II. p. 639. WESS.

Ibid. παντοῖα ἔβλετο μὴ etc.) In Xenophonteis semel, ut puto,

ipsum fecisse nonnunquam, Herodoti dem-
onstratum; Ἀφροδίτης, et Τέλης ἢ Τέλεος
Demosthenis locis pag. 144, 98. et p. 145.
nominantur patribus cognomines, Cephisopha-
se Demosthenes, Hippocrates, Diophaus, et
et aetatis Attici: hoc aevo multo fuit illi
olim. VALCK.

αὐτῶν πλοῦτος λίθος) Amphoras omni-
um, summas operiens auro et argenteo, con-
vallide ludificabatur Annibal, ut a Graecis
perat ex Herodoto consilium; nam Graeci
nonnihil etiam temporis tribuisse
veratem Oroites, eos illos Atheniensium
repperunt Egestaei apud Thucyd. VI. 41.
Polyaen. VI. 21. Fraus dissimilis, quae
ius bonum illum equitem Romanum
Ciceroni venuste narratur, de Off. 12.

δῆσας δὲ τὰς λάρνακας) Alligatas omnes
dius obligatas dixissent. Obligatas quae
voluisse, non obligatas, quisque ve-
gis, quam ad verbum reddidi. Cam-
Eustathio ad Odys. 8. 447. adnotavit, per-
missent inventae, arcae et fores, quae
veteres, loris fuisse colligatas, equar-
ricatas, quos nemo alius facile solvere
(ait Eustath. pag. 319. 9. ed. Bas.)
ὁ τῷ Ὀδυσσεύϊ δῆσας ἐστὶ τὰς λάρνακας
De eodem more Reusius etiam ad lu-
puerat. S.)

XIV. 6. παντὶς ἔχοντος (placuit hoc
ai τὴν Πολύκρ.) Cl. Reusius τὴν παλαιὰν
phrasin lib. VII. 10. 3. rite panthei-
ceus ἰσὺν λῦσαι τὴν πύργον. Iam quod
quietem obiectum dicitur somnum
anum et recitasse, cum Persarum
lib. VIII. 13., alios fortasse secun-
r. Philon. T. II. p. 639. WESS.
μή etc.) In Xenophonio semel, ut p. 104.

reperietur: ἐν παντὶ ἔσαν, μή etc. pag. 334, 8. Hinc diver-
sum illud Herodoti significat in omnes se formas vertebat,
obsecrans Polycratem, domo ne abiret: δευμένη namque sub-
audiendum, additum ab Aeliano Nat. An. XV. 21. παν-
τοῖς ἔχοντος οἱ Ἴνδοι δεόμενοι τοῦ Ἀλεξάνδρου μηδὲν ἐπιβλεῖν τῷ
ζῳῇ: quod saepe facit, Herodotum imitabatur Aelianus,
cuius ista sunt VII. p. 385, 2. [c. 10, 34.] παντοῖς ἔχοντος
Σκύθαι δεόμενοι Ἰωάνν λῦσαι τὸν πύργον. Neutrum horum Por-
tus addigit. Quocumque vehementiore mentis motu subito con-
citati, terrore praesertim, seu metu, dicuntur παντοῖς γιγ-
νέσθαι. Uxorem metuens Xerxes Herod. IX. 108. παντοῖς ἔχ-
οντος, in omnes se formas vertebat, ut ne dare cogeretur quod
amata sibi petierat Artaynte. Vid. Luciani T. I. pag. 268.
p. 725. T. II. p. 358. et p. 378, 78. ubi reperias παντοῖς
ὑπ' εὐφροσύνης γινόμενος. VALCK.

8. ἐπιθημίζω) Gronovio, compositum hoc proscribenti,
satis, puto, faceret Eustath. in Iliad. d. p. 28, 27. [pag.
21, 48. ed. Bas.] Σημειώσαι δὲ ὅτι τὸ παρ' Ἡροδότῃ ἐπιθημί-
ζεσθαι, εὐ ταυτὸν ἐστὶ τῷ ἐπιθυμῆσαι, ἀλλὰ μαντικῇ λέξει ἐστὶ,
θαυροῦσα προφορὰν τινὰ μαντικῆς δι' ἀναμνήσεως ἑνὸς. Quorum
quidem recordatio si animum non subliasset, aderat He-
sychii Ἐπιθυμίσματα, οἰκίσματα, potuerantque in promptu
esse Thucydidis et Iosephi verba, a Grammatico explicita.
At homines sumus, et specie deludimur. Tu vide Alber-
tium ad Lexicographum. Restitui παντατόντην, scriptore
praeunte. WESS.

CAP. CXXV. 5. καὶ τὴν τέχνην ἀσκεῖντα) Minimi
refert, utrum eligatur: [ἀσκ. an ἱσασκ.] parendum tamen
Codicum imperio. Ἀσκήων πανταίβων IX. 32. pro quo ἱσασκί-
σας VI. 92. ἀσκήων χρηστότητα Eurip. Suppl. 872., κακότητα
ἀσκήων Aeschyl. Prometh. 1064. Superius [lin. 4.] Κροτωνιάτην
ἀνδρα, ἱστῶν τ' etc. fortasse voluit, ut c. 122. Μύρρον -- ἄν-
δρα Ἀνδόν, nisi scribenti in oculis fuerit Homeri Ἰστροῦ γὰρ
ἀνδρα. [Iliad. λ'. 514.] WESS.

8. ὅτι γὰρ καὶ οἱ Συρακουσίων) Horum corruerat sensum
Valla, qui eiecitam a Gronovio reperit et in suo Cod. vo-
cem τύραντι. Per Syracusanorum Tyrannos, quorum μεγ-
λαρπίται cum illa posset Polycratis Samii componi, nul-
los, ut puto, designare potuit Herodotus, nisi nobilissi-
mum illud par fratrum, Gelonem, et Hieronem; nam pri-

mus etiam *Hiero* paulo ante iam illuc abierat, quam historiam suam conderet *Herodotus*; quo tempore *Syracusia* imperium fuit penes suum dominum, *Populum*. Utrumque cum excellenti viro *Pisistrato* comparans *Plutarchus* de *Sera Num. Vind.* p. 551. r. *Gelonem*, inquit, novimus, et *Hieronem*, *Sicilienses*, et *Pisistratum*, ὅτι ποικίλῃ κτησάμενι τυραννίδας, ἐχρήσαντο πρὸς ἀρετὴν αὐταῖς, καὶ παρανόμως ἐπὶ τὸ ἀρχεῖν ἐλθόντες, ἐγένοντο μέτριοι καὶ δημοφειεῖς ἀρχόντες. *Gelo* certe, libertatis amantissimis civibus post obitum etiam desideratus, clementiae fuit et moderationis, et prope modum Regis qualem fingebant in umbra Philosophi, verum exemplar; civibus dictus εὐεργέτης, καὶ σωτὴρ, καὶ βασιλεὺς, *Diodor.* XI. 26. Ad illum non equiparandus frater *Hiero*, eruditorum istius aevi hominum studiosissimus cultor, *Simonidis*, *Pindari*, *Bacchylidis*, *Aeschyli*, ceterorumque, (*Aelian.* Var. IV. 15.) eo dignus vel inprimis fuit *Herodoto* visus, qui huius laudis ornaretur titulo. Sed his longe recentioris *secundi Hieronis*, (cum primo saepe confusi,) sub Romanorum umbra Regis fortunatissimi, mihi multo notior est μεγαλοπρέπεια. VALCK. — μεγαλοπρεπείην tenent libri omnes, sicut I. 139, 4. Unus *Borh.* μεγαλοπρεπήην suo arbitrio edidit. Subintelligendum κατὰ vel ἰς μεγαλοπ. facile patet. S.

11. οὐκ ἀξίως ἀπηγγέσιος etc.) Tentata haec varie sunt, frustraneo successu: explicatione indigent, nulla correctione. Significatur, *Polycratem*, postquam indigno modo qui narretur, fuisset ab *Oroeta* occisus, in crucem sublatum. Modus supplicii, quem negat relatu dignum *Herodotus*, aliquod sine dubio crudelitatis insigne exemplum habuit. Solebant Persae cruci suffigendis capita amputare, ut *Histiaeus* VI. 30. et *Leonidae* VII. 238., aut pellem detrahere; qua fortasse excoriatione, ut multum in tollendis iis, quorum corpora in propatulo postea ponebant, abusi etiam fuerunt in *Polycrate*. De *Bagapate Ctesias* Eclog. Pers. cap. 58. τὸ δῖμα περιχειρῆς ἀνισταυρώθη. Haec magnus *Casaubonus*, atque, ut opinor, verissime, *Exercit.* XVI. ad *Annal. Baronii* p. 541. WESS.

CAP. CXXVI. 3. καὶ τῶν Μάγων τὴν βασιλείαν) Hic iterum, si non fuisset interpolata, *Vallae* versio, post *Cambysis* obitum, occupato a *Magis* regno, demonstrasset atten-

11. *κρίνει μιν* *κρίνει* [nescio utrum *κρίνει*, an *κρίνε*, voluerit] *μὴ* iustissime docti viri, Pauw, Reiske, Abresch. Proximum ἀποκρίσεις δὲ μιν ita postulat. WESS. — Commodum utique foret *μὴν*, commodum etiam *κρίνε* aoristo tempore, sic dein ἀπάνει: sed in vulgatum consentiunt libri omnes. S.

12. ὑπίσας) Bis terve reperitur apud Nostrum ὑπίσας. p. 63, 41. p. 180, 12. [lib. I. c. 156. et III. 52.] et hoc loco praebet idem Arch. Si vel plures darent, servandum tamen rarius illud Ionicum iudicarem ὑπίσας. Ut hic ἀνδρας οἱ ὑπίσας, sic legitur VI. 103. νεκρὸς ὑπίσαντες ἀνδρας. Formam, Grammaticis ferme ignotam, ut Iones, sic veteres etiam adhibuerunt Attici: ἀφίστα, ἀφίσταν, est in Thucyd. V. 81. et alibi. VALCK. — Aequae ionicum ὑπίς est, et ὑπίσας: sed ὑπίς τῆς ὄργης locis citatis, a verbo ὑφίμμι, remitto; at ὑπίσας vel ὑφίστας αἰ. ἴω, colloco. S.

CAP. CXXVII. 5. οὐκ ἰδόντι πύπτει) In his requiritur vocula, quae in vicinis est superflua. Scripsisse adeo Nostrum arbitror: στρατὸν ἔκ' αὐτὸν οὐκ ἰδόντι οἱ πύπτειν, ὅτι οἰδόντων ἔτι τῶν πραγμάτων: neque enim οἰδόντων, si plures dant Codices, alteri οἰδαινόντων postponerem: legitur et III. 76. μὲν δὲ, οἰδόντων τῶν πραγμάτων, ἐπιτίθεσθαι. Platonis imago non multum distat, πόλιν et ἀρχὴν φλεγμάνουσαν memorantis, de Rep. II. p. 372. E. de Leg. II. p. 691. E. VALCK. — At nec ullo incommodo subintelligi datus est ad ἰδόντι potest, et peropportuna eidem voculae sedes deinde est, rebus ei (id est, rebus eius) nondum satis tranquillis. Caeterum, intercidis in codicum aliquo si ante οἰδόντων, nemini mirum videbitur. S.

Ibid. ἄτι οἱ οἰδόντων etc.) Praeivit Scriptor, Thaliae c. 76. μὲν δὲ οἰδόντων τῶν πραγμάτων. Aldus ibi, ut hic Pass. οἱ δόντων, quod ipsum in Suidae Ἰθὺ fuit; ubi Küsterus, quum οἰδόντων debuisset, rescripsit hoc ex loco οἰδαινόντων, oblitus H. Stephanum dudum in Recens. Voc. Herod. verum tenuisse. Οἰδάνειν in irae fermento Procopius Bell. Pers. I. 21. et Vand. I. 4. Mox μεγάλην τὴν ἰσχὺν non sollicito. WESS.

CAP. CXXVIII. 5. παλλομένων δὲ λαγχάνει) In his etiam fuit erratum. Idem saepe dicitur κληρουμένων δὲ λαγχάνει: nam, quod Ionice πάλλιν et πάλλισθαι, vulgo κληροῦν dicebatur et κληροῦσθαι: quae duo sane differunt significandi dote. Sive praefectus sortitioni, seu sortes in aliorum gratiam conciens in galeam, sitellam, vel urnam, a concussionem πάλλιν κλήρου, et πάλλιν dicebatur simpliciter, vulgo κληροῦν. Πάλλισθαι et κληροῦσθαι, qui sortiebantur, sive rem inter se sorti committebant. Quem ex his tangebatur sorte, sive, cuius sorte nomen exidebat, is λαχὼν dicebatur, vel

λαχὼν λαχὼν [III. 83, 6
153, 5.] et Aeschylus
ἴδμεν, ὅς πάλιν λαχὼν
agonistas Brabeutae
ῥον est et Aristophan
in Iov. va. 64. ἔκ' ἰσα
191. Ἦναι ἴσων ἴλαχων
et κληρουμένων λαχώνων
Demosthenes p. 322.
τὴν ἴλαχων. Turpe mi
runt in Harpocrat. Π
κληροῦσθαι: corrige κ
κληροῦσθαι dum scribi
batur. VALCK. —
vit Valerius. S.

14. ὁ ἰδόντων ἀπὸ
norio et Porto] non p
repetitum iverunt. I
dere, et voculae tuta
βαρὺν ὁμῶς πρὸς ὁμο
et in Excerpt. T. II.
ἐστίν. Nobile Paulli e
δύξιν II. Tim. iv, 1
zem Bagaei ad Oroet
nis technae in Ael.
sive Honorii Imp. i
WESS. — Facile e
[20. μετὰ τὴν αἰ
lanceas deposuerunt.
rum? Nescio an mi
cuius vim mihi ha
CAP. CXXI.

De Dario, κατὰ τὴν
γὰρ ἐκ χειρὸς αὐτοῦ
Herodoto, dissensu
ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ἴσων
in medici nomine.
aliorum culpa, ad
Aristoteles Eth. ad I
in Himerii Eclog. p.

κλήρων λαχεῖν [III. 83, 6.], Herodoto πάλη λαχεῖν, [IV. 94, 5. 153, 5.] et Aeschylō Sept. c. Theb. vs. 55. Κληρουμένους ἔλκετον, ὡς πάλη λαχῶν ἕκαστος αὐτῶν. In Soph. Elect. vs. 711. agonistas Brabeutae Κλήροις ἔπληαν. Hoc activo verbo Κληροῦν est et Aristophani Hecles. 678. Contra Callim. Hymn. in Iov. vs. 64. ἐπ' ἰσότη γὰρ ἔοικε Πήλασθαι. Homerus Iliad. 6. 191. Ἦτοι ἑγὼν ἔλαχον πολλὴν ἄλα καί μεν αἰὶ Παλλομένων. Hoc et κληρουμένων λαγχάνει, Xenoph. p. 22, 28. Lysiae p. 105. Demosthenes p. 322, 22. κληρουμένων πρῶτος αἰριῶσθαι τὸν αὐλαγὴν ἔλαχιν. Turpe mendum, ut alia non pauca, reliquerunt in Harpocrat. Πινάκια, τὰ καθέμιστα ἀντὶ κλήρων ὑπὸ τῶν κληρονομῶν: corrige κληρουμένων. H. Valesius, vir summus, κληρούτων dum scribebat, Attici forte moris non recordabatur. VALCK. — Immo recte, si quid video, emendavit Valesius. S.

14. αἱ ἰνδείκταιο ἀπόρτασιν) Misellum αἱ οἱ placere [Gronovio et Porto] non potuit, quoniam ἰνδείκταιο ex ἰνδείχσθαι repetitum iverunt. Fac Ionum more ab ἰνδείχσθαι descendere, et voculae tuta erit statio. Diodori sunt, καὶ μὴ βάριον ὁμοῖα πρὸς ὁμοῖα ἀνθρώπους ἰνδείχσθαι, lib. XIII. 27. et in Excerpt. T. II. p. 631. μεγάλην ὕβριν τῇ πρεσβείᾳ ἰνδείξατο. Nobile Paulli est Apost. Ἀλέξανδρος πολλὰ μοι κακὰ ἰνδείξατο II. Tim. IV, 14. Alia prudens negligo. Artibus autem Bagaiei ad Oroetem pessumdandum conveniunt Macrois technae in Ael. Sciano ap. Dionem Cass. et Olympii sive Honorii Imp. in Stilicone opprimendo ap. Zosimum WESS. — Facile equidem patiar αἱ οἱ ἰνδεί. restitui. S.

[20. μετῆκαν εἰ τὰς αἰχμάς) Vertunt vulgo cum Valla, lanceas deposuerunt. An submiserunt ei lanceas, aut tradiderunt? Nescio an militaris formula sit μετρίναι τὴν αἰχμὴν, cuius vim mihi haud satis liquere profiteor. S.]

CAP. CXXIX. 5. ἀστράγαλος ἐξιχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων) De Dario, καταπίτων ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐν κυνηγεσίᾳ, τοῦ ἀστράγαλον ἐκχωρήσαντος Dio Chrysost. Or. XIV. p. 231. ex Herodoto, dissensu exiguo, iterato Or. LXXVII. p. 652. περὶ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἵππου μεταχωρήσας ὁ ἀστράγαλος: maior est in medici nomine, quem Δημοδόκον, incertum sua-ne aliorum culpa, adpellat. Fieri potuit, ut Δημοδόκος, quo de Aristoteles Eth. ad Nicom. VII. 8. in Oratoris animo fuerit. In Himerii Eclog. p. 71. ed. H. Steph. Δημοκίδης ὁ Κροτωνιάτης,

etiam ap. Photium Biblioth. p. 1142. ubi Sophistae verba Hoerschellii adiumento correctiora leguntur. WESS.

8. στρεβλοῦντες καὶ βιάμενοι) Haec et vicina obversabantur Dioni Chrys. Or. XIV. p. 231. v. et LXXVII. p. 652. v. et 653. ubi chirurgi εἰς ἀγρυπνίας τε καὶ ἀλγηδόνας *Darium* ἐμβάλον, ἔλκοντες καὶ βιάζόμενοι τὸ ἄρθρον: tum tangit laudabile Democedis facinus, invidios Medicos Aegyptios e praesentissimo liberantis periculo, narratum Herodoto c. 132. Bis in Dione medicus Crotoniata dicitur Δημοκίδης, qui fuit Δημοκίδης, et Democedes etiam vocatur Timaeo ap. Athen. XII. p. 522. v. et Aeliano Var. Hist. VIII. 17. VALCK.

11. ἀγρυπνίῃσι εἵχτο) Suidas male [qui ἀγρυπνίῃ συνίχτο.] Herodotea ἔχσθαι ἀπορίῃ et ἐν ἀπορίῃσι IV. 131. IX. 97. et ἀμφιβολίῃ ἔχόμενος V. 74. Aeliani Var. XIII. 35. Φαλαγγίων κινήμασιν ἔχόμενος, Luciani Scyth. c. 2. τῷ λοιμῷ ἔχόμενος, abunde Grammaticum redarguunt. Dignum magis consideratione [l. 12.] παρακούσας -- τὴν τέχνην, studiosissime in Lexica, ut ἀκούειν et παρακούειν, contra compositionis indolem, idem habeatur, receptum. Consilio non favebit Herodotus, si, quod schedae offerunt, οἶα δὲ παρακούσας dederit, tantum indicans, oscitanter et negligenter hominem Sardibus pridem audientem Dario nunc tandem Democedis artem indicasse. WESS. — Verba οἶα δὲ facile suspiceris ex glossa a nonnemine fuisse adiecta: quae sive adsint, sive absint, perinde constabit verbo παρακούειν notio obiter audiendi, quam ei Vir doctus vindicavit. Denique ad ἀγγίλλαι τῷ Δαρίῳ utique intelligi debet τὴν τέχνην τοῦ Δημοκίδους, et potest ad παρακούσας subintelligi περὶ αὐτῆς: sed et nihil impedire videtur, quo minus iuncta intelligamus παρακούσας τὴν Δημοκίδους τέχνην, et dein cogitemus ἀγγίλλαι αὐτήν. S.

CAP. CXXX. 4. κατιφάνη -- τεχνάζειν ἐπιστάμενος) Vallae Latina, visus Dario fuit notitiam artis perite didicisse, mala sunt, damnataque ab H. Stephano Thes. T. III. p. 1437. Suidae interprete, et Reiskio. Dolos et strophas noverat Democedes, ut artis medicae peritiam dissimularet. Id τεχνάζειν. Ὁ δὲ Ἀρταφέρνης ὅριον αὐτὸν τεχνάζοντα, dissimulandi artibus utentem, infra lib. VI. 1. WESS. — Vallae versionem quum Gronovius tenuisset, cum hac Wesselingius permixtavit, sed tamen visus fuit Dario dissimulandi artes bene nosse: frigida (ut dicam quod sentio) sententia. Nempe me-

ADNOTATIONES

Photian Biblioth. p. 1149, ubi Sophistae ad
adiumento correctione leguntur. WESS.
δολούτης καὶ θυμίου) Haec et vicina obrepta
Chrys. Or. XIV. p. 251. v. et LXXVII. p. 110.
bi chirurgi εἰς ἀγνοίας τε καὶ ἀνοήτους δό-
λους καὶ θυμίου τοῦ ἄβου: sum tamquam
cedis facinus, invidos Medicos Aegyptios
liberantis periculo, narratum Herodoti
ne medicus Crotoniata dicitur Ἀποκρίτης, quā
et Democedes etiam vocatur Τίμαχος ap. Jo-
n. v. et Adiano Var. Hist. VIII. 17. VAL-
LAE (ἵππης ἵππης) Suidas male (qui ἀγνοίας περ-
χέσθαι ἀντίφρ. et ἰσχυρὰ IV. 131. IX. v. et
v. 74. Adiano Var. XIII. 55. ὁλοκλήρως
Luciani Scyth. c. 2. τῷ λυμῷ ἔχουσιν, ubi
ticum redarguunt. Dignum magis com-
παρονοίας -- τὴν τέχνην, studiosissimum
et παρανοίας, contra compositionem
ur. receptum. Consilio non favebit Hom-
edae offerunt. εἰς δὲ παρανοίας; debet
s, oscitanter et negligenter hominem
ntem Dario nunc tandem Democedes
ESS. — Verba εἰς δὲ facile suspici-
emine fuisse adiecta: quae sive adici-
le const. bit verbo παρανοίας notio
ei Vir doctus vindicavit. Denique ad
ue intelligi debet τὴν τέχνην τὴν δολο-
κλήρως subintelligi πρὸς αὐτῶν: ad ἡ
ur, quo minus iuncta intelligamus
τέχνην, et dein cogitemus ἡγέτης
XXX. 4. κατεφάρμα -- τὴν τέχνην
visus Dario fuit notitiam artis perire
nataque ab H. Stephano Thez. T. III. p.
e, et Reiskio. Dolos et strophas notitiae
s medicae peritiam dissimularet. N. p.
rns ὅστις αὐτῶν τὴν τέχνην, dissimulandi
lib. VI. 1. WESS. — Vallae verum
tenuisset, cum hac Wesselingii pen-
isus fuit Dario dissimulandi artes bono
cam quod sentio) sententia. Nemo

mor Vir doctissimus usitatae verbi φανέσθαι et similium
constructionis cum participio loco infinitivi, (de qua
etiam ex professo Valckenarius ad c. 1, 24. huius libri
monuit,) iuncta intellexit ista κατεφάρμα ἱπστάμενος, rur-
susque illa, ἱπστάμενος τεχνάζων. Sed ex praemissa Darii
interrogatione, (l. 2.) τέχνην εἰ ἱπστάται, perspicuum vi-
detur intelligi h. l. debere, ἱπστάμενος αὐτὴν, scil. τὴν τέ-
χνην, adeoque hoc dici: adparuit Dario, dissimulare hominem,
cum quidem calleret artem; sive, quod eodem redit, adparuit
Dario, callere eum artem, sed dissimulare. Poterat Herodotus
scribere ἱφάρμα -- τεχνάζων, ἱπστάμενος: sed, ne duo partici-
pia abaque coniunctiva concurrerent particula, alterum
verbum in infinitivo posuit, cui perinde hic locus erat. In
eamdem nobiscum sententiam Larcherus monuit, ἱπστάμε-
νος hic accipiendum quasi esset καίπρῃ ἱπστάμενος. S.

8. Φλαύρος ἔχων τὴν τέχνην) Praeferrem, si Codices sub-
ministrarent, Φλαύρος ἔχων τῆς τέχνης: quo modo saepe
loquuntur veteres. μακαρίως ἔχεις φρονῶν Θράκης παρόδου χρη-
σίμως ἔχειν: οὕτως εὐνοίας ἔχων: αὐχμηρῶς εἶχε τοῦ προσώπου: οὐ
γὰρ οἶδα παιδίως ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. Horum primum
est Dionysii Tyr. ap. Stobaeum p. 531, 14. Postremum Pla-
tonis ita transtulit Latine Cicero: cum ignorem quam sit do-
ctus, quam vir bonus? Tusc. V. 12. VALCK. — Tenent
vulgatum libri omnes: et perinde sane (κατὰ) τὴν τέχνην,
atque τῆς τέχνης (ἐντα) dicere licuit Herodoto. S.

[9. ὡς αἱ ἐντρεψι: sc. ἑαυτὸν, aut τὸ πρῶμα. S.]

10. καὶ ἥπια μετὰ τὰ ἰσχυρὰ προσέγων) Series rerum
mstis adstipulatur. Aegyptii medici regem diu torserant,
et continuatis aerumnis somno prohibuerant. Democedes
lenibus post acria illorum usus medicamentis Darii insom-
niam discutit, reddita sanitate. Valla verum perspexit,
nactus Morelli ad Dion. Chrys. p. 72. et aliorum calculum.
ἥπια φάρμακα Poëtae Iliad. δ. 218. et ἥπια ἀνίσματα Ae-
schyli Prometh. vs. 481. loquendi genus adfirmant. Hier.
Mercurialis Var. Lect. lib. IV. 3. intacta non reliquit Hero-
dotea. WESS. — Suum Herodoto restitutum iri, καὶ ἥπια
μετὰ τὰ, monstrat Diss. Herod. p. 81. Sic Laurentium legisse
monuerat, qui primus, ni fallor, omnium exactius expen-
dere coepit monumenta veterum, Graeca praesertim, P.
Leopardus Emend. VII. c. 14. VALCK.

19. ὑποκύπτουσα δὲ αὐτίαν ἐκίστη) Stephani ὑποκύπτουσα probarunt Ampl. Cuperus Ep. ad Graev. Syllog. Burman. T. II. p. 690. Pavius, Geinozius; merito inprobante Gronovio, sed vulgatum, in quod codices magna consensione conspirant, infelicitèr explicante. [Nempe vertendum censuit, unaquaeque pectus subverberans.] Indiget locus interpunctione, bene a Cl. Reiskio picta, et ex Arch. τὴν θήκη, arcà sive repositoio aureorum numorum. Donarunt regiae mulieres Democedem stateribus, cumulatim adeo in phiala coacervatis, ut plures deciderent. Singulae τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην arcam, ut numos phiala eruerent, concussuerunt et subverberarunt; id ὑποκύπτειν II. 136. VI. 119. habetque iunctum utrobique sibi, quo quid egeritur, instrumentum, etiam in Comici Avib. vs. 1145. ubi Hemsterhusius praeclare. Lege mecum, Ἐποκύντουσα δὲ αὐτίαν ἐκίστη φιάλῃ τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην ἰδωρίτο τὸν Δημοκῆδα οὗτο δὴ τι θαψιλὴν δωρεῇ, ὡς etc. Earum unaquaeque phiala thecam (sive auri arcam) concutiendo eruens Democedem tam luculento munere donavit, ut servus --- et plana via erit. Tzetzes, laxius explanatione usus, χρυσαῖς φιάλαις τὸν ἐπὶ χροῖον ἰαίρη, Democedi, Chil. III. p. 314. WESS.

Ibid. ὑποκύντουσα etc.) Tentamina prostant H. Stephani, Palmerii, Gronovii, Reiskii. Qui hic Theologica potissimum tractat juvenis Gallus Io. le Febvre hunc in sensum accipiebat Herodotea: chacune d'elles vidant une fiole pleine d'or dans une caisse, la donnèrent à Democède avec la caisse. Reliquis mea quoque succedat coniectura, τὸν χρυσὸν tantum scribentis pro τοῦ χρυσοῦ. Herodoti verba, ὑποκύντουσα δὲ αὐτίαν ἐκίστη φιάλῃ, τὸν χρυσὸν τὴν θήκην ἰδωρίτο τὸν Δημοκῆδα, sic interpretor: earum autem singulae phiala eruentes, (aureos stateras, ex arca videlicet:) auro et phiala donabant Democeden: atque ita verum me reperisse arbitror: probe tamen sciens veritatis saepe nos decipi simulacris. Primum egestos ex arca stateras continens phiala, auri erat θήκη. Deinde, τὸν χρυσὸν --- ἰδωρίτο τὸν Δημοκῆδα, qua ante astructura, δωρίται μιν Δαρεῖος π. χ. δύο ζύγνια. [At ibi ζύγνια et usus Graeci sermonis et librorum consensus postulavit.] Quid tandem sit Ἐποκύντειν ante hos 50 annos Küsterum docuit venerundus ille nobis Hemsterhuisius: vid. ad Aristoph. Av. vs. 1145. Küsterus dedit et Berglerus Herodotea ex

ADNOTATIONES

[illegible]

lib. II. c. 156. ubi κοῦφ' ὑποτάσσοντες ἐς λίμνην notat conio in paludem immisso egerentes quod adhaerebat luti: omisere locum Herod. VI. 119. (p. 370, 37. ed. Gron.) ὑποτάσας τοὺς ἀγγέλους. Aristophanis anseres, latis pedibus usi veluti palis, ὡς περ ἄμικας, lutum eruentes, ὑποτάσσοντες, in pelvis ἐμβαλόντες. Similiter uxores Darii quaeque dicuntur ὑποτάσσουσα φιάλη, tanquam palis usae phialis: nec mirum; phialarum enim ampla videm erat capacitas, sed lata figura palam instar: quidem idcirco Hebraeam פַּיָּה, quae palae designantur, φιάλης interpretantur Num. iv, 14. In Homero φιάλην exponunt χαλκίῳ ἐκπέταλον λαβητοῦς: vid. Athen. XI. p. 468. E. p. 501. A. Eustath. ad Iliad. Ψ. p. 1412, 30. et Weistm. ad Ioannis Apoc. 5, 8. Vas sive poculum ἐκπέταλον amplum est, atque expansum instar folii vel laminae: Athen. XI. p. 485. E. 494. c. 496. A. et Harpocrat. in voc. Τριπτήρη. Istarum itaque Darii uxorum unaquaeque donabat Democeden (fortasse regio more προτιπαικινία) λαβούσα πλήρη χρυσίων [μισομφαλόν γ'] φιάλην: sic apud Athen. XI. p. 502. A. scribendus est Theopompi Com. tetrameter, ex Althaeae sumtus. VALCK.

[Theopompi apud Athen. fragmentum iam nil moror; ad quod consuli possunt quae a Casaubono, a Porsono, et a nobis adnotata sunt; Animadv. ad Athen. T. VI. p. 297 seq. Hoc unum moneo, nescire me consulto-ne *ἡμεῖς* scripsit *Valck.* pro eo quod apud Athen. olim vulgatum erat *ἡμεῖς*. Caeterum rectissime hunc Herodoti locum expedivisse idem Vir doctissimus mihi visus est; nisi quod nil opus fuit, τῷ *ἡμεῖς* ibi contra et sermonis usum et librorum consensum in τὸν *ἡμεῖς* mutare, quum percommode intelligi possit *δαψιλεῖν δωρεῖ τῷ *ἡμεῖς**. Quod vero *θήκη* idem Vir doctus ipsam illam phialam interpretatur, qua et hauriebatur aurum et cui illud impositum donabatur Democedi; similiter apud Athen. IV. 4. p. 129. d. e. est *ὕδατος πίναξ, ἡ θήκη κατασκευαστὴς ἀργυρῶν*, vitrea patina super reposito argenteo: et ibid. c. 5. p. 150. c. d. *bellaria in canistris ex ebore tectis* --- dono dabantur hospitibus αὐταῖς ταῖς *θήκαις τῶν πεμμάτων θήκαις*, unā cum thecis, quibus quodque bellariorum genus impositum erat. Et, *φιάλην* (phialam, pateram) planius aliquod vas et latius esse, super quo aliud (v. gr. poculum) possit reponi, ex eodem Athenaeo

et ex Polluc. VI. 95. observavit Wytttenbach in Annotatt. ad Selecta principum Historiocoꝝ. p. 374 seq. conf. Xenoph. Cyrop. I. 3, 8 seq. Wesselingii ratio, quoad sententiae sumnam parum a Valckenarii interpretatione discrepans, nititur illa quidem codicis Arch. auctoritate; sed vereor ne τὴν θήκην ibi (pro vulgato σὺν θήκῃ) ex scribae ingenio profectum sit, non e vetusto exemplari derivatum. Sane in duobus aliis Herodoti locis, ubi verbum ὑποτύπτω eadem notione usurpatur, itemque in tertio ex Aristoph. prolato, nullum nomen in accusativo casu positum conspicitur, nec illo opus esse videtur: *aurum vero simul cum theca.* (σὺν θήκῃ) *dano datum esse Democedi*, ex his quae continuo sequuntur intelligitur. Reiskius duas voces σὺν θήκῃ in unam συνθήκῃ contrahendas censuerat, χρυσοῦ συνθήκην *auri acervum* intelligens. Toupius Emend. in Suid. (ad voc. Χρυσίς) P. III. p. 575 seq. ista τῷ χρυσοῦ σὺν θήκῃ, violenter utique, in εἰς τὴν χρυσοθήκην mutans, provocavit ad illud apud Nostrum ὑποτύπτοντες εἰς λίμνην, *auri arcam χρυσοθήκην* intelligens. τῷ χρυσοῦ σὺν θήκῃ tenens Werfer, et haec ipsa verba iuncta intelligens, (in Act. Philol. Monac. T. I. p. 108 seqq.) θήκην χρυσοῦ nil aliud nisi *auri arcam vel crumenam* significare contendit, idque ex Herodot. IX. 83, 5. adparere existimat, ubi tamen nihil impedit quo minus θήκας illas, quemadmodum hoc loco, *phialas s. pateras* intelligamus, collato praesertim ibid. cap. 80, 6. Benedictus nuper (in Act. Sem. Philol. Lips. II. 2. p. 296 seq.) unice veram lectionem esse ὑποκλύπτουσα iudicans, quam nonnullos bonae notae codices ait exhibere, nescivit Vir doctus nullo in vetere libro reperiri istam scripturam, nonnisi ex coniectura propositam ab H. Stephano sub finem Praefationis ad Lectorem quae editioni Graeco-latinae praemissa est. S.]

CAP. CXXXI. 2. πατρί συνίχεται ἐν Κεῖστον) Insulsum δὲ damnavit Gronovius, nec induxit, Reiskio merito demirante. Tolerari non debuit. Simile erit Homeri Iliad. ζ. 396. τῷ περ δὲ θυγάτηρ ἔχιδ' Ἔκτορι, si ad structuram animus se verterit; et VI. 12. τῇ παρεούσῃ (δουλήῃ) συνέχισθαι, *conflictari*. WESS. — At Homericus quidem ille locus cum hoc nihil prorsus commune habet. δουλήν συνέχισθαι latine commodius forsitan reddetur, *premi servitute*, ut apud Polyb. πελέμοις, λαμῶ συνέχισθαι. S.

ollae. VI. 95. observavit Wyttenbach in *Annot.*
 principum Historiocoor. p. 374 seq. coal. loc.
 I. 3, 8 seq. Wesselingii ratio, quod ex
 m. parum a Valckenarii interpretatione discre-
 illa quidem codicis Arch. auctoritate: ad loc.
 xxi ibi (pro vulgato *ἐν Σάμῳ*) ex *κρίσει* ap-
 um sit, non e vetusto exemplari derivatum. In
 us aliis Herodoti locis. ubi verbum *κρίσει* con-
 usurpatur, itemque in tertio ex *Αἰσώπῳ* pro
 nomen in accusativo casu positum compe-
 opus esse videtur: *αὐτὸν* vero *κρίσει* *αὐτὸν*
 dono datum esse Democedi, ex his quae com-
 intelligitur. Reiskius duas voces *ἐν Σάμῳ* in
 intrahendas censuerat, *κρίσει* *αὐτὸν* *κρίσει*
 15. Toupius Emend. in *Suid.* (ad voc. *Ιατρ.*)
 q. ista *ἐν Σάμῳ* *ἐν Σάμῳ*, violenter *κρίσει*
κρίσει mutans, provocavit ad illud *αὐτὸν* *κρίσει*
κρίσει *κρίσει*, *κρίσει* *κρίσει* *κρίσει* *κρίσει*
κρίσει *κρίσει* *κρίσει* *κρίσει* *κρίσει* *κρίσει*
 15. (in *Act. Philol. Monac. T. I. p. 101*)
κρίσει nil aliud nisi *κρίσει* *κρίσει* *κρίσει* *κρίσει*
 tendit, idque ex Herodot. IX. 83, 5. *κρίσει*
 bi tamen nihil impedit quo minus *κρίσει* *κρίσει*
 xlum hoc loco, *κρίσει* *κρίσει* *κρίσει* *κρίσει*
 nesertim ibid. cap. 30, 6. *κρίσει* *κρίσει* *κρίσει*
 Philol. Lips. II. 2. p. 296 seq.) unius *κρίσει*
 se *κρίσει* *κρίσει* *κρίσει* *κρίσει* *κρίσει* *κρίσει*
 es ait exhibere, nescivit Vir doctus *κρίσει*
 reperiri istam scripturam, non *κρίσει* *κρίσει*
 usitam ab H. Stephano sub finem *κρίσει*
 quae editioni Graeco-latinae praefixa est
 CXXXI. 2. *κρίσει* *κρίσει* *κρίσει* *κρίσει*
 mnavit Gronovius, nec indoxit, *κρίσει* *κρίσει*
 olcerari non debuit. Simile erit *κρίσει* *κρίσει*
κρίσει *κρίσει* *κρίσει* *κρίσει* *κρίσει* *κρίσει*
 rterit; et VI. 12. *κρίσει* *κρίσει* *κρίσει* *κρίσει*
 i. WESS. — At Homericus *κρίσει* *κρίσει*
 : nihil prorsus commune habet. *κρίσει* *κρίσει*
 ommodius forsan reddetur, *κρίσει* *κρίσει*
κρίσει, *κρίσει* *κρίσει* *κρίσει* *κρίσει* *κρίσει* *κρίσει*

8. *Ἀθηναῖες, ἐκαστὸν μὲν*) Polycratem non miror de male
 quacsitis adeo munificum in medico fuisse remunerando;
 sed mirarer equidem Aeginetarum, atque istius temporis
 Atheniensium munificentiam; nisi suspicarer, ut alibi
 numeros, hic summam quoque pecuniae nimium ab He-
 rodoto amplificatam. Dum opibus etiam Atheniensium ci-
 vitas erat potentissima, legatis in diem, Aristophanis aevo,
 duae dabantur drachmae: vid. *Arist. Acharn. vs. 66*. Cen-
 tum drachmae unam duntaxat minam conficiunt, quales
 minas centum annuas dedissent Democedi: huc addé, me-
 dicis vix ullam tum publicitus datam fuisse mercedem:
 Pluti versus est 408. *Τίς δὲ ἱατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει; Οὐτε*
γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἐστὶ, οὐδ' ἡ τέχνη. Sed ante bella Persica
 cuperem equidem edoceri, unde tanta fuerit in Athe-
 niensium aerario pecuniae vis, ut peregrino Medico an-
 nuum adsignare commode potuerint salarium talentum
 et minas quadraginta, sive, secundum nostram putandi
 rationem, tria millia Carolinorum. Illud adeo, vix cre-
 dibile, si verum est, oportet iste Democedes ad rem valde
 fuerit attentus, qui minas, ad centum, viginti tantum
 adiicienti Tyranno suam maluerit operam addicere, quam
 Atheniensibus in libera civitate. Quibus exploratae sunt
 Atheniensium opes diversis temporum articulis, Herodo-
 tea mecum, credo, mirabuntur. VALCK.

13. *Κροτωνιάται ἱατροὶ ἐλέγοντο*) Voluit-ne Arch. librarius
ἱατροὶ ἐλέγοντο, καὶ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα εὐφημίζοντο? Sen-
 tentia non erit mala, fortasse etiam nonnullis speciosa,
 mihi tamen ex critici interpretamento nata. Democedes et
 Crotoniatae Medici plura scholae Italicae videntur debu-
 se: Pythagoras, artis non inperitus, tum temporis Croto-
 ne docebat. Milo, Democedis socer, testis erit c. 137. Ut
 taceam illustrem in Pythagorae rebus memoriam Demo-
 cedis apud Iamblichum Vit. Pyth. c. 35. Conf. *Dan. Cleri-*
cum Hist. Medic. lib. II. 2. p. 79. WESS.

CAP. CXXXIII. 5. *ἔφυ φῦμα*) Generalius Athen.
 XII. 4. [c. 22.] p. 522. B. *τὸν μάλιστα ἀλλήσεσσι*. Vomicae mor-
 bum φῦμα explicat Plin. Nat. Hist. VII. c. 50. eadem spe-
 ctans, quae Plutarchus de Iasone Phario T. II. p. 89. c.
ἵπαισι τῷ ἔμφῳ τὸ φῦμα καὶ διὰ τὴν οὕτως, ὥστε σαθῆναι τὸν ἄν-
Herodot. T. V. P. II. K

θραπον -- τοῦ φύματος βαγίντος. Sed tyranno profuit ruptum tuber, Atossae incommodum auxit. WESS.

8. ἔξομοί μιν) Vide VI. 74. WESS. — Scilicet ibi pariter ἔξομοί, non ἔξομοί. Conf. vero et IV. 154, 14 et 15. S.

9. ὅσα αἰσχύνῃ ἐστὶ φέροντα) Aliàs monui, [ad I. 10, 12.] necesse non videri, ἐς αἰσχύνῃ scribi. Sustuli nunc codicum imperio praepositionem. Euripid. Hecub. 1241. καὶ γὰρ αἰσχύνῃ φέρεται Πρᾶγμα. Plato Menex. p. 247. Α. ἡ δὲ αἰσχύνῃ φέρεται. WESS. — Vide quae in Var. Lect. notavimus. S.

Ibid. ὅσα ἐς αἰσχύνῃ ἐστὶ φέροντα) Restituit etiam Gronov. I. 10. παρὰ βαρβαρίσει καὶ ἄνδρα ὁθέσθαι γυμνόν, ἐς αἰσχύνῃ μεγάλην φέρεται. Quam ex Med. Cod. praepositionem ἐς adiecit, illam merito non necessariam iudicabat, quo humaniorem in Herodoto poliendo successorem ne optasse quidem tacitis votis potuit Gronovius. Thueyd. I. 5. οὐκ ἔχοντίς τε αἰσχύνῃ τούτου τοῦ ἔργου, φέροντος δὲ τι καὶ δόξης μάλλον. Aelian. Var. I. 21. οὐ μὴν ἴδρατιν οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς Ἑλλανοῖν αἰσχύνῃ φέροντων. Quae habent vel adferunt ignominiam, dicuntur αἰσχύνῃ ἔχοντα, vel φέροντα: in his valde dubitari potest an locum suum ἐς possit tueri. Saepenumero quidem iisdem verbis ἔχειν et φέρειν adiicitur ab Herodoto praepositio; sed in diversissimis loquendi formis, in quibus illa significant spectare vel pertinere. II. 52. τὰ ἐς Ἡρόδοτον τε καὶ Ὀμηρον ἔχοντα. IX. 42. τὸν χρησμόν, τὸν Μαρδ. εἶπε ἐς Πέρσας ἔχοντα. IX. 32. οὐκ ἐς γυμνικούς ἀλλ' ἐς ἀρήνους ἀγῶνας φέρον τὸ -- μαχητήιον. VIII. 137. ἐπὶ ἡδὲ οἱ αὐτίκα, ὡς εἶναι τέρας, καὶ φέροι ἐς μέγα τι. Talia, Herodoto frequentata, parcius alibi reperientur, praeterquam apud eius imitatores, quos inter eminet, in his etiam adhibendis, Pausanias: huius VIII. p. 701. legitur φέρειν ἐς ἐκείνον τὸ ἄσμα, et X. p. 842. Lib. I. p. 104. τοῦτο τὸ ἔπος ἐς τοὺς τεθνεώτας ἔχειν νομίζοντες. II. p. 133. τὸ ἐπίγραμμα ἐς γυναῖκας ἄλλας εἶχε. V. p. 380. ἐς τοῦτον τὸν ἄνδρα ἔχει τὸ μάντινμα. V. p. 417. ista ἐν τοῖς ἔχουσιν ἐς Ἀργίους ἰδῆλυσσα. p. 427. τῆς ὑπονοίας τὸ πολὺ ἐς Εὐμῆλον τὸν Κερνῆσιον εἶχεν ἡμῖν. Cum postremis comparari potest hoc, diversum tamen, Antiphontis Or. IV. p. 119, 7. τὰ ἔχοντα τῆς ὑπονοίας ἐς τοῦτον φέροντα: et p. 120, 8. τὰ ἔχοντα τοῦ Θενοῦ οὐκ ἐς ἡμῖν φέροντα. Haec ad manum non erant G. Arnaldo scribenti Var. Coniect. p. 210. et p. 416. Monstret mihi quis in Herodoto vel aliis scriptoribus optimis, τὰ ἐς δειλόν,

- τοῦ Φίλωνος γαίης. Sed tyranno potius
ber, Atossae incommodum auxit. WESS.
noī μιν) Vide VI. 74. WESS. — Scilicet in p
noī, non ἔφατ. Conf. vero et IV. 154. 14 et 15
αἰσχύνῃ ἔστι Φίλονα) Aliās monui. [ad I. 10. 11
non videri, ἢ αἰσχύνῃ scribi. Sustuli tunc ad
erio praepositionem. Euripid. Heracl. 1231. av
οἷμιν Πράγμα. Plato Menex. p. 247. α. ἢ ἡν ὅτι
ESS. — Vide quae in Var. Lect. notavi. I
ra ἢ αἰσχύνῃ ἔστι Φίλονα) Restituit etiam G
α βαρβαρῶν καὶ ἀνὰ αἰθέρα γυναικῶν, ἢ αἰσχύν
Quam ex Med. Cod. praepositionem ἔστι
rito non necessariam indicabat. quoniam
Herodoto poliendo successorem ne optare poss
s potuit Gronovius. Thueyd. I. 5. οὐ γὰρ
του τοῦ ἔργου, Φίλονος δὲ τὴν καὶ διὰ τὴν αἰσ
εὐ μὴ ἔφατον εὐδὲν τῶν ἐν τῇ ἑξῆς ἀπο
e habent vel adferunt ignominiam, dicantur
vel Φίλονα: in his valde dubitari possit
ἢ possit tueri. Saepenumero quidem tal
et Φίλον adiciunt ab Herodoto praeposit
imis loquendi formis, in quibus illa ap
e vel pertinere. II. 52. τὰ ἢ Ἡρόδοτος
42. τὸν κρημνὸν, τὸν Μαρδὸν, εἴτε ἢ ἑξῆς
ἢ γυναικῶν ἀλλ' ἢ ἀνδρῶν ἀνδρῶν φῆναι
II. 157. ἐπὶ δὲ αἱ πόλεις, ὡς εἰς τῆς, καὶ
a. Herodoto frequentata, parcam aliis
eterquam apud eius imitatores, quae
his etiam adhibendis. Pausanias: καὶ τῶ
ar Φίλον ἢ εἰς τὸν τὸν αἶμα, et X. p. 44. ἡ
ο ἴσος ἢ τῆς τελευτῆς ἔχιν τοῖς φῆναι. II. p. 1
ἢ γυναικῶν ἀλλας ἔχιν. V. p. 380. ἢ εἰς
αἰσχυρῶν. V. p. 417. ἔστι δὲ τῶν ἔργων ἢ
p. 427. τῆς ὑστερίας τὸ πᾶν ἢ εἰς τὸν αἶμα
Cum postremis comparari possit
Antiphontis Or. IV. p. 119. p. 120. 8. τὸ ἔργον
Φίλονα: et p. 120, 8. τὸ ἔργον τοῦ αἵματος
ec ad munus non erant G. Aristotelis
ect. p. 210. et p. 416. Monstrare quoniam
aliis scriptoribus optimis, τὸ δὲ αἶμα

vel διασφηνίαν, vel εἰς ὄντως Φίλονα, fatebor etiam dici
potuisse τὰ ἢ αἰσχύνῃ Φίλονα: sed, quae diversi sunt gene
ris mihi non incognita, quod nimis fit frequenter, per
misceri nolim. VALCK. — Nihil referre videtur (quem
admodum ad I. 10, 12. Wesselingius monuit) addatur ἢ ad
αἰσχύνῃ, an auferatur: ac possis latine etiam perinde red
dere, quae ad contumeliam pertinent. Conf. quem in Var.
Lect. laudavi Markl. ad Eurip. Suppl. vs. 295. S.

CAP. CXXXIV. 13 seqq. αὐξανόμενον γὰρ τῷ σώματι
etc.) Ex Democrito habet Stob. Serm. CXV. p. 592. αὐξαν
μένου γὰρ τοῦ σώματος, συναύξεται Φίλιν· ὑπερστροφῶν δὲ συγ
ρασκούσι etc., quae his ita respondent, ut eodem fonte ma
narint. Saepe opinatus sum, perperam Democriti nomen
fragmento apud Stobaeum adpingi, debuisse enim Herodoti.
Nunc, cum ambo eiusdem fuerint temporis et aequales,
philosopho et medico dictum, utriusque sententiis bene
congruens, nolo auferre. Galeni similem apud Eustathium
[ad Odyss. β. p. 98, 31.] professionem non miror, quippe
τὴν κερᾶν, sive corporis temperamentum, humanam ani
mam arbitrati. Nec Aristotelicum, Polit. lib. II. c. 7. Ἔστι
γὰρ, ὥστε καὶ σώματος, καὶ διανοίας ἡγῆας. Notae Philosophi
sunt de mente humana fluctuationes. Bene observavit Hier.
Mercurialis Var. Lect. lib. IV. 5. tolerari utcumque ea posse,
si de operationibus animae, quatenus ex instrumentis
corporis pendent, accipiantur. Mihi sese probavit hoc
Heraclidae Pont. Allegor. p. 485. ἔστι δὲ τοῦ σώματος ἰσχύς
ὑποθίβει, τοσοῦτον ἢ τῆς διανοίας αὐξήται ἰσχύς. WESS.

Ibid. αὐξανόμενον γὰρ etc.) Sub nomine Democriti Herodo
tea legi apud Stobaeum monitum fuit in Diss. Herod. Wess.
p. 177. Suo tributa parenti prostant in Scholiis ad Hom.
Od. β. 315. Dixisse fertur Antipater Tarsensis lib. II. de
anima, secundum decreta Stoicorum: ἔτι συναύξεται τῷ σώ
ματι ἢ ψυχῇ, καὶ πάλιν συμμεῖνται. Traditur hoc in Scholiis
Homeri Leidensis ad Iliad. κ. 115. [et in Venetis Scholiis a
Villoisono editis.] quod neque ex Eustathio constat, nec
Diogene Lærtio, neque aliunde forsitan didicissemus. Ver
borum sententia neque Democrito disconvenit: cum cor
pore, ait Lucret. III. 447. Crescere sentimus pariterque sen
escere mentem. — Post ubi iam validis quassatus viribus aevi
Corpus, et obliuio ceciderunt viribus artus; Claudicat inge

nium, delirat linguaque mensque: γηράσκοντι δὲ συγγραφέωντι (καὶ αἱ Φρίνες,) καὶ ἐς τὰ πρήγματα πάντα ἀπαμβλύνονται. Quintilianus in re diversa, Inst. Or. X. 5. Necesse est, inquit, ipse ille mucro ingenii quotidiana pugna retundatur. Quod, ut puto, sumserat ex Herodoto Livius VI. 23. L. Furium facit iuvenibus bella data, dictitantem, (Herod. οὐν γὰρ ἂν τι καὶ ἀποδείξαι ἔργον, ἕως νῆος εἰς ἡλικίην. cf. Homer. Iliad. χ'. 71.) et cum corporibus vigere et deflorescere animos. Petebant ista Camillum: is exactae iam aetatis erat; sed vegetum ingenium in vivido pectore vigeat. Tales fuere semper, et sunt etiam nunc, de quibus idem dici queat, quod scribit Livius de M. Furio Camillo. Materiae, quam tractabat, ubique memor Longinus π. Τψ. sect. ix. sub fin. magnifice, γῆρας, ait, διηγούμεαι, γῆρας δ' ὁμῶς Ὀμήρου, Odysseae conditoris, atque in illa similis ἡλίκῳ καταδυομένῳ. Moriens Cyrus Xenophontis Κυρ. Παιδ. VIII. p. 138. de se ipse testabatur: τὸν μὲν γῆρας οὐδεπώποτε παύσασθαι τῆς ἐμῆς νιότητος ἀσθενέστερον γινόμενον: quae libenter adhibet Ciceronis Cato maior de Sen. c. ix. Qui fertur esse Xenophon, quando secedit a Xenophonteis ex historia Graeca ad verbum describendis, frigidus Agesilai laudator et sophista, p. 86. ed. Hutchins. Δοκτὶ δ' ἔμοργε καὶ τὸδε μόνος ἀνθρώπων ἐπιδιδέξαι, ὅτι ἡ μὲν τοῦ σώματος ἰσχύς γηράσκει, ἡ δὲ τῆς ψυχῆς βίωσις τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀγήρατος ἐστίν. Qui libellum istum olim tamquam Xenophonteum adhibuere, vel videntur adhibuisse, horum mihi testimonia, plerorumque opinor, sunt in numero. VALCK. — Xenophonti libellum istum contra Valck. vindicavit Weiske, Opp. Xenoph. Vol. IV. p. 404 seqq. S. 19. ζεύξας γίγυραν ἐκ τῆς δὲ τῆς) Posteriora ad eum modum certatim formarunt docti viri, et recte: rei indoles et mssti testantur, nec minus, iustum videri, quod insuper mutatum. Infra lib. IV. 117. Darius γίγυραν ζεύξας -- διαβέβηκε ἐς τὴνδε τὴν ἡπείρου. De ancillis Atticis, [l. 25 seq.] ab Atossa sibi expetitis, et belli Persici origine, Aelian. Hist. An. XI. 27. Claudianum credo lib. II. in Eutrop. vs. 200. ad eas alluisse: Felices -- quibus Argivae, pulchraeque ministrant Thessalides, famulas et quae meruere Lacenas. WESS. CAP. CXXXV. 1. καὶ ἅμα ἕπος τε καὶ ἔργον ἰσχύει) Solens Homerum imitatur Iliad. τ'. 242.

Αὐτὸν ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἦν, τετίλειστο δὲ ἔργον.

Quod dudum animadvertentem *Eustathium* p. 1182, 30. [p. 1248 extr. et seq. ed. Bas.] operae est audire. Τοῦτο δὲ ἡμοῖόν ἐστι τῷ ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον ἅπερ Ἡρόδοτος θιλάσας Θεσσελονικensem praesulem msstis ad amussim convenire, id solum, cessare post haec fluctuationes de veriore sententiae scriptura debere. Patronum Cl. *Valckenarius* suae opinionis allegare Cod. *Ask.* potest. *WESS.*

Ibid. καὶ ἅμα τ' ἔπος ἔφα) Vulgabatur ante *Gronov.* καὶ ἅμα ἔπος τ' εἶπαι. In aliis Codd. nec reperitur εἶπαι, neque ἔφα. Hoc, Doricum, ferri nequit: sed Herodotea sunt, ἔφατο, ἰθαμην, θαμνος: extra poëtas illa quidem rarissima, nisi quod *Aelianus* in *Var. Historia* ἔφατο, II. 2. et frequenter adhibuerit alibi. *Herodotum* itaque scripsisse suspicor: ταῦτα εἶπαι ἅμα τε ἔπος ἔφατο καὶ ἔργον ἔποιε: ista dixit, et simul atque dixisset, rem aggrediebatur: sive, nec dicta res morata, ut loquitur *Iustinus* II. 3. Solet et *Noter* ita loqui p. 47, 2. [lib. I. c. 112.] ἅμα δὲ ταῦτα εἰλεγε, -- καὶ ἀπειδείκνυαι. p. 269, 41. [IV. 150.] ἅμα τε εἰλεγε ταῦτα καὶ εἰδείκνυι. cf. p. 461, 41. [VIII. 5.] Homereum illud, ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον, in sermone quotidiano dicebatur de re dicto paene citius confecta, ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον, *Zenob.* I. Prov. 77e. Quando ad ἔργον adiecit *Herod.* ἔποιε, putem et ἔπος ἔφατο non spernendum; praesertim ubi membrana *Flor.* ἔφα ostentat. In *Euripidis* *Bacch.* vs. 1080. Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόμηναι, καὶ πρὸς οὐρανὸν καὶ γαῖαν ἱστήμην φῶς: hoc tempus (non ἱστήμηναι) poscit usus *Euripidis* et ratio locutionis: vid. *Electr.* vs. 788. *Plutarch.* T. II. p. 782. c. *Chariton* VII. p. 122. *Es. Spanhem.* in *Callim. Hymn.* in *Iov.* vs. 87. et 92. *Homerus* *Iliad.* τ. 242. Αὐτὴν' ἐπιθεῖ ἅμα μῦθος ἔην, τιτίλιστο δὲ ἔργον. Est sane sublimè dictum, quidquid disputent viri docti, notum illud: εἶπεν ὁ θεός, γινώσκω, καὶ ἔγνω. *VALCK.* [13. *Demosthenes* in *Ph.* me adscivisse dixi in *Var. Lect.* Sic verò *Demosthenes* et *Pd.* scribi discrete *Larcherus* monuit. nihil h. l. enotavit in qui no-

dicina. Quae autem his iugata adhaerent, [εὖ τι ἐπιδρα-
μῶν πάντα etc.] suum ex Codicibus recuperarunt colorem.
Indicant. Democedem non *cupide involantem* donata ac-
cepisse cuncta, sicuti iidem perspexerunt optime. Nam
Latina, *nihil omnium offendens oblata sibi accepit*, iure dam-
nantur. Verbum ἐπιτρέχειν significatum requirit. *Aristi-
des* T. II. p. 401. ed. Iebb. εἴ σοι περὶ παίδων εὐχόμενος, τῶν θιῶν
εἴποι τις, ὡς ἔσονται μὲν - - - εὐκ ἂν δέχαιο; εἰμὶ μὲν καὶ ἐπι-
δράμοις: imo vero *cupide accurreres et arriperes*. Cuius ego
loci indicinam *Abreschio*, verissime addenti, Io. Chryso-
stomo in deliciis illud ipsum fuisse, debco. *Idem* Nostrum
lib. VIII. 32. WESS. — Vitiosum εὖ ἐκπεφῶτο, ex *Aldina*
ed. propagatum, tenere *Wess.* non debuerat. εὖ pingen-
dum, idem ac εὖ valens, optime *Reiskius* monuerat: quum
vero sit enclitica vocula, recte μὴ εὖ *Reizius* edidit, et sic
Schaeff. et *Borh.* Miror nihil ad h. l. ex mastis prolatum re-
periri: in nostro quidem cod. F. sic scriptum μὴ εὖ nec
spiritu adiecto, nec accentu. εὖ vero ex *Ms. Paris. A.* ad-
notavit *Larcher.* Verbo ἐπιτρέχειν, arripiendi, sibi vindicandi
notione, cum dat. casu usus est *Appian.* Punic. c. 94. S.

22. τοῦτω τὰ ὕτα) Non intercedam, si qui cum *Reiskio*
ταῦτα pinxerit. WESS. — In editis *Animadverss.* vulga-
tum ταῦτα non sollicitavit *Reisk.* Conf. supra, l. 3 seq. S.

CAP. CXXXVI. 1. Καταβάντες δὲ οὗτοι) οὕτω mal-
lem ex mssis, quippe venustius. [Quum dederint hoc
Pass. Ask. et F., videtur idem legi in *Mss.* sed non adver-
tisse *Gronov.*] Γαυλὸν μέγαν [lin. 3.] neglectui habere, ut
Grammaticorum quorundam socordia ne occultetur, ne-
queo. *Etymologus* p. 222, 28. λέγεται δὲ καὶ τριήρης γαυλός,
διὰ τὸ πλείστα δέχεσθαι, ὡς Φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἱστο-
ριῶν. In *Msto Traiectino*, διὰ τὸ κοῖλον καὶ πλείστα δέχεσθαι.
Cyrelli Lexic. *Ms.* eadem, indicio *Cl. Alberti* ad *Hesychii*
Γαυλός. Splendidæ sunt nugæ, quod *Gronovium* non fugit.
Γαυλός et ἐλκός eadem navis. nempe oneraria, minor trire-
me. Vox est *Phoenicum* lib. VIII. 92. ex ἑλ gol, gaül, ob
curvam rotunditatem, auctore *S. Bocharto.* WESS.

8. ἐκ βηστῶν τῆς Δημοκῆδος) Vulgata ἐκ Κρηστῶν; nul-
lis defendi machinis potest: nam nulla unquam in Italia
urbs *Crestone*. Habet τὴν ὑπὲρ Τυρσηνῶν Κρηστῶνα πόλιν lib. I.
57. quæ utrum Italica fuerit, disputavimus uberius. At

demus dubia in re eam Italiae, huc sane referetur perpetuam, siquidem in mediterranea regione sedem occupans Corton est sive Cortona, modo ne fallat Dionysius Halicarn. Quid porro ἐκ Κροτωνῆς τῆς Δημοκρίδους? neque enim Crestonaeus domo et origine Democedes, verum Crotoniastes. Atque, haec virum Celeb. [Gronovium] nihil esse morata, merito demiror. Retinuit Vallae Latina, ibi Aristophilides Tarentinorum rex, et ipse Crotoniensis, ad ipsius Graeca οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. Laurentii liber ἐκ Κρότωνος, sicuti Vind. et Arch. Quae quidem si adiuvēs, et ὁ ἐκ Κρότωνος reponas, tolerabilis, sed durior erit sententia: Ibi vero, qui ex Crotone Democedis, Aristophilides. Nec liquet aliunde, Aristophiliden, Tarentinorum regem, Crotone natales accepisse. Mihi cum locus hic novationem effugere nequeat, blanditur cum maxime editum ἐκ ἰστοῶνης, ex indulgentia, ἡδυμῆς, facilitateque Democedis, Tarentino regi in exarmanda navi et Persis vinciendis nimium concedentis. Addunt novanti consensum Ms. Ask. et eruditissimi viri Hemsterhusius, Geinozius, Valckenarius. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

Ibid. ἐκ Κροτωνῆς) Mihi quoque dudum venerat in mentem ἐκ ἰστοῶνης: quod viros insignes adsequutus coniectura liquet ex Wess. Diss. Herod. p. 31. Memineram olim in Herodoto vulgatum ἐς Σάβας, pro ἐς Ἄβας, et contrario vitio scribi ἐς Ἰνδοὺς, et ἐς Κῶλον, ubi ἐς Σινδοὺς et ἐς Σκῶλον exhibebit Editio Wesselingi, cui hanc correctionem adfirmendam relinquo. Multa mihi quidem in mundo sunt, quibus usus varii vocis ἰστοῶνη possent adfirmari; per pauca tamen ad sententiam apte respondentia, quam hic locus me iudice postulat. VALCK. — Quidni vero, ἰστοῶνην facilitatem et indulgentiam intelligentes, vocab. Δημοκρίδους pro genitivo obiecti, quem dicunt grammatici, acciperemus? Sic fecerit istud Tarentinorum rex indulgentiā in Democedem, scilicet, quo ei gratificaretur, et faciliorem ei redderet fugam. Corayus quidem, Vir doctissimus, apud Larcherum, ἐκ ἰστοῶνης τοῦ Δημοκ. interpretatur ἐκ ἡδυμῆς, ἐκ τῆχης, ἐκ σοφίσματος τοῦ Δημ. S.

CAP. CXXXVII. 6. τοῖσι σκυτάλοις) Constat librariorum dissensus. Glossator instus σκυτάλοις, editus ab Aldo stat, quod levis momenti. Athenaeus de Persis et

Democede paria ferme, sed alio ex fonte lib. XII. 4. [c. 22.] p. 522. Quod Persae autem ad Crotoniatas, πῶς ταῦτα βασιλεὺς Δαρείω ἐπέχρησεν; in Latinis bona non sunt. [Tenuerat illa tamen *Wess.* cum *Gronov.* sic concepta: An ex usu erit vobis hanc iniuriam regi Dario intulisse?] Verti debuerant, an regi Dario sufficiet hanc a vobis iniuriam perpeti? Cui eorum dicto pondus ex mstis accedet καὶ πῶς ταῦτα etc. [Et ego illam καὶ particulam lubens adijci patiar, quod a *Schaeff.* factum laudo.] Mentem quiritantium *Pavius*, *Reiskius*, *Abreschius* perceperunt. Scriptor ipse lib. VIII. 70. οὐκ ἐξίχρησεν σφί η̄ ημέρη, satis illis dies non erat. *WESS.* [11. ἢν ἀπὸ ληστέων ἡμέρας] Perperam *Valla*: si nos dimiseritis. Melius *Gronov.* si nos spoliaveritis: quae intacta reliquit *Wess.* Equidem cum *H. Stephano* αὐτὸν vel τοῦτον subintelligendum putavi, quem etiam *Larch.* secutus est. S.]

CAP. CXXXVIII. 8. ἢν δὲ αὐτὸν στόλος μέγας) Fuit, cui ἢν δὲ αὐτῶν idem ac si propter haec. Equidem oblitus haud sum observationis *Th. Bezae* in *Epist. ad Rom.* vi, 4. et *Hugonis Grotii* ad *Hebr.* 1, 2. de simili praepositionis usu, parum profecto stabili et certo. Potior *Codicum* auctoritas, quae et ex *Ionum* sermone μόνους et μάλιστα δὲ tuebitur. Negligi hic non debet, *Apuleio Florid.* p. 351. auctore, *Pythagoram*, *Cambysis* olim captivum, a quodam *Gillo Crotoniensium* principe recipratum. *Gillus*, *Philosophi* liberator, non alius atque hic videtur. Respondet aetas; nec officit, quod *Crotoniensium princeps* audiat, multum. Quid enim, si duplicem, ut plures olim, habuerit patriam, et exsul *Crotone* conederit aliquantisper? Consentunt, etsi discordes in *Pythagorae* vita et tempore, magni viri *R. Bentleius* *Diss. de Epist. Phalarid.* p. 70. et *H. Dodwellus* *Exercit. de aetate Pythag.* p. 250. *WESS.*

CAP. CXXXIX. 6. οἱ δὲ, στρατιώμενοι) Auxi ex *Arch.* hiuleam orationem: idem *Th. Galeus* tentavit, tacito schedarum nomine, unde *Cel.* viri adsensum auferre non potuit; et viam tamen muniverat *Valla*. Cognitissimum ex hoc et superiore libro, multos mercaturae causa, alios militatum, in *Aegyptum* ivisse, haud paucos, ut regionis et *Nili* amnis indolem explorarent. *WESS.*

e paria ferme, sed alio ex fonte lib. XII. 4. 4. 4.
Quod Persae autem ad Crotonias, sic raris
in *ingressu*; in Latinis bona non sunt. [Sunt
en *Wess.* cum Gronov. sic concepta: *de re*
hanc inuariat regi Dario intulisse?] Veritas
regi Dario sufficit hanc a nobis inuariat popu-
lo dicto pondus ex mastis accedet xxi *particu-*
llam xxi particulam habens adici potuit.
[factum laudo.] Mentem quiritianam ha-
Abreschius perciperant. Scriptor ipse lib. VI.
xviii. *et* *in* *uiginti*, satis illis dies non erit. *Wess.*
et *in* *uiginti* *uiginti* Perperam Valla: a *uiginti*
us *Gronov.* si nos spoliaveritis: quae intus
us. Equidem cum H. Stephano *et* *in* *uiginti*
endum putavi, quem etiam *Adici* *et*

CXXXVIII. 8. Ne si miris recte uel
de antiquo ilem ac si propter hanc. Egerit
et sum observationis Hic. Beate in Epist.
et Hugonis Grotii ad Hebr. i. 2. de simili
su. parum profecto stabili et certa. No-
ritas, quae et ex lonum sermone asse-
nitur. Negligi hic non debet, Apuleius
Pythagoram, Cambysis olim capiens
Crotoniensium principe recuperat. Cuius
liberator. non alius atque hic videtur.
nec officit, quod Crotoniensium princi-
pe. Quid enim, si duplicem, ut plura di-
nam, et exsul Crotone consequenter ali-
quint. etsi discordes in Pythagorae vi-
ni viri R. Benilevis Diss. de Epist. Philo-
sophiae de actate Pythago. p. 120

XXXIX. 6. si di, erpessimum) Ande
 orationem: idem Th. Galeus tenuit, mi
 line, unde Cel. viri adensum autem
 tunum muniverat Valla. Cognoscunt
 re libro, multos mercatorem quatuor, de
 aptum ivisse, haud paucos, ut repul
 olem explorant. WESS.

Ibid. στρατιώμενοι) Quando vertit *Valla*, partim negotiandi, partim militandi gratia, legiase videtur, quod et in Codd. invenisse *Galeus*, ei δὲ στρατιώμενοι. Insolenter vulgata corrigens [Gronovius], praeferquam ex inviolatae, quem vocat, bonitatis codice, hic tamen ista variis modis pertrinetat. [Scil. ei δὲ ex Galei coniect. profectum existimans, proposuit ipse ἢ στρατ. aut στρατιώμενοι δὲ ὄντας, καὶ αὐτῆς etc.] κατ' ἱκανορίην, στρατιώμενους, non esset etiam absurda lectio: posset et alicui incidere κατ' ἱκανορίην στρατιώμενους. Mihi correctoris esse videtur illud ei δὲ, et στρατιώμενοι male iam olim a librario repetitum, cuius vox ista paulo ante descripta adhuc inhaereret memoriae: nam hoc aevo cui tandem sponte sua Graeci militatum venissent in Aegyptum? Persis? milite quidem Graeco Persae recentioris aevi libenter utebantur; de Cambysis tempore nihil tale constat. VALCK. — Etiam IV. 28, 7. pro στρατιώμενους alius vir doctus στραγγιζόμενους (morari) legendum suspicatus erat. Quidni vero credibile sit, Ionas nonnullos in exercitu fuisse Cambysis? De mercatoribus Graecis, in Aegypto versantibus, conf. lib. II. c. 178. S.

7. Συλοσῶν ὁ Αἰδαῖος) Recte: nam filius Sylosontis *Aeaces* vocatur VI. c. 13. Αἰδαῖος -- παῖς Συλοσῶντος τοῦ Αἰδαῖου. [conf. II. 182, 9.] Sami tyrannus ille patri successerat *Sylosonti*, de quo multis hic agens *Herod.* illud non tradit, acerbunt in subditos exercuisse imperium: *πικρῶς ἤξειν*, inquit *Strabo* XIV. p. 945. v. [p. 638. c. ed. Cas.] ὥστε καὶ ἰλιυαίνοντες ἢ πύλους: et *Zenob.* III. Prov. 90. Uterque senarium nobis servavit Ionici cuiusdam *Poëtae* suavissimum: Ἐκαστὸν Συλοσῶντος εὐρυμερῆν, cuius auctor respexisse potius videtur *Herodoto* narrata cap. 149. Antiquiora tempora spectat, tyrannidem nempe *Polycratis*, *Anaximenis* quae fertur *Epistola* apud *Laërt.* II. 5. ad *Pythagoram* scripta, Εὐβουλότῃρος τίς ἡμῶν, μεταναστὰς ἐκ Σάμου ἐς Κρότωνα· ἰσθὰς ἱερνύον· οἱ δὲ Αἰδαῖος παῖδας [ἀλλοῖσι τα] κακὰ ἔδουσαν: uncia a me inclusa quomodo sananda sint, non liquet: scribi potuit ἀγνοῖα κακὰ, vel μέγιστα: quod alicui primum forsā incidat, ἀλλὰ μὴ, vel ἄλλος ἄλλος, illi se non probaret, qui in obtinenda tyrannide *Polycrati* fratres *Sylosontem* et *Pantagnostum* adiutores fuisse didicisset ex *Polyaeno* I. cap. 23, 2. Hi tres, nisi fallor, sunt οἱ Αἰδαῖος

παῖδες in *Anaximenis* epistola; in qua hoc tamen liquet, pro ἱπχοι, scribendum ἴτι ἱχοι κῶς ἀν οὖν Ἀναξίμενης ἢ θυμῷ ἴτι ἱχοι αἰθερολογεῖν. VALCK. — Corruptarum apud *Laërtium* vocum ἄλλοις τὰ, in quibus haeserat Vir longe doctissimus, tum certa fuerit, quam obvia, emendatio, ἀνοιστὰ, intolerabilia mala. Permutatione literarum N et AA nil frequentius. conf. Var. Lect. ad II. 41, 24. et Adnot. ad I. 90, 12. S.

10. λαβὼν χλαμίδα - - πυρρὴν) Eruditiss. Reiskius Τυρίην, Tyriā infectam purpurā, nullā necessitate. Tzetzes Chil. III. p. 312. Babylone Darium a Sylosonte amiculum inpetrasse errans scribit, ἐκ Συλοσῶντος δὲ λαβὼν δῶρον πυρρὴν χλαμίδα: neque id ex vero: laena fuit, non chlamys. At eius opinionis consortes habuit *Suidam* in Χλαμύς; et Append. Prov. Vatic. p. 281. WESS.

13. ἐπιθύμῃσι τῆς χλαμίδος) Hic maiori iure, quam supra cap. 127. ex perversa scriptione Med. Cod. ἐπιθύμειν, poni potuerat ἐπιθύμει, commendatum a vicino ὤντρο. Cambysis satelles chlamydem ἐπιθύμει ὀνίσσθαι. *Herodotus* in istum sensum scribit simpliciter ὤντρο, sicuti I. 69. χρυσὸν ῥήτορα Lacedaemonii, quod aurum Croesus ὀνισμένους ἴδαναι δούρην. vid. Clar. *Wesseling*. ad p. 34. n. 12. [ad I. 68, 26.] Mirum hic toties cur dicatur χλαμύς, quae fuerit χλαμύς: voces librariis frequenter inter se permutantur. Graecis, ἐπὶ τῶν ἀπαχθνευμένων ἐπὶ ἰσθῆτι, instar proverbii adhibebatur ἢ Συλοσῶντος χλαμύς, *Diogenian*. Centur. V. Prov. 14. *Aeliano* Var. Hist. IV. 5. dicitur Darius accepisse Sylosontis ἱμάτιον: sic, ut notum, eximie pallium vocabant: initio I. de Rep. *Plato*, καὶ μὲν, inquit, ὅπινθον ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου. *Lucian*. T. III. p. 255. *Terent*. Phorm. V. 6, 23. puer ad me accurrit Mida: Pone adprehendit pallio. VALCK.

17. δεῖ γινώσθαι πάντως τοι.) *Aldinam* et tot Codicum distinctionem aspernari temerarium. ἄλλως δίδόναι, gratis donare, ponitur contra χρεῖματος πωλεῖν. Dicit Syloson gratis se, si prorsus ita fieri oporteat, amiculum illi dare. WESS.

CAP. CXL. 2. εὐπρίην recepi, (ut alia ad lib. II. 18, 8.) simplicitatem quandam et facilitatem in donando intelligens, non stultitiam. Iunxisse *Demosthenem* φιλανθρωπίαν καὶ εὐφροσύνην indicavit *Thom. M.* verissime: sic Or. in Timocr. p. 451. - πραότητα καὶ εὐφροσύνην habet *Fals. Leg.* p. 213.

in Anacrimenis epistola; in qua hoc tenet lat.
scribendum ἐν ἔχῃ αὐτῶς ἀπὸ τῆς ἀνάμνη-
σεως ἐκείνης. VALCK. — Corruptum quod
est vocem ἀλλοιᾶται, in quibus habetur Verbum
passivum. tam certa fuerit, quam obvia, Verbi
significatio, intolerabilia confl. Permutatione litterarum
mutabil frequenter. conf. Var. Lect. ad II. tit. I. c. 10. §.

ad 1. qo, 12. S. *Ερuditus. Audite*
αὐτὸν χλανάς -- οὐκ ἔστιν *Ereuditus. Audite*
lectum purpurā, nullā cōsuetudine. Tactu
12. Babylone Dariūm a Sylosoente amicus
errans scribit, in Ephorūm, et ad hunc
neque id ex vero: lacus fuit, non clau
opinionis consortes habuit Suidam in Eur
Prov. Vatic. p. 281. WESS.

Prov. Vatic. p. 281. WESS.
 ἐκ πerversa scriptione Med. Cod. inchoat. in
 ἰατρικῇ τῇ; χαλκός;) Hic maiori iure, quam
 πύρρον, commendatum a vicino iure. Cuius
 flammydem inchoat. inchoat. Herodotus in
 ribit simpliciter ἄνθρω, sicuti l. 69. ἄνθρω
 monii, quod aurum Crocus inchoat. inchoat.
 Jar. Westeling. ad p. 34. n. 12. [ad l. 69.]
 loties cur dicatur χαλκός, quae fuerit
 riis frequenter inter se permittantur. Cuius
 inchoat. inchoat. inchoat. inchoat. inchoat.
 ἄνθρω, Diogenian. Centur. V. p. 1.
 Hist. IV. 5. dicitur Darius accepisse
 ie, ut notum, inquit, pallium vocabatur
 'lato, nui pao, inquit, ἰατρικῇ τῇ; χαλκός
 uenian. T. III. p. 155. Terent. Phorm. V. p. 1.
 turrit Mida: Pone adprehendi palli. VALLI
 bu πάρος τῷ.) Aldinam et tot Codicem
 nari temerarium. ἄλλος ἄλλῳ, grata
 ἰατρικῇ τῇ; χαλκός. Dicit Syllona grata
 oporteat, amicum recipi, (ut alia ad l. 1.)
 'XL. 2. inchoat. inchoat. inchoat. inchoat.
 itatem Iundixie Demosthenem inchoat. inchoat.
 stultitiam. Iundixie Demosthenem inchoat. inchoat.
 icavit Thom. M. verissime: sic Or. inchoat. inchoat.
 ἰατρικῇ τῇ; χαλκός habet Fals. Cod. p. 1.

Alia ex Erotico missa facio. Vide Galen. in Hippocr. Prægn.
p. 154. et doctissimos Viros Wasse et Duker. ad Thucyd.
HI. 83. WESS.

5. ὡς τοῦτον τὸν ἀνδρα) Quinimo ἰς τοῦτον: alterum illud ab Herodoto scriptum, quod unus Codex virum Clar. docuit, mihi ne decem persuaderent: *regnum in aliquem devolutum* dicitur περὶ αὐτῷ, aliisve verbis eiusdem potestatis, ἰς τινά, nunquam πρὸς τινά, neque adeo etiam ὡς in talibus locum invenit: vid. notata in lib. I. c. 120. et II. 135. VALCK.

10. ἀγχι πρὸς ἑωυτὸν) Dubitavi, sequeretur-ne multis plures, an in vulgato acquiescerem. Si fastui Persico, quæ Pavii suspicio, posterius respondeat accuratius, maneat in possessione: mihi conspirans tot codicum concordia non sine laude censetur. [Valet idem πρὸς αὐτὸν, atque πρὸς ἑωυτὸν, quod e schol. invectum videtur, ut saepe alibi. conf. ad II. 162, 25. et ad III. 52, 16.] Omni autem dubio caret [l. 11.] ὃ ἰὼν προδιδύμια, iam supra non sine plausu lib. I. 61. tractatum. Reiskius reponebat, οὗ ἰὼν προδιδύμια, quo ego viro unquam habuerim opus, istam damnaturus fortasse operam. [et damnavit in editis Animadverss. laudans ibi Wesselingium.] Syloson autem cum Darii, πωστὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα, convenerit, colloquium congruet principio Olymp. Lxv. WESS.

12. ἡ τις ἡ εὐδαίς κω) Reete suam ex Med. formam recepit venustum illud, ἡ τις ἡ εὐδαίς, nullum, vel ferme neminem significans. Proverbio dicebatur, εἰς ἀνὴρ, εὐδαίς ἀνὴρ. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παῦδ. VII. p. 115, 12. τοῦτων τῶν πεπερηκότων ἡ τινα ἡ εὐδαίη οἶδα: ista sollicitantis H. Stephani conatus, hominis Graece perdocti, monstrat formulae rarissimum usum. Advocato etiam Aristide (T. I. p. 285.) loca Xenophontis et Herod. comparavit G. Canter. Nov. Lect. VII. c. 6. Aeliano sophistae hoc adeo visum fuit elegans, ut quater minimum adhibuerit de Nat. An. V. 50. VI. 58., ἰσάων Αἰγυπτίων ἡ τις ἡ εὐδαίς. VII. 8., θαυμαζῶ τις (ἡ τις) ἡ εὐδαίς: et XIV. 26. Ad tantilla quoque Conr. Gernerum attendiase, indicant doctissimi viri Prolegomena. VALCK.

28. ἀνασπασάμενός μου δὲς τὴν etc.) Paene adsentior δὲς negligentibus Codicibus: quisque sine eo Sylosontis intel-

ligi⁹ desiderium: facit insuper eius absentia petitionem quodam modo significantiorem. Ἀνασώταται τὴν ἀρχήν, τὴν πατριδα, et hoc de genere plura, Herodoti studiosum fugere non possunt. Darii munificentiam Valerius Maxim. laudavit lib. V. c. 2. WESS. — Abest etiam δὲς *Fragm.* Paris: ac sane satis erat id quod paullo post legitur, ταύτην μοι δὲς. S.

CAP. CXLI. [5. ἔστειλε τὴν στρατὴν. Parum commode, fere ut *Valla*, in Latinis scripsi *exercitumque contraxit*. Debueram, *traicere exercitum paravit*, vel *traiecit exercitum*: quam in sententiam *Larcher*, *il fit embarquer ses troupes*, provocans ad *Euripid.* *Iphig.* *Aul.* 661. et *Aeschyl.* *Pers.* 176. Conf. ad III. 53, 28. notata. S.]

CAP. CXLII. 2. ἐπιτροπαίην -- λαβὼν τὴν ἀρχήν) Suum hoc esse, libro IV. c. 147. docet Noster, ubi ἐπιτροπαίην εἶχε ὁ Θέρξας τὴν ἐν Σπάρτῃ βασιδίην. Mox [l. 6.] βαρκὴν et τίμινος exemplo Homeri iunxit *Iliad.* 9, 48. *Vallae* τίμινος sanum, si *Livii* lib. X. 37. modo, non absurde. Arcem arae aut templo undique circumdatam designat *Pausanias* lib. VI. c. 6. p. 467. τίμινός τε ἀποτετιμονένους εἰσδομέναις τῶν. *Iosephus* quoque *Bell. Iud.* I. 21, 2. et *mar-mor Aphrodisiense* in *Antiq. Asiat.* Ed. *Chishul* p. 154., *Philo Iud. Leg.* c. 1. p. 1014. Et quis non? WESS.

11. τὰ τῷ πέλῃς ἐπιπλήσσω) Voluerunt-ne *Arch.* et *Vind.* ἐγὼ τὰ αὐτῷ πέλῃς etc. Si ita, non sequor. *Maeandrius* bene; pariterque *Xerxes*, αὐτὸς δὲ, τὰ ἐκείνοις ἐπιπλήσσει, ταῦτα οὐ ποιήσιν lib. VII. c. 136. WESS.

17. γέρεα ἐμειώτῃ γενέσθαι) Aldinum ἐμειώτῃ γενέσθαι *Vir Cel.*, etsi *Florēntiae* nihil enotarit, praeoptat: causas dant adnotationes, minus, ut, quod sentio, profitear, validas. Equidem ex msstis excerptum non animadverto, [vide tamen nostram *Var. Lect.*] *Stephanoque* mutanti ad stipulor. Valde autem miror, in *ἱεροσύνην* coniurasse plerosque. Saltem *ἱεροσύνην*, quod in *Arch.* et *Vind.*; nam *Herodotus* *ἱεροσύνην*, ut lib. IV. 161., maluit. Porro *ἐπαγγέλλετο*, [l. 23.] et τῶν δὲ τις videlicet *Σαμίων*, eiusdem sunt. Vide II. 137. VI. 75. WESS.

19. ἱεροσύνην) Per tot Edd. non debuerat hoc propagari: *ἱεροσύνην* scribunt vulgo Graeci; *ἱεροσύνην* suo more dedit *Herod.* In centenis nominibus ο μικρόν praecedit istam ter-

ADNOTATIONES

esiderium: facit insuper eius abestitia petiti-
onem modo significantiorem. *Anergetica* in egypto
et hoc de genere plura. Herodoti studiis
non possunt. Darii munificentiam Valerius Ma-
ximus lib. V. c. 2. WEISS. — Abest etiam de: Pop-
ulus sane satis erat id quod paullo post legitur
de: S.

AP. CXLI. [5. Irrada tui optatum. Parum
iere ut Valla, in Latinis scripsi exerecitiu
debueram. transire exerecitiu paravi. vel
quam in sententiam Larcher, ille em
s, provocans ad Euripid. Iphig. Aul. 661. et
III. 53. 28. notata. S.]

176. Conf. ad III. 53, 28. noua
XCLII. 2. interpretatur...
esse. libro IV. c. 147. docet Noster, quod
est; et Homeri iunxit Iliad. 5. c. 147.
m. si Livii lib. X. 57. modo, non aliter

aut templo undique circumdatis domibus
I. c. 6. p. 467. τίμας τε ἀντιπροσώπων
Iosephus quoque Bell. Iud. I. 21, 4. 6
disiense in Antig. Asiat. Ed. Chisholm p. 1
g. c. 1. p. 1014. Et quis non? WESS
ἤτοι (ἡτοιμασέν) Voluerunt ne ἀρετὴν
non sequor. Macrob.

πῶς etc. Si ita, non sequitur.
 que Xerxes, αὐτὸς δὲ, τὰ ἑαυτοῦ ἰσχυρὰ
 in lib. VII. c. 136. WESS.
 αὐτῶν (αὐτῶν) Aldinum αὐτῶν γὰρ
 Florentiae nihil notavit, praecipit: αὐ
 τήν, minus, ut, quod sentio, probat
 αὐτῶν non animabatur.

em ex missis excerptum non
astram Var. Lect.] Stephanus maluit
e autem miror, in *apertum* continere
apertum, quod in Arch. et Viad.; non
ut lib. IV. 161., maluit. Porro
ut *et* videlicet *Exquis*, cunctis

75. WESS.
Per tot Edd. non debuerat hoc prae-
vulgo Graeci; quibus suo more
is nominibus & praeceptis

minationem; in perpaucis $\omega \mu \iota \alpha$: sed in his paucis est $\epsilon \rho \omega \tau \epsilon \upsilon \eta$. Utraque scriptio certa nititur ratione: sacerdos $\epsilon \rho \omega \tau \epsilon \upsilon \eta \varsigma$ et $\epsilon \rho \omega \mu \eta \eta$ dicebatur, Dei Deaeve sacerdos, $\epsilon \rho \omega \tau \epsilon \upsilon \eta$ $\Sigma \iota \omega$. VALCK.

CAP. CXLIII. 12. ἰβουλᾶτο εἶναι δυνέτοι) Non detrectabant Samii libertatem, sed talem, quae pactio esset servitutis. Cl. de Pauw hariolabatur, ἰβουλᾶτο εἶναι ἀνελύθην, nolebant carere libertate: ἀνελύθην, liberatis esse expertem: Glossas Labbei, ἀνελύθην, illiberatus, inliber, offerre; inliberum. Tyranno parere; hoc ingeni Samios recusasse. Posterius admitto, cetera minime. Glossae nihil ad hanc rem, quarum inliber idem atque illiberalis. WESS.

CAP. CXLIV. 2. Vere ὁ ῥι τῆς ἐθ. cum D'Orville ad Chariton. III. 8. pag. 721. divinavit Cl. de Pauw. Mox [l. 4.] minimi refert, utrum στασιῶται an στρατιῶται προ-
bentur: erant omnes eiusdem factionis, Maeandrii ἱππευτοί
c. 146. WESS.

CAP. CXLV. 1. ὑποκαρρότερος) *Petulantior et pro-*
promodum vecors. Cleomenem Spartanum, insaniam corre-
ptum, ἰὺντα καὶ πρῶτερον ὑποκαρρότερον proponit lib. VI. 75.,
similique ornat titulo Cambysem huius Musae c. 29. Talis
Cestius ὑποκαρρότερος, bello Perusino domum in-
cendens et in flammam se praecipitans Appiano Bell. Civil.
lib. V. [c. 48.] p. 1112. Suidae ὑπερκαρρότερος in *Μαργος*, et
voce ipsa, [cum interpretatione] ὑπερμαίνοντες, indignante
H. Stephano de Dialect. pag. 40. neque inmerito. VESS.

11. δῆσας γοργύρας ἡξίωσας) Cum praecesserit in τῇ γοργύρῃ ἰδῆσθαι, non carebit sua venere δῆσαι γοργύρας ex scriptis. Sed Gronovium laudo [δῆσας e msto adsciscentem.] Fabulabantur olim Gorgyam, Acherontis uxorem. Porphyrius ap. Stob. Ecl. Phys. lib. I. p. 119. Γοργύραν δὲ τοῦ Ἀχέρωντος γυναῖκα προσεπλάσαν, ἀπὸ τοῦ γοργῶς φαίνεσθαι τοῖς πολλοῖς τὰ ἐν ἄδου. Quae tituli indigetatio philosophica et arcessita longius est. Carcerem inferorum subterraneum, διαμαρτήριον ὑπόγειον Glossae Herodoti, cognominis auctores spectarunt unice, WESS.

CAP. CXLVI. 8. παθόντες οἱ Πέρσαι, περισμικρύνουσιν) Moratur Codicum discordia. Si Arch. et Vind. παθόντες οἱ Π. κακῶς πάρος, ἐμικρύνουσιν, attentionem mereatur, mens erit, malum ante perpressos Persas, exacerba-

tiorē in Samios fore animo; uti ἐμπικραίνόμενος Ἀθηναίῳ Hippias, lib. V. c. 62. γυναικίως ἐμπικραίνόμενος Eusebius Stobaei Serm. XLIV. pag. 310. Talis Fulvia, Ciceronis amputato capiti, καὶ ἐμπικραναμένη οἱ καὶ ἐμπύσσα in Dionis Cass. lib. XLVII. p. 378. Quae quidem schedis illis, et κακῶς mordicus tenentibus, patrocina buntur; eoque amplius, quod προσεμπικραίνεσθαι nimium explicet. At haec Galei et Codicum caussa. Censebunt haud dubie alii πάρος ex πρὸς esse progenitum. WESS. — Conf. quae in Var. Leet. monita sunt. S.

18. τοὺς διφοφορουμένους) Qui sellas attulerant, Valla. Verius Scholiae, φορεῖς φορουμένους, Hesychio et Suida sequentibus. Etymologus p. 279. Ἡρώδης αὖτὸς τοὺς Πέρσας φορεῖς φορουμένους διφοφορουμένους. Scripserat, uti bene Cl. Alberti, Ἡρώδης αὖτὸς τοὺς etc. Error compendiarie debetur scripturae, saepius recurrenti. Persarum locupletiae sellis sive lecticis gestabantur, succollantibus διφοφορεῖς ap. Athen. lib. XI. 2. [c. 8.] p. 514. Considerant ipsi θύοντες θύματα, cap. 145. Kühnius plura ad Aelian. Var. IV. 12. WESS.

CAP. CXLVIII. 5. ἐξίσμων) Vallae non intellectum, utpote rarius, hinc exceptum Ἐξίσμων, ἴσμων, Hesychius interpretatur. Herodot. II. 37. in χαλκῶν πτερόντων πίνουσι διασπορῆς ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν: hoc vulgo erat σπῆλαιν τὰ ἐκπύματα, Clem. Alex. Paed. III. p. 268, 23. smegmate abstergere. Athen. IX. p. 409. c. ἐχρῶντο εἰς τὰς χεῖρας ἀποπλύνοντες αὐτοὺς καὶ σμήγματι ἀποεξύψαντες [σμήγματι, ἀποεξύψαντες] χεῖρας. Vallam suspicor IX. c. 109. [IX. 110, 11.] σπιτῆρας invenisse, sinceram lectionem, sed illic adiuvandam interpretatione comoda. VALCK. — Quod h. l. in Graecis nostris ὁ μὲν posuit typhetha, οἱ μὲν illum debuisse, sicut etiam exemplar praeferebat, cuivis in oculis incurrit. S.

7. ἰς τὰ οἶκτα) Sic decuit; nec minus ἀπαθώμαζι, in Musis (quod Portus ostendit) creberrimum, mssti iubent potiores. Mox ὁ δὲ δὲ, sicuti et paullo superius, Cl. Abreschius. WESS.

13. ἄλλοισι δὲ δεῦς) Opinor διὰ δεῦς voluisse Arch. scribam, quo hac eadem in re usus Plutarchus est. Mox ἐν ἡσυχίᾳ τιμωρῆν Stephanus male punitum aut multatum iri: nihil hic de poena; Cleomenes animadvertens, Maeandrium

Opinor tunc debet voluisse Arch-
radem in re usus Plutarchi et his
phanus male punitum sui multum et
Clementis animadvertens, Mox

14. τὸν ζῆνον τὸν Σάμιον) Legitur apud Plutarchum l. c. τὸν ζῆνον αὐτοῦ Σάμιον: monitus nemo Graece sciens dubitabit, quin vere correxerim, τὸν ζῆνον ἱπὸν τὸν Σάμιον ἀπαλλάττεσθαι τῆς Πελοποννήσου, ἵνα μὴ πίση τινα τῶν Σπαρτιατῶν κακὸν γινέσθαι. Illud facere, etiam simpliciter positum, aeneque significat missum iacere: iam vero quis tandem negaret in Plutarchi verbis articulum requiri? Cleomenis autem fuisse Maendrium ζῆνον eximie sic dictum, neque ex hac liquet historia, nec aliunde; quin abhorret ab omni verisimilitudine, Spartiatæ quippe Regis, Samii tyranni cuiusdam ministrum; quem, ut erat, servum

suum fratrisque vocabat Syloson, Herod. c. 140. VALCK.
 17. ἐξεκέρυξαν Μαιάνδριον) Lenius est ἀπίπεμπον Arch.;
 sed Scholion, Galeo observante, quale et Etonensis Codicis. Plutarchus, Nostrum describens, Lacon. Apophtheg. pag. 224. Α. οἱ δὲ ὑπακούσαντες ἐξεκέρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας, i. e. edicto publice proposito civitate et Peloponneso eiecerunt. Tales πανταχόθεν ἐκκηρυττόμενοι Athenienses tyrannorum et Spartanorum decretis ap. Lysiam c. Eratosth. cap. 23. et paullo ante ὅτι ἐκκηρύχθητε μὴν ἐν τῇ πόλει. WESS.

Ibid. ἐξεκέρυξαν) Plutarchus, οἱ δὲ, inquit, ὑπακούσαντες ἐξεκέρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας: legerat-ne in hac etiam historia, Platoni frequentatum, αὐθιμερόν? Laert. II. 43. ἐπιδημήσαντα αὐθιμερόν ἐξεκέρυξαν. Ista reperitur doctissimi Galei nota: „Ἐξεκέρυξαν) Cod. Arch. ἀπίπεμπον. Cod. „Eton. ἐξώθησαν. Haec autem glossemata sunt.“ ἐξώθησαν forma prodit: sed ipsis etiam monachis notissimum ἐκέρυξαν quis tandem et quamobrem fuisset interpretatus per ἀπίπεμπον? Postremum illud invenit in suo quoque Cod. Valla; vertit enim ablegarunt; atque ita verbum Ἀποπέμπειν conversum viderat in Lexico veteri Lat. Gr. quod scriptum adhibuit in hac adornanda versione; Glossarium vocant Philoxeni. Si vel in aliis non observatum fuisset Codicibus, mihi tamen ἀπίπεμπον videretur Herodoteum; huiusque interpretamentum ἐξεκέρυξαν, et ἐξώθησαν, vel ἐξώθησαν. Ionus more, dirissima quaevis emollientium lenitate verborum, in re molesta satis erat Herodoto verbum ἀπίπεμπον adhibuisse. Qui cum uxore faciebant divortium, vulgo dicebantur illam exigere (ἐξάγειν Athenis etiam notabat expellere:) ἐκβάλλειν: Athenienses rem per se satis invidiosam tegebant verbis ἀποπέμπειν et ἐκπέμπειν, emittendi vel dimittendi. Demosth. vel alius c. Neaer. pag. 733, 81. iratus ἐκβάλλει τὴν ἄνθρωπον, non reddens dotem peccabat in hanc legem, ἐὰν ἀποπέμπῃ τὴν γυναῖκα, ἀποδοῦναι τὴν προίκα: pag. 738, 129. τὴν ἄνθρωπον ἀποπέμψω ἐν τῇ οἰκίᾳ, Lysias p. 286. Hipponicus, ἐξέπιμψεν αὐτοῦ γυναῖκα. Isaeus de Pyrrhi haer. pag. 41, 28. Res ipsa ἐκπομπὴ dicta et ἀπέπιμψις. Antipho Stobaei p. 422, 1. χαλεπαὶ μὲν ἐκπομπαί. Uxoris repudium, Ἐξις, emissio, dicitur Herodoto V. 40. Παρὰ τῷ Ἡροδότῳ Ἐξις ἀπέπιμψιν δηλοῖ γυναῖκας, ἥτις

fratrisque vocabat Syllonem, Herod. c. 140. *Κύλλων* *Μουσίου*. Lenius est *Αντίοχος* *Αχολιον*, Galeo observante, quale et *Διοσκουρίδης* *Λατάρχης*, Nostrum describens, *Λατάρ. Απριλίου* 224. A. *οι δὲ ὑπερβαλλόντες ἰσχυροὶ ἐν τῷ Μουσίου*, i. e. edicto publice proposito *ἀνίστασθαι* *ἀνέστησαν*. Tales *παύροις* *ἐπισημαίνοντες* *ἀνέστησαν* *ἐκείνων* et Spartanorum decretis ap. *Λυσίου* c. 23. et paullo ante *ἐν ἑκαστοῦ* *ἀνέστησαν* *ἕκαστος*.

[illegible]

διαζῆναι, Eustath. in Od. x'. p. 410, 5. et φ'. pag. 746, 22. Tandem et hoc considerari velim, in civitatibus bene moratis illos praesertim ἰκκιστὰς, qui graviorum censentur criminum rei, atque adeo digni hac publica contumelia, qua praeconis voce regione exterminabantur: Arthimium Zeliten Atheniensis ἰκκιστὴς, Socratis accusatorem Heraclitotae; alii alii; Spartanis satis est Maecandrium ἀποκτείνει. VALCK.

CAP. CXLIX. 1. σαγνέουσας) σαγνέουσαι Herodoti sermonis Strabo X. p. 667., [pag. 448. A. ed. Cas.] leviter, ut alias adparebit, lapsus, agnoscit; nitidissime explicitum lib. VI. c. 3f. In Samo, viris vacua, dissensus exstat Geographi lib. XIV. p. 945. [pag. 638. c. ed. Cas.] WESS.

Ibid. Σάμον σαγηνεύσαντες) Morem Persarum, minus dextre Brissonio explicatum de Regn. Pers. III. p. 432. Herodotus enarrat lib. VI. c. 51. ubi ex insulis Chio, Lesbō, Tenedo, ἰσχυρόν τούς ἀνθρώπους. Mirabar quod scribit Strabo X. p. 687. v. [p. 448. A. ed. Cas.] de Eretria, τὴν μὲν οὐν ἀρχαίαν πόλιν κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τούς ἀνθρώπους: neque enim hoc de Eretriensibus, quod memini, tradidit alibi Herod. nec certe suo loco VI. 102. Sed legerat ista Strabo Platonis de Legib. libro III. pag. 698. v. nuntiatur, ὥς οὐδεὶς αὐτὸν ἀποπεινωγὼς εἶη, συνάψαντες γὰρ τὰς χεῖρας σαγηνεύσαντες πάντας τὴν Ἑρτρικὴν ἐστρατιώτας τοῦ Δατίδος. Platonis, vel alterius, habet epigramma Diogenes Laërt. III. 33. in Eretrienses τούς σαγηνεύσαντας, quibus in Asiam traductis in Cissia Darius clementer sebes adsignavit. Eretrienses illos Apollonium aiebat Philostrati l. 23. ἰχθύων πᾶσι περὶ τὴν ἀλωσιν χρῆσθαι, σαγηνεύειν γὰρ καὶ ἀλώνας πάντας. De captis Eretriensibus id ipsum adhibuerunt Aristides T. I. p. 213. et 385. et Maximus Tyr. XXXIX. 6. ubi Ἑρετρία σαγηνεύεται a Dan. Heinssio verū non debebat, Eretria obsidetur; sed, velut everriculo capiuntur Eretrienses, nullo scilicet sexus aut ætatis facto discrimine. Longius aberravit a vero interpretes Acliani de Nat. An. XV. cap. 5 extr. Quod his acciderat, sibi notius, vicini magis disseminarunt Athenienses, a Persis illata Græcis mala pro ingenio suo cupide amplificantes. VALCK.

Herodot. T. V. P. II.

L

CAP. CL. 2. Βαβυλώνιοι ἀπίστησαν.) Interea temporis, dum sub nomine fratris Cambysis latitans Magus Smerdis rerum potiretur, defectionem a Persis iam fuerant Babyloniorum viri principes meditati, *οἱ περὶ τοὺς* Herodoto III. 159. Despicatui, ni fallor, habebant imperantem, propter ipsius inusitatam lenitatem; quippe qui imperium ingressus (III. 67.) *προεῖπε ἀγέλασθαι εἶναι στρατῆρος καὶ φόρου ἐκ' ἑταίρων τῶν.* In hac turbatione rerum, dum libertas inasolita misceret adsumptas iugo civitates Orientis, animos sibi sumentes, simul atque Darius esset admotus regno, videntur omnia sibi clam Persas parasse Babylonii, quae ad oppugnationem diu tolerandam arcendamque essent necessaria; *clam* dico Persas; nam *ταῦτα πάντες ἰδόντων.* Hoc tandem tempore *ἐκ τοῦ ἑμφανίως ἀπίστησαν,* *palam* defecere: quo tandem tempore? dum classis in gratiam Sylosontis Samum versus proficisceretur: hanc vero classem misit Darius, *πρωτὶ τὴν ἀρχὴν ἔχων:* vid. p. 214, 26, 47. [c. 140, 12. 141, 1.] Circa haec itaque tempora, una tantum Herodoto Babyloniorum a Persis memoratur defectio. Differunt utique bellum aperte gerere, et agitare in animo bellum, sive tacitis animis iram ad bellandum concipere: norunt suum sibi vexatum Philologi *θυμομαχίῃ.* Atque haec eo dixi, ut labefactarem optimo viro Georg. Raphaelio disputata, in terra *בְּמִצְרַיִם* duarum rebellionum, Jerem. 50, 21. hinc explicanda Herodoto potissimum auctore nitenti. Quanto rectius duas defectiones, alteram a Dario, a Xerxe alteram, Ieremiae vati praedictas censet vir Clar. et honorifici nominis titulo dignus Herm. noster Venema. VALCK.

6. *ἐκ τοῦ ἑμφανίως*) Nemini tantopere haec placuit dictio quam Procopio, creberrime utenti, lib. I. Bel. Goth. 1. 11. 12. etc. Pausan. IX. 1. *ἐκ μὲν γε ἑμφανέως πόλεμος - οὐκ ἦν συνιστηνός.* Sequentia [lin. 7.] *ταῖς μητέρας ἐξελόντες* Laurentius *matres expellunt*, *ἐξελόντες* opinatus. Reiskius eadem verborum sententia *ἐξελόντες* ex prisco *ἐξέλω*, unde *ἐξέλω* fluxerit. Mihi Latina Gronovii optima sunt: *ἐξελόντες* propaginem τοῦ *ἐξαίσιον*, quae his cohaerent, monstrant. *Selegerunt matres Babylonii; praeter quas quisque unam sibi mulierem προεξαίσιον,* et quidem *ἐκ τῶν αὐτοῦ οἰκίαν,* ex illis quas domi alebat. Nam sic ex schedis praestat. Elegit autem *στρατιώδ,*

CAP. CL. 2. *Βαβυλωνίου ἀσέβητος*) Interim
dum sub nomine fratris Cambysis latitans be-
rdis rerum potiretur, defectionem a Persis in-
t Babyloniorum viri principes mediasti, d. m.
odo III. 159. Despicatui, ni fallor, habebat
em, propter ipsius inusitatum lenitatem: quippe
trium ingressus (III. 67.) ἀπαύρις ἀνέστησεν αὐτὸν
ἐξ ἐν τῇ α. In hac turbatione rerum, d. m.
s inanis misceret aduersas iugo ciuitatis Orien-
s sibi sumentes, simul atque Darius eam
videntur omnia sibi clam Persas parare
uae ad oppugnationem diu tolerandam
ent necessaria: clam dico Persas; nam tunc
Hoc tandem tempore in τῇ ὑποθήκῃ
fecere: quo tandem tempore? dum clausa
losontis Samum versus proficisceretur: ha-
em misit Darius, *μωρὶ τῷ ἀπὸ τῆς τῆς α.*
[c. 140, 12. 141, 1.] Circa haec itaque
um Herodoto Babyloniorum a Persis
Differunt utique bellum aperte gerere, et
bellum, sive tacitis animis iram ad bellum
orunt suum sibi vexatum Philologi
eo co dixi, ut labefactarem optimo rōi
disputata, in terra *ΕΒΕΛ* duarum
21. hinc explicanda Herodoto potius
nti. Quanto rectius duas defectiones, d. m.
Xerxe alteram, Ieremiae vati praestitit
e honorifici nominis titulo dignus Herodotus
ALCK.
(*μωρὶς*) Nemini tantopere haec placere
pio, creberrime utenti, lib. I. Bel. Gek. 2.
san. IX. 1. in *μή γὰρ ὑπομνήσας*...
equentia [lin. 7.] τῶν *μωρὶς* ἱερώων
unt, ἱερώων ex prisco ἱερώ, unde ἱερώων
Gronovii optima sunt: ἱερώων
uae his cohaerent, monstrat. Sed
; praeter quas quaeque unam sibi
dem ex τῷ ὑποθῆσιν, ex illi
e ex schedis praestit. Elegit autem

quale mulierum olim officium. Vide VII. 187. et hoc Polyxenae, *προθεῖς* [*προθεῖς*] δ' ἀνάγκη σιτοποιὸν ἐν δόμοις, ex Tragici Hecuba, vs. 563. WESS. — Sic *μητέρας* intelliguntur matres familias, sive ex uxoribus illae quibus liberi erant nati; *γυναικα* vero non ex uxoribus unam, sed e reliquis mulieribus, nempe ex ancillis, intelligemus. Secus quidem *Larcher*, et rectius: *de toutes les femmes --- chaque homme, independamment de sa mere, ne se reserva que celle qu'il aimoit le plus de toutes celles de sa maison.* Conf. c. 159, 8 seqq. S.

CAP. CLIII. 1. *Μεγαθύρον τούτου, δς*) Singularis et sine socio *Med.* est. Vetus scriptura confirmatur extremo hoc libro, saepeque aliās. [*Medicei* scripturam τού δς veram iudicaverat *Reiz.* in *Prosodiae Graecae Parte I.* p. 8. Idem tamen τούτου δς tenuit in *Herodoti* editione.] Statim *ἡμῶν ἢ μή* [l. 4.] unicam *Zopyro* *συνοφάρον* mulam relinquit; quod in locuplete Persa tenue nimis et vix credibile. Sustuli propterea articulum, magna msstorum conspiratione iugulatum. Mularum partus in Italia et Babylone portentum erat; in Africa, Cappadocia, aliisque orbis tractibus minime: quae pariebat, animal sui generis erat, ut *Plinius* ex *Theophrasto* *Hist. Nat. lib. VIII.* 44. Inspice *Sam. Bocharti Hieroz. lib. II.* 20. WESS.

6. *εἶδε τὸ βρέφος*) Sequitur *Poëtam*. Scholiastes *San-Germanensis*: *Βρέφος ἐπὶ ἀλίγον χρόνον, Ἡρόδοτος Γ'. ὁ Ποιητής; βρέφος ἡμῶν κύνων* 'Ιλ. V. 266. Sequitur eundem *Oppian.* *Halieut. V.* 464. *σκύμνος αἰεθῆεις ὀλίγον βρέφος*, ubi felix memoria *Rittershusium* destituit. *βρέφος ἐλάφου*, seu *ἐλφάντος* potius, *Aelian.* *Hist. An. XI.* 25. [Conf. *VALLCK.* ad III. 109, 15.] *Ἀπίτας τοῖς δούλοις* [ead. lin.] illaudatum esse non debet: servus *Zopyrus* taciturnitatem iniungere, non temere omnibus, qui pullum viderant, potuit. *Ἰδοῦς*, ex laxiore venit interpretamento. WESS.

Ibid. τοῖς ἰδοῦσι) Corrector antiquae versionis e *Valla* δούλοις; rectius obtulisset lectoribus, adfirmatum a *Cod. Arch.* quodque si plures praeferunt, *Herodoto* fortasse restituetur. Quod sequitur *Babylonii* dictum, [l. 8.] *urbem expugnatum iri, quando parerent mular, Zopyro* videbatur ominosum, nec sine numine prolatum, οὐ γὰρ θεῶ ἡμῶν ἐπαῖν. [l. 11.] Idem illud *Herodoto* dicitur IX. 90. *κατὰ συντυχίην, θεῶ ποιῶντος, forte fortuna, Deo rem dirigente: ἔκ τινος δαι-*

μοῖον εὐτυχίας Iamblichō Vit. Pyth. §. 115. Nam secundum veteres providae Dei curae suberat etiam quae Fors dicebatur, sive *Fortuna*, Τύχη. Herod. p. 225, 1. [lib. IV. c. 8. extr.] p. 320, 21. [V. 3. et 92, 56.] arridebat puerulus θῆν τύχη, forte quadam divinitus Livio l. 4. ubi vid. I. F. Gronov. Graecis in eundem teruntur usum formulae κατὰ θεόν, κατὰ θεῖον, κατὰ δαίμονα, κατὰ τύχην. Postremum dederat corrector in Cod. Cantab. Lucae Ev. x, 31. pro κατὰ ευχαρίαν, forte fortuna, quam inhumano Deus obtulerat sacrificio: κατὰ δαίμονα Herod. l. 3. κατὰ τύχην τινὰ καὶ δαίμονα, Demosth. p. 652, 31. κατὰ θεῖον, Aristoph. Eq. vs. 147. non sine numine, Berglerus. κατὰ θεόν γάρ τινα ἔτυχον καθήμενος, est in Platonis Euthyd. pag. 272. E. σὺν θεῷ prae aliis frequentat Dei reverentissimus Xenophon; an et in hunc alibi sensum adhibeat nunc non commemini. VALCK.

CAP. CLIV. 6. αἱ ἀγαθοεργίαι) Ita dederat. Infra cap. 160. Ζωπύρου δὲ οὐδεὶς ἀγαθοεργίην Περσῶν ὑπεβάλετο. Licham τῶν ἀγαθοεργῶν Spartanorum laudavit lib. l. 67. Mox [l. 7.] Reisk. ἄλλω μὲν ὦν οὐκ. Mihi ἄλλω μὲν νυν οὐκ, ex schedis, longe est potius. WESS.

7. Ἄλλω μὲν οὐκ ἐφράζετο etc.) Quum et nexus orationis illam requirat, et duo saltem Codices subministrant, vculam suam recipiet Herod. ex aliis praeterea Codd. quod ex Diss. constat Herod. p. 103. Ἄλλω μὲν νυν οὐκ ἐφράζετο ἔργον δυνατόν εἶναι μιν ὑποχρῆσθαι ποιῆσαι. Prorsus ista perverterat Valla, non animadverso, quantum ab ἐφράζει significandi virtute distaret ἐφράζετο. Diversa Portus bene disparavit. ἐφράζεσθαι notat considerare, vel animadvertere, Grammaticis vulgo redditum σκοπεῖν, Eustathio, βουλευτικῶς ἐκπιπτεσθαι. Poëtis illud usitatum est quibusvis; non item Scriptoribus orationis solutae, nisi Ionica utentibus Dialecto. ἐφράσασθαι et φρασθῆναι, ἐπιφράσασθαι, ἐπιφρασθῆναι, et καταφρασθῆναι, in eundem paene sensum adhibentur Herodoto; cuius illud etiam venustum est quod sequitur [lin. 10.] ἐν ἑλαφρῷ ποιησάμενος. Contra l. 118., θυνατὶ τῇ ἐμῇ διαβέβλημην οὐκ ἐν ἑλαφρῷ ἰπουμένην, apud filiam male me audire moleste ferebam; est enim idem ac χαλεπῶς ἔφρον. (ἀπειρημένος Xenoph. pag. 286, 30.) Apud elegantiores occurrunt similes locutiones: ἐν εὐμαρί, in facili, et non in fáili, οὐκ ἐν εὐμαρί: hoc in Thesco posuit Eurip. illud in lph.

υ εὐνορίας Iamblich. Vit. Pyth. §. 115. Nam scimus
res providae Dei curae suberat etiam quae Fortu-
r, sive Fortuna, Τύχη. Herod. p. 225. 1. [lib. II.]
p. 320, 21. [V. 3. et 92, 56.] arridebat pueris sua
quodam divinitus Livio I. 4. ubi vid. I. F. Gronov. ibi
eundem arantur usum formulae κατὰ θεόν
κατὰ δαίμονα, κατὰ τύχην. Postremum deditur
n Cod. Cantab. Luciae Ev. x, 31. pro κατὰ τύχην
virtute, quam inhumano Deus obtulerat servituti
αίματος Herod. I. 3. κατὰ τύχην τὴν καὶ δαίμονα
p. 652, 31. κατὰ θεόν. Aristoph. Eq. p. 117
nine, Berglerus. κατὰ θεόν γὰρ τὴν τύχην καὶ δαίμονα
Euthyd. pag. 272. ε. τὴν θεῶν πρὸς αὐτὸν
Dei reverentissimus Xenophon; an et in hac
adhibeat nunc non commemorari. Valia
P. CLIV. 6. αὐτὸν ἀγαθόν. Ita deditur lib.
Ζωπύριον δὲ οὐδὲς ἀγαθόν. Πρὸς τὴν
in τῶν ἀγαθῶν Spartanorum laudat lib.
] Reisk. ἀλλὰ μὴ αὐτὸν. Mihi ἀλλὰ μὴ αὐτὸν
longe est potius. WESS.

μὴ οὐκ ἐδιδόκει etc.) Quum et nemo
virat, et duo saltem Codices subministrant
m recipiet Herod. ex aliis praeterea Codd. m
nstat Herod. p. 103. "Ἀλλὰ μὴ τὸν καὶ δαίμονα
εἶναι μὴ ἀγαθόν. Prorsus ista pae-
non animadverso, quantum ab ista pae-
te distaret ἐδιδόκει. Diversa Porro hanc
rtas notat considerare, vel animadverteri, (as
zo redditum τὴν τύχην, Eustathio. Solam
tis illud usitatum est quibusvis: nec al-
orationis solutae, nisi Ionice utentibus lo-
taxi et ὁρατῆρας, ἐκδοθέντας, ἐκδοθέντας
in eundem pacis sensum adhibetur Herod.
d etiam venustum est quod sequitur
μετὰ. Contra I. 118. ὁρατῆρας τὴν καὶ δαίμονα
ἐκδοθέντας, apud filium male me
; est enim idem ac χαλκῶς ἐκδοθέντας
pag. 286, 30.) Apud elegantiores
cutiones: in τὴν τύχην, in facili, et non ap-
hoc in Theop. possit τὴν τύχην illud in p.

Aul. vs. 969. ἐν ἀσφαλί, Hec. 980. οὐκ ἐν ἀσφαλί, Hippol.
vs. 785. Thucydidea ἐν ἀσφαλί et ἐν ἐπικινδύνῳ in tuto et in
periculo vertit Nepos. Theocrito XXII. vs. 212. iam olim re-
stitui: Οὕτω Τυδαΐδαις πελεμισθῆναι οὐκ ἐν ἱλαφῇ. VALCK.

8. δυνατός εἶναι μὴ ὑποχειρίην ποιῆσαι) Recte de Prexa-
spe cap. 66. τὸν υἱὸν ἀπολαλεῖν αὐτοχειρίῃ, et cap. 74.
αὐτοχειρίῃ μὴ ἀπολλῆναι, qui suis manibus Smerdin obtrun-
carat. Verum urbem αὐτοχειρίῃ aut αὐτοχειρίην ποιῆσαι quis
in ea occupanda scripsit unquam? Noster I. 106. καὶ τοὺς
Ἀσσυρίους ὑποχειρίους ἐποίησαντο: et magno numero alii.
Merito consentiunt scriptis libris viri docti. WESS.

CAP. CLV. 1. βασιλεὺς ἦεναι) Formam verbi Ioni-
cam Herodoti agnoscent studiosi, nec minus ἐκ τῆς τοῦ Θρό-
νου πηδῆσας Vind. et Eustathii: id sane commendare se
potest et compositi auctoritatem deprimere, si quae neces-
sitas. Plutarchi τῶν παιδίων τὸ πρεσβύτερον ἀποκηδῆσαν -- ἀπὸ
τοῦ τύχους -- ἔμεινεν αὐτό, T. II. pag. 823. A. recepto acce-
dit. [Equidem, quid huc faciat Plutarchi locus, non vi-
deo.] Quam vero magnus Poëtae explanator in οὐκ ἔστι
οὗτος [lin. 5.] adumbrationem Odys. ζ. 201. animadvertit,
arcessita videtur. WESS.

7. δινόν τι ποιούμενος) Vertamus ista in aliam phrasin
idem significantem: αἰσχρὸν ἡγούμενος vel χαλεπὸν, εἰ Ἀσσυ-
ριοι Περσῶν καταγινάσκουσι. Rogo, non illos vulgarum lec-
tionum semper defensores, sed genii sermonis peritos,
atque utentes in his libertate moderata Criticos; an hic
dici possit αἰσχρὸν τι ἡγούμενος vel τολίμως? Qui negabunt,
eamdem hic esse rationem fatebuntur, literamque π se-
quentem hic atque alibi peperisse minus commodum il-
lud τι. Δινόν vel δινά ποιῆσθαι, sequente vel infinitivo,
vel εἰ, Herodoto frequentissimum, invenitur apud quosvis
scriptores Atticos; horum loca quibus fuerint ad manum,
negabunt et illud, in Thucydide recte scribi εἰ Ἀθηναῖοι δι-
νὰ ἔποιν, p. 343, 29. in Luciano δινὰ ἔποιν ἀδινάσθαι, T. II.
p. 542, 21. ποιῶντες et ποιῶντες requirit usus. VALCK. —
Voculam τι, inmerito puto suspectam Viro docto, com-
muni consensu libri tenent omnes. Quod de legitimo
usu verbi ποιῶντες in ista dictione eiusque similibus
ab Eodem monetur, verissimum est illud quidem: nec
tamen idcirco utique corrupta et haud cunctanter cor-

rigenda pronunciare audeam ea veterum loca, ubi in activam verbi formam libri omnes consentiunt, veluti illa a Viro doctissimo citata ex *Thucyd.* lib. V. c. 42. et ex *Luciani Toxari* s. de Amicitia c. 33. Quo etiam referendum quod apud Nostrum consentientibus libris legitur II. 121, 96. δεινὰ ποιεῖν. S.

[12. οἱ πολίται παρστήσονται] Vide Adnot. ad III. 13, 9. ubi pag. 13. l. 8. me invito in nonnullis huius editionis exemplis παρστήσαντο pro παρστήσαντο positum est. S.]

13. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν Φρενῶν;) Videbatur olim Codicum ἐξάμβλωσας patronum habere *Aristophan.* Nub. va. 137. καὶ Φρενίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευημένην: at parum iuvat. Ridetur a Comico Socrates eiusque mater ob cogitationem quasi per abortum mente expulsam. Darius vero motam Zopyro rationem exprobrat, stultitiae causam. Ἐξαμβλῶσαι τῶν Φρενῶν in animi et sapientiae abortu, audacius dictum. Vulgati translatio receptior. *Suidas* in Καταχόρηται: Εἰτα τῶν Φρενῶν ἐξέπλευσε: quae Cleomenem fortasse tangunt, derivata ex *Theopompi Epitoma Herodoti*, ut dicam alias. Noster lib. VI. 12. οἵτινες παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου. Iterum ap. *Suid.* οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν Φρενῶν. Vide et Ἐκπλεύσειν. Tales dictionum e re nautica figurae in maritimis civitatibus, qualis Ioniae potior pars et Attica, nunc Britannorum et Belgarum, creberrimae. Conf. lib. V. 92, 6. WESS. — Nescio quid sit quod ex V. 92, 6. tamquam huc pertinens spectaverit Vir doctissimus, nisi forte verba ista, V. 92, 111. παραπλήγῃ τι μὲν τῶν ἰωυτοῦ σινάμων. S.

Ibid. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν Φρενῶν;) Sanum-ne te credis esse, (Terentiana sunt) qui facie foede deformata sic te ipse laceraveris? Prima forte specie minus attento placere poterat Galeo laudata Codicum lectio ἐξάμβλωσας. Suum etiam solus facile tueretur Noster VI. 12. ubi de se Iones ἱπσοὶ παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου: hi quidem, a teneris adsueta mari, personae convenienter loquuti; de Dario, quem sic facit hoc tempore loquentem, dubitari potest. Ab *Herodoto* mutuatus, de Spartiata Cleomene dixit *Pausan.* in Lacon. p. 211. ult. ἔχωρμαι τὰ πολλὰ ἐκ τοῦ νοῦ: ubi vid. Kühn. *Suidas* duo servavit incerti fragmenta, in Ἐκπλεύσαντες, ἔγω γινώσκω. Οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν Φρενῶν εἴτε

ada pronuciare audeam ea veterum loca. ubi
am verbi formam libri omnes consentiunt. ubi
a Viro doctissimo citata ex Thucyd. lib. V. c. 22.
veiani Toxari a. de Amicitia c. 55. Quo etiam
im quod apud Nostrum consentientibus libri
121, 96. διὸ καὶ πείθει. S.

οὐκ ἐξέπλωσας τῶν Φρηνῶν) Vide Adnot. ad III. lib.
g. 15. l. 8. me invito in nonnullis huius editi-
onibus κατεστράφητο pro παρεστράφητο positum est.
καὶ οὐκ ἐξέπλωσας τῶν Φρηνῶν) Videbat
in ἐξέπλωσας patronum habere Aristophanem. Vixit
ἐστράφητο ἐξέπλωσας ἐστράφητο: at parum
a Comico Socrates eiusque mater ob captivitatem
r abortum mente expulsam. Darius vero
itionem exprobat, stultitiae causam. ἐστρά-
φην in animi et sapientiae abortu. audacter
ulgati translatio receptior. Suidas in Lexico
τῶν Φρηνῶν ἐξέπλωσας: quae Cleomenes
derivata ex Theopompi Epitoma Herodoti. ubi

Noster lib. VI. 12. αἰσῶς παραστράφητο
ἐξ ἐκ τῶν νόμων. Iterum ap. Suid. οὐκ ἐξέπλω-
σας. Vide et Ἐκκλησίαν. Tales dictiones
turae in maritimis civitatibus, quibus
et Attica, nunc Britannorum et Belgarum.
Conf. lib. V. 92, 6. WESS. — Nescio quid
92, 6. tamquam huc pertinens spectaverit
nisi forte verba ista, V. 92, 111. ἐστράφητο
οὐκ ἐξέπλωσας. S.

οὐκ ἐξέπλωσας τῶν Φρηνῶν) Seneca in
iana sunt) qui facie foede deformati ut
prima sorte specie minus attento placent
audata Codicum lectio ἐξέπλωσας. Sui-
cile tueretur Noster VI. 12. ubi de se
pentes: καὶ ἐκπλωσας; ἐκ τῶν νόμων: hi quidem
mari, personae convenienter loquentes. dicitur
sic facit hoc tempore loquentem. dicitur
odo mutuat, de Spartiata Cleomenes
acon. p. 211. ult. ἐξέπλωσας τῶν νόμων
Suidas duo servavit incerti fragmenti

οὐκ ἐξέπλωσας τῶν Φρηνῶν) Seneca in
iana sunt) qui facie foede deformati ut
prima sorte specie minus attento placent
audata Codicum lectio ἐξέπλωσας. Sui-
cile tueretur Noster VI. 12. ubi de se
pentes: καὶ ἐκπλωσας; ἐκ τῶν νόμων: hi quidem
mari, personae convenienter loquentes. dicitur
sic facit hoc tempore loquentem. dicitur
odo mutuat, de Spartiata Cleomenes
acon. p. 211. ult. ἐξέπλωσας τῶν νόμων
Suidas duo servavit incerti fragmenti

ἐναι ἐν ἑσπερῷ etc. Demosth. de Falsa Legat. p. 244. ἔξω δ' αὖ-
τῆς οὐδ' α - - ἡ γυνή. Cicero de Div. II. 55. a mente atque a se
ipso discessit, ἐξήσθη. vid. Tusc. III. 5. et IV. 36. iratos (ira
furor brevis est:) proprie dicimus exisse de potestate, id est -
de mente. Ex mente avolare propius accedit ad Herodoteum
enavigare. Theocritus II. 19. Θέστυλ διολαία, καὶ τὰς Φρηνὰς
ἐκπεπώσας; quis te malus abstulit error? Idem Eid. XI. 72.
ὦ Κύκλωρ, Κύκλωρ, καὶ τὰς Φρηνὰς ἐκπεπώσας; O Corydon,
Corydon, quae te dementia cepit? Virgil. Ecl. II. 69. In his
memini cum me paene decepisset Homericum, in Od. ε'.
326. οὐ γὰρ τις Φρηνὰς ἐκπεπώσας ἐστίν. Herodoteum ἐξ-
πλωσας τῶν Φρηνῶν forte cui moveat suspicionem in Theocrito
scribendum: καὶ τὰς Φρηνὰς ἐκπεπώσας; ego vulgatum re-
tinuerim. Eurip. Electr. 175. Οὐκ ἐν ἀγλαΐαις, Φίλαι, Θυ-
μὸν - - ἐκπεπώσας. VALCK.

[16. ἢν μὴ τῶν σῶν ἀήσθη) Monuit vir doctus, (non
commemini quis,) perperam vulgo ista verti, nisi tu tui
desis; nude oportuisse nisi tu desis: nempe τὰ σὰ idem
valere ac σὺ, quemadmodum τὸ ὑμέτερον VIII. 140. 11.
monente ibi Valckenario, idem valet ac ὑμεῖς. Quoniam
vero ad τὰ σὰ intelligitur μέρη, possis latine ad verbum
reddere, nisi tuae defuerint partes. S.]

22. τῆς οὐδεμίν ἔσται ὥρη) Ad huius scribendi normam
idem esset, τῆς μηδεμίν ὥρην ἔξεις, aut οὐδεμίν ὥρην ποιήσας.
Rem parvi pendere, vel nihili, sic dicebatur Ionice. ὦρη, et
veteribus Atticis ὥρα, curam notabat: veteres dico, neque
enim apud alios illud invenietur, et ne apud horum qui-
dem imitatores elegantiores Aristiden aut Lucianum; nam
non sunt, non certe videntur esse, Luciani libelli de
Astrologia et de Syria Dea, in quibus etiam occurrit illud
Ionicum T. II. pag. 372. et T. III. pag. 466. vid. P. Leopard.
Em. VI. c. 21. Bergler. ad Alciph. p. 112. Theocritus IX.
20. ἔχω δ' τοι οὐ τόνον ὥραν χρίματος. Soph. Oed. Col. vs. 377.
[al. 399. Br. 386.] Putas-ne μοῦθ' θνούς ὦραν τιν' ἔξεις. Ib. vs.
292. [al. 304. Br. 300.] Ἡ Φρονίδ' ἔξεις. Correctionis eget
vers. 270. [al. 282. et 277. ed. Brunck. qui Valckenarii nu-
tum secutus, ὦραν pro μοῦθον correxit, et τῶν θνῶν pro τῶν
θνῶν.] Saepius a librariis depravatam latet hinc factum
Πελωρίων. Contrarium dicitur ὀλυγώριος ἔχων Isaco, Lysiae,
ceterisque; in ὀλυγώριε ποιήσας, Thucydidi p. 240, 77. Athe-

nis dum dirissime pestis grassabatur p. 131, 83. [Il. 52.]
 ὑπερβαζομένου τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι - - ἰς ἐλευσίαν ἐπάγουσι
 καὶ ἱερῶν καὶ ὀρίων. Lucretius expressit VI. 1274. Nec iam
 religio, Divum nec numina magni Pendebantur; enim praesens
 dolor exsuperabat: nec mirum; nam et in tali calamitate
 Νεοῖ τὰ τῶν θεῶν. οὐδὲ τιμᾶσθαι θέλει. VALCK.

27. διαλιπὼν εἰκοσι ἡμέρας) Haud scio an διαλιπὼν
 mastorum edito posterius sit: quae consequuntur illi fa-
 vent. Hoc certius, κατὰ τὰς Χαλδαίων Scriptoris fuisse.
 Quid enim Chalcidenses ad Babylonem? Adlines Babylo-
 niis Chaldaei, hinc portae nomen. Fons erroris ex libra-
 riorum, Χαλκιδίαις et Χαλδαίους permiscerunt, turpi licen-
 tia; qua de querelae Rutgers. Var. V. 6., Voss. ad Catull. p.
 210., Alberti in Hesych. Βούδας, Küster. ad Iamblich. Vit. Py-
 thag. p. 128., tum in Diodor. T. I. p. 664. Optime eorum
 lapsum Casaubonus, Pavius, Reiskius adnotarunt. WESS.

39. τὰ δὲ ποιεῖν) Quorsum τὰ δὲ illud? an ad ipsius αὐ-
 τομολίαν; verum eius in consortionem Persae non vene-
 runt. Scripsisse τὰ δὲ ἰ arbitror, aut cum Abreschio τὰ
 δὲ ποιεῖν, quae ut fiant, res requiret. Sic bene Zopyri ora-
 tio pergit, et unius est mutatio aut accessio litterae. For-
 mulam illustrat Hemsterhus. ad Luciani Timon. cap. 43.
 WESS. — In nostra Var. Lect. ad h. l. pro „commenda-
 „verat Valck.“ scribi debuerat „commendaverat Wess.
 „cum Valck.“ S.

Ibid. τὰ δὲ ποιεῖν) Hic unicam saltem liceat adiciere
 lineolam, ut legatur τὰ δὲ ποιεῖν. τὸ δ' ἐνθῦτον ἰμοὶ τι καὶ
 Πέρσῃσι μάλιστα τὰ δὲ ποιεῖν. VALCK.

CAP. CLVI. 1. ἐπιστρέφόμενος, ὡς δὲ etc.) Postre-
 ma vocula notat scilicet; viris doctis saepe neglecta
 fraudi fuit. Veterum interpreti attendendum est et ad
 minutissimas fibrillas, quippe quae suam singulae vim
 indant orationis membris. De Zopyro Polyaeus VII. 12.
 ἦεν αὐτόματος, ὡς ταῦτα δὲ ὑπὸ Δαρείου παθῶν. VALCK.

2. ἐφόντις cur redierit, dictum II. 148. WESS.

4. ὁλόγον τι παρακλίναντις) Portae valvarum alteram ali-
 quantulum aperientes; ut adulterae in Comici Eip. 981.
 καὶ γὰρ ἐκείναι παρακλίναντι - - παρακλύπτουσι. Solet hoc et ἀνα-
 κλίναν, Poëtae Iliad. I. 752. exemplo, in foribus patefacien-
 dis versari, ut in Vit. Hom. c. 33. Mox [l. 8.] τὰ καὶ τῶν

Resolutorum, magistri
 mine. Senatus pos-
 8. ἰα' αὐτὰ) S
 ἰα' αὐτῶν, sta-
 conitur enim ded
 nian. Ciceroni sic
 Siciliae etc. ut G
 etc. commune con-
 mune Graeciae co
 Amphictyonum c
 in urbibus, dum
 tioris est aevi il-
 λῶν. Rarius est in
 mosihen. p. 151.
 tis consilii Thale-
 loncs constitueret
 ταῦτα; ἰα' αὐτὰ,
 5. ait ἑκὼς ἰα' το
 lum significant
 ductus; τὰ vero e
 72, 25. notata.
 CAP. CLV
 ligo ἱερῶν ἰα' αὐτὰ,
 17. ἰα' αὐτὰ ἰα' αὐτὰ
 arbitrari. Multa
 nienses, non u
 τὰς ἡμέρας [l. 18.
 raliter offerunt
 20. πᾶσι τοῖς ὁ
 me docti viri D
 Berglerus ad Alc
 iutus Io. Iac. V
 explanarunt. [l
 commodo tenen
 156. conf. Her
 τὰς ἡμέρας; muni
 Mediceo nihil
 pag. 11. καὶ τὰ
 12., (optime po
 Philonis Iud. co

is dum dirissime pectus grassabatur p. 131. 23. 24. *ἡ δὲ θυμὸς αὐτοῦ τοῦ πνεύματος, ἡ δὲ θυμὸς αὐτοῦ* -- ἡ θυμὸς αὐτοῦ τοῦ πνεύματος καὶ ὅτιον. Lactetius expressit VI. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817.

30. στραταρχον habet et στραταρχίας Philo in Fragm. T. II. pag. 644. Στρατιάρχην tamen maluit Basilius Seleuc. Mirac. S. Theclae lib. II. 4. Diversior vocabuli origo hanc peperit variationem. WESS.

CAP. CLIX. 4. ἰποίησι τούτων οὐδέτερον) Berosus, Cyrum τὰ ἔξω τῆς πόλεως τείχη κατασκευάσαι ap. Ioseph. c. Apion. I. c. 20. affirmans, in errore haerebit, si τείχη moenia, quae urbem incingebant stupendi operis, signavit. Possunt alioqui τείχη τὰ ἔξω τῆς πόλεως, arces extra urbem munitiores, iussu Cyri disiectas, indicare. Ex Xenophonte et Herodoto adparet, Babylonios victoris Cyri clementiae debuisse multa; acerbiorum, ob rebellionis consilium, expertos esse Darium, paulatimque urbem, sed lento gradu, devenisse in perniciem, toties divino impulsu ab Esaia, Ieremia et Prophetarum aliis, in oraculis propositam. Erudita sunt et digna cognitu Cl. Camp. Vitringae observata in Iesaia c. XIII, 19. p. 419. WESS.

12. γυναῖκας εἰς Βαβυλῶνα κατιστάναι) Quod si usus τὴν γυναῖκα poneret, quemadmodum τὴν ἵππον pro equitatu, in Florent. et aliorum scripturam ire fortasse possem: at is deficit. Haud vero scio, an prorsus inconcinnum Arch. ὅστις πίντι μυριάδες τὸ κεφαλ. sit. Solent enim ita: Lysias Or. Parent. c. 7. Xerxes ἵστιμι πίντι μυριάδας στρατιάν, Simile Iosephi Bell. Iud. IV. XI, 3. πᾶσα δὲ στρατιὰ μυριάδες τριῖς ἀνδρῶν: nec discrepat Epist. ad Hebr. c. XII, 22. ἀλλὰ προσκληθῆναι -- καὶ μυριάσιν ἀγγέλων πανηγύρει: ubi μυριάδων qui legunt, ut Spencerus in Origine, caussa cadunt. Vid. lib. VII. contr. Cels. p. 714. et lib. IV. περὶ Ἀρχ. p. 183. WESS. — Non solum non inconcinnam, sed propemodum unice veram mihi videri illam codicis Arch. scripturam, in Var. Lect. significavi. S.

CAP. CLX. 6. γνώμην τήνδε) Dictum celebre et praeclarum, sed varie habitum. Polyaeus lib. VII. 12. consentit Nostro. Plutarchus Apophthegm. p. 173. ἱκατὸν Βαβυλῶνας, Lucianus Iov. Trag. c. 53. μυρίας: totidem Codex Proverbior. Vaticanus apud Schottum ad Zenob. Cent. IV. 9. Ita crevit eundo. WESS.

Ibid. γνώμην τήνδε) Veri nominis Rege dignam sententiam ad mentem expressit Herodoti Polyaeus VII. 12. ubi capta Babylone Darius ἱκίει δὲ τὸ λαμπρὸν ἰφθίμην· ἀλλ'

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUARTUM.

CAP. I. [Lin. 1 seq. ἐγένετο ἐπὶ Σκύθας αὐτοῦ τοῦ Δαρίου ἑλκεται) Vulgatum olim αὐτοῦ *Valla* non expressit: ipse *Darius* posuit *Gronov.* similiterque *Larcher*, *Darius marcha en personne.* At ipse etiam ad oppugnandam *Babylonem* erat profectus: quare dirimendam illam vocem esse iudicavi. Aliam nunc iterum expeditionem suscepit, nempe in *Scythas*; quam iam olim animo agitaverat. S.]

6. ὑπῆρχεν ἀδικίης) Docte et large hoc de genere *Valchen.* ad *Phoeniss*, *Tragici* p. 533. Verba *Historici* ex interpositis pluribus videntur turbatiora, considerata aptandaque ὑπῆρχεν ἀδικίης, καταπαύσαντες τῆς ἀρχῆς Μήδους, ut structura procedat. Rem lib. I. 103. et 105. exposuit. *WESS.*

16. ἐφοίτειν παρὰ τοὺς δούλους) *Longa exspectatione eirorum fessae* -- *servis ad custodiam pecorum relictis nubunt*: *Iustinus* II. 5. Sicuti mulieres παρὰ ἀνδρας, sic viri φοιτᾶν dicuntur *Herodoto* παρὰ γυναῖκας. Huius generis collegit *Herodotea Clar.* *Gronov.* ad p. 130, 5. [Vide *Adnot.* ad II. 115, 18.] Quae hinc tamen distent, similia quaedam leguntur apud alios: *Ischomachus* apud *Xenoph.* *Oecon.* p. 487, 17. Uxor, inquit, vix annos nata quindecim ἦλθε πρὸς ἐμέ. Irata marito *Iuno* noluit φοιτᾶν εἰς τὸ αὐτὸ, ut scribit *Plutarch.* *Eusebii* *Præp.* III. p. 85. d. *Pausan.* X. p. 868. γυναικῶν ὁπείσας εἰς τὸ αὐτὸ Ἑρακλῆα ἀφικέσθαι λέγουσιν. *VALCK.*

CAP. II. 1. Τοὺς δὲ δούλους -- πάντας τυφλοῦσι) Grammatici *Aristophanis* μολγούς interpretantur τυφλοῦς, significantque *Scythicum* ex *Herodoto* nationem, his eius verbis ad *Equit.* vs. 957. abusi. *Plutarchus* alludit T. II. p. 440. Α. ἐκείνοι μὲν γὰρ, (*Scythae*), ὡς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκίτας ἐκτε-

AD

ODOTI LIBRUM QUARTUM

[illegible]

7. Φυσσιωμίας) Scribi malim, Φυσσιωμένης τῆς Ἰππου, ex Athen. IX. p. 399. c. ob vocem εὐδαρ haec citante. Leopardus adgit Em. VI. c. 20. Proxima, mihi quidem satis obscura, respicit Plutarch. T. II. p. 440. A. Ὁ μὲν τῶν ἄλλων ἀποδείκναι τεχνῶν μάθησιν, ἀρίστη δὲ ἀναγκῶν, τοὺς πάντας ἐκείνους τοὺς Σωκράτους ποιεῖν ἱκνῶναι μὲν γὰρ, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οὐκ ἔχοντας ἐκτεφθεῖσιν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς. Quae prostant in Plut. diversae lectiones, Turnebi sunt et Vulcobii pleraeq; conjecturae; hic melior illa videtur G. Canteri Nov. Lect. IV. c. 25. corrigentis, ὅπως παραμείνουν αὐτοῖς. VALCK. — Eandem apud Plutarchum emendationem probavit Wytenbach, eumque laudans Hutten, T. IX. p. 389. De scriptura, quam ex Athenaeo laudavit Valck. vide quae in Var. Lect. monuimus; et adi, si vacat, Animadverss. nostras ad Athen. T. V. p. 209. Quod de genitalibus equarum sufflari solitis, quo facilius lac emulgeri patiantur, narrat Scriptor, simile quid in australi Africae promontorio vaccis fieri, quae, postquam ademptus illis vitulus est, lac dare recusant, narrat Kolb in Capite Bonae Spei hodierno, (Norimberg. 1719.) p. 460. S.

9. περιστίζαντες κατὰ τὴ ἀγγλία τοὺς τυφλούς) In diversissima describentium opinione, *περιστήσαντες*, inventum ab H. Stephano ex mssis, omnium planissimum ad *multatralia coecos collocantes*. Tale alia in re lib. II. 121. καὶ ταύτας περὶ τὴ ἀγγλία, ἐν τοῖς τὸ χρέμακα ἰνῆ, στήσαι. Aldinum *περιστήσαντες* et aliorum *περιστίζαντες* idem, sed confusis pro more vocalibus. Qui prius *circumpositos* verterunt, in errore haeserunt; aliud requiritur, et *περιστήνω* dubiae est asinitatis. *Περιστίζαντες* Gronovius varie explicat: *compungentes ad vasa* non intelligo. Valere si debet, non aliud fuerit ac *περικυκλώσαντες*, *circumdantes* et *collocantes*, et quidem ex *περιστίζω* ob *Hezychium*. [Nisi pro *περιστίζω* apud *Hezych.* Euid. *περιστίζαι* legendum: ut cum Küstero doctus *Hezychii* editor suspicatus est.] Iuvat ad speciem *περιστίζει καὶ τοῖτοις τὸ τίχως* lib. IV. 202. Reiskius ex π-

μερίδιον arcessit, in orbem ponendi notione, originatione usum et exemplis, mihi admodum dubiis, ad Imp. Constantini Porphyrog. Cerimon. p. 150. WESS. — Iterum idem REISKIUS in Animadv. editis ad hunc locum: „περί τῆς „ξάντης, ait, idem est atque περιετήσαντης, ut in Notis ad „Constantini Cephalae Anthologiam p. 274. demonstravi.“ S.

14. οὐ γὰρ ἀρόται οἱσι, ἀλλὰ νομάδες) Quid hic adeo sibi velint ista, nondum exputo; nam fuerunt et secundum Herodotum Scythae Ἀροτήρες dicti, et saepe distinguuntur Scythae Νομάδες, et Γεωργοί. VALCK. — Nempe nonnisi nomades (i. e. pastores) Scythae excaecant servos: agro colendo caeci parum habiles erant futuri. S.

CAP. III. 8. ἀντικατιζόμενοι) Quoniam infestiores experitur Aldinum ἀντικατιζόμενοι plures, etsi ex ἱζῶ propagari potuerit, et similis haud pauca formae existent in Musis, illud ex Vind. praetuli, recursurum lib. V. 1. Ἀντικατιζόμενοι ex Medic. futuri potestate non quadrat. Alibi ἀντίς ἱζοντο τοῖς κατιούσι lib. VI. 77. IX. 26. De fossa, qua regionis aditum servi interseperunt, nonnulla Ampl. Bouherius Diss. Herodot. c. 6. minus accurata. [item Vossius ad Melam p. 803.] Vide huius libri c. 20. et 28. et Imp. Constantinum Porphyrog. qui terra oppletam suo fuisse tempore testatur, de Administr. Imper. c. 42. WESS. — In nostra Var. Lect. perperam „ἀντικατιζόμενοι Ald.“ positum video, quum oportuisset „ἀντικατιζόμενοι Ald.“ S.

15. λαβόντα δὲ ἕκαστον τοῦ ἵππου etc.) Polyaeum et Iustinum non sollicito. Culte Claudianus in Eutrop. lib. I. vs. 506. — non est iaculis hastisque petendus Conscia succumbent audito verbere terga, Ut Scythia etc. ubi bene Claverius. Similes Turxanthi in rebelles minae ap. Menandrum Eclog. Legat. p. 137. Ed. Hoesch. εἴ γε τὴν κατ' ἐμὴ ἵππειαν ἱσαυθέρησουσι μάστιγα ὡς αὐτῶν ἐκπιμπύουσιν, ἰς τὰ κατὰ τὰ φεύγονται τῆς γῆς. Sic ea scribenda ex monitu magni Valerii. WESS.

18. μάστιγας ἀντὶ ἵππων) Eustath. haec respicit ad Dionys. vs. 564. Nostri vestigia sequutus est Trogus, Iustin. II. 5. Admonentur Scythae — verbera in aciem non tela adferenda, omissoque ferro, virgas ac flagella ceteraque servilis metus paranda instrumenta. Probato (Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Σκύθαι ἰπποῖν

accessit, in orbem ponendi notione, originatione
 plis, mihi admodum dubiis, ad Imp. Caesari
 rog. Cerimon. p. 150. WESS. — Iterum in
 s in Animadv. editis ad hunc locum: «*ἐν τῷ*
 s, ait, idem est atque «*ἐν τῷ ὄρει*, ut in Ptole
 ntini Cephalae Anthologiam p. 274. Item

S. *ἡ γὰρ ἀρχὴ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν*) Quid hic alio si
 ta, nondum expulo; nam fuerat et armen
 um Scythae Ἀρμένιοι dicti, et nepe distinguere
 Ἰερμάδης, et Ταρταί. VALCK. — Nepe nam
 i. e. pastores) Scythae exerceant artem: quoniam
 i parum habiles erant futuri. S.

2. III. 8. «*ἀντιστοιχείμενοι*») Quotiam infans
 Aldinum ἀντιστοιχείμενοι plures, et ex ἑξ ὅσων
 erit, et similis haud pauci formae eveni
 lud ex Vind. praetuli, recurrebam lib. V. l.
 em ex Medie. futuri potestate non quatuor. Ab
 nro τῶν ἀντιστοιχείμενοι lib. VI. 77. Et 26. de Jura
 s aditum servi interseperant, annuili Ampl
 diss. Herodot. c. 6. minus accendit [item Vo
 am p. 305.] Vide huius libri c. 2. et c. 26. et c. 27.

ntinum Porphyrog. qui terra oppellam non tunc
 itatur, de Administr. Imper. c. 42. WESS.
 ir. Lect. perperam «*ἀντιστοιχείμενοι*» lib. 5. p.
 quum oportuisset «*ἀντιστοιχείμενοι*» lib. 5. p.
 ra di fuerit τῷ ἑαυτοῦ etc.) Polygamum et lib.
 illicito. Certe Claudianus in Euxopo lib.
 on est iaculis hastisque petendus Caucasus
 erbere terga, Ut Scythia etc. ubi haec Ge
 Turxanthi in rebelles minae ap. Manili
 p. 137. Ed. Hoeseh. «*ὅτι τὸν καὶ τὸν ἑαυτοῦ*
 ἑαυτοῦ ὡς αὐτοῦ; ἑαυτοῦ αὐτοῦ, ὡς τὸν αὐτοῦ
 is. Sic ea scribenda ex manui scripti

«*αὐτοῦ ἑαυτοῦ*») Eustath. haec respicit ad Hes
 i vestigia sequutus est Troas, Ilium, E
 thae -- verbera in aciem non inde effundit
 virgas ac flagella extorquebat aequo
 ta. Probata (Textum ἀντιστοιχείμενοι lib. 5. p. 305.)

ἐκείναι: Herod.) omnes consilio, instructi sicut praeceptum
 erat, -- inopinantibus verbera intentant. Sed Herodoti Scy-
 thae [c. 5, 1. et 7, 4.] fatebantur, «*νῶτατον ἀνδρῶν ἰδίων*
 εἶναι τὸ σφίτερον: secundum Iustin. II. c. 1. inter Scythas atque
 Aegyptios de generis fuit vetustate contentio. VALCK.

CAP. V. 1. «*Ὡς δὲ Σκύθαι λέγουσι*») Emendabat Cor. de
 Pauw Oί δὲ Σκύθαι, oblitus Herodoteae consuetudinis, co-
 piose a Porto in 'Ως Lex. Ion., ne Stephanum de Dialect.
 p. 138. advocem, declarata. [conf. Adn. ad I. 58, 7. et ad
 III. 56, 5.] Numerant Scythae a Targitao, primo nationis
 suae rege, mille annos ad Darii expeditionem c. 7. Illa
 anno Per. Iul. 4206. congruit. Consequitur, ut gentis in
 Israëlitarum ex Aegypto abitum primordia incurrant cir-
 citer. WESS.

8. «*Λιπόξαν*») Sit-ne hoc an Νιτόξαν [aut Λιπόξαν]
 verius, dicere non habeo: barbara mihi, forsitan et aliis
 sunt. Prorsus autem credibile fit, Colaxem Scytham Valer.
 Flaccum lib. VI. 48. hinc adscivisse, uti et Vossio visum.
 Mox ἑξ ὧν τὴν Σκῦθ. [lin. 12.] non male schedae veteres.
 [Nempe sic Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neg-
 lexi.] Memini antea ostendere, Scriptorem in similibus
 hunc morem plerumque sequi. Conf. c. 8. et 99. WESS.

16. «*τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι*») Nimium hoc videtur. Sche-
 darum ἀπαλλάττεσθαι non displiceret, modo καίμενον τοῦ
 χρυσοῦ ἀπώσασθαι. Certius manet, καταβῆναι Herodoti fuisse.
 Aurea illa ποήματα, coelo lapsa, adeuntibus regiis iu-
 venibus ardoris speciem praebuerunt et flammæ: prodig-
 io perculsi abeunt: tertio accedenti cessat flamma, ex-
 stinguiturque. Haec clara. Καταστῆναι si velis, oportet li-
 quescata difflexerint prius: ubi tum aratri, iugis, securis,
 phialae figura? WESS.

Ibid. «*τοὺς μὲν δὲ καίμενον τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι*») ἀπαλλάσσει-
 σθαι codd. mssti, teste Galeo; Valla: ambobus ab ardenti
 auro summotis: legisse videtur Valla, scripsisse autem He-
 rod. «*τοὺς μὲν δὲ καίμενον τοῦ χρυσοῦ ἀπαλλάττεσθαι*: et mox,
 τρίτῳ δὲ, τῷ νῶτατον, ἐπιβῆντι καταβῆναι. VALCK. — Mihi
 ἀπαλλάττεσθαι ex scholio, quod parum aptum erat huic
 loco, natum, minimeque sollicitanda videtur vulgata scrip-
 tura. Etiam Valla ἀπώσασθαι legisse, et structuram ver-
 borum recte in hunc modum accepisse videtur, ut τὸν χρυ-

τὸν καίόμενον intelligeret esse subiectum (quod vocamus) orationis: nempe, aurum ardens illos submovit, repulit, absteruit; accedente vero tercio extinctum erat. Reiskius τὰς μὴ δὲ καίόμενον τὸν χρυτὸν ἀπώσασθαι legendum coniecerat. S.

CAP. VI. 5. τοὺς βασιλῆας) Ingeniose Io. le Febvre corrigebat τοῦ βασιλῆος. Dixerat Herod. ἀπὸ μὲν δὲ Λευκοῦ γιγνόναι τοὺτους τῶν Σκυθίων, οἱ Αὐχάται γένος καλίστου: αὐτοῖς medio fratrum ortos, οἱ Κατίσσοι τε καὶ Τρώσπιδες καλίστου: tandem addiderat, secundum istam haud aspernandam lectionem, ἀπὸ δὲ τοῦ νιατάτου αὐτῶν, τοῦ βασιλῆος, (Regis videlicet, cui maiores natu fratres ut digniori regiam concesserant dignitatem:) οἱ καλίστου Παραδάται, nempe γιγνόναι τοὺτους τῶν Σκυθίων, οἱ καλ. Παρ. Saepenumero sic loqui solet Noster. VALCK. — Vero est similis, fuisse primitus τοὺς βασιλῆους, regios Scythas, de quibus c. 56. Nam gentis reges non a Colaxaë, sed ab Herculis filio Scythia genus derivarunt, c. 10. Non fugit hoc Cl. de Pauw sollertiam. WESS.

6. Σκολότους) Is. Vossius Σκολοπίτους, ob Iustini II. 4. regium iuvenem Scolopitum; Reiskius Σκότους. Iustini codices in regii iuvenis nomine variant, conspirant Herodoti. Qui Scotos ante Christi natales memorarit, nemo est. Seneca et Flori in Spartiani Hadriano verba qua lite agitentur, quis ignorat? Additur, Σκύθας δὲ Ἑλλήνας οὐνόμασαν, non utique ob tituli Graecam originem, quae nulla: sed quod Graeci, qui in coloniis Ponticis inter eos degebant, cum admirabilem illorum in sagittando industriam et artem cernerent, sagittariosque audirent dici Scythas, id cognominis toti nationi contribuerint. Durat adhuc vocabulum in Scythicae originis linguis, docte a Theoph. Sig. Bayero Diss. de Origine Scyth. T. I. Comment. Acad. Petropol. p. 391. illustratum. WESS.

CAP. VII. 6. θνίσκει μεγάλας ἱλασόμενοι μετίχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος) Scytharum regna tria erant, quorum in maximo fatale aurum sollicite asservabatur: curam reges impendebant ipsi. Singulis tamen annis et festo quidem die ex sacrario efferebatur: id periculum eius ostendit, qui festo die aurum habens sub dio dormiret. Quae si, uti opinor, intendit, μετίχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος, reges arces sunt quotannis, videlicet in suum quisque regnum. Cele-

intelligeret esse subiectum (quod necesse
nempe. aurum ardens illos submovit, repulsi de
cedente vero tertio extinctum erat. Reus est
autem τὸν χρυσὸν ἀνέσχετο legendum conuenit. I.
VI. 5. τοὺς βασιλᾶς) Ingeniose Io. a Velle
rō Zedān. Dixerat Herod. aut. nō h. d. d. d.
cūreus τῶν Σαυθῶν, ἢ Ἀνχάρα γῆς καλῶν
trum orlos, ἢ Κολαῖα et καὶ Τριῶν καλῶν
deiderat, secundum istam haud aspernam
deiderat, secundum istam haud aspernam
et, cui maiores natu fratres ut digni regat
it dignitatem:) αὐτὸν καὶ τὸν Πλαγ. Saepenumero de hoc
τῶν Σαυθῶν, αὐτὸν καὶ τὸν Πλαγ. Saepenumero de hoc
VALCK. — Vero est similis, fuit pe-
sa σαυθῶν; regio Scythas, de quibus h.
reges non a Colaxae, sed ab Herodis h.
s derivant, c. 10. Non fugit hoc Cl. de P.
WESS.

us) Is. Fossius Σαυθῶν, ob hanc ill. re-
nem Scolopitum; Reiskius Σαυθῶν. Iam coloco
enis nomine variant, conspirat Herodotus. Qui
Christi natales memorarit, non est. Sines
Spartiani Hadriano verba quae hic aguntur.
Additur, Σαυθῶν δὲ Ἐλάνη νῆσος, καὶ
uli Graecam originem, quae nulla: sed po-
in coloniis Ponticis inter eos degebat. Na-
illorum in sagittando industriam et ma-
gittariosque audirent dici Scythas, id opo-
tioni contribuerint. Durat adhuc vocatio
originis linguis, docte a Theoph. Sc. hoc
ine Scyth. T. I. Comment. Acad. Itap
ratum. WESS.

II. 6. Σαυθῶν μεγάλῃσι βασιλείαισι κατέ-
Scytharum regna tria erant, quorum
aurum sollicitè asservabatur: curam
xi. Singulis tamen annis et festo quod
efferebatur: id periculum eius causam
urum habens sub dio dormiret. Quae
endit, μετρίχουσι ἀπὸ τῶν ἱερῶν, reges autem
videlicet in suum quisque regnum. Id

roqui Σαυθῶν μεγάλῃσι μετρίχουσι fuisset satis, uti ἐστὶ τὸ με-
λῶσι μετρίχουσι lib. VI. 69. Hesygium iunge in μετρίχουσι.
WESS. — Hanc viri docti interpretationem secutus est
Larcher. At, quo pacto propter adiectas voces ἀπὸ τῶν ἱερῶν
verbum μετρίχουσι debeat arcessendi notione accipi, pro-
fiteor me minime percepissem. Nec apud Hesygium quid-
quam reperitur, quod pro ista militet sententia: nam
μετρίχουσι ille non aliter interpretatur nisi, ἱκανῶς ἱκτινῶν
(ni forsā ἱκανῶς ἱκτινῶν scripsit:) ἱκανῶς ἱκτινῶν.
Tenui equidem eam sententiam, quam idem Wesselingius
in latina versione ex Gronoviana tenuerat, his verbis ex-
pressam, placantesque magnis sacrificiis adeunt quotannis:
quam in sententiam Valla etiam placaturque (id aurum)
maioribus hostiis, et aditur quotannis sollemniter. Quid sit vero
quod his subiicit Herodotus, de eo qui aurum illud habens
obdormiverit sub dio, mihi haud satis liquet. Istud, διδοῦναι
δὲ οἱ διὰ τοῦτο, non eam ob causam intelligebat Larcher,
quod annum hunc ille non esset transacturus; sed propter
hoc ipsum periculum dari praemium illud ei, qui aurum
hoc recte custodivisset, sibi que cavisset ne sub dio obdor-
miseret. S.

14 seq. τὰ δὲ κατ'ὀψιν πρὸς βορρῇν etc.) Frustra in his
corrigendis sudatur: alius νεμόντων ὑπερβοίων, nimis officio-
se: alius τῶν ὑπερβοίων τῆς χώρας, etsi de Hyperboreis, ut
infra testificabitur, nihil dicerent Scythae. Defit nihil
omnino. Nectenda sunt πρὸς βορρῇν ἀνέμον τῶν ὑπερβοίων,
quemadmodum τὰ πρὸς βορρῇν τῆς ἡπείρου, aliaque lib. III.
102. Περὶ καρχήνια explicantur infra c. 31. WESS.

CAP. VIII. [5 seq. Γερύονα δὲ οἰκεῖν, ἔξω τοῦ Πόντου
κατοικημένον, τὴν οἱ Ἕλληες λέγουσι Ἐρύθειαν νῆσον] Si vera
ubique scriptura, debuerunt ista verba ἔξω τ. Π. κατοικ.
commatibus utrimque intercipi, sicut a plerisque Edito-
ribus factum. Et in κατοικημένον consentiunt quidem libri,
nisi quod nonnulli Paris. mendose κατοικημένου (non κα-
τοικημένου, ut perperam in nostra Var. Lect. expressum)
praefuerunt. At parum commode haec ita posita debent
videri, οἰκεῖν -- κατοικημένον, habitare -- habitantem: vi-
dendumque ne sic scripserit Herodotus, Γερύονα δὲ οἰκεῖν
ἔξω τ. Π. κατοικημένην τὴν οἱ Ἕλληες etc. Dicunt, Geryo-
nem habitasse insulam illam extra Pontum sitam etc. Quem-
Herodot. T. V. P. II. M

admodum, ubi de urbe agitur, κατοικηται vel οικηται saepe idem valet atque κηται, sita est; (veluti I. 142, 11. coll. cum vs. 10. I. 193, 11. et alibi;) sic insula extra Pontum sita perinde ἔξω τοῦ Πόντου κατοικημένη dici potuerit. S.]

7. τοῖς ἔξω Ἑρακλ. στηλῶν) Inutile ἐπὶ codicum voluntate induxi; feci quoque satis Bouherio et Clerico, viris praeclaris, τοῖς ἴσω corrigentibus, ad lib. II. 33. [ubi vide quae a Wess. notata sunt.] Erythiae situm longe a Gadibus et Oceano removet Hecataeus, (in Arrian. Ἀνασ. H. 16.) Seylaz et Aristoteles ob Epigramma, vitiosum admodum et variantibus coniecturis vexatum a Salmasio, Is. Vossio, Bouherio, cuius super eo Epistola in illustr. Scipion. Maffei Gall. Antiq. p. 162. In Oceano iteratur error lib. II. c. 23. WESS. — Vide Vossium ad Melam, III. 6. p. 809 seq. S.

Ibid. τοῖς ἔξω ἐπὶ Ἑρακλ. στηλ.) Equidem illud ἐπὶ librario contribuerim, cuius oculus describentis aberravit ad vicina. Forsan quis Codex scriptus voce carebit, quae mea sententia hac in sede ferri nequit. Recte quoque Valle dederat: Gades, quae sunt extra columnas Herculis in Oceano. Ne scilicet egregium illud omitteretur, corrector voculam ad his interiecit. [Nempe extra a d columnas posuit Gronov. in versione lat.] Non insulae duntaxat extra fretum Herculeum sitae, sed terra quoque continens Europae et Africae, quae hoc freto magis versus Occidentem vergeret, fuisse dicuntur extra columnas Herculis; etiam Herodoto ἔξω Ἑρακληῶν στηλῶν: quales Cynesii Celtaeque lib. II. c. 33. ubi notat Wess. Memorat Herodot. IV. 196. Λιβύης χώρῳν τι καὶ ἀνθρώπων ἔξω Ἑρακληῶν στηλῶν κατοικημένους. Insulam Κέρην ἔξω οὖσαι τῶν Ἑρακλεῶν στηλῶν dixerat Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 32. emendatus ad Diodori Sic. T. I. p. 222. Idem saepe dicitur de Tartesso, etiam in Append. Vatic. I. Prov. 36. Conf. Herod. IV. 152. Praebent id ipsum formae loquendi proverbiales, Isocrat. Panathen. p. 286. et Aristid. in Aegypt. T. III. p. 597. πῶς οὐκ ἀληθῶς ἔξω στηλῶν καὶ Γαδαίων φησι τις ἐπισκώπτων εἶναι σοὶ τὸν νῦν; Extra orbem terrarum circumfusam Oceano insulam Gades dicebat P. Scipio Livii XXVIII. 32. Herodotus Ἐρυθίαν, quam Geryones scilicet incoluerit, insulam fuisse scribit πρὸς Γηδύριοις τοῖς ἔξω Ἑρακληῶν στηλῶν ἐπὶ τῷ Ὠκεανῷ. De Erythia, Gadibus, et vera Geryonis in Epiro sede, cuius eximias boves Hercules

[illegible]

abegerit Graecus, a Phoenicio, qui columnas erexit, diversissimus, pro eruditione sua Sam. egit Bochartus Geogr. Sacr. Part. II. lib. I. c. 34. VALCK.

12. καταλαβὴν γὰρ αὐτὸν) Prout in versione *Valla* collocavit, vir Doctus ad ordinis ista nativi necessitatem redacta voluit. Dissidet ab huius iudicio *Herodotus*, qui centies minimum ex isto naturali situ verba distraxit, seu ut illa confusa rerum accommodaret perturbationi, sive ut suo singula loco posita gratius aures acciderent; ut adeo mirum sit, qui *Herodotum* triverint ista talia velle mutata. Ubi *Longino* Sect. 22. §. 1. Ὑπερβατον esse dicitur λέγειν ἢ νοῆσαι ἐκ τοῦ κατ' ἀκολουθίαν κεινημένην τάξιν, καὶ οἶον εἰ χαρακτηρ ἐναγωνίως πάθους ἀληθινοτάτος, verborum ordinis commutati primum ponit exemplum *Herodotea Phocaënsis Dionysii* verba e lib. VI. c. 11. Quae consuetudo scribendi more sequi debebat, ratio *Herodoto* sic saepissime reliquis praemittitur. VALCK.

CAP. IX. 5. Ἐχιδνῶν διφύα Eustathius ad Periegesin [vs. 310.] non nominat διφύα, adquiescens in μιζοπαθῆναι Ἐχιδνῶν: [μυρίης ἐχιδνῆ μιζοπ. scribit Eustath. non ἔχιδνῆ. De accentu cf. Var. Lect.] scripti Codices mordicus istud tenent omnes, Herodoteae abundantiae congruens. Tale Libanii de Chirone, Achillis nutritore, καὶ καρταίου σώμα διφύης καὶ τροφῆς μιχῆ ἀνθρώπων καὶ τροφῆν ἔχηναι μὲνην, in Basilico T. II. p. 108. Pertinet huc ex marmore farnesiano apud Donium Class. I. p. 34. ΟΤΤΩ ΔΕ, Hercules, ΕΠΙ ΣΚΤΘΙΑΝ ΔΙΑΒΑΣ ΑΡΑ . . . ΜΑΧΑΙ ΕΝΙΚΑΣΕ ΤΑ ΔΕ ΘΥΓΑΤΡΑΙ ΑΥΤΟΥ ΣΥΤΤΕΝΟΜΕΝΟΣ ΕΧΙΔΝΑ ΤΙΟΥΣ ΑΓΑΘΥΡΕΟΝ ΕΘΕΤΟ ΚΑΙ ΣΚΤΘΑΝ. Sic scribenda, quae a Sponio, Donio, Muratorio mendose publicata. In plerisque uero consensu magni viri Th. Reinesii, Inscript. Cl. IV. 12, p. 349. et quod nunc conperio, Ed. Corsini, cuius eruditus in Lapidem commentarius exstat. Quod ille autem mancum ΑΡΑ . . . aut, ut in Blanchini schedis, ΑΡΑΣΑΤ . . . ΑΓΑΘΥΡΕΟΝ pingit, non laudo. Quis docuit Echidnae patrem fuisse Agathyrsu? Latet verum regis nomen; cetera de Echidna, Agathyrsu et Seytha, eius et Herculis filiis, ab Herodoto abesse non debuerunt. WESS.

Ibid. 'Εχιδνά, διούτις) Coniecturam nonneminis, [is fuerat ipse *Valckenarius*, ad Euripid. *Phoeniss.* vs. 1030.]

vocem *διφύα* proscribentis, *Eustathio* praetermissam ad *Dionys.* vs. 310. suo iure reiecit *Wesseling.* in *Diss. Herod.* pag. 25. Et certe *Sphingis* memor eruditulus *μυξαράβων* aequae addere potuerat ad *Herodotea*, εἰμὲν ἐν ἀντρῷ τῇ *Ἐχιδνῇ* (cur non *ἐχιδνῇ* scriberetur aut *Ἐχιδνῇ*?) *διφύα*, τῆς τὰ μὲν αἰὼ ἀπὸ τῶν γλουτίων εἶναι γυναικός, τὰ δὲ ἐνερῆς, ὄφιος. *Cecropem* ad eamdem rationem crediderunt dictum *διφύῃ*: atque equis commissos permixtosque *Centauros*, *Διφύῃ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν*, *Soph. Trach.* 1110. *Herodoteae* memor fabulae *Diodorus* filio patrem supponit lib. II. 43. μυθολογοῦσι *Σκύθαι* γηγενῇ παρ' αὐτοῖς γενέσθαι πατρίον, ταύτην δ' ἔχιν τὰ μὲν ἅνω μέρη τοῦ σώματος μέχρι τῆς ζώνης γυναικίᾳ· τὰ δὲ κατωτέρα *ἐχιδνῆς*· ταύτη δὲ Δία μάλιστα γινῆσθαι παῖδα *Σκύθην* ἱσχυμα. *Mela* II. 1. *Basilidis* ab *Hercule* et *Echidna* generis principia sunt. *Herodotus* c. 10. a *Scytha* *Herculis* filio γενέσθαι αὐτὸν τοὺς αἰεὶ *Βασιλῆας* γινόμενους *Σκυθίων*. Plus semel οἱ καλεῖσθαι *Βασιλῆας* *Σκύθαι* memorantur. *VALCK.* — Quod *ἐχιδνῇ* potius, quam *ἔχιδνῇ*, scribendum *Vir* doctissimus censuit; non recordatus erat, puto, etiam *θαλάσσης* aut *γίφρας*, et similia, dicere *Nostrum*, non *θαλάσσης* aut *γίφρας*. *S.*

17. *ἑπιδὼν γίνονται τρέφεις*) *Homeri* κῆμα τρέφει tractans *Eustath.* in *Od.* γ'. p. 128, 17. attulit et *Herodotea*. Τρέφεις in istis redduntur τέλειοι ἄνδρες: ipse mox *Herod.* interpretatur, *ἑπιδὼν ἀνδρωθέντας ἰδῆναι τοὺς παῖδας*. *Platonis* est in *Menex.* T. II. p. 249. Α. *ἑπιδὼν εἰς ἀνδρὸς τέλειος ἴωσιν*. *Bionis* *Eid.* II. 14. ἦν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθης. *Herodoteum* propius accedit *Μωσῆς* μέγας γινόμενος, *Ep.* ad *Hebr.* xi, 24. μέγας ὢν in *Aristoph.* *Nub.* 69. *Andocidis* p. 16, 38. Τρέφεις est μέγας et παχύς. *Hesych.*: Τροφιούται, παχύνεται. Τρέφειν proprie notabat comprimere, condensare; caseus, lac condensatum et pressum, τροφαλός. γάλα τροφόμενον τυρὸν ἐργάζεσθαι κάλλιστον, scribit *Aelian.* *Nat. An.* XVI. 32. *Theocrit.* XXV. 106. τρέφει σίωνα τυρὸν. In *Galen*i gloss. Τρέφεις redditur εὐτροφος, παχύς: apud *Hesych.* εὐ τειραμμέντος. *Nostro* loco Τρέφεις sunt αὐτοτροφούμενοι. *VALCK.*

24. κατὰ τὰ δὲ ζωννύμενον) *Viri* docti, quibus *ζωστῆρι* τῶν ὤδε καταζων. blandiebatur, hoc in posterum praeferebat. Non dissimile se dabit c. 76. huius *Musae*. Omnia hic *Hercules* δικτικῶς, tum in arcu, tum balteo. Porro dedecus editorum priorum ἐντελέλομαι deteresi. *WESS.*

11. ὡς ἀπαλλασσέσθαι πρῆγμα εἶν. μηδὲ πρὸς πολλοὺς δέομενον
κινδυνεύειν) πρῆγμα εἶν, opus ac utile fore. Sic lib. I. 79. εὐρ-
σκε πρῆγμά οἱ εἶναι ἐκάνυσεν: et VII. 12. πάγχυ εὐρισκί οἱ εὐ
πρῆγμα εἶναι στρατεύεσθαι. *Sequentia noluit intacta Abreschius*
Diluc. Thuey. p. 488. cui πρῆγμα εἶναι εὐ δέομενον idem.
Herodoto δέομενος est rogatus lib. IX. 110. et saepe aliàs.
Gronovii emendatio longe abit, et criminationem habet
in inmerentem Stephanum atrocem. Scripsi ex ea librorum
discordia, quod plurium nititur consensu, in verborum
sententia haesitans. Quod si δέομενον aut δέομενα exsularet,
nihil moraretur. Videlicet abundum esse, neque contra plu-
res periclitandum. At vetant membranae. Ergo-ne δέομίνο

formandum, ut ex superiore δήμου pendeat, aut δήμου cum Reiskio? Fieri potest: nam ad absolutam non temere structuram vergo. Verum haec doctiores viderint. WESS. — Non videtur sollicitandum δέομεν: quin potius complere hoc verbum dictionem ellipticam videtur, qua locis a Wess. citatis et l. 207, 9. utitur Herodotus. Quando enim πρῆγμα ἔστι sequente infinitivo significat opus et utile est hoc facere, vix alia ratione obtinere hanc vim dictio illa potest, nisi subintelligendo πρῆγμα ἔστι δέομεν, res indiget, res postulat, ut hoc fiat. Ita scripturam codicum tenendo, non indigebit hic locus speciosa alioqui Valckenarii emendatione. S.

Ibid. μηδὲ πρὸ πολλοῦ δέομεν κηδ.) Procul dubio mendosa variis sunt coniecturis tentata; quibus nova succedat, non illa quidem verax, fortasse tamen ad veritatis investigationem profutura: nemo diffitebitur, opinor, ἀπαλλάσσεται πρῆγμα εἶναι, μηδὲ πρὸς πολλοὺς εὐδὲν [invito viro docto excidisse vox εὐδὲν videtur, cui ob praecedens μηδὲ vix erat hic locus:] δέον μένοντας κηδυνεύειν, ita rem esse comparatam, ut optimum videretur excedere regione, neque manendo atque adversus exercitum numerosum pugnando frustra se obicere periculo. VALCK. — Vide superiorem Adnotationem. S.

19. κακὰ ἐπίδοξα) Laurentii mala evidētia peccant. Futura sunt, quaeque expectantur. Antiphon, Ἐξακτολογ. p. 120. ἐκ γὰρ τῶν μεταβολῶν ἐπίδοξος ἢ δυσπραγία. Lycurgus c. Leocrat. p. 148. μήτις ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι. Ex Herodoto plura Portus, Alberti in Hesych. et fortasse ad lib. VI. 12. WESS. — Ibi quidem nihil a viro docto adnotatum. S.

Ibid. κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνει.) Non sane sunt mala evidētia; sed ὅσα φεύγοντας ἐκ τῆς πατρίδος κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνειν, quot calamitates ex patria profugis probabiliter supervenirent. Vim verbi καταλαμβάνειν in malis sitam, quae nos subito corripunt et opprimunt, explicuit Tib. Hemsterh. ad Luciani Somn. §. 12. τὰ προσδόκιμα dicuntur et ἐπίδοξα. Quae tanquam futura probabiliter possunt expectari, ἐπίδοξα ὄντα γινέσθαι vel γινήσθαι. Postremum pro γινέσθαι restituendum est Lycurgo c. Leocr. p. 148, 42. διὰ τὸ μὴ ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις γινέσθαι τοιοῦτον μηδὲν, μήτις ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι γινήσθαι. Antiphon, ἐπίδοξον ὄντα καλῶν εἶναι μάλιστ', p. 115, 22. vid. et p. 120, 12. Aeschines Orator

p. 77, 19. frequentat
p. 17. a. ex Eustath.
ἐὶς αὐτὸν τῶ γὰρ
potius interpretatio
posteriora verba, e
τῶν τῶ ἐξ αὐτῶν ἐστὶ
τοῦτο πιστεύειν. I
καμὲρ: hunc etiam
mal. VALCK. —
variant libri: sed
καμβάνειν scripsit
καταλαμβάνειν scripse
24. καὶ εὐδὲν) F
ai legeretur: τῶ
regionis eorum etiam
vocem malit Hero
absorberi proxima
CAP. XII.
fuit ad Maeotidis
ἐστὶ καὶ τῆς Μακεδονί
ab I. Voissio vulg
καὶ, τὴν ἐν τῇ ἐστ
Atque optime h
p. 199. in eo nō
Περσικῶν Ionibus
opportuna erit a
scriptor Καμμερίδ
memoravit. W
sed in nostro Pd
7. πόλις Ἑλλά
aut αἰσίων, qu
sicuti lib. I. 10
suspectum citra
fuerunt perscr
scriba Arch. v
terroqui perpet
166. etc. W
verba, donec M
13. τραφέντ
π: melior vid

radum, ut ex superiore hunc pendat, aut hunc Reiskio? Fieri potest: nam ad absolutum non tunc uram vergo. Verum haec doctores viderint. WESS. in videtur sollicitandum hunc: qui potius hoc verbum dictionem ellipticam videtur, quae in citatis et l. 207, 9. utitur Herodotus. Quando autem in sequente infinitivo significat quod et ad eum, vix alia ratione obtinere hanc vim dicitur nisi subintelligendo πρὸς ἑστὶ δεικνύει, et es postulat, ut hoc fiat. Ita scripturam videtur non indigebit hic locus speciosa allegari Vainani ioue. S.

καὶ πρὸ πολλοῦ διέμειν καὶ. Procul dubio et sunt coniecturae tentatae; quibus nova mensura videtur verax, fortasse tamen ad veritatem usque profutura: nemo diffidebitur, opinor. Quasi enim, καὶ πρὸς πολλοῦς οὐδὲν ἴστω τὸν νόμον οὐδὲν videtur, cui ob praecedentem καὶ τὸν τοῦ διόν μύνηται, unde, ita rem non superfluum videretur excedere regione. neque enim exercitum numerorum pugnaendo fracta in hunc ALCK. — Vide superiorem Adnotationem l.

ἐπιδόξῃ. Laurentii male evidentiā pectus. h. uosque expectantur. Antiphon. ἤσαντο, p. 13. παλαιῶν ἐπιδόξῃ ἡ διαγραφὴ. Lycargus c. 12. in τῷ μέλλοντι ἐπιδόξῃ ἴστω. Ex Herodoto patet in Hecyeh. et fortasse ad lib. VI. 1. Ibi quidem nihil a viro docto adnotatum. ἐπιδόξῃ καὶ καταλαμβάνει. Non sane vult ut quod calamitates ex patria profugis probatur vim verbi καταλαμβάνειν in malis animis to corripiant et opprimunt. explicuit Tā. de uni Soman. §. 13. Τὰ πρὸς τῷ πρῶτῳ tanquam futura prohibebat pectus. Postremum per se videtur vel γένεσθαι. Postremum per se videtur est Lycargo c. Leocr. p. 148. 12. in χιόνος γένεσθαι τῷ πρῶτῳ μὲν, καὶ τὸν ἐπὶ τῷ γένεσθαι. Antiphon, ἐπιδόξῃ ἴστω καὶ

5, 22. vid. et p. 120, 12. Aeschines Caeli

p. 77, 19. frequentat in primis Isocrates. Apud Athen. I. p. 17. n. ex Eustathio sic supplenda sunt Apionis verba: εὐέλπιν εἶναι τῷ γάμῳ, ἐπιδόξῃ ὄντα λαβεῖν τὴν βασιλείαν. [Quin potius interpretationis causa ad Eustathio adiecta sunt posteriora verba, et βασιλείαν scribendum.] Herod. I. 89. ταῦτα τοι ἐξ αὐτῶν ἐπιδόξῃ γενέσθαι. VI. 12. πολλοὶ ἐπιδόξῃ τοῦτο πιστεύουσι. In Gloss. Herod. 'Επιδόξῃ redditur πρόσδοκμος: hunc etiam usum attigerunt Ammon. Phryn. Thomaš. VALCK. — In καταλαμβάνειν nihil hic, quod sciam, variant libri: sed et mihi cum Viro docto videtur καταλαμβάνειν scripsisse Herodotus, ac fortasse ἐπιδόξῃ ἴστω καταλαμβάνειν scripserat. S.

24. καὶ σφίων. Praemissam his voculam non spernerem si legeretur: τῇ καὶ σφίων ἔτι δηλὸς ἔστι ὁ ταφός, qua parte regionis eorum etiam adhuc exstat sepulcrum. Forsan quia vocem malit Herodoteam, quae facilius a syllaba potuit absorberi proxima, ἴνα καὶ σφίων, ubi. VALCK.

CAP. XII. 3. ἔστι δὲ Πορθμία Κιμμέρια. Vici nomen fuit ad Maetidis ostium. Stephan. Byz. Πορθμία, κόμη ἐπὶ στόματι τῆς Μαϊώτιδος λίμνης. Auctor Periplus Ponti Euxini, ab Is. Vossio vulgatus, modo Πορθμίων, modo Πορθμίτιδα κόμην, τὴν ἐν τῷ στόματι τῆς Μαϊώτιδος λίμνης p. 141. et 147. Atque optime hoc ampl. Bouherius Diss. Herodot. c. 18. p. 199. in eo nimius, quod ex Stephano Nostrum corrigit. Πορθμία Ionibus placuerunt. Forte et χώρῃ Arch. et Vind. opportuna erit statio. [ubi nunc χώρῃ.] Idem certe Periplus scriptor Κιμμερίδα πόλιν, ἀπὸ Κιμμερίων βαρβάρων καταλημμένην memoravit. WESS. — In Arch. et Vind. est καὶ τῇ χώρῃ: sed in nostro Pd. nude καὶ χώρῃ. S.

7. πόλις Ἑλλάς οἰκίσται. Non longe ab οἰκίσται aut οἰκίσται, quod in Vind. et Eustath. Sollemne Herodoto, sicuti lib. I. 193. adscriptum. Ἀμαρόντις τῆς ὁδοῦ [l. 9.] suspectum citra causam fuit. Spectantur, quae cum cura fuerunt perscripta lib. I. c. 103. Statim [lin. 11.] ἐς τὸ αἰ scriba Arch. voluit, patronus non deerit lib. II. 157. Ceteroqui perpetua in ἐς δ' et ἐς οὗ commutatio, sicuti IV. 160. 166. etc. WESS. — Latinis nostris interserenda h. l. verba, donec Mediam sunt ingressi. S.

13. τρυφήν. Vulgata deterior est lectio Arch. στραφόντις: melior videretur, si qui darent Codd. ἐστρυφήντι. De

recta via *deflectere* passim dicitur ἐκτρέπεσθαι, etiam Herodoto II. 80. εἰκονεῖ τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκτρέπονται: VI. 34. ἐκτρέπονται ἐκ' Ἀθηνῶν: et huius imitatori Pausaniae, p. 106. ἐκτραπίνεα ἐκ τῆς ὁδοῦ: p. 107. p. 714. ὀλίγον τῆς αὐθιγῆς ἐκτραπίειν εἰς δεξιὰ. Abunde multa convexit Wetstenius in Ep. I. ad Tim. 1, 5. Lenius aures accidit ἐκτραπίνεας quam ἐκτραφένεας: et leniora saepius Ionum more consecratur Noster; verum tamen in his formas Iones usurparunt asperiores, ut et veteres Attici. Herodotoq̄ frequentantur συλλεχθῆναι καταλεχθέντα ἀπαλλαχθέντες (vid. ad Eurip. Phoen. nota p. 357.) et similia: adhibentur et κατιστραφέντων ἐπιτραφέντων θαφθῆναι ἀρπαχθείς κλεφθέντων συμμειχθέντων. Forma lenior in his adamata fuit recentioribus Atticis. VALCK. — Conf. ad I. 130, 8. notata. S.

14. λεγόμενος λόγος εἴρηται) Eum in modum c. 77. ἤκουον λόγον ἄλλον ὑπὸ Πελοποννησίων λεγόμενον: et lib. II. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ — λεγόμενος: tum c. 48. WESS. — Ad verbum εἴρηται, quod adiicitur, intelligendum pronomen μοι, a me exposita, relata est narratio. S.

CAP. XIII. 1. Ἀριστεὺς ὁ Κανστροβίου) Patrem Aristaeae Proconnesii Calistrobium vertit Valla, codicis scriptura deceptus. Tzetzes Chil. II. et VII. et Suidas rectius. WESS.

2. ποίων ἔπει) Τὰ νῦν ὑπ' Ἑλλήνων Ἀριμάσπια καλεῖται, c. 14. Insulsi, quod condidisse credebatur ille praestigator, poëmatis enarrat etiam argumentum Pausanias I. p. 58. qui meminit eiusdem lib. V. p. 392. Hoc veluti fonte Scythica Herodotum non pauca derivasse suspicari licet ex istis, quae dedit ex hoc fabulatore Cellius Noct. Att. IX. 5. Franc. Portus haud absurde putabat ad lacunam explendam intersertos huius carminis aliquot versus Longino π. Τψ. sect. 7. Ante Meursium et I. A. Fabricium accurate suo more de Aristea, magnus iam egerat Vossius de Hist. Gr. IV. c. 2. VALCK.

10. ἐπὶ τῇ νοτίῃ θαλάσῃ) Hyperboreos Aristaeas pertinere aiebat ἐπὶ θαλάσσαν, [l. 5 seq.] mare illud nullo titulo ornans. Voluit fortasse septentrionale; quo nomine Herodotus aut mediterraneum aut Pontum Euxinum signat c. 37. et 42. [nempe respectu Asiae minoris et Aegypti.] Quae porro νοτὶν θαλάσσα? Nostro non aliud, quam quod aliis rubrum mare, dictis locis, ac lib. II. 158. Cimmerios vero,

senior in his adamatia ratione.
— Conf. ad I. 130, 8. nota. S.
ἄριστος λόγος ὤρεται: et lib. II. c. 7.
ὡς Πυθαγόρειον λεγομένου: tum c. 48. Wess
τερι αὐτοῦ — *λεγομένους*: tum c. 48. Wess
bum *ὑπερτα*, quod addidit, intelligendum per-
a me exposita, relata est narratio. S.
. XIII. i. Απορίαι· ο Κασσινός) Item de
nesii Calistophoro vertit Valle, codicem manu
setzes Chil. II. et VII. et Seidas rectus. WESS
ετις) Ταύτην δ' Ελληνικόν Αμφοτέρων παλαιών
i. quod condidis credebatur ille praecipue
arrat etiam argumentum Pannamus l. p. h.
t eiusdem lib. V. p. 392. Hoc reliquū
notum non pauca derivasse suspiciari liere
dit ex hoc fabulatore Cellius Noct. Att. IX. s.
haud absurde putabat ad lacunam expressim
vis carminis aliquot versus Longo r. 6.
Meursium et J. A. Fabricium accurato se suo ma-
nus iam egerat Vossius de Hist. Gr. IV. c.

in *Synonymy*) Hyperboreos Aristas per
 vices, [L. 5 seq.] mare illud nullo titio
 rumque septentrionale; quo nomine *Horatius*
 aut Pontum Euxinum signat c. 5: a
 pectus Asiae minoris et Aegypti.] *Qua*
est? Nostro non aliud, quam quod ali
 tis locis, ac lib. II. 158. *Commercio* per

etui de eorum sede discordia ingens, quis ad Oceanum orientis locavit? Si Caspium intelligas aut Pontum, habita Oceani septemtrionalis ratione, usus impedit. Fabulator Aristeas in his ineptus tenetur. WESS. — Fabulatorem novimus hominem: sed quidni ei licuerit Pontum Euxinum respectu sedium quae olim Cimmericiorum fuerint australe mare nominare? S.

CAP. XIV. 1 et seqq. Καὶ ὅτι μὲν ἔην Ἀριστεύς etc.) Hinc orsus quae sequuntur in c. 14. et 15. descripsit Origenes III. contr. *Cels.* p. 125. et 126. ubi prostant nonnulla melius scripta quam in Edd. vulgantar Herodoti; qualia sunt vs. 14. et 21. τῷ κένυι: [l. 7. et 13. At vide Nostrum IX. 22 extr. et 23, 4, 6. et 8.] (mendosum ἀγγαλλοῖρα Parisiis in Ed. splendida Orig. non debuerat iterari:) vs. 16. τῆνός: [l. 8.] et ἀμφισβασίαι, et vs. 20. ἀμφισβαστίην: [l. 9. et 12.] tum vs. 28. [c. xv, 1.] ταῦτε δὲ οἶδα, pro ταῖς. Porro vs. 34. [xv, 6.] ἐς τὴν χώραν, quod praebet etiam mstus: et vs. 40. [xv, 11.] καὶ τὸν μὲν, εἰπόντα ταῦτα. Herodotum sequutus fabulam de Aristea Tzetzes enarrat Hist. Chil. II. vs. 724 - 735. et ex Origine repetitam, quod e Pindari mentione liquet, Aeneas Gazaeus in Theophr. p. 77. Qui, sicut Aristetas, post mortem revixisse crederentur, plures commemorantur apud veteres. Luculenta quaedam ex historia Graeca recentiori producit exempla, quaeque alibi non temere reperiās, Proclus in ista parte commentarii in lib. X. de Rep. Platonis, quam ex msto Flor. Alex. Morus evulgavit in notis ad Ev. Ioann. xi, 39., prodidit, occasione venustae Platonis de Ere Pamphylio fabulae narratae p. 614. cuius similem de Thespisio Solensi dabit Platarch. T. II. pag. 563. De Mare quodam fabulabantur, ὅτι τρεῖς ἀποθανόντες ἀνέβησαν τρεῖς, *Adrian.* Var. Hist. IX. 16. VALCK. 2. ὁ ταῦτα εἶπας, εἰρηται.) Manuscriptorum ὁ ταῦτα ποιεῖσας, εἰρηται, a Scriptoris more non abludivit. Mox c. 16. ἐν τοῖς ἥτοις ποιεῖν Aristetas. Tale, ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μὲν ποιεῖσας, lib. V. 95. Plura ad lib. II. 63. WESS. — Paulo ante, ποιεῖν ἥται dixerat, cap. 13, 2. Quum extremo cap. 12. εἰρηται dixerit; facile credas, variandi causa h. l. εἰρηται ei placuisse. S.

9. ἡ ἀμφοισβασίς) Error calami [in ms. Med.) ἀφισβασίς dedit. Suidae si fides, ἀγχιβασιῶν et ἀγχιβασιῶν Iones

dixerunt, inque illis *Heraclitus*. Musae istud non norunt, quarum in scriptis Codd. λόγων ἀμφισβασίῃ lib. VIII. 81., et ἀμφισβασίων lib. IX. 73., unde auctoritas *Origenis*, quod enotatum, ἀμφισβαστέειν. Placuit [L. 10.] ἐξ Ἀρτακίης πόλεως. *Apollon. Rhod.* I. 957. κρήνη ὑπ' Ἀρτακίῃ, ubi Schol. [At ibi Ἀρτακίῃ est gentile adiectivum.] Ceterum *Tzetzes* Chil. II. 726. aut mendosus est, aut historiam vitiauit, *Aristeam* ex *Herodoto* πρὸς χαλκιδίων deducens; tum Κλαύσεος δ' εὐθὺς ὁ χαλκιδεύς ἐκείνῳ τὸ χαλκιδίων. Stabit, ubi κναφεύς et κναφίων scriptum fuerit, versui modulus. WESS.

CAP. XV. 3. καὶ τρεῖς κοσίοισι) Non dicit, ad suum aevum tot abiisse annos: nam stolidè *Tzetzes* Ἐφ' Ἡροδότου γέγονε καὶ πάλιν ἀνιθάνῃ, acsi eius tempore *Aristeas*, evolutis illis annis, adparuisset. Multa G. Io. *Vossius* de *Aristeae* coniecta in *Olymp.* L. aetate, quae his adveniantur. Sive enim maiorem, seu minorem ex mssorum dissensu annorum numerum adoptaveris, superabit primam Olympiadem. *Strabo*, *Tatianus*, *Eustathius*, quos *Meynarius*, *Fabricius*, viri Cl., excitarunt, Homero priorem et praeceptorem ex quorundam traditione perhibent: Nostro, modo ratio temporis ducatur, fere consentiente. Iunge H. *Dodwelli* Diss. III. de Cycl. p. 130. disputationem. WESS.

18. κατ' αὐτὴν τῇ ἀγάλματι) Iuxta aram, τῷ βωμῷ, (cuius solius antea mentio, statuæ nulla,) *Valla*. Verum *Laurentio* schedæ reluctantur cunctae, suo Marte aram ex praemissis formanti. Videntur *Metapontini* *Aristeae* statuam et aliam *Apollini* cum ara dedicasse: huc *Arch.* πείριξ αὐτῶν, circum utramque statuam, vergit. Rediit illud, ad rem per necessarium. *Lauros* autem, aram et imagines circumstantes, ex aere fuisse, *Athenaci* indicio lib. XIII. p. 605. c. novimus. WESS. — Vide Adnotationem continuo sequentem. S.

18 et seq. πείρι δὲ αὐτῶν) In Codicibus inventum praestat, πείριξ δὲ αὐτῶν δάφνας ἱσταῖσι: quia nempe *Herodotum* est. IV. 79. τὴν πείριξ λευκοῦ λίθου Σφίγγης -- ἱστασθαι: rursus τὴν πείριξ c. 52. porro c. 180. πείριξ τὴν Τρετανίδα λίμνην οἰκίσουσι: c. 152. πείριξ αὐτὸ pro αὐτοῦ recte dedit *Gron.* III. 158. πείριξ τὸ τίχῃς, quod alibi dicit κύλῳ τοῦ τίχῃς. VALCK. — Recte laudatur πείριξ: et plerumque quidem cum quarto casu praepositionem hanc construit *Noster*, ut in exemplis

uentem. S.
αὐτὸν ἀφ' αὐτῶν) In Codicibus uero
αὐτὸν ἀφ' αὐτῶν ἰσχυρῶς: quia nempe Hieronimus
περὶ λαοῦ ἁλῶν Σχόλιον -- ἔγραψεν: Περὶ
το c. 180. περὶ τῶν Τραπεζιτικῶν λαῶν αὐτῶν
pro αὐτῶν recte dedit Gron. III. 158. ἁπλῶς
ibi dicit πάλιν τοῦ λαοῦ. VALCK. -- b
τίμηται: et plerumque quidem cum
onem hanc construit Noster, ut in c. 158.

CAP. XVII. 5. Ἀλαζώνες καλέσονται) Praecipue

Stephani Byz. monitum et *Codices* cap. 52. amplector. Sit in Ἀλαζῶν *Ethnicographus*, ὁξύνεται διὰ τὸ ἐπιθετικὸν καὶ φιλάττει τὸ ω πρὸς ἀντιδιαστολήν. Ex *Homero* *Iliad.* β'. 836. sumserunt Ἀλαζῶνας librarii, quibus comoda in Poëta sedes. non hic. Multa *Strabo* XII. pag. 827., [p. 550. n. ed. Cas.] primo adspectu *Vallae* et *Arch.* favens, sed re curatius introspecta minime. Verba ibi haerent in mendo, lenissima *Holstenii* ad *Stephanum* medicina sanitati reddita. WESS. — Vide quae in *Var. Lect.* notavimus, ubi in fine προαλαζῶν, ἀλαζῶνος, scriptum oportebat ἀλαζῶν, ἀλαζίνος: nempe sic scribitur declinaturque appellativum nomen; a quo ut distinguatur proprium populi nomen, non modo ω in obliquis casibus hoc retinet, sed et accentum retrahit, ut fere fit in propriis nominibus quae eandem cum appellativis formam habent. Cuius moris memor quisquis vulgatam apud *Stephanum Byz.* scripturam curatius expendit, mecum puto fatebitur, non Ἀλαζῶν, sed Ἀλάζων, nec ὁξύνεται, sed παροξύνεται scripsisse *Ethnicographum*. S.

7. κρόμμου καὶ σκόροδα) Iungunt *Alexandrini* *Interp.* τὰ κρόμμου καὶ τὰ σκόροδα *Numer.* xi, 5. In *Geoponicis* lib. XII. 30. crebra τὰ σκόροδα, etiam apud alios Graeciae labentis scriptores in *Du Cangii* *Glossario*. Quod nunc citatur, *Herodoti* et veterum est: cf. lib. II. 125. WESS.

11. τὸ πρὸς βορρῇ ἀνεμον, ἔρημος etc.) Nullus dubitavi ita ex scriptoris aduetudine refingere et hic et deinceps. Ecce tibi ex cap. 20. Μεταρχαλίνων δὲ τὸ κατύπειρε -- ἔρημός ἐστι ἀνθρώπων: et cap. 185. τὸ πρὸς νότον --- ἔρημος --- καὶ ἄξυλός ἐστι χώρα: tum c. 191. τὸ πρὸς ἰσπέρης ὀρενῆτι κάρη καὶ δυοῖα καὶ θηριώδης. Pauca haec de multis. [cf. c. 18, 6. et 8.] Consentit de *Neurorum* situ *Scymnus Chius*, optime adiutus ab *Is. Vossio* ad *Peripl. Pont. Euxin.* p. 135. *edit. Gronov.* WESS. — De accentu vocis ἔρημος dictum in *Var. Lect.* h. l. et ad I. 117, 18. alibique. Ante *Reizium* recte *Portus* monuerat, ex veterum Atticorum Ionumque more ἔρημος, ὁμοῖος, ἰσοῖμος, hoc tono scribi: conf. *Koen* et quos ille laudat ad *Gregor. de Dialect.* pag. 21. nuperae editionis: et sic optimi quique mssti, atque in posterioribus *Herodoti* *Musis* etiam ed. *Wess.* cum aliis, v. gr. VIII. 51, 6. IX. 58, 2. et 5. Est autem ἔρημος ex *Nostri* usu non mi-

ADNOTATIONES

ini Byz. monitum et Codices cap. 55. amplius. *ἡ ἑξῆς* Ethnographus, *ἡ ἑξῆς* haec res interduci-
 τὸ αὐτὸς ἀνθρωπίνης. Ex Homero *Iliad.* 2. 836. ne
 Ἀλκιβίου librarii, quibus comoda in Poeta est
 ic. Multa Strabo XII. pag. 827. (p. 550. a. et Ca.
 ad spectu Vallae et Arch. favens, sed re caritatis
 ta minime. Verba ibi haerent in modo. Iam
 ii ad Stephanum medicina sanitati reddito. *WEST*
 e quae in Var. Leet. notavimus, ubi in fine
 ἀλκιβίου, scriptum oportebat ἀλκιβίου, *WEST*
 npe sic scribitur declinaturque appellatio
 quo ut distinguatur proprium populi nomi-
 o in obliquis casibus hoc retinet. sed et *WEST*
 hit, ut fere fit in propriis nominibus quae
 appellativis formam habent. Cuius more
 quis vulgatam apud Stephanum Byz. scriptam
 xperidit, mecum puto fatebitur. *WEST*
 nec *ἡ ἑξῆς*, sed *παροξυσμὸς* *WEST*
 phum. S.
 καὶ καὶ ἐκείνη (αὐτὴ) Iungunt Alexandri later-
 καὶ τὰ σπέρμα Numer. xi. 5. In *Geographia*
 rebra τὰ σπέρμα, etiam apud alios *Geographi*
 tores in *Du Cangii Glossario*. Quod *WEST*
 xidoti et veterum est: cf. lib. II. 155. *WEST*
 τὸς βαρὺν ἀνέμων, ἔφημος etc.) Nulla *WEST*
 toris adusuetudine refingere et hic et *WEST*
 cap. 10. *Μεταρχίου* *WEST*
 et cap. 185. τὸ πρὸς τὸν *WEST*
 den: tum c. 191. τὸ πρὸς τὸν *WEST*
 Σκυθίας. Pauca haec de multis (cf. c. 11.
 tit de *Neurorum* situ *Seymaei Chas*, *WEST*
 s. *Vossio* ad *Peripl. Pont. Euxin.* p. 138. et
 SS. — De accentu vocis *ἡ ἑξῆς* dictum in *WEST*
 id I. 117, 18. alibi. Ante *WEST*
 rat, ex veterum *Atticorum* *WEST*
WEST, hoc tono scribi: conf. *WEST*
 Gregor. de *Dialect.* pag. 21. nuper *WEST*
 imi quique mssii, atque in *WEST*
 etiam ed. *WEST*. cum aliis. v. gr. *WEST*
 5. Est autem *ἡ ἑξῆς* ex *WEST* *WEST*

mus foemini quam masculini generis; qua ratione etiam
 τὴν ἡμεῖς dicit c. 18, 10. et alibi. S.

CAP. XVIII. [2. πρῶτον μὲν ἡ Ἰλλίη] De hac *Hy-*
laea (quasi dicas *Sylvestri Scythia*) conf. cap. 19. 54. 55.
 et 76. S.]

Ibid. ἀπὸ δὲ ταύτης ἀνθρώποι οἰκοῦσι Σκύθαι) Causae ni-
 hil, opinor, adferri poterit, cur hi soli dicerentur ἀνθρώ-
 ποι Σκύθαι γινώσκοντες. Ut correctionem meam minus etiam pe-
 ritis adprobem, ponam primum in *Philostrato* vulgata de
 Vit. Apollon. VII. c. 2. Ἡρακλίδης καὶ Πύθων, οἱ Κότυν ἀποκτείναντες τὸν Θράκα, ἀνθρώπων μὲν ἦσαν ἄμφω. Corrigendum
 absque ulla dubitatione *Αἰνῶ μὲν ἦσαν ἄμφω*: erant quidem
 ambo *Aenii*, sive ex urbe *Aeno* orti: librarii crediderunt
 esse vocem ἀνθρώπων in ἀνω usitato more scribendi contra-
 ctam. Similis hoc in loco *Herodoti* peperit errorem ratio:
 ἀνω in ἀνω transmutandum arbitror atque adeo legendum
 ἀπὸ δὲ ταύτης ἀνω οἰκοῦσι Σκύθαι *Γιωργοί*: abhinc longius a
 mari remoti *Scythae* habitant *Georgi*. Proxime praecedunt,
 διαβάσσει τὸν Βορυσθίνα ἀπὸ θαλάσσης πρῶτον μὲν ἡ Ἰλλίη: com-
 mode succedunt emendata, ἀπὸ δὲ ταύτης ἀνω οἰκοῦσι Σκύθαι
Γιωργοί. Sic loqui solet: II. 7. ὁδὸς ἐς τὴν Ἡλιάπολιν ἀπὸ θα-
 λάσσης ἀνω ἰόντι: cap. 155. ἀναπλέοντι ἀπὸ θαλάσσης ἀνω. Ad
 istam rationem ἡ ἀνω Ἀσία et ἡ κάτω memorantur; *Herodo-*
doto τῆς Ἀσίας τὰ κάτω, et τὰ ἀνω αὐτῆς. Mari vicini, οἱ κάτω,
 et οἱ ἀνω dicuntur; ἀνω οἰκοῦν et οἱ ἀνω, qui a mari
 sunt remotiores: eiusdem gentis atque urbis distinguuntur
 οἱ ἀνω et οἱ κάτω. Similia quaevis ad istam rationem
 sunt intelligenda: *Thucyd.* II. 83. οἱ ἀπὸ θαλάσσης ἀνω Ἀκα-
 νῆες: cap. 98. τὴν ἀνω Μακεδονίαν: I. 137. μετὰ τῶν κάτω
 Περσῶν τινος πορευθείς ἀνω: VIII. 5. *Dario* στρατηγὸς ἦν τῶν κάτω:
 II. 100. ἀπὸ τῶν ἀνω ξυμμάχων. Distinguit *Diodorus Sic.*
 τὰς παραθαλάττιους πόλεις, τὴν μεσόγειον, et τοὺς ἀνω τόπους,
 XX. 59. πόλεις τὰς ἀνω et πλησίον θαλάσσης opponit *Xenophon.*
Kyp. Paed. VII. p. 106, 28. et alibi: *Philostrato* memoratur
 Vit. Apoll. V. 24. ἡ Ἀλεξάνδρεια καὶ ἡ Αἰγύπτος ἡ ἀνω.
 Smyrnae οἱ ἀνω et οἱ ἐπὶ θαλάττῃ, de Vit. Sophist.
 pag. 531. Praeter alios pagus fuit *Attices* eiusdem nominis
 duplex, teste *Harpocr.* Λαμπραὶ, αἱ μὲν παράλιν, αἱ δὲ κα-
 θ' ὕπερθεν: illinc ortus quis in *Aristophanis Amphiarao* Λαμ-
 πρῆς ἔργον τῶν κάτω. *Herodotea* propius accedit finis libri

quinti Pausaniae: οἰκοῦσι δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω τῆς πρὸς Σάτη πέλοι: contrarium κάτω οἰκεῖν praebet Thucyd. I. 7. ὅπου ἔστι οὐ θαλάσσιοι κάτω ᾤκουν: quod ibi sequitur, καὶ μέχρι τοῦδε ἔτι ἀνθρωπίνῃσι ἐστὶ, non debebat tentari; idem significans περ ἄνω οἰκοῦσι, atque adeo ἀπὸ θαλάσσης: hinc explicandum ἀντικείμενον εἰς τὸν Δαφνεῦντα, VIII. 31. et Aristoph. Pace vs. 206. In Pausan. X. pag. 838. scripserim: ἀνωθεν εἰς τὰ ὑψηλά καὶ οὕτως τῆς γῆς. VALCK. — Si ἀπὸ δὲ ταύτης ad terram desertam referretur paullo ante memoratam, non incommode nunc dictum videri deberet, proxime post hanc homines habitare, nempe Scythas agricolas: idque decepit librariorum qui ἄνθρωποι ex ἄνω fecerunt. Quae in Periplo Ponti Euxini, ad quem in Var. Lect. provocavi, leguntur, ea ex Scymni Chii senariis in solutam orationem translata esse constat. Versiculi huc spectantes supersunt in Scymni Fragmento, quod ad calcem Notarum L. Holstenii in Stephanum Byz. editum est, et in Hudsoni Geogr. Minor. Vol. II. repetitum; sunt autem huiusmodi, pag. 49. ed. Huds. pag. 378. apud Holstenium:

Πρὸς ἀνατολὰς δ' ἐκβάλλει τὸν Βορυσθῆνη
τοὺς τὴν λεγομένην Ὑβλαν οἰκοῦντας Σκύθας
εἶναι δὲ Γεωργούς τε καὶ ἰχθυήσαντας τούτων ἄνω.

Et haec quidem ex Ephoro refert Scymnus: esse autem ex Herodoteo fonte hausta adparet. Ὑβλαν vero quum in illo terrarum tractu nemo noverit, haud dubie medius istorum versiculorum (partim cum Is. Vossio, ad Peripl. pag. 135.) in hunc modum fuerit corrigendus;

τὴν λεγομένην Ὑβλαν οἰκοῦντας Σκύθας. S.

3. οἰκόντες ἐπὶ τῷ Ὑπάνι) Male masti ὑπὸ τῷ Ὑπάνι. Posita urbs πρὸς τῷ Ὑπάνι fuit in Dionis Chrys. Borysth. p. 437. et apud Scymnum; [p. 376. apud Holst. p. 46. ed. Huds.] prave quoque cap. 53. huius Musae. WESS. — Recte ἐπὶ Ald. et edd. omnes cum plerisque mastis. S.

[8 seq. πλόν - - ἡμερῶν ἑνδεκά) ἐπὶ δέκα ἡμερῶν πλόν
ait cap. 53, 20. S.]

9. ἥδη κατ' ἑπὶ τούτων ἔρημός ἐστι) Indueret pristinum colorem, deformior antea, oratio, modo ἥδη δὲ scriberetur. Talem suo tempore Scymnus consideravit, talem schellae. WESS. — In contextu sic edidit Wess. ἥδη δὲ κατ' ἑπὶ τούτων ἔρημός ἐστι, et sic etiam posteriores editores.

i Pausanias: *ἀνδρὶ δὲ τῷ Σωθῆρι τῷ ἐπὶ τῷ*
contrarium nōn nūn praeſt. Thyr. l. 7. *ὁ δὲ*
ἀνδρὶ τῷ Σωθῆρι: quod ibi ſequitur, nō pōt
corruptus *ἀνδρὶ*, non debet trahi; itē *ἀνδρὶ*
ἀνδρὶ, adeo *ἀνδρὶ Σωθῆρι*: hinc explicat
ſic iſ. rō *ἀνδρὶ*, VIII. 51. et *ἀνδρὶ*. Paus.
Pausan. X. pag. 838. ſcriptum: *ἀνδρὶ τῷ*
ἀνδρὶ τῷ Σωθῆρι. VALCK. — Si *ἀνδρὶ* *τῷ*
deſertum referretur paulo ante memoratum, in
ode nūc dictum videri deberet, proinde pōt
ſ. habitare, nempe *Σοῦθας* agricolas: itē *ἀνδρὶ*
ſ. *ἀνδρὶ* ex *ἀνδρὶ* fecerunt. Quae in *Pro*
tri, ad quem in *Var. Lect.* provocat, legat
nū *Chii* ſenariis in ſolutam orationem tranſi
it. Verſiculi huc ſpectantes ſuperſunt in *Pro*
, quod ad calem *Notarum L. Holſtemii* in
lyz. editum eſt, et in *Holſtemii Geogr. Mus. In*
am; ſunt autem huiusmodi, pag. 49. *de Hol*
apud Holſtemium:

ἡρώδης δὲ ἀνδρὶ τῷ Βορρῶν
τῷ Ἀργοναυτῷ Ἰβάρτῳ ἀνδρὶ *Σωθῆ*
τῷ Τρωπῶν ἰπποδῶν *τῷ Ἀνδρὶ*
idem ex *Ephoro* refert *Seymias*: eae ſent
ōne hausta adparet. *Ἰβάρτῳ* veru quā
actu nemo noverit, habet dubie modum
lorum (partim cum *L. Voſſio*, ad *Perſe*
ine modum fuerit corrigendus;

ἀνδρὶ *Ἰβάρτῳ ἀνδρὶ* *Σωθῆρι*. S.
(ἰ) τῷ Τρωῖ) Male muſti *(ἰ) τῷ*
τῷ Τρωῖ ſuit in *Dionis Chryſoſt.*
ad *Seymiam*; [p. 576. apud *Holſt.* p. 45.
quoque cap. 63. huius *Musei*. *WES-*
et ead. omnes cum plerisque muſtis. S.
— *ἡρώδης ἰβάρτῳ* *(ἰ) τῷ Ἀνδρὶ* *τῷ*
S.]

reple *τῷ* *ἰβάρτῳ* *(ἰ) τῷ* *Ἀνδρὶ* *τῷ*
mior antea, oratio, modo ſū h. *ἀνδρὶ*
tempore *Seymias* conſideravit, talen
— In contextu ſic edidit *Wes. ſū* *ἰ*
ἰ *ἰ*, et ſic etiam poſterioru aliu

10. *Androphagus*) De *Androphagus* cap. 106. uberiora. Ad-
de observata his de locis Th. S. Bayero Comment. Acad.
Petrop. T. XI. p. 337. WESS.

7. Μαῖντιδος) Nomen paludis Maetidis Ionicum cum
mox mutatum Codices eunt, pravum urgent institutum,
iam c. 5. ineptum. Recte Μαῖντις, I. 104., et hac Musa cre-
berrime. Dabunt masti τῆς Ἰσταντινίδος, quae aliis Ἰσταντι-
νίδος, lib. VIII. 23. Statim [I. 8. pro τὰ δὲ αὐτῶν.] Cl. Reis-
gus τοὶ δὲ αὐτῶν, h. e. τινός. WESS.

CAP. XXI. 2. ἡ μὲν πρώτη τῶν λαζίων) *Hesychio* haec erant ob oculos, λαζίων, λαζίων, λαζρόων. *Suidae* λαζίν, [λαζίν hoc accentu scribunt *Suidae* editt. vet.] μέλιν, μεμεμόν, vitiosum, et ex *Glossis Herodoti*, quales nam exaratas possideo, derivatum est: λαζίν scripserat *Criticus*. [non μέλιν.] Inspice eruditissimi *P. Leopardi* *Emend. lib. VII.* 16., *Lazios Vallae* lenissime, sicuti decet, corrigentia. Et *Lazios* tamen, tanquam Scythicam nationem, *Thesaurus* suo addit *Abr. Ortelius*. Nolle *Bayerus*, vir doctissimus, *Historiarum* patrem erroris postulasset, quo *Lazios*, gentem Scythicam, in adpellativum converterit nomen. Nimum indulsit suspicaci ingenio. *Lazos* seu *Lazios* serior novit aetas, neque eo loci, quem scriptor signat, sed ad *Phasim* amnem apud *Procopium Bell. Pers.* lib. II. Immo vero ipse verborum ordo, quod attendenti liquidum, docto viro refragatur. Perpende dicta eius *Comment. Acad. Petrop. T. I.* pag. 421. Scripsi autem [l. 6.] schedarum iussu ὑπερπρόνοι δι τὸν τῶν. Postulabat armonis indoles, qua c. 15. Ἰσθμόν τινι ὑπερπρόνοι Ἀρμαίστεως: et cap. 37. τὸν

τίων δ' ὑπερμεικίους -- Μῆδοι. WESS. — De scriptura penam-
culta λαξίν (l. 6.) vide *Var. Lect.* et conf. IV. 114, 21. S.

[6. Βουδίνος] De *Budinis* conf. c. 108. et 123. S.]

CAP. XXII. 4. Θυσσαγίται) Ut hic, sic infra c. 123.
atque hinc *Stephanus Byz.* VALCK.

7. Ἰῦραι) In his equidem similibusque obscurioribus
iudicium sequeretur *Pintiani*, ex *Herodoto* *Melam* corrigentis
l. c. 19, 140. *Thyssagetæ* *Iurca* eque vastas *sylvas* occupant
alunturque venando; ζώουσι ἀπὸ θήρης, *Herod.* Pro sua pietate
bonus *A. Schottus* hinc quoque *Turcas* expulsos esse læ-
tabatur. Non alibi fortasse Ἰῦραι nisi cum *Thyssagetis*
etiam *Plinio* memorantur *Hist. Nat.* VI. c. 7. VALCK.

[8. λεχῆ, scil. ὁ θηρῶν: adsumendus nominativus parti-
cipii ex præcedente nomine θήρης. conf. ad l. 132, 5. et II.
47, 16. S.]

14. τὸ πρὸς τὴν ἡὼ τετραμμένον) Scholion veram pes-
sum dedit vocem. Fuit olim πρὸς τὴν ἡὼ ἀποκλίναντι,
uti paullo antea ἀποκλίναντι μάλλον πρὸς ἀπηνόωτον ἀνι-
μον, et statim διεκλόντι δὲ καὶ -- οἰκίοντι. Atque hoc manu-
scripti profitentur, qui, si τὸ erasissent etiam, me ad re-
stitutionem adegissent. [Si impediret τὸ, posset ex ms. F.
τῷ adscisci: quo tamen nil opus esse videtur. De ἀπο-
κλίνοντι, quod nos praetulimus, dictum in *Var. Lect.*] In
præcedentibus [l. 12.] ἀσύνδετον non laudo: melius καὶ
ἱπιβάς schedarum. WESS. — Nec tamen coniunctivam
adsciverat particulam doctissimus Editor. S.

CAP. XXIII. 5. τῆς τρηχέως χώρον πολλόν) Of-
fendunt ad πολλόν τῆς χώρης, substituto πολλήν. [Scilicet
quom olim legeretur τῆς τρηχέως χώρης πολλόν, adnotave-
rat *Reiskius*: „πολλήν amant Attici dicere: nescio ta-
men an sic scripserit *Herodotus*.“] Codices iustius: [quos
secutus est *Wess.*] tum quoque ἐκ γενεῆς. [quod et ipsum
ex *Arch.* et *Vind.* recepit *Wess.* consentientibus puto no-
stris *Pa. Pc. Pd.*] S. *Ioannis* *Euang.* cap. ix, 1. τυφλὸν ἐκ
γενεῆς non nescio, neque ἐκ γενεῆς κωφὸν *Sexti* *Empirici* lib.
XI. p. 733., nedum *Hesiodi* *Theog.* vs. 271. Nostri diver-
sior ratio, qua huius *Musæ* [immo *Musæ* III.] cap. 33.
καὶ γὰρ τινα ἐκ γενεῆς νοῦσον μεν. λέγεται ἔχειν. De calvis istis
[*Φαλακροῖς*, lin. 6.] et caussa calvitii *Zenobius* *Cent.* V. 25.
εἰσι δὲ φαλακροὶ διὰ τὴν φύσιν τοῦ ὕδατος, οὗ πίνουσι, καὶ αὐτοὶ καὶ

ἐκ γενεῆς αὐτῶν ex
quod, absurdum mi-
nere. WESS.

6. Φαλακροὶ ἐκ γε-
νέως, *Mela* l. 19 ex
quod scribit *Pliniu*

minis virisque in pro-
solinum reprehend
diderint veteres,

de hac gente præ-
rodoto: His iustis
baccæ: -- sacri il-

feris gentibus viola
ait: postrema de i
ουδὲς ἀδικεῖ αὐτῶν

ταύτης ἐς τοὺς, u
ait. Sacris autem
tharum vicinis,

eximie congruunt
loci *Homerci* pro
[p. 246. v. et 300

2. Continentia illis
num concupiscen-
ratio, quam in his

[10. ποικίλιν
cuius fructus ave
ca dicebatur; m

preum l. 14. n
Vir doctus, Geo
quaerat, arbor-
ipse viderit. Id

membra virilia in
tum. *Yvius* *Nosti*
mentum vulgo in

12. τοῦτο ἐκ
boni, τοῦτο, ἐκ
branae addicere

plecti, notuin
WESS. — Ca
stæ ed. *Athena*
Herodot. T. V

πῖλον, nil variant libri, nec apud Herodot. nec apud Athen. Itaque mutare nefas. S.

13. σακκίονσι) σακκίοντι Suidae offertur etiam ab Aelio Dionysio ap. Eustath. ad Homer. pag. 940, 18. [p. 914, 11. ed. Bas.] estque ex priscorum more, quo σάκος et σακκίον praeferebant, in Moeride, Thoma M. et aliis. Σακκίον tamen, uti Codices, Glossator San-Germanensis. De suspicionem defectus, quam vir doctus in *Miscell. Lipsiens.* movit, nihil, nisi historicos non omnia minutatim persequi, dico: nihil quoque, cur παλάθας [lin. 16.] reddiderim. Suidas hinc hausit, seu potius ex Lexico Herodoteo, cuius L. Klüsterus inmemor sincera Grammatici incrustavit. WESS.

Ibid. σακκίονσι ἱματίοις) Tentare non ausim. ἡθάνιον venerat alicui in mentem. Sicut ἡθμόν, ἡθάνιον inter pocula quoque recenset Athen. Secundum *Etymologum* erat Ἠθμός καὶ Ἠθάνιον, ἱργαλεῖον διατετρημένον πολλαῖς ὀπαῖς, δι' οὗ τὸ ὑγρὸν εἰσθασί διακρίνεται τῶν παχυτέρων: sic ista pag. 422, 34. codex exhibet scriptus, ubi paulo post pro Ἐργωνᾷ ponendum, in Ἐργων ᾧ, operum libro primo. Haec respiciens Suidas habet: Σακκίονσι, τὸ ὑλίζουσι, παρ' Ἡρόδοτον: percolant. Ex Aelio Dionysio praebet eandem scriptionem Eustath. in Ἰλ. v. p. 914, 10. ab Attico σάκος, pro vulgari σάκος, derivante Σακκίον Herodoti. Σακκίον et σακκίζιν veteres, recentiores dixisse videntur σακκίον et σακκίζιν, saccare: vid. Salmas. in *Solin.* pag. 209. A. quique explicat vicina *Cassaub.* in *Athen.* II. cap. 16. VALCK. — Miratus sum Heerenium Virum doctissimum, σακκίονσι ἱματίοις interpretationem in saccos infundunt, in *Ideen* etc. T. I. pag. 900. S.

16. παλάθας) Ad hunc modum eximenda voci litera est superflua. Παλάθας Auctor Glossarii Herod. hic recte interpretatur τὰ ἐκ τρυγῶς πλάσματα. Quae sic massae vulgo dicerentur docuit Wesseling. ad Diodori T. II. pag. 212. [ad lib. XVII. c. 67.] VALCK.

20. πῖλον στεγνὴν λευκῶ) Pro pileo, tegmen mallem coactile ex lana, quemadmodum c. 73. Erotianus, Πῖλον καλοῦνται παρὰ Λακῶσι τὰ σκεπάσματα σκιᾶς χάριν πεποιημένα. Explicuit, monente Foesio, Hippocratea de tegumento curruum Scythicorum, αὗται δὲ πῖλοις περιπεφραγμέναι, μωνιτὶ sunt coactilibus ex lana, Lib. de Aëre, Aq. p. 291. [sect. 93. ed. Coray, quem ad locum vide docti Editoris notata.]

Polyb. pag. 270. et seq. num. 1. collecta dedimus. Possis eodem referre Polyb. VI. 43, 7. Ipse Scriptor noster optimus sui interpretes est: Μέχρι μὲν δὲ τούτων, ait initio cap. seq., γινώσκονται, nempe ἡ χάρις. conf. cap. 26 extr. S.

CAP. XXV. 4. καὶ οὐδὲς σφεα ὑπερβαίνει) Manifestus mutantium schedarum hic lapsus, [εστας scribentium, quod arripuit Gron.] dignus contemptu. Stolidior earumdem audacia [l. 6.] contra αὐγύποδας ἀνδρας. Nihil prosunt Cyrenaei περιπροβάται lib. V. 77., multoque minus equi ἱεροβάται Strabonis lib. VIII. p. 595. Quid enim in illis insolens? et cur sibi οὐ πιστὰ profiteretur? Non inepte quidem rem putarunt ridiculam, homines capripedes; [capricornos intelligunt viri docti:] ea enim novandi videtur causa fuisse: verum his in fabellis suum cuique relinquendum. De similibus naturae, fictis tamen, portentis Strabo lib. I. p. 73. [p. 43. ed. Cas.] WESS. — Capripedes homines figurate dictos existimavit Larcher, qui abrupta montium haud secus atque caprae conscendunt. S.

CAP. XXVI. 7. τὴν δὲ κεφαλὴν etc.) Aut diversa confudit Plato, aut alium habuit quem sequeretur auctorem, in Euthyd. pag. 299. E. ista scribens: διαμαρτυρεῖται γὰρ ὅτι καὶ πίνουσιν (οἱ Σκύθαι) ἐκ τῶν ἑαυτῶν κρανίων περὶ σπένοντων, καὶ ταῦτα καθορῶσι, τὴν ἑαυτῶν κορυφὴν ἐν ταῖς χερσὶ ἔχοντες. Secundum Herod. IV. cap. 65. non parentum aut amicorum craniis utebantur Scythae tanquam poculis, sed hostium quos interfecissent, aut inimicorum saltem; Issedones soli parentum suorum crania deaurata custodiebant, et velut ἀγάλματα venerabantur, postquam cadaverum carnes cum alia commixtas comedissent: qua de re Davissius egit ad Ciceron. Tuscul. I. 48. p. 118. Platonis forte non recordabatur Salmas. in Solin. p. 192. Strabo quoque Scytharum fecit mentionem τοῖς κρανίοις ἐκταύμασι χρομένωι, VII. p. 458. A. et pag. 460. B. [pag. 238 extr. et 300. B. ed. Cas.] Apud Livium XXIII. 24. Galli Boii caput ducis (Postumii) praecisum ostantes templo --- intulere: purgato inde capite, ut mos iis est, calvam auro caelavere: idque sacrum vas iis erat, quo solennibus libarent; poculumque idem sacerdoti esse ac templi antistitibus. VALCK.

8. ἐκκαθάρσεις καταχρυσόει) Per incommodum ἀκαθάρσεις inaurandi significatione. Iunxit Artemidorus Onia.

b. pag. 270. et seq. num. 1. collecta dedimus.
m referre Polyb. VI. 43. 7. Ipse Scriptor noster
sui interpres est: Μῆλα μὴ δὲ τριτὰν, aut talia
γινώσκονται, nempe si γινώσκ. conf. cap. 26. extr.
CAP. XXV. 4. καὶ τοιοῦτοι οὗτοι ἄνθρωποι καὶ
mutantium schedarum hic lapsus, [quod ante
quod arripuit Gron.] dignus contemptu. Simili-
indem audacia [I. G.] contra adversarios impet-
nt Cyrenaei Strabonis lib. V. 77. intelligit
qui in τοιοῦτοι Strabonis lib. VIII. p. 565. Quod
is insolens: et cur sibi eis tanta profuerant?
quidem rem putarunt didicimur, hoc enim
capricornos intelligunt vini docti] ea rem mo-
ur causa fuisse: verum his in fabelli suad-
inquendum. De similibus naturae. fieti ca-
Strabo lib. I. p. 75. [p. 45. ed. Cas.] In Es-
mon homines figurate dictos existimavi Laro-
montium haud secus atque caprae rursus.
P. XXVI. 7. τὰς δὲ μελάνας etc. cum
Plato, aut alium habuit quem sequitur
Fenlyth, pag. 299. e. ista scribens: ἀποκα-
καὶ μέλαν (αὶ Σκία) ἐν τῷ ἱερῷ τόπῳ ἐ-
καὶ ταύτην καλεῖσθαι, τῇ ἰουδαίᾳ καλεῖται ὡς
cundum Herod. IV. cap. 68. non parva in
cranis utebantur Scythae tuncquam pri-
in quos interfecissent, aut inimicorum mu-
oli parentum suorum crania dearsuta cephalo-
καλῶντα venerabantur, postquam αὐτοὶ
alia commixtas comedissent: Plutarchus
Ciceron. Tuscul. I. 48. p. 118. Strabo quo-
abatur Salmas. in Solin. p. 193. Strabo quo-
fecit mentionem τοῖς κρηνοῖς ἑρμηνεύοντες
4. et pag. 460. b. [pag. 238 extr. et 306. l. 1]
Livium XXIII. 24. Galli Boii capiti perag-
recisum ovariantes templo ... intulerunt: aliquando
as iis est, calvariam autio celsiores: aliquando
quo solennibus libarent; poculumque idem
empli antistitibus. VALCK.
ἐστὶ καὶ παραφορεῖται.) Per incommodum
andā significatione. Iuxta Aristotelem (lib.

lib. I. 52. ἡνα ἀπαργυρωθῇ καὶ ἀποχρυσωθῇ de servo, qui aere
venditur. Verum mastri praestant. Tale lib. II. 130. καὶ ἴπι-
τα καταχρυσώσαντι μιν ταύτην. Gemina in re in Fragm.
Pythagor. p. 713. τὸ δ' ὀρίων χρυσώας καὶ ἀργυρώας, πίνι ἱξ
αὐτοῦ: et Noster IV. 65. ἑωδὲν δὲ περιχρυσώας, οὕτω χρᾶται
ποτηρίῳ: ubi in scriptis καταχρυσώας. Mela Herodotea de
Issedonibus (quos Essedonas ille nominat, II. 1.) ad hunc
modum: capita ubi fabre expolivere, auro vineta pro poculis
gerunt; ἀγάλμα, ut apud Homerum et alios, supellectilem
intelligens, haud profecto inficete: αἵτε ἀγάλμασι χρώνται
tale postulat. Is. Vossius aliter ad Pomponium. Τὰ γενέσια
[lin. 11.] Glossae San-German. non neglexerunt, optime
declarata ab Ammonio. Non sunt natalitia, quae in Valles
Latinis erant. WESS. — Ammonius de Vocum Differen-
tia, p. 34 seq. Τὰ μὲν γενέθλια γίνονται ἐπὶ τῶν ζῴων. --
Γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τετρηκῶτων, ἐν ᾗ ἡμεῖς οὗτος ἡμεῖς τετελευτήκαμεν. S.
CAP. XXVII. [3. χρυσοφύλακας Γρύπας. Conf. III.
116. S.]

5 seq. Σκιδιστὶ Ἀριμασπὺς etc.) Proxime sequentia, Ἀριμα
 γὰρ ἔν, primus, opinor, sic corrigenda censuit Io. Hartun-
 gus Thes. Crit. T. II. p. 656. Ἀρι μὲν γὰρ ἔν (1. τὸ ἔν) κα-
 λῶσι Σκίδα, Μασπὸς δὲ τὸν ὀφθαλμόν: prout legisse vide-
 tur in suis Codd., quos habuit plures, Eustathius: vid. ad
 Dionys. Perieg. vs. 31. Idem ferme probavit G. Sopingius
 ad Hesych. in Ἀριμασπὺς: ubi docta prostat adnotatio Cl. no-
 stri Albertii. De Arimaspi quae huc spectent e Tzetze dedit
 et Gellio Stantleus ad Aeschyli Prom. vs. 803., memorantis
 τὸν μονῶπα στρατὸν Ἀριμασπὸν ἰαποθάμωνα. Cyclopes unoὐκὲ
 μονῶπες dicuntur, μονόματοι, et μονόγλωτοι. In Reges Ma-
 cedoniae, Philippum Amyntae, et Antigonum, qui fue-
 runt ἰαποθάμωτοι, frigida leguntur hic illic atque insulae
 Graeculorum dicticia; hoc in Philippum Aristidis apud
 Philostratum de Vit. Soph. pag. 584., quo τὸς Ἀριμασπὺς
 (τοὺς μονομάτους) ἴφη ἑγγυγνίσαι εἶναι τοῦ Φιλίσκου. VALCK.
 6. Ἀριμα γὰρ ἔν καλῶσι Σκίδα etc.) Eustath. in Dio-
 nys. Arimaspos ex Herodoto et causam nominis explicans,
 ἀρι μὲν γὰρ τὸ ἔν Σκιδιστὶ, μασπὸς δὲ, ὁ ὀφθαλμός: nec
 multum diversa Schol. in Aeschyli Pometh. vs. 804. Quae
 quidem hoc fonte si fluxerunt, turbidus admodum erit.
 Ea mens Io. Hartungi Decur. I. c. 2. pag. 636., Herodotus

ex Eustathio reformantis. Consilium non laudo neque institutum, Codicum conspiratione damnatum: eoque minus, siquidem, observante Io. Georg. Wachtero, in reliquiis Scythici sermonis, Spu oculus, arim unus. Abit ergo in spongiam Eustathii, unde unde accessita, originatione. Vide docti Viri Praefat. Glossar. Germ. Sect. XIII. et Cl. Alberti ad Hesych. Ἀριμᾶππος. [quorum tamen doctissimorum virorum uterque multum abest ut rem, de qua agitur, ad liquidum perduxerit.] WESS.

CAP. XXV. III. 5. ἡ δὲ θάλασσα πηγύται etc.) Genuinum his infregit Taurus Philosophus apud A. Gellium XVII. 8. Tametsi, inquit, Herodotus historiarum scriptor, contra omnium ferme, qui haec quaesiverunt, opinionem, scribit, mare Bosporicum, quod et Cimnerium appellatur, etc. Nihil enim, quantumvis Gellii simia Macrobius, paria, criminosis atque alienis. Philosopho, si non habuit perspecta quae sub extimo Septemtrione homines experiuntur, Virgiliana recordari consultum fuerat, Georgic. III. 360., Senecae Herc. Fur. vs. 536. quaeque Strabo lib. VII. p. 472. [pag. 307. ed. Cas.] Statim [lin. 8.] πείρω ἡ τοὺς Σινδοὺς non fallace coniectura L. Holstenius ad Σινδοὺς Stephani. Indi longe hinc disparati, vicini vero et trans Bosporum Sindi. Scriptionis peccatum est: posterior articuli littera deglutiit sequentem, uti τῆς Ἰνδικῆς vice Σινδικῆς c. 86., et ἐς Κῶλον loco ἐς Σκῶλον lib. IX. 15. Contra huius Musae c. 33. τοὺς Σούρους Arch., ubi τοὺς οὐρούς oportuerat. Habet, quae huc pertinent, iusto circumspectior, Vir Cl. Freretius, Comment. Acad. Inscript. T. VI. p. 363. Ego, re extra dubium posita, restitui. WESS.

5. ἡ δὲ θάλασσα πηγύται) Graecis hoc videbatur incredibile, qui mare ferme tantum experti noverant medium, τὴν ἑσθὴν θάλασσαν, quique didicerant in scholis, omne mare esse incongelabile. Philosophus itaque Taurus, Gellii Noct. Att. XVII. 8. Herodotus, inquit, historiarum scriptor contra omnium ferme, qui haec quaesiverunt, opinionem scripsit, mare Bosporicum, quod et Cimnerium appellat, earumque partium mare omne, quod Scythicum dicitur, id gelu constringi et consistere. Sic exhibet Gelliana Macrobius Saturn. VII. c. 12. pag. 621. quae his ille subdit, e Plutarcho suspicor transumpta. Praeter flumina, Maçotin, et Bosporum, et Ponti

statinio reformantis. Consilium non laudo neque
um. Codicum conspiratione damnatum: corpus
siquidem, observante Io. Georg. Wachero, in se
Scythici sermonis, Spu oculus, arum nunc. Alie
spongiam Eustathii, unde unde areosia. origines
docti Viri Praefat. Glossar. Germ. Sect. XIII. ad
ad Heych. Apud eos, [quorum tamem doctrina
rorum uterque multum abest ut rem, de qua
attitudinem perpendit.] WESS.

*A liquidum perduxerit.] WESS.
AP. XXVIII. 5. si Balaam symon de
his infregit Taurus Philosophus apud A. de
. Tametsi, inquit, Herodotus historiam ex-
mnam ferre, qui haec quaesiverint, opinari e-
e Bosporicum, quod et Cimmericum appellat;
tum, quantumvis Gellii simia Marci; pe-
ius atque alienius. Philosopho, si mea huius
quae sub extimo Septemtrione homini ex
Virgilia recordari consulum fuerit Caepe*

Senecae Herc. Fur. vs. 330. quod
72. [pag. 307. ed. Cas.] Statim lib. H. H. H. H.
non fallace coniectura, vicini
ni. Indi longe hinc dispartati, vicini
Sindi. Scriptiois peccatum est: postea
ra deglutiit sequentem, uti res
et, et Kān loco in Statim lib. H. H. H.
sae c. 33. res Statim Arch. ubi res
quae huc pertinent, iusto circumspice
Inscript. T. VI. p. 10.

bet, quae huc p
eretus, Comment. Acad. Inscript.
tra dubium posita, restitui. WESS
ἡλίκου πύργου) Graecis hoc videtur
mare ferme tantum experti in scholis, non
erant, quique didicerant in scholis, non
Philosophus itaque Taurus, Gell.
Philosophum, historiarum scriptorem

labile. Philosophus
3. Herodotus, inquit, historiarum scriptor
e, qui hæc quæsierunt, opinionum scriptor
quod et Cimmerium appellat, eorumque
videt Scythicum dicitur, id genus contrarium
videt Gethiana Macrobius Saturn. 1. 1. 1.
e his ille subdit, et Plutarcho suspensio
r flumina, Maçotin, et Barporum. 6. 1.

partem, *brumali rigore durare recte statuit et Mela I. c. 19.* Ubi Herodotea dat *Eustath. in Dionys. vs. 669.* hinc scribendum *πᾶλιν οὐ πεινῆται.* Lectorum his *ἀπιστία* *Diodorus Sic. occurrit lib. III. cap. 34. conf. V. 25.* ubi Gallorum gelu durata flumina *καὶ στρατοπέδων μυριάδες μετὰ σκυυφόρων καὶ αἰμαξῶν γεμιστῶν ἀσφαλῶς περιεσθύνται :* quae sicut et priora forsan apta videbuntur adfirmando verbo *στρατεύονται* in *Herodoti* proximis, [*lin. 7.*] in glacie *στρατεύονται καὶ τὰς αἰμαξὰς ἐπιλαύνουσι* *πῆρην ἐς τοὺς Σινδοὺς :* nam *Indi*, quos hinc inauditos effinxit *Hutchinsonus*, in *Sindos* recte transmutati sunt; ut et infra *pro τῆς Ἰνδικῆς* vere corrigunt *viridi Docti Σινδικῆς.* Mihi videbatur in istis *στρατεύονται* minus sincerum: *αἰμαξύνονται*, vel *ἱππύνονται*, vel simile quid, nobis isto videretur accommodatius. VALCK. — Suo periculo *στραγγίνεσθαι* scribi iusserat *To u f* *Emend. in Suid. P. III.* ad voc. *Στραγγίνην*, quod verit̄ super glaciem otiantur. Conf. *Valckenar.* ad *III. 159, 6.* qui de verborum illorum etiam alibi permutatione iam egerat in *Animadv. ad Ammonium lib. II. c. 13.* Sed nulla hic novatione opus est. Verbo *στρατεύεσθαι* et per se commodus hic locus est, et firmant illud adiecta verba *αἰμαξὰς ἐπιλαύνουσι*, quae hostilem incursionem haud obscure significare videntur. S.

[12. ἰν τῷ τῷ μὴ ὥρα ἰν] *Vallae* versionem, *quum* tempus pluendi est, tenuit *Vess.* cum *Gronovio*: in eademque sententiam *Larcher* accepit, ut ἰν τῷ intelligatur ἰν ᾧ χειμῶν, qua in hyeme, quum sit pluendi tempus, nihil ibi pluit quod sit alicuius momenti. τῷ ὥρῳ vernal tempus interpretatus est *Portus*, cui *Schneider* in *Lexic.* crit. accedit. Sic ἰν τῷ fuerit ἰν ᾧ χειμῶν intelligendum. S.]

13. ὅταν οὐκ αἰτία) *Portus*, vulgati ὅταν patronus, adci-
vit ὅταν. lustum est, quod cernitur. Nota sunt, et su-
perius adhibita, Διὸς ὕμνος, Διὸς ὕμνος. *Appianus Alex.*
[diligens *Herodotei* styli aemulator] *Bell. Civil. lib. II.*
p. 740. [c. 36.] αἰματὶ τὰ γὰρ ἰδοῖεν ὁ Διὸς ὕμνος. [conf. eumdem
ib. c. 149.] *Herodot. III. 117.* τὸν μὲν χιμῶνα ὕει σφί οὐ Διὸς.
WESS.

16. *ὡς τίνας θωμμάζειται*) Quod vulgo legebatur, *ὡς τίνας νυνόμεσται θωμμάζεσθαι*, nimium est. Suadet Scriptoris mos et verborum ordo, pro vero putandum esse *ὡς τίνας θωμμάζειται*, uti *Paris. B.*, et *νυνόμεσται* venisse ex

glossa: et eo quidem magis; quod iuncta verba sententiam simplicissimam inquant. Libuit Codici obedire in re manifesta. WESS. — De Codicum scriptura, et illius praesertim quem notā *Paris. B.* vir doctissimus insignivit, vide quae in *Var. Lect.* docuimus. Idem verbum *νόμισται*, paucis interiectis l. 18. repetitum, paullo diversa notione usurpavit Scriptor, quem morem etiam passim alibi apud eundem observavimus. Priore loco, *νόμισται θαυμάζοντες* significat *solent tamquam portentum mirari*; posteriore loco, *τίρας νόμισται*, *pro portento habetur*. Uterque verbi usus, ut apud alios, sic apud Nostrum, frequens. S.

CAP. XXIX. 1. τὸ γένος τῶν βοῶν τὸ κέλον) Egregii hic Med. et sequaces, laudoque Gronovium inpende; ex Eustathio addens, κέλον Ionum esse et κυριολογεῖσθαι in arietibus et bubus, cornibus defectis, ad Iliad. π'. pag. 1049, 17. [pag. 1062, 30. ed. Bas.] Opportune Hippocrates de Scytharum curribus: τὰς δὲ αἰμάξας ἔλκουσι ζεύγεια - - βοῶν κέως ἄτερ. οὐ γὰρ ἔχουσι κέρατα ὑπὸ ψύχιοις. de *Aër. Aq.* et *Loc.* pag. 291. — Ad hunc Herodoti locum Wesselingue Notam provocare debueram in Adnot. ad Il. 46, 11 seq. ubi p. 263. emendationem sane quam probabilem Schaeferi, οἱ κέλοι pro vulgato οἱ αἰπόλοι, laudavi. S.

Ibid. τὸ κέλον) Hanc etiam Codici debemus Med. lectionem. Homeri versui Od. δ'. 85. subiecta sic fortasse legit in suo Cod. Eustath. ὁρθῶς εἰρημένον ἐν τοῖσι θερμοῖσι γὰρ ταχὺ παραγίνεται τὰ κέρα· ἐν δὲ τοῖσι ἰσχυροῖσι ψύχιοις ἢ οὐ φέει κέρα τὰ κτήνη τὴν ἀρχὴν, ἢ φύοντα φύει μόγις: nisi quod in excerptando φύοντα omiserit: φύει legit et Valla. Sua Strabonem VII. pag. 471. c. [pag. 307. A. ed. Cas.] Herodoto debere monstrant Herodotea quaedam e vicinis quae adhibet verba, ἅπαντα δ' ἡ χώρα δυσχείμερός ἐστι. VALCK.

2. μαρτυρεῖ δέ μοι τῇ γνώμῃ) Idem codd. qui κέλοι paulo ante recte dederunt, hic μαρτυρεῖ δέ μοι τῇ γνώμῃ. non pari, ut opinor, gratia. Exempla lib. I. 86. adposita, [Adn. ad l. 86, 28 seq.] ad quae amandamur, non faciunt satis; neque Tragicorum, ὧ τέκνον μοι Eurip. Iphig. Aul. 613. et ὧ τροφὸς μοι Sophocl. Aiac. 874., quippe alius naturae. WESS.

CAP. XXX. 3. ἐν τῇ Ἠλεῖ πύσῃ) Quod hinc didicerat, suo quoque tempore verum deprehendit Pausan. Eliac. priori p. 384. θαυμάσιος δ' ἂν τις - - καὶ ὅτι ἐν τῇ Ἠλείᾳ

asa: et eo quidem magis, quod iuncta verba
 in simplicissimam imaginem. Libuit Codici obedi-
 re manifesta. WESS. — De Codicum scriptura, et
 assertum quem nota Paris. B. vir doctissimus insigne
 quae in Var. Lect. docuimus. Idem verbum
 interiectis h. 18. repetitum, paullo diversa
 pavit Scriptor, quem morem etiam passim alibi
 iam observamus. Priore loco, *νικηται* *δυνα-*
ται solent tanquam portentum mirari: posterius
 aut: *νικηται*, pro portento habetur. Utque
 ita apud alios, sic apud Nostrom, frequens.
 CAP. XXXI. 1. τὸ γὰρ τὸν δῶν τὸν κλέειν
 Med. et sequaces, laudoque Gronovius inque:
 addens, κλέει Ionem esse et *αὐτοκτενέει* *κλέει*
 bubus, cornibus defectis, ad Iliad. 1. pag.
 2. 101. 2. 50. ed. Bas.] Opportune frequens
 cum curribus: τὰ δὲ πῦρ καὶ ἄλκιμον ἄνθρωπον
 2. 291. — Ad huc Herodoti locum Hasegauer
 emendationem sane quam probam
 3. emendationem sane quam probam
 3. pro vulgato *αὐ κλέειν*, laudat
 3. κλέειν Hanc etiam Codici debemus
 Homeri versui Od. 8. 85. subiecta se
 suo Cod. Eustath. *οὐδὲν* *πρὸς τὸν κλέειν*
αὐτοκτενέει τὸν κλέειν ἐν τῷ τῷ κλέειν
αὐτοκτενέει τὸν κλέειν ἐν τῷ τῷ κλέειν
αὐτοκτενέει τὸν κλέειν ἐν τῷ τῷ κλέειν
 pag. 471. c. [pag. 507. a. ed. Cas.] Herodotus
 strant Herodotea quaedam et vicinia quae
 2. 291. d. *αὐτοκτενέει* *αὐτοκτενέει* *αὐτοκτενέει*
 dederunt, hic *μαρτυρεῖ* *δὲ* *αὐτοκτενέει* *αὐτοκτενέει*
 gratia. Exempli lib. 1. 86. *αὐτοκτενέει* *αὐτοκτενέει*
 Jud quae amandorum, non faciunt
 2. 291. d. *αὐτοκτενέει* *αὐτοκτενέει* *αὐτοκτενέει*
 Aiac. 874. quippe alius naturae. WESS.
 XXX. 5. in τῷ *ἄλκιμον* (Quod hic
 quoque tempore verum deprehendit
 p. 584. *αὐτοκτενέει* *αὐτοκτενέει* *αὐτοκτενέει*

Posterioris coniectura, [quam *De Brosses* etiam secutus est in *Mem. sur l'Oracle de Dedone*, Acad. des Inscr. T. XXXV. p. 113 seq.] dictos ita videri, quoniam ultra montem *Boram* incolebant, blanditur primo obtutu. *Livius* lib. XLV, 19. in Macedoniae et Paeoniae finibus *Boram* locat; sed solus. *Diodoro Siculo* T. II. p. 664. mons iste ex *Polybio* *Βέρπος* est, Nostro lib. VIII. 138. *Βέρπος*, et veriore titulo. Ita perit mons et quod illi inaedificatur. Quod autem ad *Diodori*, lib. II. c. 47. opinabar, *Hyperboreos* Graecae fuisse originis, ex coloniis ad Ponti oram borealem deductis, necdum displicet. Graeci ritus, cultus Apollinis Delii, vestigia sermonis in nominibus propriis, huc ducunt. Mecum sentit Th. Sig. *Bayerus* Diss. de *Hyperboreis* T. XI. Comment. Acad. Petropol. p. 354. etc. *WESS*.

[5-7. Ἄλλ' Ἡσιόδῳ μὲν ἴσθι περὶ Ὑπερβορέων - - Ὅμοιαι ταῦτα τὰ ἱππικὰ ἰκτείνουσι) „Mihi interdum visus sum in istis „verbis annotationem legere veteris Grammatici, non *Herodoti*.“ Sic *Frid. Aug. Wolfius*, Prolegom. ad *Homen* p. CLVII. Quum vero multa talia observata, ad veterum Poëtarum scripta spectantia, narrationi suae interserere amet Scriptor noster, vereor ne non satis caussae sit cur totam illam *ἡσίου* cum Clarissimo Viro suspectam habeamus. S.]

CAP. XXXIII. 2. ἰσὰ ἰνδιδεμένα ἰν παλαιῇ κινή) In Codicum dissensu utrum praestat, *ἰνδιδεμένα*, an *ἰνδιδεμένα*? Animose pro priore vir *Celeb.* refrugatori iratior, consistit. *Ἐνδιδεμένα* tamen probantem plures adiuvant manu exarati, optimeque conspirantes libri: nec nocent sacra occultata in fascibus mergitum, quae *Servii* de his verbis in *Aeneid.* XI. 532. nedum αἰθρῇ στίβῃ *Cratini* apud *Hezychium* et *Suidam*. Super haec sermonis succurrit usus, et librariorum, voces istas temere miscantium, mos. Offerunt *Pausaniae* Codd. lib. X. 30. λίθον σφραγίδα ἰνδιδεμένῳ χρυσῷ, ubi *Sylburgius* *ἰνδιδεμένῳ*, bene: firmat *Diodorus*, *δακτυλίου ἰνδιδεμένους λίθους* describens lib. XIX. 94. Mihi, non dissimulabor enim, placet posterius. Sacra ipsa optime *Salmasius* in *Solin.* p. 147. illustravit. *WESS*.

Ibid. ἰσὰ ἰνδιδεμένα etc.) Restituetur, opinor, hic et infra vetus Codicum atque Edd. lectio, *ἰνδιδεμένα*. Suam quisque sequutus Editionem, *Salmasius* in *Solin.* p. 308.

ἀγνους. Situm autem pagum in Attices orientali latere paene ex adversa Euboeae liquet e Thucyd. VIII. c. 95. VALCK. — Videndum vero, ne, quae Pausanias narrat, non pugnent ea cum Herodoteis; sed pertineant ad id quod insequente tempore fieri solitum esse ipse Scriptor noster paulo post tradit, L. 18 seqq. ἐν δὲ τοῖς Ὑπερβοίοις etc. S.

[10. τὸ δ' ἀπὸ ταύτης ἐκλιπεῖν Ἄνδρον] Vallae latina, ab hac peto reliquisse Andrum, tenuit Wess. cum superioribus Editoribus. Recte vero Reiskius monuit: „Praeteritam esse „Andrum significat, neque sacra illuc delata: sed recto „itinere a Curysto ad Tenum perlata, quamvis Andrus his „urbibus esset media interiecta.“ S.]

[14 seq. τὰς ὀνομάζουσι Δῆλοι εἶναι Ὑπερόχην τε etc.) De pleonasmō verbi εἶναι supra dictum, ad L. 153, 19. p. 159. Similiter apud Platonem verbo ὀνομάζω saepiuscule iungi alterum εἶναι, monuit Schneider ad Apolog. Socrat. quae sub Xenophontis nomine fertur §. 13. S.]

23. τοὺς πλησιοχώρους ἐπισκῆπτειν, κελύοντας) Sunt; quibus τοῖς πλησιοχώροις, siquidem ἐπισκῆπτειν in Musis tertium sibi neccit casum, allubescit. Abreschius verborum ordinem struit, κελύοντας ἐπισκῆπτειν τοὺς πλησιοχώρους προπέμπειν. Ἐπισκῆπτειν Hesychio auctore esse προνοεῖν: rogare itaque et monere, ut contermini sacra ulterius deducant. Certum est προπέμπειν σφεία, videlicet ἱερὰ, de quibus proxime. WESS. — Miratus sum, nihil ad h. l. de constructione verbi ἐπισκῆπτειν a Reiskio in Animadv. adnotatum reperiri. Consultius fortasse facturus eram, si vulgatam scripturam, utut suspectam, constanti tamen librorum consensu comprobata, tenuissem. S.

27. τὰς Θρησσας) Dederat Θρησσας, uti Sophocles Antig. vs. 595. Θρησσαις πνοαῖς, et Valer. Flacc. II. 132. Carasque toris inducere Thressas. Aliorum Θρηκίας vel Θρηίδας firmare Θρηικίη τε Σόμος Homeri et Θρηικίης ξῖνος Euripidis posset, si quae necessitas. WESS.

29. ἔχουσας τὰ ἱερὰ) Malle ex luculento Codicum iudicio θυούσας τὰ ἱερὰ: siquidem, quidquid in contrarium disputatur, ἔχουσας τὰ ἱερὰ scriptoris sententia respuit. WESS. — At, quo pacto scripturam hanc respuat Scriptoris sententia, id quidem nullo pacto me perspicere

profiteor. De ipsi nonnihil potest. tens, possit illud aut ipso: quam posui. Sed recti sententiam intel sacra manu tenent haud incommo „Athenis in saci „sic apud Hype: — immo Καλαί

CAP. X

adeo quas Delii rodolo accedunt pturas Deliorum nobilioribus il. c. 35. Pausaniae vit P. Leopard. E Herod. restituen venit in mentem puellia more a tertiam adiunge Callimachus, his attributum; p auginem iuven larum comites ἱμάντες Ἥλια π παῖδες δὲ Δίης φέρουσι: venus Clar. noster Ro sec.] VALCK. 3. πρὸ γάμου (nam achedis e ea oportet. De Iphinoēs tumu xούας τῶν τρηό Camerarius) ai c. 43. p. 104. requirit. Porro liariac starent

CAP. XXXV. 1. καὶ τὴν Ἀργὴν) Bene inpetum Ἐκείνην corrigentium repressit vir Celeb.; cui, si Λαοδίκης [lin. 4.] se probare potuisset nomen, amplior laus. Quanto equidem magis in his occupor, multa labantia humani ingenii et iudicii argumenta animadverto. Supra c. 33. Ὑπερόχην τε καὶ Λαοδίκην integram et illibatam Florentiae reliquerunt, et hic calami lapsus barbari quiddam cognomini Λαοδίκης adasperget? [Operarum errore Λαοδίκης est in nostra Var. Lect. ubi Λαοδίκης debuerant.] Cur tandem? Omnia profecto, quae de Hyperboreis prodita litteris, Graecam corum sapiunt originem. Addo, *Clementem Alexandr. Protrept. p. 39.* Ὑπερόχην καὶ Λαοδίκην iunxisse, et Ἀργὴν praecoptatam esse ob consensionem tot manu exaratorum, ita et Ἀργὴς concorditer et ubique pingentium. WESS. — Ut in nomen Ἀργὴν vel Ἀργὴν consentiunt Herodotei libri omnes, sic apud *Callimachum, Pausaniam* aliosque, constanter Ἐκείνη nominatur: unde *H. Stephanus* hanc scripturam ad *Herodoti* oram adnotavit, et sic apud *Herodotum* utique corrigendum cum *P. Leopardo Spanhemio* contendit. S.

3. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πορευομένης) Referri hoc ad τοὺς πομπῆς, qui *Deliis Perpherees*, et *Hyperochen* et *Laodicen* debebit. Citius quidem *Arge* et *Opis* in *Delum*, sed in comitatu *Apollinis* et *Dianae*, pervenerunt. WESS. — Miror satis-ne perceperim Viri doctissimi mentem. Videtur πορευομένης illas intelligere *Hyperochen* et *Laodicen*: at *Herodoti* verba insipienti haud obscurum videri debebat, πορευομένης ad *Argen* et *Opin* referri. Deinde, ut κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους de comitibus accipiamus, et grammatica ratio (nam κατὰ τῶν αὐτῶν etc. requireretur) et rerum expositarum nexus vetat. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρ. vulgo cum *Valla* intelligunt eorumdem hominum aetate: quam etiam in sententiam *Larcher*, dans le même siècle. At mihi planum atque perspicuum videbatur, hoc *Herodotum* dicere, *Argen* et *Opin* ex *Hyperboreis Delum* pervenisse, itinere per eosdem populos facto, per quos *Hyperochen* et *Laodicen* iter fecisse supra c. 35. scripserat. Caeterum tam in Graecis nostris, quam in Latinis, orationem commodius in hunc modum distinctam velim, καὶ τὴν Ἀργὴν καὶ τὴν Ὀπιν, ἰούσας παρθένας, ἐξ Ἰτα-

Ἰταλίαν κατὰ τοὺς αὐτοὺς
nos, ex *Hyperborei*
γενόμενης et ad ἰτα-
illas, contra quam
iam ediderant. S
5. τῇ Ἐκείνης)
Pausaniae Ἐκείνης
Manet in *Callima*
forte similem i
va. 12. ἀρχαίων
gine sonus varia
sanias illi adstip
Cl. *Reiskius* ἄρρι-
partum elegit, m
rem. Belle novi-
dum partum set
locus. WESS.
10. Ὀπιν ἀρρί-
lim. Del. va. 304.
ru ἀπὸ τῶν αὐτῶν S
Delpha, quae civ
lib. X. [c. 5.] p.
rur, Πύρρις τὴν Ἀρ-
nis egerunt ill.
Bibl. Gr. lib. I.
bus τοὺς ἀρχαίους
eidem saepe lau-
ducho quodam
dos IX. p. 762.
habemus supers
miratur elegant
13. καὶ ἀρρί-
Ἀργίην eorum e
ut mos olim et
modo vitae Hom
Σάμω -- ὅτι ἀπὸ
Hyperboreum d
ἵπν repraesenta
vide Cl. *Ruhnke*
acc.] WESS.

ADNOTATIONES

CAP. XXXV. 1. καὶ τῇ Ἀργεῖ) Bene apud

corrigentium repessit vir Celeb. cuiuslibet
[lin. 4.] se probare potuisset nomen, amplius
quanto equidem magis in his occupor, multa
hanc ingenii et iudicii argumenta animadvertens
5. Τῆς ἑστῆς τε καὶ Ἀχιλλεύου integrum et illud
reliquerunt, et hic calami lapsus barbari quoniam
omni Achilēus; adperget? [Operum errore
st in nostra Var. Lect. ubi Achilēus; debuerat
Omnia profecto, quae de Hyperboreis
Graecam eorum sapient originem. Ado.
Protrept. p. 59. Τῆς ἑστῆς καὶ Ἀχιλλεύου
et Ἀργεῖ preceptatam esse ob consensum
arum, ita et Ἀργεῖ concorditer et ubique
WESS. — Ut in nomen Ἀργεῖ vel Ἀργεῖ
Herodoti libri omnes, sic apud Callimachum
us hanc scripturam ad Herodoti oram
d Herodotum utique corrigendum
nec contendit. S.

ad τὸν αὐτὸν τούτους ἀνθρώπους παρακαλεῖται
τοὺς πεμπτοὺς, qui Delis Perpheretis, et
debebit. Citius quidem Arge et Opia
ad in comitatu Apollinis et Dianae, per
— Miror satis-ne perceperim Vin
Videtur περιουσία; illas intelligere
at Herodoti verba insipienti hanc
debat. περιουσία; ad Argen et Opia referre
ad τὸν αὐτὸν τούτους ἀνθρώπους de consuetu
et grammatica ratio (nam parā τοῖς ἀνθρώποις
r) et rerum expositarum nexus velat
vulgo cum Valia intelligunt
ate: quam etiam in sententiam Lort
ele. At mihi planum atque perspicuum
Herodotum dicere, Argen et Opia ex Hyper
enisse, itinere per eosdem populos
perochen et Laodiceis nostris, quam
Ceterum tam in hunc modum
nem commodius in hunc modum
τῇ Ἀργεῖ καὶ τῇ Ὀπῃ, ἵνα τὸν αὐτὸν τούτους ἀνθρώπους, ὃς

Βορῶν κατὰ τοὺς αὐτοὺς etc. Argen quoque atque Opin, virgines, ex Hyperboreis itinere etc. Nempē ix Ὑπερβορέων ad ποταμὸν ἰούσας et ad ἰωνίσθαι refertur: ἰούσας vero παρθένους ait illas, contra quam Hyperochen et Laodiceam, quae prolem iam ediderant. S.

5. τῇ Εἰλειθυῇ) Non obliviscor Hesychii Εἰληθυῆς, neque Pausaniae Εἰληθυῆς lib. II. 5. a viris doctis cupide mutatas. Manet in Callimacho H. in Del. vs 132. καλεῖ μόνον Εἰληθυῆν, sorte similem in modum formandum, quo H. in Iov. vs. 12. κεχρημένον Εἰλειθυῆς. Potuit in peregrinae vocis origine sonus variare; passim tamen Homerus, Diodorus, Pausanias illi adstipulantur, cui primae datae. Quod autem Cl. Reiskius ἀντὶ ὠκυρόειον [lin. 6.] ob acceleratum sive citum partum elegit, modo ὠκυρόειον eo foret in usu, non spernerem. Belle novit, ὠκυρόειον in medicamine ad maturandum partum sedem sibi vindicare, cui inconmodus hic locus. WESS.

10. Ὀλὴν ἀνὴρ Λυκίος) Ne hoc quidem praetermisit Callim. Del. vs. 304. Οἱ μὲν ὑπαεῖδονσι νόμον Λυκίοιο γέροντος, ὅς τοι ἀπὸ Παύλοιο Διοπρόπος ἤγαγεν Ὀλὴν. De eodem muliere Delpha, quae civibus hymnum condidit, Boeo apud Pausan. lib. X. [c. 5.] p. 810. Ὀλὴν δ' ὅς γέντο πρώτος Φεῖβου προφάτας, Πρώτος τ' ἀρχαίων ἐπὶ τὴν τεκτῆνα' αἰοῖάν. De hymnis Olene egerunt ill. Spanhem. ad Call. p. 509. et I. A. Fabricius Bibl. Gr. lib. I. c. 17. Olene recentior Pamphus Atheniensibus τοὺς ἀρχαιτέρους ὕμνους ἐποίησεν, Pausan. VII. p. 577. eidem saepe laudatos, quos et suo seculo superstites a Dadocho quodam Attico Pausanias accepisse se tradit legendos IX. p. 762. Sub Orphei nomine legit is hymnos, quos habemus superstites; atque in his merito versuum etiam miratur elegantiam. VALCK.

13. καὶ ἀγρίοντας) Inprudenter ἑγρίοντας; Th. Galeus. Ἀγρίον eorum est, qui stipem in speciem diis, reapse sibi, ut mos olim et nunc variis in locis, efflagitant. Herodotus, modo vitae Homeri auctor fuerit, c. 33. ἦδετο δὲ ταῦτα ἐν τῇ Σάμῳ -- ὅτι ἀγρίοιεν ἐν τῇ ἱερῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. Abarim Hyperboreum ἀγρίοντα, et τὸν ἀγρίοντα ab illo χερσὶν τῷ Διὶ repraesentat Iamblichus Vit. Pyth. Sect. 91. et 141. Sed vide Cl. Ruhnkemium ad Timaei Aίξιν; p. 6. [p. 9 seqq. ed. sec.] WESS.

CAP. XXXVI. 2 seq. οὐ λέγει, λέγων ὡς τὸν εἰς)

Ita solet. Mox c. 43. ἔλαγε, Φαίς τὰ etc. et V. 36. ἔφη λέγων: tum ἔφησε ἐν τοῖσι λόγοισι λέγων lib. VI. 137. Coniectura *Dissertationis Herodoteae* ὡς τὸν οἷον πρὸς περιφέρει - - οὐδὲν εἰσεύμενον nondum displicet: ratam enim fabula habet, Abarim exhibens sagittā circum omnem terram vectum, nihilque comedentem, οἷον ἱποχοῦμενον, ποταμούς τε καὶ πλάγας καὶ τὰ ἄβατα διαβαίνειν, in *Iamblichi Vit. Pythag.* c. 19. et 28. *Himerius Biblioth. Photii* p. 1131. de eodem, ἀλλ' ἐπὶ πάντων γῆν καὶ θάλασσαν ἔλθεν ὁ Σκύθης ὑπὲρ τοῦ βέλους ἐχοῦμενος. Obstat suspitioni *Eustathius*; favet, quod olim scire non poteram, *Corn. de Pauw* ὡς τοῦτον οἷον etc. legena. WESS. — At ipsum illud τὸν, pro αὐτὸν vel τοῦτον positum, ansam dedisse librariis videri debet, ut locum corrumperent, et οἷον in οἷον mutarent. S.

3. λέγων, ὡς τὸν οἷον) Videri posset λέγων e praecedenti voce repetitum; neque tamen HomERICA me latent, quibus uti poterunt vulgatae lectionis defensores. Vera mihi videtur *Wesselingii* correctio in *Diss. Herod.* posita p. 34. ὡς τὸν οἷον περιφέρει κατὰ πάντας τὴν γῆν οὐδὲν εἰσεύμενον. Praeter *Iamblichum*, insignem sane fabulatorem, de *Vit. Pyth.* Sect. 91. et 136. fabulam de *Abari* enarrat *Celsus* apud *Origenem* III. p. 129. vid. *H. Vales.* in notas *Manus.* ad *Harpocr.* p. 206. VALCK.

4 seq. εἰ δὲ εἰς τινες Ὑπερβόριοι ἄνθρωποι, εἰς καὶ ὑπερίσται ἄλλοι.) Nonnihil immutata, tanquam εὐφισμα repellit ridetque *Eratosthenes* in *Strabonis* lib. I. p. 106 seq. [p. 61 seq. ed. Cas.] VALCK. — *Eratosthenes* cavillo haec augilans apud *Strab.* lib. I. p. 106. notatur propterea a *Cassubono*. Si Ὑπερβόριοι sint, quod *Lycius Olen* apud *Pausaniam* prodidit, οἱ ὑπὲρ τὸν ἀντικεινὸν οἰκοῦντες βορέαν, consecutio bene habebit. *Strabo* *Hyperboreos* τοὺς βορειοτάτους explicat, sive maxime boreales, non illi, quos *Herodotus* sibi proposuit. WESS. — Videtur „non illos“ scribere voluisse *Vir doctissimus*. Nec tamen *Strabonis* illa interpretatio contraria esse videtur notioni quam de *Hyperboreis* informatam *Herodotus* habuerat. Caeterum apud eundem *Strab.* l. c. pro vulgato λέγει εἰ verissime γιγνώσκων corrigendum monuit *Tyrwhittus*, vir longe praestantissimus, cuius praematurum obitum etiam nunc, multos post annos, Graecae lugent Musae. S.

[6. περιόδους γραψάμεντες] *Mox subiicit, ὡκισάνοντες ἱστορίας γράφουσιν, et dein εἴη τις ἰστίη ἐκ γραφῆν: quibus locis cunctis γράφειν non tam de scribendo, quam de pingendo accipiendum haud incommode Gronov. monuit. Videtur tamen utraque simul notio hic obtinere: iam antiquitus enim et pingebant aut in aere exculpebant tabulas geographicas, et scripto illas explicabant. Nos describendi verbo utramque simul notionem comprehendi posse putavimus. S.]*

9. ποιῶντων ἰσὺν) Ilege Gronovii, docte haec illustrantis, observationes. De terrae figura Eratosthenes, haec nostri innuens, οὐτὶς σφαίραδις ἡ σὺνκτατα, οὐκ ὡς ἐκ τόρπου δι, in *Strab. l. p. 83.* [p. 48. v. ed. Cas.] ante quem non dissimilia *Aristotel. Meteorol. II. 5.* Quantum vero laboris et curae nostro aevo doctissimi et sollertissimi homines subierint, ut terrarum orbi sua figura et nobis constaret, multa solidaque eruditione V. Cl. Io. Lulofs c. 1. *Introductionis ad Natur. et Mathem. Orbis terrae conspectum persequutus* est. WESS.

[9. ποιούντων ἴσῃν] ποιούντων Gronovius idem ac ποιήσαντων valere existimavit, ut λεγόντων i. q. λεγέσσαν et similia: cuius rationem probans *Wesselingius*, eiusdem interpretationem in Notis propositam, *Asiam* quoque *faciant Europae parem*, in latina versione adoptavit. Mihi ποιούντων nil aliud nisi genitivus participii absolute positus esse videbatur, ad superius γελῶ referendus: ideo quum illi *Asiam aequalem Europae faciunt*. S.

CAP. XXXVII. [1. ἈΣΙΗΝ Πέρσαι οἰκίσουσι] Quis-
quis et argumentum huius et sequentis capitis attentius
consideraverit, et loca contulerit ad quae in *Var. Lect.* pro-
vocavimus, hunc vix dubitatum existimo, intercidisse
in Musarum exemplis, quae ad nos pervenerunt, primum
verbum Ἀσίην, a quo initium suae descriptionis trium ter-
rae universae partium fecisse Herodotum consentaneum est.
Quin fortasse Ἀσίης τὸ μέγας Πέρσαι οἰκίσουσι scripserat, aut
aliquid tale. Certe, in hac Asiae descriptione, a Perside
veluti lineam ducit versus septemtrionei; quem tractum
quatuor habitare populos ait, Persas, Medos, Saspes,
Colchos: dein, primum, regiones ab occidente illius tra-
ctus sitas enumerat, cap. 38. et 39. tum vero c. 40. ad eas,
Herodot. T. V. P. II. O

Herodot. T. V. P. II.

Q

quae ab oriente sunt, progreditur, leviter quidem illas tangens, ac nonnisi *Indiam*, extremam versus orientem nominans, praetermissis interiectorum populorum nominibus. S.]

CAP. XXXVIII. 2. ἀπ' αὐτῆς) Praestaret ἀπ' αὐτῶν, quod et Cl. Pavo in opinionem venit. 'Απ' αὐτῆς spectare debet Pontum, sive mare boreale, in quod Phasis evolvitur. Ab eo vero minime procedunt duae ἀκταί, orae sive peninsulae, uti docte Is. Vossius ad *Scylacem*. [p. 6 seq. ed. Gron.] Persis, quae orarum altera, a mari australi, quod et Erythraeum, porrigebatur occidentem versus; a Phasi altera sumebat originem, terminata partim ad Sigeum Troicum, tum ad promontorium Triopium, omnem complexa minorem, quam vocamus, Asiam. Quae clara cum sint in Scriptoris disputatione, propositum ἀπ' αὐτῶν h. e. θαλάσσιον, aut, si mavis, ἰθύνων, quae proxime memorabantur, non carere videtur ratione. WESS. — Vereor ne minime ex Scriptoris mente interpretatus ista sit Vir praestantissimus. 'Ενθ' ὕρει δὲ, Inde vero, ait Herodotus, id est, ab illo inde terrarum tractu, qui per mediam Asiam a meridie ad septemtrionem porrigitur, (conf. paullo ante ad c. 57, 1. notata) quae est continens Asiae terra ac veluti mediterraneum: inde, inquam, versus occidentem, excurrunt ἀπ' αὐτῆς ab hac continente Asia, ἀκταί διφασίαι, duae orae in mare porrectae, duae regiones ita in mare porrectae ut earum maior pars mari adluatur, adeoque duae veluti peninsulae. Harum una est Asia minor, in boreali parte a Phasi, in australi a Phoenicia in mare mediterraneum excurrent. Altera ora, ac veluti peninsula, incipit a Perside, maiorque eius pars in australe sive Erythraeum mare excurrit, eoque circumluitur, minor quaedam pars mediterraneum mare attingit. S.

6. ἡ αὐτὴ αὐτὴ ἀκτὴ ἀπὸ τοῦ Μαριανδρικοῦ κόλπου) Priorem Asiae minoris ἀκτὴν orsus a Phasi et tractu fuit borealis: alterius initium ab austro sinuque Myriandrico, porrectae ad Triopium: haec attendenti apertissima. [At non duae Asiae minoris ἀκταί memorat Herodotus: sed universam minorem Asiam satis perspicue unam eandemque ἀκτὴν dicit.] Vossius tamen ad *Scylac.* p. 7. ἀπὸ τοῦ Μαριανδρικοῦ κόλπου, μέχρι τοῦ πρὸς Φοινίκην κυμένου: nec discrepat mul-

200

juae ab oriente sunt, progreditur, leniter quibus
angens, ac nonnisi Indiam, extremam versu
ominans, praetermissis interiorum populis
ninibus. S.]

[illegible]

tum *Pavii* disputatio. Fefellit utrumque sinus corruptum nomen. *Sinus Mariandynus*, cui *Sangarius* amnis miscetur, apud *Plinium* Nat. Hist. lib. VI. 1. pars crat Pontii *Euxini*, adeoque ad boream Asiae, de qua sermo, ac nihil ad hanc descriptionem. Bene *Stephanus* *Μυριανδῶρος*, πόλις *Συρίας* πρὸς τῇ *Φοινίκη*. Additur τὸ κρητικόν, *Μυριανδρικός κόλπος*, hinc fortasse, cum sanitas loco manebat, repetitum. Quod ex scripto repouit, ab integritate propius abest, quam *Μαριανδῶν* *Ned.*; *Μυριανδῶν* *Holstenii* et *Berkelii* rem patefacit, non veram vocis scripturam. *WESS.* — *Mariandynorum* nomen, alibi passim ab *Herodoto* memoratum, decepit libuarios; quorum alii longius, propius alii aberrarunt a vero, quod nos restituere auctori non dubitavimus. *Myriandri* urbis, ad *Issicum* sinum sitae, (quem eundem etiam *Myriandricum* sinum adpellatum fuisse consentaneum est) plures auctores fecere mentionem. *Cellario* laudati *Geogr. Antiq.* lib. III. c. 12. p. m. 409. In latina versione nostra ferri poterit *Myriandri* quod ibi legitur; sed ad graeci nominis normam *Myriandrico* scriptum vuleram. *S.*

[8. τείνει τὰ ἐς θάλασσαν μέγρι etc.) *Versus mare tendit usque ad etc.* Abundans ille τὰ articulus eodem modo positus est atque paullo ante, τὰ πρὸς νέον et τὰ πρὸς βορρῆν. Quod mox ait, *triginta illam terram populos habitare, horum plures sigillatim nominavit lib. l. c. 28. S.*]

CAP. XXXIX. [1 et seqq. Ἡ δὲ δὴ ἰσθμὸς sc. αὐτῆς. Vide paullo ante, ad c. 58, 2. Alterà hac orà et ingenti veluti peninsula Asiae, a Perside usque ad Phoenicem excurrente, quae maiori ex parte mari Erythraco [id est, australi, c. 37, 2. et II. 158, 18.] cingitur, partim vesp secundum nostrum (i. e. mediterraneum) mare porrigitur, inter Persidem et Phoenicem tres regiones continentur, Assyria, quo nomine simul Babyloniam ab Herodoto comprehendi supra ad I. 102, 10. vidimus, Arabia, et Syria. Haec ora, ait l. 4 seq. desinit in sinum Arabicum; neumpe interrupta est illo isthmo, qui sinum Arabicum a mediterraneo mari seiungit. Addit autem (lin. 5.) οὐ λήγουσα τί μὴ νόμος. Valla, quasi λόγῳ pro νόμῳ legisset, ista verba cum sequentibus iungens, scit vertit: etsi non desineret, nisi ob id quod Darius e Nilo rivos in illum sinum induxit; ἀπεροδιένουςq; omnino. Portus, νόμον quidem divisionem intelligens, tamen in eandem

fere cum *Valla* sententiam: cum (alioqui, seu naturali situ, in eum) non desinat, nisi divisione; id est, nisi propter illam divisionem quam *Darius* fecit, qua rivos ex Nilo in illum sinum deduxit. Aliter *Gronovius*: desinitque non desinens, nisi ire, in sinum *Arabicum* etc. cuius versionem intactam *Wesselingius* reliquit, nec vel ipse vel *Valck.* vel *Reisk.* quidquam ad hunc locum notavit. Mireris tamen omnino quodnam illud ius sit, quo ista ora in *Arabicum* sinum desinat: magisque etiam *Larcherum* mireris, *ὅμως* hic legem interpretari non dubitantem: et aboutit, mais seulement en vertu d'une loi, au golfe Arabique: neque, quam qualemve legem hic intelligere debeamus, explicantem. Atqui, quid sit quod verbis istis significatum voluerit *Herodotus*, satis ipse interpretatus esse videtur. De *Asiae* ora agitur: hanc revera non terminari in sinu *Arabico* ait: nempe, quo loco sinus *Arabicus*, interiecto isthmo a mari mediterraneo seiungitur, ibi non desinit ora, sed pergit eadem ora ab altero sinus *Arabici* latere, et circum universam *Africam* continuatur; ita ut *Africa*, verum si quaeris, pars censi debet huius eiusdem alterius orae de qua agitur. In hunc quidem modum perspicue mentem suam ipse Scriptor noster cap. 41. explicare videtur. Itaque naturā quidem, et re ipsa, non desinit illa ora in sinu *Arabico*, sed *ὅμως* desinit, id est, ex usu recepto, opinione, et usu loquendi, quo *Asiam* in isthmo illo terminari vulgo intelligimus dicimusque, atque inde *Africae* esse initium statuimus, quae tertia orbis terrarum pars vulgo haberi solet. Quare *ὅμως* eadem fere notione hic accipi debet atque in illo pseudo-philosophorum nonnullorum dicto, honestum nihil *ὄντος* esse, sed *ὅμως*; valebitque *ὅμως* idem ac *τὸ νομιμὸν* apud *Nostrum* II. 17, 7. IV. 45, 28. (Conf. *Heindorf* ad *Plat. Phaedr.* c. 13. p. 231. e.) De fossa, quam *Darius* ex Nilo in *Arabicum* sinum duxit, dictum est lib. II. c. 158. cuius fossae h. l. nonnisi obiter mentionem facit Scriptor; puto, quo clarius significet quem nam sinum *Arabicum* hic dicat; quandoquidem alter sinus, qui *Persicus* vulgo nominatur. perinde etiam *Arabicus* sinus dici potuerit. S.]

CAP. XL. 2. καὶ Σαπείρω) Passim in libris *Σταγειρεῖς*. *Apollonii Rhod.* II. 397. et *Stephani Byz.* *Σάπυς* nomine conveniunt, situs aliquantum discrepat. [Mireris

rat: en sa longueur elle s'étend le long des deux autres. Nempe quidquid terrarum ultra Caspium mare et Araxem fluvium est, quam nos septemtrionalem Asiam nominare consuevimus, id ex Herodoti ratione Europae accensebatur. conf. c. 40. 4 seq. Quod adiecit, εὐρεος δὲ περί οὐδὲ συμβαλλείν αἴψιν εἵνεται μοι εἶναι, Reizius, in argumento huius capitis, ne conicere quidem licet. At conicere, est συμβαλλεσθαι verbo medio: sententia Scriptoris videtur esse, ne dignam quidem iudico quae cum Asia atque Africa conferatur. Caeterum συμβαλλείν fortasse, praesenti tempore, scripserat auctor: sicuti συμβαλλόμενος I. 68, 16 et 21. et alibi, a ionico themate συμβαλλέω. S.]

6. δηλοῖ ἰωύτην) Mirum ni scripserit, more veterum suae, Διβὴν μὲν γὰρ δηλοῖ ἰούσα περίπυτος: id est ταυτὴν εἶναι. In eundem sensum infra capienda ista: [in fine huius cap.] αὐτὴ ἰγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περίπυτος ἰούσα. Διὰ τὴν hac adhibetur structura Sophocli, Ai. vs. 471. ἑλάνω --- γηγώς. Antig. vs. 20. Τί δ' ἔστι; δηλοῖς γὰρ τι καλχαῖνον ἔπος. Ἐδὴ λῶσι τῶν νόμων καταφρονῶν Alcibiades, Andocidi p. 30. 44. ἰδὴ λῶσαν οὐ θελήσαντες, Pausan. III. p. 216. δῆλον ἐπαίνεσαι ὑπεραχθισθέντες, Herodot. VI. 21. VALCK. — Pronomen ἰωύτην communi consensu tuentur libri omnes; nec, cur sollicitetur, satis causae subest: immo vero, quando in tali dictione abest pronomen, fuerit illud ad sententiam subintelligendum. S.

11. Φοίνικας ἄνδρας) Phoenixes, ubi maritimam Syriae oram occuparant, ναυτιλῆσι μακρῇσι ἐπιτίθεσθαι scripsit lib. I. c. 1. An statim ex sinu Arabico, unde digressi erant, in Oceanum australem et Atlanticum, merito dubitatur. Quam vero Salomoni, Iudaeorum regi, in nobili navigatione ex eo sinu operam praestiterant I. Reg. ix. 27. eundem aliis et regi Aegypto addixerunt, usu maritimae peregrinationis exercitati. His ergo debetur et regi Neconi Africa primum circumnavigata; quam multis post seculis Lusitani diversiore progressu feliciter cognoverunt mari ferme circumfluam. WESS.

CAP. XLIII. 1. Καρχηδόνιαί εἰσι οἱ λέγοντες) Ex harioleone Cl. Pauw οἱ πλείοντες: Carthaginienses enim similibus defunctos navigationibus tentasse oras Africae, Atlantico mari adpersas: de Sataspē nihil eos novisse.

Quae docti viri c. Nic. Abramus, P. xxiiv. etc. si Carthaginiensis mirum se, quod verbis istis indidibus ad fines A. 67. an ante He impedit, cur Pot nihil potuerint dio ad omnia, i. narrationes Car. c. 195. 196. W. superioribus Ed nem, ab auctori absurdum Gron. sunt qui dicunt) cumnavigavit etc. lior Vallae erat yotis paullo for Sententia eadem posuerat; sed quam dixit, εὐ τοῖς ἰούσα, (congit: Mira δὲ, nem) Carthagi suam esse Africa niensium verbi cumnavigavit A. 17. τὴν εὐνομα τα αἴματι aut Ἀ πόντου Σολέριω villius ad Char [Analect. Brun. Posidonium dec. πλείονων Africa [p. 98. ed. Cas 20. ἀπὸ τοῦ Goleus d rarius proban

ADNOTATIONES

at: en sa longueur elle s'étend le long des deux mers et
e quidquid terrarum ultra Caspium mare et in
uvium est, quam nos septentrionalem Asiam
nuncupavimus, id ex Herodoti ratione Europæ accensum
inf. c. 40. 3 seq. Quod adiecit, *ἐν τῇ ἀπείρῳ*
τῇ ἀπείρῳ *ἐν τῇ ἀπείρῳ*, Reizius, in argumentis
pitis, ne coniectere quidem licet. At conover. *ἐν τῇ*
ἀπείρῳ verbo medio: sententia Scythiarum videtur
nam quidem indico quæ cum Asia atque Africa
eternum *ἐν τῇ ἀπείρῳ* fortasse, præceteri tempore
rat auctor: sicuti *ἐν τῇ ἀπείρῳ* S.]
indico themate *ἐν τῇ ἀπείρῳ*. S.]
ἐν τῇ ἀπείρῳ Mirum ni scripserit, more veterum
Ἀπείρῳ *ἐν τῇ ἀπείρῳ* *ἐν τῇ ἀπείρῳ*: id est
undem sensum infra capiendi isto: in ista
αὐτὴν ἰσχυρὰ τὴν ἀπείρῳ, nempe *ἐν τῇ ἀπείρῳ*
dihibetur structura Sophocli, Ai. vs. 10. *ἐν τῇ ἀπείρῳ*
Antig. vs. 20. *Τὴν δὲ τῇ ἀπείρῳ*, *ἐν τῇ ἀπείρῳ*
ἐν τῇ ἀπείρῳ *ἐν τῇ ἀπείρῳ* Albiades, *ἐν τῇ ἀπείρῳ*
ἐν τῇ ἀπείρῳ, Pausan. III. p. 216. *ἐν τῇ ἀπείρῳ*
ἐν τῇ ἀπείρῳ, Herodot. VI. 21. VALCK. *ἐν τῇ ἀπείρῳ*
unum consensu tuerentur libri omnes: nec
ur. satis causæ subest: immo ver. quæ
re abest pronomen, fuerit illud ad verbum
gendum. S.] *ἐν τῇ ἀπείρῳ* *ἐν τῇ ἀπείρῳ*
ἐν τῇ ἀπείρῳ *ἐν τῇ ἀπείρῳ*

ne abest pronomen, fuerit
gendum. S.
Phoenices, ubi maritima
occupant, *ναυαρχία* *ναυαρχία* *ναυαρχία* *ναυαρχία*
n statim ex sinu Arabico, unde dixerat
n australem et Atlanticum, *ναυαρχία* *ναυαρχία*
ero Salomoni, Iudaeorum regi, in *ναυαρχία*
eo sinu operam praestiterat l. Reg. 10. 21.
is et regi Aegyptio addixerunt, *ναυαρχία*
ationis exercitati. His ergo debetur *ναυαρχία*
tinum circumnavigata; quam multis *ναυαρχία*
diversiore progressu felicitis argumentum
cumflam. WESS.

P. XLIII. 1. *Καρχήδον* *Καρχήδον* *Καρχήδον* *Καρχήδον*
ne Cl. *Παύλος* *Παύλος* *Παύλος* *Παύλος*
defunctos navigationibus *Παύλος* *Παύλος*
mari adspersas: de *Παύλος* *Παύλος* *Παύλος* *Παύλος*

Quae docti viri coniectura habet, quo se commendet. Aliud Nic. Abramus, Phari Vet. Test. lib. III. p. 92. *מרד די קאָנדינאל סיי* etc. sine commate legens vertensque, postea quidem Carthaginienses, ut quidem ipsi dicunt: praestitisse nimirum se, quod Sataspes navigando haud absolverat. Quae verbis istis indicari, dubito vehementer. Hannonem a Gadibus ad fines Arabiae circumvectum Plinius tradit lib. II. 67. an ante Herodoti aetatem, necdum certum. Et quid impedit, cur Poeni inaudire de frustraneo Sataspis conatu nihil potuerint, Xerxi foederibus iuncti, et mercandi studio ad omnia, uti solent, circumspecti? Saepe praeterea narrationes Carthaginiensium advocantur in Libyae rebus c. 195. 196. WESS. — Post *ἀγορῆς* Vir doctissimus cum superioribus Editoribus nonnisi levissime incidens orationem, ab auctoris mente aberravit: et, quod mirari subiit, absurdam Gronovii versionem, Secundo loco (*Carthaginienses sunt qui dicunt*) postquam *Sataspes* --- *Africam* non circumnavigavit etc. verbotenus repraesentavit. Nec vero melior *Vallae* erat interpretatio. *Κεῖναι*, interposita post *ἀγορῆς* paullo fortiore distinctione, omnia plana reddidit. Sententia eadem, quam *Pavius*, referent *Wesselingio*, proposuerat; sed nulla in verbis novatione opus est. Postquam dixit, *οὐρα μὲν αὖτις ὑπερῶν τὸ πρῶτον*, nempe *πεπλήρωτος οὐρα*, (conf. *Valck.* ad c. 42, 6.) in hunc modum pergit: *Μὲν δὲ*, Postea (post illam Phoenicum navigationem) Carthaginienses dicunt; scilicet, cognovisse se circumfluam esse *Africam*: nam (hoc suo nomine, non Carthaginiensium verbis, addicit *Herodotus*) *Sataspes* quidem non circumnavigavit *Africam*, ad hoc licet missus. *S.*

17. τῷ οὐνμα Σολόσις) Sic scripserat lib. II. 32. Σολόσι-
τα ἄκραν αὐτ' Λιβυκὸν ἀκρωτήριον Hanno et Seylas in Periplus
πύμνα Σολόσινα Crinagoras in Epigrammate, de quo D'Or-
ville ad Chariton. p. 424. et Reiskius in Anthol. p. 188.
[Analect. Brunck. T. II. p. 145. num. xxi.] Ceterum memoria
Posidonium decepit, ex Herodoto, a Dario missos τῖσαι τὸν
περίπλου African, assueverant in Strabon. lib. II. p. 155.
[p. 98. ed. Cas.] Tale hic nihil. WESS.

20. ἀπαιτούμενος παρὰ βασιλῆα) ἰς βασιλῆα quod nobis e-
 msto Galeus obtulit, si dant plures, fortasse tanquam
 rarius probandum videretur; ἰς aliquoties adhibuit in

talibus Herod. Ut verum tamen fatear, ne loci quidem unius recordeo, in qua legatur ἀφικέσθαι εἰς τινὰ, cui plurima sunt ad manum, in quibus ἰδεῖν et εἰσελθεῖν εἰς τινὰ. [conf. Reiz. de Prosod. p. 11. et 56 seq. ed. Wolf] Paulo post [lin. 23.] duabus fortasse literis repetitis scribi commode posset; οἱ, ὅπως ὡς σφίσις καταγείατο τῇ νηϊ, φεύγοντων πρὸς τὰ οὐρεα. [At novationem nec res postulat, et masti recusant.] Deinceps [lin. 25.] quia εἰσελθεῖν etiam frequentatur Herodoto, εἰσὶν non adhibetur ab antiquis, veram pacne lectionem coniectando fuera adsequutus, corrigens, αὐτοὶ δὲ ἀδικεῖν οὐδὲν ἐπιόντες, memor Herod. V. c. 74. ἰππύνοιο ἐπιόντις χώρους τῆς Ἀττικῆς. Itaque laetus excepi quam Diss. Herod. p. 167. subministravit Codicum lectionem, ἰσιόντες, πρόβατα δὲ μούνα: hoc aptius respondet ad πόλις: χώρας ἐπιελθεῖν et ἐπεῖναι χώρους adhibentur. VALCK.

24 seq. ἀδικεῖν οὐδὲν ἐσιόντες, πρόβατα etc.) Multum meo iudicio ex membranarum potius, ἀδικεῖν οὐδὲν ἰσιόντες, πρόβατα δὲ μούνα: ipsos urbes ingressos nihil iniuriosum patrasse, pecora duntaxat inde accepisse. Plenior ita oratio, superfluo et insueto εἰόντες in posterum caritura. Utcunque ea super codicum lectione statuatur, non recusabitur iisdem e schedis [lin. 27.] αἴτιον τὸδε εἰλεγε, caussam hanc dicebat Sataspes: huius enim ad regem sermo. Caussam, quam Xerxi non probavit, dederunt venti, ex oriente ad constitutum isthic flantes, et navis praepedientes cursum ex probabili Marshami et Palmerii sententia. WESS.

27. αἴτιον τὸδε εἰλεγετο) Hanc caussam afferebat, Valla: legit itaque αἴτιον τὸδε εἰλεγε, nempe Sataspes. Sequens τὸ peperisse potuit εἰλεγετο. In proximis [lin. 28.] pro ἑλέτης δὲ οἱ οὐ συγγινώσκων, collatis Vallae Latinis, hunc Xerxes negans locutum vera, Io. le Febvre suspicabatur scribendum, ἑλέτης δὲ ὄν (pro αὐτὸν vel ἐκείνον) οὐ συγγινώσκων λέγειν ἀληθεία: in iuvene praesertim huius seculi Gallo conatum laudo: αἱ minus in his commodum esse fatendum etiam illi, cui Herodoteus est exploratus usus verbi: συγγινόντες ἀδικεῖσαι, συγγινόντες ποιεῖν σε δίκαια, et similia, dantur apud hunc plurima; a quibus illud distat lib. V. c. 91. συγγινώσκοντες αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσανσι ὀρθῶς: in quibus etiam scribi potuisset οὐ ποιήσαντες ὀρθῶς, sub qua duplici structura idem significans adhibetur συνιδέαι. Diphili versus est: Συνιδέαι

πύτῳ Φυῖλα διαπικραμένῳ. *Quintilian. Inst. Or. III. 6. Non sustineo esse conscius mihi dissimulanti. Sophocles: Ἡ δειπὸν ἄρ' ἦν, ἥτις' ἂν τις ἐσθλός ὢν Αὐτῷ συνεῖδῃ. Herodoteo verbo Lysias p. 164. συνέγνωσαν αὐτοῖς σφισιν ὡς ἠδουκότες. VALCK.* — At nec male dicitur quoque συγγνώσκαι τινί, adsentiri alteri. Sic quidem VII. 12, 10. συγγνωσόμενός τοι, qui tibi adsensurus est: qua ex notione fluxit illa ignoscendi. *S.*

34. ἐκὼν ἐπιλήθωμαι) *Arch. codex ἐπιλήσωμαι*, quod non deterius: in re simili, cuius auctoris mentio posteris minus fuisset honorifica, considerate *Herod. I. 51. τῶν τις Διελθῶν, -- τοῦ ἐπιστάμενος τὸ οὐνομα οὐκ ἐπιμνήσεται. Lib. II. c. 123. τῶν (Graecorum) ἐγὼ εἰδώς τὰ οὐνόματα οὐ γράφω. Similiter in sacris arcano silentio tegendis Pausan. II. p. 117. τὸν δὲ λόγον ἐπιστάμενος οὐ γράφω. lib. I. p. 71. λεγόμενον καὶ ἄλλον λόγον εἰδώς ὑπερέφησμαι. VALCK.* — Ut hic, similiter III. 75, 5. ἐκὼν ἐπιλήθετο: et τῶν ἐντολέων μνησμένος ἐπιλανθάνετο III. 147, 6. Absurdum τατίσχει, quod pro κατίσχει in nostrum se insinuavit exemplum, aequus facile corrigit Lector. *S.*

CAP. XLIV. [6. Σκυλάκα ἀνδρα Καρυανδία) Superest hodieque *Scylacis Caryandensis* Περίπλους τῆς θαλάσσης τῆς οἰκουμένης Εὐρώπης, καὶ Ἀσίας καὶ Λυβίας: quod opus quidem iuniori cuidam Scylaci *Vossius et Dodwellus* tribuunt; sed eidem prisco itineratori, quem *Herodotus* hic nominat, post *Fabricium* Biblioth. Graec. lib. IV. c. 2. sect. 6. merito (ut videtur) vindicavit doctissimus *De Sainte-Croix* singulari commentatione in Actis Acad. Inscript. T. XLII. p. 350. et seqq. inserta. *S.*]

6 seq. ἐν Κασπατύρου τε πόλιος καὶ τῆς Πακτυϊκῆς γῆς) Vitiosum *Arch. Κατταπύρου* accedit quodammodo ad *Hecataei* ap. Steph. Κασπάπυρος. [In scripturam *Κασπατ.* apud Nostrum III. 102, 1. consentiebant libri omnes.] Situs urbis et regionis *Pactyicae* certo non potest finiri. *Hecataei* πόλις erat Γανδαρκῆ. Gandarii in extimis Persarum locantur finibus, contermini Sogdis Bactriisque lib. III. 91. VII. 66. Quorum si *Caspatyrus* fuit, ab Indo, sicuti hic innuitur, afuisse non videtur. Excusari certe *H. Dodwellus* nequit, urbem Gangi adponens, ipsumque *Herodoti* Indum *Dissert. de Scylace* c. 1. et Gangem confundens. Amnium enim solus *Indus* praeter Nilum, ex priscorum sententia, *crocodilos* alebat: sic *Noster*, et, quem in examine

Dissert. Dodwelli optime Iac. Gronovius excitavit, *Arrianus* 'Αναβ. lib. VI. 1. cui testis accedere opportunus poterit *Pausanias* IV. 30. Iure propterea Gronovius pro Indo consistit. Nam *Th. Hyde* divinatio in Argumento c. 23. Relig. Veter. Persar. κατὰ ποταμὸν, quo secundo *Scylax* et comites in mare devenerunt, Hydaspem signare, in Zaradrum influentem, qui se Indo, cuius ostia erant exploranda, miscet, dubiae admodum et fallacis est fidei. WESS. — De *Caspattyro* urbe et *Pactyica* regione consuli digna sunt quae commode collegit disputavitque *Larcher* in Indice Geographico ad *Herodot.* p. 102. et 401 seqq. ubi *Rennelli* etiam Viri clariss. examinavit sententiam. *Heeren* in opere saepius laudato T. I. p. 389. et 405. urbem regionemque *Cabul* intelligit, Persiae finitimam; quem vero *Indum* fluvium hic nominat *Herodotus*, *Gureum* intelligit (hodie *Kameh*) ab occidente in *Indum* proprie nominatum influentem. S.

14-16. οὕτω καὶ τῆς Ἀσίης etc.) Receptum antea οὕτως tueri se nequit: schedae melius. Sequentia habent quid scabri, et varie tentantur. Praetuli ex Codicibus ὁμοία παρεχόμενη, videlicet Ἀσίην. Non quidem συντάξας procedit ordo, cuius in hoc et aliis veterum ratio non semper ducitur: utut est, putō de scabritie non nihil deminutum. Maioris momenti coniectura Ampl. est *Bouherii*, fini huius periodi complura ex secuturis [cap. 45. lin. 6 seqq.] nectentis, hunc in modum, ὁμοία παρεχόμενη τῇ Λιβύῃ καὶ οὐρίσματα αὐτῇ Νεῖλος τε ὁ Αἰγύπτιος --- τὰ Κυμύρια λέγουσι. De Asia haec, quod verissimum, cuncta scribi: ubi nunc sunt, orationis nexum scindere et turbare, cui, istis in hunc locum migrantibus, apta copulatio et adhaesio. Mihi, tametsi *Procopii* aevo eadem, quae in mssis et editis, series, inventum non videtur inconcinnum. Vide *Bouher.* Diss. *Herodot.* c. 18. p. 119. WESS. — Copiosius de hoc loco, et de ista praesertim scriptura παρεχόμενη, in *Var. Lect.* disputavi; ubi in hoc ipso, quod codicum nonnullorum auctoritate a *Wess.* vulgatum est, adquevi. Et παρεχόμενη quidem, quod olim vulgabatur, nullis utique machinis defendi potest: verum tamen illud ipsum etiam παρεχόμενη, ad τὰ τῆς Ἀσίης relatum, nimis durum et insolens debet videri. Ac ne παρεχόμενα quidem, si vel maxime codex

aliquis hoc daret, satis placere posset: agitur enim his non tam de rebus quas quaeque terra exhibet aut praefert, quam de terrarum circuitu, et quousque quaeque porrigatur; nec ex professo commemoravit Scriptor res quas Asia pariter atque Libya gignet, nisi quod obiter erocodilorum mentionem fecit, quos Indum pariter atque Nilum alere dixit. Quare iterum iterumque relegenti mihi hunc locum perquam probabile videtur, sic scriptum oportuisse: οὕτω καὶ τῆς Ἀσίας, πλὴν - - ἀνίσχοντα, τὰ ἄλλα ἀνιόνται ὁμοῖά περ ἔχουμένη τῇ Λιβύῃ: ita Asiae - - reliqua explorata sunt, pariter certe atque contigua Libya. Nam, quod iam antea monuerat, (c. 39, 5. et 42, 6.) contiguam esse Asiae Libyam, id statim c. 45, 5. iterum urget, unam esse continuam terram; itaque nil caussae fuisse, cur tres, veluti distinctae et a se invicem seiunctae, terrae statuerentur. Qua notione παραχολήν τῇ Λιβύῃ Reizius scripserit, non habeo dicere. Quod autem ad ista verba (c. 45, 6 seqq.) adinet, καὶ οὐρίσματα αὐτῇ etc. quae cum extremis huius capitis iuncta Buherius voluit; istud αὐτῇ non ad Asiam refertur, sed ad universam terram, quae quum una atque continua sit, (γῆ μία ὅλη) mirum sibi videri ait Herodotus, cur tribus nominibus illa distinguatur, quasi tres essent terrae, Nilo et Phasi aut Tanai fluviiis determinatae; videturque hoc significare: quum tres, quae vulgo nominantur terrae partes, non sint interiecto mari usquequaque a se invicem seiunctae, debebat una continens universa terra censi; sin maiorum quorundam fluminum cursus satis caussae est cur terra in partes divisa statuatur, multo plures quam tres partes fuisse numerandas. S.

CAP. XLV. [3 seq. Quod ait, μήκῃ - - καὶ ἀμφοτέρως παρεκόντα, conf. c. 42, 4. ibique not. Tum de his, quae proxime insequuntur, καὶ ἰούση γῇ etc. vide modo ad c. 44, 14-16. notata. S.]

8. Τάναιν ποταμὸν τὸν Μαίητην) Tanain Maeëtam explicant ut Phasin Colchum, quod ex hoc Maeotarum tractu labatur. At discrepat causa; Tanais influit in Maeotin paludem, longe supra eam lacu erumpens. Fuit olim, quae eiusdem Bouherii suspicio, τὴν Μαίητιν, seu verius καὶ τὴν Μαίητιν. Vallae Latina huc vergunt, et liquidissime (quod vir

Ampl. non vidit) Procopius Bell. Goth. lib. IV. 6. Herodotus exscribens, οἱ δὲ Τάναϊν ποταμόν, καὶ Μαιώτην καὶ Πορθμ. Qui cum Μαιώτην appellat, suo utitur more, ut Ionico Noster. Vide c. 20. WESS. — Potuit suo arbitrato Procopius, sicut et Valla, Maeotidem paludem hic intelligere. At, quum in τὸν Μαιήτην consentiant libri, nihil profecto impedit quo minus intelligamus Maeoticum fluvium hic dici Tanaim; (i. e. qui per Maeotarum fines decurrit) quemadmodum Νείλος ὁ Αἰγύπτιος nominatur, et Φάσις ὁ Κόλχης. S.

9. Πορθμία τὰ Κιμμέρια) De Porthmiis Cimmeriis vide supra c. 12. WESS.

11 seqq. ἐπὶ Λιβύης - - - γυναῖκός αὐτόχθονος) Iovis ex Epapho neptis Isocrati laud. Busir. p. 223. Mox [lin. 13.] Eustath. ἀπὸ τῆς Προμηθ. μητρός: cui in Asia, Promethei matre. Apollodorus Bibl. I. 2, 3. et Schol. Apollonii Rh. I. 444. adstipulantur. Herodoti alia sententia, quae et in Stephani Byz. Ἀσίᾳ. Est Eustathius in his paullo audacior, etiam [lin. 15.] ἐπὶ Ἀσίᾳ, τοῦ Ἄρως. [pro Κόρυς, quod habet Herodot.] Fuit Manis filius Atys I. 94. quem praeter et Cotyn genuit, indice Etymol. in Ἀσίᾳ, et, cuius auctoritas excellentior, Dionysio Halic. lib. I. Anth. R. p. 21. Vide H. Vales. ad Nicol. Damasc. p. 68. Utique imprudenter in Eustathii partes Ampl. Bouherius Diss. Herod. c. 5. transiit. WESS.

15 seq. ἐπὶ Ἀσίᾳ, τοῦ Κόρυς, τοῦ Μάνω) Non alibi Κόρυς fit apud Herod. mentio; quod nomen, in antiqua Ed. Vallae versionis omissum, primo quidem adspectu potius videtur Thracicum: Ἄρως certo nomen est Lydicum; praeter Regem, sic Croesi filium nominat Herod. et patrem ditissimi illius Pythii, tempore Xerxis nobilitati. Accedit ad haec, Lydiaca narrantem Herodotum lib. I. c. 94. (non sanequam ex Xantho Lydo, quod Galeus putabat; quippe qui οὔτε Τυρρηνὸν ἀνέμακεν οὐδ' αὖτ' ἡμεῖς τῆς γραφῆς, διπλάστη Λυδῶν, οὔτε ἀποικίαν Μηδῶν εἰς Ἰταλίαν κατασχέουσιν ἐπιστάται, teste Dionys. Halic. Ant. Rom. I. p. 22, 15.) Herodotum, inquam, non ut hic Mani filium dare Κόρυς, sed Ἄρως: ἐπὶ Ἄρως, τοῦ Μάνω, βασιλῆος. Tandem Ἀσίᾳ, τοῦ Ἄρως, hic legisse videtur Eustathius; cuius ista extant ad Dionysii Perieg. vs. 270. Ἡρόδοτος δὲ φησι τὰ τρία τῆς γῆς τμήματα ἰσωνομίας ἔχειν γυναικῶν. - - - Λυκόφρων δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ ἀπὸ

Ἀσίως τοῦ Ἄρως καλεῖσθαι φησιν αὐτὴν ἀφ' οὗ καὶ ἐν Σάρδεσι Φυλὴ τις καλεῖται Ἀσία; imo καλεῖται Ἀσιὰς: sunt enim et postrema Herodoteis vicina: ἀπὸ τινος καὶ τὴν ἐν Σάρδεσι Φυλὴν καλεῖσθαι Ἀσιᾶδα. Hoc minime cunctanter statuo, in his Eustathianis nomina Herodoti et Lycophronis esse transponenda: Herodotea sunt, quae tribuuntur Lycophroni; quae Herodoto, sunt sine dubio Lycophronis, quodque bene observavit accuratissimus Editor Ed. Twaites, ab ipso Eustathio huic, velut auctori, contributa ad vs. 620. ubi legitur etiam ἀπὸ Ἀσίω, τοῦ Ἄρως. Tandem pro Ἀσίως scribendum ut apud Herod. Ἀσίω. Forma vulgari dare quoque potuerat Ἀσίω: Asias enim, Ἀσίας, Ἀσίω, Ionice flectitur Ἀσίης, Ἀσίω. Atque ob has forte rationes videri posset hoc in loco Herodoti nomen Κόρυς in illud Ἄρως convertendum. Ille tamen ego, qui toties in Herodoto levioribus de caussis forte suspicax perhibebor et novator, hic nihil novandum iudico servandumque Κόρυς nomen. Primum Asian Cotyis filium dictum veteribus legerat Eustath. in Iliad. β'. p. 192, 51. τὸν μὲν Ἀσίαν Κόρυς ἱσσοῦσιν υἱόν. Deinde multo plus habet ponderis auctoritas Dionysii Halic. Ant. Rom. l. p. 21. scribentis, Τυρρηνὸν dici quintum a Iove; Jovis enim filium Manen primum istius fuisse regionis Regem: τούτου δὲ γινώσκειν Κόρυν τῷ δὲ Κόρυι δύο γενέσθαι παῖδας, Ἀσίην καὶ Ἄρυν ἐκ δὲ Ἄρως Λυδὸν φῦναι καὶ Τυρρηνόν, quorum hic cum colonis in Italiam abierit; ille manserit regni paterni haeres: de Atyë, huiusque duobus filiis Lydo Tyrrhenoque paria scribit Strabo V. p. 335. c. [p. 219. ed. Cas.] Utrumque dedit et Atyi filium Herodotus; solum quidem memorans duntaxat Τυρρηνόν, l. 94. sed et meminit Λυδοῦ τοῦ Ἄρως, l. 7. VII. 74. a quo Macones traxerint Lydorum nomen. Xanthus Lydus, cui credendum potius in rebus patriis, quam Graecis recentioribus, Tyrrhenum prorsus ignorans, Ἄρως παῖδας γενέσθαι λέγει Λυδὸν καὶ Τόρρηνον. Ut regionibus urbibusque dare possent conditores, nomina Graeci plurima sunt commenti. VALCK. — Confer Creuzeri Fragm. Veterum Historicor. p. 153 seq. S.

17. ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς Προμηθεὸς Ἀσίης) Ista quidem verba, si sunt, ut esse videbuntur, Herodoti, signis saltem tanquam παρενόηται sunt a vicinis separanda. Haec sola si dedisset, per Asiam Promethci, filiam, uxorem, an matrem

intellexisset, maneret incertum; sed paulo superius uxorem dixit Promethei, quam cum aliis matrem habuit Lycophron, Cass. vs. 1412. Οὐ μὲν ἐπιλείψῃ ἢ ἡμιθέης τοκάς. Schol. ἢ Ἀσία. Ἀσίας γὰρ καὶ Ἰανπετοῦ Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεὺς. vid. Doctiss. Twaite ad Eustath. l. c. et ad vs. 620. VALCK.

21. ἀπὸ τῆς Τυρίας) Hoc verius ob lib. I. 2. et msstorum decretum. Non nego Syriam potuisse Europam dici. Quaeritur de Herodoti manu, cuius prudens de matronae nomine observatio. Notae sunt coniecturae S. Bocharti, super Libyae, Asiae et Europae titulis ex Phoenicum linguis elegantes, lib. IV. Chanaan. c. 33. WESS.

CAP. XLVI. 4. ἔχομεν προβαλίσθαι) Nulla hic comparatio: [nempe comparare in vers. lat. posuit Gronovius: rectius Valla, proferre.] negat se habere huius orationem, quam producat et in medio collocet: id προβαλίσθαι, quo modo manu exarati libri, e quibus si qui velint ἀρᾶς λόγιμον οἶδαμεν λεγόμενον, non oblectabor. Nihil in Codicibus magis obvium, quam λόγιμον et λόγιον, λεγόμενον ac γινόμενον convertere, sicuti lib. II. 5. et IV. 15. [sed bene habet vulgatum.] De Scytharum sapientia nimis praeclare: σέξιν prudens est sollertia, qualis lib. III. 127., qua semet bello temere lacescentes, veluti Cyrum, impunitos haud dimittebant; quaque, si nolint inveniri, deprehendi nequeant, quod Dario usu venit. Alioqui barbari moribus omnique disciplina; bene Noster, τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἄγαμαι. WESS.

5. παρὲς τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους) Olim vocula mihi παρὲς sic visa fuerat transponenda, ut legeretur: οὔτε ἄνδρα λόγιμον οἶδαμεν γενόμενον ἐκ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους παρὲς Ἀναχάρσιος. Quum vero consideratius ad vulgata haec exigerem Eustathii ad Dionys. vs. 669., ex Herodoto narrantis ὅτι ὁ Εὐξείνιος παρῆχεται ἔθνη ἀμαθέστατα, καὶ ἐξ οὐθένος τῶν ἐντὸς τοῦ Πόντου ἀνὴρ ἐλλόγιμος λέγεται, παρὲς τοῦ Σκυθικοῦ, ὅθεν ὁ Ἀναχάρσιος, coepi animadvertere nihil in istis esse quod mutari deberet. Si scripsisset, παρὲς Ἀναχάρσιος, καὶ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους, figura hic obtineret, quam Χιασμὸν vocant Grammatici, multis explicitam Eustathio ad Hom. Iliad. γ'. 108. Οἵσσι δ' ἄν', ἔττον λευκόν, ἔττην δὲ μέλαιναν, Γῆ τε καὶ ἡλίου. Ista nativam haberent perspicuitatem sic scripta: οἵσσι ἄνθε δύο, λευκόν καὶ μέλαιναν, Ἥλιόν καὶ Γῆν, ut sua sibi singula subiiciantur

tur velut ἡ περιγραφή
hic primum duo
ἐντὸς τοῦ Πόντου οἱ
αἱ: alterum, οὗ
diversa sequuntur
παρὲς τοῦ Σκυθικοῦ
Sunt mihi simile
rum his Herodoti
Docti ex Ep. Pa
masius abusus es
primus opposuit
Morus in notis ad
13. ἔσσις μὲν
rius vice saepius
sic edd. ante Gr
Herod., de sui c
pag. 460. c. [p.
inter se nulli fin
illis ulla, aut tech
pascentibus, et p
liberosque secum
saepo Straboni d
ἐξ ὧν. Si Poëtae
463. c. [p. 302.
vix οἱ μὲν ἔχοντες
bendum utique
habent, pro π
Olearius, et pag
interpretatione
14. ἀμαθέστατα
eto πῆματά τε
catur liquidius
neca, et eorum
Accommodatur
γας Περσέσσι καὶ
pocratis Aer. A
ἐπὶ ταῖς καὶ οἱ Σ
ἐπὶ οἱ πῆματα
phice expingit
15. καὶ οὐκ

ADNOTATIONES

llexisset, maneret incertum: sed paulo superius
dixit Promethæi, quam cum aliis matrem dicitur
ron. Cass. vs. 1412. Οὐ καὶ ὁμοῖον γ' ἡ ματρὶς καὶ
d. ἡ Ἀσία Ἀσίαν γὰρ καὶ Ἰωνίαν Περσικὴν καὶ Ἰωνίαν
Doctius. Tawides ad Eustath. l. c. et ad vs. 620. VALCK
l. ἀπὸ τῆς Τυρίης;) Hoc verius ob lib. l. 3. et mo
decretum. Non nego Syriam potuisse Europæ fo
ritur de Herodoti manu, cuius prudens de manu
ne observatio. Notæ sunt conjecturæ S. Heu
Libyæ. Asiæ et Europæ titulus ex Phœnicum leg
ites. lib. IV. Chanaan. c. 35. WESS.
CAP. XLVI. 4. ἔχοντες ἀγροὺς) Nulla h
nempe comparare in vers. lat. ponit Gron
Falla. proferre.] negat se habere huius era
quam producat et in medio collocat: id ratio
do manu exarati libri, e quibus si quid
ἀγροὺς ἀγροὺς ἀγροὺς, non oblectat. sed
cibus magis obvium, quam ἀγροὺς et ἀγροὺς
ἀγροὺς convertere, sicuti lib. II. c. 1. i
ne habet vulgatum.] De Scytharum ἀγροὺς
raeclare: οὐδὲν prudens esse sollertia, quæ illi
ta semet bello temere lacescentes, velle
di nequeant, quod Dario usu venit. Iam
moribus omnique disciplina; bene sunt
ἀγροὺς ἀγροὺς. WESS.
ἐν τῷ Σκυθικῷ ἔθνει) Olim vocula mihi recte
at transponenda, ut legeretur: οὐδὲν ἄλλο
ἐστὶν ἐν τῷ Σκυθικῷ ἔθνει παρὰ Ἀσυχάριον. Iam
sideratus ad vulgata hæc exigeret Eustath.
666. ex Herodoto narranti ἐν τῷ Σκυθικῷ
ἐστὶν ἔθνος, καὶ ἐν τῷ Σκυθικῷ ἔθνει ἔθνος
ἐστὶν, παρὰ τῷ Σκυθικῷ ἔθνει ἔθνος ἀγροὺς
tère nihil in istis esse quod munus domus
παρὰ Ἀσυχάριον, καὶ τῷ Σκυθικῷ ἔθνει, quæ
et. quam Χιανίαν vocant Grammatici. sed
Eustathio ad Hom. Iliad. γ'. 108. ὁμοῖον
ἐστὶν ἔθνος, τῷ τῷ καὶ τῷ. Iam notum
rspicuitatem sic scripta: ἔθνος ἔθνος. Iam
'Ἡλίου καὶ Γῆς, ut sua sibi singula habueret

tur velut ἐν τετραγώνῳ καταγραφῇ. Ad hanc normam Herod.
hic primum duo ponit diversa; prius, οὕτε γὰρ ἕνός τῶν
ἔθνους τοῦ Πόντου οὐδὲν ἔχοντες προβαλίσθαι (sic masti) σοφίης
πῆρι: alterum, οὕτε ἄνδρα λόγιμον οἰδαμὲν λογιμόν. Tum duo
diversa sequuntur: prioris membri hæc est exceptio,
παρὰ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους: hæc, alterius, παρὰ Ἀσυχάριον.
Sunt mihi similes ad manum aliorum structuræ. Cete
rum his Herodoti vexandis occasionem arripuerunt viri
Docti ex Ep. Pauli ad Coloss. 3, 11. Primus, credo, Sal
masius abusus est in Ossil. Ling. Hellen. p. 359., cui se
primus opposuit, amicus et admirator viri maximi, Alex.
Morus in notis ad Nov. Foed. p. 231. et seqq. VALCK.

13. ὥστις μὴ ἀπ' ἀγρόν) Hic etiam hærebat olim alte
rius vice sæpius a librariis scripta vox ἀγρόν. [Nempe
sic edd. ante Gron. cum nostro Pb.] Qualia de veteribus
Herod., de sui quoque temporis Scythis scribit Strabo VII.
pag. 460. c. [p. 300. c. ed. Cas.] Iustinus II. 2. Hominibus
inter se nulli fines: neque enim agrum exercent; nec domus
illis ulla, aut tectum, aut sedes est, armenta et pecora semper
pascentibus, et per incultas solitudines errare solitis: uxores
liberosque secum in plaustis vehunt: οὐδὲν οὐδὲν ἔθνος Herodoto;
sæpe Straboni dicti Νομάδες; καὶ Ἀμαζόνες, Melæ II. 1. ἀμα
ζόνες. Si Ποῦτα nomen sincere scriptum in Strabon. pag.
463. c. [p. 302. d. ed. Cas.] Hesiodus iam meminerat ἀπ
ναὶς οἰκί' ἐχόντων. Apud Philostr. Vit. Apoll. VII. 26., scri
bendum utique, οἰκίας ἐν τῶν ἀμαζόνων πίπτανται, possident,
habent, pro πίπτανται. Sæpius in verbo πίπτανται erravit.
Olearius, et pag. 246. bonam lectionem perversa corruptit
interpretatione. VALCK.

14. οἰκήματα τί σφί' ἢ ἐν ζυγίῳ) Nulla caussa viro do
cto πτήματα τί refingendi. Φερίωνι ἰόντι istis verbis expli
catur liquidius. Mitto multivagas Scytharum domos ex Se
neca, et eorundem sultem domum apud Valer. Flaccum.
Accommodatum Aeschylæ Prometh. vs. 708. οἱ πτηνὰ; στί
γας Πειδάρσιοι ναύον' ἐν ἐνὶ κλάῳ ὄχους, et præter cetera Hip
pocratis Aer. Aq. et Loc. p. 291. [§. 93. p. 86. ed. Coray.]
ἵπταυθα καὶ οἱ Σκύθαι διακτινύται, Νομάδες δὲ καλῶνται, ὅτι οὐκ
ἐστὶ οἰκήματα, ἀλλ' ἐν ἀμάξῃς οἰκῶσι: quos currus gra
phice expingit deinde. WESS.

15. κῶς οὐκ ἂν εἴχεται οὗτοι ἀμαχοί;) Nullam nec in Eu

ropa, neque in Asia gentem, ἔθνος, esse scribit Thucyd. II. 97. ὅ, τι δυνατόν Σκύθαις ἐμωγαμονούσι πᾶσιν ἀντιστήναι. Herodoto non adeo videbantur invicti propter corporum vires hominumque multitudinem, quam propter mores, atque instituta: hac mente Ephorus ap. Strabon. VII. p. 463. et 464. [pag. 302 seq. ed. Cas.] ταῖς διαίταις εὐταλῆς ἔντις καὶ οὐ χρηματισταὶ - - - πρὸς τοὺς ἑκτὸς ἄμαχοί εἰσι καὶ ἀνίκητοι, ἐνδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσιν. Iustin. II. 3. Perpetuo ab alieno imperio aut intacti aut invicti mansere. - - Gens et laboribus et bellis aspera: vires corporum immensae; nihil parare, quod amittere timeant. De Cyro Darioque narratis Iustino, quod ad rei summam attinet, satis concinit Herod.; quaeque de Sesostris in Europam usque narrantur expeditione, qui Scythas subegerit et Thraces, illa dubia satis fide nituntur. Vagi Scythae non poterant inveniri: hoc unum metuebat Mytilenaeus Coēs apud Herodot. IV. 97. VALCK.

CAP. XLVII. 3. πιδιάς αὐτῇ, ποιῶδης τε) Optime Gronovius ex Medic., in quo si Ἴνυδρος, quod alii praeferrunt, fuisset, nihil fortasse requireretur. Hippocrates [l. c. §. 92.] de Scytharum regione, πιδιάς ἐστὶ καὶ λιμνακῶδης καὶ ψιλλῇ καὶ ἱνυδρὸς μετρίῳ; ποταμοὶ γὰρ εἰσι μεγάλοι, οἱ ἔροχτιύουσιν τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν πιδίων. Cuius λιμνακῶδης idem ac ποιῶδης, Galeno explanante. Hesychius, Λιμνακῆς, ποταμοὶ καὶ ποιῶδεις (male antea πιδίαις) τόποι, spectans Euripid. Iph. Aul. vs. 1544. Λιμνακίστεροι in Suida nullo iure Küsterus mutat, quippe ex Coo sene apud Erotianum. Confer Sophoclem Philoct. 1449. Ego his non inmoror, ἱνυδρὸς reliquens ob lib. IX. c. 25. WESS.

7. Ἴστρος μὲν πεντάστομος) Paria Arrian. Ἀναβ. V. 3. et Scymnus. Nilus itidem πεντάστομος II. 10. Sed, quod huic evenit, ut minora et manu facta in censum ostia venirent, idem Istro: tantum Nilo minor, verba Melae II. 1, 56., totidem quot ille ostiis, sed tribus tenuibus, reliquis navigabilibus, effluit. Quod autem [lin. 9. pro Ἰπτάκωρ] Vossius ad Melam II. 1, 26. [al. II. 1, 38.] καὶ Ἰπτάκωρ reponit, non probo. Infra c. 55. et 56. scripti libri vulgatum stabiliunt. In Pomponio dissensus est; Plinii corruptus Paegyris lib. II. 12. ad verum inclinat amnis nomen. WESS.

CAP. XLVIII. [4 seq. ποταμῶν καὶ ἄλλων] πολ-
λῶν καὶ ἄλλων legendum videri coll. c. 50, 2. scripsi in

Var. Lect. Quum vero in vulgatum consentiant libri, nihil praeter necessitatem novandum, facileque ferendum vocab. ποταμῶν: sed oratio in hunc modum commodius distinguetur: κατὰ τοιόνδε μέγιστος γίνεται ποταμῶν καὶ ἄλλων ἐς αὐτὸν ἐκιδόντων, (sive ἐκιδόντων malueris) εἰσι δὲ εἶδε οἱ μέγαν αὐτὸν ποιοῦντες. Διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς etc. Ob hoc Danubius maximus est: (scilicet) et alii in eum influunt amnes, et qui eum (prae caeteris) augent, hi sunt: sive, et hi, qui eum (prae caeteris) augent: quos nempe continuo deinde recenset. ποταμῶν καὶ ἄλλων - ἐκιδόντων idem valet ac ποταμοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ἐς αὐτὸν ἐκιδόσασι: et ad illam μὲν particulam, in verbis his subintellectam, refertur ista δὲ quae consequitur, εἰσι δὲ εἶδε. S.]

6 seq. πέντε μὲν οἱ ῥέοντες) Coniecturas elegantes doctissimorum virorum, Valckenarii μόνοι ῥέοντες, Reiskii οἵτε ῥέοντες, laudare equidem, sequi non possum. WESS. — E tantum in O converso legerim, πέντε μόνον ῥέοντες. Confluentes in Istrum fluvii erant longe plurimi; διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς πέντε μόνοι ῥέοντες, quos suis singulos designat nominibus. His recensitis multo plures enumerat aliunde ortos, qui in Istrum itidem confluerint: haec est ratio, cur illi priores, αὐτογενεῖς ποταμοὶ Σκυθικοὶ, esse dicantur πέντε μόνοι, quod vicinum etiam commendat μὲν γὰρ. VALCK. — Perpensis omnibus momentis, si minus certa, at perquam probabilis videri debet Valckenarii emendatio. Sane in eodem orationis membro, paucis interiectis verbis, perincommode repetita videbitur μὲν particula, (vide tamen mox ad c. 49, 1 seq. notata.) nec articulo οἱ ante ῥέοντες satis opportunus hic locus; perapta vero ad id, quod hic agitur, vox μόνοι, et multo aptior quam quae aliis placuit μεγάλοι. S.

7. Πόρετα) Amnis Πόρετα in Arch. prave Τόρετα, nec Mela inde lib. I. 19, 87. Toreatas, quae Galei opinio, finxit: longe enim illi ab hoc fluvio. Nunc Pruth. Reliquorum titulos et cognomina, quibus nostro aevo adpellantur ista flumina, adscribere non vacat. Cupidi exposita (non sine differitate tamen) videbunt a Stukio ad Arriani Peripl. pag. 178., Bouherio Diss. Herodot. p. 204. et Bayero Comment. Acad. Petropolit. T. I. p. 409. WESS. — Locum hunc de fluvii in Istrum influentibus percommode tra-

P

ctavit Mannert in Geogr. Graecor. et Romanor. T. IV. p. 72 seq. tum illum de reliquis *Scythicis fluviiis* c. 51. et seqq. idem Vir doctus ibid. p. 74 seqq. et D'Anville in Commentatione Actis Acad. Reg. Inscript. T. XXXV. p. 573. et seqq. inserta hoc titulo, *Examen critique d'Herodote sur ce qu'il rapporte de la Scythie*. S.

[10. πρὸς ἡὺ μέων) Vide ad I. 202, 16. notata pag. 203 seq. S.]

CAP. XLIX. [1 seq. *ἐκ δὲ Ἀγαθύρων* -- τῷ Ἰστρῷ. *ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου* etc. Prius membrum, *Ἐκ δὲ Ἀγαθύρων* -- τῷ Ἰστρῷ, commodius superiori cap. 48. iungetur, ut eodem capite commemorentur fluvii, qui a septentrione et a laeva ripa in Istrum influunt; quum dein ab illis inde verbis, *Ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου* etc., nominentur ii, qui a meridie fluunt, et a dextra ripa eidem miscentur. Quod si cap. 48, 6 seq. recte bis positum μὲν particulam statuas, intelligendum forsitan erit, priori μὲν, ubi ait διὰ μέν γε τῆς Σκυθικῆς, respondere illam δὲ, *Ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου*: posteriori vero, ubi ait πῦρ μὲν οἱ ἰόντες, respondere *ἐκ δὲ Ἀγαθύρων*. De *Agathyrus*, *Scytharum* finitimis, vide c. 102. 104. et 125. S.]

6. Νόης) Solus, quod quidem reminiscor, amnem *Valerius Flaccus* memoravit; *Alazonas* tamen propius illi, quam situs gentis patitur, adiungens, lib. VI. 100. *Hiberni qui terga Noae, gelidumque securi Eruit, et tota non audit Alazona ripa*: ubi *Heinsius* et *Burmamnus*. Mox μέσσην σχίζων τὸν Αἴμον praestat. Nilus μέσσην Αἴγυπτον σχίζων lib. II. 17. et cap. 33. idem μέσσην τάμνων Λιβύην, et *Ister μέσσην σχίζων τὴν Εὐρώπην*. Verius quoque Τριβαλλικόν, [lin. 10.] quomodo *Isocrates*, *Demosthenes*, *Steph. Byz.*, alii. WESS. — De fluvio, qui *Saius* hic nominatur, (lin. 7.) vide *Var. Lect.* et *Mannert* Geogr. Graecor. et Rom. T. VII. pag. 10. quemque ille laudat *Gatterer* in *Comment.* Soc. Goett. Vol. IV. et VI. Verum nomen Οἰκος fuisse facile adsentiaris *Larchero*, cuius ad hunc locum consulenda adnotatio. Mox *Alpis* nomine (lin. 13.) sunt qui *Rhenum* a *Nostro* indigitari non sine veri specie existiment. S.

16. πρὸς ἡλίον δυσμέων μετὰ Κύντας) Scripsit lib. II. 33. de *Cynesii*, (qui non alii ac *Cynetes*, *Stephano* auctore,) ὁ ἰσχυροὶ πρὸς δυσμέων οἰκίουσιν. Consimilia *Herodorus*, *Nostri* aemulus, οἱ ἐπὶ τοῖς ἰσχυροῖς οἰκούντες τὰ πρὸς δυσμέων Κύντας

ADNOTATIONES

16
 avit Mannert in Geogr. Graecor. et Romanor. T. II. 2 seq. tum illum de reliquis Scythiciis fluvii c. 31. et c. 32. Vir doctus ibid. p. 74 seqq. et D'Anville in continuatione Actis Acad. Reg. Inscript. T. XXXV. p. 131. 39. inserta hoc titulo, *Examen critique d'Herodote et il rapporte de la Scythie*. S.
 [10. πρὸς τὴν θάλασσαν] Vide ad I. 302, 16. notis p. 10. S.]

CAP. XLIX. [1 seq. in d. Ἀντιόχου... ἔξ τῆς Ἀλφειοῦ...], commodius superiori cap. 48. iungetur, ut in te commemorantur fluvii, qui a septentrione in ipsa in Istrum influunt; quum deinde ad illam ripam in Istrum influunt, nominantur ii, qui in ripa, et a dextra ripa eidem miscentur. Quod si recte his positum sit particulam statim accipere forsitan erit, priori μὲν, ubi ait ἡ μὲν πρὸς τὴν ἄλυσιν, respondere in d. Ἀλφειοῦ, posteriori μὲν ἢ τῶν ἄλυσιν, respondere in d. Ἀλφειοῦ, Scytharum finitimis, vide c. 102. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

ὀνομάζοντας ap. Steph. in Ἰβηρίᾳ. Festo Avieno quoque Populi Cynetum, Cyneticum iugum, in alte tumescenti ditis Europae extimo. Celtae quidem, sicuti ad lib. II. 53. monstratum, extra Herculis columnas in ultima Europae vergebant, sed non post Cynetas, quod Vallae Latina dant: sic sibi et rei Herodotus pugnaret. Μιστὰ Κύντας vertendum praeter Cynetas, sive exceptis illis, quemadmodum Poëtae Odyss. λ. 468. μὴ ἀμύμονα Πηλεΐωνα. [Possis vero eadem notione latinum post intelligere. Sic Noster infra c. 53, 2. μιστὰ Ἴστρον post Istrum, i. e. excepto Istro.] Vide nunc et mirare stolidam Georgii Carletoni confidentiam, Κυνησίους sive Κύντας in Britanniae Cantios convertentis, doctissimoque Cambdeno longa epistola obtrudentis, quae octogesima inter Camdenianas. Hi fructus nimii in patriam studii. WESS.

Ibid. in Κελτῶν, οἱ ἔσχατοι etc.) De his hoc uno loco si tantum egisset Herodotus, cadere forsitan posset in dubitationem, utrum hos, an Cynetas, ultimos Europae statuisset ad Occidentem incolas. Celtas ultimos collocasse, multis nuper allaboravit ostendere vir Erudit. in libello Gallice scripto, quo, praeter cetera, specimen exhibet errorum Lex. Geograph. Martinierii pag. 290. et seqq. atque in eadem fuisse videtur opinione lib. Spanhem. in Callim. pag. 436. Omissus Spanhemio alter Herodoti locus e lib. II. cap. 33., mea quidem sententia planissime monstrat, secundum Herodotum ultimos Cynetas, paene ultimos fuisse quos vocat Κελτούς. Illic agens de Istri fonte veluti profluentis in Κελτῶν καὶ Περνήης πόλιος, οἱ δὲ Κελτοί, inquit, ὁμοῦφινοι Κυνησίους (hoc legit Steph. Byz. Noster et hic dare potuit Κύντας, οἱ) οἱ ἔσχατοι πρὸς δυσμῶν οὐκ οὐσι τῶν ἐν Εὐρώπῃ κατοικημένων. Vertit ista vir egregius: Celtae -- finitimi sunt Cynesii, qui (qui Celtae, non qui Cynesii) ultimi etc. mihi quidem ista vis videtur. Cynesites sunt ultimi; Celtae ultimi μιστὰ Κύντας, id est exceptis Cynesiiis, vel post Cynetas, omnium primos in ultima Hesperia. Avienus in Ora Marit. vs. 200., adjacent Populi Cynetum; tum Cyneticum iugum, (Qua sideralis lucis inclinatio est,) Alte tumescens ditis Europae extimum, In belluosi vergit Oceani salum. Docta dedit Is. Voss. ad Melae III. cap. 1. 51. Veritatem adfirmat memorabilis, quem comparavit Wess. in Diss.

Herod. p. 21., Herodori locus ap. Steph. Byz. in Ἰσθμῷ: quo Πρωτον μὲν, αἰτ, οἱ ἐπὶ τοῖς ἰσθατοῖς (τῆς Ἰσθμίας) εἰκον-
 τες τὰ πρὸς δυσμῶν Κύντας ὀνομάζονται (ut hic apud Herod.
 Κέλται ἰσχατοὶ πρὸς ἡλίου δυσμῶν μετὰ Κύντας) ἀπ' ἐκείνων
 δὲ ἦδη πρὸς βορείαν ἰόντι Γλητῆς μετὰ δὲ Ταρτησίοι. Ex eiusdem
 Herodori lib. X. gestorum Herculis Stephano Γλητῆς memo-
 rantur, ἔθνος Ἰβηρικὸν μετὰ τοὺς Κύντας. Tartessorum vicini
 in Philippicis Theopompi eadem fuerant Γλητῶν adpellatio-
 ne insigniti. Hinc liquet, Cynetas postremos Europae ha-
 bitatores ad Occidentem fuisse secundum Herodorum ac
 Herodotum. VALCK.

CAP. L. 3 seq. ἐν πρὸς ἐν συμβάλλειν) Ut saepius in
 talibus omittuntur verba, potuisset omitti συμβάλλειν. Ad-
 ditur, ut hic, a Phoenicide Comico apud Athen. XIV. pag.
 652. E. Omittitur Thucydidi pag. 163, 48. οὐδ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ
 ἔθνος, ἐν πρὸς ἐν: quo loco proxima respicit Herodoti. In
 seqq. mihi quoque placet ἀποκρᾶττι: huic verbo subiecta
 citat Eustath. in Dionys. vs. 226. VALCK.

9. ὀλίγω τε μέζων τῆς etc.) Est, cui haec displicent:
 μέζων sive ἴσσαν fuisse, et scriptum quidem, ὅσος πῆρ ἴσσι,
 ἢ ὀλίγω γε, aut ὀλίγον τε μέζων τῆς etc. aut paullo minor. Ni-
 hil ego novo. Pleraque omnia flumina hibernis imbribus
 solent intumescere: in Istro diversum quid observat,
 quippe hieme, qualis quantusque est, manente: paullum
 tamen increscere, ex pauciore illic coelesti aqua. Haec
 Scriptor. [Ad verba ὅσος πῆρ ἴσσι ex proxime sequentibus
 intelligitur τῇ ἰσσητοῦ φύσει.] Elegans νιφετῷ δὲ πάντα χρᾶ-
 ται [lin. 10 seq.] explicuit Hesychius, Χρᾶται, μολύνονται,
 verissime: idem enim ac χρᾶνται, nive omnia inficiuntur et
 sordent. Convenit, nec Cl. Pavium fugit, Callimachi vena-
 tor Epigr. XXXIII. Στίβη καὶ νιφετῷ κεχρημένος, pruina et nive
 madidus coloratusque. Nam κεχαρμένος R. Bentleyi, viri sa-
 gacissimi, praeter inventum non habet cur recepto ex-
 cellentius putetur. Porro ἰοῦσα ἀμφιλαφῆς rediit in sta-
 tionem, unde ob similitudinem praecedens participium
 everterat. WESS. — Χρᾶται, quod ex Arch. Vind. et Pa.
 pro olim vulgato χρᾶται recepi, videri potest ortum de-
 bere pruritui prisci alicuius librarii, ionicas ubique for-
 mas Scriptori nostro obtrudere conantis: in communem
 quidem formam χρᾶται libri omnes III. 78, 22. IV. 65, 5.

et 6. alibique consentiunt. Ita credi potest, hoc loco etiam Hesychium olim χρηται legisse, et huc spectasse interpretationem a Wesselingio laudatam. Nec tamen id satis certum: nec usquam alibi, quod sciam, hoc verbo ista notione usus est Noster. Quare videndum, ne, quemadmodum ait ὕεται γὰρ ἡ γῆ αὕτη τοῦ χειμῶνος πάμπαν ὀλίγω, sic insequentia verba similiter in hunc modum accipi debeant, νιφίτῳ δὲ πάντα (i. e. κατὰ πάντα) χρέεται αὕτη ἡ γῆ, constanter nive utitur, nivem habet haec terra, i. e. constanter ibi nix obtinet. Caeterum conf. quae et ab Hemsterh. et ab Ernest. ad Callimachi σποδῖν καχημένους αἰθῇ. Hymn. in Dian. vs. 69. notata sunt. S.

CAP. LI. 3. ἄρχεται δὲ βίων) Herodotea sunt, ὁ γὰρ δὴ Νεῖλος ἀρξάμενος -- βίει, lib. II. 17. Et cap. 33. Ἰστρος τε γὰρ ποταμὸς ἀρξάμενος -- βίει. Tum huius libri c. 49. ὁ Ἰστρος ἀρξάμενος ἐκ Κελτῶν -- βίει δὲ --. Recte hinc mssti. Amnis Tyres sive Tyras, [qui hodie Dniester sive Danaster,] aliis, uti Hesychio, Τύρις: hinc accolae (qui Τυρῆται, ut in Arch., esse debebant) Τυρῆται. Non neglexit hoc Stephanus. WESS.

CAP. LII. 4. Μήτηρ Ὑπάνιος) Hinc Mela II. cap. 1, 62. Hypanis ex grandi palude oritur, quam matrem eius accolae appellant: et Eustath. in Dionys. vs. 1143. Similiter Herodotus IV. 86. Μαῖητις, αἰτ, καλεῖται καὶ Μήτηρ τοῦ Πόντου. Dionys. Perieg. vs. 165. καλεῖνσι δὲ Μητέρα Πόντου. Avienus in Descript. Orb. vs. 245. Scythae -- matrem ponti cognominat undam: de Oceano idem in Ora Marit. vs. 393., hic parens nostri maris. Plinius Hist. Nat. VI. c. 7. Macotin Temerinda (Scythae vocant,) quod significat matrem maris: sua Dionysium et Melam, Herodoto debere non recordabatur vir Doctiss. Iac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyll. VI. c. 21. VALCK. — Hypanin Graecis olim dictum constat amnem, qui hodie Bog. S.

7. πικρὸς αἶνῳς) Hesych. Αἰνῳς, δινῳς καὶ χαλιπῳς. Apollon. Rh. III. 15. ὑπερφιάλος πέλοι αἶνῳς: et vs. 480. ἀλλὰ μάλ' αἶνῳς Δαῖδω. Scriptior suum agnoscit, cum de Scythica regione αἶνῳς ἀξύλου ἰούσης post pauca c. 61. Bene ergo Galeus. De amne et amaro fonte Iornandes quaedam, sed inperite confusa, Rer. Getic. c. 5. Danubius autem ortus grandi palude, quasi ex mari profunditur. Melius paullo Codices

scripti, Danaper [sic Scriptor ille Hypanin permutaverit cum Borysthene, cui quidem Hypanis haud procul a mari miscetur.] et quasi ex matre, tum, sed ubi fit Ponto vicinior, parvum fontem suscipit, cui ex Amphėjo cognomen est. Verius iidem Exampheo. Cetera lutulenta fluunt. Praeclare Vitruvius lib. VIII. 3. Nostri verba οὕτω δὴ τι ἐοῦσα πικρῇ, ἢ μεγ. [lin. 8.] varium tentantur in modum: Pavius, ὡς μεγάβει σμικρῇ ἐοῦσα κρινᾷ etc. non praeter Herodoti morem: Reiskius, οὕτ' ἐλίγον τι ἐοῦσα πικρῇ, ἢ etc. Neutri Codices addicunt, comparationis adverbium reticentes. WESS.

8. ἐκδίδοι γὰρ ἐς αὐτὸν κρήνη πικρῇ) Si firmant illam codices postremam vocem non reiecerim. Dicitur κρήνη οὕτω δὴ τι ἐοῦσα πικρῇ, ἢ, μεγάβει σμικρῇ ἐοῦσα, κρινᾷ τὸν Ὑπανι, ἶόντα ποταμὸν ἐν ὀλίγοις μέγαν. Est qui uni litterae ἢ duas velit voces suppositas, ὥστε αὐτὴ μεγάβει: unum si saltem ὡς posuisset, potuerat exemplis illud Herodoteis tueri ex I. 163. προσφιλίς οὕτω δὴ τι -- ὡς -- -- ἐκίλει. IV. 184. ὑψι-
λὸν οὕτω δὴ τι, -- ὡς οὐκ οἶά τε εἶναι ἰδέσθαι. Sed ut hic, lo-
quitur etiam alibi: III. 120. νῆσον -- -- ᾧδε δὴ τι ἐοῦσαν ἐπι-
τία χειρῶσιν, τὴν -- -- ἔσχει. IV. 28. δυσχείμερος χώρην οὕτω δὴ
τι ἐστὶ ἔθνη -- οὐ ποιήσεις. [Et passim alibi particulam ὡς
vel ὥστε, quam praecedenti οὕτω aut τοιούδε respondentem
expectasses, omittere solet Noster, asyndeton amans; veluti
III. 12, 9. I. 31, 6.] Nihil itaque novandum. Secundum
Herod. Fons (Exampeus) adeo erat amarus, ut, quum exi-
guus esset, Hypanin flumen in paucis magnum vitaret amari-
tudinem suam miscendo: sic acceperim hoc loco τὸ κρινᾷ vel
κρινῇ, quod ipse explicat infra c. 81. ἄποτον ποιεῖ. Ex He-
rodoto plures meminerunt: unius ponam Melae verba ex
lib. II. c. 1. Hypanis non longe a mari ex parvo fonte, cui
Exampeo cognomen est, adeo amaras aquas accipit, ut ipse
quoque iam sui dissimilis et non dulcis hinc defluat. Herodo-
tea contraxit Eustath. in Dionys. vs. 1143. κρήνη ἐκδίδασκε
εἰς αὐτὴν (lege αὐτὸν) οὕτω πικρά, ὥστε κρινᾷ τὸν Ὑπανι: ho-
rum partem quaeque praecedunt sub Herodoti nomine
profert Athen. II. pag. 43. c. d. Rationem dat Pausan. IV.
p. 371. [cap. 35 extr.] cur de hoc fonte narrata nemini
debeant esse suspecta. Tandem de hoc fonte dicta cap. 81.,
excitat Steph. Byz. voc. Ὑπανις: ubi Μητρόδωρος recte fuit in
Herodotum conversus a L. Holstenio: contra Herodotum su-

[illegible]

CAP. LIII. 6 seq. Βορυσθίνης ἰστί πολυαρκίστατος εἰς.)

8. *εὐνομιστάτας*) Bene Gronovius ex msto. Aldinum sin-
 perat Pavius *εὐνομιστάτας*, e Med. *εὐνομιστάτας* Georg. Ar-
 naldus Animadv. c. 3o., opera inutili. [Habet Hesychius
Εὐνομῆς, interpretaturque *εὐνόμοτος*, id est *bene curatus*.]
 Revocavi καὶ πλείους [l.g.] maxime [eximie] optimos et plu-
 rimos, ait, pisces flumen praebere. Hesychius, Διακρίδον,
 ἐν διακρίτῳ ἄϊοντες, ex Homero, vere corrigentibus Küstero et
 Alberto. Diversius, τοῦτε δὲ διακρίδον Ζεὺς ἀνδράσι μύθονεν
 ἅπαντι κακόν Simonidis apud Stob. LXXI. p. 436. WESS.

9. *Μετὰ τὴν καθαρὸν παρὰ δολιχοῖσι*) *Mela: Turbidis aliis liqui-*
disissimus defluit; placidior quam ceteri, potarique pulcherrimus:
πίνεσθαι τὴν ἡδυστόν ἐστι: *hoc saepius aliis, πίνω. ἢ δὲ πῶν*

ἔδωρ· οἶνος ἡδίων πινῆν. Ubi prostant et alia hinc excerpta, legitur apud Eustath. in Dionys. vs. 311. πίνεσθαι ἡδιστος, ἢ καλὸς παρὰ θολεροῖς: pro καλὸς scribendum καθαρός: hoc enim invenit ap. Herodot. et opponi noverat τοῖς θολεροῖς. Araxis unum ostium ἢ διὰ καθαρῶ I. 202. Ideo Borysthenes pisces alebat optimos. Pausan. IV. [c. 34.] pag. 363. διαφοροὶ τὸ εἶδος μάλιστα ἰχθῦς ἀναβίουσιν ἐς τὸν Πάμισον, ἅτι ἐς ἔδωρ καθαρὸν: ubi mox meminit ποταμῶν τῶν θολερωτέρων. Quando componuntur καθαρὸν ἔδωρ, et ἡθὺς καθαρὸν, opponi solent ἢ τεταρχυμένα καὶ θολερά, velut apud Dion. Chrys. p. 402. d. et in Lysidis Epistola. Ioann. Chrysostomus T. II. p. 448. A. θολερά βένκυτα dixit, et καθαράς πηγάς. VALCK. 12. ἄλις τε ἐπὶ τῷ στομ.) Quod hinc didicerat, suo ipsius oculati testis adfirmat indicio Dion. Chrys. init. Orat. Borystheniticae p. 437. Κήτερά τε, inquit Herod. [lin. 13.] μεγάλα ἀνάκονθα, τὰ Ἀντακαίους καλίουσι, παρίχεται ἐς παρίχυσιν. Alii, secundum Melam, magnos pisces, quibus et optimus sapor et nulla ossa sunt: comparat Salmas. in Solin. p. 187. d. Τάμχος Ἀντακαίων bis memorat Antiphanes Athenaei; [lib. III. c. 88. p. 118. d.] apud quem in Lyncei senario scribendum Ὁ δ' Ἀντακαίων μικρόν. [apud Athen. IV. 8. pag. 132. a. ubi equidem a librorum scriptura non recedendum iudicavi.] Vid. ad Hesych. notata in Ἀντακαίοι. VALCK.

14. ἀντακαίους) Sint-ne antacaei husones, egregie a Comite Marsilio in opere Danubiali T. IV. pag. 31. expicti, quaerunt naturae scrutatores. Culta super eo sunt viri clar. Io. Matth. Gesneri observata in Act. Soc. Latin. Ienens. Vol. II. p. 20. WESS. — Acipenseris speciem alii intel-
ligunt. S.

15. Μίχρη - - Γέβρον χῶρον) Γέβρον verum unice. Sic cap. 56. οὐνεμα δὲ ἔχει τόπιρ ὁ χῶρος αὐτός, Γέβρος. Etiam Steph. Byz. WESS.

[16. ἐς τὸν (Γέβρον χῶρον) τεσσέρακοντα ἡμερίων πλὸς ἴσθι) Jam olim Scymnum Chium et Poinponium Melam eundem dierum numerum in suis Herodoti codicibus reperisse, in Var. Lect. monui. Reizius vero in Praefat. ad suam Herodoti editionem p. xxi. et seq. ex professo hunc locum examinans, collato cap. 18. et 71. cum his quae hoc ipso capite mox subiiciuntur, colligit, non potuisse Herodotum h. l. τεσσέρακοντα scribere, sed consentaneum esse,

... ibi prout et alia hinc ex...

20. WESS. — *Acipenser* ...
... Γέρου Χάρις) Γέρου verum hanc. Soc
... έχου τούτοις ο Χάρις αυτός, Γέρου. Είμαι δηλ
S. ... τούτοις ... Μεταφράσεις ...

S. *γ* (Γέννησις) γενεσιγενήτων γεννηθέντων
 γέννημα Χιου et Pospositum. Molem numerum
 verum in suis Herodoti codicibus reperitur et
 onui. Reizius vero in Praefat. ad suam
 nem p. xxi. et seq. ex professo hanc le-
 collato cap. 18. et 71. cum his qui
 non subiiciuntur, colligit, non potuisse se
 γενεσιγενήτων scribere, sed consuetum et

19. τῶν γεγραμῶν Σκυθίων) Supra, ἀπορήτων Σκυθίων, νομά-
δων Σκυθίων, tum ei γεγραφοί Σκυθαί: quae quidem deletum
alterum articulum adprobant. In numero ἐπὶ δέκα ἡμε-
ρίων aut hic, [lin. 20.] aut c. 18. ubi ἐνδέκα ἡμερίων, men-
da haeret, cui nulla ex libris manu exaratis medicina.
Fontes Borysthenis in Sandomirensi agro scaturiunt, *Matth.*
Miechovius, *Stanislaus Sarnicius* et alii docuerunt. Conf.
Stukium ad *Arrian.* Peripli. Ponti pag. 156., praetereaque
Paul. Piasecium Chron. p. 45. WESS.

19. τῶν γεωργῶν τῶν Σκυθῶν) Ex syllaba male repetita
natum, delendum secundum illud τῶν. Minus bene ce-
perunt quae proxima praecedunt: [lin. 18.] ἀνθρώπων οὐδεὶς
iungi non debuerat: interponendum, δι' ἃν ἦεν ἀνθρώ-
πων, οὐδεὶς ἔχει φράσαι: nam hinc distat, *fluvii φράσαι τὰς πα-
ράς*, quod ex ipsius sententia [l. 23.] οὐδεὶς poterat Ἑλλήνων.
Φαίνεται, inquit, ἦεν δι' ἱερῶν ἐς τῶν γεωργῶν Σκυθῶν τὴν χώ-
ρην, qui iuxta hunc fluvium ἐπὶ δίκῃ ἡμερῶν πλεόν νηυσταί:
supra IV. 18. memorantur aliquoties οἱ γεωργοὶ Σκυθαί, quos
Graeci, Olbiopolitae, adpellent Borysthenidas; ubi pro δέκα
ἡμερῶν legitur ἡμέρας ἑνδεκά. Nunquam Herodoto dicuntur
nisi οἱ γεωργοὶ Σκυθαί. [non οἱ γεωργοὶ οἱ Σκυθαί.] C. 55. Hypa-
caris dicitur διὰ μέσων τῶν Νομάδων Σκυθῶν ἦεν. Aliis simi-
liter saepius opponuntur οἱ Νομάδες Σκυθαί, et οἱ γεωργοί, *No-
mades et Georgi*: sic enim vocandi sunt etiam Graecorum
interpreti. Mela p. 125. Panticapae Nomadas Georgosque di-
terminat. P. 131. *vagi Nomades pecorum pabula sequuntur;*

atque ut illa durant, ita diu statam sedem agunt: colunt Georgi exercerentque agros. vid. Strabo VII. p. 478. c. et 479. b. [p. 311. ed. Cas.] ubi Georgi ἡμερώτεροι τε ἅμα καὶ πολιτικώτεροι νομίζονται εἶναι. VALCK. — At iidem, ἀροτῆρες, c. 17, 9. et 52, 11. S.

24. ἐς τὸ αὐτὸ ἔλος) Pulcre recordor τοῦ Αἰσίου τῆς Strabon. lib. XIII. p. 898. [pag. 602. ed. Cas.] distinctum ab eiusdem ἀρχῇ. Nihil tamen certius revocato, cui oculatus testis Dio Chrysostom. pondus addit, principio Orat. Borystheniticae. Herodot. VII. 127. ἐς τὸ αὐτὸ μέθρον τὸ ὕδωρ συμμίσγοντες: et lib. I. 202. Idem Chrysostomus de urbe Borysthenae, καίται δὲ πρὸς τῷ Ἰπάνιδι — οὐ πολὺ ἄνωθεν τῆς Ἰππολίου καλουμένης ἄκρας, nitidissime veterem et suae acutatis habitum civitatis explanans, et, quod Th. Gale non insuper habuit, Ἰππόλειω ἄκρην Arch. Vallaeque. Videri certe Orator posset ab Herodoto omnem eam descriptionem mutuatus, nisi liquido constaret ἀπὸ τῆς αὐτοψίας rei ipsum notitiam habuisse: optime in Diatriba Casaubonus. WESS.

26. Ἰππολείων ἄκρη) Hippolai promontorium. Genuinam nominis formam Hippoleo Latina iam dederant Vallae, quae postea transiit in Ἰππολείων. Dionis Chrys. locus, Galeo citati, legitur p. 437. b. ubi ἡ Ἰππολίου καλουμένη ἄκρα dicitur esse τῆς χώρας ἐξὺ καὶ στερεὸν ὥσπερ ἔμβολον, πρὶ δὲ συμπίπτουσιν αἱ ποταμοί: vocem posuit Herodoti, qui, τὸ μεταξὺ, inquit, τῶν ποταμῶν τουτέων, ἐὼν ἔμβολον τῆς χώρας, Ἰππόλειω ἄκρην καλεῖται. Sequentia Dionis firmanz ἔλος in vicinis restitutum in Diss. Herod. pag. 99. Ut Ἰππόλειω, occurruunt et ap. Herod. Μενέλιω· Χαρίδιω· Ἀρκεσίδιω· Ἀναξίδιω: sed, qui saepius est ἀρχιρέως, cur semel [II. 37, 25.] ἀρχιμέριω diceretur? VALCK.

27. ἐρὸν Μητροῦς) Multa pro delubro Matris ex religioso Scytharum cultu Vir Celeb., oblitus Olbiopolitis Graecae fuisse originis, patriaeque religionis tenaces: ἐρὸν Μητροῦς relinqui in sede potuerat. Vide c. 18., e quo iam τῷ Ἰπάνι iustius erit. Sunt urbis incolae Βορυσθενεῖται c. 17. et 78. et seqq., quomodo et Arch., parum adiutus. hoc loco. L. Holstenius ad Steph. idem optaverat. In Dionis Chrysost. Orat. Borysthen. saepe Βορυσθενῖται, cuius dispar sermo. WESS.

ADNOTATIONES

et illa darent, ita diu statim sedem ageret: colunt Cor-
que agros. vid. Strabo VII. p. 478. c. et 479. b. [p.
i. Cas.] ubi Georgi *ἀντιπάρη* et *ἀνα* καὶ *ἀντιπάρη*
et *ἀντιπάρη*. VALCK. — At idem, *ἀντιπάρη*, c. 17. a. c.

S. *ἡ τούτῳ ἴσως*) Pulcre recorder *τῷ Ἀντιπάρῃ* *τοῦ*
h. XIII. p. 898. [pag. 603. ed. Cas.] *διὰ τὴν*
n. *ἀντιπάρη*. Nihil tamen certius revoco, cui *ἀντιπάρη*
ho Chrysostom. pondus addit. principio *ὅτι* *ἀντιπάρη*
icae. Herodot. VII. 127. *ἡ τούτῳ ἴσως* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*
et lib. I. 202. Idem Chrysostomus de arte her-
tica: *ἡ τούτῳ ἴσως* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*
ἡ τούτῳ ἴσως *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*
ἡ τούτῳ ἴσως *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*
titum civitatis explanans, et, quod Th. Cas. in
habuit, *ἡ τούτῳ ἴσως* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*
ator posset ab Herodoto omnem esse descrip-
tione, nisi liquido constaret *ἡ τούτῳ ἴσως* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*
otitiam habuisse: optime in *ἡ τούτῳ ἴσως* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*

ἡ τούτῳ ἴσως *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*
formam Hippoleo Latina iam debuit. Val-
tea transiit in *ἡ τούτῳ ἴσως* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*
legitur p. 457. b. ubi *ἡ τούτῳ ἴσως* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*
sse *ἡ τούτῳ ἴσως* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*
en *ἡ τούτῳ ἴσως* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*
uit, *ἡ τούτῳ ἴσως* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*
u *ἡ τούτῳ ἴσως* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*
stitutum in Diss. Herod. pag. 99. *ἡ τούτῳ ἴσως* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*
runt et ap. Herod. *ἡ τούτῳ ἴσως* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*
sed, qui saepius est *ἡ τούτῳ ἴσως* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*
fines diceretur? VALCK.

ἡ τούτῳ ἴσως *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*
Μητρίδος) Multa pro delubro Matræ et religio-
cultu Vir Celeb. oblitus Obliviscens *ἡ τούτῳ ἴσως* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*
originis, patriæque religionis tenetur: *ἡ τούτῳ ἴσως* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*
lingui in sede potuerat. Vide c. 14. *ἡ τούτῳ ἴσως* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*
ustius erit. Sunt urbis incolae *ἡ τούτῳ ἴσως* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*
et seqq., quomodo et *ἡ τούτῳ ἴσως* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*
Holstenius ad *ἡ τούτῳ ἴσως* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*
st. Orat. Borysthen. sæpe *ἡ τούτῳ ἴσως* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*
10. WESS.

27 seq. *ἡ τούτῳ ἴσως* *τῷ* *ἀντιπάρῃ*) Versionis Vallæ corrector [Gro-
nov.] ad Hypanin; recte: sed tum scribi quoque debuit
ἡ τούτῳ ἴσως *τῷ* *ἀντιπάρῃ*: ut IV. 18. *οἱ δὲ ἰόντες ἐπὶ τῷ Ἰάνῃ*. Sub mon-
tem habitantes *οἱ δὲ ἰόντες* dicuntur *ὑπ' ὅρι*: qui flumen accolunt,
ἐπὶ ποταμῷ, Herod. II. 108. apud quem in istum sensum
occurrunt *ἐπὶ τῷ Ἰόνῳ* *ἐπὶ ποταμῷ* *Ὀάρι* *ἐπὶ τῷ Μαρῳ*.
Ubique reperientur similia: vulgatum in Pausan. p. 483.
ὑπὸ τῷ Εὐρίπῳ, *ἐπὶ τῷ Εὐρ.* corrigit Græce perdoctus Fr.
Sylburg. VALCK. — In Var. Lect. monere debueram *ὑπὸ*
h. l. legi in ed. Wess. et superioribus, neque aliud c. msstis
adferri, eandemque scripturam in nostro etiam cod. F.
obtinere; *ἐπὶ* vero primum in contextu (uti par erat)
posuisse Reizium. Nihil autem permutatione istarum vo-
cularum frequentius. S.

[29. *τὰ ἀπὸ τούτων τῶν ποταμῶν*] *ἀπὸ* idem fere hic so-
nat ac si dixisset *τὰ περὶ τούτους τοὺς ποταμούς*. Similiter IV,
195, 21. *τὰ ἀπὸ τῆς ἡσίου* — *οἰκίται ἐστὶ ἀληθῆς*. Sic fere etiam
VII. 195, 7. *τὰ ἐξ οὐλοῦτο πηδῆσαι ἀπὸ τῆς ἑξῆς στρατῆρος*. S.]

CAP. LIV. [2. Παντικαπῆς] Quem Panticapen hic
memorat Herodotus, eum nullum esse, nec umquam fuisse,
contendit D'Anville loco cit. p. 579. Etenim Samaram
fluvium, quem Bayerus esse Panticapen Herodoti existi-
mat, longe ultra Hylæam ultraque cataractas in Bory-
sthenem influere. Danvillium Mannertus sequitur. Com-
modo vero Larcher in Indice geographico monuit, fieri
posse ut non nisi in indicando amnis illius cursu errave-
rit Herodotus. Caeterum ad ipsas doctorum Virorum su-
per hoc argumento disputationes, Lectorem remitto: ne-
que nunc Hyacynrin, aut Gerrhum, aut Hyrgin sive Syrgin
fluvios moror, CAP. LV. LVI. et LVII. memoratos, de
quibus iidem laudati viri alique Geographi consuli pos-
sunt. S.]

CAP. LVIII. 4. *ἐπιχλωτάτη*) Unde *ἐπιχλωτάτη*
[in ed. Gron.] venerit, indictum; forte ex Mediceo, si
quidem in Ask. idem. Ex Fabri *ἐπιχλωτάτη* refingitur *ἐπιχλω-
τάτη*. Poterat pari iure *ἐπιχλωτάτη*, ob *νομάς* *ἐπιχλωτάτη*, pa-
scua succi plenissima in Clement. Alex. Paedag. I. p. 127. Ego
vero addubito. Testatur, ex inspectis animalium visceribus,
nam ut *ἀντιπάρη*, aliorum abductis, corrigatur, causasse
mihl, prohibetque Suidas; testatur, inquam, ex apertis

[ἀνορθομένους] potuisse de herbarum certa qualitate cognosci. Succis plenissimae si designarentur, earum virtus ac bonitas ex boum palearibus, armorum crassitudine ac pinguedine spectari, citra sectionem aut alias in terras circumvectionem, abunde poterat. An ergo ἐπιχυλωτάτη, bilis plenissima et ad eam generandam aptissima? Ἐπίχυλος habuit hanc notionem, translatam ad eos, quorum in pectore bilis intumescit: ὀργαῖς ἐπιχύλους Plutarch. dabit T. II. pag. 129. Talis Sophista Philagrus διεμέτατος καὶ ἐπιχυλωτάτης Philostrato, Vit. Sophist. lib. II. 8. p. 578. Talis Pan, πρῶτος τὴν βίαν καὶ τὸ ἐπίχυλον αὐτῆς λαΐνων, Icon. lib. II. p. 828. Insuper dubio vacat, herbas huius Ponticae orae mire amaras fuisse, ex Ovidio, cuius ap. Portum versus: [Tristia per vacuos horrent absinthia campos. Et alibi: Terraque de fructu, quam sit amara, docet.] praeterea varias regiones admodum biliosa generasse animalia. Aristoteles, quem mihi doctissimus Berglerus ostendit, in Naxo πάντα τὰ τετραπόδα tanta fellis copia instruit, ὥστε ἐκπλήττειν τοὺς θύοντας τῶν ξίνων. Hist. An. I. 17. p. 24. Atque haec efficiunt, ut Aldi et aliorum ἐπιχυλωτάτη prorsus ne damnetur. Porti non dispar opinio, nec Reiskii olim in Miscell. Lipsiens., nunc ἐπιχυλωτάτη unice illi proba. WESS. — In editis postea Animadverss. locum hunc Reiskius intactum reliquit, puto quod in veteri scriptura, quam Wess. revocavit, adquieverit. S.

Ibid. ἐπιχυλωτάτη πασῶν ποίων) In aliis est Editis ἐπιχυλωτάτη. T. Fabro tribuitur εὐχυλωτάτη a Gronovio, cui placet ἐπιχυλωτάτη. Neutrum admittit accuratior scribendi modus; cum in χυλός prima producat, vox Fabro recte scribitur εὐχυλωτάτη, in Epist. I. pag. 47. In Herodis Attici priori inscriptione versus est 24. Ἡ πόλην χυλῶ εὐρυλῶς χλωρὰ θύουσαν. Est mihi ad manum Ed. Herodoti Hervag. ad cuius oram vir doctus adscripsit, ἐπιχυλωτάτη videtur omnino legendum. Hoc rectum arbitror; aut, si quis ita mavelit, εὐχυλωτάτη, ut sic herbam dixerit, quae succum optimum praeberet. Vocem de oleribus aliisque fructibus medicus frequentat Siphnius Diphilus, cui opponuntur εὐχλωτέρος et κακεχυλωτέρος apud Athen. II. p. 68. f. et corpori salubris malva dicitur εὐχυλος, p. 58. e. Proxima Herodoti, [lin. 5.] ἀνορθομένους δὲ τοῖσι πτηνίσιν ἐστὶ σταθμώσασθαι, οἷ.

ADNOTATIONES:

[illegible]

quod in veteri scriptura
 4. S.
 ἡ δὲ γὰρ τὴν παλαιὰν τὴν ἐν ἡμῶν
 1. T. Labro tribuitur exordium a Gersoni
 2. Neutrum prima productur, von Gersoni
 3. in xolys prima productur, von Gersoni
 4. in Epist. I. pag. 7. In Herodote
 5. ἡ δὲ γὰρ τὴν παλαιὰν τὴν ἐν ἡμῶν
 6. Est mihi ad manum Ed. Herodoti Herod
 7. vir doctus adscriptis. ἡ δὲ γὰρ τὴν παλαιὰν τὴν ἐν ἡμῶν
 8. Hoc rectum arbitror; aut, si quis in
 9. ut sic herbam dixerit, quae vocatur
 10. Vocem de oleibis aliisque fructibus
 11. Siphnius Diphilus, cui opponuntur
 12. apud Athen. II. p. 58. r. et de opor
 13. p. 58. r. Proxima Herod
 14. ἡ δὲ γὰρ τὴν παλαιὰν τὴν ἐν ἡμῶν

τιῦν οὕτως ἔχει, partim excitat Suidas in 'Ανοιγει, et 'Ανογο-
 μίνους interpretatur σχιζομένους. De Socrate Alcibiades in
 Platonis Symp. p. 216. D. τὸ σχῆμα, inquit, Σειληνωδὲς ἔφα-
 θεν περιέβληται - - ἔξωθεν δὲ ἀνοιχθεὶς πόσις, οἷσθε, γέμει σω-
 φροσύνης: quae ex aliis eiusdem Symp. locis sunt explican-
 da. VALCK. — At sic non explicavit Vir doctus, cur,
 ad iudicandum quam sint εὔχυλοι herbae in illo terrae tractu,
 opus sit ut aperiantur pecora. Quare probabilior Wes-
 selingii interpretatio; eoque magis, quod in primas voca-
 buli literas ἐπιχ. libri omnes consentiunt, nec vero ullo
 antiquitatis testimonio probari potest, vocabulum ἐπιχυ-
 λος, idem atque εὔχυλος sonans, in usu graeci sermonis
 fuisse. S.

CAP. LIX. ἡ. Ζεὺς ὀρθότατα --- καλεῖται Παπαῖος)

Non aliam, opinor, ob rationem Iupiter videri potuit Herodoto Scythis rectissime dictus Παπαῖος, nisi quod crediderit hoc nomine Scythis etiam patrem fuisse designatum. Homere illud de Deorum Rege, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, Philosophis etiam merito perplacuit, et Platoni, et, quos expressit Plato, Pythagoreis: Stobaei Diotogeni p. 352, 16. summus Deus dicitur χρατὸς διὰ τὸ εὐεργετικὸς τε ἡμιν καὶ ἀγαθοδότης, ὅπως δὴ καὶ λέγεται ὑπὸ τῷ Ἰωνικῷ πινυτᾷ, (sic Timaeo quoque Locro dicitur in fine libelli:) ὥς κ' εἶναι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. vide ap. eumdem Sopater pag. 312, 46. Dio Chrys. p. 556. c. Certe nondum articulate fautibus pueris Scythis sonus idem ac in Graecia primum exiit, utpote facillimus enuntiatus, πα, πα, παπα, quibus syllabis Patrem a balbutientibus designari statuerunt ab ultima hominum memoria Graeci. Recte grammateus Aristophanes tanquam eiusdem generis προφωνήσεις παιγνιωδιστάς consideravit vocolas ἄππα, πάππα, μάμμα, τίττα, ἄττα, similesque apud Eustath. ad Iliad ῥ. p. 1159. [1118. ed. Rom.] secundum quem ad Iliad. ῥ. p. 428. [565. ed. Rom.] pater non tantum Πάπας, Παπίς, Πάππας, sed et Πᾶς; (imo Πᾶ) dicebatur, ut mater Μᾶ [cf. Valck. ad Adoniaz. p. 582.] Non vulgaria, linguarumque origines vestigantibus utilia, notavit H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 223. et seqq. In Aeschyl. Suppl. legitur vs. 897. μᾶ, γᾶ: vs. 901. ὦ βᾶ γᾶ παῖ Ζεῦ. Scripserat in ora libri sui Scaliger: βᾶ, βασιλεῦς, ut μᾶ, μάτερ. De veteri atque inde ducto recentiorum usu Pear-

sonus egit in Vind. Ignat. p. 345. Nonnulla dederat *Ia. Rod. Wetsten.* in Epist. *Origenis ad Afric.* Tandem ex *Arriani* docet Bithyniacis *Eustath.* in *Iliad.* t. p. 429, 1. [pag. 565. ed. Rom.] Iovem Bithynis dictum Παππυ: et ex *hii Herodoti*, Scythis Παπαῖον. Attigere etiam *Spanhem.* ad *Calim.* p. 129. et *Wess.* in *Diodor.* III. 58. VALCK.

10. Παπαῖος) Bithyni Iovem Παππυ parili ratione invocant, *Arriano* ap. *Eustath.* auctore. ΘΕΟΥ ΠΑΠΑΙΟΥ in *Lapide Persico*, modo valeat. *Ampl. Cuperi* (Epist. ad *Lacrozum* IX. p. 29.) suspicio. Convenit, qui *Nostri* in animo fuit, *Homeri Παππυς*. Nullum profecto patris πατέρων ἀνίστατο ὄνομα, vere *Sopater* ap. *Stobaeum*: nullum tribui Deo excellentius et grandius potuit. Haud annumero, quod nobis Christianis quotidie ore teritur iteraturque. ΠΑΤΡΙ ΑΜΜΩΝΙ, si non fallit arae inscriptio, in *Indis* iuxta amnem *Hyphasidem*, *Philostr.* Vit. *Apoll.* lib. II. 43. Ex *Livii Andronici Odyssea*, *Pater noster Saturni filie*, servavit *Priscianus* lib. VII. p. 741. WESS.

12. Ἀπρίμματα) Lapidum epigrammata et Codicum numerus sic volunt. ΑΠΡΙΜΙΑΣΑ ex scripturae errore in *Origene* et *Valla*. Non repeto, quae viri doctissimi *Sopinius*, *Kiisterus*, *Alberti* ad *Hesychium*. Indicandae Io. *Schefferi* hariolationes *Upsalae Antiq.* c. 8. p. 98., quibus Ἀπρίμματα sive Ἀπρίμματα secatur, ut tota terra sit et Germanorum *Hertha*; et Ἀπρίμ fit Παπρίμ, quia *Iupiter Papaeus*, cuius uxor terra. Satis est indicium. In *Scythico* *Neptuni* titulo discordia amanuensium electionem moratur. Θάνατος ἀρρίπυ, ubi libitum fuerit, ex illo potest dissensu. WESS. — Qui etymologicas amat coniecturas, si minus usquequaque certa ratione, ingeniose utique et erudite expositurum, reperiet in *Commentatione inserta Additamenti ad Historiam Univers.* ex *Anglico sermone* in *Germanicum* translata, Vol. III. p. 43 seqq. auctore *F. W. Beer.* S.

CAP. LX. 2. πρὸ πάντων τὰ ἱερὰ) In *Vallae* Latinis apud omnia templa. Atqui nulla simulacra, nullas aras, neque templa *Scythae*, uti praescriptum, dedicabant, nisi uni *Marti*. Ἱερὰ non hic *fana*, sed *res sacrae sacrorumque ritus* sunt, qui iidem quotiescunque immolabant; non reticuit *Laurentii* peccatum *Cl. Pauw.* WESS. — Licet

templa et aedes diis consecratas non habuerint Scythae, possis tamen haud incommode cum *Larchero* τὰ ἐξ hic loca intelligere sacris faciundis destinata. S.

5. σπάσας τὴν ἀρχὴν τοῦ στρόφου) *Attracto capite lora-menti*, recte nostras L. Bos interpretatur Obs. Crit. c. 2. Permutantur phrases, σπάσαι τὸν χαλινὸν, et ἀνελκύται τὰς ἡλίας. *Funis extremitas*, τὸ ἄκρον τοῦ δεσμοῦ, *Herodoto* est ἀρχὴ τοῦ στρόφου. *Euripides Hippol.* vs. 772. Μουνυχίου δ' ἐκ' αἰκταῖς ἐκδήσαντο Πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχάς: *lortas funium extremitates* nuper explicuit vir eximius Ier. Marklandus, cuius Notas in Hippol. praeter cetera debemus elegantissimo *Musgravio*. ἀρχὴν σχινίου dixit *Diodor. Sic.* I. pag. 109, 71. τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς, *Lucian.* T. III. p. 83. Optimo S. S. interpreti Marklando non poterat omitti *Lucaneum Act. Apost.* x, 11., coelo demissum instar linteī σκιδὸς τίττασθαι ἀρχαῖς διδόμενον. *Plato de Rep.* X. p. 616. c. κατὰ μέσον τὸ φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄκρα τῶν δεσμῶν αὐτοῦ τριταμέναι. *Ista Lucae* dimiserunt intacta Philologi: multa tamen saepe disputantur, de quibus nemo dubitat. In proximis [lin. 7.] vera *Petavii* et *Reiskii* est coniectura, περὶ ὧν ἔβαλε, Codicum etiam auctoritate munita. VALCK.

7. βρόχῳ περὶ ὧν ἔβαλε) Nitet oratio Ionum consuetudine, qua περὶ ὧν ἔβαλε idem atque περιέβαλε, sicuti ἀπ' ὧν ἔβαλε ἰωῦτόν lib. II. 47. κατ' ὧν ἐπλάσματο τὴν κεφαλὴν c. 85. et ἐξ ὧν εἶλον τὴν κοιλίην c. 86. Plura *Herodoti* cultorem effugere nequeunt. Recte priscum περιὼν ἔβαλε eum in modum disiunxerunt *Dion. Petavius*, correcto quoque *Vallae* lapsu, ad *Epiphanium* p. 10. item *Pavius* et *Reiskius*. [conf. *Gregor. Dial. Ion.* §. 47. et ibi *Koen.*] Iam [lin. 9.] οὗτι κατηξάμενος nollem a *Galeo* vulgato praelatum: precum facta ante mentio est; οὗτι κατὰ ξάμενος subdit, quoniam Graecorum in victimis constantissimum τὸ κατὰ ξάμενος. *Lege L. Küster.* ad *Comici Av.* 960. et *Valck.* in *Eurip. Phoen.* vs. 576. Redibit similis verborum confusio c. 103. WESS.

CAP. LXI. 1. αἰνῶς ἀξύλου ἰούσης) Hinc *Aelianus* de Nat. An. XII. 34. Σύνθαι, ξύλων ἀπορία, ἅτινα ἀν καταθύσῃσι, τοῖς αὐτῶν ὀστέσις ἔψουσι. *Mela* II. c. 1. sub fin. *Lignorum egen-tes*, ignes ossibus alunt: ignes sacros intelligit *Is. Voss.* ex *Herodoto* et *Aeliano*: conf. *Salmas.* in *Solin.* pag. 186. Ubi mox [lin. 4.] λιβητας memorat ἐπεχωρίους, μάλιστα *Διοβίου*

κρητῆρες προστιμένους: expectabimus qui nos doceat, quales isti fuerint Λέσβιοι κρητῆρες, mihi etiam aliunde ignoti. In *Athenaico* quidem Poculorum catalogo Λέσβιον etiam invenitur; sed, qua hunc usum adfirmat, auctoritas *Hedyli*, illa hac in re nulla est: vid. *Casaub.* Anim. XI. cap. 11. VALCK. — *Athenaeum* vide lib. XI. cap. 71. nuperae editionis, et *Animadv.* in *Athen.* Vol. VI. p. 206. Quod paullo ante [lin. 1.] ait ὧδε ἴσφι --- ἐξέρχεται, alibi τοιοῦτο pro ὧδε dicere adsuevit. S.

4. Λέβητας ἐπιχωρίους) In *Erratis* vir *Celeb.* [Gronov.] ἡ Λέβητας scribi iubet, quod festinanti excidisse opinor: ego praepositionem, utique inutilem, nusquam in schedis animadverti. Fecisset quoque operae pretium, si *Mediceo* Λέβητοι quid indicetur, non celasset. Λέβητα *Hesychii* nulli hic usui. *Lesbium*, genus vasis coelati, a *Lesbiis* inventum habet *Festus*; Λέσβιον ποτηρίου εἶδος *Athen.* lib. XI. p. 488. A. WESS. — Licet paullo post dicat Scriptor ἡ τῶν τοῦ ἐμβάλλοντες, tamen et hic eidem praepositioni esse poterat locus. Itaque quum *Reizius*, *Gronovii* monito obtemperans, sic edidisset, ἔπειτα ἐμβάλλουσι, ἣν μὲν τύχῃσι ἔχοντες, ἡ Λέβητας ἐπιχωρίους, eadem scriptura, me imprudente, in nostrum exemplum propagata est. Et in *Var. Lect.* adnotavi quidem, ἡ h. l. a nostro ms. F. abesse: nunc vero demum animadverto, nullo in codice voculam illam legi, recteque *Wesselingium* cum superioribus omnibus ἣν μὲν τύχῃσι ἔχοντες Λέβητας ἐπιχωρίους edidisse; et sic in nostro contextu rescriptum velim, quemadmodum cautior *Schaeferus* etiam edidit, quum *Reizium* *Borheck* esset secutus. S.

8. ἡ τὰς γαστέρας) Sunt in *Aeliani* Nat. An. XII. 34. hinc derivata. In pellibus coquendi morem Arabes *Bedui*-nos probasse *Cl. Reiskius* significavit; *Scotos* olim etiam *Barnesius* ad *Euripid.* *Cyclop.* vs. 359., et hunc usque in diem *Tartarorum* plures *Ampl. Nic. Witsen* in *Tartariae Descript.* p. 659. WESS.

[14. τῶν κρεῶν καὶ τῶν σπλάγχνων ἀπαρχόμενος etc.) *Carnium* et viscerum prosicias deo oblatas ante se (nescio an in ignem) proicit. conf. III. 24, 15. Aliud est κατάρχεσθαι cap. 60, 9. quod fit priusquam mactatur victima; aliud nunc ἀπαρχισθαι, mactata et cocta victimā. S.]

15. τὰλλα πρόβατα) Generale quadrupedum priscis no-

ADNOTATIONES

illo ante (An. 17.)
de dicere adseruit. S.
αἰσθητὴς ταραχῆς) In Eratris vir Celest (Gon-
tes scribi iubet, quod festinanti exidisse opor-
tione[m], atque inutile[m], nusquam in die
adverit. Fecisset quoque operae pretium: si hic
n. quid indicetur, non celasset. *Αἶμα Ηρόδοτο*
sui. Lesbium, genus ovis coelesti. lib. II. p. 80.
Festus; *αἰσθητὴς ταραχῆς* Athen. lib. III. p. 80.
S. — Licet paullo post dicitur Scripsi? non re-
tis, tamen et hic eidem praepositioni ut prae-
laque quum Reizius, Gronovii monito impo-
disset, *εἴτα ἱερὰλλοντι*, *ἐπὶ μὲν τοῦ ἀγίου*, *ἐπὶ δὲ*
τρυφίης; eadem scriptura, me impedit, in eo
exemplum propagata est. Et in Var. lat. mss.
A. B. C. D. E. I. a nostro ms. F. abesse: non videtur
litteris, nullo in codice voculam omnia in eo ap-
vertio, cum superioribus omnino in eo ap-
αἰσθητὴς ταραχῆς editidis; et sic in *κατασκευασ-*
um velim. quemadmodum caeteros *αἰσθητὴς*
quum Reizius Borheck esse sentias. S.
ταῖς ταραχαῖς) Sunt in *Actiani* An. II. p. 80.
ivata. In pellibus coquendi morem Aelianus
basse Cl. Reizius significavit; Scote autem
ad Euripid. Cyclop. vs. 559., et hanc opo-
rtarorum plures Ampl. P. Wic. in li-
ript. p. 659. WESE.

Ibid. καὶ τὰλλα πρόβατα) *Et alias oves, tum praecipue equos: ista dedit corrector antiquae versionis. Optime dederat Valla: immolant autem tum alia pecora, tum praecipue equos. Veteris usus et Hippocratei medicus immemor [Gronovius, medicam manu versioni Vallae adhibere parum felici subinde successu conatus,] haec quoque voluit mutare. Τὰ ἄλλα πρόβατα sunt, quae dicuntur in vicina τὰ ἄλλα ἱεῖα, et τὰ ἄλλα τῶν κτηνῶν, uti legit Valla, cui concinit Cod. Arch. Veteribus utique quavis pecora, inter edendum etiam quatuor pedibus προβαίνοντα, πρόβατα dicebantur. Eam in rem haec etiam Herodoti advocat Eustathius in Odys. v. pag. 384, 14. [pag. 1649. ed. Rom.] et multa tradit, aliunde ignota, ex Aristophane Gramm. ad Iliad. λ'. p. 828. [pag. 877. ed. Rom.] Herodotus VII. 171. ὁμοῦν τε καὶ λοιμὸν γίνεσθαι καὶ αὐτοῖσι καὶ τοῖσι προβάτεσι. Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 356, 29. χρέματα καὶ πρόβατα διηπάνασι. ad. Foesii Oecon. Hippoc. voc. Πρόβατα, Spanhem. in Call. Iymn. Apoll. vs. 51. V A L C K.*

CAP. LXII. 2. τῷ δὲ Ἀπνὶ ὤδε) Ex scriptis codicibus, quod vir doctus [Reiskius] voluit, interpunxi scriptisque, τῷ δὲ Ἀπνὶ ὤδε κατὰ νομὸν etc. [Olim κατὰ νόμον prisco ritu intellexerat Vallā.] Fuit Scythia in praefectura descripta, quibus singulis suus νόμαρχος c. 66. Hos per regionis tractus dispersa ἀρχαίαι erant [curiae, comitia, loca ad quae populus conveniebat] et sarmentorum strues, mirae longitudinis et latitudinis, quarum neutram sollicita. Nonne tamen incommodum et otiosum, [lin. 5.] τριβύς stadiis congeriem istam [altitudinem istius congeriei] fuisse minorem, adscribere? Quis tam alte eductum cumulum expectare posset aut suspicari? Videtur omnino certus *pedum cubitorumve modus*, quo minorem illam exaggerationem scriperat, deficere. Sic D. Petavius ad Epiphan. p. 10. a quo non dissentio. Adde Reiskii de hac prodigiosa struice iudicium *Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 105. WESS.* — Susplicari possis, ὅψος δὲ σταδίου ἴλασεν scripsisse Herodotum: sed et hoc incredibile, ad tantam fere altitudinem Herodot. T. V. P. II. Q

Herodot. T. V. P. II.

Q

evectam esse immensam illam struem, in terra potissimum quae ligno carebat. Caeterum de cultu isto, quem ad Martem deum *Herodotus* refert, consuluisse iuvabit quae auctor *Commentationis* illius, quam supra ad cap. 59, 12. laudavi, §. 121. p. 72. disputavit. S.

2. κατὰ νόμους) Dum vertunt, prisco ritu [ut *Valla*,] vel legitimo ritu, [ut *Gron.*] ad eundem offendunt lapidem, ad quem saepius interpretes in rebus Aegyptiacis: multos indicavit errores *Leopard.* Em. VII. c. 18. Κατὰ νόμους scribi debet, et converti, in singulis nomis, sive praefecturae. Sunt nobis multo quidem notiores νομί, praefecturae, in quas divisa fuit Aegyptus; neque tamen dubito quin hic Scythiae nomi designentur. Ut in Aegypto nomi suos habebant Praetores, quos Νομάρχας adpellant Graeci, sic se rem in Scythia habuisse vel ista demonstrant *Herodoti* c. 66. Ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου ὁ Νομάρχης ἑκάστος ἐν τῷ ἑαυτοῦ (sic lego:) νομῷ κερᾶ κρητῆρα οἶνον, ἀπ' οὗ πίνουσι τῶν Σκυθῶν ὅσοις etc. Quae hic sequuntur ap. *Herod.* [lin. 4.] Φρυγῶν Φάκελοι συννέεται, sine Scriptoris nomine leguntur in *Etymologico* M. pag. 599. 23. parenti suo tributa ap. *Eustath.* ad *Iliad.* η'. p. 566, 17. [pag. 689. ed. Rom.] ubi vocem Φάκελοι [Φάκελλοι scribens] litera onerat superflua. μέγαν Φάκελον ξύλων dixit *Eurip.* *Cycl.* vs. 241. *Fasces virgarum*, Φανίλους ῥάβδων, *Herod.* IV. 67. Φανίλους ὕλης ἀγρίας, *Thucyd.* ap. *Ammon.* in voc. Φάκελος. VALCK.

9. ὑπὸ τῶν χιμῶνων) Cl. Pavius ὑπὸ χιόνων. Receptum, ipsas nives suo ambitu complexum, probatius. Fortasse non deerunt, quibus [lin. 10.] ἐπὶ τούτου δὲ τοῦ σκηνοῦ blandietur. Ego Scholion censeo: mox iterum ἐπὶ τὸν ἔργον τῶν Φρυγῶν. [At suspicari licet, vocabulum hoc ex posteriori loco in superiorem a nonnullis fuisse translatum. De voc. σκηός vide *Valckenarii* *Animadv.* ad *Ammonium* cap. 19.] Qui autem gladii olim Scythis cultus, idem Hunnis. *Ammianus* lib. XXXI. 2. p. 673. Nec templum apud eos visitur aut delubrum - - - sed gladius barbarico ritu humi figitur nudus, eumque ut Martem - - - colunt: ubi docte et copiose *Lindenbrog.* et *Vales.* Id observo, καὶ δὲ καὶ τοῖς [lin. 13.] acinaces, quos singulos in regionibus depositos plus venerabantur, quam ceteros suae nationis deos, monstrare. Quae, uti vera sunt, prohibent omnem verborum novationem. WESS.

pectam esse immensam illam struem, in tem-
plum quae ligno carebat. Caeterum de cultu istius
ad Martem deum Herodotus refert, consuevit
quae auctor Commentationis illius, quam super his
disputavit. S.

quae auctor Columella lib. 9. c. 12. p. 72. disputavit. §.
2. καὶ ῥιμύρις) Dum vertunt, prisco ritu (et ita
legitimo ritu, [ut Gron.] ad eundem officium
em., ad quem saepius interpretes in rebus Agricul-
turalibus indicavit errores Leopard. Em. VII. c. 18. Ita
multos indicavit errores Leopard. Em. VII. c. 18. Ita
scribi debet, et converti, ut videtur, in rebus Agricul-
turae affecturæ. Sunt nobis multo quidem nomina
habito quis hic Scythiae nomi designantur. Cuius
nominis quas habebant Praetores, quos Naxos ap-
pellari, sic se rem in Scythia habuisse vel se
Herodoti c. 66. "Αναξ τοῦ θανάου ἱστάμενος ἐπὶ τῆς
τοῦ ἰσθμοῦ τῆς (sic lego.) καὶ αὐτὰ ἀφ' ὧν οὐκ ἔστι
αὐτῷ Σαχίαν δόμας etc. Quae hic sequuntur sunt
Cerynæum Κάκιδος cunctatæ, sine significatione
leguntur in Etymologico M. pag. 509. ubi
nota ap. Eustath. ad Iliad. v. p. 566. r. 15. ὅτι
rllna. μέγας Κάκιδος ἕληας Herod. II. c. 10. ubi
es virgaurum, Cavidos παίδων, Herod. II. c. 10. ubi
ἀλγυίας, Thucyd. ap. Ammon. in voc. ἄλγυια. Ἀργυ-
ρίων τῶν χιμάρων) Cl. Pavius ὁ γὰρ χάριν ἀργυ-
ρίων τῶν χιμάρων) Cl. Pavius ὁ γὰρ χάριν ἀργυ-
nives suo ambitu conplexum, praeteritis
cerunt, quibus [lin. 10.] sed rectius hunc versum
Ego Scholion censo; vocabulum hoc est
ἐπὶ τῇ. [At suspicari licet, vocabulum hoc esse
loco in superiore a nonnullis fuisse mutatum
r. omnia vide Valentinum Animadv. ad Plin.
Qui autem gladii olim Scythia castris. Idem
nus lib. XXXI. 2. p. 673. Nec tamquam opus
et delubrum --- sed gladius barbaricus hic loci
us, eumque ut Martem --- coluit: ut videtur
indenbrog. et Vales. Id observo, ut si quis
[6.] acinaces, quos singulos in regnum duci
verabantur, quam ceteros vase insigniti essent
Quae, uti vera sunt, prohiberi valent
em. WESS.

10. ἀνιάκης) *Martis bellive symbolum*, *Scythis cultum*.
Ensem nihil habebant causae cur riderent Graeculi Roma-
nique, rudes lapides et ligna male dedolata pro Deabus
amplexantes; vide Luciani Iup. Trag. T. II. p. 690. Brodae
Miscell. V. c. 6. Melae verba dedit Salmas. in Solin. p. 188.
Apud Suidam [et Etymologum p. 48, 31.] ex Herod. profer-
tur Ὠνιάκης, et τὸν ὠνιάκην. ὁ ἀνιάκης contrahi potuit in
ὦ νινιάκης: qualia sunt et apud Nostrum plurima. Paulo
post [lin. 13.] Vallam legisse suspicabatur Io. le Febvre,
καὶ δὴ καὶ τῷ δ' ἔτι πῶς δούσι ἢ τοῖσι ἄλλοισι θεοῖσι: quae mi-
hi quoque vulgata multo melior videtur lectio, VALCK.
— Vulgatam percommode IVesselingius defendit. S.

24. τὰ ἄλλα ἀπείξαντες ἰήσια) l'er sane tritum in Musis ἀπείγειν, usu longe diverso. [pro communi ἀπείρω.] H. Stephan. Thes. App. p. 484. „Ἀπείρω, ab ἔρω significante facio. Alvertur ex Herodoto ἀπείξαντες ἰήσια ἄλλα, pro ubi cetera sollemnia consecrerit.“ Amplius nihil. Neque ego prospicio, si menda desit, quae melior adsumi notio queat. Placuit Cl. de Pauw ex Steph. margine ἀπείξαντες, quo ad ἐξάρματα veterum, cum particulae intersectorum corporibus descabantur, relato, vertit, et dein alias victimas mutilantes abeunt: ad sententiam non male. Verum sermonis obstat consuetudo, qua ἀπαξέμενοι τῶν ἰήσιων lib. III. 24. IV. 62. [voluerat puto Vir doctus „qua oportebat ἀπαξέμενοι τῶν ἰήσιων, coll. III. 24., 13. IV. 61., 14.“] Homer. Od. Γ'. 446. Sunt et aliena ἐξάρματα, sicuti a Criticis explicantur ad Apoll. Rh. IV. 478. Equidem, si quid in voce maculae, ἀπαξέαντες h. e. ἀποκόλλαντες, amputantes et mutilantes, praeferebam. Vid. Iliad. II'. 116. et hoc Synesii Provid. pag. 118. v. Ἐθίσταται δις τίς Σκύθης τὴν κοπίδα σπασάμενος, ὡς ἀπαρβάνων τῆς ἀνδράπῃου τὴν κεφαλὴν. At ea hariolatio. Iustum est κείναι, [lin. 25.] siquidem κείναι, et eius moduli alia pleraque, in his libris numerum dant pluralem. Lucianus, modo is auctor Astrologiae et D. Syriae, ab Ionum eo more descivit. Confer Cl. Reitzium ad Deam Syriam c. 32. WEISS. — Non sollicitandum videtur ἀπείξαντες, licet nunc longe diversa atque aliàs notione accipiendum hoc verbum. ἔξα (sive a praes. μέζω, sive ἔδω, sive potius ab inusitato ἔρω derives, unde praet. μέδω). vim habet praeteriti temporis verbi ἔδω, et φαί

Q 2

significat. Quare, ut θυσίας ἔρδειν est *sacra facere*, victimas caedere, I. 131, 7. coll. 132, 6. utque apud Hesychium Ἐφξον, θύρον, legimus; sic ἀπέρξαντες τὰ ἱερῆα (praepositione ἀπὸ in compositione verbi ea notione accepta, de qua ad II. 40, 15. dictum) commodè significabit postquam caedendarum reliquarum victimarum finem fecerunt. S.

CAP. LXIII. [1. οὐκ οὐτοὶ οὐδὲν νομίζουσι] *Valla*: sues pro nihilo putant. *Gronov*: sues nihil morantur. Rectius *H. Steph.* in ora: suum nullus est illis usus. Sic enim νομίζειν Nostro idem est atque χρῆσθαι, uti: et aliàs quidem cum accusativo casu aut cum infinitivo constructur, sed et cum dativo casu, ut Φωνῇ νομίζουσι Σκυθικῇ, sermone utuntur Scythico, IV. 117, 1. S.]

CAP. LXIV. 7. καὶ λαβόμενος τῆς κεφαλῆς) Bona sunt, non infitiant, qui ante mutaverat, *Reiskio*. Legitimum praeterea ἐκτελεῖ: Codicum auctoritate, tum maxime σαρκίσας, [lin. 8.] a quo vim, modis illatam variis, *Pollux* arceat: Ἡρόδοτος δὲ, Σαρκίσαι, τὸ τοῦ δέρματος τὴν σάρκα ἀφαιεῖν. Quae, cum *Grammaticus* omnium versetur manibus et *Iungermann* exstet admonitio, latere potuisse, mirum accidit. *Aem.* *Portus* a veritate proxime auit, ὀργήσας itidem [lin. 9.] ex futili ὀργήσας fingens. *Suidas*, Ὀργήσας, μαλάξας, ex *Glossis*, ut opinor, *Herodoteis*, unde gemina in *Lexic. Timaeus*. Melius tamen schedarum ὀργήσας, unde originem ὀργήσας accepit, ex ὀργάω. *Ruhnkenius* ad *Timaeum* p. 130. praeclare. Scythicum institutum sic auctor inter *Fragm. Pythagorea* explicat p. 713. τοὶ δὲ Σκύθαι καλὸν νομίζοντι, ὅς ἄνδρα κανὼν, ἐκδύρας τὰν κεφαλάν, τὸ μὴ κόμιον πρὸ τοῦ ἵππου φορεῖ. Cui scriptori κόμιον, qua forma προκόμιον alii, pars est pellis, capiti detractae, crinibus vestita, quae Nostro χειρόμακτρον, mantile. Atque haec paucis: nam ut doctorum in coniecturas grasser, nec libet, nec licet. Mutata *Vallae* et aliorum Latina sententiam habent sinceriolem. *WESS.*

8. σαρκίσας βεὸς πλευρῇ) Perperam Latine vertunt, aut etiam tentant. Si quid novandum, scriberem, σαρκήσας: quod esset a σαρκῶν, sicut vicinum ὀργήσας ab ὀργῶν. Vide *Ruhnken.* ad *Tim.* p. 130. et *Wesseling.* Diss. *Herod.* p. 155. Horum loco frequentiora sunt ὀργάζειν et σαρκάζειν: hoc vocat carnem detrahere, et *Herodoteum* verbum (scriptum

gnificat. Quare, ut *divis*; *ἴδια* est sacra facere, vel
cedere, I. 131, 7. coll. 132, 6. utque apud Herodotum
7, *divis*, legimus; sic *ἀντιθέτως*; *τὰ ἴδια* (propterea
quod in compositione verbi ea notione accepta, depre-
hensum 40, 15. dictum) commodè significabit possumus
utrum reliquarum victimarum finem fecerint. S.

CAP. LXIII. [1. οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἡλικίαν, si
es pro nihilo putant. Gronov. sues nihil novae;
H. Steph. in ora: suum nullas est illi novae. Sic
ἄλλο Nostro idem est atque *χρηταί*, uti: et *χρηταί*
in accusativo casu aut cum infinitivo constructum
cum dativo casu, ut *χρηταί* *ἐπιμαρτυροῦν*, *ἐπιμαρτυ-
ρῶν* Scythico. IV. 117, 1. S.]

CAP. LXIV. 7. καὶ λαδόντες τῇ ἀντιθέσει
non inbittante, qui ante mutarent. Item
in praeterea *ἐκείνους* Codicum auctoritas. ut
ἐκείνους, [lin. 8.] a quo vim, modum illarum
accet: *Ἡρόδοτος* δὲ, *Σαπύρας*, τὸ τὸ ἴδιον
δ. Quae, cum Grammaticus omnium
et *Iungermann* exstet admonitio. latet
accidit. *Aem.* Porius a veritate prorsus
tidem [lin. 9.] ex futili *ὑπόθεσι*; fingens
καλῶς, ex Glossis. Melius tamen schedarum
Lexic. *Timaeus*. Melius tamen schedarum
originem *ὑπόθεσι* accepit, ex *ὑπόθεσι*. *Timaeus*
um p. 130. praeclare. Scythicum institutum
nter *Frugm.* Pythagorae explicat p. 131. a 132
ἐπιμαρτυροῦν, δὲ ἀντιθέτως, ἰδιότητος τὸ ἴδιον
πρὸ τοῦ ἴδιου *ὅτι*. Cui scriptori *Timaeus*, *Timaeus*
un alii, pars est pellis, capiti detracta, *Timaeus*
quae Nostro *χρηταί* *ἐπιμαρτυροῦν*, *ἐπιμαρτυ-
ρῶν* ut doctorum in coniecturas prorsus, ut
et. Mutata *Vallae* et aliorum *Latine*
sinceriores. *WESS.*

ἐκείνους *βοδὸς* *πλευρῇ* *διψῶν* *τῆς* *χειρὸς*, *ἐκείνους* *δι* *αὐτὸ* *ἀπὸ* *χειρὸς*
entant. Si quid novandum *ὑπόθεσι* *δι* *ὑπόθεσι*
set a *ἐκείνους*, sicut vicinum *ὑπόθεσι* *δι* *ὑπόθεσι*
ad *Tim.* p. 130. et *Wessing.* *Tim.* *Tim.* p.
loco frequentiora sunt *ὑπόθεσι* *δι* *ὑπόθεσι*
nem detrachere, et *Herodotum* *ἐκείνους*

ibidem quoque *ἐκείνους*) Pollux exponit τοῦ δέρματος τὴν σά-
κα ἀφελῆν, II. 255. Scythia bovis costa carne detracta corium
manibus subigit, atque emollito utitur tanquam mantili: *ἐκ-
κείνους* *βοδὸς* *πλευρῇ* *διψῶν* *τῆς* *χειρὸς*, *ἐκείνους* *δι* *αὐτὸ* *ἀπὸ* *χειρὸς*
ἐκείνους *ἐκείνους*. *Ἀποσκηδίζιν*, pellem detrachere, cum his com-
parat *Salmas.* in *Solin.* p. 827. *VALCK.*

CAP. LXV. 3. πᾶν τὸ ἐνερθὲν τῶν ὀφρύων) Haud in-
concinnum τὸ ὑπερβῆν *Cl. de Pauw.* [qua quidem novatione
nil opus.] Calvam Scythae purgabant, ut poculum esset,
non quod infra supercilia. Eadem tamen, ubi nihil mu-
tes, sententia. *Serra* postquam absciderant quod infra super-
cilia, expurgabant capitis calvam: *ἐκκαθαίρει* non spectat pro-
xima, sed *κεφαλᾶς* aut *κεφαλῇ*. *Barbaram* consuetudinem
(ad Hunnos, Langobardos, Avares, Bulgaros tramissam)
habet *Strabo* lib. VII. p. 460. [p. 300. ed. Cas.] atque alii,
de quibus c. 26. *WESS.*

11. πόλιον προσθήκοντο) *Vindob.* προσθήκοντο venit in
Abreschii coniecturam. Conveniret πίνδος μέγα προσθήκοντο
lib. VI, 21. nisi προσθήκοντο plures illic schedae: par dis-
cordia in *Thucydidis* *ἐχθραν* οἱ προσθήκοντο lib. VIII. 85. Lau-
do tamen. Mox hiulca esse verba, explendaque, οἱ δὲ οἱ
ἐκκαθαίρουσι, ταύτην τὴν ἀνδραγαθίαν λίσσοντες opinatur *Reiskius*.
Quo semel admissio consilio, veterum commentariis incul-
cari plura possunt et prorsus arbitraria. Ego cum *Grono-
vio* facio. *WESS.* — Nempe, pro olim vulgato *λίσσεται*,
recte *Gronov.* *λίσσονται* ex msto recepit: nec turbare nos
debet pluralis hic numerus, quamvis praecesserit singula-
ris *ἐκκαθαίρει*, et *ὡς* οἱ. Sic enim frequenter *Herodotus* a sing.
ad pluralem transit, et vicissim: quemadmodum paullo
ante, *ποσειδῶνι* δὲ τούτῳ — καὶ ἡν *ἐπικρατήσῃ*. Multo au-
tem commodius, me iudice, progreditur h. l. oratio delecto
τὴν articulo, qui post ταύτην olim erat intersertus. S.

CAP. LXVI. 6. οὐδος δὲ ἐφί etc.) Mela fere con-
vertit II. c. 1, 108. Ut quisque plures interemerit, ita apud
eos habetur eximius; ceterum expertem esse caedis inter oppro-
bria vel maximum. Qui plurimos interfecere, [lin. 8.] οὗτος
οὐδος κύλικας ἔχοντες πίνουσι ὁμοῦ. Sequentia Melae verba
tentat *Salmas.* in *Solin.* p. 192 seq. ad *Herodotea* accommo-
dare, quibus bibisse dicuntur duobus poculis iunctis, quae
combinata tenerent. Ita loquebantur Graeci, dicentes οὐδος,

σύντριες, σύμπεντε: neque enim cum Criticorum infelicissimo Sam. Pefilo ad Legg. Att. p. 358 seq. sollicitarem Hyperidis verba apud Harpocrat. in Συμμορία: σύν πέντε καὶ ἑξ τριηραχούντες. Ego, inquit Demosth. contr. Mid. p. 362. ἐπιηράχουν, ὅτι σύνδυο ἡμεν οἱ τριηραχοί, *quum bini communi sumtu triremem instruebamus*. σύνδυο ἔδοξε χορηγεῖν, archonte Callia, secundum Aristot. in Schol. ad Arist. Ran. vs. 406. Machon Athenaei VIII. p. 337. D. καὶ τοὺς θεοὺς Φάσκεινσιν οἰκῶν σύνδυο. Idem adhibent Plato T. III. p. 282. E. et Xenophon p. 222, 2. σύνδυο καὶ σύντριες est apud Lucian. T. III. p. 506. et Iamblich. de Vit. Pyth. p. 82. Κατὰ δύο et κατὰ τρεῖς adhibentur eodem sensu. VALCK. — σύνδυο κύλικας ἔχοντες, *iuncta bina pocula habentes* interpretatus sum praecurrentibus doctis viris. Nunc, perpensis aliorum auctorum locis a Valck. citatis, nil aliud dixisse Noster videtur, nisi *bina pocula singuli habentes*. S.

CAP. LXVII. 1 seq. μαντεύονται ἡβδαῖαι ἱεῖς (ἱεῖς) Non nescio, quid pro vetere ἱεῖς adferri queat. Placet msstos duces sequi. Ligna ἱεῖς habet Theophrastus Hist. Plant. lib. V. c. 4. et alibi. Vaticinandi Scythicum hoc genus ex Herodoto attigit Schol. Nicandri Ther. vs. 612. aliarum nationum ἡβδαμαντία non neglecta. Fuit enim plurimis per orientis occidentisque plagas similis divinatio. De Chaldaeis Propheta Ezech. c. xxi, 21. ubi ill. Grotius erudite, et Ed. Pocockius Specim. Hist. Arab. p. 328. Adde, quae Casaubon. in Strabon. lib. XV. p. 1065. [p. 733. ed. Cas.] Lindenbrogius ad Ammian. lib. XXXI. 2. et Bulengerus Divinat. lib. III. 26.; et nihil desiderabis amplius. WESS.

7. Οἱ δὲ Ἐνάριες, οἱ ἀνδρόγυνοι) Nisi codices copulam inducerent, scribi cum viro docto [Gronov.] οἱ καὶ ἀνδρ. potuerat. Ἐνάριες etiam lib. I. 105.; ubi θηλήν eorum νοῦτος, cur hic ἀνδρόγυνοι effeminati et molles, clarissime exponit. Statim τριχὰ [lin. 9.] bene habet, offertque virgulae divinatoriae, a Vallemontio et vulgi credula superstitione mire laudatae, quoddam genus. Credulitatis enim superstitionis propagines laete semper surgunt, et ab radicibus everti renuunt. WESS.

7. καὶ οἱ ἀνδρόγυνοι) Enaries, qui sunt androgyni; Valla: legit itaque, quod et H. Steph. animadvertit: Ἐνάριες, οἱ καὶ ἀνδρόγυνοι: atque ita cepit ista Ias. Tollius ad Longin. p. 163. ubi multis pertractat Longino visum ἀμύμητον τὸ

ἐπίσταται, τὸν ποταμὸν: neque enim cum Criticomini-
Sam. Pelfio ad Legg. Att. p. 55° seq. sollicitum
verba apud Harpocrat. in Συναγωγῇ τῶν τοῦ αἰ-
χιδίου. Ego, inquit Demosth. contr. Mid. p. 1010.
ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ ἐστὶν ὁ ποταμὸς, quum tunc commutatio
ἐστὶν ἀντιθέτης. τὸν ποταμὸν ἀρχόντην ὁ ποταμὸς
Aristot. in Schol. ad Arist. Han. vs. 26. Hic
VIII. p. 55°. τὸ καὶ τὸν ποταμὸν ἀρχόντην
ἔχουσιν Plato T. III. p. 411. et Xenoph. p. 1010.
ἐστὶν ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. T. III. p. 500. et Lysia-
Pyth. p. 101. καὶ τὸν ποταμὸν ἀρχόντην ἀδελφὸν
VALCK. — τὸν ποταμὸν ἀρχόντην, τὸν ποταμὸν
ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ interpretatus sum praecentibus doctis
et pensis aliorum auctorum locis a Valck. editis
esse. Noster videtur, nisi hinc pecula esse
CAP. LXVII. 1. seq. καὶ τὸν ποταμὸν ἀρχόντην

non nescio, quid pro vetere legere adiecit.
istos duces sequi. Ligna istius habet Theophr.
ant. lib. V. c. 4. et alibi. Vaticana
ex Herodoto attigit Schol. Nicom. Theophr.
nationum et gentium non neglectis. Iam
per orientis occidentisque plagas summa
Prophetæ Ezech. c. xxxi. 11. ubi illius
Pocockius Specim. Hist. Arab. p. 31. et
in Strabon. lib. XV. p. 1065. [p. 1065.]
etrogias ad Ammon. lib. XXII. 1. et Herod.
lib. III. 26. et nihil desiderabis amplius.
[p. 1065.] Ἐν αἰσῶνι, αἰ ἀρχαῖς ἀρχαῖς. Nisi collata
scribi cum viro docto [Gronov.] αἰ ἀρχαῖς
etiam lib. I. 103. ubi αἰ ἀρχαῖς ἀρχαῖς
effeminati et molles, clarissime exponit
lib. 9.] bene habet, offertque vixisse ἀρχαῖς
et vulgi credula superstitione non
genus. Credulitatis enim superstitionis
semper surgunt, et ab radicibus erant.

S. αἰ ἀρχαῖς ἀρχαῖς) Enarjes, qui sunt ἐσθλὰ
aque, quod et H. Steph. animadvertit. Iam
atque ita cepit ista lae. Iam ad lae
ubi multis pertractat Longino vixisse

τοῦ Ἡροδότου, φήσαντες τοῦτον, I. 105. adpellantis, ut opi-
nor, quod Faber et Boileauus putabant designari, nempe
τὰ γυναικίᾳ: sive αἰμορροΐδας, forsân velut in mulieribus
menstruâs. Hoc statim temporibus recurrente fluxu debilitati
fiebant οὐνοῦχοι, et ἀνδρογυνοὶ, sive ἡμιάνθρωποι, et, ut in gri-
pho veteri dicuntur, ἄνδρες οὐκ ἄνδρες. VALCK. — Vide
ad I. 105, 15. et 18. notata. S.

CAP. LXVIII. 9. διαλελαμμένος) Schol. in Aristoph.
Ecclesiaz. vs. 1082. μίσος εἰλημμένος, bene, sicuti c. 94. Iusiu-
randum per solum regis hinc abiit multorum in commen-
tationes, etsi apud Scythas nullum. Ἰστὴν, Vestam, re-
giosque Lares, [τὰς βασιλείας Ἰστίας, lin. 5.] in intimis
regiae penetralibus coli solitos, deierantes adpellabant.
Παρά πᾶσι σχεδὸν ἀνθρώποις ἐν πάσαις ταῖς οἰκίαις sollempnis ea
religio erat ap. Diodor. lib. V. 68. Scythae Vestam inter
numina locarant, Ἰστὴν τὴν Σκυθίων βασιλίαν dictitantes
infr. c. 127. Vallae Latinis error debetur. WESS.

16. καταδήσας ἐπισηκῆται) Athenis atque alibi quo-
rumdam criminum in iudicio convictos manebat ὁ δέσμος.
Variis enumeratis, ἀπατιν, inquit, Demosth. contr. Timocr.
p. 453. οἱ μὲν ὑπάρχοντες νόμοι δέσμον προλέγουσιν· ὁ δὲ σὺς λελύ-
σθαι δίδωσιν. Xenoph. Ἀπομν. I. p. 419, 3. κατὰ νόμον ἐξίπται
παρηνίας ἰδόντι καὶ τὸν πατέρα δεῖσαι. Vel ista sola monstrant,
qua figura loquendi Καταδεῖσαι ponatur pro καταδικάσαι,
convictum condemnare: sunt eximie iudicis ista, καταδικάσαι,
et ἀπολύσαι, absolvere. Antiphon frequenter opponit ἀπο-
λύσαι et καταλαβεῖν, p. 119, 34. p. 123, 43. 126, 37. ἀπολύ-
σμον et καταλήψμον, 129, 4. Similiter apud Herodot. hic
opponuntur, ἢν μὲν καταδήσας ἐπισηκῆται — ἢν δὲ
ἀπολύσας: atque ita lib. II. c. 174. ὅσοι μὲν αὐτὸν — ἀπέ-
λυσαν μὴ φῶρα εἶναι, et ὅσοι δὲ μὲν κατέψαν φῶρα εἶναι. Reis-
kiius utroque loco κατέψαν scribendum opinabatur: si fori
non habebat Graeci perspectam rationem, illud tamen
noverat. καταδεῖσαι et ἀπολύσαι etiam in aliis rebus opponi
velut contraria: in Magicis defigere καταδεῖσαι, defixum
liberare atque absolvere dicebatur ἀπολύσαι: de captivis le-
gerat adhibita ἐλευθεῖναι et καταδεῖσαι. Si placebat adeo
καταδεῖσαι et κατέψαν, cur non in vicina scribere etiam
ἐποψῆσαι et ἀπέψαν? Quae tandem isthaec est sincera
quacvis incrustandi voluptas? Nonnunquam tamen con-

lecturas proposuit, quibus multa redimit incogitanter atque ita scripta, ut Doctorum hominum non satis illum reverentem esse adpareat. VALCK.

CAP. LXIX. 2. ἄμαξαν καμάρης) An hinc, Καμάρης, δίσκος, Hesychianum? Hoc si illud fonte manavit, de insolentiore structura nulla amplius querela: apta erunt et nexa πλήσσει καμάρης Φρυγῶν fascie cremiorum. Haec Cl. Abreschius Dil. Thucyd. p. 243.; cui nullus refragarer, modo de vocis usu omnia essent liquida. Καμάρας in curribus novit Herodot. lib. I. 199. et ex eo Polux. Καμαρωτὸν ἄρμα Athenaeus lib. IV. 7. [p. 139. v. ubi, quae fornicata carpenta in lat. vers. nominavi, potueram cum Casaub. in Animadv. tectos currus dicere.] Quo de curruum genere erudita plura T. Hemsterhusius ad Comici Plut. p. 369. ἀμάξης καμάρην longe vulgato praefrens: Hesychii καμάρα, quae vera magni viri emendatio, ἡ ἐν τῇ ἀμάξῃ σκηνή per hic accommodata. Equidem, si quid mutandum, huc irem; quamquam, ut quod sentio, dicam, καμάρης vox, damnata a Codicibus, irreptitia videtur. Mox ἐμπιδήσαντες [lin. 3.] probum, et στομάζαντες idem ac Φιμάζαντες, os obturantes, sicuti ad supplicium trahendis solebat. Conf. Schottum ad Append. Prov. Vatic. p. 273. WESS.

2. ἄμαξαν καμάρης) Dabit forsā olim Codex scriptus ἀμάξης καμάρην, quod placebat Hemsterhusio ad Schol. in Arist. Plut. p. 369. Quod vir Clar. ex Hesychio Καμάρης hic interpretatur δίσκος, ut dici censeatur ἄμαξα sarmentorum impleta fasciculis; primum cuperem edoceri, quo modo fascis sarmentorum dici possit καμάρη Φρυγῶν; unius Hesychii perexigua est in talibus auctoritas; deinde qualis fascis ille fuerit: ἀμαξοπλήθης? Sarmentorum fascies Herodoto quoque sunt Φρυγῶν φακέλοι c. 62, 4. Φρυγῶν δίσμοι Hesychio, in Ἀγκυλίδες, ut alibi δίσμοι δραγμαίων. δίσκος δικανικὸν λόγῳ dixit Aristot. apud Dionys. Halic. T. II. p. 163. In proximis, [lin. 3.] ἐμπιδήσαντες τοὺς μάντιας καὶ χεῖρας ὀπίσω ῥήσαντες, variabunt forte Codd. utitur certe Valla eodem verbo, quo supra c. 60. in istis ἐμπιδομένην τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. Συμποδίας redditur συνδήτας τοὺς πόδας in Schol. ad Aristoph. Ran. vs. 1560. συμποδίζαντες χεῖρας τε καὶ πόδας καὶ μεθ' αὐτῶν, Plato de Rep. X. p. 615. e. Sed Herodoteum est ἐμπιδήσαι,

lecturas proposuit. quibus multa redimite longi-
atque ita scripta. ut Doctorum hominum non nisi
reverentem esse adpareat. VALCK.

CAP. LXX. 1. ἀνὰ τὴν καυὰν? ἢ τὴν

καυὰν, ὅτι τὸν, Hesychianum? Hoc si illud ferat
de insolentiori structura nulla amplius queri-
erunt et neva πῶς τὴν καυὰν? ὅτι τὸν
Hec. Cl. Ahreschius Dil. Thucyd. p. 25. ὅτι τὸν
fragaret. modo de vocis usu omnia essent
μῶς in curribus novit Herodot. lib. I. ὅτι τὸν
lib. I. καυὰν? ὅτι τὸν Athenaeus lib. IV. p. 10. ὅτι τὸν
quar fornica carpenta in lat. vers. nominat. p.
nam Casaub. in Animadv. tectos currus dicit.
verum genere erudita plura T. Hensterhuis
lib. p. 369. ἀνὰ τὴν καυὰν? longe vulgarior
est καυὰν, quae vera magni viri car-
pentis καυὰν, quae vera accommodata. Hec.
καυὰν? ὅτι τὸν per hic accomodata. Hec.
standum. huc irem: quamquam, ut quod
n. καυὰν? ὅτι τὸν. damnata a Codicibus. ὅτι τὸν
καυὰν? ὅτι τὸν [lin. 5.] probum. et ὅτι τὸν
καυὰν? ὅτι τὸν, os obturantes, sicuti ad supplicia
lib. Conf. Schottum ad Append. Prolegom.

καυὰν? ὅτι τὸν? Dabit forsitan olim Codd. et
καυὰν? quod placebat Hemsterhusio ad voc.
p. 569. Quod vir Clar. ex Hesycho καυὰν?
καυὰν? ut dici censetur ἀνὰ τὴν καυὰν?
caulis: primum cupere edoceri. quo modo
nam dici possit καυὰν? ὅτι τὸν? unus Hec.
est in talibus auctoritas: deinde quid
καυὰν? ὅτι τὸν? Sarmenorum fuscis Herodot.
καυὰν? ὅτι τὸν? c. 62. 4. ὅτι τὸν? ὅτι τὸν?
ut alibi ὅτι τὸν? ὅτι τὸν? ὅτι τὸν?
aristot. apud Dionys. Halic. T. II. p. 165. ὅτι τὸν?
καυὰν? ὅτι τὸν? ὅτι τὸν? ὅτι τὸν?
nt forte Codd. utitur certe Valla eodem modo.
lib. in istis ὅτι τὸν? ὅτι τὸν? ὅτι τὸν?
reddidit ὅτι τὸν? ὅτι τὸν? in Schol. ad
1560. ὅτι τὸν? ὅτι τὸν? et ad voc. καυὰν?
Rep. X. p. 615. E. Sed Herodotum est

pro πῶς τὴν καυὰν, compedibus constringere. VI. c. 23. Scy-
then Hippocrates πῶς τὴν - ἢ ἴσως πόλιν ἀπὸ τῆς. Home-
ricum Aeschylus aliique adhibuere. VALCK.

CAP. LXX. 1. Ὅρα δὲ ποῦνται Σαῦται ὧδε) Ubi de
Scythia Mela II. c. 1, 112. Sauciant se qui paciscuntur, exem-
tumque sanguinem ubi permiscuere degustant; illustrat Is.
Voss. barbaris gentibus usitatum morem, duo tractans
Herodoti loca, hunc quidem altero felicius; nam docte
corrigit in his, τὴν τῆς ὅτι τὸν ἢ ἐπιταμόντες μαχαίρῃ συμ-
κρὸν τοῦ σώματος: sed minus bene interpretatur ista e lib. I.
c. 74. ἐπὶ τὴν τὸν βραχίονας ἐπιτάμονται ἐς τὴν ὁμοχροίην, τὸ αἷμα
ἀναλαίχοντες ἀλλήλων. Verae interpretationis vocis ὁμοχροίην,
quam dedit ad Aesch. Socrat. [III. 15.] vir doctus [Horreus],
auctor est Mer. Casaubonus in Notis ad istum M. Antonini
[IX. 3.] locum, quem ultimum excitat: Postquam brachio-
rum summam cutem secuerunt, mutuum sanguinem delingunt:
ad haec nostrum ille locum commodè comparat; sed ad
Antonini sui ἀνὰ τὴν καυὰν aptius composuisset Theocritea ex
Eid. I. 35. τὰ δ' οὐ φρενὸς ἀπτεται αὐτὰς. Eurip. Hec. vs. 241.
οὐ γὰρ ἀφ' ἧς καρδίας ἐλαυρὶ μου. Lucian. Nigrino §. 36. ἀφ' ἧς
μὲν ἐπιτρίβειν ἀπτεται, βαθὺν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν: οὐ δὲ ἀπ-
τεται ταῦτα τῆς ὁμοχροίας. Quod illic τὴν ὁμοχροίην, summam
cutis superficiem, hic vocat Herodotus συμκρὸν τοῦ σώματος:
ad quem praeter Vossiana conferri possunt verba Posido-
nii ap. Athen. II. p. 45. r. VALCK.

4. τὴν τῆς ὅτι τὸν) Placet ὅτι τὸν Vossii ad Melam
lib. II. 1. et Hemsterhusii in Polluc. X. 141.; nam rescripta,
valide minus sunt, nec vocabulo lucem adspargunt. Ὅρα
et ὅτι τὸν servavit Pollux, ὅτι τὸν quis tandem? Lucianum
Toxar. c. 37. in ipsa re Nostro ferme consentire, praeter
alios Hutchinson ad Cyri Ἀναβ. p. 127. non oblitus fuit.
WESS.

CAP. LXXI. 7. ἀνὰ τὸν) Si darent Codd. formam
restituerem ἀνὰ τὸν, quibusvis usitatam, etiam Poëtis, Ale-
xidi, Eubulo, Theocrito, Moscho. Suos etiam mores dialecto
saepe sequentes Lacones lenius tamen e litterae θ suppone-
bant; molles Iones non item, quantum memini, in tali-
bus; nam ἰσχυρὸς et similia diversi sunt generis. VALCK.
— Ἀνὰ τὸν h. l. cum Valckenario Schneiderus in Lexic. crit.
anethum interpretatur, quod aliàs ἀνῆθον vel ἄνηθον. Larcher

cum *Valla*, cuius versionem *Wess.* tenuit, anisum intelligit, quod rectius ἀνισον: pro quo quidem apud *Athen.* IX. 371. d. ἀνισον scribit vetustissimus codex, quemadmodum apud *Nostrum* h. l. ἀνισον dant mss. *Pass. F. Pa. Pe.* Quare optioni locus est: utriusque quidem plantae aromaticum semen. *S.*

11. τείχας περιάμεινται etc.) Transilierunt haec librarium oculi *Florentiae* atque alibi: occasionem dedit ἀνταμώνται. Nollem βραχίονας περιάμεινται explicitum de amputatis brachiis, ut omissorum causa defenderetur. In *Scythico* luctu convulnerarunt et inciderunt brachia ad sanguinem eliciendum, quod περιάμεινται. Nihil aliud. Vide lib. VI. 59. *WESS.*

15. ἐς τοὺς πρότερον ἦλθεν) Additamento *Arnaldi* ὥς εἰ ἐς τοὺς πρ. carere possumus. Verti satius fuerat, illi vero eos comitantur, ad quos prius venerunt. Quod porro [lin. 18.] καὶ ἐν τοῖς ταφῇ σίσι corrigit, laudare non debeo. Posuerat *Herodotus* in *Gerrhis* regum sepulcra, repetitionis ratio nulla: praesertim cum *Codd.* commodi quid et opportuni repraesentent ἐν τε τοῖς ἔσχατα κατοικημένοις --- καὶ ἐν τῇ ταφῇ, inque ultima incolentibus adsunt --- et illis in sepulcris. *Valla* id habuit, superioribus bene congruena. Non abludit ex lib. I. 104. τοῦτο δὲ παραμειβεμένοις, εἰς αἱ ἐν τῇ Μνδικῇ. Vide et *Elsneri* Schediasma p. 55. *WESS.*

15. εἰ δὲ σφί ἐπονται, ἐς τοὺς πρτ. ἦλθ.) Plures novi, qui ad haec adhaescrint; mihi non videntur obscura, neque adeo corrigenda. *Scythae* οἱ βασιλῆες, Regum funera curantes, rite compositum cadaver curru devehebant ἐς ἄλλο ἔθνος. Ad quos primum venissent, hi soli τοὺς βασιλῆους sequenti, cadaver per singulas gentes circumduetum, cum illis adeoque, *Gerrhos* usque prosequiebantur: ταφαὶ τῶν βασιλῆων ἐν γέφυραι σίσι: leguntur ista paulo superius. Quae vero sequuntur verba, ἐν γέφυραι ἔσχατα κατοικημένοις σίσι τῶν ἰθὺν τῶν ἀρχόντι, καὶ ἐν τῇ ταφῇ, illa mihi quoque videntur ut visa fuerunt mendosa *G. Arnaldo* Animadv. p. 164. Libenter auctori suo relinquimus vulgatorum explicationem, quam dedit *Iac. Elsner* in Schediasmate Crit. c. vi. Primum suspicor e proximis syllabis σίσι male fuisse repetitum σίρι, nisi natum sit ex τήσσι: hoc, vel Ionico τήσσι, suo loco reposito, nihil in his deiderarem, si sic scripta

[illegible]

[23 seq. *κατόθεν δι' ὑπέρχου*) Turbata aut pendens videri poterat orationis structura: *ἰππῶν --- διελθούσιν ---, κατόθεν δι' ὑπέρχου τοῦ ξύλου τούτου, τὸ ἐς τόρμον ἀγνούσουσι*. Quem locum tractans *Werfer* Act. Philol. Monac. T. I. p. 112 seqq. commode monuit, particulam *δι* hic similiter poni atque aliàs *καί* ponitur in propositione incidente et quodammodo causali. Nempe, nisi prorsus abundare statueris *δι* particulam, sententia in hunc modum erit concipienda: *postquam lignum --- transierunt, quum infra emineat pars huius ligni, hanc partem designant in foramen etc.* Sic

istud τὸ valebit τοῦτο, sicut τὸν c. 36, 3. valet τοῦτον, et similia multa. S.]

24. ἐς τόρμον) Τόρμον Grammaticus [cui glossae Herodotae debentur] reddit τῆμα. Vide clar. Wess. ad Diodor. lib. II. [c. 8.] p. 121. VALCK. — In plerisque quidem Glossarum exemplis Τόρμιον, et Τόρμος apud Suidam legi, monuit idem Wess. in Notis ad Gloss. Sed τόρμον tenent Herodotei libri omnes, firmatque Hesychius alique auctores a Schneidero in Lexico crit. laudati. S.

25. ἐπιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα ἱππίας ταυτοῦς) περὶ τὸ σῆμα Reiskius; et sic Valla fortasse legit, sive potius περιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα etc. Codex scriptus si daret πέρξ, una cum interpretamento κύκλῳ, commode servari posset ἐπιστήσαντες. VALCK. — Malunt docti viri περιστήσαντες, aut τῷ σήματι, aut περὶ τὸ σῆμα, ut niteat oratio. Sed nitori nihil decedet, si verba consideres, στήσαντες δὲ κύκλῳ ἐπὶ τὸ σῆμα, quod Scriptor voluisse censendus est. WESS. — Utique sollicitari ἐπιστήσαντες non debet, quod proprie significat, statuerunt contra, adversus, eorum; nempe ita equites illos statuerunt, ut omnes sepulcrum respicerent: ac possis cum Wess. intelligere ac si dixisset Herodotus, στήσαντες αὐτοὺς ἐπὶ τὸ σῆμα, quemadmodum VIII. 79, 5. αἰετὰς ἐπὶ τὸ συνίδριον, et κατατάας ἐπ' αὐτὰ (τὰ κείνα τῶν Βαβυλωνίων) III. 166, 8. Sed ad ipsum verbum ἐπιστήσαντες facile etiam per se intelligitur τῷ σήματι aut ἐπὶ τὸ σῆμα, quum praesertim continuo adiiciat auctor κύκλῳ τὸ σῆμα, quod idem valet ac πέρξ τὸ σῆμα: nam, ut πέρξ, sic et κύκλῳ cum accusativo casu construitur. cf. IV. 180, 14. scil. per ellipsin praepositionis περὶ, quemadmodum ἄμα cum dativo per ellipsin praepositionis σύν. S.

CAP. LXXIII. 3. ἐν ἀμάξει) Male ἐν ἀμάξει Mediceus. WESS.

CAP. LXXIV. 1. Ἔστι δὲ σφι κάρναβις etc.) Antiquitus in his una vox alio forsitan ordine fuerit atque ita collocata: Ἔστι δὲ σφι κάρναβις αὐτομάτη φερόμενη ἐν τῇ χώρῃ, — — ταύτης (pro ταύτῃ) δὲ πολλὰ ὑπερβείη ἡ κάρναβις αὐτή, ἣ καὶ σπιρομένη φέται. Ad istam rationem opponuntur τὰ αὐτόματα φέται, et τὰ σπιρόμενα φέται, lib. II. c. 94. Sequentia, [lin. 4.] καὶ ἐξ αὐτῆς Θρήϊκες μὲν καὶ ἑλμάτα ποιοῦνται τῷσι λυγροῖσι ὁμοιοτάτα, attigit Hesych. in Κάρναβις: ubi,

istud rē valebit rēre, sicut rōr c. 36, 5. valē rōr
milia multa. S.]

23. ἱερὸς ῥήσας) Τίσιος Grammaticus (cuiuslibet
dotate debentur) reddit ῥήσας. Vide clar. Voss. ad
lib. II. [c. 8.] p. 121. VALCK. — In plerisque
Glossarum exemplis Τίσιος, et Τίσιος apud Vossium
monuit idem Voss. in Notis ad Gloss. Sed ῥήσας
Herodotei libri omnes, ῥήσαςque Hesychii aliquan-
do a Schneidero in Lexico crit. laudati. S.

res a Schneidero in Lexico crit. laudant. —
25. $\iota\alpha\pi\epsilon\rho\eta\alpha\rho\tau\iota\varsigma$ $\delta\epsilon$ $\alpha\lambda\alpha\lambda\alpha$ $\tau\acute{o}$ $\epsilon\sigma\tau\iota\varsigma$ $\epsilon\sigma\tau\iota$ $\tau\acute{o}$ $\epsilon\iota\varsigma$ $\alpha\lambda\alpha\lambda\iota\varsigma$: est sic Vallis foras legit, sup
 $\iota\alpha\pi\epsilon\rho\eta\alpha\rho\tau\iota\varsigma$ $\delta\epsilon$ $\alpha\lambda\alpha\lambda\alpha$ $\tau\acute{o}$ $\epsilon\sigma\tau\iota\varsigma$ $\epsilon\sigma\tau\iota$. Colet tempus
et $\epsilon\sigma\tau\iota$: una cum interpretamento $\alpha\lambda\alpha\lambda\alpha$, $\epsilon\sigma\tau\iota$
ri posset $\iota\alpha\pi\epsilon\rho\eta\alpha\rho\tau\iota\varsigma$ VALCK. — Alia $\alpha\lambda\alpha$
 $\alpha\pi\epsilon\rho\eta\alpha\rho\tau\iota\varsigma$, aut $\tau\acute{o}$ $\epsilon\sigma\tau\iota\varsigma$, aut $\alpha\pi\epsilon\tau\acute{o}$ $\tau\acute{o}$ $\epsilon\iota\varsigma$ $\alpha\lambda\alpha$.
Sed notori nihil deest, si verba consideras
 $\alpha\lambda\alpha\lambda\iota\varsigma$ $\iota\alpha\tau\acute{o}$ $\tau\acute{o}$ $\epsilon\iota\varsigma$, quod Scriptor voluit $\alpha\pi\epsilon\rho\eta\alpha\rho\tau\iota\varsigma$
ESS. — Utique sollicitari $\iota\alpha\pi\epsilon\rho\eta\alpha\rho\tau\iota\varsigma$ $\alpha\lambda\alpha$ $\alpha\lambda\alpha$
prie significat, statuerunt, ut omnes sepelire con-
ita equites illos statuerunt, ad omnes sepelire con-
possis cum $\psi\epsilon\sigma\varsigma$. intelligere ac si dixeris
 $\alpha\rho\tau\iota\varsigma$ $\alpha\lambda\alpha\lambda\iota\varsigma$ $\iota\alpha\tau\acute{o}$ $\tau\acute{o}$ $\epsilon\sigma\tau\iota\varsigma$, quemadmodum $\iota\alpha\tau\acute{o}$ $\tau\acute{o}$ $\epsilon\sigma\tau\iota\varsigma$
 $\iota\alpha\tau\acute{o}$ $\tau\acute{o}$ $\epsilon\sigma\tau\iota\varsigma$, et $\alpha\rho\tau\iota\varsigma$ $\tau\acute{o}$ $\alpha\lambda\alpha$ $\tau\acute{o}$ $\epsilon\sigma\tau\iota\varsigma$ $\tau\acute{o}$ $\epsilon\sigma\tau\iota\varsigma$
III. 166, 8. Sed ad ipsum verbum $\iota\alpha\pi\epsilon\rho\eta\alpha\rho\tau\iota\varsigma$
etiam per se intelligitur $\tau\acute{o}$ $\epsilon\sigma\tau\iota\varsigma$ $\alpha\lambda\alpha$ $\alpha\lambda\alpha$ $\tau\acute{o}$ $\epsilon\sigma\tau\iota\varsigma$
n praesertim continuo adiciat $\alpha\lambda\alpha$ $\alpha\lambda\alpha$ $\tau\acute{o}$ $\epsilon\sigma\tau\iota\varsigma$
idem valet ac $\alpha\pi\epsilon\tau\acute{o}$ $\tau\acute{o}$ $\epsilon\sigma\tau\iota\varsigma$: nam, ut $\alpha\pi\epsilon\tau\acute{o}$ $\tau\acute{o}$ $\epsilon\sigma\tau\iota\varsigma$
cum accusativo casu constructus, $\alpha\lambda\alpha$ $\alpha\lambda\alpha$ $\tau\acute{o}$ $\epsilon\sigma\tau\iota\varsigma$
cum praepositionis $\alpha\pi\epsilon\tau\acute{o}$, quemadmodum

per ellipsin praepositionis *apud* quod
lativo per ellipsin praepositionis *om.* S.
CAP. LXXIII. S. in *apud* (S.) Male in *apud* S.
VESS.

AP. LXXIV. 1. "Etti di cōi nōmbe di
in his una vox alio forsan ordine fuerit ap-
a: "Etti di cōi nōmbe di cōi nōmbe di
-- τὰυτῆς (pro ταύτης) ἡ ταύτης ταύτης
nāi εὐαγγελιστὴς οὖν. Ad istam rationem ap-
probatam fuerit, et τὰ εὐαγγελιστὴς, ἡ ἡ
ia. (lin. 4.) nāi ἡ ταύτης; ὅτι τὰ ταύτης
unius εὐαγγελιστῆς, attingit Meyrick in Epistola

ἔστι δὲ Φυτὸν τι λίαν ὁμοιον, ἐξ οὗ αἱ Θερᾶσαι ἱμάτια ποιοῦσιν.
[addit: Ἡρόδοτος. τοῦτο σπέρμα θυμῶσιν. cf. cap. 75. init.]
In Herodoteis incommodum esse μὲν sensit Reiskius: vox
forsan intercidit. Fac in antiqua scriptum membrana: καὶ
ἐξ αὐτῆς Θερᾶ (σσαι γυναικῶν) κόσμον καὶ ἱμάτια ποιοῦνται:
facile vox κόσμον in κης μὲν potuit deflecti. Ex proximis,
οὐδ' ἂν, ὅστις καὶ χάρις πόλλιν εἰς αὐτῆς, διαγνῶν, λίνον ἢ καυκά-
βιος ἔστι: novissima Pollux excitat VII. 72. Conf. Casaubon.
ad Laert. III. 63. VALCK.

2. ταύτη δὲ πολλῶν) Non placet ταύτα δὲ Arch. Docetur, *cannabim eatenus lino praestare, quod et crassior et maior sit, praetereaque sponte proveniat et sata*; quae utique in lino discrepant. *Hesychii* verba, *leviter prava*, huc spectare, docti homines monuerunt. Confer et *Valckenarii* observationem ad lib. II. 94. WESS. — ταύτη, hac parte, *haetenus*, nil profecto opus est ut cum *Valk.* in ταύτης mutetur: immo, quo pacto in istius locum repositum hoc *Vir* doctus voluerit, non exputo. S.

CAP. LXXV. 6. *πυρίη*) Male *thuribulum* Laurentius. *Πυρίη* *caldarium* sive *tepidarium* Latini vocant, docente magno viro ad *Strabon.* Lib. III. p. 232. [p. 154. c. ed. Cas.] *Fomentum* qui volet, cum eo facilius transactio. Amplioris et difficultas [*lin. 7.*] in ἀγάρμειοι τῇ πυρίῃ ὠρύνονται, quorum ultimum mirifice vexatur. *Th. Galei* ἐκμαύσσαι ἢ πυριασθῆναι alienissimum: ὠρύνσθαι aliud esse, norunt omnes: eiusdem ἰδρύνσθαι haud praestabilius. *Corn. de Pauw* ὀρρύνονται, ex ὀρρῆς. Norunt medici ὀρρῶσθαι, ad *Clemens Alex.* ἐκρῶσθαι, in lacte resercente: a quo ad sudorem incommo- datus transitus. *Reiskius* πυρίωνται; *Heringa* αἰνύονται, hauriunt; ὀρρινύωνται *Abreschius*, aut ἰωνύωνται, corroborantur. Quorum quidem quid excellentius meliusve, non finio, arbitratus macula verbum non esse adpersum. In ἀγάρμειοι haesito; ἀγαλλόμενοι, delectati, si foret, in expedito et plano, ut equidem opinor, omnia. Memorat *Dio Chrysost.* Or. XXXII. p. 378. c. apud barbarorum nonnullos μέθη γίνεσθαι περιεῖν δι' αἵματος θυμωμένων τινῶν, lenem nasci ebrietatem ex suffitu rerum quarundam: tum gaudere, ridentes exsurgere, et omnia facere quae bene poti solent. Oratorem Scythas, qui laeti illo cannabis fomento et suffitu incommo- ditum clamorem edebant, sive βοῶσι αἰνόμενοι, uti lib. III.

117. respexisse puto. Forte tamen ἀγόμενοι, mirantes et stu-
pentes, sanitatis est indubiae, siquidem cannabis semen,
pollen et suffimen, stuporem et ebrietatis effectus gignere
apta sunt. In Perside ac India hanc eius virtutem usu
cognosci Engelb. Kaempferus Amoenit Exoticar. Fasc. III.
p. 645. testificatur. Quare, quae his cohaerent, τοῦτό σφι
ἀντὶ λουτροῦ ἐστὶ, superiora spectant et τὴν ἀτμίδα, Hesychia-
no κανναβισθῆναι explanata. WESS.

7. ἀγόμενοι τῇ πυρὶ ὠρέονται) Variis postremum,
nemini, quem noverim, suspectum fuit ἀγόμενοι. Ἀγασθῆναι
tamen vel ἀγασθῆναι, valde frequentatum veteribus, illis
vercor ut ista fuerit adhibitum structura. Ceteris rece-
ptum in his scribendi morem sequitur Herod. IV. 46. τὰ
μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἄγαμαι. VI. 76. ἀγασθῆναι μὲν ἔφη τοῦ Ἑρασίου,
οὐ προδιδόντες τοὺς πολῖτας. Verbum ὠρέονται diversimode
corrigit: ἰδρόονται, excogitatum Galeo, destituitur, opi-
nor, auctoritate: [conf. tamen Hesych. in Κανναβισθῆναι.]
nostro A. H. dubitanter venit in mentem ἄρύνται: [vide
Adr. Heringae Obs. crit. c. 18. p. 151.] πυριῶνται, Reiskio;
ὀριγνῶνται, Abreschio. Quando vera vel adinventā, vel ad-
firmata fuerit lectio, mea cum reliquis refutari poterit
coniectura corrigen- tis ῥύπονται, se abstergunt: hoc, me
iudice, responderet verbo καθαίρονται, posito c. 74. θάψαντες
δὲ οἱ Σκύθαι καθαίρονται τρόπῳ τοιῷδε: istum, quo funere pol-
luti se purgarent, modum, huc usque exposuit; tandem
reliquis subiecisse videtur Herod. huius ferme sententiae
participium, . . . μὲνοι τῇ πυρὶ ῥύπονται, istius vaporis fo-
mento sudantes sudorem et sordes abstergunt; atque ita tan-
quam in cella sudatoria καθαίρονται, sicca veluti sudatione.
τοῦτό σφι, addit Herodotus, ἀντὶ λουτροῦ ἐστὶ· οὐ γὰρ δὴ λού-
ται ὕδατι τὸ παράπαν τὸ σῶμα. Hoc itaque fuerit, quod ne-
scio quis dixerit Κανναβισθῆναι. Hesychius in Κάνναβις, He-
rodoti facta mentione, ista scribit: Κανναβισθῆναι, πρὸς τῇ
κάνναβιν ἐξιδρώσαι καὶ πυριᾶσθαι. Postremum illud de Grae-
corum etiam adhibebatur πυριᾶσθαι. Secundum Palaeph. π.
Ἀπιστ. c. 44. quae πυρίας usum prima introduxit, Medea
senes ἰπυρίῃ, suisque saepe somentis vegetabat; sed Pelias
πυριῶμενος ἀπύθανε: prout illa codex exhibet scriptus. Dae-
dalus qualis σπηλαίου Selinusii fuerit architectus docet
Diodor. Sic. IV. 78. in quo, naturalis ignis vapore commo-

respexisse puto. Forte tamen *Asperula*, *maritima* &
sanitatis est indubiae, siquidem canibus gen-
erati et suffimen, stuporem et ebrietatis cunctis gen-
erant. In Perside ac India hanc eius virtutes
posui *Engelb. Kaempferus* Amoenit. Exotica. lib. 1.
testificatur. Quare, quae his coherent, non
esse in terra, superiora spectant et *Asperula*. *Herz*
enplanati. WESS.

...*καταφύγιον* explanato. WESS.
 ...*καταφύγιον* τῆς τοῦ ἀνθρώπου. Varii po-
 ... quem noverim, suspectum fuit *καταφύγιον*
 ... vel *καταφύγιον*, valde frequentatum verbum,
 ... ut ista fuerit adhibitum structura, *καταφύγιον*
 ... his scribendi morem sequitur Herod. lib. I.
 ... *καταφύγιον*. VI. 76. *καταφύγιον* δὲ τῆς
 ... *καταφύγιον*. Verbum *καταφύγιον*
 ... *καταφύγιον*, excogitatum Cato, denotat
 ... auctoritate; [conf. tamen Heysk. in *καταφύγιον*].
 ... A. H. dubitant venit in mentem *καταφύγιον*
 ... linguae Obs. crit. c. 18. p. 151. *καταφύγιον*
 ... Abreschio. Quando vera veritas *καταφύγιον*
 ... Curit lectio, mea cum reliqua non potest
 ... corrigentis *καταφύγιον*, se abiecit hoc
 ... responderet verbo *καταφύγιον*, postea *καταφύγιον*
 ... *καταφύγιον* *καταφύγιον* istum, quod non
 ... pinguerent, modum. Huc usque expressum
 ... subieciisse videtur Herod. huius loci *καταφύγιον*
 ... *καταφύγιον*, *καταφύγιον* *καταφύγιον*, *καταφύγιον*
 ... *καταφύγιον* et sordes obtegunt; aque *καταφύγιον*
 ... *καταφύγιον* *καταφύγιον*, sicut velut *καταφύγιον*
 ... cellis sudatoria *καταφύγιον*, *καταφύγιον* *καταφύγιον*
 ... addit Herodotus, *καταφύγιον* *καταφύγιον* *καταφύγιον*
 ... *καταφύγιον* *καταφύγιον*. Hoc itaque fuerit *καταφύγιον*
 ... *καταφύγιον* *καταφύγιον*. Hicellus in *καταφύγιον*
 ... s. dixerit *καταφύγιον*. Hicellus in *καταφύγιον*
 ... mentione, ista scribit: *καταφύγιον* *καταφύγιον*
 ... *καταφύγιον* *καταφύγιον*. Secundum *καταφύγιον*
 ... non adhibebatur *καταφύγιον*. Postremum *καταφύγιον*
 ... quae *καταφύγιον* usum prima introduct. *καταφύγιον*
 ... suisque saepe fomentis vegetat. *καταφύγιον*
 ... prout illa codex exhibet scripta. *καταφύγιον*
 ... *καταφύγιον* Selinusis fuerit arboribus *καταφύγιον*
 ... IV. 78, in quo, naturalis igitur *καταφύγιον*

dum introducto, fecerit utentes illo ἔξδρὸν λεηλότως. *Timaeus Athenaei* XII. p. 519. E. apud Sybaritas cellas in usu fuisse scribit sudatorias, ἢ αἷς κατακείμενοι ἐπυρῶντο. VALCK. — At, cur sollicitaretur verbum εὔρεσθαι, nulla prorsus causa fuisse videtur. Et de ἀγάλλεσθαι quoque cessare dubitatio debet: nec enim cum secundo solum aut quarto casu construitur hoc verbum, sed et cum tertio; ut apud *Xenoph. Cyrop.* II. 4, 9. et apud *Platonem* in *Sympos.* p. 318. Conf. *Zeune* ad *Xenoph.* l. c. et quem is laudat *Ruhnken.* ad *Timaei Lexic.* p. 8 seq. Quod si cui minus h. l. satis facit usitatio notio mirandi, probandi, laudandi; indicabit huic *Ruhnkenius* ibid. *Philonis* locum, ubi idem verbum ἀγαθὰ ἐπὶ τινι cognati verbi ἀγάλλεσθαι notatione, laetandi exultandique, usurpatur. S.

10. κατασώζουσι) Glossator σώζουσι, τηλβουσι, et Suidas ex eo, nimis licenter, ut solent saepe. Nicander Ther. vs. 696. Σώξει διακνήσῃ: ubi Critici διώσῃ καὶ τηλβῇ κνήσῃ, αἰς μικρὰ, et paullo ante ἀνδρώσει τῇ κνήστει: adde vers. 590. H. Stephano, merito mirante Abreschio, κατασώχω suspectum fuit. Mox [lin. 12.] παχὺ ἰόν, καταπλ. abunde. Copula necessaria non erat. WESS.

CAP. LXXVI. [1 seq. Εἰνικοῖσι δὲ νομολοιοῖσι καὶ οὗτοι αἰνῶς χαῖσθαι φέγγουσι, μὴ τι γὰρ ὦν ἀλλήλων, Ἑλληνοῖσι δὲ καὶ ἡμιστά) Locum hunc, quem haud immerito Reizius (in *Hermanni* Adnot. 266. ad *Viger.*) *difficilem* dixerat, obiter attingens *Werferus* in Act. Philolog. Monac. T. I. p. 263 seq., nihil erit, ait, cur difficiliorem dicas, si ad negati-
vā particulam μὴ τι γὰρ, χαῖσθαι cogitaveris. Quippe φέ-
γγειν in eorum verborum numerum, quae infinitivus,
negativa particula μὴ adiuncta, comitatur, referri debet.
De quo loquendi usu conf. *Herm.* Observ. crit. in *Aesch.*
& *Eur.* loc. p. 5 seq. et *Heindorf.* ad *Plat.* *Parmen.* p. 246.
atque ad *Soph.* p. 339. — Scilicet quoniam, sicut verba
prohibendi, negandi et similia, (conf. Adnot. nostram ad
II. 27, 3.) sic et fugiendi, abstinendi etc. notionem ha-
bentia, ita construuntur ut sequatur negans particula ad
consequentem infinitivum alterius verbi pertinens; ubi
ex aliarum linguarum genio negativae particulae nullus
erat locus; inde facile intelligitur, cur hic post χαῖσθαι
φέγγουσι dicat *Herodotus* Ἑλληνοῖσι ἡμιστά, ubi in cam-

dem quidem sententiam ex nostri sermonis usu μάλιστα exspectasses. Nempe hoc vehementer cavent Scythae, ut minime instituta sequantur Graecorum: id est, vehementer et maxime abhorrent ab usu Graecanicorum institutorum. Sed indidem non dum satis patet quid sit quod dicat, μή τι γινώσκουσιν ἁλλήλων. Illud quidem adparet, non posse μή τι γινώσκουσιν h. l. usitata notione nedum, multo magis, aut multo minus, accipi. Ne quidem vertunt vulgo: ne quidem mutuo inter se, *Valla*; et sic fere *Wess.* cum *Gron.* At formulam μή τι γινώσκουσιν nusquam alibi ista notione positam reperies. Similiter tamen *Hermannus*, et ipse hunc *Herodoti* locum in *Vigeri* editione secunda p. 804. leviter attingens, germanice vertit *wirklich nicht einmal*: at is veterem probat scripturam μή τοι γινώσκουσιν, quam et equidem repositam velim. Sed, utrumque et de scribendi ratione et de vi huius formulae statueris, suspectum h. l. vocab. ἁλλήλων esse debet: pro quo sicut ἄλλων me maluisse in *Var. Lect.* significavi, sic et eundem *Hermannum* (cuius novissimam illam *Vigeri* editionem nunc primum mihi inspicere contigit) video ἄλλων legendum censere. Quo posito, hoc dicere *Herodotus* videtur: *A peregrinorum institutorum usu vehementer abhorrent Scythae, utique quidem ab aliorum etiam populorum institutis, maxime vero Graecorum.* Quod in *Var. Lect.* ubi monui codicem F. cum *Arch.* in μή τι γινώσκουσιν consentire, adieci „nec aliud ex *Paris.* adnotatum:“ id dormitanti excidit, et indictum velim. Quoniam enim *Parisienses* codices, in usum nostrae editionis, cum *ed. Wess.* collati fuerunt; hoc ipso, quod h. l. nihil ex illis adnotatum est, declaratur consentire eos cum *ed. Wess.* S.

3. ὡς διδίδξαν Ἀναχάρσις τε καὶ --- Σκυλάης) Credo voluisse, uti misisti monstrant, διδίδξαν Ἀναχάρσις --- Σκυλάης. Neque enim *Anacharsis* et *Scyles* ostenderunt, Scythas ab aliarum nationum ritibus abhorrere; sed utrique, data necis causa, Scythae patefecerunt, quo ipsi animo in cultus et rituum sint novatores. *WESS.* — Scripturam a Viro docto commendatam recepi cum *Reiz.* et aliis. Fortasse tamen eandem in sententiam teneri debuerat id quod olim vulgabatur, Ἀναχάρσις τε καὶ --- Σκυλάης, ut exemplo fuere *Anacharsis* et *Scylas*. Quod autem in nostra *Var. Lect.* scribitur, Σκυλάης legi in *ed. Wess.* id typothet

dem quidem sententiam ex nostri sermonis usu et
spectatiss. Nempe hoc vehementer cavet Seythae
nime instituta sequantur Graecorum: id est, necesse
est ab omni abhorrent ab usu Graecanicorum instituta
idem non dum satis patet quid sit quod dicitur
ἐκ τῶν ἑλλήνων. Illud quidem adparet, non posse
l. instituta notione nedum, multo magis, aut magis
cepta. Ne quidem vertunt vulgo: ne quidem mater
et sic fere Wess. cum Gron. At fortasse
necquam alibi ista notione positum reperit
tamen Hermannus, et ipse hunc Herodotum
per editionem secundam p. 804. leviter attingit
veritit wirklich nicht einmal: at is veterem prae
nam ex τῶν ἑλλήνων, quam et equidem reperit
atque et de scribendi ratione et de
statueris, suspectum h. l. vocat. Atque
pro quo sicut ἑλλήνων me maluisse
Hermannus, sic et eundem Hermannus (quod
Figeri editionem nunc primum minus
video ἑλλήνων legendum censere. Quod
Herodotus videtur: A peregrinorum
vener abhorrent Seythae, utique quidem
nime institutis, maxime vero Graecorum
ubi monum. codicem F. cum Arch. in
fieri, nec aliud ex Paris. adnotatum
egredidit. et indictum velim. Quoniam enim
habet, in usum nostrae editionis, cum et
erunt: hoc ipso, quod h. l. nihil ex illis
declaratur consentire eos cum ed. Wess.
ἐκ τῶν ἑλλήνων Ἀναχάρσις τε καὶ ... Σειθῶν
niti missi monstrant, δὲ τῶν Ἀναχάρσις
que enim Anacharsis et Seythae ostendunt
nam nationum ritibus abhorre: sed utrum
necesse, Seythae patet. Wess. — Scythae
rituum sint novatores. Wess. — Scythae
eto commendatam recepi cum Reiz. et alii
nem eandem in sententiam teneri debet
in vulgatur. Ἀναχάρσις τε καὶ ... Σειθῶν
fieri Anacharsis et Seythae. Quod taliter
scribitur, Σειθῶν: legi in ed. Wess. ad p.

ne errore commissum: Σκύλης habet ed. Wess. cum supe-
rioribus. Meum illud erratum, quod scripsi „puto et
Paris. cum Arch. et Vind. consentire.“ Ex Parisiensibus
enim codicibus iterum h. l. nullus ab ed. Wess. dissensus
notatus est. S.

4. Τοῦτο μὲν γὰρ Ἀναχάρσις etc.) Τοῦτο μὲν, ob copiosorem
narrationem, non habet suum τοῦτο δὲ, quo et caruit lib. II.
99 et in Plutarchi Consolat. p. 115. c. WESS. — Isti Τοῦτο
δὲ respondent illa, Πολλοῖσι δὲ κάρτα ἴσται ὑπερτον etc. initio
cap. 78. Et in hoc quidem nihil inest difficultatis: sed
in hac ipsa periodo consecutionem connexionemque ora-
tionis non expedit; nisi illa δὲ particula, quae post πάλιν
inde ab ed. Med. inserta legitur, aut deletur, aut certe
prorsus abundare statuatur. Quare, quum eam cum Aldo
codices Arch. Vind. et Pc. ignorent, deletam velim; et
nunc maxime animadverto, merito eam ab accuratissimo
Schaefero abiectam esse. S.

5. ἀποδείξαινος) Quod ἀποδείξαινος mutatur, inprobo ve-
hementer. Non iam dico, ἀποδείξαινος ἔργα μεγάλα Herodoti
sermone frequentari; id tantum, Anacharsin in Graecia
plura prudentis viri argumenta et rerum inventarum;
de quibus docti viri in Diogen. lib. I. 105., ostentasse.
Simile est, sine causa a Stephano sollicitatum, Platonis
Hipparch. p. 228. B. εἰς ἄλλα τε πολλὰ καὶ κατὰ ἔργα σοφίας
ἀποδείξαινος. WESS. — Quis sit qui probam sollicitave-
rit scripturam, aut quid in ea nonnemo desideraverit,
incompertum est mihi. S.

7. εἰς Κύζικον, καὶ, ὑπερ γὰρ etc.) Interpunxi post καὶ,
serie rerum expostulante. Confer Abresch. Diluc. Thucyd.
p. 373. [et quae ad Herodot. I. 24, 17. notata sunt.] Matris
Idaeae cultum, ni fallunt Cyziceni et poetae, Cyzici Ar-
gonautae instituerunt, apud Strabon. lib. I. p. 76. [p. 45.
ed. Cas.] Legi dignus est ill. Comes Caylus, Recueil d'An-
tiquit. T. II. p. 199. WESS.

16 seq. τύμπανόν τι ἔχων) Inspice Apollon. Rhod. I. 1138.
Sequens ἰκδορῆαινος praeclare H. Valesius ad Fragm. Polybii
p. 36. et Gronovius exposuerunt. [Vide Polyb. nostrum
lib. XXII. 20. cum Adnott. T. VII. p. 469 seq.] Nihil ta-
men accommodatius Clementis Alex. Protrept. p. 20. conplu-
culis illis, sed mire opportunis: Πολλὰ ἀγαθὰ γέγονε τῷ
Herodot. T. V. P. II. R

τῶν Σαύθων βασιλεῖ, ὅς τις ποτὶ ἦν. Ἀνάχαρσιν οὗτος, sic vere Stæph. Berglerus, τὸν πολίτην τὸν ἑαυτοῦ, τὴν παρὰ Κυζικίου ματρός τῶν θίων τελειὴν ἀπομεινόμενον --- τὸν παρὸν τι ἐπακρυῶντα καὶ κύμβαλον ἐπαχρῶντα, καὶ τοῦ τραχήλου τινὰ, οἷα Μηρυγίτην, ἐξηρηκμένον, κατετόξουν. Sic, ex Herodoteis depromta, olim fuerunt; neque fugit eruditos Clementis interpretes, quos adire consultum erit. WESS.

[19. Σαυλῶ) Ut Σαυλαῶ Arch. et Vind. sic et Sauleo habet Valla; iterumque extr. cap. Saulei, et Sauleo. S.]

25. Ἰδανθύρου) Scythicum nomen, etsi Gronovius ad Arrian. Indic. c. 5. aliud decreverit, videtur, modo in barbaricis valeat consensus, plurium auctoritate sic pingendum, etiam c. 127. Ἰδανθύρος certe Straboni et Plutarcho, nonnunquam Ἰδαθύρος, Clementi Ἰδανθύρας, quo de Salmass. in Solin. p. 594. non bene. WESS.

27. ἡ ὡν ταύτης ---, ἵστω ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ ἀποθανόν.) Formulam expressit, ut Herodotea amat, Pausanias lib. I. 6. p. 17. ἡ δὲ ὁ Προδραμῖος οὗτος ---, ἵστω τὸ ἐπιματὸς κατὰ μῖνος. Optime Gronovius ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ. [conf. Laert. I. 102.] Perit enim Anacharsis manu fratris, patruus Idanthyrsi. Idem monuerat Stanleius Histor. Philosoph. Atque ad haec vellem animum advertissent Editores Histor. Catholicae T. V. p. 124. [T. IV. edit. Germ. p. 541.] ubi Stephanicam secuti editionem mira comminiscuntur. WESS. — ἵστω sciat interpretatus sum cum Gron. Videndum vero, ne, ut ἵσθι non modo scias significat, sed et sis, a verbo ἵμι, sic et ἵστω subinde dixerint Graeci pro eo quod aliàs, ἵστω, sit, fuerit. Valla h. l. constat posuit; Pausaniae interpres l. c. facile credi potest. S.

CAP. LXXVII. 8. πίπαισται) Cum praeter Eustathium tres manu descripti codices πίπαισται edant, professus in Diss. Herodotea sui, verum videri. Πάϊζον, qui per iocum quid produnt, vidimus lib. II. 28. Sunt varia in Platone, Plutarcho et aliis, quae stabiliendo verbo prosunt; ἄλλως sollicitatum nollem: idem esse ac μάτριν docuit Cl. Perizonius ad Aeliani Var. lib. II. 13. WESS.

Ibid. ἄλλως πίπαισται ὑπ' αὐτῶν) Sic ex Eustath. et Codd. restitutum iri constat e Diss. Herod. Wess. p. 71. ubi satis illud πίπαισται communitum; inventum etiam Vallae monstrant eius Latina; aliter haec narratio ab ipsis

Graecis delusa es
ipsis Graecis ficta
pretando Herod
voluerit in ὅλω
ferme fuit in
Clar. noster Ru
sec.] sed et Iuda
nis, interpretes
et ἄλλως oppon
Schotto in App.
potuit μάτριν λέ
ῖται ἵχων puru
similibusque o
bium. In Scholi
ὁ λόγος αὐτῶ π
ως διαβολῆς λέ
ται, ἀλλ' ὡς περ
ad χάριν, περ
scripserant. V
9-11. ὁ δ' ὡ
orationem dede
schio, Reiskio,
priorum, ὁ δ'
qui insequitur
bosiorum subis
niam optimo c
quaerimus, ne
epilogum. Na
τίβη, διαφάρεν,
que hi, qui a
bant, narratio
dis, pro fabul
dotus, ipsorum
praedicto modo
non ὅρω etc. (1
sibi parat Ser
nationem, de
CAP. L
littera augeri
Biodoro; lib. X

instrant eius Latine

R 2

Steph. Byz. [voc. Ἰστρός.] et supra lib. II. 33. [ex scriptura olim ibi vulgata,] tum ἸΣΤΡΙΑΝΩΝ numi apud Vailantium. WESS. — In Var. Lect. monere debueram, Ἰστρινῆς scribi in ed. Wess. et superioribus, scriptisque omnibus, excepto Pass. pariterque ex uxorē istrina dare Vallam; veriore scripturam Ἰστρινῆς primum a Reizio fuisse receptam. S.

Ibid. ἰξ Ἰστρινῆς) Ἰστρίνης scribi poterat; sed scriperat, ni fallor, Herod. ἰξ Ἰστρινῆς δι γυναικός. Urbem ad os Istri sitam, ubi se in Pontum exonerat, Ἰστριν et Ἰστρίαν dixerunt: hinc fit secundum Steph. Byz. Ἰστριανός, καὶ κατὰ τρεπὴν Ἰστρινός: hoc Ionicum et Herodoti, II. 33. τῇ Ἰστρινῇ τοῖ Μιλησίων οἰκίονσι ἄποικοι: ubi tamen spectabilem nobis optimi duo Codd. praebent scriptionem, τῇ Ἰστρίνῃ οἱ Μιλησίων οἰκίονσι ἄποικοι. Horum cum Scythis commercia vel solae Hesychii demonstrarent Ἰστριανίδες, Holstenio commodum memoratae. VALCK.

[20. λάβισσι δ'] Vide ad III. 119, 12. not. Similiter, ubi adiciit ἔχων δ' αὖ ταύτην ἡγόραζε, particula δ' non ad ἔχων, sed ad ἡγόραζε fuerit referenda. S.]

28. ἐν Βορυσθίνῃ) Quia Βορυσθινιῶν ἄστυ et Βορυσθινίαν πόλις, et c. 53. ἐπὶ τῇ Ὑπάνι Βορυσθινίται κατοικηται, malebat vir doctus ἐν Βορυσθινίταις, nec confidenter tamen: nihil vulgato verius. Urbs amni Borystheni erat ὁμώνυμος ap. Strabon. lib. VII. p. 470. [pag. 306. ed. Cas.] et Stephan. Hinc cap. 24. τῶν ἐν Βορυσθινίᾳ τε ἱμπορίου καὶ τῶν ἄλλων. WESS. — Eadem Olbiopolis et Olbia IV. 18. S.

29. γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτά) Plenius, ἔγημε καὶ ἡγάγετο ἐς αὐτά: ut lib. IX. 107. καὶ ἡγάγετο ἐς ἑωυτοῦ. Lysias de Caed. Eratosthen. c. 2. ἔδοξε μοι γῆμαι καὶ γυναῖκα ἡγαγόμεν ἐς τὴν οἰκίαν. Quales in omni sermone ellipses obviae. WESS.

Ibid. καὶ γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτά) Intacta hic Latina Valae reliquerunt, quae sane minus tritae locutionis vim non explanant, significantis, et quam illic sumsit uxorem, in istas aedes deduxit. Inscriptionum Herodis Attici, quas Salmas. illuminavit, secundae vs. 5. de Regilla dicitur Romana puella: Γῆματο δ' ἐς Μαραθῶνα: quod ita vir summus interpretatur, ut ad minuta talia non satis attendisse videatur. Significant ista: in agrum Marathonium. seu Marathona venit, ut ibi nuberet Herodi. Mulier γημασθῆναι, vir

Ibid. id. Ἰερραπίνος Ἰερραπίνος scribi potest et
 cōserat, ni fallor. Herod. id. Ἰερραπίνος id. ponat
 Ἰστρίσι situm, ubi se in Pontum exonerat, Ἰερραπίνος
 ἰσχυρὸν Ἰερραπίνος hoc Ionicum et Herodoti. III. 19.
 Ἰερραπίνος Ἰστρίσι ubi tamen scriptum
 Ἰστρίσι Ἰστρίσι Ἰστρίσι ubi tamen scriptum
 Ἰστρίσι Ἰστρίσι Ἰστρίσι. Horum cum Syrii con-
 n memorate, VALCK.

in memoratae. VALCK.
adilicet ἔχον ὁ δὲ τῶν τοῦτοῦτο παρὰ τὴν
tel ad ἔχον fuerit referenda. S.]
in Beperitis.] Quia Beperitis in
et c. 55. in ep. Traxi Beperitis in
vir doctus in Beperitis, nec confidit
vulgato verius. Urbis anni Borsythi en
bon. lib. VII. p. 4to. [pag. 50n. ed. Cas.]
cap. 24. in Beperitis et in
S.S. — Eadem (Xbiopolis et Olbia V. S.)
in Beperitis ἔχον ὁ δὲ τῶν τοῦτο
ut lib. IX. 10to. in Beperitis ἔχον ὁ δὲ τῶν τοῦτο
sthen. c. 2. ἔχον ὁ δὲ τῶν τοῦτο ἔχον ὁ δὲ τῶν τοῦτο
(Quales in omni sermone ellipses obviae. W.)
in Beperitis ἔχον ὁ δὲ τῶν τοῦτο ἔχον ὁ δὲ τῶν τοῦτο
liquerunt, quae sane minus trise locuti
planant, significant. Inscriptionum Herodi
aedes deduxit. Secundae vs. 5. de Regibus
illuminavit, secundae vs. 5. de Regibus
puella. Traxit ὁ δὲ τῶν τοῦτο: quod in
terpretatur, ut ad minutu talia non
Significant ista: in agrem Marathum
venit, ut ibi nuberet Herodi. Mulier pueri

δῖπυτο γῆμαι. De Scyle Herodotus: οἰκία τι ἰδιώματος ἐν Βο-
 ρυσθενίδι, (tentari non debuerat:) καὶ γυναῖκα ἔγχετο εἰς αὐτὴν
 ἐπιχωρὴν: aedes sibi curavit in urbe construi Borysthenide,
 atque in istas aedes uxorem duxit indigenam. Ἀγασθαί γυναῖκα
 quum idem vulgo notaret, quoniam Γαμίην, novator Herodotus
 γαμίην εἰς οἰκίαν γυναῖκα dixit, ac tamiam plena phrasi dicebant
 et Graeci, domum uxorem ducere, Ἀγασθαί εἰς οἶκον. Lysias
 p. 4. γυναῖκα ἡγαγόμεν εἰς τὴν οἰκίαν. Pausanias IV. pag. 362.
 Φιλῆμωνα γὰρ οὐκ ἔβλεπεν εἰς τὸν οἶκον αὐτὴν ἄγειν. Theodectes
 Trag. Stobaei pag. 422, 37., Ὅταν γὰρ ἄνθρωπος εἰς δόμους ἄγῃ
 πόσις: illud ἄγῃ magistris minus Atticum videretur; et est
 certe multo minus usitatum ἄγειν γυναῖκα, quam ἄγειν, quod
 et vulgaris usus fuisse docet Eustath. ad Iliad. ξ. pag.
 954, 35. [p. 969. ed. Rom.] frequentatum Pausaniae, cui
 pro ἀνάγειν restituit ἄγειν Clar. Abresch. lib. VII. pag.
 571. sicuti lib. X. p. 870., pro ἡγούμενος οὐκ ἐπὶ ἀμύμονι τῷ
 δαίμονι, vir amicissimus primum ἀγόμενος corrigebat, de-
 ἴνδε dedit ἡμέτερος. Scribi quoque potuit ἀγαγόμενος, illic
 ἀγαγίσθαι, ut in Epigramm. IX. p. 731. [Anal. Brunck. T. II.
 p. 179.] Ἀμφιτέρων δ' ἔμειλλ' ἀγαγίσθαι διῆρο γυναῖκα. VALCK.

CAP. LXXIX. 3. Διονύσω βακχείῳ τιλεσθῆναι) Titulus Dionysi hic et deinceps *βάκχιος*, estque adeo *Dionysos* *Bacchio* initiari. Θιός *βάκχιος* Sophocl. Oed. Tyr. vs. 1124., *διοπότης βάκχιος*, tum *βάκχιος* et *βάκχιος* in Euripid. Cycl. vs. 9. 38. etc. Plura L. Küsterus ad Comici Thesmoph. 997. Mox [lin. 6.] *ἐλίσσον τι*, quomodo c. 81., adscisci posset, nisi in scriptis eadem ibi discordia, quae multis aliis in locis. Vide lib. VII. 113. et 239. WESS.

12. *Διὸν ἱκνίσαναι τοῦτον, ὅστις etc.*) *Valla* vertit τοῦτο, ὅ, τι *μαλίσθαι etc.* *refragantibus* *msstis*. *Scythae*, non esse *rationi* *consentaneum* *deum* *excoitare*, *qui* *homines* *in* *furorem* *agit*, *innuebant*: τοῦτον ἱκνίσαναι Διὸν, ὅστις *μαλίσθαι etc.* *Bene* *poëta* *de* *Cupidine*, *Τίς* *Διὸν* *ἔλεν* *ἴστω*; *Διὸς* *κατὰ* *τοὺτον* *ἔλεν* *ἔρως*. *Florileg.* *lib.* *I.* *27.* [*Anal.* *Brunck.* *T. III.* *p.* *249.*] *WESS.*

14. διπρήστους) De famoso *ιπρήστους* sive *διπρήστους* neque scio quid dicam aut coniectem. Exstant doctorum emendationes *διδρήστους*, *ιδήστους*, *διπρήστους*, *ιπρήστους*, *διπρήσθους*, partim alienae, partim auctoritate defectae, sola *σεμρονis* ex analogia accessitae. Blandieba-

tur nonnihil Arch. διαπίστυσε - - - πρὸς τοὺς Σκύθας λόγῳ, *fidem fecit*, seu ut *Valla*, *indiciū detulit* Scythis dicens. Sed amplius aliquid Scriptor voluisse videtur. Rediit in possessionem διαπρήστυσε. WESS.

Ibid. ἐπρήστυσε - - - πρὸς τοὺς Σκύθας) Nihil nos iuvat illud ἐπρήστυσε ex Med. Cod. positum, pro διαπρήστυσε. Varia viri docti excogitarunt: διαπρίσβευσε διδρῆστυσε διαπρήκτυσε: quorum primum, Galei, sententiā praebebat minus accommodam; reliqua carent auctoritate: διέπρησσε vel διδρη potuerant exemplis firmari. Pro διαπρήστυσε praebebat Arch. Cod. διαπίστυσε. Si quis daret διέπρησσε, vel διέπρησσε τῶν τις Βορυσθηνιῶν πρὸς τοὺς Σκύθας, hoc reliquis omnibus anteponerem: debuit enim, dum portis occlusis sacris Rex Graecanicis operaretur, insciis custodibus urbe delator elabi: hoc Xenophonti saepius est διαπιστῶν. Eadem, qua hic poneretur, structurā, Έλλ. IV. p. 304, 14., διαπιστῶν βουλόμενοι πρὸς τοὺς ἰαυῶν: mox, παρὲν τοὺς διαπίστους: quae, totidem literis scripta cum vicinis leguntur in Agasil. Encom. p. 35, 36. ed. Hutchins: rursus Έλλ. III. p. 285, 14. ἀπεχάρησαν, ἐν τῇ μάχῃ διαπιστῶντες, ἀμελλήτων τῶν Βυθωνῶν. Hinc, et a se invicem, nonnihil diversa sunt διαπιστῶν et διακπαῖων. VALCK. — διδρῆστυσε probans Schneider in Lexic. crit., quo auctoritatem aliquam inusitato verbo conciliaret, commode ad Hesychii Δρῆσαι, δραπίται, provocavit. ἀδρῆσαι ἀνδράποδα dixit Noster IV. 142, 6. S.

18. καὶ βακχεύει τε καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαν.) Vel servari debuerat βακχεύει καὶ, vel, primo καὶ (ex κε nato) praetermisso scribi: βακχεύει τε καὶ ὑπὸ θεοῦ μανέται, Bacchi saceris operatur, Deique furit instinctu. Instinctus divino spiritu, ἱμπνευσθῆς ὑπὸ θεοῦ, saepius ἐν θεῷ vel ἐν θεῶν τοῦ κατήχουθαι dicebatur: iunguntur et a Platone κατήχουθαι καὶ μανέουθαι. Dantur loquendi formae eiusdem ferme significatus. Διόνυσῳ μανέουθαι et ἐν Διονύσου: ἐξ Ἄρεος μανέουθαι ἐξ Ἑρμῆος ἐν Νυμφῶν. Verbis neutris ὑπὸ longe plurimis adiungitur: rarius verbo μανέουθαι. Lucian. Dial. Deor. XII. 1. ἐκείνη μανέουθαι ὑπὸ σοῦ. XVIII. 2. μεμνηνότες ὑπὸ τοῦ πότου. VALCK.

21. ἐπὶ πύργῳ ἀτάσσει) Dedit hoc Med. pro ἐκείνῃ: alii forte Codices dabunt κατέσει, collocavit. Homericum κατέσει, pro ἐκείνῃ, Codices etiam praebent scripti Thucyd. p. 501, 95. [lib. VII. c. 82.] probatum Dukero, διαβῆς πρὸς μίττω.

ἀλλοφύοις Σιγάλλω, uti lib. VII. 137. ὑπὸ Σιγάλλω τοῦ Τί-
ρω. Neque temere damno πιφυνγὰς τοῦτον, tot schedis mu-
nitum. WESS.

CAP. LXXXI. [6. Ἑξαμπαῖος. Vide c. 52. S.]

9. ἀποτὸν ποιεῖν) Lenius hoc ob cap. 52. WESS. —
Nempe, quia ibi non diserte dixerat ἀποτὸν ποιῖ. At,
quod ibi dicebat κινῶ τὸν Ἰππανι, id, si sententiam spe-
ctas, idem atque ἀποτὸν ποιῖ valet. Amat autem Herodo-
tus orationem infinitam ita continuare, ut nos, praecon-
tibus probatis codicibus, edidimus. S.

11 seq. κεντῆρος, τὸν Πανσανίης etc.) *Athenum* Pausaniae,
Cleombroti F., craterem ad os Ponti, inscriptumque illi
carmen, Nymphis habet in Athenaei lib. XII. pag. 556. et
Pet. Gyllius Bosp. Thrac. lib. III. 5. Tota autem haec mul-
titudinis Scythicae indicatio speciem praefert scriptoris
coniectantis ac nihil definitis. WESS.

[17. τοῦτον βουλόμενον εἰδέναι τὸ πλῆθος -- κελύειν μὲν
πάντας Σκύθας) Vide quae in *Var. Lect.* super hoc loco
disputavimus. Si τοῦτον valet, non video equidem quo
pacto teneri commodè potuerit κελύειν μὲν, ubi ex con-
iectura μὲν pro μιν posui, quemadmodum video etiam a
Reiskio praeceptum. Quod vero repetitum βουλόμενον
cum viris doctis adieci; sic solere Herodotum studiosus
quisque Lector frequentibus exemplis observaverit: unus
tamen mihi occurrit locus, ubi tali in orationis structura
verbum ante positum, dein post τοῦτους non repetitur,
c. 172, 18. Itaque non intercedam, si quis hic aut omitten-
dum praeconantibus libris omnibus, aut certe unciis includen-
dum fuisse contendat. Etiam μὲν fortasse non debuerat mu-
tari; quia post τοῦτον pluscula verba interiecta sunt. S.]

21. χῆμα πολλὸν ἀρδίων) Certam praestant Porti emen-
dationem schedae, et Camerarii [videtur *Passionei* scribere
voluisse] lib. VI. 43. χῆμα πολλὸν νῶν. Simile Comici
ex Pluto χῆμα πολὺ τιμαχῶν, [vs. 895.] et Nostri lib. I.
36. [ubi quidem non χῆμα πολλόν, sed συνὸς χῆμα μέγα.]
WESS. — Restituetur χῆμα πολλόν ex codicibus, qui-
bus *Valla* concinit, [magnam vim aculeorum] et VI. c. 43.,
χῆμα πολλόν νῶν: sic et alibi loquitur Herodotus. ὅστις
χῆμα πολλόν dixit *Lucian.* de Syr. Dea [c. 13.] T. III. pag.
459. Συνὸς μέγιστον χῆμα, *Soph.* Meleagro; *Θουκυδ.* χῆμα
ἐμύθητον, *Philostratus.* VALCK.

21 seq. καὶ οἱ
solentissimum
quae arcesant
postularent, q

CAP. L.
tari debueram

CAP. L.
Malo ex sched

tali in re triti

rius statim [li

gatae menda E

frequens et ma

CAP. L.
vio. [scil. duo

cienti.] Persae

in hosticum a

videntur fuisse

Oecobazum stip

cantem, exerc

crudelis futur

III. 16. Hinc

tas, ab eodem

VII. 38. W

pretatus sum

οἷός; sunt d

tum erat et d

οἷός; id V

ai; multo rec

τὸν ἐπιστάτην

ster VII. 117

est, dicuntur

προστίθεται τῷ

CAP.

iectura Pavit

nearum, sed

amplecti non

tem exarsens

minime. Τὸ

Πόντον in Ph

πρὸς τὴν στήμα

*Deus; Zoroaster, uti lib. VII. 137. ubi Zoroas-
ter. Neque temere damno statorum ratio, ut
nitum. WESS.*

CAP. LXXXI.

9. *ἀνὴρ πάλιν*) Lenius hoc ob cap. 11. 12. Nempe, quia ibi non discrete dixerat *ἀνὴρ* nisi quod ibi dicebat *παῖς* τῷ Τραν, id. si veritas, idem atque *ἀνὴρ* *παῖς* valet. Amm. item istas orationem infinitam ita continuare. ut in postibus probatis codicibus, edidimus. S.

combroti F., craterum in ...
... *Aimphis* habet in Athenaei lib. XII p. 101

[17. τοῦτον βουλομένην] Vide quae in Var. Lect. ser.
Sm'Arc)

Si rōtōr valet, nōn vult
de potuerit

skio praeceptum. Quod vero repetitum

en mihi occurrit locus, ubi tan in

præcunctibus libris omnibus, aut

χρήμα πολλόν ἀρίστον) Certain F
Cometarii [videtur Passio] Simile (or

το χιῆμα πολλοὶ περισχόν, [το χιῆμα πολλοί, sed το χιῆμα]

Ula concinit, [magnam] et alibi loquitur Horatius

VALCK.

21 seq. καὶ οἱ δὲ καὶ -- ποιήσαντι λησθαι) ποιήσας insolentissimum est, et protectum minime. Nam auxilio quae arcessuntur, [ex l. 19, 9. et V. 109, 6.] ποιήσαντε postularent, qualia in Musis plura. WESS.

CAP. LXXXII. [6. Βήματα non tam pedi interpre-
tari debueram, quam vestigio pedis. S.]

CAP. LXXXIII. 4. ζεύγνυσθαι τὸν Θρηίκ. Βοσπ.)

Malo ex schedis Britannicis ζυγνῶσαι, quod Scriptori tali in re tritissimum, lib. III. 89. 90. 134. VII. 36. Verius statim [lin. 6.] στρατηγὸν -- ποιεῖσθαι, nec fugit vulgatae mendo Editorem *Genev.*, etsi male tollentem. Error frequens et manifestus, de quo I. 205. atque alibi. WESS.

CAP. LXXXIV. 7. τοὺς ἐπιστρωτάς) Accedo Grono-
vio. [scil. duo verba ἐπὶ τούτων ex codicis auctoritate abii-
cienti.] Persae omnes, quotquot militari aetate, ipso regi-
ni in hosticum abeunte, obstructi ut eum armati sequerentur
viderent fuisse. Hinc rex iram, quasi insigne regium, in
Oebazum stipendia unius e filiis suum in solatium depre-
cantem, exercuit, et occisos tres in conspectu parentis abiecit,
crudelis futurus, si omnes abduxisset, bene Seneca de Ira lib.
III. 16. Hinc non dissimilis in Pythium Xerxis crudeli-
tas, ab eodem Philosopho non praeterita, in Nostri lib.
VII. 38. WESS. — *Τοὺς ἐπιστρωτάς* adstantes inter-
pretatus sum cum Wess. et Gron. Sic I. 59, 6. *ἀβάρης ἐπι-
στρωτής*, sunt adstantes, in propinquo stantes. Quod olim edi-
tum erat et a Schaeff. revocatum est, *τοὺς ἐπὶ τοῦ ἐὼν ἐπι-
στρωτάς*, id Valla parum prudenter praepositos filiis Oeoba-
zi; multo rectius H. Stephanus, quorum id officium erat. Et
τὸν ἐπιστρωτὰ quidem *τῆς διώρυγος* fossae praefectum dixit No-
ster VII. 117, 2. conf. II. 148, 20. Sed, quorum hoc officium
est, dicuntur potius Nostro οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι, aut τοῖς
προβέβηκτο ταῦτα πέντεται, ut VII. 39, 16. S.

CAP. LXXXV. δ. ἐξέμους δὲ ἐπὶ τῷ ἱρῷ) Ex conjectura Pavii ἐπὶ τῷ ἱρῷ, in promontorio, seu vertice Cynearum, sed incongrua. Elegantior Valckenarii, quam amplecti non possum. Tacet Scriptor de regis in continentem excensu ac transitu in sanum, quod praefer morem minime. Τὸ ἱρὸν ad os Ponti erat, sive παρὰ τὰς ἱβελὰς τοῦ Πόντου in Philostrati l. Vit. Sophist. xxiv. 1. Ad idem os πρὸς τῇ στόματι τοῦ Πόντου Cynaeae, Strab. lib. VII. p. 492.

[pag. 319. n. ed. Cas. Conf. Nostrum mox cap. 87 extr.] Ex fano ingens aperiebatur Pontus, patebantque lustrantibus petrae Cyaneae ipsumque mare clarissime, conspicue in hunc possunt diem, docente *Pet. Gyllio* Bosp. Thr. lib. III. 5. WESS.

Ibid. ἰζόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἱερῷ) Praeter ceteros accurate de templo Iovis Οὐρίου, quod ad os Ponti positum eximie dicebatur τὸ ἱερὸν, agens *Clar. Io. Taylor* in Praefat. ad *Marimor* Bospor. Iovi Urso sacrum, *Herodotus* non omisit: meminit certe *Herod.* c. 87., μίσην ἱερὶ Βουζαρρίου τε καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἰσοῦ. Nostro vero loco quomodo tandem, obsecro, sedisse diceretur in isto templo Darius, qui in navi sederet Ponti spectator? nam ἰσθαῖς ἐς νῆα ἔπλεε ἐπὶ ταῖς Κωνῆας καλισμῖνας ἰζόμενος δὲ ἐπὶ τῷ . . . ἰθὺντο τὸν Πόντον ἰοῖνα ἀξιοθέτησαν: tandem cap. 86., admirando hoc satius spectaculo Darius ἔπλεε ὀπίσω ἐπὶ τὴν γίφουραν: hic Bosporum contemplantur: pons autem iungebat eam partem Bospori, quae esset media Βουζαρρίου τε καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἰσοῦ. Quid itaque? hic navigans Darius, ut Pontum oculis perlustraret, sedisse videtur iuxta navis magistrum in poppi, qui locus Homero dicitur ἱκριν. Quid si scripserit itaque *Herod.* ἰζόμενος ἐπὶ τῷ ἱερῷ, sedens in tabulato navis. Νῆων ἱκριν Homero, *Hesychio* sunt aliisque τὰ σανιδώματα τῶν πλοίων vide *Io. Scheffer.* de Mil. Nav. lib. II. c. 5. VALCK.

7. τοῦ τὸ μὲν μῆκος etc.) Constat pristina verbis sanitas. Ponti et longitudo et latitudo, antea deficiens, bene habet. Constat stadiorum numerus, reditque secum in gratiam *Herodotus*. Scripserat cap. 86. in latum patere stadiis μμμ ccc., quot utique ex trecentis et triginta orgyrum millibus, quae illis aequantur, oriuntur; si quidem decem earum myriades mille efficiunt stadia, cap. 142. huius libri, et centum pares uni sunt stadio, lib. II. 149. Quae quidem nullum cum habeant dubium, merito cum *Pavio* stupemus, monitoris *Th. Galei* rationem non fuisse habitam, ac contra verum stadia cc. durasse. [Monuerat *Galeus*: „Cod. Arch. περιόδοις, quod verum est, „et ex sequentibus confirmatur.“ Ceterum conf. *Var. Lect.*] Statim ὁ αὐχὴν [lin. 11.] per appositionem, quam dicunt, deponitur; nec superfluous atque ex scholio Abbati *Meloto.* esse debuerat. τοῦ ποταμοῦ τὸν αὐχένα c. 89. et ἐπὶ τῷ αὐ-

χῆν τῷ ποταμῷ
Marini Tyr. Diss.
τῷ, αὐχένα στ
D. Heinsius, seq
et Criticos ad Sc
hare l. 11. lect
non ad proximi
tur: ferendum
velut in parent
non ad ipsum
fertur: nec eni
porus vocatur
tota ostii conti
Ponti Euxini
Caeterum de u
notata sunt. S
CAP. L
omissio vocum
cordia. Stadio
mire fallax co
vento impulsa
pag. 360. The
τυχνημίσου φερὲν
gationem m. ta
ratio, siquidem
vim secundo
no in Periopl. p
augeri et hui
posse. WESS
[6 seq. ἰθὺν
Herodotus eam
ἰθύναι καὶ ἰκα
necesse est, u
gero, in Com
38. istum in
ptura. Nec et
significat illa
Hoc si voluisse
γυλιν καὶ ἰκαρῶ
ne numero, ἵ

[pag. 319. v. ed. Cas. Conf. Nostrum nos ap. 15
Ex Iano ingens aperiebatur Pontus, patetque in
tibus petrae Cyanae ipsamque mare clarum, et
cique in hunc possunt diem, decore Pat. 15
Thr. lib. III. 5. WESS.

Ibid. ἱζήμενος δὲ τῶν τῶν (15) Praeter cetera ante
templo Iovis Οὐρανίου, quod ad os Ponti positum ex-
cebat ῥὸ ἄσπερ, agens Clar. Io. Taylor in Praef. ad
mor Bosph. Iovi Urso sacrum. Herodotus non
meminit certe Herod. c. 87., nisi in Bosphoro
τῶν τῶν ἱζήμενος. Nostro vero loco quomodo tantum
ero, sedisse diceretur in isto templo Darii, qui
sederet Ponti spectator? nam ἱζήμενος ἔτι νῆα (15)
ἱζήμενος: ἱζήμενος δὲ τῶν τῶν... ἱζήμενος τῶν
ἱζήμενος: tandem cap. 86., admirando hoc sciam
Darius ἱζήμενος τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
amplabatur: pons autem iungebat eam pons
nae esset media Βούρην τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
ique? hic navigans Darius, ut Pontum ex-
t, sedisse videtur iuxta navis magistrum τῶν τῶν
us Homero dicitur ἱζήμενος, sedens in tabulato na-
t. ἱζήμενος τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
mero, Hesychie sunt alii que τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
e Io. Scheffer. de Mil. Nav. lib. III. c. 5. Val-
t. τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
Ponti et longitudo et latitudo, ante de-
st. Constat stadiorum numerus, reliquae
iam Herodotus. Scripserat cap. 86. in latum
m m m ccc., quot utique ex trecentis et viginti
millibus, quae illis aequantur, arduum
decem earum myriades mille efficiunt
huius libri, et centum pares uni sunt
). Quae quidem nullum cum habent dubium
um Pavo stupemus, monitis Th. Galen
uisse habitam, ac contra verum stadii
ierat Galen: „Cod. Arch. τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
sequentibus confirmatur: Ceterum quod τῶν
ἰ αὐχὴν [lin. 11.] per appositionem, quoniam
tur; nec superfluum atque ex scholio lib. I
bucrat. τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν

χρὶς τοῦ Βοσπόρου cap. 118. videbimus. Olim similis in his
Matimi Tyr. Diss. VIII. 7. appositio: οἱ ἱππῆες Αἰθίως οἰκῶντες
τῶν, αὐχὴνα στενὸν καὶ ἱππικὴν καὶ ἀμφιδάκτυρον. Mutavit
D. Heinsius, sequente, sed haesitante, Davisio, quem adi
et Criticos ad Sophocl. Oed. Col. vs. 688. WESS. — Tur-
bare l. 11. lectorem non nihil poterat quod τὸ articulus
non ad proximum vocab. ὁ αὐχὴν, sed ad remotius refer-
tur: ferendum id tamen hoc ipso, quod vocab. ὁ αὐχὴν
velut in parenthesi interponitur. Porro idem τὸ articulus
non ad ipsum per se στόμα, sed ad τὸ μήκος τοῦ στόματος re-
fertur: nec enim ipsum per se ostium maris Euxini Bos-
porus vocatur, sed τὸ μήκος τοῦ στόματος, longitudo ostii,
tota ostii continuatio, nempe universus meatus ab ostio
Ponti Euxini usque ad Maeotidem paludem progrediens.
Caeterum de usu vocabuli αὐχὴν conf. quae ad l. 72, 13.
notata sunt. S.

CAP. LXXXVI. 3. νυχτὸς δὲ, ἡλικισμῶν) Harum
omissio vocum [nonnullis in codd.] ex scribarum est so-
cordia. Stadiorum ex diurno nocturnoque navis cursu
mire fallax computatio. Aristidi ναὺς πανμυρία ἡμέρας, et
vento impulsa prospero, absolvit stadia m. Or. Aegypt.
pag. 360. Theophilus in Ptolemaei Geogr. lib. I. 9. τὸν τοῦ
νυχθημέρου φορὸν πλεῖν, unius diei ac noctis secundam navi-
gationem m. tantum stadiis aequiparat. Receptior Herodoti
ratio, siquidem ὁμαλορημῆτον τοῦτο seu in confesso erat, na-
vim secundo vento pcc. stadia una die conficere, Marcia-
no in Periopl. pag. 67. indice, iustissime adiciēte, arte
augeri et huius neglectu minui eam cursus velocitatem
posse. WESS.

[6 seq. ἑνδεκα μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὀργυίων) Potuerat
Herodotus eandem in sententiam (nempe 1,110,000 org.)
ἑνδεκα καὶ ἑκατὸν μυριάδες ὀργ. scribere: sed neutiquam
necesse est, ut cum Larchero in Notis ad h. l. et cum Brei-
gero, in Comment. de difficiliorib. Asiae Herodoteae pag.
38. istum in modum mutetur constans librorum scri-
ptura. Nec enim ambigua est vis huius scripturae: nec
significat illa (ut hi sibi persuaserant) 110,100 orgyas.
Hoc si voluisset auctor, scripturus erat ἑνδεκα μυριάδες ὀ-
ργυίων καὶ ἑκατὸν ὀργυαί, aut, praemisso (ut fere solet) mino-
re numero, ἑκατὸν ὀργυαί καὶ ἑνδεκα μυριάδες ὀργυίων. Quem-

admodum mox (lin. 12.) τρεῖς μυριάδες καὶ τρήνκοντα ὄργυαι, non sunt *tricies mille et triginta orgyae*, sed *triginta tres myriades*; sic ἑνδεκά μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὄργυαι, sunt *centum et undecim myriades*. S.]

10. ἐκ τῆς Σινδικῆς) Quod in Latinis olim e *Scythias*, inputatur *Vallae* iniuria: absunt haec et quae adhaerent principi versionis editioni, addita aut a *Phoeniae* aut *Heresbachio*. [Immo leguntur ista, e *Scythica*, in *Laurentianae* versionis editionibus, *Heresbachiana* et *Phoeniciana* vetustioribus. in ea certe quae mihi nunc maxime sub oculis versatur, anno 1494. in lucem emissa.] Reposui, praeposita litera, quam articuli postrema, uti c. 28., deglutierat, τῆς Σινδικῆς. Qua quidem in parte audacior si censear, patroni Cl. viri aderunt P. *Bertius* de Agger. et *Pontib.* c. 2., *Holstenius* ad *Steph.*, *Is. Vossius*, *Gronovius*, *Berkelius*, atque alii. WESS.

18. μήτηρ τοῦ Πόντου) Conmoda, et, quod sciam, nondum publicata haec *Dionysii Byz.* ex *Anaplo Ponti*: Μήτηρ ὑπὲρ αὐτὸν, Pontum, ἀνακίχεται λίμνη Μαιώτις, ἣν μήτηρα καὶ προφὸν τοῦ Πόντου κατεφήμεσι λόγος ἐκ παλαιᾶς μνήμης παραδιδόμενος. ταύτης τὸ μὲν περίμετρον ἴσθι διεσχίλας σταδίων, τὸ δὲ πέρας ποταμὸς Τάναϊς, ὅρος τῶν δυτῶν ἡπείρων: in quibus ambitus paludis nimius, uti *Casauboni* ad *Strabon.* lib. VII. 477. [p. 310. ed. Cas.] observatio patefaciet. *Maier Ponti*, *Maecotis*; quod huius gignatur aquis et incrementa capiat. *Tzetzæ* ὡς μήτηρ καὶ μαίωτις γένους πατρὸς ἔχοντι *Chil.* VIII. 775., quae et *Hipparchi* professio ap. *Voss.* ad *Melam* lib. I. 1. WESS.

CAP. LXXXVII. 4. στήλας ἔστησι δύο ἐπ' αὐτὸν) Si dedisset *Med.* ἰς αὐτὸν, significari posset: *duas columnas illuc deportatas statuit, vel erexit*: atque hoc cum aliis *Herodoteis* etiam comparari. Sed placet coniectura *Gronovii*, *legentis ἐπ' αὐτῷ*, ad *Bosporum*. Quod vero in eam rem excitat e lib. VII. cap. 226. ὁ λίθινος λίαν ἔσθην ἐπὶ Λαυδῶν, malle omisisset: in honorem enim *Leonidae Leo* fuerat is erectus. *Clem. Alex. Protr.* pag. 32, 23., Ἀργύνου καὶ Ἀφροδίτης ἵστασθαι ἐπ' Ἀργύνῃ τῷ ἱερῷ. VALCK. — Ἐπ' αὐτῷ scripsi ex schedis, sicuti paullo supra [c. 86, 9.] ἐπὶ Θερμύδοντι ποταμῷ. [Similiterque frequenter aliàs.] Si qui priscum ἐπ' αὐτοῦ servatum vult, utatur *Pausaniae*, de

3. πασι δία) Revocabitur et hoc ex Codicibus. Verba *Herodoti* ex lib. I. cap. 50., κτήνια τὰ θύσιμα πάντα τριαχίλια ἴθυσι, *Galeus* commodè contulit ad haec *Parthenii* π. Ἐρωτ. Παθμ. cap. ix. πάντα ἱνατὸν ἱναλισαντες αὐτῇ. Omnia centena, *Casaubonus* interpretatur in *Athen.* IV. cap. 10. [pag. 144. r.] Homerea, quae collegit *B. Martinus* Var. Lect. III. 22., quacque plura simillima videntur, sunt tamen diversa. VALCK.

7. ἀνέθης ἐς τὸ Ἡραῖον) Vellicat *Vallam* ob *Iunonis* templum doctissimus *Holstenius*, ipsemet ab errore, si tamen eius sit, non immunis: nam *Thraciae* urbs Ἡραῖον, de qua *Stephan.* ex *Nostri* lib. IV., est in cap. 90. ubi *Iunonis* templum imprudenter *Valla*. Nec plane absolve *Pet. Gyllium*, mire fluctuantem lib. II. Bosp. c. 13. Nobilissimum *Iunonis Samiae* templum, toties *Herodoto* lib. I. 70. III. 60. et aliis celebratum, indicatur: ipsa loquendi formula sanum requirit, non oppidum; καὶ ἀνέθης ἐς τὸ Ἡραῖον recurret cap. 152. Pati autem possem, ut Ἀνδραλίνης detracta priore littera pingeretur, ni mssti contra venirent omnes, et *Tzetzes* Chil. I. Hist. 31. WESS.

CAP. LXXXIX. [9. τοῦ ποταμοῦ τὸν ἀύχινα) Eam Istri regionem quae proxime supra illum locum est ubi in duo ostia scinditur, fauces fluvii (sic enim hic commodius, quam collum, ἀύχινα latine reddideris) vocat. conf. Adn. ad I. 72, 15. De loco ipso, quem hic designat *Herodotus*, vide *Mannert* Geogr. Graecor. et Rom. T. IV. pag. 220. S.]

CAP. XC. 1. Ὁ δὲ Τάρως) *Tearum* *Thraciae* amnem *Plinius* habet. Ἐπὶ προχοῇσι Θισαίου αἰνιάου ad eundem ex Epigrammate *Simonidis* clar. *Reiskius* refert ad *Cephalae* Anthol. p. 241. Citra dubitationem huic admovenda *Libanii* Orat. Antiochic. p. 346. A. Δαρείῳ μὲν οὖν ἐπὶ Σκύλας ἐλαύνοντι Ταίναρος ἐν Θράκη ποταμός· ἔδεξεν εἶναι κάλλιστος καὶ στυλὸν ὁ Δαρεῖος στήσας, τοῦτο ἐνεγράφη [i. ἐνέγραψε] αὐτῷ, Ταίναρον εἶναι ποταμὸν κάλλιστον. Sic *Fred. Morellus*: quid *Sophista* reliquerit, *Herodotea* contendenti adfulget clarissime. WESS.

CAP. XCI. 11. ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ) Ambitiosioris iactantiae ut rex absolveretur, Nobil. *Palmerius* Exercit. p. 21. vocibus πάσης ἡπείρου non universam *Asiam*,

3. ἀείδειν) Revocabitur et hoc ex Catullo
Herodoti ex lib. I. cap. 50., κτήνη τῶν ἰσθμίων τῶν
ἰσθμίων, Galus commodè constituit ad hæc Porphyrius
Πλάτων. cap. IX. τῶν ἰσθμίων ἰσθμίων ἀνθρώπων. (Cassius
ne, Casaubonus interpretur in Athen. IV. cap. 10. p. 144. F.) Homerus, quæ collegit B. Martinus Var. Lect.
22., quæque plura simillima videntur, non tam
versa. VALCK.

7. ἀνδρῶν ἑξ ἑξῆς (Hæm) Vellicat Vallum ob locum
nam doctissimus Holstenius, ipsemet ab errore
ius sit, non immunis: nam Thracæ ubi
Stephan. ex Nostri lib. IV., est in cap. 90. ubi
mplum imprudenter Vallo. Nec plane alio
um, mire fluctuantem lib. II. Boop. c. 13. Nubium
onis Sature templum, toties Herodote lib. I. c. 2.
alis celebratum, non oppidum; nam si hoc
um requirit, non oppidum; nam si hoc
arret cap. 152. Pati autem possem, ut iussu
priori littera pingeretur, ni massi cum
res. et Tzetzes Chil. I. Hist. 31. WESS.

CAP. LXXXIX. [9. τὸ πρὸς τὴν ἑσπέρην
regionem quæ proxime supra illum locum
uo ostia scinditur, fauces fluvii (sic enim
ius. quam collum, αὐχμη late reddiderit non
ad I. 72, 15. De loco ipso, quem hic designat
vide Mannert Geogr. Græcor. et Rom. T. I. c. 1.
S.]

CAP. XC. 1. ὁ δὲ Τίρας) Teorum Thracæ
habet. Ἐπὶ προχῆρσι Oceanus accessit ad riuum
mmate Simonidis clar. Reclius refert ad
p. 241. Citra dubitationem hinc adducit
Antiochie. p. 346. A. Δαφνὶς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ
Ταύρου ἐν Θράκη περὶ τὴν ἑσπέρην (I. ἑσπέρην) ποταμὸν
Δαφνὶς ὀνομάσκει, τῶν ἰσθμίων. Sic Fred. Mannert
obista reliquerit, Herodotea consuetudine
ie. WESS.

P. XCI. 11. ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΗΠΕΡΟΥ
s iactantiae ut rex absolveretur. Nobil. Paus.
21. vocibus πάντος ἡπείρου non universum locum

set quam minorem vocamus, intelligit; quæ mihi quidem
explanatio non ridet. Dario pleraque omnis Asia dicto au-
diens erat, quam ἡπείρου lib. III. 134. advertimus. WESS.

CAP. XCII. 2. Ἀρπιδίου sive Ἀρπιδίου amnis non
alius fortasse ac Hesiodi Theog. vs. 345. Ἀρπιδίος: ubi ex
auspicio Scholiastes, Ἀρπιδίος Σκυθίας fluvius. WESS.

CAP. XCIII. 2. Τίρας τῶν ἀθανατίζοντες) Non
indigemus Eustathiano ἀπαθανατίζοντας, a Fabro non pro-
vide arrepto. Simplex aequè ac compositum ea in re lo-
cum capessere Diodoro lib. I. 94. adscriptum est. Adde L.
Küsteri Diatrib. Anti-Gronov. pag. 52. WESS. — Quod
mutatum volebat T. Faber ob ista praesertim Eustath. in
Dionys. vs. 304. Ἡρόδοτος ἀπαθανατίζοντας αὐτοῦ καλεῖ, tue-
tur non immerito Gronov. Explicuit utrumque de Getis
adhibitum Cel. Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 105. habet
et ἀθανασίαν Diodorus, et rarissimum ἀθανατίζαν Philostratus.
VALCK.

5. Νύμφαι) Confidentiam celeb. Gronovii, qua Νύμφαι
ex correctione Holstenii, fide Stephani et Suidæ certissimi,
exploduntur, [defendunturque Νύμφαι] demiror; cum
Vallæ et Arch., quod ex Galeo cognitissimum erat, Co-
dex ita praeferret. Mihi alia mens, Stephani auctoritatem,
msstis stabilitam, non esse suggillandam opinato. Σκυρ-
μαῖ δαῖ item videntur boni, liquido docentes, Σκυρμαῖ-
δαι, ἔθνος σὺν Τίραις, in Stephano olim fuisse, non Σκυρμαῖ-
δαι: cui suspicioni series in Ethnographo litterarum
robur addit. Utrumque amplexus sum. WESS.

CAP. XCIV. 3. Ζάλμοξιν δαίμονα) Male olim
aberat postremum, siquidem pro daemone [pro deo] inter
Scythas habitum Lucianus, Clemens Alexandr. atque alii te-
stificunt. Diogenes VIII. 2. καὶ δούλον Ζάμολξιν, ὃν Τίραι
δύουσι, Κρόνον νομίζοντες, ὡς ἄτην Ἡρόδοτος: quorum postre-
ma, nisi cum Steph. Monachio ante Κρόνον posita primitus
fuisse arbitreris, erroris Diogenem arguent. Recepi Ζάλ-
μοξιν ex tanto Codicum consensu. Porphyrius Vit. Py-
thag. sect. 14. sic nuncupatum tradit ex pelle ursina, quæ
recens nato fuerit iniecta: nam talem Thracæ pellem
Ζάλμον adpellare: unde iusta Cl. Alberti divinatio, in Por-
phyrio etiam Ζάλμοξιν fuisse. Accedit Hesychii, leviter di-
screpans, ex Herodoto scriptura, et in primoribus editis

Aeneae Gazaei, teste *Rittershusio*¹. Certissimum est, ab aliis nomen pingi aliter: hoc quaeritur, quomodo *Herodotus*; cuius scriptis membranarum si fidere licet, id maluit, quod datum est. *WESS.* — *Herodotea de Zamolxide* respicit *Diogen. Laërt.* VIII. 2. a *Steph. le Moine* recte emendatus. Secundum *Iamblichum* *Vit. Pyth.* §. 173. *Zamolxis* μύησις τῶν θεῶν ἵσται παρ' αὐτοῖς. *Herodoto* cap. 94. dicuntur *Getae* οὐδένα ἄλλον θεὸν νομίζοντες εἶναι, εἰ μὴ τὸν σφίτερον. *VALCK.*

4. Γεβελιζίν *Matth. Praetorius* in *Orbe Gothico* interpretatus est e lingua *Lithuanica*, qua *gyva leysis* significat auctorem et quasi datorem quietis, sicuti eadem *Zemeluks* aut *Ziameluks* est deus terrae; haec *Th. S. Bayerus* *Origin. Sinicar.* pag. 283. in re lubrica et admodum incerta. *WESS.*

9. διαλαβόντες τοῦ ἀποσιμπεμένου - - - ταῖς χεῖρας) Codicum ἀποσιμπεμένους, quidquid dicatur, tueri ac laudare haud possum. Planum est vetus, ac defensum abs *Abreschio* ad *Aristaenet.* p. 156. Πιστῦσι et ἀπειθεῖσι [*L.* 11. et 17.] Ionum dialectus adprobat. Superius διὰ πέντε τετραῖδος [*lin.* 4.] verissimum: *Clemens* quidem *Stromat.* lib. IV. pag. 590. singulis annis, κατ' ἔτος, legatum ad *Zalmoxin* lectum, sed aliunde memorat. *Laurentii* autem *navigium* quinque remigum, ex pravis Graecis progenitum, multos, neque indoctos homines, decepit, Latina magis quam Graeca lectitantes. *WESS.*

CAP. XCV. 9. ἦθις βαθυτέρα) *Valesius* indolem dictionis ad *Polybii* Excerpt. p. 23. patefecit. [Vide *Polybium* nostrum *T.* VII. p. 601. Adn. ad lib. XXVII. 10, 3. Conf. eundem *Polyb.* VI. 24, 9.] Saepe *Philo Iudaeus*: βαθεῖ δ' ὅμως ἦθις φθεῖν αὐτοῖς, in prudente et gravi oratione, *Libro de Ioseph.* p. 550. E. et ἦθις βαρυτέρῳ, sive βαθυτέρῳ potius, φθεῖν αὐτοῖς p. 558. B. tum ἀνέσκαμναι σε, βαθεῖ ἦθις φθναι, sic recte ex manu descripto *Mangeyus*, *Quod Omn. Pr. Lib.* p. 887. Iam οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ [pro ἀσθενεστάτῳ *lin.* 11.] unde *Eustath.* hauserit, an memoriae sit peccatum, adfirmare nequeo. Melius certe in tanta mastorum consensione vulgatum, ab *Aristide* olim, uti adscripta lib. I. 29. ostendunt, spectatum. *WESS.*

11. οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ) Tanquam *Herodotus* scripsit *Eustath.* in *Iliad.* δ. p. 365., ἐμολύσασθαι Ἐδώνῳ οὐ

pat lib. V. 37. Tzetzen scriptura, qualis Arch. et Vallae, in fraudem induit, cum Chil. III. 465. καὶ Κῶης Ὀρεξάνδρου, et brevis post Κῶης ὁ Ὀρεξάνδρου, aptato imprudenter nomini hominis articulo. Ἐξάνδρος nihili est, natum aberrantis calami ductu ex genuino Ἐρεξάνδρος. Qui quidem Coës, Dario asseverans, Scythicae regionis ἀρρησμένον esse οὐδὲν, novisse non videtur Scythas ἀπορήρας et γεωγράφους, descriptos c. 17. et 18. Mox εὐ νυν, [ubi vulgo εὐ νῦν lin. 11.] ex Abreschii coniectura, verius. WESS.

10. ἀρρησμένον) Utpote rarissimum, in sua serie debuerat a Porto collocari, aequae ac Ἀρχιερμίνος. Formarum Homeri studiosus ne hanc quidem omissam voluit, quam legerat in Iliad. ε'. 548. Hinc Hesychio Ἀρρησμένον, redditum ἡρρησμένη: quod et alibi posuit, Ἀνήροτος explicans μὴ ἀρρησμένον. VALCK. — Ἀρρησμένος antepenacutè scribitur in Schneideri Adpend. ad Lexic. crit. casu-ne, nescio, an auctoris consilio. S.

14. ἴσται ἄποδος ἡμῶν) Non refert multum, hoc retineas, an ἴσται ex manu exaratis libris: quamquam posterior paullo videtur significantius. Additamentum Arch. Herodoteae abundantiae praefert specimen, quo nunc non capior. Notabilius post pauca [lin. 18.] Φαίη τις ἂν μὲ ἰωῦ τοῦ ἔνθεν, cuius praesidio vir doctus Miscell. Observ. Vol. III. p. 143. usum ἰωῦτοῦ et ἰαυτοῦ in prima etiam persona positi, adstruit. Non refragor, siquidem Sophocl. Aiac. vs. 1151. ita nitidissime et plures alii. Parum hic tamen locus proderit, in quo olim, testibus Vindob. schedis, εὐ μὲ ἰαυῶτοῦ, more Ionum. [At ex scholio hoc natum debet videri. conf. Adn. ad III. 52, 16.] Quod quidem saepiuscule pronomen vexatum a librariis misere laceratumque fuit in fragmento philosophi apud Stobaeum Serm. I. p. 20. Statim [lin. 19.] ὡς παραμηνίω [καταμηνίω scribere puto, voluerat, quod commode praefert Arch.] non prorsus damnable. WESS.

20. ἐς μέσον φέρω) Multo usitatius hoc est altero, quod e Med. promit Gronov. ἐς μέσον φέρω: hoc tamen, vix a librariis expectandum, si codices adfirmarent alii, vel potius φέρας, nemo iure repudiaret: ἐγὼ γράμην - - ἐς μέσον φέρσας, αὐτὸς μέντοι ἴδωμαι τοι, ego, palam animi mei sententia verbis explicita, nihilominus ipse te sequar. ἐς μέσον hic et

post *ἰς μέτρῃσιν* interpungitur: atque etiam, deleto post *σημανίων* commate, cum *Schaefero* post *Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου* incidi orationem, quo significarem, verbum *σημανίων* ad τὸ πρὸς θάλα. referri, istud autem *Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου* per se stare, valereque *Inde ab Istro*; sicut c. 100, 1. *Τὸ δὲ ἀπὸ τῆς Ταυρικῆς*, *Inde a Taurica*. Istum τὸ articulum iam saepius eodem modo positum observavimus: (conf. *Adn. ad I. 105, 4.*) sive per pleonasmum ita dici statuas, sive per ellipsin κατὰ praepositionis, quemadmodum cap. 100, 6. τὰ κατ' ὑπερθε. valet κατὰ τὰ κατ' ὑπερθε. S.

[7. αὕτη ἤδη ἀρχαία Σκυθικὴ) Haec est vetus Scythia; nempe prisca Scytharum terra, priusquam illi, pulsū Cimmeriis, versus orientem limites suos promovissent. Quod si ἤδη particulam etiam exprimere volueris, dices, *Hinc iam incipit*. Sic ἤδη habes c. 100, 1. et 6. III. 5, 10. et saepius alibi. S.]

12. μέχρι Χερσονήσου τῆς Τρηχίνης) *Stephano Byz. Chersonesus πόλις τῆς Ταυρικῆς*, ex *Herodoteis*; perperam, iudice *Holstenio*. Consequens erit ergo, ut *Taurica*, tanta hic diligentia et cura expicta, extra *Chersonesum* fuerit, quorum et erudita disquisitio docti viri, quae inter manus, vergit. Nullus equidem infitior, *Tauros* et *Tauricae* partem extra eam sese porrexisse. Fossam *Scytharum* servi, ut accessu heros prohiberent, a *Tauricis* montibus ἐν τῷ Ταυρικῶν οὐρίῳ ad *Maeotin* duxerunt c. 3. *Scythae*que ad *Tauricam* regionem pertinent c. 20. et 100. At *Taurici* illi montes ad extimum *Carciniten* sinum, ubi *Isthmi Tauricae Chersonesi* exordium, semet erigentes et iuxta eundem sinum longe in *Pontum* protensi ad urbem *Chersonesum*, quae ob situs aspreta τρηχίη, terminabantur. Haec *Noster*, nec diversa *Scylax* et *Arrianus* in *Periplus*. *Straboni* pars *Chersonesi* maioris ἀρχαία μεγάλη, ἐπὶ ἣ ἵδρυται πόλις, αὐτὸ τοῦτο καλουμένη Χερσόνησος. Addit *Strabo*, peninsulae quoddam instar habuisse regionem, urbemque *Chersonesum*, ubi οἱ Ταῦροι, Σκυθικὸν ἔθνος, incoluerint olim, eversam lib. VII. p. 474. [p. 308. ed. Cas.] Non repeto, *Stephani* iudicium et *Herodotea* hinc stabiliri. *WESS.* — At recte *Holstenius* observasse mihi videtur, non urbem *Chersonesum*, sed totam peninsulam hic Χερσόνησον τὴν Τρηχίην καλουμένην dici; quam alii, quo ab aliis peninsula

post le utrumque interpungitur: atque etiam. *Idem*
commate, cum Schaefero post Tē: a
 incidi orationem, quo significare, verum
 re: *πρὸς* *Δαλ* referri. istud autem Tē: *de* *στρ* *λεπ*
 stare, valereque Inde ab Istro; sicut c. 106. *τὴν*
τῶν *Ταυρικῶν*; Inde a Taurica. Istum re: articulum
 pius eodem modo positum observavimus: *τοῦ*
 c. 105. 4.) sive per pleonasmum ita dici statum
ἡ *ἑλψιν* *στρ* *π* praepositionis, quemadmodum c.

nampe prisca Scytharum terra, priusquam
Cimmeriis, versus orientem limites suos
Quod si *τὴν* particulam etiam exprimere velis
Hanc iam incipit. Sic *τὴν* habes c. 100, l. 1. b.
et saepius alibi. S.]

et capies alibi. S.]
 12. μίχρη Χερσονήσου; Τρυφίς; Stephanus
 onesus πάλιν τὰς Τρυφίνας, ex Herodoteis: perge
 Holstenio. Consequens erit ergo, ut Taurica
 gentia et cura exspecta, extra Chersonesum et
 um et erudita disquisitio docti viri, quae tam
 ergit. Nullus equidem infitior, Taurus et Tauri
 m extra eam sese porrexisse. Fossum Scythiae
 accessu horum proliherent, a Taurica montium
 araxae superius ad Maecotin duxerit c. 3. Scythi
 uricam regionem pertinent c. 20. et 100. Scythi
 i montes ad extremum Carciniten sinum, ab
 uricae Chersonesi exordium, semel egressi
 ndem sinum longe in Pontum protendi ad vici
 esum. quae ob situs aspreta et diruta in
 e Noster, nec diversa Scylax et Strabo in
 boni pars Chersonesi maioris aequa portionem
 ae, αὐτὸ τοῦτο καλεῖσθαι Χερσονήσον. Adhuc
 liae quoddam instar habuisse regionem, quae
 onesum, ubi et Τρυφίς, Σελανὴ Ἰλίου, Ἰνδὸς
 eversam lib. VII. p. 374. [p. 368. et Cas.] non
 ani iudicium et Herodotea bine statuit. W
 ete Holstenius observasse mihi videtur, quod
 onesum, sed totam peninsulam hanc Ἰνδὸς ποταμὸν
 καλεῖσθαι dici; quam alii, quo ab aliis peni-

distinguat, *Tauricam* aut *Scythicam Chersonesum* adpellant. Hanc igitur ad mare, quod est Orientem versus, pertinere ait; αὐτὴ ἰς Θάλ. τὴν πρὸς ἀνατολὴν ἀκμὸν καθεῖται. Nec enim de urbe, sed de regione, καθεῖται dici consentaneum est: et *Chersonesus urbs*, non in orientali, sed in occidentali peninsulae parte sita erat. Nam, quod *Larcherus* ait, esse *Chersonesum urbem* in occidentali quidem parte peninsulae, sed ab oriente *Scythiae*, id rem non conficit: etenim, quod mare hic τὴν πρὸς ἀνατολὴν θάλασσαν vocat, idem mare mox τὴν πρὸς τὴν ἡῶ dicit, ubi haud dubie illud mare, quod ab oriente *Chersonesi* peninsulae est, intelligitur; nempe *Maotis palus*, quam haud multo minorem ipso *Ponto Euxino* esse, (c. 86 extr.) *Scriptor* noster existimaverat. S.

[16. παραπλήσια idem valet ac παραπλησίως, sicut ὁμοῖα persaepe idem atque ὁμοίως. S.]

19. γουρὸν) Ferrarum in promontorio. Γουρὸς Ἀθηναίων, quorum ager minime uber, in oraculo apud Criticos ad Euripid. Medeam vs. 679. Est, cui ἐς τὸν πόντον de Aegaeo displicet mari, ἱς νότον, in austrum, reponenti. Dabit infra c. 177. ἀντὶν ἀποφύχουσαι ἐς τὸν πόντον, in mare Aegaeum. ἐν τῷ Αἰγαίῳ πόντῳ lib. II. 97. Inprobant praeterea τὸν ἀπὸ Θορικοῦ, maluntque aut τὸ aut τῶν. Valla verterat, quod a tribu Thorica, videlicet iugum: substitutum in postrema editione, [Gronoviana,] quod magis in pontum, qui a Thorico; me etiam atque etiam mirante. Namque τὸν ἀπὸ Θορικοῦ manifesto ad γουρὸν pertinet Σουνιακὸν, quod iugum inter Atticae pagos Thoricum et Anaphlystum nonnihil artatum longe in Aegaeum mare prominet, prorsus ut Taurica in Pontum Euxinum, et Iapygia in primis, anguste inter sinum Brundisinum et Tarentum constricta. Quod [lin. 22.] reposui συμβαλὲν ratum Auctor habet lib. II. 10. WESS.

19. τὸν γουρὸν τὸν Σουριακόν) *Edoceri cuperem, cur hoc Attices in altum excurrens promontorium, γουρὸς, soli fertilis, hic honestaretur appellatione; quum ab ea parte nunquam laudata sit Attica, sterilis in universum et λαπρόγυνος, nihilque, quod quidem ego noverim, de Sunio dicatur, ad istius anguli τὸ γόνυ καὶ κάπριον commendandum. Angulus non γυνία tantum, sed et γῆνος dici potuit: Hesych. Γῆνος, γυνία, Δάκυνος: et fortasse Γῆνος eidem*

non γωνιαῖος sed γωνιαῖος τόπος fuerat dictus, locus angularis. Saepe memoratur Attices illud promontorium Orientale, Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν. Herodotea sic primum reddidit *Valla*, ut eadem quidem legisse videatur, sed ordine a vulgato nonnihil diverso collocata: τὸν γουνὸν τὸν Σουνιακόν, τὸν ἀπὸ Θορικῷ μέχρι Ἀναφλύστου δῆμον, μᾶλλον ἐς τὸν πότιον τῆν ἄκρην ἀνέχοντα: quo modo si legerentur in Codicibus, non displicerent. Neglexit in his *Herodotus* pagum Azeniensem, quem, raro veteribus memoratum, minoris fuisse constat momenti: hoc excepto, in Attices ad sinum Saronicum latere demus erat *Anaphlystus*, Sunio vicinus: Sunii promontorium nave flectentibus, sive super Sunium navigantibus, ab altero latere primus occurrebat ad sinistram pagus *Thoricus*. Quidquid ab *Anaphlysto* ad usque *Thoricum* terrarum magis in altum prominebat γουνὸν vocat Σουνιακόν, μᾶλλον ἐς τὸν πότιον τῆν ἄκρην ἀνέχοντα. VALCK.

[Apud *Homerum* notum est γουνὸν vulgo intelligi τόπον γόνιμον καὶ κάμπιμον: quam quidem notionem alienam prorsus ab hoc *Nostri* loco esse adparet. *Angulum* htc significari, ex *Hesychii*, Γῶνος, γυνός, probabile videri poterat: qua notione vocab. istud, cum *Valckenario*, *Schneiderus* in *Lex. crit.* accipiendum h. l. censuit. Cur vero idem *Vir doctissimus* pro eodem adstruendo vocabuli usu etiam oraculum illud advocaverit, quod ab *Euripidis* vetere Interprete ad *Med.* 679. refertur, ubi est πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι, causam equidem video nullam. Habet *Homerus* γουνὸν Ἀθηνῶν ἱερῶν, *Odyss.* λ'. 322. et *Pindarus* εἰν γουνοῖς Ἀθηνῶν, *Isthm.* IV. 42. Quibus in locis, perinde atque in eis ubi apud *Poëtam* γυνός ἄλως nominatur, foecundum solum γουνὸν vulgo intelligunt. Atqui haud immerito tamen mireris, quid sit quod *Attica*, cuius utique parum fertile solum fuisse constat, quamque κραναῆς alioqui Ἀθῆνας nominare *Pindarus* solet, (*Olymp.* VII. 51. XIII. 52. *Nem.* VIII. 19.) ab eodem *Pindaro* aliisque foecunditatis nomine celebretur. Itaque videndum, ne pervulgata illa vocabuli γυνός interpretatio nonnisi ex etymologica coniectura a Grammaticis fuerit conficta, longeque diversam vim veteres auctores ei subiecerint. Scilicet, sicut κραναή regio dicitur, quae edita est, montana, multas eminentias habens: similiter fortasse etiam γουνός eminentiam, locum editum, vete-

non γυναιξί sed γυναιξί τόπος fuerat dictus, locum
 Saepe memoratur Attices illud promontorium (ὁ
 Σαῖνος ἄλκις Ἀττικῶν). Herodotea sic primum videtur
 ut eadem quidem legisse videatur. sed ostendit
 nonnihil diverso collocata: τὸ γυναιξί τὸ Σαῖνον
 Θορῶν καὶ Ἀναφύστου ὄρους, καὶ ἄλλαι ἐν τῷ ἑνὶ
 ἀνέχονται: quo modo si legerentur in Codicibus, non
 cerent. Neglexit in his Herodotus pagum Attice
 quem, raro veteribus memoratum, minoris fuit
 momenti: hoc excepto, in Attices ad sinum
 latere demus erat Anaphlystus. Sinio vicinus
 latere demus erat Anaphlystus. Sinio vicinus
 montorium nave flectentibus. sive super Sinum
 montorium nave flectentibus. sive super Sinum
 pagus Thoricus. Quicquid ab Anaphlysto ad
 um terrarum magis in altum prominebat
 [Apud Homerum notum est γυναιξί τὸν
 ἄλκιον, μάλλον ἐς τὸν ποταμὸν τὸν ἄλκιον
 ἢ τὸν ποταμὸν, quem quidem notum est
 s ab hoc Nostri loco esse adparet. Angeli
 Hesychii, τῶν, γυναιξί, probabile videtur
 tione vocab. istud, cum Valeriano, Scythia
 t, accipiendum h. l. censuit. Cur vero idem
 us pro eodem adstruendo vocabuli non
 n illud advocaverit, quod ab Euripido veteribus
 Med. 679. refertur, ubi est πρὸ γυναιξί Ἀττικῶν
 ssam equidem vincto nullam. Habet Homerus
 Iliad. Odys. λ'. 322, et Pindarus in γυναιξί
 m. IV. 42. Quibus in locis, perinde ut in
 l Poëtam γυναιξί ἀλκῆ: nominatur, fuerat
 ulgo intelligunt. Atqui haud immerito
 uid sit quod Attica, cuius utique parum
 fuisse constat, quamque ἑρμῆος ἀλκῆς
 e Pindarus solet. (Olymp. VII. 51. XII. 6.
 9.) ab eodem Pindaro aliisque fuerat
 etur. Itaque videndum, ne pervulgata
 interpretatione nonnisi ex etymologia
 naticis fuerit confecta, longaeque
 ae edita est. montana, multas
 tasse etiam γυναιξί; eminentiam, locum

rum sermone significaverit; quam in partem haud absurde
 olim *Pergerus*, vir doctus, illud γυναιξί τόπος accepit,
 quod apud *Hesychium* vulgo post vocem Γυνουθήαι legitur,
 ut sit locus editor, instar genu eminentis. Quae quidem notio,
 sicut et huic *Herodoti* loco, et illis poëtarum locis apte con-
 venit, ubi γυναιξί Ἀθηνῶν nominatur; sic nec male congruet
 istis *Homeri* locis, ubi γυναιξί ἀλκῆς dicitur, nempe emi-
 nentia, altitudo; quandoquidem areas, in quibus frumen-
 tum tritabant veteres, editis in locis fuisse constat, quo
 facilius paleae a ventis discuterentur. Ista igitur notione
 vocabulum hoc usurpasse *Herodotus* videtur; quae ne ab
Etymologo quidem neglecta est, apud quem p. 233, 5. haec
 ipsa verba leguntur. Λέγεται δὲ γυναιξί, ὁ ὑψηλὸς τόπος
 ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῷ σώματι γυναιξί, ἃ ἐξίχαι. S.]

[23. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω) Intellige τοῦτο ἐγὼ etc. quem-
 admodum et c. 81, 12. S.]

[27. πολλὰ λέγω παρόμοια, τοῖσι ἄλλοισι ἔοικε ἡ Ταυρικῇ.)
 Idem hoc valet ac si dixisset, πολλὰ ἄλλα λέγω παρόμοια,
 οἷς ἔοικε ἡ Ταυρ. S.]

CAP. CI. 8 seq. ὁδὸς ἡ ἡμερησὴ ἀνὰ διηκοσία σταδία) In
 singulos dies stadia centum et quinquaginta lib. V. 53. di-
 numerantur: sed multiplex ex citatiore militarive gressu
 variatio, a magno viro ad *Strabonem*. I. p. 61. [ad p. 35. ed.
 Cas.] adnotata. Mox [lin. 10.] πρὸς Codd. et sententiae ius-
 su exterminavi: quae enim pro voce asserenda vir *Clar.*,
 non urgent. **WESS.**

CAP. CIII. 2. θύοντες μὲν τῇ Παρθένῳ) Mutato levi-
 ter articulo fingeat praestantissimus *A. Kluitius*, θύοντες
 μὲν δὲ τῇ Παρθένῳ. Nihil enim in anterioribus de virgine, mox
 demum memoranda. **WESS.** in *Addendis*. — At nec δι
 particulae hic erat locus; et percommode habet τῇ Παρθένῳ,
 nempe immolant ei numini, quam τῇ Παρθένῳ adpellant.
 Similiter *Strabo* lib. VII. p. 308. ed. Cas. non ante facta
 virginis mentione, de Chersoneso urbe loquens ait, ἐν τῇ
 τῇ Παρθένῳ ἱερὸν. Caeterum, *Taurus* istos reliquias fuisse
 Cimmericorum a Scythiis olim finibus suis pulsorum, pro-
 babile fecit *Gatterer* *Comment. Societ. Reg. Goetting.* Vol.
 XI. p. 140. probante *Heeren* in *Ideen* etc. T. I. p. 888. S.]

4. καταρξάμενος) Nihil verius liquidiusque. Recurre ad
Mb. II. 46. et IV. 60. Irmat *Euripidis* *Iphigenia* in *Taur.*

vs. 38. Θύω γάρ, ὅντος τοῦ νόμου καὶ πρὶν πόλει, ὅς αἱ κτήνη τῇδε γῆν Ἑλλήν ἀνὴρ, κατάρχομαι μὲν etc. Quod sufficit WESS.

Ibid. κατὰ β' εὐξάμενοι) In Editis antiquis scriptum κατὰβυξάμενοι. Qui aliter primus scribendum curavit, [vide *Var. Lect.*] tmesin hic sibi deprehendisse visus est, qualis nulla datur apud *Herodotum*, voculam etiam βα non adhibentem. Duplex fuit in Codicibus lectio κατὰβύμενοι et κατὰβυξάμενοι: ad quarum alteram doctum correctorem literis βω imposuisse suspicor αε, et utrumque recepit, ut solebant isti saepenumero, librarius: supra IV. 60. et alibi fuit in eodem verbo variatum. Nostro loco de Scythis Tauris, pro victimis advenas caedere solitis, ut ait *Mela*, scripserat procul dubio *Herod.* τοὺς αὖ λαβῶσι Ἑλλήνων -- κατὰβυξάμενοι βοπάλην παίονσι τὴν κεφαλὴν: *auspicati* velut *victimam, clava caput percutiunt*; non ut Graeci, qui cultro victimam immolationi designabant. Huic adfirmandae lectioni sufficiet vel unicus locus *Eurip.* *Iphig.* in *Taur.* vs. 1154. quo Taurorum Rex Thoas comites interrogat Iphigeniae sacerdotis, *utrum illa iam τῶν ξένων κατήρξατο, hospites sit auspicata.* In Graecorum sacris usitatissimum verbum de Indica gente *Nicol.* ponit *Damasc.* *Stobaei* p. 105. Sed, secundum *Herodoti* Tauris, non Scythicae fuit Iphigenia crudelitatis ministra, verum ipsa *Dea*, cui Graecos immolarent hospites: τὴν δὲ δαίμονα ταύτην, τῇ θύουσι, λίσσονται αὐτὰ Ταῦροι Ἰφίγένειαν τὴν Ἀγαμέμνονος εἶναι. *Hesiodus* in Heroinarum catalogo non mactatam Iphigeniam dixerat; sed, *Diana* volente, Ἐκάτην εἶναι: hoc tradens *Pausan.* in *Attica* c. 43. τοῖς αὖ, αἱ, Ἡρόδοτος ἐμολογοῦντα ἔγραψε, κ. τ. λ. Ceterum ista potissimum inhumana Taurorum crudelitas effecisse videtur, ut hoc praesertim nomine Scythae fuerint a Graecis in universum infamati. In diversis gentibus Scythicis tria potissimum obtinebant, quae prorsus ab humanissima Graecorum mansuetudine, τὸ ξενουτικόν, τὸ ἀνθρωποφάγειν, καὶ τὸ, τοῖς κρανίοις ἐκπύμασι χρᾶσθαι. vid. *Strabo* VII. p. 458. A et 460. B. [p. 298. D. et 300. B. ed. *Cas.*] et *Iacob. Elsner.* *Observ.* in *Ep.* ad *Coloss.* III, 11. VALCK.

17. ζῶσι δὲ ἀπὸ λήθης τε καὶ πολέμου) Tales Chaldaeorum, οἱ ληθόμενοι ζῶσι -- εἰδισμένοι ἀπὸ πολέμου βιωτικὴν ἀπὸ

VALCK.
 ΕΙΣΙ ΔΕ ΚΑΙ ΑΛΙΕΙΣ ΤΕ ΚΑΙ ΠΛΑΙΣΙΟΙ ΤΙΣΙΝ
 ΤΟΥ ΖΩΟΥ --- ΕΙΣΤΡΕΦΕΙΝ ΚΑΙ ΠΛΑΙΣΙΟΝ ΟΥΝΤΕΡ

7. κινδυνεύουσιν --- γίνεσθαι) H. Stephani, Vallam
 corrigentis versio recipi debuerat: verbum hoc usu,
 quem *Portus* adnotare neglexit, semel tantum occurrit
 apud *Herodotum*. Κινδυνεύουσιν εἶναι notat esse *videntur*, sive
sunt; et *δεικνύναι* εἶναι *saeptus* adhibetur pro *εἶναι*. Frequen-
 tavit illud inprimis *Plato*. *Xenophon*. Ἀπομν. IV. p. 465,
 10. κινδυνίῳ ἀναμφιλογώτατον ἀγαθόν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν, et
 vs. 35. Φροντίζω μὴ χαράσσειν ἢ μοι εἶναι κινδυνίῳ γὰρ ἄλλως
 οὐδὲν εἶδέναι. [IV. 3, 34 et 39.] Sic ille *saeptus* alibi loqui-
 tur, et in *Epist. Secrae*. xxii. *Demosthenes* I. contr. *Aristog.*
 p. 489. δυσκατάπαντόν τι κινδυνίῳ πρᾶγμα εἶναι *τοῖσι*. *Plato*.

nis etiam imitatores *Sophistae* hunc flosculum scriptis me-
pe suis interserunt: vide Clariss. Ruhnken. in *Tim. Lex.*
p. 116. quique, alienis tamen intermixtis, apta quaedam
dedit Clar. *Welsten.* in *S. Lucae Act. Ap. xix, 27. Neuro-*
rum praestigias hinc attigit *Eustath.* in *Dionys. vs. 310.*
Mela ll. 2. fine: *Neuris statum singulis tempus est, quo si*
velint in lupos, iterumque in eos qui fuere, mutantur. Anilem
fabulam tangit *Salmas.* in *Solin.* p. 187. VALCK.

11. αὐτῆς ἐπίτω ἐς τὸ κατὰ τὰς) Demuto nihil; nam
λαθεῖς *Arch.* ex αὐθῆς progenitum librarii negligentia. De
Neuris, Mela, Solinus atque alii, consimilia. Durant, ut
solent quae cum primo lacte inbibuntur, similes in infe-
riore Germania fabellae. Memini, rusticos et pastores pri-
mo aetatis flore videre, quibus haec metamorphosis in-
soluae inputabatur. Confer *Keisleri Antiq. Septemtrional.*
p. 494. WESS.

CAP. CVI. 4. γλῶσσαν δὲ ἰδίην) Non pendent ex prae-
cedenti φασίδου, sed alio, quod in Scriptoris mente haere-
bat. Similes ex *Sophocle* atque aliis dicendi formulae
animadvertimus antea. Dabunt plures *Thucyd.* l. 17.;
Virgilius Aeneid. X. 26. ubi *Servius*; *Columella de Re Rust.*
lib. VI. 32. et *Graev.* ad *Florum* III. 21. His vero nexa olim
et apta volui, ἀνθρωποφάγους δὲ μῦθους τοῦτον, soli hu-
mana carne vescuntur, nunc isthic deposita, ubi seriem
turbant. *Androphagi* sive *Anthrophagi* ex re ipsa, voran-
disque hominibus, titulum habent; sicuti *Melanchlaeni* ex
vestitu nigro. Illis notatio ista convenit excellenter, non
his. Coniecturae doctorum hominum, ὄμυθοι τοῦτον, aut
μῦθοι λυκοφάγους sive αἰλουροφάγους, aestus, quibus et
male locatis vocibus fluctuarunt, manifestant. Agnovit
Ampl. Nic. Witz. in Belgica horum versione, librario-
rum peccatum, et deterisit tacens, *Tartariae Descriptio.*
T. I. p. 199. edit. primae. *Strabo* *Scytharum* nonnullos
adeo fuisse inmanes, ὥστε καὶ ἀνθρωποφάγους lib. VII.
p. 463. [p. 302. c. ed. Cas.] ex *Ephoro* scripsit. WESS. —
Vide quae ad h. l. in *Var. Lect.* disputavimus. Quod ad
verbum ἔχουσι adtinet, ex coniectura a nobis adiectum,
fuerint quidem fortasse qui nil eo opus fuisse contendant,
si quidem (docente *H. Stephano* *Thes. T. IV. p. 89 seq.*)
verbi φασίδου tam late pateat usus, ut interdum idem atque

nis etiam imitatores Sophistae hunc florem suum
pe suis interserunt: vide Clariss. Rohden. in
p. 116. quique, alienis tamen intermixtis. apud
dedit Clar. Wetsten. in S. Lucae Act. Ap. 13. 1.
rum praestigias hinc attigit Eustath. in Dionys.
Mela II. 2. hinc: Neuris statum singulis tempore
velint in lupos, iterumque in eos qui fuerint, mittere.
fabulam tangit Salmas. in Solin. p. 18. VALCK.
11. πῦρ ἐστὶν ἐς τοῦτο κεραιώμενον) Deinde
Aethiis Arch. ex αἰθῆς progenitum librarii sequuntur.
Neuris, Mela, Solinus atque alii, consimilia. Iam
solent quae cum primo lacte inbibuntur, sunt
riore Germania fabellae. Memini, rusticum et post
mo aetatis flore videre, quibus haec metamor-
phosae imputabatur. Confer Kaiserl. Antiq. Septem
p. 304. WESS.

CAP. CVI. 4. γλαυκόν τι δὲ καὶ πυρρὸν) Non praeter-
valenti Capivici, sed alio, quod in Scriptoribus
ut. Similes ex Sophocle atque aliis dicitur
nimadvertimus antea. Dabunt plures Theo-
argilium Aeneid. X. 26. ubi Servius, Columella
h. VI. 52. et Graev. ad Florum III. 21. His versibus
apta volui, ἀνθρωποφάγους δὲ μόνον τῶν
una carne vescuntur, nunc isthic deposita. si
stant. Androphagi sive Anthrophagi ex ἄνθρω-
que hominibus, titulum habent: sic uti bla-
titu nigro. Illis notatio ista convenit ex
Coniecturae doctorum hominum. Iam
ἀνθρωποφάγους sive ἀνθρωποφάγους, actus
locatis vocibus fluctuant, manifestum
l. Nic. Wiltzen, in Belgica horum versuum
peccatum, et delersit taceas. Tartariae
p. 109. edit. primae. Strabo Scytharum
fuisse inmanes, ἄνθρωποι καὶ ἀνθρωποφάγοι
[p. 302. c. ed. Cas.] ex Ephoro scriptum. Hinc
inae ad h. l. in Var. Lect. disputatissimum
ἐχοντες addinet, ex coniectura a nobis
quidem fortasse qui nil eo opus fuisse
cum (docente H. Stephano Theophr. I. IV. p. 109.)
tam late pateat usus, ut interdu

ἐχον valeat. Verum tamen, γλαυκόν φορεῖν pro γλαυκόν ἔχον
aut γλαυκὸν χρῆσθαι dicturum fuisse Herodotum, etiam at-
que etiam dubitare licuerit. S.

5. ἀνδρὸς φαγίους δὲ μόνον τούτων) Ένοι τούτων venerat
in mentem Io. le Febvre: sed quae hac legit in sede Eu-
stathius (vide in Dionys. vs. 399.) in suam restituet, de
Anthrophagis olim scripta clariss. Wesseling. Vide Diss.
Herod. p. 72. Recte Codices mssti vocant Ἀνθρωποφάγους,
[nempe verbo utuntur ἀνθρωποφάγους.] et Plinio dicun-
tur Anthrophagi Scythae, humanis corporibus vescentes,
Hist. Nat. VI. c. 17. similiter Melae II. c. 1, 120. atque his
τὸ ἀνθρωποφάγειν tribuit Ephorus Strabonis VII. p. 463. n.
VALCK. — Proprium huius populi nomen, ut et Me-
taneklaenarum, Bastarnas fuisse, probatum ivit Gatterer
I. c. p. 148. consentiente Heerenio p. 893. Vere quidem a
Graecis Androphagos et Anthrophagos fuisse nominatos
haud immerito fortasse negavit eruditus auctor Commen-
tationis supra laudatae, F. W. Beer, in Additament. ad
Hist. Univ. ex Anglico sermone in Germ. translata, T. III.
p. 20 seq. Crudis quidem equorum carnibus vitam illos
sustentasse credibile fuerit, non humana vesci carne soli-
tos: quali cum feritate parum convenit sapiens illud et
aequitatis plenum responsum, Scythias auxilia petentibus
datum, in quod horum rex cum aliis regibus consensisse
infra (cap. 119.) perhibetur. Caeterum de his finitimisque
populis consulendus Bayerus in Actis Acad. Petropol. su-
pra laudatus Wesselingio ad cap. 18, 10. S.

CAP. CVIII. 1 seq. γλαυκόν τι --- καὶ πυρρὸν) „Ad
oculorum colorem referunt. Ego ad totum corpus retule-
rim, glauco vel caeruleo pictum et rufo: unde Picti Geloni
„Virgilio Georg. II. 115.“ belle Salmas. in Solin. p. 133.
Πόλις πεπόλισται recurret lib. V. 52. VII. 59. Homeric
more. WESS. — Cum Salmas. et Wess. facit Larcher.
Est etiam apud Claudian. in Ruf. I. 314. Heynio ad Virgil.
I. c. laudatum, Membraque qui ferro gaudet pinxisse Gelonus.
Ad oculorum tamen et naturalem vel comae vel cutis co-
lorem referre etiam nunc docti viri malunt, ut Heeren
I. c. p. 895. et Mannert. T. III. p. 7 seq. S.

2 seq. πόλις --- ἐυδὴν) Quae sequuntur de urbe lignea
Gelono in Budinis, quam Persae narrantur incendisse

c. 123., hinc tangunt Steph. Byz. in Γελωνοί, *Mela* l. c. 19. 140., et Eustathius. VALCK.

CAP. CIX. 1. οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρίωνται καὶ Γελωνοί) Herodotea si fuerint, dederat, τῇ καὶ Γελωνοί. Equidem ob Arch. dissensum ambigo: praeferunt certe ex eo excerpta, quae Herodotum non dedecent, et comoda congruae videntur. Utrumcunque est, vulgatum ab illis premitur maxime. WESS. — Pro καὶ Γελωνοί scribi poterit Γελωνοῖς, aut, quod malim, vocula τῇ interiecta: Βουδῖνοι δι' οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρίωνται, τῇ καὶ Γελωνοί. Sic et alibi loquitur, et IV. 171. νόμοισι δὲ τοῖσι αὐτοῖσι χρίωνται, τοῖσι καὶ οἱ ὑπὲρ Κυρήνης. Qui praetulerit alterum, Herodoteis etiam niti poterit ex p. 96, 11. p. 257, 24. [II. 20. et IV. 112.] VALCK. — Scilicet II. 20, 11. et IV. 112, 7. constructio cum dat. obtinet. Sed nec improbanda utique illa structura erat, quam nos ex plerorumque librorum consensu repraesentavimus, quae sane nihil differt ab ea quam *cod. Arch.* mox offerebat, δίκαια ἢ αὐτῇ ἴσθι Γελωνοῖσι καὶ Βουδῖνοισι, ubi, ex doctorum duumvirorum praecepto, ἢ καὶ Βουδῖνοισι oportuerat. Similiter V. 65, 14 seqq. ἰόντες καὶ αὐτοὶ - - ἐκ τῶν αὐτῶν γεγονότες καὶ οἱ ἀμφὶ Κόδρον: non ἐξ ὧν aut ἐκ τῶν καὶ οἱ etc. S.

3. Φθειροτραγίονσι) Dederat, opinor, Φθειροτραγίονσι; et Φθειροτραγίοντας Arrianus in Periplo Ponti Euxini p. 18. ubi vulgatur: Ἡρόδοτος λέγει ταύτους εἶναι τοὺς Φθειροτραγίοντας: in πρ facile πγ transierint. Φθειροφάγους vulgo dixere: vid. Strabo XI. p. 754. [p. 492. B.] et ibi Casaub. VALCK. — Phthirophagi occurrunt plures, etiam in Libya, cap. 168. huius libri. Praecclare, ut puto, de similibus, Φθειροφάγει εἰσὶν, ἀπὸ τοῦ ῥύπου καὶ τοῦ πίνου λαβόντες ὄνομα, Strabo lib. XI. p. 763. [p. 499. ed. Cas.] WESS. — Notum quidem quod de Sinensium mulierum deliciis hodieque memoratur. Scripturam nec apud Nostrum nec apud Arrianum, necesse erat sollicitare. Quod autem Portus hunc Nostri locum sub verbo Φθειροφάγειν retulerit, id imprudenti exciderat: verbum illud nusquam apud Herodotum reperitur. S.

10. ἐνυδρίεις) Porti coniecturam, a Genevensi editore perperam pictam, Pass. codex stabilit, et scriptor ipse lib. II. 72. Περὶ τὰς σισύρας [lin. 12.] iure Cl. Gronov. vindicavit, cui calculum Valckenarius noster ad Ammon. p. 205.

adposuit. Σίσυρα, αἰγίον στίχαστρον veteribus. Theophylacto lib. VII. Hist. Mauric. c. 6. σίσυρα ἐξ ἰπλοῦ, ἐς τὰ μάλιστα τυτλῆς, etiam *Apisyrto* Hippiatricor. lib. I. 38. p. 135. Sed hoc *Ruhnkenius* ad *Timaeum* p. 165. [p. 231 seq. ed. sec.] "Ορχυς laudabunt, qui sermonis Ionici genium *Hippocratem*que et *Aretaeum* amant. WESS. — Licet differentiam quamdam inter σίσυραν et σισύρας statuerint Grammatici nonnulli; parum tamen, verum si quaeris, ac nihil fortasse, interesse videtur. Cur σισύρας nos praetulerimus, in *Var. Lect.* declaratum est. Ἐνύδριαις; quae lutrae sunt, miratus sum canes marinos sive phocas intelligi a *Mannerto*, III. 7. Cur vero totam βῆσιν illam, ἔν τε ταύτῃ - - ὑστερίαν ἀκίσιν, l. 10-14. cum *Heerenio* p. 919 seq. pro emblemate habeamus, ab aliena manu adsuto, causam equidem nullam video. Amat sane Scriptor noster qualibet data occasione talia referre. Quenam quidem alia animalia dicat quadrato vultu, definire non ausim. Praeter castorem et lutram tria alia quadrupedium genera *Aristoteles* Hist. Anim. VIII. 6. nominat, quae ex lacubus et fluviis victum quaerunt. S.

CAP. CX. 5. Οἰόπρατα) Hoccine, an Αἰόπρατα, Scythicum *Amazonum* sit nomen, non decerno. Si Ἀῖς Scythiis Armenisque vir sit, quae *Wachteri* in Praefat. Glossar. Sect. XII. professio, pristinum ex *Aldo* et *Valla* potius erit. Sed in talibus anceps haesitatio. Male *Herodoti* fidem *Franc. Foris Otrokocksi* Orig. Hungar. c. 14. p. 291. suggillat, aliena multa stipans, ut Hungaricum videatur vocabulum; quasi Amazones ex ultima Tartaria, vetere *Turcarum* et *Hungarorum* sede, processerint. Quod falsissimum. WESS.

15. αἱ δὲ Κρημενὲς, εἰς τῆς γῆς τῶν Σκυθίων etc.) Damnantur duae voces τῆς γῆς codicum quorundam iudicio; suntque ad rem non necessariae. [Uni *Ask.* desunt illae: commode alii γῆς τῆς.] *Cremni*, liberorum erant *Scytharum*, ad *Maecotin* c. 20. Cultum habent decus ista, [lin. 15.] ἰνυχούσαι - - ἰπποφοβίῳ - - καὶ ἐπὶ τούτων etc. Scribentis in animo erant, ἰνυχούσαι - - ἰπποῖς, quibus ἐπὶ τούτων aptissime adhaerent. Talia medicinam respuunt. WESS.

CAP. CXI. 5. τῶν νεκρῶν ἐκράτησαι) Docent sequentia, *Amazonum* aliquas fuisse praelio peremptas; illa quoque,

καὶ οὕτω ἔγνωσαν τοῦτας etc. limpide asserunt, non aliud ex Scriptoris venisse calamo, quam τῶν νεκρῶν aut τῶν πικρῶν, sicuti in Codd. plerisque. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

[9. εἰκάσαντας) Sic edd. omnes, nec aliud e mssis enotatum. Videbatur autem mihi εἰκάσαντες scriptum oportuisse: et in nostro cod. F. postrema syllaba eo scripturae compendio picta est, quo terminationem τις indicare scriba adsuevit. S.]

15. βουλόμενοι -- παῖδας ἐγγενέσθαι) Substituunt clar. Reiskius et Abreschius ἐκγενέσθαι, sicuti c. 155. ἐξέγενετο ὁ παῖς. Schedae, in quibus ἐγγίνεσθαι et ἐκγίνεσθαι confunduntur lib. V. 105. h. l. silent. Pugnat etiam hoc Thomae Mag. decreto in βούλομαι, saepius fallenti. WESS. — Contendit scil. Magister ille, verbum βούλομαι nonnisi cum praesenti tempore aut praeterito construi, numquam cum futuro: cui praecepto parere Herodotus recusat. S.

CAP. CXIII. 4. ἐς εὐμαρίην) Ex αι et ι lones eiecere nonnunquam τὸ ἰῶτα, Ὁμήρῳ scribentes et εὐμαρίην. Hoc vocab. quo posuerint usu docuerat Eustath. in Hom. Iliad. ξ'. p. 970, 13. [p. 980. ed. Rom.] Ἰωνίς, inquit, τὸ πρὶ τινὰ τῶν ἀναγκαίων τῷ σώματι ἐκπλήσεων ἀσχολαῖσθαι, εἰς οὐρῆσαι, φαεῖν, ἢ ἀπεπατῆσαι, εὐχέρεϊαν ἐκάλουν: scripserat, scribere certe debuit, εὐμάρεϊαν ἐκάλουν, vel εὐμαρίαν: quod vicina monstrant. Suidas: Εὐμαρίη, ἀπέπατος, παρὰ Ἡροδότῳ. Formam Codices custodiverunt rariorem lib. II. c. 35. εὐμαρήν χρίωνται ἐν τοῖσι οἴκοις: quod tanquam diversum a Graecorum usu de Aegyptiis dictum nemo mirabitur, qui Casaubonum legerit ad Theophr. Char. c. xiv. p. 115. Hebraicum morem loquendi, praeter Casaubonum, Gatakerus explicuit Adv. Misc. II. c. 3. Solitā sibi veracundia Persicum morem Xenophon expresserat Κυρ. Παῖδ. p. 5, 4. [I. 2, 16.] αἰσχρὸν ἔτι [Πέρσαις] καὶ τὸ ἰῶτα πρὸς φαεῖν γινέσθαι: ubi, qui pueris lectam Cyropaediam suis saepe contaminarunt adsummentis literatores, adiecisse suspicarer ista, ἢ τοῦ οὐρῆσαι ἔνεκα, ἢ καὶ ἄλλου τινὸς τοιούτου: nisi Zonaras eadem in suo Codice legisse videretur Annal. III. p. 110. B. Scriptus Codex in loco huic Herodoti simillimo praebruit Κυρ. Παῖδ. I. p. 21, 9. [I. 6, 36.] ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα -- ἔσθαι. Per euphemismum Thucyd. dixit πάντα ποιῆν διὰ στα-

πορ καὶ τρίτος, uno aut altero comite. Vide sis ad eius lib. XIX. 17. et *Weistonium* in *Epist. H. S. Petri*, c. 2, 5. WESS. — Conf. *Hoogveen* ad *Viger*. III. 2, 17. qui hic quidem cum add. vet. εὐρὶ δευτέρην, αὐτὸν ὑποκρίνουσαν, legit; sed plura e *Thucyd.* exempla addert, ubi δεύτερος αὐτὸς iunguntur. αὐτὸν quidem sive αὐτοὺς subintelligi h. l. poterat, nec ut adiceretur erat necesse. S.

15. καὶ αὐτοὶ ἐκτελώσαντες) Ornat hoc et adauget iucundissimae narrationis lepores. *Pindarus* *Cinyram*, *Veneris* corculum et suaviū, ἱερὰ κτίλον Ἀφροδίτης h. e. Criticis eleganter exponentibus, συνήθη καὶ εὐχέλονται τῇ χειρὶ, descripsit *Pyth.* Od. II. 30. Addunt κτελώσαντας et κτελούσαντας non aliud videri ac τῖθασσιν εἶναι: quod in ferocientes, nec cicurari recusantes, aptissimum. Iunge *Schol.* ad *Nicandri Ther.* vs. 452. WESS. — Conf. paullo ante a *Valck.* notata. S.

CAP. CXIV. 17. μένουσαι ἐν τῇσι ἀμαξῇσι) Atque adeo velut οἰκουροῦσαι. Civitatum Graecarum morem in Scythiam transtulit; nam Graecae mulieris prima virtus habebatur τὸ ἔνδον μένειν καὶ οἰκουρεῖν. *Phintis* *Philosophia* apud *Stobaeum* p. 444, 3. uxoris ἰδίᾳ iudicabat esse τὸ οἰκουρεῖν καὶ ἔνδον μένειν: cur *Wolffius* in *Mul. Graec.* *Fragm.* p. 196. ad ἔνδον adscriberet οἶκος causae nihil habebat. ἔνδον μένειν praeter ceteros huic sexui saepenumero commendavit *Euripides*; *Philo Iud.* p. 805. c. et *Plutarch.* II. p. 142. c. qui in *Quaest. Rom.* p. 271. n. suorum tangit popularium in Boeotia consuetudinem; qui, novā nuptiā in aedes introductā, καίονσι πρὸ τῆς θύρας τὸν ἄξονα τῆς ἀμαξῆς, ἐμβαλίνοντες δὲ τὴν νύμφην ἐμβάλινον: postremum levi molimine converti poterit ἐμμένειν: mendā quoque liberari *Hyperidis* fragmentum in *Stobaei* *Γαμικοῖς* p. 441, 14. Δεῖ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκπορευμένην ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εἶναι τῆς ηλικίας, ὥστε τοὺς ἀποδιδόντας (corrigere, sodes, ἀπαντῶντας) πυνθάνεσθαι μὴ, τίς ἐστι γυνή, ἀλλὰ τίς ἐστι μήτηρ. VALCK.

CAP. CXV. 4. Φόβος τε καὶ δέος) His usus *Ammonius* differre docet δέος et Φόβος: quorum, ut ille noverat, plura possent similia proferri. Citat idem *Ammon.* in voc. Ἰερῶν, velut *Herodotea*, κατὰ μέρος ἔτι καὶ νῦν ὅταν χρεωτέρας θύωσιν ἐν τῷ ἱερῷ, quae, ne quis frustra quaerat, apud *Herod.* non invenientur. Praeter *Aeschylum* neminem etiam

novi qui dixerit
rimos. VALCK

CAP. CX
gato demutassen
pellendam. Hip
matarum ad pa
ισπαζέναι τε κα
μάχονται τοῖς πε
sua hausit lib.

CAP. C.
lib. II. 43. illu

4. πρὶν ἂν τὰ
apud Stob. Sert
συνοικίζουσι πρὸς
rosior Cous ser
μίων τρεῖς ἀπε
trichibus, concl

CAP. C.
ad lib. III. 83.
εαντες [lin. 10
rem obportun
κατὰ τὸν τὸ lib
glectum fuit.

9. ἐκ τοῦ μ
tis fuit comm
litterā produc
τιάζωμεν τὸν
ratio hunc mo
[poetae praes
bus, utuntur
VALCK.

[11. οὐκ ἔ
πρωτέρη ταύτα
tur, οὐκ -- η
stare censuit
plis ibi ex A
teum. S.]

[16. ἢ οὐ
particulam n
Herodot. T

novi qui dixerit χρηστήρια θύειν, qui χαριστήρια θύειν, plurimos. VALCK.

CAP. CXVI. 8. ἐπὶ ἵππων ἐκφοιτῶσαι) Nihil de vulgato demutassem, nisi Codices inieciissent manum, vix repellendam. Hippocrates Aër. Aq. et Loc. p. 290. de Sauro-matarum ad paludem Moeotin uxoribus, ταυτίων αἱ γυναῖκες ἰππάζονται τε καὶ τοξιοῦσι καὶ ἀκοντίζουσιν ἀπὸ τῶν ἵππων καὶ μάχονται τοῖς πολεμίοις. Unde, aut hoc sane ex fonte, Plato sua hausit lib. VII. Legg. p. 805. A. WESS.

CAP. CXVII. 1. Φωνῇ -- νομίζουσι explicitum ad lib. II. 43. illustratumque fuit. WESS.

4. πρὶν ἂν τῶν πολεμίων ἄνδρα) Ob oculos Nicolai Damasc. apud Stob. Serm. XLII. p. 292. fuerunt, παρβένον οὐ πρότερον συνοικίζουσι πρὸς γάμον πρὶν ἂν πολέμιον ἄνδρα κτείνῃ. Numerosior Cous senex, οὐκ ἀποπαρβενύονται δὲ μέχρις ἂν τῶν πολεμίων τρεῖς ἀποκτείνωσι. Profecto dura, quantumvis bellatricibus, conditio. WESS.

CAP. CXVIII. 9. ἐκ τοῦ μέτου κατήμεινοι) Adi sis ad lib. III. 83. [ibique notata,] et VIII. 22. τῷτὸ νόησαντες [lin. 10.] obtrudunt membranae, videturque ad rem obportunum: frequentius τῷτὸ φρονήσαντες, I. 59. aut κατὰ τῷτὸ lib. V. 2. Aldi ἀντιάζωμεν [ibid.] perperam neglectum fuit. WESS.

9. ἐκ τοῦ μέτου κατήμεινοι) Herodoto proprium illud satis fuit communitum in Diss. Herod. p. 125. Mox [lin. 10.] littera producta scribi malim: ἀλλὰ τῷτὸ νομίσαντες ἀντιάζωμεν τὸν ἐπιδόντα. In nonnullis, ubi Linguae Latinae ratio hunc modum poscit, alterum etiam adhibent Graeci; [poëtae praesertim:] verum in talibus, et in dubitationibus, utuntur subiunctivo, saepius a librariis oblitterato. VALCK.

[11. οὐκ ὧν ποιήσει ταῦτα, ἡμεῖς μὲν etc.) Pro εἰ ὧν οὐ ποιήσει ταῦτα. Commode ἐρωτηματικῶς vulgo ἤσσις illa efferatur, οὐκ -- ταῦτα; quod in talibus enunciationibus praestare censuit Schaefer ad Bosii Ellips. Graec. p. 758. Exemplis ibi ex Nov. Test. prolatis, poterit hoc adiacere Herodoteum. S.]

[16. ἢ οὐ καὶ ἐπὶ ὑμέας) Sic solet Noster cum Atticis particulam negativam pleonastice ponere. Vide Gregor. Herodot. T. V. P. II.

Dial. Att. §. 44. ibique Schaeß. p. 102. Cf. infra, V. 94, 14. VII. 16, 31. S.]

23. δίδω τήνδ' τὴν ἥπυρον) Consideravit *Laurentius*, quasi δίδω ἰς τήνδ', quod supra [lin. 5.] depositum, fortasse iniuriā: Thraciae vicinaeque regionis transitum Scythae designant. [Forsan vero idem valet δίδω τήνδ' ac δίδω ἰς τήνδ'. conf. *Var. Lect.* VII. 20, 12 seq.] Rectius ἡμεῖς ποῦται, pœat. Tale, πᾶσαι πόλιν καὶ πᾶν ἔθνος - - ἡμεῖς ποῦται βασιλεῖ lib. V. 2. Alia in re eleganter τήναστων καὶ ἡμεῖς ποῦται Philo Iud. Vit. Mos. lib. I. p. 606. n. et *Aeschyl.* Eumen. vs. 14. χθόνα ἀνήμερον τήνδ' ἡμεῖς ποῦται. WESS.

CAP. CXIX. 18. ἀρετὴ τὴν ἀδικίαν) Verissime ex *Med. vir Celeb.*; locutio obvia, sive participium puts, seu casum secundum, longe tritissimum. *Aelianus* Hist. Animal. V. 34. ἀδικῶν μὲν οὐκ ἀρετῇ: et XVII. 24. οὐ μὲν ὅτι ἀρετῇ ἀδικῶν, ἀλλ' ἀμύνεσθαι τὸν ἀρετῇ. Auctor eadem ap. *Demosth.* ex vetere lege ἂν τις τινὰ τινα ἀρετῇ χυμὸν ἀδικῶν contr. Aristocrat. p. 410. et saepiuscule. WESS. — 'Αδίκη non aliud esse videtur nisi participium verbi. Si nomen voluisset, ἀδικῶν puto dicturus erat, aut ἀδικῶν, aut ἀδικίης, ut I. 130, 14. VI. 119, 5. S.

Ibid. καὶ ἡμεῖς οὐκ εἰσόμεθα) Coniectori favet benignum *Wesselingi* praeiudicium in *Diss. Herod.* p. 126. cui non mirarer si quis alius obiecisset incogitantiam sincera tractanti. Talia videri poterunt prima facie veterum loca spectanti, qui quidem πείσσομαι et πείσομαι in istum pœne sensum adhibuerint, quo nostro loco cepit illud *Valla*; frequenter occurrunt, δεινὰ πείσσομαι, vel ἀνέσσομαι, τί πείσσομαι; et similia: οὐδὲν πείσσομαι ἄχαρι, et ἄχαρι οὐδὲν πείσσομαι, sunt *Herodotea* II. 141. VI. 9. VII. 50. Verum, aut fallor, aut οὐκ εἰσόμεθα significare nequit, haudquaquam tolerabimus, vel non sinemus. In suo forsan *Cod. Laurentius* invenit, quod praebet *Arch.* οὐκ εἰσόμεθα. Si Graecum esset περιεσόμεθα, sicuti περιόδιον *Herodoteum* est, ingeniosa videretur *Reiskii* coniectura: meae me nondum poenitet, qua corripiebam ἡμεῖς σφὲρ εἰσόμεθα. Vos primi Persas iniuria provocastis; neque nos illis ullam fecimus, neque etiam inferemus: quod si tamen Persa nos armis infestis invadens prior affecerit iniuria, et nos de illo sumemus vindictam, iniuriam illatam propulsando, καὶ ἡμεῖς σφὲρ εἰσόμεθα

exemplorum in Τίτασθαι concessit affatim *Portus*. Crediderunt itaque barbari, contra Scythas iustum movisse bellum Darium: a quibus dissentiens *Plato* in *Gorgia* pag. 483. D. ποῖω, inquit, δικαίω χρώμενος Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἰσχυράτουσιν, ἢ ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς Σκύθας; *VALCK.* — Istud οὐ πεισόμεθα molestum est. *Vallae*, haudquaquam tolerabimus, congruit *Arch.* οὐκ εἰσόμεθα, adensionem eblanditurum, ubi verbo similis notio constiterit. Laudavi [in *Dissert. Herod.*] *Valckenarii* hariolationem, [ad *Euripid. Phoen.* pag. 535. prolatam,] doleoque schedis displicere. Relinquo quod reperi. *WESS.* — Et ego vulgatum praelaturus eram *Valckenarii* hariolationi. Caeterum vide *Var. Lect.* Fortasse vero et ego, si vulgatum (quantumvis suspectum) interim dum certius quidpiam foret repertum, tenuissem, prudentius eram facturus. Etenim blandiri quidem παύσόμεθα utique debuerat, si certis exemplis ostendi posset, significare id verbum, otiosi sedebimus, quieti manebimus. Vereor autem, ne in eisdem exemplis, ad quae in *Var. Lect.* provocavi, perinde atque alibi, παύσθαι non quietum manere significet, sed requiescere, cessare ab opere, desinere, incepto desistere, quae notio parum opportuna fuerit huic loco. *S.*

CAP. CXX. 14. Ἰδάνθρσος optime mssti, uti c. 76. Mox [lin. 16.] προσγινεμένη μοῖρην *Arch.* [pro προσγινεμένων, ἡμέρης] speciem ostentat, praeterea nihil. *Diurni* enim itineris mentio exulare non potest ob c. 122. *WESS.*

24. ἢν δὴ βουλευομένοιςι δοκέη) Spectarunt librarii [qui βουλομένοιςι dederunt] ἂν ὑμῖν βουλομένοιςι ἢ apud *Demosth. Orat. Prolog.* p. 760., similesque *Thucydidis* lib. VII. 35. VIII. 93. ac plurium dictiones. Tum non insipide ex *Sallustii Iugurth.* cap. 84. si volentibus putatur. In vulgato equidem acquiesco. *WESS.* — Βουλευομένοιςι inde ab *H. Stephani* edit. 1. receptum ex msstis, et sic *Medic. Ask. Pass. F.* et tres *Paris. S.*

CAP. CXXI. 6. τοσαῦτα ὑπολιπόμενοι) Erunt quibus ἀπολιπόμενοι arridebunt. At *Noster* lib. VI. 7. τὸ δὲ ναυτικὸν πληροῦν, ὑπολειπομένους μηδεμίην τῶν νῆων. *Cl. Reiskius* distinguit, τοσαῦτα (ὑπολιπόμενοι τὰ ἄλλα) ἅμα etc. veritus, ne sententia emergat, liberos et uxores a Scythiis desertos et hosti permixtos, quae adtendenti nasci vix potest. *WESS.*

CAP. CXXII. 3. τούτους εὐρόντας, ἡμέρης ὁδῷ προϊόντων (et F. puto et alii.) Scythae sunt, quos ex nationis decreto unius diei itinere Persas praegredi oportebat: ἡμέρης καὶ τούτους ὁδῷ προϊόντας τῶν Περσῶν c. 120. dixit. Neque fugit hoc Reiskii sollertiam. WESS.

4. τὰ --- φουμένα λαινοῖτες) Ἐκρίβοντες, explicante Hesychio. Ipsi Scythae decreverant τὴν ποῖν ἐκ τῆς γῆς ἐκτρέβειν c. 120. Amplius autem λαινοῖτες, quam κόπτοντες. Philo Iud. lib. I. Alleg. p. 58. v. τοῖς ἀθληταῖς οἱ ἀλῆπτου παραγγέλλουσι μὴ κόπτειν, ἀλλὰ κατὰ σχολὴν λαινεῖν, sed cibum per otium masticare et minutatim commolere. τὰ φουμένα ergo λαινὸν deglabrare, uti in glabretis et glabrentibus locis apud Columellam. Graviter Menander Excerpt. Legat. p. 102. καὶ ταύτῃ λῆλαι τε καὶ ἐκτρέψαι τῶν Λογγυβάδων τὴν δύναμιν h. e. fricare et obterere prorsus. WESS. — Apud Philonem vero l. c. haud dubie καίπτειν, non κόπτειν, fuerit legendum. S.

8. πρὸς ἧῷ τε καὶ τοῦ Ταναΐδος) Notabilis structura: Potuisset πρὸς ἡῶς aut ἡῶς τε καὶ τοῦ Ταν. ut Cl. Pauw. Verum πρὸς ἧῷ in Musis sexcenties. Variavit, ut in verbis et praepositionibus solent, casus. [Qua de variatione ad l. 202, 16. pag. 204. dictum. conf. II. 121, 6. IV. 17, 11. et 13. VII. 176, 14 seq.] Vide Aeschyl. vii. contr. Theb. 930. Raphaelium ad Lucae Eu. cap. 1, 54. ex Polybio, Abreschium in Aeschyl. Animadv. lib. I. 21. p. 149. Ipse autem hic Persarum trans Tanain traiectus, tam brevi temporis spatio, nec verus nec vero similis Nob. Palmerio. Ab Istro ad Maeotidem xx. dierum iter est expedito, c. 101.; quanto longius difficilisque exercitui inmenso, totque impedimentis praepedito? Confer Exercit. ad Graec. Auctor. pag. 21. WESS. — Perspecte PALMERIUS l. c. „Ut Alexander Bessum persequens, postquam eum in potestate habuit, laxartem usque perrexerit, et se Tanain vidisse vel credidit, vel ad gloriam suam publicavit: sic et Darius Hypanin aut forte Borysthenem, Tanaim esse credidit, vel credere se simulavit, ut suae gloriae audaci mendacio velificaretur.“ Consuluisse neminem poenitebit, quae ad hoc cap. cxxii-cxxiv. spectantia disputavit auctor Commentationis iam saepius nobis laudatae, in Addamentis ad Hist. Univ. T. III. p. 9 seq. cum quo conf. Darville, Act. Acad. Inscr. T. XXXV. p. 582. S.

CAP. CXXIII. 10. *ἰούσα πλῆθος ἐντὰ ἡμερίων ὁδοῦ*) Vere atque ex finitione c. 22., ubi male in *Vallae* Latinis octo dierum. Πλῆθος locorum amplitudini quadrare, testabitur lib. I. 203. WESS. — Conf. Adn. ad I. 203, 6. Similiter χώρος πολλός, *amplus, vastus locus*, IV. 39, 8. ἰδὴ πλείστη, *vastissima sylva*, IV. 109, 9. Verborum structura h. l. talis intelligenda, *ἰούσα ὁδοῦ ἐντὰ ἡμερίων (κατὰ) πλῆθος. S.*

15. Σύργης) Idem Ὑργίς cap. 57. Ita *Halmydessus, Salmydessus: Halmyris, Salmyris*, et conplura hoc de genere. Nunc Tanain minorem vocari et *Seversky*, quod vestigium veteris vocabuli, testem fero *Bayerum* T. I. Conm. Petropol. pag. 414. WESS. — Alium esse *Syrgin* fluvium, alium *Hyrgin*, contendit *Larcher* in Indice Geogr. voc. *Hyrgis*; item *Beer* in Addit. ad Hist. Univ. T. III. ubi vide pag. 11. §. 12. et p. 12. §. 14. S.

CAP. CXXIV. 2. *πανσάμενος*) Perperam *πανσαμένον* τοῦ δρόμου ex *Medic.* Vetat sermonis habitus, quo οὕτω *πανσάμενος* τοῦ δρόμου c. 126. et II. 159., neque oblitus est *Cl. D'Orvillius* ad *Chariton.* lib. I. 7. p. 91. WESS.

6. πρὸς ταῦτα ἐτραπέτο) Tentatur *ἰσχυμένω* ex *Hezychii* Στριγύσθαι, διατρέβειν. Addi *Nicandri Alexiph.* vs. 290. potuerat, tum *στράτιυσον* et *στράγγιυσον* manifesto confundi in *Alexandr.* versione Iudic. XIX, 8. Quid porro? Incrustandum-ne propterea, quod toties totiesque in usu versatur? WESS.

CAP. CXXV. 3. *ὑπερφύρτας*) *Vallam* non arbitror *ὑπερφύρτας* invenisse; vertit, uti passim, liberius; neque ulla urget necessitas *ὑπερφύρτας*, cui in formae, virtutis, aliarumque rerum praestantia, sedes lib. VIII. 144. IX. 95., eligendi. Ὑπερφύρτας, *semet ex conspectu auferentes*, illustrat *Eustath.* in *Homer.* p. 1478, 7. [*Odyss.* p. 142, 11. ed. Bas.] Iam, quod [*lin.* 4.] in membranarum ἀντί, dedit lib. II. 113. IV. 28. 152. etc. WESS. — Sed et percommodum et vere ionicum est id quod plures membr. cum edd. praeferunt ἀντί, ex quo contractum ἀνί. Et hoc ipsum ἀνί nonnunquam quidem videri potest esse imperfecti temporis, ut II. 113, 5. IV. 152, 8. alibi vero haud dubie praesentis est temporis, ex ἀνί per syncopen factum, de qua in *Var. Lect.* ad I. 180, 5. monuimus. S.

21. οὐτε πρὸς ἀλλήν ἐπράποντο) Latina laxius. Τρίπλοκα πρὸς ἀλλήν, *ad vim propulsandam se convertere* lib. III. 78. [et saepius alias, tum] *Arrian. Indic. c. 24. Appian. Mithrid. pag. 328.* Simili in re saepiuscule *Procopius Idē, Βελωνί, ὅρῳ εἰς ἀλλήν, quibus non utor. Examinandum est, οὐκ ἔστι ἀπείπαντας, [lin. 24.] quod Laurentio disiunctim οὐκ ἔστι, adprobante Palmerio. Malo Stephani vestigia legere, vertentis, At Scythae, non iam ad Agathyrsos, quippe qui ingressu regionis interdixissent, tendebant, sed ex Neuride regione in suam Persis praeibant. Nusquam Scriptor dixit, Agathyrsos damnassee, quod ante ingressi erant, consilium. Scythae praeterea non ex Agathyrсорum finibus; sed ex Neuride, ad quam devenerant cedentes, suam in regionem Persis praeiverunt. Necti debent Ἀγᾶθ. ἀπὸ πρ. οὐκ ἔστι ἀπικνύοντο. Consimili usu ἀπὸ πρ. lib. III. 153. WESS. — Locum hunc, ab H. Stephano recte expositum, prorsus a Scriptoris mente aberrans Valla sic converterat: *Scythae partim ad Agathyrsos, iam non recusantes societatem, se conferebant, partim e Neuride regione in suam Persis praeibant.* De disiunctim scribendo οὐκ ἔστι, pro οὐκ ἔστι, nec Valla cogitavit, nec Palmerius: nec ista disiunctio ullum momentum in alteram partem erat adlatura. Vallae versionem neutiquam probans Palmerius: „Credo, ait, τὸ οὐκ ἔστι movetur esse loco, et sic legendum puto, εἰ μὴ τοὺς Ἀγᾶθ. ὄρους ἀπείπαντες οὐκ ἔστι ἀπικνύοντο: id est, *versus Agathyrsos, recusantes non amplius iter fecerunt.*“ Atque hoc ipsum haud dubie Herodotus voluerat; sed eandem in sententiam necesse non erat vocem οὐκ ἔστι loco movere: amare novimus Nostrum traiectionem verborum; et ad declarandam illius sententiam satis fuit verba ita distinguere, ut a nobis cum Reiz. et Schaef. factum. ἀπικνύειν idem valet ac paullo superius ἀπαγορεύειν. S.*

CAP. CXXVI. 6. οὐ δὲ στραῖς τι καὶ πανσάμηνος πλάνης μάχισθαι) Verissime Gronovius ad *Arrian. Ἀναβ. lib. V. 11. pag. 210.*, antiquissimos mssos hoc velle et ex margine in contextum repetendum: hic, quod mirere, altum silentium. [Vide *Var. Lect.*] Omnia praeclara et rege digna. Formula Scriptori familiarissima: Σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι lib. III. 134. Atossa ad Darium. Σὺ δὲ μὴ Βαβυλῶν Graeci ad Gelonem lib. VII. 159. Multa ibidem vir

Celeb. coacervavit, quae Herodoti amatorem fugere non possunt. WESS.

CAP. CXXVII. 1. et seq. Ἰδάνθυρος ἐλεγε ταῦτα Οὕτω τὸ ἰμὸν etc.) Quae dicentem facit Idanthyrsum, illa Scythae Regi mirabiliter congruunt, artisque sunt Herodoteae plena, qua semper τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις καὶ πράγμασι τοὺς πρέποντας ἱφαιρῶνται λόγους. Hanc historici huius virtutem omnes agnoverunt artis bene dicendi magistri veteres, quam, inimitabilem plerisque, expresserunt accurate Lysias et Demosthenes. Hic locum quoque Theonis invenit observatum Progymn. p. 114., βαρβαρικῶς εἰπεῖν πολλάκις τὸν Ἡρόδοτον, καίπερ Ἕλληνιστὶ γράφοντα, ὅτι τοὺς ἱσθίων λόγους μιμνήσκται. Quoniam haec etiam insignita sunt τῷ ἀφιλιῷ αὐτοφρεῖ, in exemplum τῆς Σκυθικῆς ἀπλότητος designat Strabo VII. p. 461. c. [p. 301. ed. Cas.] ἃ λέγει Ἡρόδοτος περὶ τοῦ τῶν Σκυθῶν βασιλέως, ἐφ' ὃν ἐστρατοπέδευσε Δαρεῖος καὶ τὰ ἐπισταλμένα παρ' αὐτοῦ. VALCK.

2. ὁ Πέρσης) Male Πέρσαι Med. et sequaces. Ὁ Λυδός, ὁ Μῆδος, ὁ Πέρσης, ὁ Σαυρομάτης, ὁ Βουδίνος, et ceteri nationum earum reges, cap. 119. Attigit Cl. D'Orvillius ad Chariton. VII. 4. pag. 610. Elegantem autem huius epistolae sive Scythicae orationis simplicitatem commendat Strabo lib. VII. p. 461., ubi Casaubonus. [ad p. 301. suae edit.] WESS.

6. ἡμῖν οὐτε ἄσσια, οὐτε γῆ) Hoc nihil audientem Darium iam ante frater monuerat Artabanus, καταλέγων τῶν Σκυθῶν τὴν ἀπορίαν, IV. 83. Permanserant idcirco semper invicti, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσιν, secundum Ephorum apud Strabon. VII. p. 464. A. [pag. 303. ed. Cas.] et Aegyptii Regis legatis dixisse perhibentur Iustino II. c. 3., tam opulenti populi ducem stolidè adversum inopes occupasse bellum. Apud eundem, IX. c. 2., Atheas Philippi legatis verè nullas sibi opes esse dicebat, quibus tantum Regem expleat. Dromichaetes apud Strabon. pag. 463. A. ἐκτελεῖν τοῖς τοιοῦτοῖς μὴ πολυμῖν, ἀλλὰ φίλοις χρῆσθαι. VALCK.

11. Φίρεται) Blanditur Arch. Φίρε, quod lib. I. 205., alibi Φίρε νῦν δὲ. At vide cap. 115. Valerius Max. hinc culte lib. V. 4. Ext. 5. Responderunt Scythae: se nec urbes ulla, nec agros cultos, pro quibus dimicarent, habere. Ceterum cum ad parentum suorum monumenta venissent, sciturum quemadmo-

dum Scythae praeliari solerent. In quibus venissent sine gravi sollicitatur ratione. WESS.

20. Τὸ αὐτὸ ἐστὶ ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις) Nobilis paroemia, ab Erasmo in Chiliad. illustrata; qui quidem cum Herodoti mentionem neglexerit, Schotto [in Notis ad Paroemiographos, pag. 280.] praebita asseverandi ansa est. in Melpomene de eo dicto sileri. Tetigit errorem Adreschius. Qui in Cyri rebus proverbium adhibuit Ctesias ap. Auctorem πρὸ Ἑρμην. cap. 223. aut a vero abiit, aut probavit prolepsin. WESS. — Nisi proverbialis forma loquendi Herodoto statuatur antiquior, videri poterit ista nota fuisse marginalis: nam per τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν, quod e Paroemiographis liquet, intellexerunt illud Idanthyrssi Herodotei saepius adhibitum κλαίειν λόγῳ, vel ἀγορεύειν. Atticis per euphemismum frequentius dicebatur χαίρειν λόγῳ, vel κλισίῳ. Bias Diogenis Laërt. I. 83. ἰγὰρ δὲ, Φερὶν, Ἀλυσάτῃ κλισίῳ πρόμμενα ἰσθίειν, id est κλαίειν: notat ibi Menagius. VALCK. — Locus ex libello πρὸ Ἑρμηνίους a Wesselingio citatus extat sect. 216. ed. Schneid. At, quae ibi leguntur, τὴν γὰρ ἡ λεγόμενη ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις ἐστίν, non sunt Ctesiae verba, sed ipsius Demetrii monitum, qui auctor illius libelli fertur, Ctesiae verbis intersertum. Videtur autem proverbialis illa formula utique fuisse Herodoto vetustior: cuius proverbii origines auctores ii, quos Diogenes Laërtius I. 101. secutus est, ab Anacharsidis apud Graecos peregrinatione, et ab huius viri simplici et aperta in dicendo libertate repetierunt. Herodotus vero nunc ait, hoc esse vere Scythicum loquendi genus, si quis recta et sine ambagibus (ἀποτόμως, ut est apud Suidam, quasi dicas praecise, et abrupte) plorare aliquem iubet, sicut Idanthyrsus fecit in mandato ad Darium dato. Quem ipsum Herodoti locum et Suidas ob oculos habuit in his quae in Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις scripsit, et auctor Appendicis Vaticanae Proverbior. Cent. II. num. 7. ubi minus recte ἀτόπως legitur pro eo quod ἀποτόμως apud Suidam est. Eundemque Nostri locum et auctor libelli πρὸ Ἑρμην. in animo habuisse videtur, et Clearchus in his quae apud Athenaeum lib. XII. p. 524. e. leguntur. Quo minus caussae esse mihi visum erat, cur eadem verba apud Nostrum cum viris doctis suspecta haberem. S.

CAP. CXXVIII. 6 seqq. ἔδοξε πλανᾶν μὲν μηκέτι Πέρσας etc.) *Valla* male, *errare Persas*: male, *conneatu erepto*; et distributis illis, qui copiis frumenta auferrent. Correxerat *Stephan.*, quem sequor. Σίτα αἰσιόμενοι et ἀναίρεόμενοι, qui prandent cibumque sumunt, lib. III. 26. VII. 120. Docte, ut solet, *P. Leopardus* Emend. lib. VII. 14. Quia tamen αἰσιόθαι eo in negotio teritur praecipue, maluit δὲ αἰσιόμινουσι, et iterum, *Abreschius*. Platonium ex *Cratylo* p. 411. D. τὸ γὰρ νομᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταυτὸν, *Stephani* et *Porti* opinionem [νομῶντες observantes intelligentium] adfirmat, nec minus *Aeschyli* coecus *Tiresias*, auribus et mente observans, ἐν ᾧ νομῶν καὶ φρεσὶν, in VII. contr. *Theb.* vs. 25., tum *Agamemn.* vs. 791. πᾶν δ' ἐπὶ τέρεμα νομᾶ. *WESS.*

CAP. CXXIX. 7. τοπαρχίαν οὔτε ὄνος) *Clemens Alex.* *Protrept.* pag. 25. *Scythias* victimas asinorum sollemnes ex *Callimacho* et *Apollodoro* dedit, derivatas lutulentis *Hyperboreorum* e fontibus, quod *Pindarus* docebit. Tu supra cap. 28. vise. Ὑβρίζοντας, Glossator σκυρῶντας, et cum eo *Suidas* et *Corinthus*, [Gregor. Dial. ion. §. 149. ubi vide *Koen.*] non explodente [immo comprobante] in *Thes.* suo *Stephano*. Verius *Valla*. [rudentes interpretatus.] Quae deinceps et c. 135., ea unice animalis ruditus sibi requirunt. Potest alioqui asellus ὑβρίζειν lascivire variis modis. Signate *Xenophon* *Kyp.* 'Αναβ. lib. V. [c. 8, 8.] pag. 433. *Ed. Hutch.* εἰ ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ ὑβρίζον, ὁμολογῶ καὶ τῶν ὄνων ὑβριστερότερος εἶναι· οἷς φασιν ὑπὸ τῆς ὑβριως κόπον οὐκ ἰγγίεσθαι. In *Pindari* *Pyth. Od.* X. 55. *Apollo*, dum *Hyperborei* asininis victimis operantur, γελᾷ δ' ὄρων ὑβριν ὀρθιᾶν κνωδάλων: ad quae Critici, τὴν ἀναίρεσιν φασί, διὰ τὰ σκυρτήματα, ἃ ἐν τῇ σφαγῇ ποιοῦνται οἱ ὄνοι: ubi tamen ingratus animalis clamor addi potuerat. *WESS.* — Utique de ruditu maxime h. l. cogitaverat Scriptor: nec vero idcirco ὑβρίζοντες; in Lat. vers. rudentes reddi debuit, sed omnino lascivientes. *S.*

11. ὀρθὰ ἰστάντες τὰ ὄτρα) Sumisit forsitan a *Sophocle*, cuius ista nobilis est imago *Elec.* vs. 25. Ὡσπερ γὰρ ἵππος εὐγενής, καὶ ἢ γέρον, Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλει, Ἀλλ' ὀρθὸν οὐς ἱστᾷ: sed potius aures arripit: integrum locum eleganter expressit *H. Stephan.* App. de Dial. Att. p. 144. Ubi eundem adhibet in *Observ.* in *Aeschylum* p. 390.,

haec in libro Leidensi manu sua Ios. Scaliger adscripserat: Nam sicut acer, sit licet senex, equus Non perdit iras in gravi discriminē. Hinc ad homines illud transfertur qui aures ad audiendum arrigeant. Philostr. p. 687, 2. ἐγὼ τοὺς ἀκούων τὰ ὅσα ἴσθην: et pag. 750, 2., ὅσα habet ἰσθητότα πρὸς τοὺς λόγους. Horat. II. Od. XIX., aures capripedum Satyrorum acutatas: ut Latinum acuo, sic Graecum ἀκούω peperit vetus Δικ. VALCK.

13. ταῦτα μὲν νῦν ἐπὶ σμικρὸν τι ἰφίερον τοῦ πολέμου) Haud absone Laurentius: [Atque hoc quidem paululum quiddam momenti ad bellum afferebat.] Proderat Persis non nihil, in Scytharum equestri incursu atque inpressione, asinorum is clamor, nec multum tamen ad belli successum. Si verba spectes, convenient ex lib. VII. 211. οὐδὲν πλέον ἰφίερον τῆς στρατιῆς τῆς Μηδικῆς: eritque adeo ἐπὶ σμικρὸν τι non diversum ac σμικρὸν, quomodo ἐπὶ σμικρὸν φράσαι paucis eloqui in Sophocle, quod admovit Abreschius. WESS. — Sententia quidem haud obscura: mira vero utique locutio, minimeque conferenda cum ea, quam ex lib. VII. c. 211, 6. vir doctissimus advocavit; quae, ad sententiam quod spectat, nihil cum hac commune habet. Commodius paullo conferri illud posset, ex III. 134, 9. ἐπ' ἀμφοτέρω δέ τοι φέρι, ad utrumque tibi hoc prodest; si modo ἴφιερον hoc loco, non ἰφίερον, legeretur. S.

CAP. CXXX. 3. τῶν πάντων ἐπιδηίεις ἰόντες) Non sperno ἐπιδηίεις, gemmulae instar ex Homericō βίης ἐπιδηίεις ἦσαν. Rhianus in Stob. Serm. III. pag. 54. βιότοι μὲν ὅς κ' ἐπιδηίης στρωθᾷται. Scytharum valde miror institutum. Persas conmeatu intercludere volunt, et pecora illis abigenda relinquunt; quae utique consilio non respondent. Expectasses ὅπως -- μὴ καταλάβοιεν, μετὰ τῶν νομίω αὐτοὶ ἀν etc. ne pecora interciperent, cum pastoribus ipsi in alium locum etc. Id si olim scriptum non fuit, intellexit parvum animalium, quem sibi ἐς φορβὴν, ad victum, servaverant, numerum, reliquis longe in septemtrionem dimissis, ut cap. 121. Hinc rapere, sed non sine difficili opera et periculosa, concessum Persis. Quod statim ἐπύερον ἀν τῷ πικρῶ μίῳ, gestientes pecudum abactores et praeda laetos siasit. At Darii angustiae et consilii inopia aliud postulat, cui ἐπύερον, exercebantur, fatigabanturque, ut in scriptis, utcun-

que satisfacit. WESS. — Immo vero optime habet verbum *ἐπέρροτο*. Scilicet (quod perspecte etiam *Larcherus* monuit) hoc fuit Scytharum consilium, ut spe Dario facta praedae identidem, unde exercitum aleret, faciendae, retineretur rex cis Istrum fluvium, donec ad extremum, ponte Istri ab Ionibus rescisso, (coll. c. 33.) reditu exclusus exercitus fame esset periturus. S.

CAP. CXXXI. 4. ὀρθά τι καὶ μὴν etc.) Haec non satis accurate *Athen.* excerpserit VIII. p. 334. A. Δαρσίῳ Σπύθαι ἐπέρχοντο αὐτῶν τῇ χώρᾳ ἔπεισαν, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ἔρην, καὶ οἰστέον, καὶ βάρβαρον. Quid sibi vellent ista dona, primum dicit τὸν νόον τῶν δεδομένων, tum [lin. 9.] τὸ ἐθέλει τὰ δῶρα λείγειν: id est, τί διακρίνεις, aut πρὸς τί ἀφορῶντες, sive τίνοι ποτὶ γνώμῃ χρώμενοι ἔπειπον. Verbum Noster in talibus adhibet ἐθέλει, *Homærum* sequutus. *Euripid.* Hippol. vs. 865., Ἴδω, τί λήξει δόλος ἥδε μοι θέλει; *Herodotus* II. 13. et V. 80. συνίηαι, τὸ ἐθέλει λείγειν τὸ χρηστήριον. VI. 37. τί θέλει τὸ ἔπος εἶναι; ut in *Homil. Clement.* XIV. 9., τί θέλει τοῦτο εἶναι; Magis usitata sunt τί τοῦτο βούλῃται; et βούλῃται λείγειν, vel εἶναι. Etiam apud *Herod.* δύναται in talibus adhibetur: δύναται τοῦτο τὸ ἔπος, II. 30. Hoc apud quosvis usitatissimum: neque tamen dici solet δύναται λείγειν, ut mirer cur adiectum sit apud *Eunapium* pag. 13, 23. Semel apud *Thucyd.* pro βούλῃται εἶναι reperitur φρονεῖ, pag. 367, 5. In *Lysiacis* οἰεῖται pag. 266. de cuius sinceritate dubito. VALCK. — *Lysiae* locum habes p. 138. ed. Tayl. p. 505. ed. Reisk. ubi de scripturae sinceritate immerito dubitasse vir doctus videtur. S.

4. καὶ βάρβαρον) *Eustathio* inter τὰ τοῦ γλυκίος Ἴωνος Ἡροδότου est βάρβαρος ad *Iliad.* pag. 468, 31. [p. 356 extr. ed. Bas. Iterumque ad *Odyss.* p. 271, 46. ed. Bas. p. 1570. ed. Rom.] Qui nunc in manibus sunt Codices, editum probant. In *ranæ* nomine Graecos mire, florente lingua, variasse, docet *Cl. Alberti Peric. Critic.* cap. 18. Ceterum Scytharum dona, sed auctiora, ex *Pherecyde Syrio*, seu *Leorio* potius, adnumerat *Clemens Alex. Strom.* lib. V. p. 671. WESS.

CAP. CXXXII. 3. εἰς ἀζοντος τῆδε) Parum sibi constans vir *Cl.* hic vellem *Herodoto* *Mediceam* restituiisset lectionem, εἰς ἀζων τῆδε, quam et *Valla* reperit et forte

plures dabunt Codices: Δαρτίου μὲν νυν ἡ γνώμη ἦν, --- εἰκάζων τῇδε. Ex usitatissima veteribus scribendi forma, qua non τὸ ἡντὸν respicitur, sed τὸ σημαζόμενον, refertur εἰκάζων ad ἔγνω Δαρτίος, ut pulcre monuit Cl. Abresch. Dil. Thuc. p. 71. VALCK. — εἰκάζων dubio vacat. WESS. — Conf. Var. Lect. S.

5. ὄρνις δὲ μάλιστα ὅμοιος ἵππῳ) Quid hoc ad rem? In Clemente Orthopagus coniectat aviculā aërem indicari, τὸν αἶμα ἀπὸ τῆς ὀρνίθος, quod in eo vagetur. Darii explanationi Cl. de Pauw opitulatur, reponens, τῷ ἵππῳ, τὸν τοῦ τι οἰστοῦς, avis equo maxime similis est, quem et sagittas, ut potentiam suam, tradunt. Argute. WESS. — Poterit librorum scriptura in eandem sententiā locum tueri, ut cogitemus, in equis et in telis positum esse robur Scytharum. S.

7. συνεστήκει δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γοβρύτης) Bene schedae veteres. Viri docti aut ἐπιστήμῃ, aut εὖ συνεστήκει corrigenes, fruuntur arbitrio. Equidem a Codicibus nihil deflecto. Caussam dixi ad lib. I. 208. Congruit autem examussim Gobryae, donorum Scythicorum et aenigmati explanatori, Xiphodrae ap. Clementem declaratio. WESS. — Adiicit idem WESS. notulam huiusmodi: „Mox τῶν ἀνδρ. „τ. ἑστ. τῶν τὸν --- Arch. et Vind. voluisse videntur, quo „modo lib. III. 153.“ — In Var. Lect. ad h. l. notaverat, duo verba ἐνὲς et τῶν non legi in Arch. et Vind. Nunc putato monitum voluit Lectorem, satis commodam fore horum codicum scripturam, si una solummodo vox ἐνὲς abesset. S.

9. Ἦν μὴ ὀρνίθες γινόμενοι) Huc transtulit aetatis suae Graecis usitatam proverbialē locutionem, Euripid. Phoen. vs. 1222., Ἦν μὴ γε Φεύγων ἐκ Φύγης πρὸς αἰθέρα, nempe Δαρτίου σοι, vel λέξεις. Prostant ibi [in Valckenarii Notis] similia quaedam; quale est et hoc Plauti, Amph. I. 1, 294. Quadrigas si nunc inscendas Iovis, Atque hinc fugias, ita vix poteris effugere infortunium. VALCK.

CAP. CXXXIV. 4. διῆξει) Sic pingunt omnes, etiam Aldus. Maluit Cl. Abresch ad Aeschyl. Animadv. lit. I. 4. διῆξει ex διῆλω. Vulgatum in leporis celeri cursu aptius; estque, uti eius simplex, in Euripidis et Sophoclis saepius-culo fabulis. Adcommodatissimum Polyaei lib. VII. cap. 10, 1. locum corrupisse Maasvicum adscripsit Berglerus. Melius ibi Casaubonus. WESS.

Ibid. λαγός -- διήξει) Hinc recte *Casaubon.* διήξει *Polyaen-*
no restituit VII. 10, 1. Δαρειὸς παρατάσσειτο Σκύθαις· λαγὸς
διήξει παρὰ τὴν Σκυθικὴν φάλαγγα: pro διήλαξε: nam sua *Po-*
lyaeum ex *Herod.* sumsisse sequentia demonstrant: attigit
haec *D'Orvill.* in *Charit.* pag. 257. Ionico more scripserat
Herod. διήϊξε. Atticis veteribus αἰῶσιν semper scribitur
ut dissyllabum, ἄττιν, et ἄξαι, ῥῥε: in his saepe fuit er-
ratum. VALCK.

17. νῦξ ἐπὶ λῶν) Res levis, in Codicum discordia non
praetereunda: sive ἔλθῃ, seu ἐπὶ λῶν amplexere, eadem sen-
tentia; ingruenti tamen nocti, posterius propius. Sic τοῦς
δὲ -- ἀγωνιζομένους νῦξ ἐπὶ λῶν διαλύει, lib. VIII. 11.
In talibus iudicio et gustui, ut sic dicam, locus est.
WESS.

CAP. CXXXV. 5. αὐτοῦ ταύτη ἐν τῷ στρατοπέδῳ)
Herodoteum est αὐτοῦ ταύτη, et idoneis exemplis adfirma-
tum *Gronovio* et *Abresch.* Dil. *Thuc.* p. 405. Ab aliis scri-
beretur αὐτοῦ ἐν τῷ στρατοπέδῳ. αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ, est *Thucyd.*
III. 81. ἐν τῇ Τερίᾳ αὐτοῦ, *Xenoph.* Ἑλλ. VII. pag. 374, 23.
αὐτοῦ Ἀθήνῃς, *Theopompi Athen.* XII. p. 552. c. αὐτοῦ ἐν τῷ
συμποσίῳ, *Luciani Prom.* §. 8. Ut indidem *Thebis*, indidem
Megaris, indidem ex *Aventino*, sic ἐκ τοῦ Ἄργους αὐτόθεν ex-
stat ap. *Thucyd.* V. 85. Quia legitur in *Schol. Αὐτόθεν*) ἐκ
τοῦ Ἄργους: Dukero haec ex interpretamento videbantur ad-
iecta; a cuius hic iudicio non dissentio, quia semper siq
αὐτόθεν simpliciter ponit *Thucyd.* cuius etiam *Scholiastes*
p. 402., ad Αὐτόθεν ἐκ τῆς Σικελίας adscripsit; quantumvis
Ἄργιος ἐξ ἱεροῦ Αὐτόθεν legatur in *Theocriteorum Carm.* XXV.
170. VALCK.

8 seq. προφάσις δὲ τῆσδε δηλαδὴ, αὐτὸς μὲν -- ἐπιθήσει-
σθαι μέλλοι) Adstruitur a doctis ὡς εἰ αὐτὸς μὲν, vel ἴνα
αὐτὸς, aut ἢ αὐτὸς μὲν etc. quibus scripti auxilium libri
negant. WESS. — Ad προφάσις e superioribus repetenda
vox ἴνα, ut προφάσις ἴνα idem valeat ac διὰ πρόφασιν,
VII. 230, 2. hanc, quae praetendebatur, ob causam. Tum
ad αὐτὸς μὲν μέλλοι per ellipsin intelligenda fuerit ὅτι par-
ticula. Denique videndum, ne paullo commodius sic di-
stincta foret oratio: προφάσις μὲν τῆσδε δηλαδὴ αὐτὸς μὲν etc.
Post δηλαδὴ quidem interpungunt nostrae membr. F. cum
edd. neque alia distinctio aliis ex scriptis libris adfertur. S.

9. σὺν τῷ καθαρῷ τοῦ στρατοῦ) *De flore exercitus, Vallas; de integris et expeditis, Portus.* In Thucydide lib. V. 8. τῶν γὰρ Ἀθηναίων, ὅπερ ἰσχυράται, τὸ καθαρὸν ἐξήλλα: explicant Scholiastae, οὐχὶ συγκαλύδων, οὐδὲ ἱπποῦρων, ἀλλ' αὐτῶν τῶν πολιτῶν. Hoc si hic valeat, Persae praeter ceteros erunt. Atque haec commentanti offerunt se ista *Plutarchi* in *Nicia* pag. 535. c. οὐδὲ φυλακὴν ἐποίησαν καθαρὰν, quae manifesto prava in ἐποίησαν ἰσχυράν convertit *Moses Solanus*: praefertem καρτεράν, quod saepe prioris sedem nullo iure occupavit. Huc trahitur *Appiani Punic.* p. 37. [cap. 44. nostrae ed.] καὶ γενομένης τῆς μάχης καθαρᾶς τῶν Θηρίων, quoniam in *Mithridat.* p. 361. [c. 65.] καὶ ἐνθὺς ἀμφὶ τῷ ποταμῷ μάχη γίνεται καρτερά: et *Iberic.* p. 457. [cap. 31.] μάχη γίνεται καρτερά. At haec bene quidem, nec prava priora, in quibus καρτεράς si elegeris, deturbabitur rei nexus. Μάχη καθαρὰ Θηρίων, a qua elephantum absunt; ut sane convulserati et perterrefacti abierant: unde continuo apud *Appian.* ὁ αὐτὸν ἐγγίγνετο μόνων ἀνδρῶν καὶ ἵππων. Verum alienis his non inmoror. WESS. — Apud *Nostrum* l. 211, 3. ὁ καθαρὸς στρατὸς opponitur τῷ ἀχρηίῳ, inutili copiarum parti, quae *ibid.* cap. 207, 35. τῆς στρατιῆς τὸ φλαυρότατον. Est igitur, vi oppositionis, ὁ καθαρὸς στρατὸς, melior saniorque pars exercitus. S.

14. οὕτω μὲν δὴ μάλλον πολλῶ ἴσταν τῆς Φωνῆς) Capitur voculae μὲν usu Scriptor, neque adeo auferendae. In *Aldo* ἴσαν, quomodo *II. 2.*, etsi, quod [ibi, in *Adnot.* ad *II. 2, 11.*] adscriptum, contra sermonis indolem. *Ibidem* Φωνὴν ἴσαι, atque alibi. Cur ab eo hic more discesserit, fortasse caussam vicens dialectus praebuit. WESS. — τὴν Φωνὴν malebat *Reiskius*. Quod si vero quarto casu uti voluisset Scriptor, non τὴν Φωνήν, puto, sed nude Φωνὴν absque articulo erat dicturus. Nunc adiectus articulus significare videtur, a voce μάλλον pendere hunc genitivum, et ita accipiendam ἴσται istam ac si dixisset μάλλον ἴσαν (Φωνήν) τῆς (ἰδιωμένης) Φωνῆς, multo maiorem et frequentiorē, quam pro solito, ruditer ediderunt. S.

15. ἀκούσαντες δὲ οἱ Σκ. τῶν ἔνων) Addit ad ista *Polyaenus* lib. VII. c. 10, 4. καὶ τοὺς σκηνὰς ἀνιεραιούς ὁρῶντες, ὅπου παρῆναι τοὺς Πέρσας. Darius enim secundum illum, ὅπως λάθοι τοὺς Σκύθας, τὸ στρατόπεδον ὡς εἶχει ἰὰ κατὰ χώραν μένει.

Fortasse legit in proximis Herodoti: [lin. 16.] *πάγχυ κατὰ χώρην ἡλπιζον τοὺς Πέρσας μένειν* vel *μῆναι*, ubi vulgatur *εἶναι*. *Εἶναι* quidem et *Μένειν* permutantur in nonnullis loquendi formis; sed *suo loco manere* Herodoti aevo dicebatur *κατὰ χώρην μένειν*, non item *κ. χ. εἶναι*. Aristoph. Eq. vs. 1351, οὐχ) *κατὰ χώρην μανεύς*; Thucyd. IV. 75. οὐ *μενῖν κατὰ χώρην τὰ πρᾶγματα*. Plura dedit L. Küster. ad Hesychii 'Εν πίσσῃ, et ad Arist. Plut. vs. 367. Herod. IV. c. 201. *μένειν τὸ ὄρμισσιν κατὰ χώρην*. Adde I. 17. VALCK. — Mirari saepenumero subit longe doctissimum Emendationum venatorem, sed in novandi studio utique nimium. Quod Herodotus *κατὰ χώρην εἶναι* dixit, id ipsum verbo *παρεῖναι* Polyaeus expressit. Nec vero *μένειν* huic loco opportunum foret; ne *μῆναι* quidem: quo verbo si nunc uti voluisset Auctor, *μεμνηκῆναι* in perfecto praeterito dixisset. Atqui *κατὰ χώρην εἶναι* idem valet ac *κατὰ χωρ. μεμνηκῆναι*. S.

CAP. CXXXVI. 6. καὶ ἡ μὴν, Σαυρομάται καὶ Βουδ. etc.) Arridebat primo intuitu καὶ ἡ μὴν Σαυροματίων καὶ ex Arch. Sed Scytharum, Sauromatis iunctorum, abesse mentio non potest. Clare c. 120. καὶ πρὸς μὲν τὴν μὴν τῶν μοιρίων - - προσχωρεῖν Σαυρομάτας. Apertius c. 133. ἡ δὲ Σκυθίων μὴ μοίρη, ἡ ταχθεῖσα πρότερον etc. Denique c. 128. τὴν μὴν δὴ μετὰ Σαυροματίων μοίρην ταχθεῖσαν - - πίμπουσι. An excidit ex Arch. praepositio, olimque ἡ μὴ μετὰ Σαυροματίων fuit? an Σαυρομάται τε καὶ Βουδ., leniore Cl. de Pauw medicina? Non displicet. WESS. — Post Σαυρομάται quam pronus fuerit librariorum lapsus, τι praetermittentium, in oculos incurrit. S.

10. οὐ τετμημένων τῶν ὁδῶν) Ex Laurentianis, ea praesertim, quae divortia habebant, Nob. Palmerius, non legisse negantem eum voculam, confecit. Ipse Exercit. p. 22. *incisas*, id est, *signatas orbitis*, elegit. Cur non *sectas*? Quales solum Scythicum, ut olim Macedonicum, vix habuit. De Archelao, Macedonum rege, Thucydides lib. II. 100. καὶ ὁδοὺς εὐθείας ἔτιμι. Qua quidem in viarum munitione τίμνειν et ἀνατίμνειν ap. Philon. Iud. saepe. De Mundi Opif. p. 14. B. πολυτεχνιδῶς ἀνατίμνων ὁδοὺς, λεωφόρους ἀπάσας: et Creat. Princip. pag. 723. B. ἐν ἀνοδείᾳ ἀπλανεῖς καὶ λεωφόρους ὁδοὺς ἀνατίμνειν, etc. WESS.

CAP. CXXXVII. 4. Ἰστιάου δὲ τοῦ Μιλησίου) Hi-

stiaeus Milesius, ne res conficeretur, obstitit; dicens, non idem ipsis qui summas imperii tenerent, expedire, et multitudini; quod Darii regno ipsorum niteretur dominatio, quo extincto ipsos potestate expulsos civibus suis poenas daturus: *Corn. Nepos* in *Milt.* cap. 3. quem *D. Lambinus* iam monuit *Herodoti* locum fere expressisse. Quam paucis tradit *Noster*, *Miltiadis* sententiam, argumentis adfirmatam, enarrat explicatius *Nepos*, qui hortatus dicitur. pontis custodes, ne a fortuna datam occasionem liberandae Graeciae dimitterent. *Miltiades* iste fuit in ista nobili familia *Attica* huius nominis secundus. *VALCK.*

8. οὔτε ἄλλον οὐδένα εὐδαμῶν) *Notabilis* structurae ἀλλοίως. Debuisset οὔτε ἄλλος οὐδείς οὐδαμῶν: verum, tanquam praecessisset, οὔτε αὐτόν οἶόν τε εἶναι, instruxit orationem. Cuiusmodi variatae dictionis argumenta apud *Homerum*, *Thucydidem*, atque alios obvia saepe. *Adi I. Fr. Gronovium* ad *Senecae* de *Benef.* lib. IV. 32. *WESS.*

CAP. CXXXVIII. 7. Στρατῆς) Ita lib. VIII. 152. ἐπιβούλευον θάνατον Στρατῆ τῷ Χίου τυράνῳ. De *Samio Tyranno* lib. VI. 13. ὁ δὲ Αἰάκης -- -- καὶς μὲν ἦν Συλοστῆτος τοῦ Αἰάκης. Recte ergo scriptae schedae. *Φαλακίης* coniectura *L. Holstenius* ad *Stephani* φώναια extuderat. *WESS.*

7. Αἰάκης) Saepius idem ille *Nostro* dicitur et aliis Αἰάκης: hoc nisi *Codices* adfirmant, forsitan illud inveniet defensores, qui quidem eorum meminerint, quae summus docuit *T. Hemsterh.* ad *Luciani Timon.* p. 157. et ad *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* pag. 325. Paulo post [lin. 9.] articulum malim interiectum: τοῦ ἦν γνῶμη ἡ προειρημένη. *WESS.*

CAP. CXXXIX. 12. χρηστῶς ὁδοῦναι) *Valla* culte satis: ut vos nobis probe viam ostenditis. *Prometheus* in sui nominis fabula *Aeschyli* vs. 497. δευτέρω μιν εἰς τὴν ὁδὸν ἔδειξεν, viam monstravi: et consimiliter *Agam.* vs. 184. τὸν Φροῦν ἔδειξεν ὁδὸν ἄντρα. Sed vide lib. VI. 75. *WESS.*

CAP. CXL. 11. ταύτῃ διεξιόντες) *Passionei* διελθόντες plus vice simplici legitur in c. 123. Itaque alterutrum ex glossa. Ἀντιπολίμους dabit lib. VIII. 68. 2. [et VII. 236, 18.] habetque *Hesychius*, *Herodotea* frequenter excerpens. *Mux* [lin. 13.] τὸν πρῶτον ἐωυτῶν γὰρ. εἰς βίαν belle

Arch. et Suidas. Viderat Pavii et Reiskii opinatio. WESS.
— In ἀντιπολιέμων c. 134, 6. consentiunt (quod sciam)
libri omnes. Rursus vero iidem omnes VII. 236. et VIII. 68.
ἀντιπολιέμων praeferunt, quemadmodum h. l. ἀντιπο-
λίμους habent mss. *Arch. et Vind.* Facileque equidem
Schneidero adsentior, unice veram videri breviorē hanc
vocabuli formam. S.

15. Οἱ αὖ δὲ νυκτός etc.) Nihil verius limpidiusque. [istam-
que scripturam, ni fallor, *Parisienses* nonnulli mss. cum
Arch. praeferunt.] Iustum quoque ἀπίκατο, [lin. 17.] ex
formula linguae saepe sprete a librariis: vide lib. VI. 118.
et 153. VIII. 6. [conf. *Adn.* ad l. 2, 11.] *Abydenus* in *Praep.*
Euang. Eusebii lib. X. 12. ἀπίκατο γὰρ δὴ πηλεὺς κατὰ πλοῖοι τοὺς
ταρσούς, a quo *Vigeri* manus abstinere debuerat. Neque caus-
sa aderat [pro λελυμένης τῆς γιγύρης lin. 16.] λελυμένη τῇ γε-
γύρη reformandi; siquidem composita servare nonnunquam
simplicium adsolent structuram. *Aeschyl.* *Suppl.* vs. 70.
ἐν δυσμάτορος κότου τυχών. *Sophocles Philoct.* 325. οἶδα συντυ-
χών κακῶν ἀνδρῶν. Monuit *Abreschius. WESS.* — Idem
grammaticum praeceptum adstruxit *Brunck* ad *Sophocl.*
Philoct. 320. et ad *Orest. Euripidis* vs. 1291. Videtur tamen
huiusmodi enallage poëtis magis licita esse quam prosaico
scriptori: ac lubens equidem hic intelligam ἐντυχόντες τῷ
πύρρι, ut λελυμένης τῆς γιγύρης sint genitivi absoluti: ad tra-
iectum pervenerunt, ponte iam rescisso. S.

15. Οἱ δὲ, νυκτός τε ἀπικ.) Cum praecedentibus ista non
satis apte cohaerent: οἱ δὲ δὴ Πέρσαι τὸν πρότερον ἐωυτῶν γενέ-
μενον στίβον τοῦτον φυλάσσοντες ἦσαν, καὶ οὕτω μόγις εὗρον τὸν
πύρον. Haec sequuntur accommoda; οἱ αὖ δὲ νυκτός τε ἀπικό-
μενοι, καὶ λελυμένης τῆς γιγύρης. Ex *Arch.* οἶαδὲ enotatum *Ga-*
leo; alterum usus est *Herodotei*: vide ad II. 28. *VALCK.*

CAP. CXLI. 6. τῷ πρώτῳ κελεύσματι) κελεύματι
Pass. non insuetum. Redibit ex *Pass.* et *Ask.* lib. VII. 16.
In *Dionis Cassii* libro L. pag. 51. E. πολλά παρακελεύματα et
πολλά κελεύματα. Christianis scriptoribus celeuma frequen-
tari *Rosweidus* docet ad *Paullini Nolani Carm.* XVII. 109.
p. 94. et *Munker.* ad *Hygini Fab.* XIV. fin. *WESS.*

CAP. CXLII. 3. ὡς ἰόντας Ἴωνας ἐλευθέρους) Vehement-
er aversor ἀνιλευθέρους *Arch. et Vind.*; *Scythae* de *Ionibus*,
et qua liberis et qua servis, sententiam ferunt. *Liberos*,
Herodot. T. V. P. II.

habent censentque κακίτους τε καὶ ἀναδεδραγμένους: mancipia vero, φιλοδίσκοτα καὶ ἄδρηστα. Haec, meo quidem iudicio, verborum ordo modo legitime dirigatur, anxiam disputationem recusant. Gemina germana de iisdem Callicratidae opinio, quaerenti ὅποιοι ἄνδρες οἱ Ἴωνες, regerentis ἐλευθεροὶ μὲν κακοί, δούλοι δὲ ἀγαθοί, in Plutarchi Lacon. Apophthegm. p. 222. D. WESS.

3 seqq. ὡς ἰόντας Ἴωνας ἐλευθεροὺς etc.) Codicis lectionem ἀνελευθεροὺς, inventam quoque Vallae, Galeus adprobat. Est qui participium in his, νομίζοντες, vel quidpiam simile, putet deesse: mihi non videtur a vulgatis accedendum: nomen Ἴωνας, e situ suo naturali studio distractum, fraudi fuit. Nihil his inerit obscuri hoc modo collocatis: τούτω μὲν Ἴωνας, ὡς ἰόντας ἐλευθεροὺς, κακίτους - - κρίνουσι εἶναι πάντων ἀνθρώπων. τούτω δὲ, ὡς ἰόντας δούλους (sive prout variata scribit structura, ὡς δούλων Ἴωνων τὸν λόγον ποιούμενοι,) ἀνδράποδα φιλοδίσκοτά φασσι εἶναι καὶ ἄδρηστα μάλαστα. Servi fugitivi, δούλοι sunt δραπεταί Phocaeënsi Dionysio, de Ionibus loquenti Herod. VI. 11. Heris fideles et minime δραπεταί, sunt ἄδρηστοι. Ex Herod. sua hausit Plutarchus T. II. p. 174. B. ubi Ioniae Tyrannos Ἰδαθύρσος (Ἰνδαθ. Herod.) rex Scytharum διὰ τὴν πρὸς Δαρείον πίστιν ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδρηστα ἐκάλε. Vocem rariorem adhibuit Dion Chrys. in Corinth. p. 457. B. ab aevo usque Daedali neminem fuisse scribens statuarium, qui valuerit δρασμὸν ἱμποῦν τῷ χαλκῷ: paulo post τὸ γὰρ ἐκ αὐτοῖς, αἶτ, εἰν χαλκὸς ἄδραστος. VALCK.

6. καὶ ἄδρηστα) Plutarchi rex Idathyrus, seu, ut alibi scribit, Idanthyrus, ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδρηστα T. II. p. 174. B. ubi similis error Latina maculat, qui haec olim. Dionis Chrysost. χαλκὸς ἄδραστος Or. Corinth. p. 457. B. a Casaub. expeditur optime. WESS.

CAP. CXLIII. 4. Μεγάβαζον) Qui htc [et lib. V.] Μεγάβαζος, is in superioribus [III. 70. et 81 seq.] Μεγάβυζος, etiam Eustathio Vallaeque. Culpam, tamen in vocis scriptura varietur, acceptam librariis fero. Vallae lib. V. cap. 12. etc. moris sui tenax manet. WESS.

5 et seqq. ὠρμημένον Δαρείου ἰουᾶς τρώγειν, etc.) De Megabazo (vel Megabyzo) dictum Darii per errorem transtulit in Zopyrum Plutarchus in Apophthegm. p. 175. A. vide ad finem libri III. notata. Herodotea paulo aliter expressit

Eustath. Iliad. I.
ἵβισαν αὐτῷ τὸν
Graecos scrip-
pag. 154. VA

CAP. C

Multo concin-
scivit, ἱερέμην
ἐκείνῳ. In ten
Miles. Rer. C.
προσέθεν, XIX
thius tuetur.
Apollinis or
aptiorem in
lib. VII. p. 4
ed.] Cives K
supra c. 85.

ex numis est
scriptionem.
et Sirmondi in
Adde quae ad
320. a. notav

CAP. C

in Βεχρωῖνες ε
lebrantes A
rumdam Ar
τῆς Ἀργεῖς
rantur hic
nibus in Sp
ribus Lacae
vandis frau
narrat Apol
τῆς Αἰώνης
Σπάρτης
sinus enari
tradens au
putat Pelas
egissent in
Polyaenus
uxores, γ
Tyrrhenide

Eustath. *Iliad.* B. p. 182, 27. ubi Darius, Μεγαβύζους, εἶπεν, ἐθέλειν αὐτῷ τοσοῦτους εἶναι. De duplici Persici nominis apud Graecos descriptione Ti. egit Hemsterh. in *Luciani Timon.* pag. 134. VALCK.

CAP. CXLIV. 3 seqq. γινόμενος γὰρ ἐν Βυζαντίῳ etc.) Multo concinnius γινόμενος: [quam, quod Gron. e *Med.* adscivit, ἐρόμενος.] Adsolet quoque in talibus, ἰσοπέτων - - ἐπύθετο. In tempore conditae Chalcedonios discrepat *Hesychius Miles.* *Rer.* Constantinopol. pag. 48. δὴ καὶ ἐνταῦθα ἔστιν ἔμπεροσθεν, XIX annis ante Byzantium. Nostri numeros *Eustathius* tuetur. Si *Straboni*, *Tacito*, et aliis creditur, coecos Apollinis oraculum Chalcedonios dixit, ob neglectam aptiorem in urbe fundanda regionem. Docte ad *Strabon.* lib. VII. p. 494. vir summus. [*Casaub.* ad pag. 320. suae ed.] Cives Καλχηδονίους lib. V. 26. et τὴν Καλχηδονίην supra c. 85. vidimus, quo et hic modo mallet. Certum ex numis est veterumque testimoniis, valuisse hanc olim descriptionem. *Lege* adnotat. *L. Holstenii* ad Καρχηδῶν *Steph.* et *Sirmondi* in *Sidonii Carm.* II. p. 666. ed. Ven. WESS. — Adde quae ad *Polyb.* V. 39, 5. et ad *Athen.* III. 92. e. et VII. 320. a. notavimus. S.

CAP. CXLV. 4 seqq. ἐξελθόντες ὑπὸ Πηλασγῶν, τῶν ἐκ Βεαυρώνης etc.) A Pelasgis, qui *Brauroniae Dianae* sacra celebrantes Atticas rapuerant mulieres, eieci Lemno quorundam *Argonautarum* posterī, (legerim in *Herod.* ἐκ τῶν τῆς Ἀργούης ἐπιβατῶν παίδων παῖδες.) *Minyae* adeoque, narrabant hic in Laconicam venisse, certisque sub conditionibus in Spartanam recepti civitatem; atque horum uxoribus *Lacaenis* laudabilem tribuit *Herod.* in maritis servandis fraudem. *Minyas* Lemno exactos Spartam venisse narrat *Apollonius Rh.* IV. vs. 1759. Οἱ πρὶν μὲν ποτὶ δὴ Σιντιδα Λῆμον ἔβαιον Ἀθηνῶν τ' ἐξελθόντες ὑπ' ἀνδράσι Τυρρηνοῖσι Σπάρτην εἰσαφίκανον ἰδίστηναι. Illud etiam clarum muliebri faeinus enarrans *Plutarch.* T. II. p. 247., nihil de *Minyis* tradens aut *Argonautarum* posteris, uxoribus illud imputat *Pelasgorum* sive *Tyrrhenorum*, quos Athenienses exegissent Imbro Lemnoque. Sequutus eundem auctorem *Polyaenus* VII. c. 49., Tyrrhenos horumque commemorat uxores, quae *Lacaenae* certe verius dicerentur, quam *Tyrrhenides*, ut sane dicuntur ipsi quoque *Polyaeno* VIII.

cap. 71., quo sequutus Herodotum, Λακεδαιμονίων, αἱ δὲ θυγατέρες ἐγήμεντο Μινύας τοῖς ὑπὸ (lege ἀπὸ) τῶν Ἀργεον-
τῶν γεγονόσιν: docte notat ibi Maasvic. Quos Herodotus hic Pelasgos, eosdem Tyrrhenos vocant Apollon. Rhod. et Plutarch. l. c. et ubi tangit eandem historiam in Quæst. Gr. p. 296. v. Sed priori loco, quum primum Τυρρηνῶν memi-
nisset τῶν Ἀἰγυπτίων καὶ Ἰμβρον κατασχόντων. ἀπασάντων δὲ Βραυ-
ρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας, tandem subiungit, ταῦτα ἔπρα-
τον οἱ Πελασγοί. Zenobius Cent. III. Prov. 85., Πελασγοὶ τινὲς
τὴν Ἀἰγύπτου οἰκοῦντες ἦλθον ναυσὶν εἰς Βαίβρωνα (imo leg. Βραυρῶνα,
pagum mari vicinum, ἀγχίαλον Βραυρῶνα dixit Euphorion
in Schol. ad Aristoph. Lys. vs. 646.) τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὰς
γυναῖκας ἐκίβηεν ἥρασαν. Saepe Pelasgos Atticā leguntur in-
sulisque exegisse Athenienses; quod multis narrat Herod.
VI. c. 137. Idem illi nonnunquam dicuntur Τυρρηνοί, So-
phocli, Thucydidi, aliisque: vide I. Meursii Cecrop. cap. 5.
P. Wess. ad Herod. p. 26. [ad lib. I. c. 57.] VALCK.

7. ἰζόμενοι) In Musis ἰζόμενος raro se tutari potuit.
Ἐζόμενος ἐπὶ τῷ ἱερῷ exhibent Edd. cap. 85. Msstī frequen-
ter, lib. II. 113. III. 64. IV. 165. Ita ludunt librarii.
WESS. — Vide Var. Lect. II. 113, 14. III. 64, 4. 65, 8.
IV. 165, 10. Ἐξοθῆαι videtur de singulis magis dici; ἰζοθῆαι
de multitudine hominum sedes alicubi capientium. In ἰζοθῆαι
c. 146, 16. consentiunt omnes. S.

8. πῦρ ἀνέκαϊον) Tutum hoc est et munitum ob καὶ
πῦρ αἰθεῖον, quod deinceps, et Homeri Odys. η. 13. Confer
D'Orvillium ad Charit. p. 633. et haec Heliodori Aeth. II. p.
96. ἐρίσθαι καὶ πῦρ ἔχει καὶ πῦρ ἀνέκαϊον: ubi Codex Falkenb. ex
vero πῦρ ἀνέκαϊον. [Cf. Nostrum, I. 202, 9.] At in similibus
delinquitur saepe. Strabonis de his Μινυῖς narratio, mi-
rifice turbata, lib. VIII. p. 534. A. [p. 347. A.] auxilio
(quod viri docti praeterviderunt) Eustathii ad Homer. p.
880, 51. [p. 832, 1. ed. Bas.] instaurari potest. WESS.

8. πῦρ ἀνέκαϊον ex Med. dedit Gronov. pro πῦρ ἀνέκαϊον.
Hoc mea potius opinione hic servandum, et recte resti-
tutum arbitror πῦρ ἀνέκαϊον lib. VIII. cap. 19., pro πῦρ ἀνέ-
καϊον. In his saepe variatum docebit Clariss. D'Orvill. in Charit.
pag. 633. Ignem accendere, πῦρ ἀνέκαϊον, infra dicitur hoc
cap. πῦρ αἰθεῖον. πῦρ αἰθεῖον et πῦρ ἀνέκαϊον leguntur aliquoties
apud Poëtas Atticos; nuspiam, quantum recorder, πῦρ ἀνέκαϊον.

αἶθιν. Ut corripri posset syllaba, πυραΐθιν scribitur in Eurip. Rheso vs. 78. Τίς γὰρ πυραΐθι πρόφασις Ἀργείων στρατόν; sed in anapaestico versu 41. poni debuerat Πῦρ αἶθι στρατός Ἀργόλας, Ἐκτωρ: quorum loco dicitur vs. 95. Αἶθουσι πᾶσαν νύκτα λαμπράδας πυρός. Pro αἶθισθαι, fulgere, more suo Sophocles scribit Αἶθιν Αἰ. vs. 285., ἥνυχ' ἔσπειροι λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ἦθον: sed, si vera mea est divinatio, verbum iam ante sic adhibuerat Aeschyl. Choëph. vs. 534. Πολλοὶ δ' ἀνῆθον ἐκτοφλωθέντες σκότῳ λαμπτήρες ἐν δόμοισι: ubi vulgatur ἀνῆλθον: alterum, ut puto, spectat in Schol. ἀνίλαμψαν. VALCK.

22. τῶν Τυνδαριδῶν ἢ ναυτιλῆ) Similiter factum illud Minyis adscribens Valerius Maximus lib. IV. c. 6. ext. 4. Quos, ait, Spartana civitas respectu Τυνδαριδῶν --- deductos inde (e Taygeto) legibus commodisque suis immiscuit: sed hoc tantum beneficium in iniuriam bene meritaе urbis, regnum affectantes, verterunt: quae de his expressa sunt Herodoti, οἱ Μινυαὶ ἐξύβρισαν, τῆς τε βασιλείης μεταίτιοντες καὶ ἄλλα ποιεῦντες οὐκ ὅσια. Tyrrhenos advenas, sive Pelasgos, cur iure donaverint civitatis, probabilem magis reddunt rationem Plutarch. T. II. p. 247. A. et Polyæn. VII. 49. De Spartiatibus Herodotus, δεξάμενοι, inquit, τοὺς Μινυαί, γῆς τε μετίδοσαν καὶ ἐς Φυλάς διδάσαντο. Postremum illud de receptis in civitatem [lin. 24.] dignum est observatu. Plataeenses, in Atticam receptos, κατανοῖμαι εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς Φυλάς, in demos et in certas tribus referre, psephisma iubet apud Demosth. pag. 741. Attigit istam non sane protritam antiquitatis Graecae partem T. Hemsterhuis (is enim latet sub literis I. E.) in Miscell. Obs. VII. p. 325. et ad Aristoph. Plut. p. 368. Cicero pro C. Balbo c. XII. Vidi egomet nonnullos --- nostros cives Athenis in numero iudicum atque Areopagitarum, certa tribu, certo numero. Suspicio a librario vocem numero male repetitam e proximis, et Ciceronem scripsisse: certa tribu, certo demo. Hinc finis Epist. 46. Philostrati explicandus est. VALCK.

CAP. CXLVI. 4. κατῖβαλον ἐς ἱερτὴν) In proximam nempe noctem custodiendos, qua de illis supplicium sumeretur; hunc enim in finem subdit ista Herod. κτίνουσι δὲ τοὺς ἀν κτίνουσι Λακεδαιμόνιοι νυκτός, μετ' ἡμέραν δὲ οὐδένα: conf. huius insistens vestigiis Valer. Max. p. 387. Morem tangunt N. Cragius de Rep. Lac. pag. 457. et I. Meurs. Misc.

Lac. p. 139. Diutius Tyrrenos in vinculis custodivisse dicuntur *Plutarcho* T. II. pag. 247. ζητούντες εἰλεῖν ταφῆς καὶ βεβαίης ἐλέγχους, atque interea temporis uxores ipsorum Spartanae carceris exorasse custodes, ut sibi liceret ingreſſis morituros alloqui: πολλὰς ἡμετέρας καὶ δεήσεις παρεῖπον ὑπὲρ τῶν φυλάκων ὅσον ἀπαύσασθαι καὶ προσεπιῖν τοὺς ἀνδρας: hinc *Polyaenum* recte corrigit *Casaub.* p. 689. Apud *Herod.* mulieres in carcerem dicuntur intromisisse custodes, οὐδὲνα δόλον δοκίοντες ἐξ αὐτῶν ἔσσεσθαι. [lin. 11.] Sic *Valla* legit in suo Cod. et e *Med.* optime reposuit *Gronov.* In enarrando dolo cum *Herodoto* conspirant *Plutarch.* *Polyaen.* et *Valerius Mar.* qui non absurde addidit ista: per simulationem doloris velatis capitibus eos abire passi sunt, nempe custodes carceris viros velatis capitibus, vestibus indutos muliebris, quos et ἀπίναί περικαλυψάμενους scribunt *Plutarch.* et *Polyaen.* Perperam itaque vulgatur apud *Valer.* eos abire passae sunt. VALCK.

9. ἐς δ' ἐλθεῖν τε) *Gronovii* explicatio aliis fortasse placebit. Equidem ἐσελθεῖν τε praeferrem, nisi si ἐς δ' ἐλθεῖν. Ionum more, quo de supra c. 60.; ἔσω in marg. *Stephani* huc tendit. WESS. — *Stephani* ἔσω videtur ex ips. us coniectura margini adscriptum. quum ἐσδ in aliquo codice reperisset. ἐς δ, cum *Gronovii* interpretatione, eo usque ut intrarent, alienum est ab hoc loco, quoniam deinde demum ait Scriptor, οἱ δὲ σφίς παρῆκαν. S.

11. οὐδὲνα δόλον *Med.* et sequaces pulcre, coniectarantque *Galeus*. Tot tamen schedarum λόγον, tantaque consensione propagatum, ducere ad λόχον insidias videtur. Elegans ea *Cl. de Pauw* suspicio. WESS. — At vocabulum λόχος, quod homines significat in insidiis locatos, non videtur huius esse loci. S.

16. ἐς τὸ Τηόγγετον) Nihil in his contra usum. Admonuit *Steph.* [Byz.] montem Laconicae triplici genere poni. τὸ Τηόγγετον iterum cap. 148., *Strabo* lib. VIII. pag. 557. c. [p. 362. extr. ed. Cas.] et *Pausan.* III. 20. In *Plutarchi* T. II. p. 247. c. τὰ Ταύγετα, et, qui eadem memorat, *Polyaen.* Strateg. lib. VII. 49. Hinc *Taygeta*, *Laconices*, ap. *Vibium Sequester.*, frustra sollicitante *Barthio*. Iunge *N. Heinsium* in *Claudiani* sec. Consulat. *Stilicon.* vs. 259. Atque haec, ne qui in posterum offendantur. WESS.

CAP. CXLVII. 1. Θήρας ὁ Αὐτσίωνος) Quando saepe Nostro concinit in *Therae* genere tradendo *Pausanias*, in huius lib. III. [cap. 1.] p. 205., pro Θήρα τῷ ἀπὸ Ἴωνος restitui debuerat Θήρα τῷ Αὐτσίωνος. Palmerii correctio *Kuhnio* venit in mentem ad p. 245. Ad *Herodoti* sententiam eidem *Pausaniae*, IV. [cap. 3.] p. 285. *Theras* fuisse dicitur τὸ ἀνέκαθεν Θηβαῖός τε, καὶ ἀπύργος πίμπτος Πελουπίους: atque adeo *Callimacho* ἔκτον γένος Οἰδιπόδαο, *Hymn. in Apoll.* vs. 74. VALCK.

[3. ἔστειλλε ἐς ἀποικίην) „ἔστειλλε, subauditur ἰαυόνι: „sic etiam cap. 148. Alius dixisset ἰστίλλετο.“ REISKE. — Sic haud raro etiam apud *Tragicos* στίλλαν, pro στίλλασθαι, iter parare, proficisci. Possis vero etiam, ut c. 148, 2. sic et hoc loco, intelligere ἔστειλλε λαὸν ἐς ἀποικίην: sed tragicorum exemplis, quae offert *Brunckii* Index *Sophocleus*, et *Schneideri* *Lexicon* criticum, satis firmata prior interpretatio. Alias dux coloniae dicitur ἀποικίην στίλλασθαι vel σταλῆναι, ut c. 159, 5. S.]

13. Μιμβλιάριω) Secundus casus est, qualis Βάττιω IV. 160. Κρέσιω VIII. 122. Κλισμβρότιω V. 32. *Δημοκρίτω* saepius in *Hippocratis* epistola. Critici ad *Pindari* *Pyth. Od.* IV. [vs. 88.] μετὰ Μιμβριάριω (quomodo post pauca [c. 148, 10.] *Arch.*) τοῦ Καδμῦ συνεξορμήσαντος: cui scriptioni primas dat *S. Bochartus*, ut *Phoenicum* e lingua commodior esset originationo, de *Phoen. Colon.* lib. I. 15. ubi conplusscula de *Therae* coloniis. Quae proxime posita sunt, clarissime expressit, *Nostri* saepe aemulus, *Callimachus* apud *Strabon.* lib. VIII. p. 534. A. et XVII. p. 1194. B. [p. 374. B. et 837. B. ed. Cas.] nec non *Apollon. Rhod.* IV. 1763. WESS.

19. τῶν ἰαυτοῦ συγγενῶν Μιμβλιάριον) Quem alii sic vocant, *Μιμβλιάριον* dixisse videtur *Herodotus*. Non illum *Cadmi* συγγενία *Pausanias* III. [c. 1.] p. 206. sed *Phoenicem* de plebe fuisse scribit, ἄνδρα τοῦ δήμου, atque isthac de causa sibi persuasisse *Theram*, quod et evenit, futurum, ut *Membliari* posterī *Callistes* insulae sibi facile cederent imperium. VALCK.

CAP. CXLVIII. 1-3. Ἐπὶ τούτους δὴ ὦν ὁ Θήρας, λαὸν ἔχων ἀπὸ τῶν Φυλίων, ἔστειλλε, συνοικήσων τούτοις) Dedi schedis mutandi arbitrium: alioquin prius ἐπὶ τούτοις non damnabile. Iisdem συνοικήσων, sine quo oratio hia-

bat, debetur. Geminum c. 159. *χρήσαντα ἢ Πυθίη κλέιν, συν-
ακίοντας Κυρηναίους Αἰθύν* ex Msstis. WESS. — Ubi *Ther-
as profectus* dicitur *συνοικίσαν τούτοις*, et *λαὸν ἔχον ἀπὸ
τῶν Φυλίων*, tribuum numerus, olim verisimiliter adiectus,
determinari non poterit: sed scribendum puto *συνοικί-
σων*: nam ante octo generationes cum Membliare a Cadmo
relictis, hi tum insulam iam *συνοικισαν*. VALCK. — Com-
modius utique est *Ἐπὶ τούτους*, *Ad hos*, quam *Ἐπὶ τού-
τοις*, quod sonat *Adversus*, *Contra hos*: non enim contra
illos profectum esse, mox diserite declarat Scriptor. *ἀπὸ
φυλίων* idem valet ac si dixisset *ἀπὸ αὐτῶν* vel *πληθύνων*, e
civium Spartanorum numero; quemadmodum ipse Valck.
ad c. 145, 24. adnotavit, *ἡ φυλὰς διδάσαντο* intelligendum
de receptis in civitatem: quare nil opus est, ut numerum
tribuum h. l. olim adiectum fuisse statuamus. Ferri utique
συνοικίσων potuit, quod nos etiam, a Wess. primum re-
ceptum, tenuimus. Sed verbum *συνοικίαν* non nisi de coniu-
gibus fere usurpat Noster: et VII. 73, 4. ubi de populis
ὑπὸ habitantibus alii libri *συνοικίαν* dabant, alii *συνέκισαν*,
ibidem ipse Wess. cum aliis *σύνεικοι ἦσαν* vel *ἔσαν* proba-
vit. Nec vero video, cur h. l. *hiatura* statuatur oratio, si
συνοικίσαν teneretur, quum e proximo intelligi possit *τὸν
λαὸν συνοικίσαν*. cf. ad c. 147, 3. notata. Denique nulla urget
necessitas, ut (quod Valck. statuere videtur) *συνεκίσαν* non
nisi de primis coloniae conditoribus dici posse arbitre-
mur: quin potius percommode, ac fortasse etiam commo-
dius, poterit id verbum de his etiam usurpari qui *novis
colonis urbem aut regionem quampiam frequentant*. S.

10. οὐ τι [perperam ὅ τι ms. F.] *πάντας ἄγων τοὺς Μινίας*
Mingyas istos, *τοὺς ἐκβλήντας ὑπὸ Πελασγῶν* (sic leg. pro *Πε-
λασγῶν*) *ἐν Δήμῳ*, cum Lacedaemoniis colonos in insulam
Callisten duxisse *Theram* narrat Pausan. VII. [c. 2.] p. 524.
De iisdem *Apollon*. Rhod. IV. 1761. *ἐκ δὲ λυόντας Σπάρτην
Αὐτσίῳ ἱὺς παῖς ἄγαγε Θήρας Καλλιστὴν ἐπὶ νῆσόν*. Qui *Min-
yis Pelasgos* sive *Tyrrhenos* substituit *Plutarch*. T. II.
p. 247. D. p. 296. B. hos veluti coloniam Lacedaemonio-
rum et Laconica deducit in insulas Melum et Cretam; di-
cuntur ibi *Πόλλιν ἡγεμένους καὶ ἀδελφὸν καὶ Κρετταῖα Ἀρτίδα-
μορίου λαβόντας*: quae, certo mendosa, fortasse non male
sic legerentur, *καὶ τὸν ἀδελφὸν Καλλιστρίδαν*. Secundum

Herodotum, Min-
yas [lin. 12.]
antiquis incolis
ponnesi dicunt
εἶναι, Φριξίας, l.
nomina integri
ad Diodor. (lib.
piam inventum
ἐν Τριφυλίᾳ καὶ
Caa.] cui p. 5:
tur olim mor-
καὶ τὸ Μανιτ-
c. 73. Cur ibi
manifestant.
dare Arch. dix-
exputare possi-
xima adnotati-
doquidem et d
usus, et apud
(umo Arch. ex
mate Παρωικῶν
istas peperit.
15. Μανί-
λα, quorsum
εἶναι, quod G
Τριφυλίας Stra-
ubi bene H
constabilit,
nophonti atq
itidem Poly-
plures disco-
lib. XIV. 17
quidem opp
ctio anceps
tono) casu
in posterior
Rectius φ
voluisse vid
h. l. aut "E-
77, 9. et 8

Herodotum, Minyae plerique, manentes in Peloponneso, ἐν τῇ ἀντικείνῃ [lin. 12.] ἰς τοὺς Παρωπαράτας καὶ Κανκονάδας: quibus antiquis incolis τῆς Τριφυλίας eiectis sex in ista parte Peloponnesi dicuntur urbes condidisse, [lin. 15.] Ἀίπειον, Μάκιστον, Φεζίας, Πύργον, Ἡπειον, Νοῦδιον: sic cetera videntur nomina integranda, partim iam emendata Clar. *Wesseling.* ad *Diodor.* [lib. XIV. c. 17.] T. I. p. 653. qui, mihi nusquam inventum, postremum etiam illuminabit. Περὶ τῶν ἐν Τριφυλίᾳ Κανκονάων egit *Strabo* VIII. p. 531. [p. 345. ed. Cas.] cui p. 532. c. [p. 346. b.] Παρωπαράτας tenuisse traduntur olim montanam Triphyliae regionem περὶ τὸ Ἀίπειον καὶ τὸ Μάκιστον. Hi Ionice *Herodoto* sunt Παρωπαράται VIII. c. 73. Cur ibi fuisse dicantur origine Lemnii, hic narrata manifestant. VALCK. — Cur Παρωπαράτας non absurde dare *Arch.* dixerit *Wess.* in Var. Lect., non magis equidem exputare possum, quam quid sit quod etiam *Valck.* in proxima adnotatione constanter Παρωπαράτας scripserit: quandoquidem et origo nominis. et constans aliorum auctorum usus, et apud *Herodotum* editionum omnium et mssorum (uno *Arch.* excepto) consensus, Παρωπαράτας aut ionico idiomate Παρωπαράτας requirit. Operarum puto incuria turbas istas peperit. S.

15. Μάκιστον, Φεζίας) Sic oportuit. Prius habet *Valla*, quorsum codicis *Arch.* Κάκιστον aurigatur: nam Μάκιστον, quod *Galeus* excitavit, non ita scriptum. Μάκιστον τῆς Τριφυλίας *Strabo* lib. X. p. 687. A. [p. 447. D.] et *Steph. Byz.* ubi bene *Holstenius*. Φεζίας *Pass.* cum *Stephani* margine constabit, Φεζία constanter *Polybio* lib. IV. 77. et 80. *Xenophonti* atque aliis. Ἡπειον, [lin. 16.] sive *Arch.* Ἡπειον, itidem *Polybius*: quo tamen in oppidi nomine turpis apud plures discordia. Verum in his occupabar olim ad *Diodor.* lib. XIV. 17. Νοῦδιον prorsus ignorans. Sunt Triphyliae quidem oppida, quae scripturam non longe defleunt; electio anceps et difficilis. WESS. — Quum Φεζίας (acuto tono) casu in ed. *Wess.* irrepsisset, inde eadem scriptura in posteriores editiones atque in nostram propagata est. Rectius Φεζίας penacute scribetur, quod et ipse *Wess.* voluisse videtur. De alterius oppidi nomine, quod Ἡπειον h. l. aut Ἡπειον scribitur, conf. Var. Lect. apud *Polyb.* IV. 77, 9. et 80, 13. et quae ad priorem *Polybii* locum olim

notavimus; ubi quidem tunc praeterierat me *Westelingii* ad *Diodorum* Adnotatio. Verum oppidi nomen *Ἡστίον* esse censuit Vir doctissimus cum *Holstenio*. S.

CAP. CXLIX. 3. εἰν ἐν λύκοις) Memorabile illud Christi Nostri ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων cum *Herodoteis* prudenter contendunt praeclari viri, *S. Bochartus* Hieroa. lib. II. c. 43. p. 438. *Raphelius*, et *Wetstenius* ad *Matth.* Evang. c. x, 16. *Oiolyoi*, Therae F. patris Aegaei, commemorat *Pausanias* lib. III. 15. p. 245. *WESS.*

4. καὶ κως τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπιμαρτυρεῖ) Non male *Valla* Scriptoris sui mentem expresserat: et id nomen alteri praevaluit. *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 578. ε. Μᾶλλον τὸ πάμφρον ἐπιμαρτυρεῖ ἢ τὸ ὄνομα, de muliere, quae vulgo *Μαῖνι* nuncupabatur, infans olim nomine proprio dicta *Μέλιντα*. Idem in centenis obtinuit, ut nomini cognomen praevaluerit. *Plato* proprio nomine dictus fuerat *Aristocles*; *Tyrtamo* *Theophrasti* nomen tribuit *Aristoteles*, quod et, altero propemodum oblitterato, evaluit, ἐπιμαρτυρεῖ: *Diog. Laërt.* III. 4. V. 38. ibique *Aeg. Menag.* Quem pater velut εἰν ἐν λύκοις reliquerat, Therae filium, *Οἰόλυκος* bis terve adpellat *Pausan.* III. p. 245. IV. [c. 7.] p. 296. ubi *Lacedaemonius Euryleon* antiqua dicitur origine Thebanus a *Cadmo*, Αἰγύως τοῦ Οἰόλυκου τοῦ Θήρα τοῦ Αὐτσίαντος ἀπόγονος πέμπτος. *VALCK.*

8. ἰδρύσαντο) *Vallae* Latina, Ex hac tribu viri - - exstruxerunt, coniecturae *Cl. de Pauw* materiem dederunt, οἱ δὲ ἐν τῇ Φυλῇ ταύτῃ ἄνδρες - - ἰδρύσαντο, admodum labanti et omni tibicine defectae. Itaque in Ἰδρυτο vel ἰδρύθη inclinavit; cui accedere possem, si per *Codices* liceret. Ut nunc sese verba dant, ἰδρύσαντο de *Lacedaemoniis*, qui fanum tribui *Aegidae*, (cuius illustris in *Pindari* Od. IV. *Pythion*. memoria,) excitarint, accipiendum cum *Reiskio*. Excitarunt autem, quod *Aegidarum* stirps *Furiis Laii* et *Oedipodis* imminui et succidi putaretur. Τῶν δὲ Ἑρμιῶν τῶν Ἀλκυ καὶ Οἰδίποδος μῆνιμα alia in re apud *Pausaniam* lib. IX. 5. p. 725. *WESS.*

8 seqq. ἰδρύσαντο ἐν Διοσκορίῳ etc.) Ἰδρυτο vel ἰδρύθη si *Codex* exhiberet scriptus, mihi aptius in hac sede videretur; et σφι ἔμειναν, quam ὑπέμειναν. Τοῖσι δὲ ἐν τῇ Φυλῇ ταύτῃ ἀνδράσι (οὐ γὰρ σφι ἔμειναν τὰ τέκνα.) ἰδρύθη ἐν *Διοσκορίῳ* Ἑρμ-

τῶν τῶν Λαίῳ τι καὶ Οἰδιπόδῳ ἱρόν· καὶ μετὰ τοῦτό σφι ἔμνει.
*A viris ex hac tribu, quum liberi ipsorum in vita non mane-
 rent, oraculo monitis delubrum fuit dedicatum Dirarum Laii
 atque Oedipi; hoc postquam fecissent, ipsorum liberi mane-
 bant in v. is, neque adeo pueri πρὸ ὥρας rapiebantur. Ἰδρύσθαι
 hac adhibetur structura quum alibi, tum bis lib. II. c. 44.
 ὁκέσας χρόνος εἴη ἐξ εὖ σφι τὸ ἱρόν ἰδρύσθαι. In his dirae, quibus
 Aegidarum progenitor Oedipus, Furiis agitated, filios suos
 devovit, a Thera quodammodo renovatae, filium se di-
 cente καταλείψιν εἴη ἐν λύκοις, dicuntur Oedipodis Ἐρινύες.
 Laium quoque dirae dederant praecipitem, quibus illum
 Pelops devoverat ob raptum Chrysippum. Ἐρινύς Oedipi
 diras vocant Tragici, Aeschylus Theb. vs. 70. Sophocles Oed.
 in Col. 1294. [vs. 1434. ed. Br.] Euripides Phoen. 627.
 VALCK.*

[Nec sollicitari verbum ἰδρύσαντο, recte habens, debuit:
 nec vero Lacedaemonii (ut *Wess.* interpretatur) communi
 civitatis nomine fanum illud tribui Aegidae excitarunt: sed
 ipsi tribules huius tribus, quoniam liberi eorum in vita non
 manebant, sui causa (haec vis est verbi medii) fanum illud
 Diris Laii et Oedipodis dicatum exstruxerunt, quo illas pla-
 carent, quibus calamitatem eam acceptam ferebant. Hoc
 ipsum suo loquendi more Scriptor noster diserte et per-
 spicue declarat. Est enim hic usitata illa Nostro ἀνακολου-
 θία et hyperbaton, et familiaris particulae γὰρ usus, de
 quo ad I. 24, 17. dictum est, et quem iam saepius deinde
 observavimus. Quae loquendi forma paullo minus fortasse
 offensionis habuerit, si post ἀνδράσι comma deleatur. Val-
 let autem τοῖσι δὲ --- ἀνδράσι οὐ γὰρ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἰδρύ-
 σαντο --- ἱρόν, idem ac si dixisset, ὅτι δὲ (vel ἐπειδὴ δὲ)
 τοῖσι --- ἀνδράσι οὐκ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἰδρύσαντο --- ἱρόν.
 Recte idem Reiskius, cui alteram istam interpretationem
Wesselingius tribuit, in editis Animadverss. monuit, si-
 milem huic loco esse illum, qui eodem hoc libro cap. 200,
 1 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν τὸ πλῆθος μεταίτιον, οὐκ ἴδυντο τοὺς
 λόγους. Adde I. 114, 9 seqq. ubi εἰς δὴ (sive ibi εἰς δὲ malue-
 ris) τούτων τῶν παιδίων --- οὐ γὰρ δὴ ἐποίησε τὸ προσταχθὲν ἐκ
 τοῦ Κύρου, ἐκέλευε αὐτὸν τοὺς ἄλλους παῖδας διαλαβεῖν. Immo
 vero haud admodum dissimile est quod in eiusdem huius
 capitis, in quo versamur, initio legitur: Ὁ δὲ παῖς, οὐ γὰρ
 ἔφη οἱ συμπλεύσεσθαι, τοιγαρὶν ἔφη αὐτὸν καταλείψιν etc. S.]

[9 seq. Si sana atque integra esse statuas ista, quae vulgo et in editis et in scriptis omnibus hic leguntur: καὶ μετὰ τοῦτο ὑπάρχει τὸ αὐτὸ τοῦτο καὶ ἐν Θήρῃ etc. sententia haec erit: et postea mansit idem hoc (nescio utrum templum, an malum) etiam in Thera etc. Sed persuasum equidem habui, et adfectum esse locum, et tali quodam modo curari debuisse, quo a nobis (praeunte Reiskio in Animadvers. editis) factum. Eamdem Reiskii emendationem ex Miscellan. Lips. nov. T. VIII. p. 111. laudavit Larcher, et in gallica Herodoti versione expressit. S.]

CAP. CL. 6. εἶποντο δὲ οἱ καὶ οἱ ἄλλοι) Delendum est secundum illud οἱ. Scripserat suo more: εἶποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολιτῶν, καὶ δὴ καὶ Βάττις ὁ Πολυμήστου, ἰὸν γένος Εὐφημίδης τῶν Μινυίων. In his mirum est quantum a vero Valla aberrarit; sed illud magis etiam mirandum, a Pahnorio repertam veritatem a Gronovio tamen fuisse repudiatam. Nobilis fertur inprimis inter Iasonis socios Minys, Euphemus, de quo praeter ill. Spanhem. in Callim. Hymn. in Apoll. vs. 75. cel. Burmannus egit in Argonaut. Catal. Huius compressu gravis puella Lemnia Battis pepererat progenitorem: erat itaque Battus γένος Εὐφημίδης [lin. 7.] τῶν Μινυίων, e posteris vel genere Euphami, unius e Minyis. Εὐθυμίδης hic olim vulgabatur; Εὐθυμίδης prodiit e Med. Εὐφημίδης ex Arch. dederat Galeus: haec verae proxima scriptio; veram coniectura Palmer. fuerat adsequutus in Exercit. p. 25. Sicuti saepe patronymica facta sunt propria, in vera historia Graeca veteri et recentiori memorantur Euthymidas, et Euphemidas vel Euphamidas. Restituendum hoc nomen in Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 791. Εὐφαιμίδας Ἀριστωνύμου, pro Σισυφαιμίδας Ἀριστοδήμου, ex Thucyd. IV. c. 119. ubi nomen Ἐρυξιδῆα convertendum est in Ἐρυξιδῆα: idem vitium Spartiatæ nomen corrumpit in Aeliano de Nat. An. XI. 19. Παντελίδας verum nomen fuit, non Παντιδίδας: noti sunt Lacones Pasitêidas, Epitelidas, Eutelidas. Sed Corinthium Euphamidam in Thucyd. V. 55. praebent septem minimum Mssst: cur itaque forma non Graeca Ἐφαιμίδας in Thucydide fuit relicta? VALCK.

7. Εὐθυμίδης) Elegantem veramque Palmerii correctionem Εὐφημίδης, Ed. Simsonius Chron. An. 3389. antevertit, laudavitque meritissime Bouherius Diss. Herod. c. 12.

CAP. CL 6. *Herodoti versione expressil. S.*

est secunum illud d. Serpenti rōi Baccis; i Baccis
est illa rōi rōdunt, xai dō xai Baccis; i Baccis
rōi Baccis; rōi Baccis. In his mirum dō
vixit Euphrates; rōi Baccis. In his mirum dō
vero Falla aberravit: sed illud magis rōi Baccis
a Palmario repertum veritatem a Grosse me
repudiatam. Nobilis fertur imprimis ian Baccis
Almyas. Epheusus, de quo praeter ill. Suetonius
Hymn. in Apoll. vs. 75. cel. Burnasius dō
Catal. Huius compressu gravida puella ian Baccis
erat progenitorum: eratique Baccis rōi Baccis
rōi Baccis. e posteris vel genere Epheusi
Ephesus: hic olim vulgabat: Ephesus
Ephesus; ex Arch. dederat Galens: hoc
scripto; verum coniectura Palmer. ian Baccis
Exercit. p. 25. Sicuti saepe patronymus ian Baccis
pria, in vera historia Graeca veteri et rōi Baccis
rantur Euthymidas, et Epheusus; ian Baccis
tuendum hoc nomen in Schol. ad Artoph. p. 10.
Euthymidas; Apertum, pro Epheusus; ian Baccis
yd. IV. c. 119. ubi nomen Epheusus; ian Baccis
Epheusus; idem vitium Epheusus; ian Baccis
Heliano de Nat. An. XI. 19. Horridus: verum
on Horridus; noti suat Laccos Pambis, ian Baccis
utelidas. Sed Corinthium Epheusian in Thucy.
habent septem minimum Msti: cur impet
Graeca Epheus; ian Baccis; in Thucyde vel rōi Baccis
7. Epheus; ian Baccis; Eleganter verumque Palmer
m Epheus; ian Baccis; Ed. Simonius Chron. An. 530
laudavitque meritisque Robur ian Baccis

9. *χρεωμένοι* --- *περί ἄλλων*. *χρᾶ ἡ Πυθίη*) Hoc illi saepe in more. Exemplum Valckenarius conduxit ad Tragicum Phoeniss. p. 678. Illud Grini καὶ βαρὺς αἰεῖσθαι [lin. 11.] senii incommoda, quibus difficulter erigebatur, explicat. Ἀεῖσθαι, ἔνω αἰεῖσθαι Hesychi ex Sophoclis Trachin. vs. 220. cui senex χρεὼν βαρὺς in scriptis Codd. Oed. Colon. vs. 926. et νόσῳ βαρὺς Trach. vs. 239. WESS. — Possis αἰεῖσθαι interpretari loco me movere, quemadmodum αἰεῖσθαι IX. 52, 5. idem valet ac κινεῖσθαι, coll. vs. 7. S.

CAP. CLI. 1. οὐκ ὤει τὴν Θάλην) Hoc sanequam insolens. Aliis etiam usitato more scribi potuit οὐκ ὤει, non *pluebat*; in insula nempe Thera: hanc enim designatam fuisse vicina satis manifestassent. οὐ Ζεὺς vel οὐ θεός ὤει vulgo dicebatur etiam *Herodoto*; ὤει simpliciter etiam ponitur. *pluit*: si ὤει, c. 185. huius libri. Fortassis ut alibi οὐ θεός, hic quoque lectori relinquitur supplendum. Saepius οὐ θεός vel οὐ Ζεὺς dicitur ὅσαι χειρὸν, τίθειν, ut λίθος, βατεύχου. Utrumque etiam Latinis: *lapidibus pluit*; et *pluit* carnem vel sanguinem. Priori ratione hic οὐκ ὤει οὐ θεός τὴν Θάλην significaret, *Theram pluvia non irrigaret*: atque etiam semel *Pausaniam* loquutum memini lib. II. [c. 29.] p. 179. εὐχμὸς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ χερίον ἐπίειξε, καὶ οὕτως τὴν ἑστὸς Ἰσθμοῦ

χώραν, οὗτι Πελοποννησίοις ὕεν ὁ θεός. Idem ille Herodotei forte loci recordabatur p. 186. novem annorum siccitatem memorans, quae Troezenios adflixerit. VALCK. — De subintelligendo nomine ὁ θεός vide ad c. 28, 13. notata: et locis ibi citatis adde Herod. II. 13, 19. Tum, quod ad verbi ὕεν constructionem cum accusativo casu addinet: quae ratione dicitur ἡ χώρα ὕεται, II. 13, 15. IV. 50, 9. eadem etiam ratione dici poterat ὁ θεός ὕεν τὴν χώραν. S.

4. κακοῦ οὐδὲν ἦν σφί μῆχος) H. Stephano μῆκος debetur, id sero in recensione Voc. Herodoti corrigenti. Euripid. Androm. vs. 535. τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἱκανύταίμ' ἄν. Tale et Aeschyli Suppl. 743. μῆχος δ' οὐδὲν ἐν μίσῳ χρόνῳ. Nam μῆκος, quod Stanleio explicare et tueri visum, non respondet satis puellarum timori. WESS. — Perperam etiam μῆκος vulgatur in Aeschyli Agam. vs. 2. ubi vox Homerea μῆχος, vel Aeschyli μῆχαρ, quod et Stanleius suspicabatur, sine controversia restitui debet. Theocritus Eid. II. 95. χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μᾶχος, haud sane felicissimus Poëtarum interpres Iac. Palmerius sollicitabat legendo, εὐρέ τι μ' ἄκος. Herod. II. c. 181. τοῦτο γάρ οἱ κακοῦ εἴναι μῆχος. Conf. Eurip. Androm. 536. VALCK.

9. ἀπινυχθίς ἀπικίσθαι ἐς) Arch. ἀπαγίσθαι speciem habet allicientem, solidi nihil. Insulam sive tu Πλάταια scripseris, seu Πλάταιαν, minimi referet. Stephanus Byz. utrumque edit. Scylaci Πλάταια. Infra c. 156. et 169. idem, qui hic, in mssis dissensus. WESS.

15. σιτὰ καταλιπ. ὅσων δύο μηνῶν) ὅσων δὲ μηνῶν, quod praebent cod. Med. et Vallae, reponerem. VALCK. — Vitiosam veterem scripturam h. l. in contextu reliquerat Gronovius, sero demum in Notis professus se, ut alibi, sic et hic codicis sui auctoritatem colere debuisset. S.

CAP. CLII. 10. τὸ δ' ἐμπόριον τοῦτο ἦν ἀκήρατον) Ἀκίρατον offert Galeus ex Arch. intentatum. Ἀκίρατον est apud Herod. p. 384, 11. [VII. 9, 42.] Hoc si plerique darent Codd. alteri non postponerem. Emporium Graecis usque in hoc tempus intactum, solis ante Phoenicibus notam mercatoribus, Graecis intentatum dixerit noster, ut puto, potius ἀκίρατον, quam ἀκήρατον. Ἀκήρατον tamen etiam purum vocat, et intaminatum; quo usu vox Platoni praesertim et philosophis frequentatur aequae ac ἀνίρατον: quae

duo permutat et in eadem locutione Eurip. Or. vs. 574. et Helen. vs. 48. De urbibus etiam et regionibus adhibetur integris sive nondum hostili ferro violatis: Herod. ἀνέραν τὴν πόλιν, Ill. 146. Thucyd. Il. 18. Xenoph. Κυρ. Παιδ. VI. p. 96, 4. VALCK.

17. πῖρξ δὲ αὐτοῦ) Postulat hoc schedarum concursus editum, patiturque usus. Adi sis Portum, et cap. 15. [ubi vide quae a Valck. et a nobis ad lin. 18 et seq. adnotata sunt.] Accessit crateris picturae ex schedis pronomen, [lin. 18. κεφαλαί οἱ πρόκροστοί τισι.] quo gryphum capita prominentia clarius signantur. Confer Eustath. in Hom. p. 903, 5. WESS. — Pronomine οἱ, (i. e. αὐτῶ) quod ex Arch. et Vind. receperat Wess., carere utique potueramus: satis enim erat περὶ αὐτοῦ. Sed, quoniam passim et alibi per abundantiam adiectum illum dativum vidimus, (Adn. ad I. 86, 28 seq.) facile patiar si quis loco suo repositum voluerit. Apud Eustath. loco ab eodem Wess. citato (qui est p. 862. ed. Bas. ad Iliad. μ'. 258.) nihil aliud, quod huc utcumque faciat, reperio, nisi quod ait, κρόσσαι -- οἶον κρόσαι καὶ κεφαλαί. Insequente quidem pag. 863. med. adfert idem illa ex Athenaeo verba, (I. 30. a.) πρόκροστοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον: quae, pro significato paullo ante prolato vocabuli κρόσσαι, intelligere potueras praecipites in periculum; (vel, in pugnam ruebant;) sed aliter ille, et quidem variis modis interpretari conatur, βαθμυδὸν, κλιμακιδὸν, κατὰ στίχος, κατὰ ἑκαλληλάν, εὐτάκτως. Alibi idem Eustathius (ad Iliad. ξ'. 35. p. 949, 24. ed. Bas. p. 965. ed. Rom.) adfert ex Herodot. VII. 188, 6. naves quae πρόκροστοι ὀρμίστοντο ἐς πόντον, quas praeeunte fere ipso Herodoto ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, ἀντεπώρους, interpretatur; hunc vero, in quo versamur, Scriptoris nostri locum nusquam, quod sciam, attingit. Mihi, fateor, quidnam potissimum hoc vocabulo significatum voluerit Herodotus, haud satis liquet. Altero loco, VII. 188. hariolando interpretatus sum naves rostris in mare spectantes, et octo deinceps ordinibus in quinuncem locatas: et sic ibi fortasse non male. Sed, quod hoc item loco gryphum capite in quinuncem disposita scripsi, id vereor ut eruditissimè adprobaturus. Fortasse satis fuerat gryphum capita prominentia cum Wess. interpretari. Vallae versionem, quam tenuerant fere Herodoti

editores, *gryphum capitibus in circuitu altrinsecus obversis*, his gallicis reddidit Larcher, *des têtes de gryphons, l'une vis-à-vis de l'autre*. S.

22. συνεκρίθησαν) Miror cur dubio vacuum συνεκρίθησαν a Gronovio non fuerit in contextum receptum. VALCK.

Ibid. Φιλία μεγάλη συνεκρίθησαν) Belle Gronovius, [scilicet qui in Notis scripturam hanc commendavit.] Putes hoc Epicharmi apud Plutarch. T. II. p. 110. Α. pugnare, συνεκρίθη, καὶ διεκρίθη καὶ ἀπ᾽ ἄλλων, ὅτιν ἄλλων, πάλιν: at hoc aliud est, ex Philosophiae adytis sumtum. In coalitis et consociatis artissime animis illud valet. Scriptor incertus Stobaei Serm. XXVIII. p. 197. δεικνόντος γὰρ δὴ, ὡς τὰ πρὸς ταῦτέν αἰτίως ἐν Φιλίᾳ συγκεκρίσθαι. Philostratus Vit. Soph. II. 2. p. 566. τοῖς γοῦν ἀμφὶ τὸν Δημοσθέναν οὕτω συνεκρίσθητε, ὡς etc. Talium apud alios magna merx. WESS. — Nonnulla huc spectantia collegit Porson ad Eurip. Med. vs. 136. S.

CAP. CLIV. 4. ἔστι τῆς Κρήτης Ἀξὸς πόλις) Stephanus Byz. Ἀξὸς πόλις Κρήτης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ. Docti interpretes Ethnicographo errorem, quod ὁ Ἀξὺς fecerit ex Ὀαξὸς, imputant, ipsimet aberrantes. Humanus Mercurius Cretae suae lib. I. 8. verbo hominem defendit, Ἀξὺς hic fuisse olim decernens; cuius quidem suspicionem mssii egregie tuentur. Cretenses ἄξινυς suo vocabant sermone κρημνώδεις τόπους, loca praerupta, qui Graecorum aliis ἀγρῶν, Stephano in Ὀαξὸς teste. Urbi ergo nomen ab indole situs et positurae. Sit-ne vero Ἀξὸς, Ὀαξὸς et Σαξὸς, quorum ΣΑΞΙΩΝ superant numi, eadem urbs, ab Edm. Chishull docte anquiritur, Antiq. Asiatic. p. 125. WESS.

6. ἐπὶ ταύτῃ ἔγρημε ἄλλην) Multum distat hoc Andocidis de Myst. p. 16, 44. ἐπὶ γρημὲ τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα, ab Euripideis in Alc. vs. 305. καὶ μὴ πύγρημης ταῖς δὲ μητρίαν τέκος. Andocidis ista rem continent Graecis propemodum inauditam, filiam et matrem simul uxores habere; Euripidea concinunt Herodoteis: ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι --- ἔγρημε ἄλλην γυναῖκα, quae τῷ ἔργῳ Phronimae fuerit μητρίῃ. Dici quoque potuerat Etearchus ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι ὑποληφθεῖς. VALCK. — ὑποληφθεῖς scripserat aut scribere voluerat Vir doctissimus. Vide Hemsterh. ad Lucian. Dial. Mort. VII. 1. et quem is laudat Berglerum ad Alciph. I. Ep. 3. S.

9. μαχλοσύνην ἰπινείκασα) Mutatum indignor, siquidem Ἰανόν, atque idem ac κατηγορήσασα, monente Eustathio. Sic hoc libro c. 167. αἰρήν οἱ ἄλλην ἰπινείκας, cui persimile lib. I. 68. Quod deinceps [lin. 14.] παραλαβὼν ἐπὶ ξείνια, in controversia haeret, de qua olim ad Diodori lib. XIII. 80.; dubium enim in Codd. differitate, quid ipsi maluerint Scriptores. Ἐπὶ ξείνια lib. II. 107. VI. 34. IX. 88. at ἐπὶ ξείνα V. 18. quod tamen Ionismo non facit satis. WESS. — Conf. Var. Lect. S.

20. ἀποσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν) Sinceram scripturam hic et infra IV. 203. dudum iam detexerat ante Portus, quam hic in Med. illic in aliis inveniretur Codicibus. Usitatum verbi formam praebet in voc. Βάττος Herodotea transscribens Suidas, ἀποσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν: id est, ut exsolveret se iurisiurandi religione. Poterit et eodem hic modo verbum accipi, quo apud Isaeum illud interpretatur Harpocras. τὸ μὴ ἐντελῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' ὥσπερ ὅσας ἐντελεῖν, ἀποσιεύσασθαι εἶπεν Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἑρμῶνα: leviter et dicis causam re defungi. Ista periit oratio; sed et in sexta superstitum Isaaci adhibetur illud eodem modo; nam dicitur patriae civis utilissimus Apollodori pater solus ornasse triremem, οὐκ ἀποσιεύμενος, ἀλλ' ὡς οἶόν τε ἄριστα παρασκευαζόμενος, p. 67, 19. vide ad Harpocr. Mauss. et H. Vales. p. 259. Exstat insignis Isocratis locus p. 289. a. [Panathen. sub finem, T. II. p. 612. ed. Auger.] Plato de Legib. VI. p. 752. p. μὴ μόνον ἀποσιεύσασθαι περὶ τῆς χώρας, — — — συντόνως δ' ἐπιμεληθῆναι τὰς πρώτας ἀρχὰς εἰς δύναμιν, ὅπως ἀν' στήσιν ὡς ἀσφαλίσταται καὶ ἄριστα. VALCK.

CAP. CLV. 3. χρόνου δὲ περιτόντος) Is. Vossius προϊόντος adscripserat, quod lib. VI. 36. VII. 197. ut χρόνου προβαίνοντος V. 58. Addi conplura aliunde possunt: sed cui bono? Utrumque usus patitur. χρόνου δὲ περιτόντος vidimus lib. II. c. 121. et 133. Memorabilibus Scholion San-Germ. [ad lin. 4. spectans:] Ἰσχύφωνος τὸν μογιλάλον οὐκ ἔως λέγειν, ἀλλ' ἀπελαύνουσι. Ἡρόδοτος Ἰσχύφωνα. et hoc amplius, quod Budaeus in antiquo Herodoti exemplari idem invenerit, Comment. Ling. Gr. p. 345. adprobaveritque Paul. Leopardo Emend. lib. III. 11. Scaligeroque ad Eusebium. Battus sane non erat λεπτόφωνος, exili linguae et gracili sono, quales ἰσχυρόφωνοι: sed vitio naturae innato lingua in proferendis

animi sensis offendeat ac haesitabat; et tales ἰσχύφωροι: siquidem eorum praepeditur lingua, ὅτι ἰσχυροὶ τοῦ φωνῆν, ut loquitur *Aristoteles Problem. Sect. XI. 35.* ubi docte *Sylburgius ἰσχύφωρος*; Philosopho, ex adiuncta originationis causa, instaurat. Mihi eruditorum consilium placet, docto *Battum* obligatione linguae laborasse primum et deinde linguae nodis solutis loqui coepisse ex *Iustini lib. XIII. 7.*, sequi non licet, quoniam omnibus in mssis variatur nihil, et de *Batto Heraclides Pontic. ἦν γὰρ ἰσχύφωρος* in *Cyrenensium Politia. WESS.* — *Paulum Leopardum* sefellera memoria, *Emend. III. 11.* haec scribentem: „Admonuit *Bu- daeus*, se in antiquo *Herodoti* exemplari legisse ἰσχύφωρος, i. e. haesitans.“ Nam, ubi de hoc vocab. egit *Budaeus*, (eodem loco qui est a *Wess.* indicatus, in *Comment. Ling. Graec. p. 345.*) ne nominat quidem *Herodotum*, nec antiqui meminit exemplaris in quo ἰσχύφωρος legatur: sed locum *Aristotelis* ex *Probl. XI. 35.* tractans, ait: „Huiusmodi homines ἰσχυροὶ τῇ φωνῇ ἐν τῇ διαλέξει. Quare ἰσχύφωροι fortasse legi posset, et, ut ἰσχυροὶ et ἰσχυρία ab urinae suppressione dicuntur, sic ἰσχύφωροι, quibus vox, supprimitur et sistitur inter loquendum apud *Aristotelem*.“ Quae verbo tenus huc transscribere visum est, ne quis *Wesselingii*, praestantissimi viri, auctoritate commotus, (qui se a *Leopardo* in errorem passus est abduci) existimet, in prisco aliquo *Herodoti* codice scripturam istam fuisse repertam. Denique, librorum consensu nisus, ita statuendum arbitror, probum esse vocabulum ἰσχύφωρος, eademque notione, qua ἰσχύφωρος docti viri maluerunt, olim illud in usu fuisse, scilicet per syncopen ex ἰσχυρόφωρος natum: ἰσχύφω autem idem atque ἰσχυρὸν valuisse constat. Est etiam apud *Hesych.* in *Βάττος, τραυλόφωρος, ἰσχύφωρος*: et apud eundem, ubi ἰσχύφωρος exponitur ἀπεχόμενος τῇ φωνῇ, haud dubie ἀπεχόμενος legendum: sic quidem *Schol. Pind. ad titulum Pyth. IV. τὸ ἐπὶ χεῖρσιν τὴν γλῶτταν βατταρίζειν φασιν*: ibidemque plus semel ἰσχύφωρος scribitur. S.

9. ἀπὸ τῆς τιμῆς τῇν ἰσχυρῇ) Nihil verius. *Batti* pristinum nomen *Aristoteles*, apud *Euseb. Chron.*, ubi p. 73. doctissime, ut solet, ill. *Scaliger*, ex *Callimacho*, *Pindarique Criticis* ad *Pyth. Od. V. 117.* Multa quoque *Spanhemius* ad

Callimachi Hymn. in Apoll. vs. 75. Ex oraculo autem, [lin. 15.] Βάττ' ἐπὶ Φωνὴν ἦλθες, liquidissima verbis Plutarchi T. II. p. 205. medela, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν Φωνὴν παρεγινόμενον Battum, nam ἐπὶ τὴν Ῥώμην, quod nunc est, longe ineptissimum. Idem Cl. Reiskium Animadverss. ad Plutarchi. p. 261. conperio observasse. WESS.

15. Βάττ' ἐπὶ Φωνὴν etc.) Eadem habet Tzetzes Chil. VI. vs. 349. [et Scholiast. ad Pind. Pyth. IV. 10. ubi etiam ex aliis auctoribus alia caussa, cur oraculum Battus consuluerit, aliudque responsum refertur.] Paulum diversa prostant in Schol. ad Callim. Hymn. in Apoll. vs. 76. ἀναξ δὲ σε Φοῖβες ἀνώγει ἐς Διύην εἰλεῖν μηλοτρόφον οἰκιστῆρα. His proxima, nisi fallor, Herodotus ista subiecerat: [lin. 19.] Ὁ δὲ αἰμείβετο τοῦτο, Ὡς ἴναξ etc. Intermedia quae leguntur, mea quidem opinione, literatoris notam sapiunt marginalem: ὥσπερ εἰ ἴποι Ἑλλάδι γλώσση χρωμένη, ὡ βασιλεὺς ἐπὶ Φωνὴν ἦλθες. [Me vero non poenitet, Scriptori nostro, verborum neutiquam ita parco, eadem adseruisse.] Herodotum utique sola decent ista: Δίβους τὸν βασιλέα Βάττον καλέουσι, καὶ τοῦτου εἵνεκα δοκίω θισκίζουσαι τὴν Πυθίην καλέσαι μιν Διβυκῇ γλώσση, εἰδυῖαν ὡς βασιλεὺς ἔσται ἐν Διβυῇ. Ad interrogata non respondere mos Deo fuit Delphico, quem attigi in Schol. ad Phoen. p. 678. Quod suspicabatur Herodotus, aliud olim Batto proprium inditum fuisse nomen, aliorum firmatur testimoniis, collectis ill. Ez. Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. vs. 75. VALCK. — Hesychius: Βάττος βασιλεὺς, τύραννος, Δίβους. Videtur alium etiam, praeter Herodotum, secutus auctorem. S.

24. οἷχετο μεταξύ ἀπολιπὼν -- ἐς τὴν Θῆβην) Sedandae sunt turbellae, quas innocens illud μεταξύ fecit. Sive enim ex Hesychio, Μεταξὺ, ἐξαιφνης, μετ' ὀλίγον interpreteris; sive cum Porto, μεταξύ ἀπολιπὼν (τὸν πρότερον τόπον) interea relicto priore loco abiit; quid tandem in sermone salebrosi? Recurret c. 160. ἐς ὃ μιν οὔτοι ἀπολιπόντες οἷχοντο ἐς ἄλλον χώρον. In Platonis Lysid. p. 207. A. ἴπαιτα ὁ Μενέξιος --- μεταξύ παίζων εἰσέρχεται. Geminum dabit Isocrates Evagor. p. 200. E. Ex Plutarcho μετ' ὀλίγον Hesychii lucem mutuat, referente Philippum, a Graecis terra marique imperatorem salutatum, καὶ μεταξύ δὲ Ἀλέξανδρον -- μετὰ τὴν Θηβαίων κατὰστροφὴν, tum de insecutis deinde regibus,

ταῖς μεταξὺ Μακεδονικοῖς βασιλεῦσι, T. II. p. 240. At horum satis. WESS. — Pro μεταξὺ ἀπολιπῶν, Reiskius μετὰ ξυμπολιτῶν aut ionice μεταξὺ συμπολιτῶν legendum coniecit: quae violenta utique foret mutatio. Μεταξὺ quidni, ut alibi, interim intelligeremus? scilicet, interim dum occasionem nactus esset oraculo obtemperandi; dum ei δυνάμις et manus hominum adfutura esset, qua ad coloniam in Libya condendam proficisceretur. Sic ἀπολιπῶν intelligi debet αὐτὴν, scil. τὴν Πυθίαν, aut ἀπολιπῶν Δελφούς, interim relictis Delphis Theram abiit. Possit vero etiam ἀπολιπῶν significare desiit, destitit: scil. desiit urgere Pythiam, et aliud responsum petere; atque interim (scil. dum accidit id, quod continuo deinde narratur) Theram rediit. S.

CAP. CLVI. 1 - 3. αὐτῷ δὲ τούτῳ --- συνεΐρητο παλίγκτως) Παλίγκωτα et παλίγκτως illuminat Galenus ad Hippocrat. de Fractur. p. 547. WESS. — Vide Forssii Oecon. Hippocr. voc. Παλίγκωτος. Sunt παλίνκωτα παθήματα, recrudescētes, denuo exardescētes dolores. Et homo παλίνκωτος Aristophani Pac. 389. dicitur, qui ἐξ ὑπεστρεφῆς πάλιν ὀργισθεῖς. Itaque non satis est quod in Gronovii latinis positum, male cessit; aut quod in nostris, ira dei incubuit: oportebat, denuo incubuit; denuo male cessit: respicitur enim ad ea quae cap. 151. dicta sunt. Ad verbum συνεΐρητο videri τὸ θῆν deesse monuit Reisk. similique ratione Portus nominativum ἢ Πυθίη subintelligebat. At verbum προσΐεσθαι τῷ isto modo construitur, non συμφέρεσθαι. Legimus c. 157, 1. οὐδὲν γὰρ σφί χρηστὸν συνεΐρητο, nihil illis prosperum accidit: et VIII. 86, 6. ἔμελλε τοιοῦτό σφί συνοίεσθαι, οἷόν περ ἀπίθν. Tum vero impersonaliter, I. 19, 2. συνεΐρχθη τοιόνδε γένεσθαι πρῆγμα. Sic II. 111, 3. συνεκινεῖσθαι δὲ οἱ τυφλὸν γένεσθαι. Quoniam tamen, quando impersonaliter ponitur hoc verbum, constanter aliud adiecit in infinitivo; si qui h. l. codices συνεΐρητο παλίγκωτα dedissent, id praclaturus eram: quemadmodum IV. 15, 15. ait, πειθομένοισι δὲ ἄμεινον συνοίεσθαι, nisi ibi ἄμεινον non nominativum adiectivi esse statuas, sed adverbium, sicut hic παλίγκτως. S.

3. ἀγνωστὰς δὲ τὰς συμφοράς) Causas calamitatum; ut tritissima Novi Foed. ζῶν, ἀνάστασις, [Iohann. xi, 25.] atque hoc de genere plura. WESS.

[5 seq. συγκρίζονσι Βάττω --- ἄμεινον πρῆξις) „Aut

„συγκρίζονται legendum, (adnotavit Reisk.) aut *ἡ συγκρί-
ζονται*.“ Copiose de hoc loco, in *Var. Lect.* disputavi: sed,
ut tunc, sic etiam nunc, quidnam potissimum probem,
incertus haereo. Erunt quibus expeditissima Schaeferi ra-
tio videatur, *παρέξιν* corrigentis: *meliora se* (nempe *Dei*
nomine *Pythia* loquitur) *illis daturum, Cyrenen cum Batto*
condentibus. Sicut *πέπον* aut *πρήγματα*, sic et *ἀγαθόν* et *ἀμει-
νον* *παρέξιν τινι* dici potuerit. Mirum vero, in vulgatam
scripturam libros coniurasse omnes. S.]

12. *ἀπίπλων*) In *Ionum* *πλάιν*, derivataque, amanuen-
sium grassatur licentia. *Ἀπίπλων ὁπίσω ἐς τὴν Ἀσίην* masti
lib. VI. 116. *ἀπίπλων ὁπίσω ἐπὶ τὸ Ἀρτεμίσιον* concorditer
plerique omnes lib. VIII. 14. Hic manum iniicit et mora-
tur [lin. 13.] *εἰρήνη* Codd. ex Poëtae *ἰρήνη*, quod lib. VI. 15.
sicuti prius supra in Edd. c. 77. et VII. 184. in scriptis.
Utrumque genio Ionismi minime pugnare ex *Eustath.* ad
Homer. p. 1540, 12. [Odyss. p. 250, 52. ed. Bas.] certum
est. WESS. — Vide *Var. Lect.* ubi etiam significavi, non
Πλάτεια, (lin. 14.) sed *Πλατεία* editum me voluisse, sicut
Πλατίαν c. 151. et 152. *Stephanus Byz.* *Πλατεία, νῆσος Λιβύης*. S.

CAP. CLVII. 7. *Αἶ τν ἱμεῦ*) Principis poëtae πολ-
λῶν ἀνθρώπων ἶδεν ἄστια, et μεγάλα ἄστια ἀνθρώπων *Nostri*
lib. I. 5. vereor, ut efficiant, *Libyam ἄστν*, quod hic antea,
optime dici. [„*Ἄστν* bene habet. (ait *Reiske*, in *Animadv.*
editis) Non urbem modo, sed provinciam quoque signi-
ficat; proprie *populum coetumque*. Vid. I. 5. Hinc emen-
dandus *Plutarch.* in *Opusc. T. I.* p. 726, 2.“] Mihi *αἶ τν*
blanditur mirifice, solo ingenii remigio a *Cl. de Pauw*
productum, atque a *Gronov.* ex manu exaratis assertum
quidem, sed haud feliciter explicatum. Sententia gravis
est. et *εἰρωνική*: Si tu *Libyam*, ovibus foecundam, neque a te
aditam melius, quam ipsemet ego, nosti, sapientiam huc acce-
dentis nimis miror. Ai *Dorum*, vice si, et *μαμπτικόν*, non
nesciunt Grammatici. WESS.

Ibid. *Ἄστν ἱμεῦ Λιβύην etc.*) Edixit nonnemo, *Ἄστν* omni-
no rectum esse, neque debere sollicitari. Perversa vir *Cl. [Gronov.]*
interpretatione corripit inventam a se lectionem in
Med. Codice, *αἶ τν*, vel *αἶ τν*, reddens *Eia tu*: non recor-
dabatur si, si, Dorice pronunciatum *αἶ*. Huius oraculi leni
medela persanati laudem *Adrianus noster Heringa* reporta-

bit, qui mihi aliquando domi suae facile persuasit scribendum: Αἱ τὸ ἡμεῦ Λιβ. -- Μὴ ἰδὼν ἰδόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σὺ. Sua Dialecto Cyrenaei vel acceperant vel certe memoriae tradiderant oraculum, quod aestimare licet ex *Plutarchi* T. II. p. 408. A. Βήττος ἦκε δεύτερον ποτηρώμενος ὑπὸ πῶν οὖν ὁ θεός -- -- με Λιβύαν μαλοτρόφον· εἰσθας ἄρειον, Μὴ ἰδὼν· ἰδόντος ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σὺ· οὕτω πάλιν αὐτὸν ἐξέπαιψε. Sententiam prorsus obscurat inter voces ἰδὼν et ἰδόντος perperam posita distinctio, recte praetermissa in antiquis Edd. Hic naturalis esset ordo verborum, Αἱ τὸ, μὴ ἰδὼν, Λιβύαν εἰδας ἄρειον ἡμεῦ ἰδόντος, etc. Tuam ego valde miror sapientiam, si tu, qui Libyen nondum adiisti, melius illam nosti quam ego, qui illuc venerim. Proclive nunc erit suam oraculo formam indere, *Plutarcho* repertam:

Αἱ τὸ ἡμεῦ Λιβύαν μαλοτρόφον εἰδας ἄρειον
μὴ ἰδὼν ἰδόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σὺ.

Ore loquens Ionico Noster, quandoquidem Dorica quoque dedit in oraculo sequenti c. 159. fortasse ne hic quidem Doricum in Λιβύαν μαλοτρόφον evitaverat πλαττωμένον, sicut αἱ pro εἰ. In Doricis reliquiis, *Sophronis* inprimis et *Epharmii*, pro εἰ κε, vel ἰάν, frequentatur αἶκα, subiunctivis modis iunctum. Commodum hic locum inveniet ingeniosa *Medici* nostratis *Heringae* coniectura, in *Hezychio* pro Βαῖκαν, Κρήτης· corrigentis, Βαίκα, ἰάν, Κρήτης. VALCK.

14. τῷ οὐνομα ἦν Ἀζήρις, τὸν νάπαι) Conspirant in voce Ἀζήριον divellenda doctissimi homines *Is. Vossius*, *Pavius*, *Berglerus*, *Melotus*, *Bouherius*, *Bondam*, [*Petr. Bondam*, I. C. *Variar. Lect.* lib. I. c. 3. *Zutphan.* 1759.] a quibus non dissentio. *Herodotus* praeivit omnibus c. 169. Locus ipse promiscue Ἀζήρις ac Ἀζήρις, ut saepiuscule in talibus, ap. *Steph. Byz.* Μοχ συγκληκόναι ex dialecti formula, qua ἐντοκλησιμένη lib. VII. 129. etc. WESS.

CAP. CLVIII. [3. et seqq. ἦγον δι σφαιρας --- πρὸς ἐπαίρην· καὶ τὸν κάλλιστον τῶν χώρων, ἵνα --- μὴ ἴδωσι --- νυκτός παρήγον.) In ed. *Wess.* et superioribus edd. post χώρων interpungebatur oratio, ut verba καὶ τὸν καλλ. τῶν χώρων ad praecedentia referrentur: et *Vallae* interpretationem (vesperam versus et ad locorum speciosissimum duxerunt, et quidem noctu, ne Graeci --- diurnum spatium metiendo animadverterent) ipse etiam *Wesselingius*, nihil ad hunc locum monens,

tenuerat. Veram verborum distinctionem et auctoris sententiam primus Reizius, quum in contextu, tum in *Praefat.* p. x-xii. aperuit. Cuius in distinguendis verbis rationem quum Borheck esset secutus, Larcherus, eandem rationem merito probans, in msto codice fuisse eam a Borheckio repertam putavit. Ita constanter ille, etiam tunc quam alteram Versionis suae editionem procuraret, Reizii de Herodoto merita ignoravit, et, quidquid hic ad expoliendum Scriptorem nostrum contulerat, id Borheckio suo acceptum retulit. Eandem vero verborum distinctionem in uno ex *Parisiensibus* codicibus a se repertam esse idem Larcherus significat. At noster quidem m. F. et post *ισπέρην*, et post *χώρων* interpungit. Pro *πρός* *ισπέρην*, *πρός* *ισπίρης* se maluisse Reizius l. c. professus est: idque opportunum utique foret, sed et perinde ferendum vulgatum, in quod consentiunt libri. S.]

10. *ἰθαῦτα γὰρ ὁ οὐρανὸς τέτρηται*) Virulentum est Comici, Iovem pluvium *διὰ κοσκίνου ὕδατος*, per cribrum micere Nub. vs. 372.; Afrorum, ὁ οὐρανὸς τέτρηται, de copiosa isthic coelesti aqua, suavius multo; Hebraeorum *Genes. c. vii, 11.* וַאֲרֶבֶת חַשְׁמִים נִפְתָּחוּ, et coeli fenestras reseratae sunt, excellentissimum. Audiatur *Eustath.*, ὁ δὲ περὶ τινὰ Αἰθιοπὴν γῆν, Nostrum spectans, *τετρηθῆσθαι τὸν οὐρανόν*, Φάμνος --- *ἱερατεύσατο. ἔθελαι γὰρ εἰπεῖν, τὸν οὐρανόν, ὡς οἶά τινά διξαμενὴν, ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις γαλαῖς ἱστειγανῶσθαι· περὶ δὲ τὸν τόπον ἐκείνον, οἶον συντετρηθῆσθαι, ὡς ὑπερὸν συχνὸν ἐξεμύγισθαι, καὶ ἄρδαιν τὰ ἐκεῖ πρὸς τροφίμιστα:* quibus ad loci explanationem nihil nitidius clariusve. Rem perspectam habuit citra *Eustathii* auxilium *Ampl. Bouherius Diss. Herodot. c. 12. p. 138. WESS.*

10. ὁ οὐρανὸς τέτρηται) Galeo significant ista loci fertilitatem et ubertatem: vellem docuisset, quo modo tandem fertilitas per coelum possit foratum designari. Dum quis ista nobis probabilius interpretetur, interea quae mihi venit olim in mentem coniecturam proponam. Οὐρανὸς in antiquis scribi solet *Codd. ὄνω*s: unicam his litteram praefigamus, recuperabimus vocem *βουνός*, quam ego hic valde commodam iudico, ut Battum et comites quum ad fontem indigenae duxissent Libyes, dixisse perhibeantur: Ἄνδρες Ἕλληνες, ἰθαῦτα ὑμῖν ἐπιτηδείον οἰκίσιν, ἰθαῦτα γὰρ ὁ βουνός τέτρηται: hoc in loco commoda vobis erit sedes, haec enim col-

lis vel ager perforatus est; fontibus nimirum: id est γῆ ἰσχυρὸς πίδδει, quod legitur c. 198. Primum Βουνός vox fuit Cyrenaeis usitata: Herod. IV. 199., χώρων τὰ μέγα -- Βουνούς καλοῦσι: attigit Casaub. in Athen. III. c. 22. [ad III. pag. 100. f.] Eustathius in Hom. Od. τ. p. 680, 37., Κεῖται καὶ ὁ Ἡρόδοτος βάρβαρος λέξις ὁ Βουνός, Λιβυκὴ γὰρ. Idem in Iliad. λ. p. 831, 32. ἡ δὲ καλὴν καὶ λόφος αὖν λέγοιτο καὶ Βουνός, ὅσην Ἡρόδοτος μὲν Λιβύων λέξιν εἶναι φησιν, Αἰῶνες δὲ Διονύσιος λέγει, ὅτι Φιλῆμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα ὡς βάρβαρον, λόφον γὰρ καλοῦσι. [Eustath. p. 1854. et p. 880. ed. Rom.] Quos respicit Aelius Dionysius comici Philemonis duo senarios Io. Clericus e Phrynichi repetere potuerat Ecl. p. 156., cui Βουνός etiam ἀθλία dicitur φωνὴ τῆς Ἀττικῆς. A Doriensibus in Sicilia vocem transsumsisse videtur Aeschylus; a Cyrenaeis accipere potuerunt Alexandrini: recentiores Graeci quivis colles et tumulos Βουνούς dixerunt et μαστούς, Aetoli veteres Βουνοῦς. Cyrenicae regionis Βουνοὶ similes fuere Βουνοῖδέν ἀναστήμασι τόπων γιγνησίμοις, Diodoro memoratis V. 40. Praeterea tumulum hic a Batto occupatum fontibus fuisse constat irriguum: vide P. Leopard. Em. III. cap. xi. S. Bochart, Geogr. Sacr. II. 1. c. 25. et Ez. Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. vs. 88. Iustinus XIII. 7. Montem Cyram et propter amoenitatem loci et propter fontium ubertatem occupavere. Fons Apollinis Herodoto dictus et Pindaro, Callimacho est Κύρη, unde nomen acceperit Κυρήνη. κρήνην Θέτα memorat Herodot. c. 159. VALCK.

CAP. CLIX. 1. 2. Ἐπὶ --- τοῦ οἰκιστῆς τῆς ζῆας) Inprudens Valla, vertendo qui condidit Zoam, urbem extruxit, nequaquam a viro Celeb., quod demiror, destructam, quandoquidem interpretis lapsum eruditissimus P. Leopardus dudum detexerat Emend. lib. III. 11. Potuerat Scriptor ἐπὶ τοῦ οἰκιστῆς, [absque τῆς ζῆας] sicuti mox; elegit aliud, aequè adcommodatum et iucundum. Battus, Cyrenarum conditor, οἰκιστῆς Pindaro Callimachoque, nactus apud populares honores, quales οἰκιστῆς mos deferbat lib. VI. 38. Facessat ergo in Morboniam, quorsum a Pavio et Bouherio amandatur, urbs Zoa, addita in Abr. Ortelii Thesaurum Geographicum et pictas tabulas inpruder: facessant irrita aliorum molimina. WESS. — Non modo Vallae latina intacta h. l. reliquerat Grono-

vius, verum etiam primus, pro excellenti suo nimirum iudicio, Ζόης, maiuscula litera initiali curaverat edendum: neque in Notis retractavit errorem. S.

Ibid. Ἐπὶ μὲν νυν Βάττω τοῦ οἰκιστοῦ τῆς Ζόης) Hic etiam Thesaurum Ortelii locupletavit urbium populorumque conditoris Vallae versio: illa Battum nobis dedit qui condidit Zoam. Error absurdus propagari per Edd. non debuerat, quem ante annos ducentos iam indicatum sustulit Leopardus Em. III. c. xi. Vita, ἡ ζῶη, Herodoto scribitur ζόν. ἐπὶ μὲν νυν τῆς ζόνος Βατ. τοῦ οἰκιστοῦ. Errorem peperit e situ suo, Herodoteo more, distracta vocola. Nihil est in his aut vicinis nodosi. Dum viveret Cyrenes conditor Battus, qui per annos regnavit quadraginta, huiusque filio Arcesila per annos xvi. regnante, res Cyrenaeorum in eodem ferme statu permanserunt: sub tertio demum rege, qui fuit Battus istius nominis II. Εὐδαίμων dictus, Graecis divinitus in Africam evocatis, amplificatae. Sed, si licet, suspicor equidem, ante haec verba, Ἐπὶ μὲν νυν Β. τοῦ οἰκιστοῦ τῆς ζόνος, olim alia quaedam lecta, quae nobis perierint, de condita Cyrene, quo referretur adpellatio τοῦ οἰκιστοῦ, atque in his forte traditum, quando Battus expeditum acceperit usum linguae: Monte Cyra occupato, secundum Iustin. XIII. 7., Battus linguae nodis solutis loqui primum coepit; quae res animos eorum, ex promissis Dei iam parte percepta, in reliquam spem oondendae urbis accendit. Auctore Pausania X. [cap. 15 extr.] p. 834., vidit Battus leonem, καὶ αὐτὸν τὸ δαῖμα τὸ ἐν τῇ θείᾳ βοήτῃ σαφὲς καὶ μέγα ἀνάγκασεν. Instar Batti forte τραυλὸς Croesi filius in subito terrore vitium nodumque linguae rupit, planeque et articulate eloquutus est, Gell. Noct. Att. V. 9. Ἐβήξε Φωνὴν ὑπὸ δέους τι καὶ πανοῦ, Herod. I. 85. VALCK.

5. 6. ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου, Βάττω τοῦ Εὐδ.) Optime ad hunc modum interpunxit Nob. Palmærius Exercit. in Gr. Auctor. p. 24. Nam Battus, eius nominis secundus, Felix adpellatus est, non tertius. Ἐπὶ τρίτου successionis ordinem requirit. Bene Plutarchus in Coriol. p. 218. εὐτυχίας δὲ (Graeci εὐφροσύνης ἔθνεος) τὸν Εὐδαίμονα, τῷ δευτέρῳ τῶν Βάττων. Attigi ad Diodorum T. II. p. 551. WESS.

24. ἀντὶ τούτων Αἰγ. κατὰ ταῦτα ἐπιμαρμόμενοι Ἀπρίη, ἀπὸ στήθεος αἰπ' αὐτοῦ) Adi sodes lib. II. 161. ubi ἐν τοῖς Διβαμοῖσι

λόγους, de hac *Melpomenes* parte. WESS. — Κατὰ ταῦτα, ut apud alios, sic constanter aliàs apud Nostrum, quoad quidem aut memini aut adnotavi, eodem modo, significat. Sic II. 48, 5. 104, 18. 105, 3. III. 48, 14. etc. Sic item II. 30, 13. ubi quidem etiam eisdem in locis intelligi possit. Quarum notionum quum neutra huic loco opportuna cæset, de eodem tempore accepi, et protinus interpretatus sum; idem significare posse κατὰ ταῦτα ratus atque αὐτίκα, quod adverbium eodem de fonte derivatum est: in eandemque sententiam Scriptor noster, de eadem re agens II. 161, 17. ἀπίστησαν ἐν τῇ ἰδίῃ; dixerat. Eandem formulam κατὰ ταῦτα de tempore etiam Wess. accepit: qui eam, quum in *Vallae* latinis nihil ei responderet, adverbio temporis *tum* expressit, qua de re *Aegyptii tum* succensentes *Apriae*, ab eo defecerunt: et sic ille quidem κατὰ ταῦτα cum ἐπιμεμφόμενοι iunxit, ego vero ad ἀπίστησαν referens, omnia post ταῦτα interserui. Quodsi κατὰ ταῦτα cum ἐπιμεμφ. iungi debeat, tum vero κατὰ ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι Ἀπρίῃ significabit hoc ipsum exprobrantes *Apriae*, propter hoc ipsum succensentes *Apriae*. cf. ad V. 33, 12. notanda. Atque haec verissima explicandae huius ῥήσεως ratio esse videtur; quare deletum comma post ταῦτα, et ante κατὰ repositum velim: sic vero etiam, pro κατὰ ταῦτα, commodè cum ms. *Arch.* κατὰ ταῦτα (aut potius κατὰ ταῦτα ταῦτα, coll. cap. 160, 8.) legetur. In eandem sententiam II. 161, 12. absque κατὰ praepositione ait, Αἰγύπτιοι ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι. S.

CAP. CLX. 1. Ἀρκεσίλειος) Sic [loco olim vulgati Ἀρκεσίλειος et Ἀρκεσίλαος] ob secundum quartumque casum Ἀρκεσίλειω, Ἀρκεσίλειων: et quoniam toties totiesque in sequentibus Ἀρκεσίλειως. Similis sunt flexionis Νικόλειω, Χαρίλειω, etc. WESS. — Pari ratione atticā formā λείω, pro λείς, utitur Noster I. 22, 9. II. 129, 3. VIII. 136, 12. S. [11. ἐν Λεύκωνι] Ar. ad *Ptolemaeum* lib. IV. c. 5. p. m. 104. memoratur Μαρμαρικῆς κόμη μεσόγειος Λευκὴ, nescio an eadem quae *Herodoto* Λεύκων. S.]

[16. Φάρμακον nescio an δηλητήριον (venenatum) intelligatur, quod ei a fratre paratum fuisset, nec vero lethalem exercuisset vim, quare dein strangulatus ab eodem fuisset. S.]

16 seq. ὁ ἀδελφεὸς Λίχρχος) Habent suum sibi nomen homo infelix et ingratus. *Plutarcho* Virtut. Mulier. pag.

λέγουσι, de hac Melpomenis parte. WESS.—
 ut apud alios. sic constanter alias apud Sueton.
 quidem aut memini aut adnotavi. eodem autem
 Sic II. 38. 5. 104. 10. 105. 3. III. 28. 10. 30.
 II. 30. 15. ubi quidem etiam eisdem in locis operis.
 Quorum notum quum neutri huic loco operis
 act. de eodem tempore accepi, et protinus interpretis
 idem significare posse xara xara ratus aequum
 adverbiu eodem de fonte derivatu et illo
 sententiam Scriptor noster. de eodem reperi
 17. *αὐτῶν* in *τῶν* ibi dixerat. Eandem *ἀντι*
τῶν de tempore etiam Wess. accepit. quia
 Valise latinis nihil ei responderet. adnotavi
 expressit. quia de *Ἀγῶν* tunc successores
 decesserunt: et sic ille quidem xara xara re
 iunxit. ego vero ad *αὐτῶν* referens. *αὐτῶν*
 interservi. Quodsi xara xara cum *αὐτῶν*
 tum vero xara xara *αὐτῶν* *ἀντι* *αὐτῶν*
 ipsum exprobrante Apriae. propter hoc non
 Apriae. cf. ad V. 53. 12. notanda. Atque *ἀντι*
 plicandae hui is *ἀντι* ratio esse videtur. *ἀντι*
 eommam post xara. et ante xara positum
 etiam. pro xara xara. commode cum *ἀντι*
 xara (aut potius xara xara xara. cf. ad
 legetur. in eadem sententiam II. 16. 1. *ἀντι*
 praepositione ait. *ἀντι* *αὐτῶν* *ἀντι* *αὐτῶν*
 CAP. CLX. 1. *ἀντι* *αὐτῶν* *ἀντι* *αὐτῶν*

CAP. CLX. 1. Ἀπειρίδας ὁ δεύτερος τοῦ
 πρώτου Ἀπειρίδου καὶ Ἀπειρίδου· καὶ γέννημα τοῦ πρώτου
 τοῦ Ἀπειρίδου· Ἀπειρίδου. Ὁμοίως οὗτοι ἄνθρωποι
 ἐπὶ τοῖς ἀποστόλοις Ἀπειρίδου. — Παρὶ τῆς τοῦ πρώτου
 Ἀπειρίδου, ἐπεὶ τῶν ἄλλων. 2. 9. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 81

260. Ε. Ἀδάσχος, quod idem nomen, non tamen Arcesilai frater, sed φίλος πατριός, per amici nomen regis mortem architectatus et tyrannidem; ubi de perditu hominis incertitu et Ερξω, animosa matrona, plura. Quod ibidem de Amasidis, Aegyptiorum regis, militibus, id suspicionem firmat, qua de lib. II. 181. Polyaeo consimiliter Ἀδάσχος lib. VIII. 41. sed ex Plutarcho. WESS. — Vide Var. Lect. S.

17. Ἀλκάρχος) Cyrenaica, ni fallor, nominis forma Ἀλκάρ-
χος in Ἀλκάρχο; vel Ἀλκάρχο; facile transit. Amicus infidus,
qui secundum Arcesilam suffocavit, quique tyrannus
evasit patriae, frequenter Ἀλκάρχο; dicitur Plutarcho
T. II. pag. 260. et 261. etiam in Ἀλκάρχο; concinit Plutarcho
Polyaenus VIII. c. 41. Arcesilai viduae Eryxus uterque vir-
tutes praedicat. VALCK.

CAP. CLXI. 2. χαλῆς τι ἰὼν καὶ οὐκ ἀρτίπους) Cl. de Παῦν καὶ οὐκ ἀρχίπους, et minime sollers. Quo non indigemus. Est inter exempla Herodoteae περισσεολογίας. *Claudum* praeterea hunc Battum *Plutarchus* praedicat, non *insulsum* neque *stupidum*, nedum *Herodotus*. WESS.

6. ix τῆς Μαντινίας) Secum in Africam ducere iubentur, qui ipsorum componeret dissidia, καταρτιστῆρα, sive reconciliatorem pacis; qualis petentibus concessus fuit a Mantinensibus Demonax. In Excerptis etiam e Diod. Sic. p. 550., τῆς Κυρηναιῶν στάσιος διατηρῆς fuisse dicitur Ἀρκασίμωξ Μαντινίεύς, συνίει καὶ δικαιοσύνη δοῶν διαφέρειν. Arcasim his non vulgaris honos ite fuit a Deo Delphico tributum tanquam εὐνομητῆρος. *Aelian.* Var. Hist. II. 22., εὐνομητῆρος γένεσθαι καὶ Μαντινίως οἰκῶν, οὐδὲν ἦντον Λακωνῶν, οὐδὲ Κρητῶν, οὐδὲ Λακκοδικονίων αὐτῶν, οὐδ' Ἀθηναίων. Ex hac gente magistrat Socrates, discipulum habuit Plato. Dissidentes inter se Milesii Parios ex omnibus Graecis sibi delegerunt καταρτιστῆρας, *Herod.* V. 29. VALCK.

7. κασιγνητήριον) *Demonax*, τῆς Κυρηναίων ἐπιδότου διακίτης; in Diodori T. II. p. 550.; *Nostri* ex nationis dialecto prius lib. V. 29. Pervenit in hanc usque aetatem aures Cyrenaeorum numus, ab *Harduino* indicatus, in quo partim ΔΗΜΟΝΑΚΤΟΣ, partim ΚΤΡΑΝΙΩΝ. Dubium non est, quin Mantinensem *Demonaxem*, eiusque egregiam operam, haud ingratam Cyrenaeis impensam, posteris ille tra-

diderit: an vero sub hoc tempus proculus, mihi quidem valde ambiguum. At vide Ampl. Bouherii Diss. Herod. c. 12. p. 142. super illa quaestione. WESS.

14. *τιμνία ἐξελών*) Laurentius sana. Melius certas agri portiones, quales et illae, in quibus Silphii proventus ap. Hesychium Βάτρου σίλφιον. Vetus consuetudo, a Ποῖτα Iliad. ζ. 194. signata, et Aristide T. I. p. 12. ὥσπερ τοῖς βασιλεῦσι τιμνίῃ καὶ χώρους ἔκαστοι. Addidit Demonax ἱερῶνας, quoniam τὰ γέρεα regum olim sacerdotia, uti Sparta lib. VI. 56., complectebantur. Vallae lapsus tetigit consultissim. Barbeyracius Histor. Foeder. T. I. p. 58. WESS. — De vocab. *τίμνες* vide Homeri Interpretes ad Iliad. ζ. 194. Equidem sacros agros *τιμνία* hic interpretatus sum, rati agros intelligi e quibus sacerdotes reditum percipere soliti erant. Facile autem certas agri portiones cum Wess. reponi patiar. S.

Ibid. τιμνία ἐξελών καὶ ἱερῶνας) Itaque adeo, si sana est lectio vulgata, populi Demonax aduetus imperio Regem fecerit *sacrificulum*; cui sane mirarer si nullam ille voluerit relictam praeterea honoris praerogativam, quam legitimam habuerant maiores. Diis solebant fatoque functis heroibus regibusve *τιμνίῃ* ἔχειν: vivo Batto cur *τιμνία* voluerit ἔχειν non exputo. Ne rigida quidem Arcadis severitas alia maiorum ἡγὰρ saltem γέρεα denegare Regi potuit, praeter ἱερῶνας, sive curam sacrorum administrandorum. Legisse videtur a vulgatis diversa Valla, qui proxima, τὰ ἄλλα — ἐς μέσον τῷ δήμῳ ἔθηκε, cetera in medium posita populo restituit, minus commode expressit. Legitur lib. III. c. 80. ἐς μέσον Πέρσης καταθεῖναι τὰ πρῆγματα: qui a patre acceptum imperium sponte sua populo restituit, dicitur ἐς μέσον Κώοις καταθεῖς τὴν ἀρχήν, lib. VII. 164. Graecorum more, in medium ponere, dicere non recusant Latini. VALCK.

CAP. CLXII. 10. ἐν τῷ Κορινθίῳ θησαυρῷ) Non Corinthiorum populus dedicarat, sed Cypselus, Herod. I. 14. Quam Olympiae dedicarat Sicyoniorum tyrannus Myron, aedícula tamen dicebatur Σικωνίων θησαυρός, teste Pausan. lib. VI. c. 19., quo capite in Alti Olympiaca superstitēs sua aetate recenset aediculas sive θησαυροὺς καλουμένους Sicyoniorum, Carthaginiensium, (de horum apoliis a Gelone fuit

reiectas. Homericæ, Ἰσρόν τ' ἡλακάτην τι etc. *Aristophanis* etiam expressit *Lysistrata* vs. 519., Ὁ δὲ μ' εὐθὺς ἔφατον ὑποβλέψας, εἰ μὴ τὸν στήμονα νῆσω, Ὅσοι ἐξίσταται μακρὰ τῇ κατὰ λήν πόλεμος δ' ἀνδρῶσι μάλιστα: sic *modulus* versui reddendus est, vitiatum in vulgatis, Ὁ δὲ μ' εὐθὺς ὑποβλέψας ἔφατον, καὶ μὴ etc. *VALCK*.

20. ἀλλ' οὐ στρατιῇ) Unde *Eustath.*, qui excerpit, στρατιῇ ἀδstruxerit θνησκύουσι ἐκ τῶν τραυμάτων, cum illis scio, qui penitissime ignorant. Sibi habeat servetque: ad *Herodotum* nihil. *WESS*.

CAP. CLXIII. 6. Ἐπὶ μὲν τέσσαρας Βάττας etc.) Quae de quatuor *Battis* totidemque *Arcesilais* hic leguntur, illustrarunt *Palmerius* in *Exercit.* pag. 24. *H. Valesius* et *P. Wesseling.* in *Exc. Diodori* T. II. p. 550. 551. *VALCK.* — Oraculum de quatuor *Battis* totidemque *Arceisilais*, ex tripode dictum. Valuit in illa regum stirpe et serie, quod celebri olim in usu, ut nepos avi nomine insigniretur. Multa ad *Diodor.* T. II. p. 550. *H. Valesius*, et *Boeherius* in *Dias. Herodotes.* *WESS*.

11. ἀπόπιπτι κατ' οὖρον) Trade secundo vento, praestiterat; ex formula *Sophocli.* *Trach.* vs. 474. ἀλλὰ ταῦτα μὲν Πίστω κατ' οὖρον, et *Aeschyli* VII. *Theb.* vs. 696. ἴτω κατ' οὖρον. Adde *Schol.* ad *Trachin.* vs. 828. *WESS*.

14. ταῦρες ὁ καλλιστινών) Maxima taurus victima, ὁ καλλιστινών τῶν ταύρων, *Diodoro* lib. IV. 23. *Pythia* obscure *Alazirem*, *Arcesilai* socerum, indigetasse videtur, una cum genere interiturum, prorsus ut ταύρου titulo *Philippum*, *Alexandri Magni* patrem, apud *Diodor.* lib. XVI. 91. *WESS*.

CAP. CLXIV. 12. ἐπ' ἐξηργασμένῳ) Sic vere ex *Aldi* ἐπιξηργασμένῳ. Pravum idem in *Plutarchi* *Malignitate* pag. 870. v. e *Nostri* lib. VIII. 94. Elegans *Euripidis* *Bacchi.* vs. 1037. πλὴν ἐπ' ἐξηργασμένῳ Κανέῳι χαίρειν, ὡ γυναικίς, οὐ καλόν. Utitur plus simplici vice *Aeschylus*, in *Pers.* vs. 526., *Agamem.* vs. 1388. etc. *WESS*.

15. ἔργον ἐκ τῆς) Hic quoque vetus et *Vallae* reperta lectio revocabitur, ἔργον ἐκ τῶν τῆς Κυρηναίων πόλεως, urbe *Cyrene* ultro abstinerebat; sive, semet ipse volens arcebat urbe. Male vir *Cl.* verbum ἔργον reddidit arcebatur: apud *Herod.* ἔργισθαι, formae mediae verbum, significat semet arcere,

adeoque abstinere. Lib. II. c. 18. θηρίων βοῶν μὴ ἔρυσθαι, idem est ac θηρίων βοῶν γένεσθαι, IV. 186. Similiter πολλῶν ἐπιταξάντες ἔρυσθαι, lib. V. c. 57. VALCK.

CAP. CLXV. 7. Εὐεργισίας εἰς Καμβύσην) Non neglexit in Polyaei lib. VIII. 47. apud Aryanden τὰς εἰς Καμβύσην εὐεργισίας Pheretima. In pingendo Satrapae nomine libri Strategematum et Pollucis [vide mox ad cap. 166, 9 seq.] discordēs quoque sunt, in vulgatum tamen proniores. WESS. — Arcesilai non meminit Herodotus III. 13. ubi donorum mentionem facit, ad Cambysen a Cyrenaeis missorum: quae quidem dona neutiquam benigne a Cambyse accepta esse ait, sed per contemptum militibus ab illo projecta. Videtur deinde Arcesilaus traditā Cambysi Cyrenaicā melius de illo voluisse mereri. In Graecis nostris lin. 8. vitiosum ἰδωνι, pro ἰδωνι, facile vel tyro quilibet corriget. S.

CAP. CLXVI. 3. παριστῦμινος) Ionum ex more, saepe spreto. Dederunt schedae ἀποστῦμινος c. 154., praebebunt illud ipsum c. 203. tum ἀνταγωνιζόμενος lib. V. 109. atque his similia. Ex Darii studio, quod Aryandes stolidè aemulabatur, aurum multo purissimum ψῆγμα Δαρείου χρυσοῦ apud Plutarchum in Pactolo, et numi aurei Δαρικαί, Darici. Negant Critici ad Comici Ἐκκληζ. vs. 589. appellatos ἀπὸ Δαρτίου, τοῦ Εἰζέου πατρός, sed ab alio rege Dario: sequitur Suidas, et omnibus Harpocratio prior. Equidem his dicam inpegi Observ. lib. II. 24., nec poenitet: nihil ad arguendos manifestius Herodoteis. Succurrit tamen labanti Grammaticorum fidei amicissimus H. Venema, Herodotea probans, Dariumque Hystaspiden Persis Daricos cudisse, Medis vero antiquiorem Darium, nomine Medum, cuius exemplum rex Persa fuerit imitatus, Dissert. ad Vatican. Daniel. p. 160. WESS.

9. 10. καὶ τὸν ἑστὶ ἀργύριον) Ita ex schedis oportuit. Polux argentum Ἀργανδικόν lib. III. 87. VII. 98. hinc derivavit: quae de Daricis ibidem, ἀπὸ Δαρείου, ὡς ἐπ' ἐκείνου ἀκριβοτέρος εἰς κέρτασιν τοῦ χρυσοῦ, ostendunt originem. Statim ἐκασταρίστο [lin. 12.] dubio caret. WESS.

CAP. CLXVII. [5. ἄνδρα Μαράφειον) Vide I. 125, 13. S.]

Ibid. Βάδρον) Haesito, quid verius certiusque. In pro-

priis nominibus frequentissima msatorum discordia. Idem classis praefectus c. 205. Βάρης, ubi *Badres* Laurentius, quod retineo: Μάδης codicis *Vind.* huc ducit, ex confusione litterarum β et μ in codicibus tritissima. Mox [lin. 9.] αὐτοὶ ὑπεδέκαστο ex c. 200. liquidissimum. WESS. — Infra c. 205., ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός dicitur Βάρης: ob tantillam scriptionis, librario procul dubio imputandam, differentiam non debuerant tanquam diversi considerari *Badres* et *Bares*: genuinum forte nomen Βάρην onerat littera male repetita. Alexandri Macedonis sororem habuisse dicitur Βουβάρης ἀνὴρ Πέρσης, VIII. 136. et V. 21. qui idem videtur, cuius nomen scribitur Βούβαρις VII. 21. Persam Κερσίβαρ ex *Clearcho* memorat *Athen.* X. p. 416. B. hinc *Aelian.* Var. Hist. I. 27. Ab Aegypti satrapa *Aryande* classem et exercitum accepisse *Pheretimam*, *Herodoto* consentit *Polyaenus* VIII. 47. VALCK.

12. πρόσχημα τοῦ λόγου) Ex Latinis titulus inferendi belli, putes πρόσχημα τοῦ πολέμου *Vallam* vidisse, quale *Polybii* ὄνομα καὶ πρόσχημα τοῦ πολέμου lib. XI. 5. [XI. 6, 4. nostrae ed.] sed eius nec vola nec vestigium in manu descriptis. *Reiskii* elegans coniectura πρόσχημα τοῦ στόλου, oblitus expeditionis, in eadem haeret difficultate. Potius erit novationi vale dicere. Λόγου πρόσχημα velamentum et color sermonis est, quo veritatem dissimulabant Persae. Geminum germanum lib. VI. cap. 133. τοῦτο μὲν δὲ πρόσχημα λόγου (sic masti) ἦν: hoc colore inter fandum *Miltiades* utebatur. Post nonnulla, ἐφρόντιζε Δαρσίον [lin. 16.] ex *Aldi* et aliorum praescripto; ingrata erat βασιλῆος iteratio. Confer cap. 197. WESS.

13. ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, ἐπὶ Λιβύων καταστροφῇ) Ista *Herodotum* adieciisse ceteris opinor, ut commodam hoc in loco sibi pararet occasionem gentes recensendi *Libycae*: nam libenter ille narrationibus interiectis sic passim ab instituto sermone digreditur, ut lectorem semper iucunda varietate teneat et oblectet, ποιῶν ἐβουλήθη ποιῆσαι τὴν γραφήν, Ὁμήρου ζῆλωτῆς γινόμενος, ut scribit *Dionysius Halic.* in Ep. ad Pomp. p. 208., hac etiam in parte *Thucydidis* *Herodotum* praeferens, et fatetur ipsemet *Herodotus*, quaesivisse se digressiones, lectoribus velut ἀναπαύσεις IV. 30. πρὸς τὰς δὲ μὲν ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς εἰδίζητο. Istiusmodi *Thucydidis* imi-

pris nominibus frequentissima munda dicitur
classis praefectus c. 205. Bares, ubi Bares Lacon-
quod retineo: Μαλὴς codices Vind. hoc dicit, et munda
ne litterarum B et Λ in codicibus indistinctis. Hic
Bares variandi ex c. 100. liquidissimum. WESS.— in
c. 205. εἰ τὸ κατὰ τὴν ἀρχὴν dicitur Bares: ad hanc
descriptionis, librario procul dubio impetum. Cito-
tiam non debuerant tanquam diversi consensu
Bares: genuinum forte nomen Bares contra hanc
repetita. Alexandri Macedonis sororem habuisse
Bares: ἀπὸ Περσέως, VIII. 156. et V. 21. qui item
cuius nomen scribitur Bares: VII. 21. Item hanc
Cleaarche memorat Athen. X. p. 416. a. hinc hanc
list. I. 17. Ab Aegypti satrapa Aryandis clausa et
itum accepisse Pherechim, Herodotus c. 100. p.
III. 47. VALCK.

12. πρὸς τὸν τοῦ λόγου Ex Latinis titulis
utes πρὸς τὸν τοῦ λόγου Vallam videtur. Hic
μαλὴς καὶ πρὸς τὸν τοῦ λόγου lib. XI. 5. [Hic
h.] sed eius nec vola nec vestigium in textu
cistui elegans coniectura πρὸς τὸν τοῦ λόγου
ditionis, in eadem haeret difficultate. Hic et
oni vale dicere. Αἰγύπτου πρὸς τὸν τοῦ λόγου
onis est, quo veritatem dissimulabat. Item et
rmanum lib. VI. cap. 153. τὸν πρὸς τὸν τοῦ λόγου
u (sic msti) ὅ: hoc colore inter fides lib. XI.
tur. Post nonnulla, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς (in c. 100.)
aliorum praescripto; ingratum erat hanc
cap. 197. WESS.

15. ὅς ἐστι δὲ τὸν, in Adonis narretur] in
teciase ceteris opinor, ut commodum hoc in
raret occasionem gentis recensendi sic p. 100. et
ille narrationibus interiectis sic p. 100. et
mone digreditur, ut lectorem semper in
e teneat et oblectet, sicut et hanc in
αἰγύπτου ὁδὸς γνήσιος, ut scribit Diodorus Siculus
Pomp. p. 208., hac etiam in parte Diodorus
praeferebat, et fateretur ipse hanc
digressiones, lectoribus velut ornamentis
ὅς ἐστι δὲ τὸν πρὸς τὸν τοῦ λόγου

tatori Philisto prorsus evitatas digressiones supra modum
ineptas et fabulosas ubique captaverat Theopompus: hoc
ubi tradidit Dionys. in eiusdem Epistolae fine pag. 213.,
Critici mentem vox obscuravit perperam scripta: nam
ubi peccasse dicitur Theopompus κατὰ τὰς παραβολὰς, in
comparationibus, corrigi debet περιβαλὰς, quod p. 126, 3.
dicitur κατὰ τὰς τῶν περιβαλῶν ἐπιστολῶν, ubi eadem de-
signantur exempla: e quibus in transcurso redintegrari
poterit Theon. Soph. pag. 15. Theopompi Philipp. VIII. nar-
ratio ἡ τοῦ σιλῶν, de apio, nulla fuit; emendandum, ἡ
τοῦ Σιλῶν, vel περὶ τοῦ Σιλῶν, de Sileno, qui in Mace-
donia ferebatur adparuisse. VALCK.

CAP. CLXVIII. 13. Πλεῖνους) Tzetzes ad Lycop-
hron. vs. 149. Πλυνόν, πόλιν Λιβύης habet; quae huic lacui
si accubuerit, Πλυνός, ut veteres schedae, optabilior.
WESS. — Scylaci, plurali numero, Πλύνει λίμνη, pag.
106. ed. Gron. S.

CAP. CLXIX. 1. Γιλγάρμαι) Stephani Byz. Γιλ-
γάρμαι, ἔθνος Λιβύης, Ἡρόδοτος δ. robur accipit ex Med. et
sequacibus, vicissimque addit. Recepi Γιλγάρμαι et Γιλ-
γάρμειον ex ductibus Codicum et Stephani, obsecutus Gro-
novio, cuius laudatio libri Florentini modum excedit. Re-
cepi tanto autem promptius, quod Brit. A., quo sicuti et
altero deinceps utar, clare Γιλγάρμαι, Γιλγάρμειοι, Γιλ-
γάρμειον. WESS.

5. Ἀζρίς) Callimachi πικρινὴν δι νάπαις Ἀζλιν ἔλαιον Hymn.
in Apoll. vs. 89. stabilit haec et superiora cap. 157., nec
nocet diversior, quae in Aldina eius et Basileensi constat
editione, scriptura, uti monitum antea [ad c. 157, 14.]
Quod de laserpitio, [lin. 6.] καὶ τὸ σίλφιον ἀρchetαι ἀπὸ τοῦ-
του, sive ἐκ τούτου: in Scylace p. 108. ed. Gronov. post in-
sulam Plateam, ἐν τῇδε ἀρchetαι τὸ σίλφιον φύσθαι γῆς: ubi
Gronov. quid velit postrema vox, nec exprimit Vossius, nec
ipse assequor, pro qua repono γνήσιον. Nonne φύσθαι γῆς,
aut γνῆσις, in arvis, lenius et propius? Multa de Silphio
Salmas. in Solin. p. 262. et ex Scylace φύσθαι γῆς. WESS.

CAP. CLXX. 2. Ἀσβύστας) Irrita opera Viri Ce-
leb. [Ἀσβύστας, qui nulli sunt, defendantia.] Ἀσβύστας in
Libya norunt complures, ab Holstenio ad Steph. Byz. signa-
ti, tum Lycophron quoque vs. 895. Quis Ἀσβύστας tandem?
Herodot. T. V. P. II.

Liquidus Mediceus lapsus ex schedis est Pass. Neque officit hilum, quod *Asbystarum* sedes latius in Africae mediterranea porrigatur ab aliis; siquidem in talibus multiplex variatio, et *Asbystae* minime maritimi. WESS.

CAP. CLXXI. 2. *Αὐσχίται*) *Stephani Αὐσχίται*, ἴθις *Λιβύης ὑπὲρ Βάρης*, optime hinc *Holstenius* emendat et *Cuperus* in *Syllóg. Epistol. Burmanni* T. II. p. 690. Certe *Αὐσχίται* in Codicibus *Diodori* et *Ptolemaei*, sicuti ad prioris lib. III. 49. adnotatum. WESS.

3. κατ' *Εὐσπερίδας*) *Promiscue*, *Ἑσπερίδης* et *Εὐσπερίδης*, cives *Ἑσπερίται* et *Εὐσπερίται*: quod in promptu magno viro non fuit, *Strabonis* lib. XIV. p. 957. D. [pag. 647. n. ed. Cas.] καὶ ἔτι ἐν τοῖς *Ἑσπερίταις* *Αἰθίοις*, reformanti ἐν τοῖς *Ἑσπερίταις* *Ἰβηρίαις*. Amnis enim *Lethaeus*, quo de *Geographus*, correctionem non postulat, siquidem similis tituli fluvius apud *Libyae Hesperitas*. Iterum *Strabo* lib. XVII. p. 1193. c. [p. 856. D. ed. Cas.] ἔτι δὲ καὶ λαμὴν *Ἑσπερίδων*, καὶ ποταμὸς *Ἰμβάλλης* *Λαθών*, seu, uti aliis, *Αἰθών*. Qui sequuntur [lin. 4.] *Cabales*, verius-ne *Bacales* scribantur, non finio. WESS.

CAP. CLXXII. [2. *Νασαμῶνις*) Horum iam facta mentio lib. II. c. 52. Confer vero paullo post, cap. 182. huius libri, ubi et de loco cui *Augila* nomen. S.]

6. τοὺς δὲ *Ἀττιλίβους* etc.) Credo ob oculos haec *Arriano* fuisse de piscium apud *Indos* captura, *Indic.* c. 29. p. 344. ὑπὸ ἡλίου ἀναιόντες, εὐτ' αἱ ἀφανισθῶσιν, καταλόντες: ubi mira *Celeb.* viri in participio isto fluctuatio. *Ἀττιλίβους* *Arch.* et *Vind.* habet *Eustath.* in *Dionys.* vs. 209. [ubi quidem mendose vulgo *Ἀττιλαίβους*, et *εἶδος δὲ ἀκμίδος ὁ Ἀττιλαίβος*.] novitque *Graecus Nalumi* interpres c. III. 17. Editum *Iones* maluerunt. *Vallam* autem, graviter in palmulis hic lapsam, primus adiuvit *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. c. 16., tum *Portus*, *Heraldus*, et *L. Bos* *Obs. Critic.* cap. 7., cui optimo viro temeritatem acerbius exprobratam nollem. Haeret adhuc animo iusta eius de malignitate *Gronoviana* querela, sancte testati, se, cum *Observationes* digereret, *Leopardum*, et quos nominavi, nondum lectitasse. Et quid si eorum aliquem versavisset, quis continuo omnium recordatur? Obsoleta haec quidem, sed memoriae praeclari Praeceptoris debita. Mox [lin. 8.] ἐπὶ γὰρ

ἰππότες; ex sch
vit: nam locustis
ἰππότες, non l
explicabunt. W
9. *ἰππότες* αὐ
sunt quidem *He*
tui, hoc illa loc
visum fuit prol
mile. Duae sun
iisdem dici poss
et *ἰππότες*, vel
rant secundum
μὲν *ἰππότες* αὐ
τι *μυρομένης*: q
cap. 8, 50. Ali
thysy. IV. 102
haec addita ratio
τόντις *πάρτις*, μὲν
a *Platonica* hae
dixerit τὰς *γυγ*
lib. VII. p. 461
nos *promiscuos*
rd. IV. 176. *Je*
tau, his apud *N*
na, atque a se
scripta, poster
Valla quidem
quaero quem
μυρομένης? Pra
rem miram
nocte δὲ *πάρ*
Diodorus etia
rat *Balearibu*
cienda censeo
Feminis eoru
patere; ---
cus; in reliqu
meo saltem
hitis autem
xx; δὲ *μυρομένης*

CAP. CLXXI. 2. *Asbystae* / *Stephanus Asbystae*

lib. III. 49. adnotatum. WESS.
Euterpeus) Promiscue, 'Euterpe, et Euterpe'

... non finio. WESS. [2. Нахъмъ] Нахъмъ

ἐπιτάσσοντες, ex schedis non sine consilio *Th. Galeus* laudavit: nam locustis, in pulverem conminutis, bene congruit *ἐπιτάσσειν*, non lacti. Erunt tamen, qui ἐπὶ γάλα πάσσοντες explicabunt. WESS.

g. ἐπίκοινον αὐτέων τὴν μίξιν ποιεῦνται) Quae posui verba sunt quidem Herodoti; sed nunquam mihi persuadere potui, hoc illa loco fuisse ab auctore collocata; quoque adeo visum fuit probabilius, aliis etiam reddere nitar verisimile. Duae sunt res sanequam diversissimae, tametsi de iisdem dici possint. ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῖσθαι, et ἐμφανῶς, vel κτηνηδόν, μισγίσθαι. Utrumque facere sueverant secundum Herodotum Auesenses in Libya, cap. 180., μίξιν ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν ποιοῦνται, οὔτε συναϊκόντες, κτηνηδόν τε μισγόμενοι: quod ibi addit de liberis, habet et Mela I. cap. 8, 50. Alterum in Scythia molles probarunt Agathyrsi, IV. 104., ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῦνται, hac addita ratione, ἵνα καθ' ἑνὴν τι τε ἀλλήλων ἴωσι. καὶ, οἰκῆσι ἔοντες πάντες, μήτε θῆῶν, μήτε ἔχθρῃ χρίωνται ἐς ἀλλήλους: quae a Platonica haeresi non ablundit; ut non iniuria Strabo dixerit τὰς γυναικας Πλατωνικῶς ἔχοντας κοινὰς καὶ τὰ τέκνα, lib. VII. p. 461. A. [p. 300. D. ed. Cas.] Gindanes Africanos promiscuos etiam probasse concubitus liquet ex Herod. IV. 176. Jam vero verba, ἐπίκοινον αὐτέων τὴν μίξιν ποιεῦνται, bis apud Nostrium de aliis posita, hinc arbitror aliena, atque a sciolo priorum memore primum in margine scripta, postea, ut fit, in contextum recepta. Primo ne Valla quidem ista legisse videtur in suo Codice; deinde quaero quem habeant inter se nexum μίξιν ποιεῦνται? - - μισγόμεναι? Praeterea, si dederat ista, cur tandem tanquam rem miram prodidit memoriae, novam nuptam prima nocte διὰ πάντων διεξελθεῖν τῶν δαιτυμένων μισγόμενων? quale Diodorus etiam Sic. institutum in insulis obtinuisse narrat Balearibus, lib. V. c. 18. Neque Mela legit, quae reiicienda censeo; dum sic vertit Herodotea lib. I. cap. 8, 55., Feminis eorum solenne est nocte qua nubunt omnium stupro patere; - - et tum cum plurimis concubuisse, maximum decus; in reliquum pudicitia insignis est. Evincit illud tandem, meo saltem arbitratu, comparatio moris Massagetarum. Istis autem reiectis, apte sibi respondent Herodotea: Γυναῖκες δὲ νομίζοντες πολλὰς ἔχειν ἑκάστης, τῷ πῶς παραπλησίῳ τῷ καὶ

Μασαγίταις ἐπὶ τὴν ἐκείνων προσηύχονται μίλογραι. Liqueet, opinor, non quod cum multis habuerint commune Massagetae, sed horum peculiarem quandam respici consuetudinem: quanam autem illa? Herod. I. 216. ait: Μασαγίταις αἰνῆς, τὸν Φαριεῖωνα ἀποκαμῆσας πρὸ τῆς ἀμαξῆς, μίλογραι αἰδεῶς: similiter Nasamones. Supra dixerat lib. I. cap. 205. [Sic haud dubie distincta verba in sua Adnotatione voluerat Valck. non (uti hic editum erat) „similiter Nasamones supra dixerat I. c. 203.“ quasi id quod I. 203. scribit Herodotus, ad Nasamones pertineret.] μίξιν τοῦτον τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἰμῶντα κατὰ τὴν τοῖς προβάτον. vide Zenobii Prov. p. 122, 17. VALCK.

[Zenobius I. c. (nempe Proverb. Cent. V. 25.) nil aliud, quod huc utcumque spectet habet, nisi quod de Massagetiis ait, ἐν ταῖς ὁδοῖς πλησιάζουσι. Verba ista, ἐπίκουροι -- μίλογραι, quae cum Valckenario aliena ab hoc loco iudicaverat Reizius, prorsusque Borheck abiecit, eadem eodem hoc loco minutissima differentia libri omnes agnoscunt: pariterque Eustath. ad Dionys. vs. 209. de Nasamonibus loquens, ἄλλοι δὲ καὶ πολυγυναικῆς τοῦτους ἰστοροῦσι, καὶ τὴν μίξιν τῶν γυναικῶν ποιοῦντας ἐπίκουροι: quae ex Herodoto desumpta esse, liquido adparet ex eis quae continuo deinde de divinatione ex somniis adiecta sunt. Et, cur ea verba ne Vallam quidem videri suo in codice legisse dixerit Vir doctus, nihil causae erat. Legerat eadem Valla, hisque latinis interpretatus erat, et cum eis in propatulo coeunt; quam in sententiam Coray apud Laroherum, ἵκῃν istam servans, pro ἐπίκουροι censet ἐπὶ κοίνοῦ legendum, quod idem valeat ac ἰμῶντας, I. 203, 14. et III. 101, 2. Sed ne hac quidem ut novatione utamur ulla necessitas urget: nec enim video quid prohibeat quo minus constantem librorum scripturam teneamus, et ἐπίκουροι μίξιν, ut IV. 104, 2. et 180, 23. de promiscuo coeum intelligamus: qua item notione I. 216, 2. de Massagetiis ait, ταῦτα (ταῖς γυναῖκι) ἐπίκουροι χρίονται: nempe ἐπίκουροι adverbialiter, pro ἐπίκουροις: mulieribus in commune utuntur, promiscue coeunt. Et sicut hic mos apud Massagetas non impedit, quo minus (ut ibidem refert Noster) uxorem quisque ducat: sic non secum pugnant quae hic de Nasamonibus traduntur. Quærit Valckenarius, quem habeant inter se nexum μίξιν ποιοῦνται --- μίλογραι? At perapte ista ne-

ta sunt, ἐπίκουροι. Massagetae μίλογρον turbase diinterposita: qua nullo incommo. Illud quidem ne minem id verbu

11. ἐπὶ τὴν ἐκείνων simili ritu ὁ δὲ δον, plura abau gens lib. XVI. I getis ad lib. I. I. recepit: nihil i ἐπὶ μίλογραι. V. utroque, ἐπὶ ο batulo. De Mos Scholiasta. VAI pro ista coniecti telliges quam si lin. 14. vitiosum emplo in nostr

20. ἐπίκουροι servandumque νομῶντας, κατὰ ad Diodori lib. ma c. 57. ad h fuerunt, rata cum recipiat. meris saepiusc bet. [Quoniam posuit Wes. masti offerebat dandae accipere necum in A limer. T. I. p. CAP. bulam enarrat Pyllor, ait, stro suocensu strum (proin

κα sunt, *ἐπὶκοινοῦν* -- *μῆλιν ποιῶνται τρέφω παραπλησίω, τῇ καὶ Μασσαγίταις μίσγονται, ἐπὶαν* etc. Videtur Virum doctissimum turbasse *distinctio paullo fortior post verbum ποιῶνται interposita*: quae si cui incommoda videtur, tolli prorsus nullo incommodo poterit, aut simplici *commate* mutari. Illud quidem negare nolim, si abesset h. l. *μίσγονται*, neminem id verbum magnopere desideraturum fuisse. S.]

11. *ἐπὶαν σκίμωνα προσήσονται*) Strabo in Arabum consimili ritu ὁ δὲ φθάσας εἰσιὼν μέλυνται, προθίς τῆς θύρας ἰδβδον, plura absurditatis pro nostro more plenissima adiungens lib. XVI. p. 1129. D. [p. 783. A. ed. Cas.] De Massagetis ad lib. I. 216. WESS. — Gronovius e Med. *σκίμωνα* recepit: nihil interest, hoc probetur, an ante receptum *σκίμωνα*. Venit in mentem aliquando diversum ab utroque, *ἐπὶαν σκίμωνα προθήσονται*, in propatulo posito grabatulo. De Mosynoecis legatur *Apollon. Rhod. II. 1025.* et Scholiasta. VALCK. — At apud *Apollon. l. c.* nihil, quod pro ista coniectura faciat, reperies: quin potius inde intelliges quam sit ridiculum de grabato h. l. cogitare. Mox lin. 14. vitiosum *διατυμένων*, pro *διαιτυμένων*, e Reiziano exemplo in nostrum irrepsit. S.]

20. *ἐπικατακοιμίωνται*) Servat verbum Ionismi indicia, servandumque fuerat. In illa incubandi superstitione *ἐπικοιμᾶσθαι, κατακοιμᾶσθαι*, et eiusdem originis alia teri, dixi ad Diodori lib. I. 53. Constat quoque, *Tertullianum* de Anima c. 57. ad haec alluisse. Quae statim e mastis mutata fuerunt, rata hac lege habeo, si *τούτω* etiam *χρᾶται* locum recipiat. Non obliviscor moris, in vocabulorum numeris saepiuscule variantis, qui suum tamen modum habet. [Quoniam ἴδῃ, ut par erat, in contextu cum Gron. posuit Wess.; mireris cur non perinde *χρᾶται*, quod ei masti offerebant, haud continuo receperit.] Illa vero dandae accipiendaeque fidei, quae subsequitur, consuetudo, necdum in Africa prorsus eviluit, teste sollertissimo Shaw Itiner. T. I. p. 309. WESS.]

CAP. CLXXIII. 5. *ἰσπαρτύοντο ἐπὶ τὸν Νότον*) Fabulam enarrans ex Herodoto Gellius Noct. Att. XVI. 11., *Psyllos*, ait, re aquaria defectos, eam iniuriam graviter Austro suocensuisse; decretumque fecisse, uti armis sumtis ad Austrum (proinde quasi ad hostem, iure belli res repetitum,) pro-

facisoerentur, etc. Ista forsā in vulgus vicini sparsere Nasamones, a quibus gens Psyllorum prope internecione sublata dicitur Plinio Nat. Hist. VII. c. 2. *Herodotus* fabulam se tradere formula significat adiecta: λέγω δὲ ταῦτα τὰ λεγόμενα Αἰθίοις: qualibus utitur in fabulosis aut certe rebus dubiae fidei. Qui lenem non sentiunt historici nostri suavitatem, *Herodotum* ob ista talia, si lubet, exagitent huius seculi sophi! Quas innumerabiles esse scribit apud *Herodotum* fabulas, [de Legib. I. 1.] ne *Cicero* quidem vitio vertit historiae patri, neque severissimus ipsius *Thucydidis* et *Platonis* censor *Halicarnassensis* *Dionysius*; qui et antiquioribus et *Herodoto* necesse fuisse docet, quas a singulis sibi gentibus traditas accepissent, fabulosas etiam narrationes tradere memoriae, atque ita περιῶλλον τοῖς μνησθῆσιν ἐπισυδῆσαι τὰς τοπικὰς ἀναγραφάς, T. II. pag. 226, 52. [de *Thucyd.* c. 7. T. VI. ed. Reisk. p. 823.] VALCK.

8. ἔχουσι τὴν χώραν οἱ Νασαμῶνις) Superiora culte, sed liberius, Latine expressit *A. Gellius* Noct. Att. XVI. 11. Etsi autem *Psyllorum* natio internecione sublata fuerit, durarunt nonnulli in seriora aevi tempora. *Plinius*, qui *Nasamonibus* excidii causam adsignat: Genus hominum, ait, ex iis qui profugerant, aut, cum pugnatum esset, abfuerant, hodieque remanet in paucis: Hist. Nat. lib. VII. cap. 1., ubi *Harduinus*. WESS.

CAP. CLXXIV. 3. οὐτε ὅπλων ἐκτέταται ἀρήιον οὐδὲν) Rectum est ἔπλων ἐκτ. ἀρήιον. *Argippaei* IV. 23. ἐπὶ λέγονται εἶναι, οὐδέ τι ἀρήιον ὅπλον ἐκτέταται. *Apollonius Rhod.* inter se permutat τεύχεα δῆια, et τεύχε' ἀρήια. *Philostratus* *Acæten* pingit ὅπλα μὲν ἐνδεδυνότα ἀρήια γίγαντός τινος, Icon. pag. 882. *Eustath.* in *Dionys.* vs. 217., οἱ Γαράμαντις -- οὐτε ὅπλα ἔχουσι πολεμικὰ κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, οὐτε αἰμυνοῦσθαι αἰδαν. Gentis illud nomen servandum statuit *Salmas.* in *Solin.* p. 384. mihi *Pintiani* non displicet sententia ad *Melam* p. 52. VALCK. — *Scil. Pintianus* ad *Melae* I. 8. sub fin. statuit, Γαράμαντις hoc cap. ex *Melae* codicibus in Γαμφάσαντις esse mutandos, quo distinguatur hic populus ab illis *Garamantibus*, de quibus infra cap. 183. agitur. Ac sane ita diversa sunt quae de utroque populo memorat *Noster*, ut vix credibile sit, utrobique de eodem populo agi. Quod si etiam cum *Larchero* (in *Not.* ad h. l. et in *Indice*

sciscerentur, etc. Ista forsas in vulgus viciis quædam
samones. a quibus gens Psyllorum prope interuenit
lato dicitur Plinio Nat. Hist. VII. c. 2. Herodotus autem
se tradere formula significat adiectum. Ista enim
γυναικῶν αἰσῶν: qualibus utitur in fabulis ut nec in
dubiae fidei. Qui lenem non seruiunt huius
suauitatem. Herodotum ob ista talia. si habet. epe
huius seculi sophi! Quas innumerabiles esse uerba
Herodotum fabulas, [de Legib. l. 1.] de Curo quæ
tio vertit historiae patri. neque seruitutis ratio
cydis et Platonis necesse fuisse dicit. huius
antiquioribus et Herodoto necesse fuisse dicit. huius
gulis sibi gentibus traditas accepissent. huius
narrationes tradere memoriae, atque ita eas
S. ἵστανται τὴν ἑσθίαν τὴν Νασαμώνων. T. II. p. 321. [de
Thucyd. c. 7. T. VI. ed. Reisk. p. 321.]
S. ἵστανται τὴν ἑσθίαν τὴν Νασαμώνων. Superius
liberius, Latine expressit A. Gellius Nat. l. 1. c. 1.
Etsi autem Psyllorum natio interuentione
durarunt nonnulli in seriora aevi tempora
Nasamonibus exidit causam adsignat. Iam
ait. ex iis qui profugerent, aut, cum pugnantibus
hodieque remanet in pauci: Hist. Nat. lib. V. cap. 1.
Harduinus. WESS.

CAP. CLXXIV. 3. οὐκ ἔστιν ἡμεῖς
iv) Rectum est ἔστιν ἡμεῖς. Atque
ἵστανται τὴν ἑσθίαν τὴν Νασαμώνων. Atque
inter se permutat τὴν ἑσθίαν, et τὴν ἑσθίαν
scien pingit ἑσθίαν τὴν Νασαμώνων. Atque
ag. 882. Eustath. in Dionys. vs. 217. ἡμεῖς
ἑσθίαν τὴν Νασαμώνων τὴν ἑσθίαν τὴν Νασαμώνων
entis illud nomen seruandum statuit. Sed
34. mihi Pintiani non displicet sententia ad Melae
ALCK. — Scil. Pintiani ad Melae l. 1. c. 1. c. 1.
ἑσθίαν τὴν Νασαμώνων: hoc cap. ex Melae codicibus
esse mutandos, quo distinguatur hic populus
ramantibus, de quibus infra cap. 183. quod
diversa sunt quæ de utroque populo meminit
vix credibile sit, utrobique de eodem populo
tiam cum Larchero (in Not. ad h. l. c. 1. c. 1.)

Geogr.) aliisque viris doctis, duas eiusdem populi tribus
statuas, quarum altera, de qua hic agitur, fixas tran-
quillasque sedes in oasi quadam habuerit, altera nomas
fuerit atque errans; mireris a Scriptore nostro cap. 183.
nullo verbo significari, Garamantes illos, de quibus ibi
agitur, esse eundem populum, aut aliam eiusdem populi
tribum, aut certe cognominem illius, de quo hic. Quare
quum de Garamantibus cap. 183. ita loquatur, tamquam
de populo cuius nullam antea mentionem fecisset; quum-
que et ex eodem Mela et ex compluribus aliis auctoribus
noti sint iidem illi Garamantes, de quibus ibi agitur;
sane quam probabile patri, huius populi, qui hic memo-
ratur, diversum fuisse ab altero illo nomen. At Hero-
dotei quidem libri, qui hodie supersunt, nihil hic variant,
nisi quod Γαράμαντες nostrae membr. F. praeferunt:
Γαράμαντες vero suis in Herodoti exemplaribus h. l. non
solum Eustathius legerat, sed iam olim multo vetustior
Stephanus Byz. Verum cum Mela consentit Plinius, eundem
hunc Herodoti locum ob oculos habens, quum lib. V. cap.
8, 8. scriberet: Gampasantes, nudi (scil. sine armis;
γυμνοί, ut Graeci dicunt;) praeliorumque expertes, nulli exter-
no congregantur. Quod ad scripturam ἔπλον adtinet, recte
eam restituit Wess. et recte sic ms. F. cum aliis, non ὅπλων,
ut per operarum socordiam in nostra Var. Lect. positum. S.

CAP. CLXXV. 3. ἔχονται τὸ πρὸς ἑσθίαν) Cum
Abreschio τοῦ πρὸς ἑσθίαν. malo ob scriptoris aduertentiam.
Quid propter λόφους κείρονται [lin. 4.] Portus et Salma-
sius de Coma p. 541. fuerint machinati, Gronovius, a cuius
iudicio non discrepo, docebit. Κεῖρονται, quod in
coniecturam docti viri venit, nimium est, adversosque ex-
peritur Codices cunctos. WESS. — Bene habet τὸ πρὸς
ἑσθίαν, nec sollicitari debuit: est abundans ille τὸ arti-
culus, (sive per ellipsin pro κατὰ τὸ positus) centies No-
stro frequentatus in huiusmodi formulis, sicut proximis
in verbis τὸ δὲ κατὰ τὴν θάλασσαν. conf. c. 191, 1. Geniti-
vus casus ad verbum ἔχονται pertinens, in proximo est,
nempe Νασαμώνων: unde hic facile αὐτὸν subintelligitur. λό-
φους κείρονται, ad verbum, cristas sibi tondent: id est, capil-
los tondendo (eo modo qui mox exponitur) cristas sibi ef-
ficiunt. S.

6. στρουθῶν καταγαίων δορὰς φορέουσι) De Aethiopum armatura, προβλήματα δὲ ἀντ' ἀσπίδων ἱκνούντο γράνων δορὰς, lib. VII. 70., ut absonum adeo non sit quod proditur, eoque minus, quoniam Arabes struthophagi ταῖς δοραῖς τῶν στρουθῶν σκισσάθηντις avium earum venatui indulgebant, si Straboni, quem Pollux l. 138. spectasse videtur, fides, lib. XVI. p. 1117. c. [pag. 772. b. ed. Cas.] Iam cur Valla hic et cap. 392. subterraneos struthiones elegerit, causam habuit ex Graeco nimis presse sumto: Latine qui ita adpellarit, novi neminem. Στρουθοὶ χειραῖοι, passeress terrestres, quomodo praestat, Aeliano de Animal. XIV. 13. Alios bestiae magis quam avis, licet pennatae, ut Tertullianus Veland. Virgin. c. 16., titulos cumulatim doctissimi viri N. Heinsius ad Carm. de Phoenice vs. 145. et S. Bochartus Hieroz. Part. II. p. 221. congesse- runt. WESS.

7. 8. ἐκ λ' ὁ θ' οὐ καλυμμένου Χαρίτων) Λόφου Χαρίτων mentionem Critici deposuerunt ad Pindari Pythion. Od. V. vs. 32. ex Callimachi fragmento: *Η ὑπὲρ αὐτῶν, sive, ex Ruhnkensii emendatione ἀστράλιον, Χαρίτων λόφον: de quo et Nicolaeneti Epigrammate in Dissert. Herodotea cap. 2. plura. WESS. — Vide Callimach. ed. Ernest. p. 534. S.

CAP. CLXXVI. 3. περιφύριζ δερμάτων) Aut falsus aut mendosus est Sextus Empiric. Hypotypos. lib. III. 24. p. 177. cum de Aegyptiis, ὅτι αἱ πλείστοις συνῶνται, καὶ νόσμον ἔχουσι περιφύριον, σύνθημα τοῦ παρ' αὐταῖς σιμυλογήματος. Nihil tale de eius nationis feminis. Scribi potest in Philosopho παρὰ δὲ πολλοῖς τῶν Λιβύων, loco Αἰγυπτίων, cum Berglero. At sunt in illa Sexti disputatione alia, negligerenter posita, ut alias observabitur. WESS.

CAP. CLXXVII. 5. ὁ δὲ τοῦ λοτοῦ καρπός etc.) Loti Cyrenaeae habitum attigit lib. II. 96., nihil dissentiente Polybio, sicuti animadvertit Athenaeus lib. XIV. 18. pag. 651. Utrum autem eadem ex loto cibus et vinum Lotophagi confecerint, Is. Vossius ad Scyllae. p. 114. ed. Gron. et Bod. a Stapel in Theophrastum Hist. Plant. lib. IV. 4. p. 327. operose disputant. WESS. — Lib. II. 96. Loti arboris vel arbusti mentionem obiter fecerat Herodotus: hic de fructu agitur. De utroque Polybius disseruit, referente Athenaeo lib. XIV. cap. 65. nostrae ed. Vide Polybium nostrum lib. XII. cap. 2. et quae ad eum locum

Hermannus olim noster, Tom. VIII. Polybii nostri pag. 121. disputavit. Conf. *Munko Park, Voyage dans l'Intérieur de l'Afrique* p. 157 seq. ubi et icon arbusti et fructus. Iconem etiam exhibet *Desfontaines*, in *Comment. de Loto Lotophagorum*, inter *Acta Acad. Scient. Paris.* 1788. pag. 443. S.

4. γλυκύτατα δὲ) *Eustathii* γλυκύτατος aberrat, nec laudatorem *Th. Galeum* merebatur. *Herodoti* amatorem talia non morabuntur. WESS.

CAP. CLXXVIII. 1. Μάχλεις) *Is. Vossius* Nostri Μάχλεις et *Nicol. Damasceni* Ἰαλχλινεῖς apud *Stobaeum* eodem incertissimā censuit coniecturā: probabiliore *Holstenius* et *Berkelius* Μάχμεις in *Stephani* Μάξμεις hinc instaurant. *Machlyas* non neglexit *Plinius* *Hist. Nat.* VII. 1. WESS. — *Literarum* venatores hulus nominis invenient vestigia in Ἰαλχλινεῖς, quorum Λιβύων morem enarrat *Nicolaus Damasc.* *Stobaei* pag. 293, 50. atque ibi restituent mecum Μάχλεις. Qui *Herodoto* c. 191. Μάξμεις, similiter dicti fuerant in *Hecataei* *Periegesi*: Μάξμεις invenit in suo *Cod. Stephanus Byz.* et probabiliter scripserat in ista voce, εἰς δὲ ἱεροὶ Μάξμεις, καὶ ἱεροὶ Μάχλεις, uti corrigit *Berkel.* pro Μάχμεις: facilem errorem fuisse monstrant saepius a librariis confusa συντακμεν et συντάλμει. VALCK.

[3. ἐπὶ ποταμὸν μίγαν) Locum hunc tractans *Heeren* in *Ideen etc.* T. II. p. 42 seq. suspicatur ex *Argonautico* quodam poeta exaggeratam esse fluminis magnitudinem. Augget eam etiam *Steph. Byz.* (voc. Φίλα) in citando hoc *Herodoti* loco ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μίγαν scribens. S.]

6. τῇ οὐτομα Φλά.) Quae in palude *Tritonide* fuisse dicitur insula Φλά, Φίλα dicta videtur in *Cod. Steph.* ut illa nobilior inter *Aegyptum* et *Aethiopiam* sita: prostant hinc descripta verba quaedem apud *Steph.* ubi pro ἐκδιδόντος scribi debuerat ἐκδιδόντος. VALCK. — Dubium est, an Φίλα *Stephan. Byz.* hic invenerit olim. Excitat Nostri verba illa in voce, nomen Φίλα non adiungens. [Postrema ab *Epitomatore* forsitan ommissa.] Utcunque fuit, extremae *Aegypti* Φίλα, sive Φίλαι potius apud *Diodorum* lib. I. 25. longissime a *Tritonide* absunt palude. Sequentia, *Λαυρεντίου* Φασι λόγων ἵσαι, a *Laurentio* male reddita, *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. 16. explanavit. WESS. — Bene *H. Ste-*

phan. in ora: *Aiunt editum esse Lacedaemoniis oraculum de deducenda in hanc insulam colonia. S.*

15. *ἰαθισπίαρτα τι τῷ τριπόδι*) Consideranda docti homines viderunt, tanquam *διεπίαρτα* *ἰα* τῷ τρι. *super sive ex eo tripode vaticinantem.* Non discrepat ex Oraculo in Eusebii Praep. Euangel. lib. V. 12. καὶ ἀγάλματι πολλόν Κίον ἱπυχόμενος. De tripode isto multa ex his Herodoti in Alex. Lycophron vs. 887., tum Pindarus, [Od. Pyth. IV.] Apollonius Rh. [IV. 1548 seqq.] non usque quaque concordēs, et Diodorus lib. IV. 56. WESS.

CAP. CLXXX. 1. *Ἀντίς*) Is. Vossius adscripserat *Ἀντίσι*: quos amplo hinc intervallo c. 171. Herodotus removet, et Stephanus damnat, *Ἀντίς* optime legens. Attica *Ἀντίς*, βασιλῆς, ἱππῆς, Herodotus improbat: sicubi occurrunt, librariis debentur. Adl sodcs lib. VI. 57. WESS. *Ibid.* *Ἀντίς*) In Apollodori Periegesi [apud Steph. Byz.] *Ἀντίς*, dicti videntur Ionico Herodoti flexu *Ἀντίς*. Attica veteri dialecto nomen scriberetur *Ἀντίς*. VALCK.

8. *τὰ πάτρια ἀποτελεῖν*) Laudo Arch. *ἱππῶν*, quale c. 186. καὶ ὅρας ἱππεύουσιν, et conplura ap. Portum. [Nec vero improbandum *ἀποτελεῖν*, hac praesertim notione, officium praestare, debitum honorem habere.] Laudo quoque καλῶμεν, a Gronovio praeclare illustratum. Τρωμάτων vocabulum [lin. 9.] dialectus tuetur, et Lucianus Dea Syr. c. 20. WESS. — Sed vide Var. Lect. S.

17. *τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κρῖνος*) In Platonis Tim. p. 24. v. Aegyptius sacerdos genti suae prae omnibus Asiaticis ἀσπίδων καὶ δοράτων usum et originem vindicat; mirifica de illis Porphyrio et Iamblichus nugantibus apud Proclum in Comment. pag. 48. Fabulam de Minervae natalibus spectavit Pausanias lib. I. 14. Kühnio monitore. Adde Aeschyl. Eu-men. vs. 292. WESS.

19. *Ποσειδῶνος εἶναι θυγατέρα*) Libycam attigit fabulam Pausan. in Att. p. 36., qua perhibebant illi Minervam Ποσειδῶνος καὶ Λήμνης Τριτωνίδος θυγατέρα εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο γλαυκούς εἶναι ὥσπερ τῷ Ποσειδῶνι ὀφθαλμούς. Habet ista, partim et quae sequuntur, ex Herodoto Eastath. in Dionys. vs. 267., λέγει δὲ καὶ, --- ὅτι μιν ἀνέστη (τι) ἡ Ἀθήνα τῷ πατρὶ Ποσειδῶνι ἐπειθὲν εἰς θυγατέρα (τοῦτοῦτοῦ διὰ θυγατέρα ἔλκεται) τῷ Διὶ. Adoptare sibi filium, υἱὸν τινὰ πυνέσχετο, frequens

apud Oratores;
dixerit, nemine
15. lunonem]
ridiculum comi
coelo fingeretur
[22. Μῆν δὲ
25. τῶν μιν
τῶ μιν accepti
c. 181, 16. et l
CAP. CLA
gitur Οὐτὼ μιν
--- μακάρις εἶσι.
ἡμῶν ἔχοντες
milia saepe su
CAP. CLXXX.
describitur, qu
iam olim medio
Rennellum e
tiague Heeren
p. 226 et seqq.
cum praecipuo
nii et Horneman
serat institutu
virorum scrip
3. εἰρήνη
uti lib. II. 99
fenderet: nun
sententiam ro
Aristoph. Lysi
τῶν οὐκ ἴλα
8. ἀνέστη
αὐτῇ Ecphra
σῶν, et quae
Bas.] Hinc v
T. I. p. 305
confidentius
sae non us
Cl. Alberti
ubere per Li
denter acc

apud Oratores; *θυγάτρα ποιήσασθαι* qui praeter Herodotum dixerit, neminem novi, nisi *Isaeum* p. 84, 12. et pag. 88, 15. Iunonem permovit adulter *υποποιήσασθαι τὸν Ἡρακλῆα*: ridiculum commemorat *Diodor.* *Siculus* ritum, quo hoc in coelo fingeretur peractum, lib. IV. c. 39. VALCK.

[22. *Μίξιν δὲ ἐπίκουον*) Vide ad c. 172, 9. not. Mox lin. 25. *τρίτου μὲνός* cum superioribus interpretibus pro *διὰ τρίτου μὲνός* accepi: de reliqua orationis structura conf. mox c. 181, 16. et III. 108, 20. IV. 53, 23 seq. S.]

CAP. CLXXXI. 1. *Οὗτοι μὲν οἱ* --- *εἰσάται*) Corrigitur *Οὗτω μὲν* ex c. 186. *οὗτω μὲν μέχρι τῆς Τριτωνίδος λίμνης* --- *νομάδες εἰσὶ*. Verum recurrit c. 196. *αὗται μὲν εἰσὶ τοὺς ἡμεῖς ἔχομεν Λιβύων ὀνομάσαι*: positaque in superioribus similia saepe sunt. WESS. — Locum istum *Herodoti* (a **CAP. CLXXXI.** usque **CAP. CLXXXV.**) quo *Via publica* describitur, qua mercatorum et omnino itineratorum societates iam olim media Africae deserta peragrarare consueverant, post *Rennellum* et *Larcherum*, exquisita diligentia solertiaque *Heeren* T. II. operis iam saepius a nobis laudati p. 226 et seqq. tractavit, et, quae ab *Herodoto* traduntur, cum praecipuorum *Itineratorum*, in his recentiorum, *Brownii* et *Hornemanni*, contulit observatis. Nostrum quum non ferat institutum, ut singula persequamur, ad illorum virorum scripta remittimus Lectorem. S.

3. *ὄφρυν ψάμμης*) *Ὀφρύη ψάμμος*, si *ψάμμνος* foret, uti lib. II. 99. aut *ψάμμου*, sicuti deinceps, neminem offenderet: nunc suspecta merito manet. *ψάμμης* ex codicibus sententiam rotundat, alibi vix obvium. WESS. — Apud *Aristoph.* *Lysistr.* 1260. dorico idiomate senex ait, ἦν γὰρ τῶνδ' οὐκ ἐλάσσους τᾶς ψάμμης. S.

8. *ἀνακοντίζει ἐκ μέσου τοῦ ἀλός ὕδα*) Convenit *Callistrati* *Ecphras.* *Stat.* c. 14. *ὡς καὶ ἀνακοντίζειν θαλασσίους αὔρας*, et quae *Eustath.* in *Hom.* p. 995. 30. [p. 990, 45. ed. Bas.] Hinc vero, et post deinde iter. tis, *H. Stephani* *Thez.* T. I. p. 365. et *Palmerii* *Exercit.* p. 793. arguitur lapsus, confidentius asseverantium, vocem *ἄλς*, *ἁλός*, [in sing.] de *sale* non usurpari, sed semper de *mari*. Alia omnia docte *Cl. Alberti* *Observat.* in *Matth.* c. v, 13. De *salis* autem ubere per *Libyae* hos tractus copia, et caussa fertilitatis, pruden-
denter accuratissimus *Shaw* *Itiner.* T. I. p. 296. WESS.

13. ὡς καὶ πρὸτ. εἴρηται μοι) Dixit lib. II. 54. et de Iove προσπρόσω, qui Athanasio προσέφαλος Ἀμμων Orat. ad Gent. T. I. p. 9. cap. 42. eiusdem libri. WESS.

15 seqq. ὕδωρ κρητῶν ἰὸν etc.) Ex illis qui de mirabili hoc Solis apud Ammonios fonte egerunt, Herodotea mihi videntur vestigia sequuti Arrianus Ἀναβ. Ἀλ. III. c. 4. Curtius IV. 7. et Mela, I. 8. Unius Curtii ponam verba: Fontem aquam Solis vocant: sub lucis ortum tepida manat; medio die, quum vehementissimus est calor, frigida eadem fluit; (contra τὸ ὕδωρ μεσημβρίας γίνεσθαι θερμὸν, tradiderat Aristoteles, testibus Sotione π. Τδ. Παράδ. p. 125. et Antigono Carayt. c. 159.) inclinato in vespem calecit, media nocte fervide exaestuatur; quoque propius nox vergit ad lucem, multum ex nocturno calore decrescit; donec sub ipsum diei ortum adsueti tepore languescat. Singula cum Herodoteis comparari poterunt. VALCK. — Conf. quae ad Antigonum a Beckmanno adnotata sunt. S.

18. ἀποκλινομένης δὲ τῆς ἡμέρας) Mutari non debet. Lib. III. c. 104. ἀποκλινομένης δὲ τῆς μεσημβρίας: sole a meridie devero. Vulgo Sol in vespem inclinatus κλίειν dicebatur: vide Laecae Ev. ix, 12. et Weisten. VALCK. — Nempe duobus vocabulis ἀπὸ κλινομένης scriptum voluerat Reisk. S.

20 seq. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν etc.) Haec mutanti docto viro in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 112. non accedo: deest causa, et vetant Codd. Posset ἐπὶ δὲ porro, deinde, uti in Indic. Arriani p. 316. sumi, si necessitas, quae nulla, urgeret. Vide lib. III. 104. [ἐπὶ μᾶλλον ἰὸν, magis magisque progrediens.] Πελάζῳ iustum et satis protectum est. [conf. II. 19, 10.] De miraculo huius fontis Diodorus etiam lib. XVII. 50. et isthic advocati. WESS. — Similem quodammodo fontem eisdem in locis Brownium et Hornemannum vidisse refert Heeren I. c. p. 239. S.

Ibid. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν --- πελάζει) Illud ipsum ἐπὶ μᾶλλον Codex praebet Arch. in loco simillimo III. c. 104. ἀποκλινομένης τῆς μεσημβρίας γίνεταί σφι. (Indis) ὁ ἥλιος κατόπιστ' τοῖσι ἄλλοις ὁ ἰωβινός: καὶ τὸ ἀπὸ τοῦτον ἐκινῶν ἔτι μᾶλλον ψύχει, ἐς ὃ ἐπὶ δυσμῆσι ἰὸν καὶ τὸ καίρετα ψύχει: cui lectioni nisi faveret Cl. viri praeiudicium, alteram ego neque hic postposuissem. Arrianus de re eadem, ἀπὸ τῆς ἐσπέρης ἐπὶ θερμότερον ἔστι ἐπὶ μέσας τὰς νύκτας. In proximis nunc tan-

dem mihi quoque sincera scriptio videtur *Med. Cod. πιλᾶζει*, adpropinquat; quod verbum apud *Hesychium* etiam in *Πιλαγίζην* male fuit transformatum. Credo equidem *Gronovium*, quum huc pervenisset, veterem voluisse lectionem suo loco relictam p. 95, 38. [II. 19, 10.] Statuit *Is. Vossius* *πιλαγίζη* a *Mela* conversum *perservet*; sed nusquam illud in talibus legerat adhibitum. Erat, nam illuc abiit ante diem raptus, cui *παφλάζει* venerit in mentem, aptissimum quidem in talibus verbum; sed hic tantum locum invenit *πιλάζει*: illud autem alterum sequente colo sic expressit *Herod.* *τηνικαῦτα διέξει ἀμβολάδην*. *Curtius*: media nocte *fervide exaestuat*. Idem dicitur *παφλάζει*: de fonte bulliente ad *Tyana Philostr.* *Vit. Apoll. I. c. 6.* *παφλάζει ὥσπερ ὁ θερμανόμενος λίβης*: de crateribus fratrum *Palicorum Polemonis* nobis locum e *lib. de admirandis Siciliae fluv.* servavit *Maerob.* *Saturn. V. 19.* qui, τὸ ὕδωρ, αἶτ, φέρεται κολποῦμένον τε καὶ παφλάζον, οἷά εἰσιν αἱ δύναι τῶν ζιόντων ἀναβολάδην ὑδάτων. VALCK.

CAP. CLXXXII. 5. [*Αὔγυλα*] *Conf. cap. 172.* Locus hodieque eodem nomine celebratus ab *Itineratoribus. S.*

CAP. CLXXXIII. [4 seq. καὶ ἄνθρωποι οἰκίσουσι ἐν αὐτῷ, τοῖσι οὖνομα Γαράμαντιές ἐστι] Sic plane de hoc populo verba facere instituit, ut parum credibile videatur eundem hic populum significari, de quo haud multo ante iam ex professo disseruerat *Scriptor*. Vide quae ad c. 174, 3. notavimus. Quod mox adiicit auctor de *triginta dierum itinere a Garamantibus ad Iotophagos*: de illo itineris spatio consuli *Heeren* potest l. c. p. 255 seqq. *S.*

8. οἱ ὀπισθονόμοι βόες) *Boves ὀπισθονόμους* hinc *Aristoteles*, *Mela*, *Plinius*, *Aelianus*, mutuati sunt; quos magnus *Animadversor* [*Is. Casaubonus*] contra *Athenaeum* lib. V. c. 20. antestatur. [Vide *Animadv. in Athen. V. p. 221. e.*] Id addo, *Plinium* lib. V. c. 4. *Hist. Nat. Garamantas ab Augilis dierum XII. itinere separare*; qui διὰ δέκα ἡμερῶν ὁδοῦ [ut ait *Noster* *lin. 1.*] distabant tantum. Adjuvandus ergo optimus scriptor. WESS.

15. ἐς παχύτητα τε καὶ τρίψιν) *Τρίψιν* duritiem *Laurentius*; qua notione *τρίψιν* ignoro: attritum frictionemque indicare certum est: *παρὰ τὴν τρίψιν*, inter fricandum, in *Polyaeni* lib. VI. 1, 7. WESS. — Sed haud immerito

cum *Larchero* quaeras, quid sit quod dicat *corium* horum *bouum frictione praestare*? Nec vero cum eodem *Larchero* intelligenda *mollities* videtur. *Duritiem* cum *Schneidero* tenendum putavi, *firmitatem* intelligens, attritui frictionique diutissime resistantem. S.

20. σάυρας) Hoc sibi postulant schedae et Auctor ipse mel c. 192. nec minus *τιτφγαςι*, quo de ad lib. III. 110. WESS. — Σαύρας an σαύρους, legas perinde est: atque hoc, quod e superioribus editis revocavi, probatorum etiam codicum auctoritate nititur. Quoniam vero cap. 192. *femini*num genus communi consensu praeferunt libri, facile patiar *σαύρας* hic reponi. Caeterum conf. ad cap. 201. 6. notanda. S.

CAP. CLXXXIV. 3. Qui succedunt Ἀτλαντες, ex probabili Cl. *Salmasii* iudicio ad *Solin.* p. 292. *Rhiani* Ἀτδραντες sunt in *Steph. Byz.* voc. Ἀτλαντες, et *Nic. Damasceni* Ἀφάραντες. Nam qui deinceps memorantur *Atlantes*, utique ab his diversi situ et omni vitae instituto apud *Diodorum* lib. III. 54. et 56. Plerique tamen veterum unis iisdemque *Atlantibus* cuncta tribuunt, quae *Herodotus*. WESS.

Ibid. Ἀτλαντες, εἰ ἀνώνυμοι etc.) Parum videtur credibile, hos nominibus propriis carentes *Africanos* eodem universos designatos fuisse nomine quo decem ab his dierum itinere remoti, de monte nobilissimo Ἀτλαντες dicti; quantumvis, quae diversa veluti de diversis gentibus tradidit *Herodotus*, ad unos *Atlantes* retulerit *Mela* l. c. 8, 39. *Atlantes* solem execrantur et dum oritur et dum occidit, ut ipsis agrisque pestiferum; nomina singuli non habent: non vescuntur animalibus; neque illis in quiete qualia ceteris mortalibus visere datur. *Melam* sequuntur alii. Mihi quidem verisimillima *Salmasii* videtur sententia, in *Solin.* p. 410. vetustissimum mendum in *Herodoto* haesisse iudicantis; corrigendumque Ἀτδραντες, atque hos esse, qui Ἀτδραντες *Rhiano* dicuntur, et perperam Ἀφάραντες apud *Stobaeum*. In eadem opinione videtur *Is.* fuisse *Vossius*; nam *Atlantes* hos ad *Melam* vocat *Atarantes*. Vide iam mihi quaesio quam parum ab Ἀτλαντες distent Ἀτδλαντες et Ἀτάραντες: postremum, opinor, mecum genuinum indicabis munitum auctoritate *Rhiani*. *Eustathius* in *Dionys.* vs. 66. Ὁ τὸ Ἐθνικὰ γράφας ἔθνος Λιβυκὸν λέγει τοὺς Ἀτλαντας. Πικρὸς δ, α;

ἔπειν, Ἀτάραντας ἱστορεῖ. καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κεῖσθαι τοὺς Ἀτλαντάς, εἰ καὶ λέγονται μὴ βλέπειν ὀνείρους: hinc *Stephanum Byz.* emendandum vidit *L. Holsten.* Ad mentem *Herodoti Rhianus* Ἀτάραντας ἱστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κεῖσθαι τοὺς Ἀτλαντάς, οἱ καὶ etc. Nam *Atlantes* *Herodoti* λέγονται εὐτε ἔμφυτον οὐδὲν σιτίσθαι, οὐτε ἰνύπνια ὀρεῖν. *Atarantes*, ut opinor, ἀνάνυμοι εἰσι μόντοι ἀνθρώπων, et τῷ ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι καταρῶνται. De his *Nicolaus Damasc.* *Stobaei* p. 293. Ἀφάραντες (lege Ἀτάραντες) [sive Ἀθάραντες] Λίβυες ὀνόματα οὐκ ἔχουσιν, ἡλίῳ δὲ ἀνίσχοντι λοιδοροῦνται, ὡς πολλὰ κακὰ φήναι. Horum prius attigit et *Eustath.* in *Od.* θ', p. 327, 41. [p. 1609 extr. ed. Rom.] sequutus nobis etiam vulgatam in *Herodoto* scriptionem, [nempe Ἀτλαντάς nominans,] οὐδῖς, αἰτ, τῶν ἐκτὶ κυρίου ἐκληρονομῆσαι ὀνόματος. Alterum de malis precibus verbisque impiis in solem iactis. gente non nominata, prodiderunt praeterea *Strabo* XVII. p. 1178. A. [p. 822. ed. Cas.] et *Diodor.* III. p. 179. f. Utriusque verba quaedam cum *Herodoteis* operose compararunt *Salmas.* et *Is. Vossius.* VALCK.

4. ἀλίσιν μὲν) *Sales*, quos *Valla* ineptius verterat, Graecae doctissimus et pariter humanissimus *P. Leopardus* Emend. VII. 16. removit. *Homero*, ob *Odyss.* Θ'. 552. οὐ γάρ τις πάμπαν ἀνάνυμος ἐστ' ἀνθρώπων, *Atlantes*, sive *Atrantes*, ignorati fuerunt, ubi *Eustathius* non male, iudice *Steph. Berglero*. Mox ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι, soli superantissimo vertit *Vossius* ad *Melae* lib. I. 8, 28. quem vide. WESS.

15. οὐδέποτε γὰρ αὐτὰς ἀπολείπειν νίφειν) Vero fortasse respondet, quod hic de nimboso Atlantē. Cum tamen ex aliorum sermone fluxerit, placuit scriptura codicum; qui τὴν κίονα si dedissent, in ampliore fuissent honore. Namque *Herodoti* lib. I. 92. et Ionum ἡ κίων [foeminino genere] apud Criticos ad *Sophoclis Aiac.* vs. 108. et *Eustathium* et *H. Stephanum* de *Dialect.* p. 153. Κίονα οὐρανοῦ καὶ χθονὸς alia in re *Aeschylus* *Prometh.* vs. 349., *Homerum* aemulatus. Κίων οὐρανια συνέχει, νιφέτεσσ' Αἴτνα, *Pindarus* *Pyth. Od.* I. 35. audaci translatione. *Stanleium* ad *Aeschyl.*, *Abreschium* *Animadv.* in eum *Tragicum* lib. I. c. 5. p. 30. et *Alberti* *Peric. Crit.* cap. I. adi. WESS. — Quamvis praecipiant *Grammatici* (in quibus et *Etymologus*, p. 514 extr.) ὁ κίων dicere Atticos, ἡ κίων Ionas; licitum tamen, puto, fuit *Herodoto* promiscue et masculo et foemineo genere usur-

pare hoc vocabulum: quare, quum τὸν articulum longe plurimi probatissimique agnoscant libri, ferendum illum putavi; quem qui rursus eliminatum cupient, eos suo frui iudicio lubens patiar. Conf. ad c. 201, 6. not. S.

17. ἐπὶ τοῦτου τοῦ οὐρεος) Huius montis accolae si de monte suam traxerunt adpellationem, oportet ante memorati, atque ab his itinere decem dierum discreti, alio fuerint Herodoto nomine designati, cuius ut plerorumque Libycorum rationem ignoraverit. Ab his Atlantibus, qui neque animalibus vesebantur, neque insomnia visebant, qualia reliqui mortales, diversi fuerunt, si fuerunt uspiam, quos Ἀτλαντίους nobis humanissimos memorat et fortunatissimos Diodorus Sic. lib. III, c. 54. VALCK.

CAP. CLXXXV. 4. ἔστι δὲ ἀλός τι μέγαλον) Codicum in δὲ videtur ex lib. II. 176. in δὲ καὶ in Μέμφι adfirmari; discrepat tamen, ut attendenti patebit. WESS.

6. τὰ δὲ οἰκίαι τούτοις etc.) Domos ex sale structas (ἀλίνας οἰκίας) Gerrhaeorum Strabo memorat lib. XVI. p. 1110. c. [p. 766. v. ed. Cas.] WESS.

CAP. CLXXXVI. 5. ἀπαιῶσι πατίσθαι) Displacuit πατίσθαι Is. Vossio, Cornelioque de Pauw, πάσασθαι vel δατίσθαι amplexis; quorum utrumque posterius Medicei et aliorum ἀπτίσθαι. Tale Apost. Pauli μὴ ἄψῃ, μὴ γύσῃ, in Epist. ad Coloss. 2, 21. Plutarchi de Sanit. Tuenda p. 123. v. ἀπτίσθαι γὰρ αὐτῶν διὰ χρόνου παρήνει καὶ γένεσθαι: et Philonis Iud. Exsecrat. p. 931. v. ἄψεται γὰρ καὶ πατὴρ υἱοῦ σαρκῶν. Quae usum quidem eius stabiliunt, minime vero, hoc legitimum esse loco. Πατίσθαι Ionum librarii scholiis explicant, quale ἀπτίσθαι. Dedit sese instituti exemplum lib. II. 66. ibidem profligatum. Cl. Bos Observ. Critic. c. 7. πατίσθαι defendens, asperam iterum in reprehensionem [Gronovii] incurrit, ad S. Bochartum permeantem, quippe paria Phal. IV. 33. professum. Ὅπως ἐπιστηδύνουσι [lin. 7. pro ἐπιστελίουσι] etiam Valla vidit, blanditurque primo obtutu, ob καὶ εὐπαθείας --- ἐπιστηδύνουσι lib. I. 155; ex grammatici tamen, nisi omnia me fallunt, interpretamento. WESS.

5. ἀπτεσθαι) Ionicum et rarius πατίσθαι, Lamberto Bos probatum Obs. Crit. p. 40. Si plerique tamen codices Mediceo concinunt et Vallae, ἀπτεσθαι non temere reuice-

rem: de re vero est ἀπ-
batur apud
et apud H
καρπῶν. VA

CAP

dus tollet

7. Ἐπὶ

ptis: nam

ctum. Oī

ob eos, q

et Hesychi

ialis Var.

no interp

p. 727. soi

Οἰσπῆ, lan

in Arelae

ob sordes

et prior ed

rare apud

que simi

tudinem

WESS.

15. καὶ

rationem

πέρταται

dem spec

cis in u

Strabo V

Eq. vs. 1

CA

Postrem

Reiskii,

centuria

que capu

Alia Po

suam, q

tra ad P

trudens

primis

Herod

rem: de re eadem ponitur lib. II. c. 18. *μὴ ἔργεσθαι*, id vero est *ἄπτεσθαι*, sive *γεύσασθαι*, *πάσασθαι*, *πατίεσθαι*. Adhibetur apud alios interdum *ἄπτεσθαι* *gustandi* significatu, et apud Herod. II. 32. *ἄπτεσθαι τοῦ ἐπειόντος ἐπὶ τῶν δειδῶτων καρποῦ*. VALCK.

CAP. CLXXXVII. [3. *ποιῦντες, οἷόν τι*] *Commodius tolletur post ποιῦντες incisum. S.]*

7. *Ἐπειὼν τετραίτια γίνονται etc.) τετραίτια* ex Aldo et scriptis: nam *τετραίτις* postremae editionis operarum est delictum. *Οἷσπη* legatur, an *οἷσύνπη*, minimi refert. Prius ob eos, quos adpellavi, *Galenum*que in *Exegesi Hippocrat.* et *Hesychium* retinui. Quid sit, disquiritur. *Hier. Mercurialis* Var. Lect. II. 2. *stercus ovillum*, *διαχώρημα*, ex *Erotiano* interpretatur: *Steph. Monachus* ad *Barnabae* Epist. p. 727. *sordes ovium crassas et pingues*, fortasse praeter rem. *Οἷσπη*, *lana succida*, (sive *ἔριον τὸ ἀπὸ τῆς οἷας ἔν τοις λύμασι*, in *Aretaeo Cappadoc.* lib. II. 5. de *Morb. Diuturn.*) ignis ob sordes concretas satis est patiens. Melius *Monachus*, et prior eo ill. *Scaliger* Emend. Temp. lib. VII. p. 682. *durare* apud *Aethiopas* *Christianos*, *Muhamedanos*, *paganos*que similem ad *destillationes* vitandas *ustionis* consuetudinem, ab aliis in *superstitionem* versum, docuerunt. WESS.

13. *πάντων ὑγιεινέτατοι*) Aliam dat et magis probabilem rationem lib. II. c. 78. cur sint *Aegyptii* *μετὰ Λίβυας ὑγιεινέτατοι πάντων ἀνθρώπων*. Istam vocis formam ne hic quidem spernerem a Codd. oblatam. Proverbium erat Graecis in usu, *Κρότωνος ὑγιεινέτερος*, cuius originem pandunt *Strabo* VI. p. 414. A. [p. 269. ed. Cas.] et *Schol. in Aristoph. Eq.* vs. 1089. VALCK.

CAP. CLXXXVIII. 2. *ἡπτίονσι ὑπὲρ τὸν δόμον*) Postremum sincerum non puto. VALCK. — Suspicio *Reiskii*, *ὑπὲρ τὸν ὄμον* *super humerum*, uti in *Virgilii Pharmaceutria*, *Fer cineres Amarylli foras*, rivoque fluenti, *Transque caput iace*, ne respexeris: aut *ὑπὲρ τὸν βωμόν* *super aram*. Alia *Pavii*, *ἀποστρέφουσι τὸν ἀντίνα αὐτῶν*, *avertunt cervicem suam*, quale quidpiam in sacris olim piacularibus. Neutra ad palatum, quippe meri arbitrii, et *Afris* morem obtundens, cuius an calluerint notitiam, ostendendum in primis fuerat. WESS.

Herodot. T. V. P. II.

Z

7. καὶ τῷ Τρίτωνι) Ecce aliam tibi Cl. de Pauw correctionem, καὶ τῇ Τριτωνίδι, cui adsensum, modo quid praesidii ex schedis adesset, non recusarem. Minervam Libyes Tritonide et Neptuno satam fabulabantur c. 180. unde parem matri patrique cultum potuerunt tribuere. Potuerunt profecto: Quidni et Tritoni, ad quem fluvium nata ferebatur? In talibus frequens hiatus, ex locuplete divinantium penu vix explendus. WESS. — (Quod καὶ τῇ Τρίτωνι in Adnot. scripsit Wess. casu adiecta est καὶ particula, quam ibi et editi omnes et mssti ignorant. Pavius, puto, post τῷ Τρίτωνι excidisse καὶ τῇ Τριτωνίδι coniecitaverat. S.

CAP. CLXXXIX. 5. οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι, οὐκ ὁφίς εἰσι) Haud paulo melius, et genuinum procul dubio, quod insipidum videbatur viro Clarissimo, οἱ θύσσοι, οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι (nempe Libyssis) οὐκ ὁφίς εἰσι. VALCK. — Examen merentur οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι, sumpta ex Med. et laudata: quae boni si coloris, Palladis aegidem, non loris serpentinis, sed coriaceis ornabunt. Atqui Cyclopes Aegidaque horrifera, turbatae Palladis arma Certatim squamis serpentum auroque polibant, Connexosque anguis, Aeneid. VIII. 435. Hoc amplius, Libyssarum vestis pellicea describitur, quaque illa re a Minervae aegide discrepant: hanc serpentium in modum fimbrias ostentasse, illam coriaceas. Quare congruentior scriptura αὐτῇ εἰσι videlicet Λιβύσσοι: forsitan etiam ἐκ τῶν αἰγίδων, quales erant WESS.

[6. τὰ δὲ ἄλλα - - - ἑσταλται) Minus curate haec a nobis sic conversa: reliqua omnia eodem modo instructa sunt. Oportebat: in reliquis vero omnibus (s. quod ad reliqua omnia adinet) eodem modo instructa est, nempe vestis Libyssarum. S.]

8. αἰγίδας γὰρ περιβάλλονται) Ob sequentia placebit plerisque αἰγίας, Maussaco probatum ad Harp. in Αἰγίς, et repertum in Codd. etiam Eustathio in Iliad. ε'. p. 459. [p. 603. ed. Rom.] Eadem tamen Libyssarum amicu pellicea dixit et αἰγίδας in proximis. [sc. l. 5. ubi quidem αἰγίων, pro αἰγίδων, scribendum coniecit Wess.] Glossar. Herod. Αἰγίς, ἢ Λίβυες (Λίβυσσαι, Hesych.) φορεῖσι διπλῆν. Vid. Meurs. Lect. Att. VI. 10. et Wess. ad Diodor. T. I. p. 217. [lib. III. c. 49.] VALCK.

Ibid. αἰγίας γὰρ περιβάλλονται) Sequentia, ἐκ δὲ τῶν αἰγίων τούτων, desiderant talem scripturam, nec veteres Gram-

matici et Codd. aliam. Docte Maussacus ad Harpocratonis Αἰγίς, [e quo sua hausere Suidas et Zonar. in Lexic. h. v.] Illud autem vestimenti genus Afiris omnibus unicum olim et familiare: ἐν αἰγίῳσι δέρμασι κατακείμεναι, καὶ κρέασι αἰγίοισι χρίωνται· ἐπεὶ οὐκ ἔχουσι οὔτε στρώμα, οὔτε ἱμάτιον, οὔτε ὑπόδημα, ὃ τι μὴ αἰγίῳ ἐστίν· οὐ γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἄλλο προβάλτιον οὐδὲν ἢ αἶγες καὶ βόες, notabiliter Hippocrates de Afiris, mediterraneam regionem habentibus, de Morb. Sacr. p. 302. WESS.

12. καὶ ἡ ὀλελυγῆ) Sacrum mulierum iubilum, ὀλελυγμόν ἱερὸν Aeschyli, doctissimi homines, ad Diodori lib. XVI. 11. laudati, praeclare exposuerunt. Nostri ob oculos fuit Poëtae ex Iliad. Z. 302. Αἱ δ' ὀλελυγῆ πάσαι Ἀθήνη χρίμας ἀνίσχον. Hinc illa observatio. Prorsus autem Herodoti genium habet, χρίωνται αἱ Λιβύσσαι καὶ χρίωνται καλῶς, quod Galeo obsecutus scriptori ex Codd. redonavi. WESS.

Ibid. καὶ ἡ ὀλελυγῆ ἐν ἱεροῖσι) Sic legit interiectum ἡ articulum, ut sane requiritur, Eustath. in Hom. Iliad. Z. p. 503, 48. rectius etiam proxima, quam vulgantur, et prout exhibent Codd. Arch. et Vallae: κάρτα γὰρ ταύτῃ χρίωνται αἱ Λιβύσσαι, καὶ χρίωνται καλῶς. Sacer ululatus mulierum ὀλελυγῆ dicebatur: et, frequentatum veteribus in re ferme tantum laeta verbum ὀλελύζειν, planissime constat. VALCK. — Pro eo, quod apud Herodotum est, ἐν ἱεροῖσι, suo arbitratu aut memoriae lapsu Eustathius l. c. ἐπὶ ἱερῶν scripsit, quod idem valet. S.

14. τίσιςίρας ἱπποὺς συζυγνύναι) ζυγνύναι (cum Aldo) legit et Eustath. in Dionys. vs. 175. et simplici verbo facile poterimus esse contenti. A sua fortasse Minerva Neptunine hoc didicerant Libyes, Λίβυες ζυγωτῶν ἀρμάτων πιστάται, Sophocli Elect. vs. 704. Vid. Steph. Byz. in Βάρκη, Harpocr. in Ἰππία Ἀθηνᾶ, ibique Valesius, et in Sophocleis Βαρκαίος ὄχοις Hesychius. VALCK.

CAP. CXC. [4. ἐπιὰν ἀπὴν (scil. ὁ ἀποδηήσκων) τὴν ψυχὴν. Transitus a plurali numero ad singularem, familiaris Nostro. Conf. l. 195, 1 et 3. S.]

5-7. οἰκήματα δὲ σύμπληκτα --- περιφορητά.) Idem tradidit Hellanicus, quem scribit Athen. XI. p. 462. ἐν Ἑθῶν ὀνομασίαις λέγοντα, ὅτι Λιβύων τῶν Νομάδων τινὲς --- οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνθρώπων πεποιημένους μικρὰς ὅσον σκιάς ἑτακά, αἷς καὶ περιφέρουσιν

ἔπου ἀν. πορεύονται. Multa περί ἀνθρίκων, omissis tamen Herodoteis, notavit ill. Ez. Spanhem. in *Callim. hymn. Del. vs. 193.* aptiora quaedam L. Bos. Obs. Crit. p. 40. Sumsit et ista forsitan Milesius Hellanicus ex Herodoto; nam et τὰ Βαρβαρικά Νόμιμα Ἑλλανίκου in τῶν Ἡροδότου καὶ Δαμάστου (lege Δαμάστων) Damastes enim intelligitur, Sige natus:) συνῆται, teste Pophyr. in Eusebii Praep. X. p. 466. VALCK.

6. ἐξ ἀνθρίκων) Laurentii lentiscos explosit Nob. Palmerius Exerc. p. 25. et copiosius Cl. Bos Observ. Crit. c. 7. WESS. — Suidas: Ἀνθρίκις --- Ἡρόδοτος τοῦ καυλοῦ φησι τῶν ἀσφοδέλων. S.

CAP. CXCI. 2. 3. οἰκίας νομίζοντες ἐκτῆσθαι --- Μάξης) Afri Maeyes abs Steph. Byz. in Μάξις agnoscuntur: [conf. Adn. ad c. 178, 1.] et horum quidem οἰκίας veri nominis domus fuerunt; superiorum duntaxat οἰκήματα, turguria; eaque περιφορητὰ, sicubi usus requireret. WESS. — Quae de eorumdem tonsura subiiciuntur, conferenda cum cap. 180, 4. S.

14. καὶ ἄρκτοι) In Africa ursum non gigni confidenter Plinius Hist. Nat. VIII. 36. Sequitur Lipsius Elect. II. 4. pellem Libystidos ursae [Aeneid. V. 37. ubi vide Interpp.] leoninam interpretatus, similemque in modum alia. Contra Plinium olim venerat Bodinus ad Oppiani Cyneget. lib. II. p. 76. contra vero utrumque, Lipsium et Plinium, operosa ac erudita disputatione Cl. Salmasius ad Solin. p. 220. abducto in partes, alia prius arbitrato, G. Io. Vossio lib. III. Idol. c. 52. Harduinus tamen Plinio suo adstipulatur, errorem de ursis Afris ex conmutatione vocis Ἀρκτοὶ in Ἀλκυοντοὶ late sparsum coniiciens, quae utique in Herodotum, ἄρκτος sine eo titulo recensentem, non quadrat. Mihi Salmasiana non displicent, stabilita testimonio doctissimi Shaw Itiner. T. I. p. 323. Statim Gronov. belle, καὶ οἱ κυνοκέφαλοι καὶ οἱ ἀκίφαλοι, οἱ etc. [lin. 16.] quomodo Corn. de Pauw ex ingenio. Blemmyis, verba Plinii Hist. Nat. V. 8. traduntur capita abesse, ore et oculis pectori affixis, ad haec alludentis. WESS. — De his vide quae ad Plin. ab Harduino notata. Ut cynocephalos (simiorum quoddam genus, de quo Diodor. Sic. III. 35.) sic et acephalos, non ut populum aliquem memorat Herodotus, sed in bestiarum numero refert, et quidem in fabulosarum (ut ipsi

videbatur) bestiarum numero, quod his verbis satis significat, ὡς δὴ λέγονται γι ὑπὸ Λιβύων. S.

19. ἀκατάψευστα) Scinduntur eximii viri *Montfauconius* et *Gronov.* in contraria studia hanc ob vocem: illi *θηρία ἀκατάψευστα*, ferae intractabiles; huic ἀκατάψευστα, haud ementitae, ut olim *Valla*, veriores. Litis arbitrium ad priscos et manu exaratos *Herodoti* codices venit, quorum in locupletibus Italiae Galliaeque bibliothecis decem *Montfauconio*, totidem *Gronovio* favent, sicuti *Histor. Acad. Inscript. T. VI. p. 264.* testificatur. Ita in aequilibrio negotium, quod ubi nostrorum pondus accesserit, praegravabitur. Verum in talibus numerari suffragia, non ponderari, iniqua lex. Ut ἀκατάψευστα valeant, series urgetur narrationis, fabulosa animalia ex Afrorum fide repetentis. Neque enim tam anilis Scriptorem fuisse credulitatis, ut huiusmodi monstra, *Cynocephalos* et *sine capite homines*, reapse exstitisse sibi persuaserit: cavisse ipsum praestruendo, ὡς δὴ λέγονται γι ὑπὸ Λιβύων, ut quidem illi ab *Afris* memorantur. Nusquam quidem, quod *Gronovius* obiecit, ἀκατάψευστα [apud Graecos scriptores] nunc haberi; succurrere tamen analogiam, in haud paucis solidam et sufficientem, praesertim cum ἀκατάψευστα non exemplis et scriptorum auctoritate, sed parili ratione nitantur. Id non iniuria *D'Orvillius* arripit ad *Chariton.* lib. III. p. 241. ἀκατάψευστα, nisi si ἐκατάψευστα, de quibus facile quis mentiat, praefarendum, eligens. Atque haec viri doctissimi. Equidem pronior in ἀκατάψευστα olim fui; quam muto sententiam, arbitratu καὶ ἄλλα - - - ἀκατάψευστα, et alias *feras* - - - nullo mendacio fictas, clare a praecedentibus segregari. Libyū e fabulis cynocephalos et acephalos, quorum in pectore oculi, dederat. Qui copulantur viri feminaeque ferae, non item inde: sunt enim et fuerunt olim in Africa, sicuti multae aliae non fictae, *θηρία ἀκατάψευστα*, bestiae, sive, ut alia in re *Iamblichus*, ἀδιάψευστα, *Protrept.* p. 137. *WESS.* — Merito mireris *Reizium* *Schaeferumque*, prudentissimos viros, hisce rationibus non persuasos, reiectā certissimā plerorumque et probatissimorum codicum scripturā, praeter necessitatem locum dedisse coniecturae, ne unius quidem veteris libri auctoritate comprobatae. S.

CAP. CXCII. 5. καὶ ὅρις) Passim ὅρις corriguntur, invito *Corn. de Pauw.* ad *Horapollin.* c. 49. ubi

peregrinum animal, atque ex Aegypto, ὄρες, ὄρεως, ὄρεως? ex illo ὄρεως, ex altero ὄρεως venisse, coniectatur dubie. ὄρεως in nostris Codd. constanter. WESS. — Videntur ὄρεως Nostro dici qui aliis ὄρεως: quo de genere dixi ad *Athen.* V. p. 200. f. T. III. *Animadv.* p. 113 seq. S.

5 seq. τῶν τὰ κίερα τοῖσι Φοῖνιξ; οἱ πῆχες ποιῶνται) Plus difficultatis [quam scriptura ὄρεως] verba trahunt τῶν τὰ κίερα etc. quomodo *Med.* et alii. [In nostra *Var. Lect.* per operarum socordiam „τὰ κίερα *Med.*“ pro τὰ κίερα *Med.* editum.] Gronovii sententiam utcumque evolvunt Latina, in quis *normae fidium* obscuriores. Saepe πῆχες cithararum cubita, sive ἀγκῶνας, dant, nec raro ulnas, quibus metimur: has Reiskius, damnatis, quae in *Miscellan.* Lipsiensibus deposuerat, sibi sumit, ut *H. Steph.* ante, τοῖσι οἱ πῆχες ποιῶνται Φοῖνιξ; ordinans vertensque, e quibus sunt ulnae Phoenicibus. Sunt *Salmasio* in *Solin.* p. 157. et *Bocharto Hieroz.* p. 946. Φοῖνιξ citharae, punicae dictae, quod Graeci orygm cornua haberent ex Africa, Poenis deferentibus. Memorantur sane Φοῖνιξ inter Musica instrumenta, ab *Athenaeo* lib. XIV. p. 636. v. parcius, quam certi ut quid statui queat, descripti. Citharae si fuerint, πῆχες recte aptabuntur. Ex vetere scriptura τῶν κατὰ τὰ κίερα etc. [At non κατὰ τὰ κίερα dabat vetus scriptura: sed κατὰ κίερα: sub quo fortasse καὶ τὰ κίερα latebat.] ad modulum cornuum orygm Poenis cithararum ἀγκῶνας, cubita fieri, tradetur, sententia satis adcommodata. Mihi res anceps. WESS. — Non erat cur haesitaret Vir praestantissimus. Jam ante *Salmasium* et *Bochartum* perspecte *Conr. Gesnerus*, De Quadruped. p. 770. ὄρεως pro ὄρεως; legens, et τῶν καὶ τὰ pro olim vulgato τῶν κατὰ legendum suspicans, sic interpretatus erat hunc locum: ex quorum cornibus cubiti sunt instrumentis musicis quae phoenices vocant. De instrumento musico, cui Φοῖνιξ nomen, paullo copiosius, quam p. 636. v., idem *Athenaeus*, a *Wesselingio* citatus, disseruit p. 637. v., quem ad locum et nos in *Animadv.* T. VII. p. 475. quid sit quod πῆχες in instrumentis musicis Graeci dixerunt, declaravimus. Verborum structura, τῶν τὰ κίερα -- οἱ πῆχες ποιῶνται, similis est illi VIII. 27, 20. ἡ δὲ δεκάτη ἰχθυό τοῦ χρημάτων -- οἱ μεγάλοι ἀνδράντες etc. S.

[7. *Βασσάρια*] *Hezychius*: Βασσάριας ἀλώπηξ. Et Βασσάρια τὰ ἀλωπίκεια (*Βασσάρια* debuit, et ἀλωπίκεια) οἱ Αἰβύες ἰχθυοί.

Suidas: Βασσάριας ἀλώπηξ. *Astr. Aegypt.* [8. ἀλγύς] aliam esse genere, quod *stot. Hist.* p. 329. et *dero* in *Le. Aristot. Hi.* nec etiam nominatum de ave, sec[un]d[u]m [10. τῶν] 15. ἰχθυότων, *Astoteles*, *A.* aiunt *Ving.* niis *Brodi.* *Cyneget.* p. si *defuerit* se: nam *Gatakerus* p. 1010. πῶδας ἰχθυόρων *gus*, [11. colles: ad] dem in *Phoenic* eam en[im] sive *Bas.* delecte *Conf.* re *dipo* p. 321. p. 146. 16. *adfirm* *Libys* *barba* *ster*

Suidas: Βάσσαρος, ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον. *Etymologus* p. 190 extr. Λέγεται Βάσσαρος ἡ ἀλώπηξ ὑπὸ Κυρηναίων. S.]

[8. δίκτυες, καὶ θῶις) Thoëm consentiunt fere docti bestiam esse illam, aut ei similem, de canino aut vulpine genere, quae *chakal* vulgo nominatur. Qua de bestia *Aristot.* Hist. Anim. IX. 44. *Plin.* VIII. 34. *Arrian.* Indic. p. 329. et *Belin* ad *Oppian.* Cyneg. III. 338. laudati *Schneidero* in Lexic. crit. quibus adiici potest *Camus* in Notis ad *Aristot.* Hist. Anim. *Dictys* nulli alii scriptori nominatus: nec enim huc facit quod *milvum* apud *Lacedaemonios* δίκτυον nominatum fuisse *Hesychius* tradit: quandoquidem non de ave, sed de quadrupede hic agi, consentaneum est. S.]

[10. τῇσι σαύρησι) Conf. ad IV. 183, 20. not. S.]

13. ἰλαφεὶ δὲ etc.) Nihil ab hac assertionem abeunt *Aristoteles*, *Antigonus Caryst.*, *Plinius*, *Aelianus*, alii. Falsam aiunt *Vingilius*, *Oppianus*, *Philostratus*, quorum testimoniis *Brodieus* *Miscell.* VIII. 13. et *Bodinus* ad *Oppiani* lib. II. Cyneg. p. 76. utuntur. *Herodoti* aevo cervi et apri *Libyae* si defuerint, dicendum erit, aliunde in regionem devenisse: nam conspici isthic et venatu intercipi, docuit *Th. Gatakerus* *Miscellan.* II. 8. et *Shaw* *Itin.* T. I. p. 323. *WESS.*

15. ἰποδὶς καλλίονται) Satis erit, si *Bochartum* *Hieroz.* p. 1010. et *Scultensium* ad *Salomonis* *Proverb.* c. xxx, 26. δὲ ποδάς his mures uberrime magnaue eruditione ex Graecorum et Arabum copiis illustrasse dixero. Mures ζιγίμης, [li. 15. et 17.] *Hesychio* ζιγίραι, explicantur βουνοί, colles: an quod in collibus cubilia posuerint? Quae quidem ineditior foret vocabuli expositio. *Bochartus* *Colon.* *Phoenic.* lib. II. c. 3. βουνῖνοι refingit, formatum ex βουνῖον: eam enim herbam esse, quae Punice *zigar*: inde ζιγίμης, sive βουνίους, hos mures, quod plantae eius esu aut umbra delectentur, dictos; eleganter, modo vere. *WESS.* — Conf. *Becmann* ad *Aristot.* *Mirab.* *Auscult.* cap. 27. De mure dipode indigenis *Ierbôa* dicto, conf. *Schaw*, *Voyage* T. I. p. 321 seq. et *Bruce*, *Voyage aux Sources du Nil*, T. V. p. 146 seq. laudatos *Larchero* in *Adnot.* ad h. l. S.

16. ἵσται μὲν Λιβυκὸν) *Arch.* Λιβύστινον: quam formam adfirmat exemplis *Wetsten.* ad *Lucae* *Act.* Ap. vi, 9. Si *Libystina* ζιγίμης est adpellatio, quomodo tandem in barbarae-vois vi reddenda illa βουνῶν uteretur? quod noster vocabuum veluti proprium tribuit *Cyrenaeis* IV.

c. 199. De his diversis murium generibus agentes *Aristot.* *Theophrast.* *Aelian.* nihil iuvant ad haec illuminanda. *Bovivivis* venit in mentem *Bocharto* Geogr. S. II. II. cap. 3. et *Hieroz.* I. III. c. 33. *Bovvivades* etiam dici potuerunt ob quamdam cum *napis* similitudinem. *VALCK.*

[17. *ἰχθυίς*) *ἰχθύες* probat *Schneid.* in *Lex. crit. Conf. Sylburg.* et *Beckmann* ad *Aristot.* *Mirab. Auscult.* c. 27. *Comimodius* vero *ἰχθύς* videtur, a sing. num. *ἰχθύς.* S.]

18. *τῆσι Τερνσίσις*) Docte de his *mustelis*, *Iac. Perizonius* ad *Aelian.* Var. XIV. 4. *Animalculum*, quod cum his contenditur, numi *Cyrenaeorum* sub *silphio* ostentant in *Jaymā* *Thes. Britan.* T. II. p. 124. ubi eiusdem accuratior et *Africa* pictura. Id nollem, idem a doctissimo viro censeri, ac *μὴν διποδα*, quippe, ut superiora postulant, aliud. Vidit descripsitque, in paucis discrepans, animal, quod hic adcommodatius, sollertissimus *Shaw* *Itin.* T. I. p. 321. *WESS.* — *Dipodi* nomen est a brevissimis pedibus anterioribus. S.

CAP. CXCV. 2. *Γύζαντες*) Sic oportebat. Erroris *Steph. Byz.* reus est in *Βύζαντες*, quando *παρ' Ἡρόδω* *δε κακῶς διὰ τοῦ γ Γύζαντες.* Longe hinc distabant *Afri Byzant* et *Byzantium*, infra *Carthaginem* *Syrtibus* adhaes. *Γύζαντες* sunt et in *Apollonio* [*Dyscolo*] *Hist. Mirab.* c. 38. ubi his de mellificio artificioso ex *Eudoxo* *Cnidio* consimilia. Bonum itaque factum *Bocharti*, *Holstenii*, *Gronovii*, iudicium et *crisin Stephani* improbantium. *WESS.* — Erroris suum ipse *Stephanus* tacite retractavit in voc. *Γύζαντες* et *Κυραυνίς.* *Apollonii* locum, ubi de melle arte fact agitur, exhibet *Holstenius* in *Notis* ad *Steph. Byz.* voc. *Γύζαντες.* Et hos quidem e collectis floribus mel parare *Eudoxus* ait, alibi vero (in *Cariae* oppido quodam) ex *myrica* et *tritico* confici *Herodotus* tradit VII. 31, 6. Qui conficiendi mellis (cuius in bellariis apud veteres maximus usus) athen exercabant, hi, ut h. l. *δημιουργοὶ ἄνδρες*, sic et VII. 31. *ἄνδρες δημιουργοὶ* vocantur: unde colligi par est, non ita male, ut *Casaubono* visum erat, apud *Athenaeum* IV. 12. A. legi, τοὺς τὰ πύματα, προστίθεται δὲ τοὺς ποιοῦντας τοὺς πλακοῦντας (eos qui bellaria conficiebant) οἱ πρῶτον δημιουργοὺς ἐκάλουν: ubi τὰς - - - ποιοῦσας scriptum oportuisset locustissimus *Animadversor* censuit. S.

CAP. CXCV. 2. *Κύραυνιν*) Eiusdem *Ethnicographi* [*Stephani Byz.*] scripturam amplector, *Κύραυνιν* redu-

cendo. [*Κυραυνίς* quidem acute scribitur apud *Steph.*] Prae-eunt *Arch.* et *Ask.* Non obliviscor schedarum *Stephani* *Pe-rusinarum*, quarum auctoritatem potiore non arbitror. Ad lacum, unde *Afrae* virgines aurum egerebant, [*lin. 5-7.*] *Achilles Tat.* *Amor.* lib. I. p. 97. in paucis dissentiens, digitum intendit. *WESS.* — Nescio qui factum, ut pro *Cyraunis* temere *Ceraunis* in Latinis nostris sit positum. *S.*

8. εἴη δ' ἂν πᾶν) *Claudicare* hoc *Reiskio* videbatur ratio-cinium; nec miror. Tota periodus ista, εἴη δ' ἂν πᾶν, ὅκω --- usque ad αὐτὸς ἐγὼ ὤρισον, in sua mihi sede legi videretur ad finem capitis, post vocem *λίμνης* collocata; atque his ista proxime subiecta meā sententiā responderent aptissime: οὕτω ὦν καὶ τὰ ἀπὸ τῆς νῆσου τῆς ἐπὶ Λιβύῃ κειμένης εἰκότα ἐστὶ ἀληθινή. Formulae, εἴη δ' ἂν πᾶν, habet alibi similem in re diversa, γένοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ *μακρῷ χρόνῳ*: qualibus utebantur fabularum et ἀπίστων narratores. Pruden-ter *Pausan.* in *Arcad.* et vere p. 601. ἐν τῷ *παντὶ*, inquit, αἰῶνι πολλὰ μὲν πάλαι συμβάντα, μηκέτι δὲ γινόμενα, ἀπίστα εἶναι πεποιθήκασιν ἐς τοὺς πολλοὺς οἱ τοῖς ἀληθείᾳ ἐπαικοδομοῦντες ἐψευσμένα. Ab hac culpa vereor ut noster ille censeri queat immunis. *VALCK.* — Sunt sane res non admodum si-miles, quae hic inter se conferuntur: et poterat utique, quae de *Zacynthio* fonte subiicitur *παρενθήκη*, loco non commodissimo interserta videri. Sed veniam concedamus *Scriptori*, huiusmodi *παρενθήκας* amanti, et occasione illius in *Libyae* insula fontis, de alio memorabili fonte, quem alibi ipse viderat, verba facienti; neque obtrudamus ei transpositionem verborum, quam ipse deprecaturus erat. Ex ratione a *Valckenario* proposita, fons ille, qui mox describitur, e quo pix asphalti odorem habens hauritur, in *Libyca* insula *Cyrauni* fuerit. Atqui *Cyraunius* fons non-nisi ex incerta *Carthaginensium* fama innotuerat *Scriptori* nostro: de illo autem, e quo pix hauritur, ita enu-cleate et particulatim loquitur, ut qui cuncta ipse viderit: et fontem, de quo hic agitur, in *Zacyntho* fuisse, ex dis-serto *Eudoxi Cnidii* testimonio apud *Antigonum Caryst.* c. 169. constat. *S.*

13. ἐπ' ἄκρῳ μυστίνην προσθήσαντες) *Zacynthii* lacus mira-culum attigerunt *Antigonus Caryst.* c. 169. et *Vitruvius* lib. VIII. c. 3. *Βυστίνην* et *Βυστίνην* qui instaurant, [ut *Reiskius,*] praeter scriptionis vicinitatem, quo nitantur, haud perspi-

cio: dubium mihi quoque, an unquam *βυρίνη* sola amphora sit coriacea. WESS. — Percommode sane *μυρίνη* myrti ramus potuerit intelligi. Ex Agragantino in Sicilia fonte liquidum bitumen incolae arundinum paniculis, citissime sic adhaerescens, colligunt, *Plinio* teste, XXXV. xv. 51. quo loco etiam *Zacynthium liquidum bitumen* laudatur. S.

15. τῆς Πιερικῆς πίστες ἀμείνω) τῆς πιυκίνης πίστες codicis *Arch.* [quam scripturam *Galeus* probavit] illaudatum transmitti debuerat. Asia olim, *Plinio* auctore *Hist. Nat.* XIV. 21. picem *Idaeam* maxime probabat, *Graecia Piericam*. WESS.

[19. Ubi in *Var. Lect.* nostra *Antigon.* c. 159. citatur, ibi c. 169. scriptum oportuit. S.]

CAP. CXCVI. 3 seqq. ἐπειὶ -- ἐξέλωνται τὰ φορτία etc.) *Merces* navibus exemptas deponere dicuntur παρὰ τὴν κυματογῶν, in litoris crepidine, prout in *Luciani* *Timone* §. 56. dedit *Hemsterhusius*. *Sophoclis* *Oed.* in Col. vs. 1237. αὐτὰ κυματοπλήξ, aliis κύματος ἀγὴ et *Apollon.* *Rhodio* I. 554. aliquoties etiam *Herodoto* dicitur κυματογῶν, vide *Celeberr. Wess.* *Diss. Herod.* p. 207. Rarius illud *Archilochi* apud *Etymol.* p. 47, 22. Ἀκὴ, ἢ ὀξύτης οὕτως Ὄρος (praebet ista Cod. mstus.) Ἀρχιλόχος, Ἰστη κατ' ἡκὴν κύματος κυαίου: vitiatu senarius attento mendae moveret suspicionem; corrigatur Ἰστη κατ' ἡκὴν κύματος; τι κἀνέμου, ex p. 424, 18. Enarrans *Herodotea* *Eustath.* in *Dionys.* vs. 752. αἰγυαλὸν habet, et, τὰ φορτία ἐξιόντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ὑπαυτίθουσι καπνόν: ubi rectius ex *Herod.* posuisset ἐξιλόμενοι: in talibus enim apud veteres ἐξιλόσθαι vel ἐξαιρεῖσθαι adhibetur; nunquam, opinor, ἐξιλεῖν. Qualia de his Africanis absque linguae usu propositarum rerum pretia aestimantibus *Herodotus*, de *Seribus* saepius in eam rem citati tradiderunt, *Plinius*, *Solinus*, et *Ammianus Marcell.* ex *Uranii* forsitan Arabicis petita; ex quibus *Stephano* Σῆρες esse dicuntur Ἰνδῶν ἀπερσμενῆς ἀνθρώποις. Cum *Herodoteis* componi poterunt *Eustathio* l. c. narrata de *Seribus*: τῶν πωλουμένων τὸ τίμημα σαρκίαις ἐπιγράψαντες ὑπεχωροῦσιν, εἴτα ἐλθόντες οἱ ἔμποροι καὶ δίντες τὴν τιμὴν ἀναχωροῦσιν· ἐφ' οἷς ἔρχονται οἱ Σῆρες, καὶ, εἰ μὴν ἀρίσκονται, λαμβάνουσι τὴν τιμὴν, εἰ δὲ μὴ γε, τὰ ἴδια. VALCK. — Nondum exolevisse permutandarum hanc mercium in interiore Africa Nigritas inter et Mauros consuetudinem, luculentus testis *Shaw* *Itin.* T. I. p. 393. Va-

lult eadem, valetque in pluribus utriusque Indiae nationibus apud amplissimum *Orig. Legum, Art. et Scientiar.* scriptorem T. I. lib. IV. c. I. p. 265. WESS.

CAP. CXC VII. [2 seq. καὶ τούτων οἱ πολλοὶ - - ἐφρόντιζον εὐδέν. Sic filum narrationis cum superioribus, unde digressus erat, paulatim rursusnectere instituit. conf. cap. 167 extr. S.]

4. τέσσαρα ἔθνη νέμεται αὐτὴν) Quod invexit vir Cl. [ταύτην] si lectum fuisset in Editis, alterum ego quidem censuisssem restituendum. Quatuor gentes, in quas Africa fuerit Agathoclis aetate divisa, commemorat Diodor. Sic. XX. 55. Eidem lib. III. c. 49. quatuor αὐτοχρόνων genera tantum recensentur, Νασαμῶνες, Αὐχίται, Μαρμαρίδες, Μά-
και: ceteros iisdem, Marmaridas diversis adpellationibus Herodotus designavit. VALCK.

CAP. CXC VIII. 2. εἶναι τις Λιβύη σπουδαία) Putares ob cap. 23. εὐ γὰρ τι σπουδαῖαι νομαὶ αὐτῇ εἰσὶ, hoc etiam loco εἶναι τι ἡ Λιβ. σπουδ. oportere cum viro erudito. At hoc vide Philostrati Epist. 58. Οὐδ' αὖ τις ξανθὴ, ῥόδα ζη-
τιῖς: inque primis Sophocleum Aiac. vs. 1283. τοῦ θανέντος ὡς ταχεῖα τις βροτοῖς χάρις διαβῆι, ubi docte Critici veteres. Non adiicio ex Act. Ap. cap. VIII. 9. λέγων εἶναι τινα ἑαυτὸν μέγαν, tametsi adsimile. Homeri γαιῶν, de quo Eustath. p. 1598, 46. [Od. p. 311, 41. ed. Bas.] non me, quominus γαιῶν post pauca [lin. 5.] revocetur, inpedit. Posterioris usum ex Democrito et Crinagora aliàs adfirmavi. WESS.

5 seqq. ἀρίστη γαιῶν Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν etc.) Cinypis comparat fertilitatem cum illa agri Babylonii; Cinypis enim ager ἐκφέρει - - ἐπὶ τριηκόσια: Babylonius minimum ἐπὶ διηκόσια, ἐπὶ αὖ δὲ ἄριστα αὐτὴ (ἡ χώρα) ἰωῦτης ἐνείκη, ἐπὶ τριηκόσια ἐκφέρει, lib. I. cap. 193. ubi praeterea dicitur esse χωρίων αὐτῇ ἀπασίων μακρῷ ἀρίστη Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν. Pro χωρίων ἀρίστη hic legitur ἀρίστη γαιῶν: multum me iudice praestat γαιῶν, munitum auctoritate Democriti in Diss. Herod. p. 183. Plurativum γᾶς vel γαίας qui adhiberit veterum novi neminem, qui quidem scripserint accuratius; restituendum forsā Aristoteli ap. Demetrium α. Έμμ. §. 253., εἰ δὲ πρὸς ἀπάσας οἴχεται γᾶς φύγας εὐτος, ubi vulgatur τὰς φυγ. Τὰς ἀρίστας τῶν γαιῶν, Schol. Thucyd. p. 3., similesque dixere. Γαιῶν habet aliquoties interpres Gr. semibarbarus libri Esdrae: superest, quod ab aliis non anim-

adversum miror, eiusdem libri Graeca multo elegantior interpretatio, quam Hellenistae Iudaei cuiusdam additamenti auctam inter libros perperam retulerunt, quos vocant Apocryphos: ubi γαιῶν dederat alter ille, hic formam semper adhibuit usitatam γῆς: quod ille, ἐπιγαμβρῖσαι τοῖς λαοῖς τῶν γαιῶν, IX, 14. id hic dixit (VIII, 84.) ἐπιμυγῆναι τῇ ἀκοῇ αἰσία τῶν ἰθιῶν τῆς γῆς. Quae de hac regione subiungit Herod. pervenusta sunt: et in seq. cap. quo de Cyrenicae regionis agit fertilitate, est elegantissimum illud, [cap. CXCIX. 4.] ἐργᾷ ἀμᾶσθαί τε καὶ τρυᾶσθαι, perdocte tractatum Ruhnkenio nostro ad Tim. p. 104. In talibus adhibitum [aliàs verbum] ἰδίαι nativum tamen istum e succi plenitudine tumorem non demonstrat. VALCK.

8. ὄμβρον πλίω πιόῦσα) Veram praestant hanc Raphaeli coniecturam schedae. Iovis erat in Graecia, cum plueret, ποιεῖν ὕδωρ, in Theophrasti Charact. cap. 3. cum Casauboni observatis: terrae vero, πίνειν sive πιεῖν τὸ ὕδωρ, unde γῆ -- πίνουσα τὸ ὕδωρ lib. III. 117. et frequentissime alibi. Librariorum aberratio in ποιεῖν et πιεῖν exposita satis est Diss. Herod. c. 11. pag. 182. Mox [lin. 9.] τῶν δὲ ἐκφόρων bene habet. Τὰ ἐκφόρια τῆς γῆς, terrae proventus, [sc. ἢ ἡ γῆ ἐκφέρει] illustrantur ad Hesychii Ἐκφόρια. Minime autem displicet [lin. 10.] τῇ βαβυλωνίῃ γῇ ex lib. I. 193., ubi de ubertate et multa eius fruge. WESS.

CAP. CXCIX. 3. τρεῖς ὥρας ἐν ἰωῦτῇ) Hoc, apud H. Stephanum laudatum, multo potius. Ingratum certe ἔχει -- ἡ Κυρηναίη χώρα -- τρεῖς χῶρας. Diversa et sibi succedentia autumnitatis tempora elegantissime pinguntur. Ὅσον [lin. 4.] ornat hinc Timaei Lexicon pag. 104., ubi Ruhnkenius erudite. [pag. 193 seq. ed. sec. Conf. Valck. supra, ad c. 198, 5 seqq.] Illa autem, [lin. 6.] τὰ βουνοὺς καλίουσι, ad fructus non refero, verum ad τὰ μέλα, quae collibus videntur excelluisse. Profecto sanequam inconcinne βουνοὶ fruges dicentur, quod ἐν τοῖς βουνοῖς adolescant. Simile, controversum tamen, de muribus Afria cap. 192. Eustath. ad Hom. p. 1854, 21. [Od. p. 682, 37. ed. Bas.] vocabulum habuit in oculis. WESS. — Conf. Valck. ad c. 158, 10. S.

CAP. CC. 1. Οἱ δὲ etc.) Interruptum longa digressionem redordiens sermonem suam forsitan et hic voculam posuerat, Οἱ δὲ δὴ φερετίμης τιμωροί. VALCK.

[4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν etc. Idem sonat, ac si dixisset ὅτι (vel διότι) δὲ τούτων πᾶν τὸ πλῆθος etc. Vide Adn. ad I. 24, 17. et ad IV. 149, 7 seqq. supra p. 305. S.]

8 seqq. τὰ μὲν νῦν ὀρύγματα etc.) *Barcaei χαλκίως laudabile factum hinc enarrans Eustath. in Iliad. N'. pag. 883, 40. firmat lectionem [προσίχαι] a Gron. mutatam: et ὀρύγματα ὑπόγαια dicta Herodoto vocat ὑπόνομον, cuniculos. Alio modo Demetrii cunicularios Rhodii, [simili vero quadam ratione] Romanos fefellerunt Ambraciotae, apud Diodor. XX. 94. Livium lib. XXXVIII. 7. et Polyæn. VI. 17. VALCK. — Confer Polyb. XXII. cap. xi. nostræ editionis; fragmentum Polybii ab Herone in libello de repellenda Obsidione conservatum. S.*

11. προσίχαι πρὸς τὸ δάπειδον) Reduxi, quod errans *Med.* et alii mutaverant: aberrarunt pariliter in secuturis *Pass.* et *Ask.* Optime, etsi nunc luxatus, *Aeneas Poliorcet.* c. 37. ex Herodoteis, ἔπειτα ἀνὴρ χαλκίως ἀνέυρεν, ἰθυμήσας ἀσπίδος χάλκωμα ἐπιφέρειν, καὶ ἐντὸς τοῦ τείχους προσίχαι πρὸς τὸ δάπειδον τῇ μὲν δὴ ἄλλῃ, κωφά ἦν πρὸς ᾧ προσίχαι τὸ χάλκωμα· ἢ δ' ὑπερύσσειτο, ἀντήχει. Sic, puto, hiatus consarcitis, dederat primitus *WESS.* — Non verbo tenus *Aeneas* transscripsit *Herodoti* locum in quo versamur: nec est in illius verbis, uti edita leguntur, tantus hiatus, quantum doctissimus *Wess.* aestimavit. Non nisi unum verbum ἐντὸς deest, latens in vitioso ὄντος, quod illius loco exhibent duo Codices mssti Parisienses, quorum penes me sunt Lectiones a *Godofredo Schweighaeusero*, filio, nunc collega meo, olim excerptae. Ista adiecta voce, et verbo ἐπιφέρειν in περιφέρειν mutato, (quae mihi necessaria emendatio videtur,) sana atque integra fuerit oratio, in hunc modum distincta: ἔπειτα ἀνὴρ χαλκίως ἀνέυρεν, ἰθυμήσας, ἀσπίδος χάλκωμα περιφέρειν ἐντὸς τοῦ τείχους, ἐπάνω προσίχαι. πρὸς τὰδε, τῇ μὲν δὴ ἄλλῃ etc. Ad προσίχαι facile τῷ τείχει intelligitur: ἐπάνω, superne, super toto tractu sub quo cuniculi agi posse videbantur: πρὸς τὰδε, ad haec, quo facto: ἀνέυρεν, invenit, reperit locum, quo cuniculos agebant hostes. S.

CAP. CCI. 6. τάφρον) Maluit τάφρον c. 3. 20. 28., aliisque in locis. *Suidas*, haec excerpens, τάφρον pro notabili deposuit in voc. Τάφος. Cognitissimae quoque ex *Stephan. Byz.* Τάφραι et Τάφρη, et plures eiusmodi voces, ut

maculae suspicio cessare queat. WESS. — Τάφης etiam pro vulgato τάφου dant codd. Arch. et Vind. IV. 28, 7. quae ibi fortasse perinde atque hic, utpote rarior, vocis forma recipi debuerat. Quum vero apud eundem Nostrum, mox *lin.* 12. tum IV. 3, 5. alibique constanter ἡ τάφης mascula terminatione, ut apud alios scriptores, frequentetur; intelligi par est id de quo iam saepius monuimus, nulla necessitate se adstrictum putasse Herodotum religiosissimam talibus in rebus constantiam servandi. Igitur similiter et ἡ ψάμμος et ἡ ψάμμη promiscue dixit, IV. 181, 3. 182, 2. itemque σαῦρος; et σαῦρη, IV. 183, 20. 192, 10. et ὁ κίων et ἡ κίων, IV. 184, 16. l. 92, 5. et similia. S.

12 seq. ἔς τ' ἂν ἡ γῆ αὐτῇ etc.) In foederis formula Latinos inter et Romanos, citra fraudem omnem, μήχρη ἂν οὐρανός τε καὶ γῆ τὴν αὐτὴν στασίον ἔχωσι, apud Dionys. Halic. lib. VI. p. 415. Mox [*lin.* 14.] ὑποτελείειν Aldi et aliorum longe verius. Namque ὑποτελείν, de tributo, novum atque inusitatum; et ἀξίη Nostro omne, quod ex aequo iure debetur. Habe hoc ex VII. 59. τὴν μὲν ἀξίην οὐ λάμβαναι, ἐλάσσω δὲ τῆς ἀξίης. WESS. — Ἡ ἀξίη, scil. τιμὴ. S.

13. μένειν τὸ ὄρκιον) Parum refert, hoc probetur, an futurum tempus μινέειν. Nostrum sequuntur in hac fraude Persica narranda Polyzen. VII. 34. tempus habet in talibus usitatus: στάς μετὰ τῶν τὰ ὄρκια ταμνόντων ὁμοσσι, ἐφ' ἔσονται οὕτως ἡ γῆ μένει, Φυλάξουσιν τὰ συγκείμενα: Herodoteo enim verbo respondet τὸ Φυλάξουσιν, neque in istis μίνει mutandum, nisi scripserit: ἐφ' ὅσον ἂν οὕτως ἡ γῆ μίη: sicut in simillima fraude eidem narrata VI. 22., nihil se novaturos iurant Locri Italici ἐφ' ἔσονται ἂν τὴν γῆν αὐτῶν παύσων, καὶ τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῖς ὤμοις φέρων: alliorum capita sub tunicis occultata humeris imposuerant. Κεφαλὰς in oraculo Dodonaco Pelasgis edito capita non viventium, sed fœtibus, laudabili fraude Hercules interpretabatur ap. Macrobi. l. Saturn. c. VII. VALCK.

CAP. CCII. 3. τοὺς μαζοὺς ἀποταμνύουσα) Amponius: μαστὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ γυναικίος κυρίας, διὰ τὸ εἶναι μαστὸς γάλακτος, in codice Bibliothecae Traiectinae. Paria Grammaticorum conplures. Herodotus passim μαστὸν feminis tribuit lib. III. 135. V. 18.; μαζὸν tamen lib. II. 85. et IX. 3., ubi, uti hic, mssu μαστὸν malunt. Labary

vero criticorum
Magistrum a de
tem πειρίεσθαι
rum fuisse ma
— Conf. IV. :

CAP. C

Hinc tamen d
debetur forsar
et ὁ τὸν καυτιν
Qui Persis πα
ἐπὶ τῇ, terror
vinitus immis
cap. 80. Φαλαί
καὶ δέματα ἐγγ
νίου Παννός τε
τινὶ. Παννός
Παννὰ δέματα
pellationis egi
de la. et Osir.

CAP. C

tius hoc, atq
tristissimum
ἐν τῷ ποικίλ
sionem. Sol
ἐν τῷ ποικίλ
Philipp. IV.
WESS. —
nuerat] re
rod. p. 114.
ad Harp. p
tamen liqu
ἐν τῷ ποικίλ
non sunt l
VALCK.

CAP.

mae mul
ingenio
formidin
ubique h
II. p. 20.
Herodoti

vero criticorum illorum observationem docent ad *Thom. Magistrum* a doctis viris conducta. Significatissimum autem *περίεστιξι*, tanquam punctis moenia distincta mulierum fuisse mammis ab inmani regina, testatur. WESS. — Conf. IV. 2, 9. ibique notata. S.

CAP. CCIII. 5. ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατοῦ στρατηγός) Hinc tamen distant quae similia videntur HomERICA: debetur forsitan errori describentis vox στρατοῦ. ὁ τοῦ πειθῶς et ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός saepius occurrunt apud *Herod.* Qui Persis paulo post [lin. 11 seq.] οὐδένος μαχομένου φόβος ἐνέπιασε, terror fuit Graecis *Panicus* dictus, cuius utpote divinitus immissi non adpareret ratio. *Thucydid.* lib. VII. cap. 80. φιλιῖ πᾶσι στρατοπέδοις, μάλιστα δὲ ταῖς μεγίστοις, φόβοι καὶ δέματα ἐγγίνεσθαι: et IV. 125. *Euripid.* *Rhes.* vs. 36. Κρονίου Πανὸς τρομερᾶ Μάστρυ φοβῆ, φύλακας τε λυπὸν Κινεῖς στρατιάν. Πανικὰς ταραχὰς vocat *Cornutus* de Nat. Deor. cap. 27. Πανικὰ δέματα, *Eustath.* in *Iliad.* O'. p. 1021, 32. De appellatationis egerunt origine *Eratosth.* *Catast.* c. 27. *Plutarch.* de Is. et Osir. §. 14. et *Polyaen.* I. 2. VALCK.

CAP. CCIV. 4. ἀνασπάστους ἐποίησαν) Praestantius hoc, atque in aliorum ex patrio solo abductione in Musis tritissimum lib. V. 12. VI. 32. et plurics: in quibus ἀνασπάστους ποιῆσαι amplius conplectitur, ipsamque patriae everisionem. Solent ea in dictione varios se scribere dare, et ἀνάρπαστον, ἀνάσπατον, ἀνάσπαστον commutare, in *Demosthen.* *Philipp.* IV. pag. 81., *Ioseph.* *Ant. Iud.* lib. XIV. 8, 4. etc. WESS. — Ἀνασπάστους [pro ἀνασπάστους, quod *Gron.* tenuerat] recipietur ex Codd. in contextum: vide *Diss. Herod.* p. 114. Docta sunt quae dedere *Vales.* in not. *Mauss.* ad *Harp.* p. 212., et *D'Orvillius* in *Charit.* p. 318. necdum tamen liquido constat, quid distent in talibus ἀνάσπατον, ἀνάσπαστον, et ἀνάρπαστον. Multa dici possent quae huius non sunt loci: vid. interim *A. Dounaeus* in *Demosth.* p. 8. VALCK.

CAP. CCV. 1. Οὐ μὲν οὐδὲ ἡ Φερετίμη) Crudelissimae mulieris fatum non illibenter commemorat, et ut ingenio suo malorum osor *Herodotus* satisfaceret, et ut formidine poenae lectores a talibus absterreret; adparet ubique historici διὰθεσις, qualis *Dionysio* dicitur *Halicarn.* II. p. 209. [Epist. ad Cn. Pomp. T. VI. ed. Reisk. p. 774.] *Herodoti Pheretima* [lin. 3 seq.] ζῶσα τῶλων ἐτίξαι. Qui hoc

genere morbi perierint plures enumerantur *Menagio* ad *Laërt.* IV. 1. et *Kühnio* ad *Aeliani* Var. Hist. IV. 28. In Aethiopiae gente Ἀκιδεφάγους, qui secundum *Diodor.* III. 29., terribilo hoc morbo passim affecti moriebantur, non potui illud ut poena divinitus inflictā considerari: mihi de morbis similibusque non absurdum videtur *Hieroclis* iudicium in *Stobaei* Ecl. Phys. p. 10. Secundum *Herodotum*, pessima mulier viva a vermibus crosa mortalibus fuit documento, ὡς ἄρα ἀνθρώποις αἱ λίναι ἰσχυραὶ τιμωρίαι πρὸς θεῶν ἐπιφθονοὶ γίνονται. Ob *Dircen* crudeliter raptatam *Antiope* furem divinitus immissum ubi scribit *Pausanias* IX. [c. 17.] p. 744., expressit haec etiam *Herodoti*, ista interserens: ἐπιφθονοὶ αἱ πῶς κατὰ θεῶν αἱ ὑπερβολαὶ τῶν τιμωριῶν εἰσι. Superbos et crudeles si lento pede Deus sequitur ultor, tamen

Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρους.

VALCK. — Conf. ad I. 32, 6. et ad III. 40, 8. notata. S.

3. ζῶσα γὰρ ἐν λίαν ἐβίβρισε) Posses ex *Tertulliano* ad *Scapul.* cap. 3. cum viva vermibus ebullisset. *Alexander* *Pseudomantis* *Luciani* c. 59. καὶ σκολήπων ζίσας, quomodo et schedae quaedam heic loci et in versione *Alexandrina* *Exodi* xvi, 20. Id nollem, turpem *Vallae* errorem, quo φερετιμὴς τῆς Βάττιω, [lin. 6.] *Pheretimae Battis filiae*, per omnes editiones sine animadversione propagari. Uxor *Batti* fuit, non filia; quod evidentissime c. 162. signatum. [Etiam mihi, quum nec capitis 162. meminisset, nec latinam versionem a *Wesselingio* h. l. emendatam, nec Eiusdem *Adnotationem* inspexissem, imprudenti accidit, ut *Pheretimen*, quae uxor *Batti* fuerat, filiam interpretarer.] Vertenti *Laurentio* non obversabatur Ἐκταρὸς Ἀνδρομάχη: ceteri praeterviderunt, non item doctissimi viri *Bouhierius* et *Pavius*, quos sequi iustissimum. Literae, quibus *Melpomenes* calcem *Codex Passion.* instruxit, numerales sunt, creberrime in *Oxonensi* et *Sandvicensi* marmore obviae; indicantque, nisi fallor, hanc Musam στιχνηρῶς olim exaratam, versus sive στιχῶν MMLCLIII. habuisse. Similes finī aliorum librorum adposuisse, adparebit deinceps. WESS.